

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

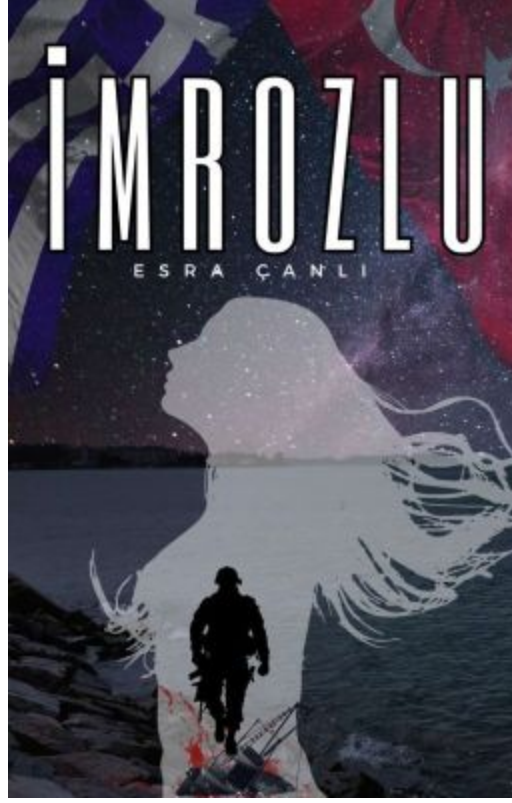
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İMROZLU

ESRA ÇANLI

İmrozlu

Esra Ç.

Published: 2024

Çok yakında!

"İMROZLU" çok yakında Wattpad'de.

Tanıtım

(Egemenya nın yapmış olduğu ve sosyal medyadaki oylamada birinci seçilen İmrozlu tanıtım videosu için 🙌)

«—— Από την Ίμβρος——»

Bir ada ve ortada duran iki kişi.

İsyancı ve işgalci.

Burası, ikimizden birine fazla.

İkimizden biri, bir diğetine başka.

İkimizden birbirine hiçbir şey olmaz.

Kapkara olmuş istikbalimi, içinde ela hareler yanan gözlerinde görüyorum. Gözlerinde tertiplenen intiharlar görüyorum.

Şimdi düşman, tam karşımda.

Ben bugünü ölsem unutmam.

1 Eylül 2039,

Kimine göre Gökçeada,

kimine göre İmroz.

Önce göç sonra güç savaşları... Bir yanda milisler, bir yanda Türk çeteciler... 2039'un Ağustos ayında Türkiye bir yol ayrımının eşiğinde. Doğusu ayrı batısı ayrı yangın yerine dönen ülkede, elinde körükle gezenler de var, omzunda tüfekte dövüşenler de. Birileri boynuna urgan geçiriyor, birileri steteskop...

Gökçe, ikinci tarafta. Gökçe, vaziyete alışamayanlardan. Gökçe, direnenlerden. Soyadına kadar taşıdığı adaya iki yıldır ayak basmaması da bundan. Gökçe, Adana'da, Antep'te, Hatay'da. Her kavganın ortasında, her yangının içinde.

Oysa o yangın tam da şimdi, pembe hülyalar yaşayan o adaya sıçramak üzere.

İlk kıvılcım ateşlendi bile.

Meryem Ana göğsü yükseldi ve savaş çanları çoktan çaldı.

Yunan ordusunda apoletliler peşi sıra hizalandı.
Tepedeki habis bir ağızdan korkunç bir infaz emri döküldü.
Yüzbaşı Aris böyle olsun istememişti.
Postalları karaya değdiği anda kendini, yüzüne nefretle bakan isyancı bir
Türk kızının labirentlerinde buldu.
Birbirlerini hemen çekip orada vursalar, belki bir şansları olurdu.
Başka türlü gücü.
Gökçe Adalı'nın karşısında İmrozlu olmak gücü.

Temmuzda yayında...

Uzun soluklu ve heyecan dozu yüksek bir yolculuğa hep beraber
çıkıyoruz. Bu yolda destekleriniz benim can suyum Oylarınızı ve
yorumlarınızı esirgemeyiniz :)

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın 📱

İmrozlu Instagram: [rip.to/CAOOr](https://www.instagram.com/rip.to/CAOOr) (imrozlu__)

Esra Canlı Instagram: [rip.to/IRWH5](https://www.instagram.com/rip.to/IRWH5) (esra.canli)

Esra Canlı Twitter: [rip.to/GEQSd](https://www.twitter.com/rip.to/GEQSd) (EsraCanli)

1. Bölüm: İsyancı ve İşgalci

Selamlar, dost meclisi :)

İki yıl aradan sonra yine, yeni ve yeniden turuncu sitede buluştuk. Ben sizi çok özledim! Önümüzde birlikte yürüyeceğimiz uzun bir yol var; Yeni hikaye, yeni karakterler, yeni bir macera... Hepsini bol bol konuşacağız. Ancak başlamadan önce ilk bölüme dair birkaç noktaya peşinen değinmem gerek;

BÖLÜM NOTLARI

(OKUMADAN BAŞLAMAYINIZ.)

. Öncelikle, kurguda betimlenen Türkiye için tüm okurlarımdan özür dilerim. Temennim, tüm bunlar distopik bir evrenle sınırlı kalsın.

. Geçelim bölüm notlarına; İlk bölüm, yaklaşık 70 kitap sayfası dolaylarında. Diğer bölümlerin uzunluğu böyle olmayacak. İçeriği daha kısa tutup, sonraki bölümleri daha kısa periyotlarla yayınlamak istiyorum.

. "**İmrozlu**", ileri tarihli bir kurgu olduğu için **2039** yılının koşullarını, dünü ve bugünüyle bu noktaya nasıl geldiğini anlatarak kurgunun iskeletini oluşturmam gerekliydi. Uzunluğun ve kısmen detaylı anlatımların sebebi bu. Diğer bölümlerde bunu yaşamayacağız.

. Hikaye ekseriyetle ilahi bakış açısıyla kaleme alınacak ama yer yer karakterlerin kendi kalemlerinden yazdıklarını da okuyacağız.

VE SON OLARAK...

. İlk bölümde yaratılan evren bazı okurlara ağır gelecektir. Anksiyeteler tetiklenebilir, boğuluyor gibi hissedebilirsiniz ancak hikayenin odağı ilerleyen bölümlerde bu şekilde seyretmeyecek. "**İmrozlu**" distopik bir evrendeki zorlu bir aşkı merkez alan, dramın kara mizahla harmanlandığı bir kurgu... 1. bölümden sonra olaylar ve karakterler oturdukça bu konuda hemfikir olacağımıza eminim.

Şimdi, yeter ki sıkı tutunun ve 2039'daki yerinizi alın!

Keyifli okumalar! :)

«— Από την Ίμβρος —»

İki karşı kıyının, kökleri birbirine dolanan beyaz bir flamayı iki ayrı renge böldüğü yerde, tüm saflar hizalandı.

Kırmızı ve mavi.

Bir ada ve ortada duran iki kişi.

İsyancı ve işgalci.

Gökçe, birinci taraftaydı. *Saniyeler sonra karşısında duracağı apoletli adam ise ikinci tarafta.*

Düne kadar Gökçeada İlçe Jandarma Komutanlığına ait olan şimdiyse Yunan Karargahı olarak adlandırılan binanın bahçesinde, ellerinden damlayan kana aldirmeden yürüdü Gökçe. Merdivenlerin başına geldiğinde ise durdu. Binayı boydan boya kaplayan dev Yunan bayrağını, sertçe aşağı çekti ve mavi gözlerinde devinen kapkara bir öfkeyi, bayrağın ardındaki apoletli adama doğrulttu. Gönenç yüzlü adamın ela hareli gözlerinde, hain bir parıltının tesiri vardı.

Gökçe, biraz evvel bayrağının mavisine kırmızı lekeler bırakan kanlı elleriyle adamın göğsündeki armaya vurarak "Yüzbaşı Aris sen misin?" diye sordu. Sıkıdığı dişlerinin arasından çıkan kelimeleri, mermi kadar sertti.

Aris başını salladı. "Sen de su, adayı temsil eden kız olmalısın?"

Gökçe imayı anlamadı. "Temsil?"

Aris, alaycı bir tavırla "Gokce Adalı" dedi. "Halbuki çok yaratıcı bir isimmiş... Yazık olacak."

Anlamazdan gelir gibi "Neden yazık oluyormuş?" diye sordu Gökçe.

"E artık burasının adı Gokceada değil çünkü" dedi, Aris. "Burası artık İmros."

O anda Gökçe'nin gözleri Aris'in göğsündeki isimliğe odaklandı. Biraz evvel kan lekeleri bulaştırdığı armanın hemen üzerindeki isim kartında 'Nikopoulos' yazıyordu. Çenesinin ucuyla Aris'in göğsünü işaret ederek, "Ama siz hiçbir zaman İmroz'u isminizde taşıyamayacaksınız, Yüzbaşı" dedi.

Aris'in verdiği cevapla ise ateşkesi olmayacak bir savaşın ilk çanı çaldı:

"İmrozluyum ben."

1 Eylül 2039.

Kimine göre Gökçeada, kimine göre İmroz.

◀ ◀ ◀ Αδανα ▶ ▶ ▶

2 hafta önce...

15 Ağustos 2039 - Adana

"Dün akşam saatlerinde Afgan Milis Kuvvetleri Lideri Halil Saffan ile bir araya gelen Özgür Suriye Cemiyeti Başkanı El-Atraş, Türk çetecileri bir kez daha silah bırakmaya davet ettiklerini yineleyerek, *'Bizim Türkler ile bir derdimiz yok. Burası onların da vatani. Kardeşçe yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor'* dedi. Öte yandan İstanbul ve İzmir'de yoğunlaşan sokak çatışmalarında son bir haftanın bilançosu ise belli oldu. Türk kaynakları çeşitli noktalarda yaşanan saldırı ve çatışmalarda, 24'ü sivil, 3'ü çocuk en az 78 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı."

Radyodan anons edilen haberler sona erdiğinde fark etmeden sıkıdığı yumruğunu güçlkle gevşetti. Avuçlarına bastırdığı tırnaklarına kopkoyu bir kan pıhtısı oturmuştu. Zar zor yutkunup omzuna düşen şalını topladı ve sesli bir nefes vererek arkasına yaslandı. İstasyonun ortasındaki bankta, elinde tuttuğu karaborsa biletiyle küçüldükçe küçüldüğünü hissediyordu. İç açıcı haberlere rastlamayalı yıllar olmuştu oysa. Ama o alışmayanlardandı. 'Geçer' denilenin geçmeyeceğine alışamayanlardan.

"Gökçe Hanım!"

Adını seslenerek kendisine yaklaşan bir kadını fark eder etmez bileti cebine sıkıştırıp siyah şalını çenesinin üzerine getirdi. Başını öne eğerek gözlerini kaçırsa da Nuray hemşire tanımıştı onu.

Kadın, "Gökçe Hanım!" dedi tekrar, şevk dolu bir sesle. "Aaa! Cidden sizsiniz Doktor Hanım! Çok farklı giyinmişsiniz, bir an tanıyamadım da. Siz ne yapıy-..."

Gökçe, işaret parmağını ağzına getirerek Nuray'ı susturdu. "Asıl siz ne yapıyorsunuz?" dedi, alçak bir sesle. "Biletimi yakacaksınız! Neden Türkçe konuşuyorsunuz?"

Nuray mahcup şekilde gözlerini devirdi. "Kusura bakmayın, ben gideceğinizi unuttum bir an. Yıllık izindi, değil mi?" Gökçe başını sallayınca Nuray gülümsedi. "O zaman kaldı geriye üç doktor, bir de Leyla hemşireyle ben... Hoş, o da gelmedi dün işe. *'Kaçıp gideceğim buralardan'* deyip duruyordu. Allah vere de yapmasa öyle bir şey... Yoksa koca Seyhan'a nasıl yeteceğiz? Gerçi ameliyatlar da durdu ya..."

Gökçe, hayal kırıklığı içinde "Yine mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Maalesef. Dün gece anesteziikleri çalmışlar yine. Başhekimlik tedarik için uğraşıyor ama... Müdürlük pürüz çıkartıyor. Çetecilerin işi diyorlar, günahları boynuna artık."

Gökçe, "Siz aldırmayın onlara Nuray hemşire" dedi, kendinden emin bir tonda. "Her duyduğunuza da inanmayın." Sonra etrafı kolaçan ederek

fısıldar bir tonda sordu. "Şey... Bir ihtimal, telefon var mı acaba yanınızda?"

"Yok, Doktor Hanım. Milisler el koydu geçen gün."

Gökçe bir kez daha aynı tepkiyi verdi. "Yine mi?"

Nuray, iç çekerek "Maalesef yine" dedi. "Neyse... Umarım döndüğünüzde daha hayırlı haberlerle karşılarız sizi."

Gökçe güçlükle gülümseyerek Nuray'ın sözlerini başıyla onayladı ve kalkış saati yaklaşan trene doğru yürümeye başladı. Bir daha Adana'ya geri dönmeyeceğini ise nedense söylememişti. Bir gece önce 'Türk çetecileri gizlice tedavi etmek' suçlamasıyla muayenehanesine yapılan polis baskını, sırtına yediği copları, sorgu odasında aç susuz geçirdiği saatleri, konu komşudan gelen kallavi tehditleri ve talan edilen evini... Söyleyememişti. Son altı ayını geçirdiği şehirden zulümle sindirilmiş bir korkak gibi kaçmayı hazmedemiyordu. Üzerindeki uzun, siyah pardösüyü, iç cebine gizlediği hüviyetini, saçındaki siyah peruğun üzerine serdiği simsiyah şalı... Yaz gününde içine hapsediği bu eğreti kılığı kabullenmekte zorlanıyordu.

Oysa beyaz önlüğü ile geldiği şehirden siyah esvaplarla ayrılışı ilk değildi. Gaziantep'ten bir kamyon kasasında kaçarken de böyle görünüyordu, Hatay'ı iki büküm bindiği bir otobüsün içinde geride bırakırken de. Zira sık sık yol kesen Afgan ve Suriye uyruklu milisler Türk kimliği taşıyanlara pek rahat vermiyordu. Erkekleri, 'karargah' dedikleri yerde sorgulardan geçirip katlettikleri, kadınları ise türlü işkence ve tecavüzlerle 'kendilerine eş' yaptıkları açıktan biliniyordu. Gökçe de biliyordu. Milis kuvvetlerin güçlü olduğu illeri bu yüzden seçiyordu. Sadece doktorun değil, öğretmenin, sosyal hizmet görevlilerinin ya da herhangi sivil bir memurun dahi mumla arandığı bu gözden çıkarılmış şehirler, aynı zamanda 'Türk çeteci' denilen bir avuç direnişçinin yardıma en çok ihtiyaç duyduğu yerlerdi. Gökçe de o yüzden buradaydı zaten, kendi ikbalini incelemeyi unuttuğu için.

Tren hareket ettiğinde çantasını açarak cüzdanını çıkardı. Bir elinde bileti vardı, diğesinde çekildikleri son aile fotoğrafı. Fotoğrafa uzun uzun baktı. Solda annesi, sağda babası, ortada abisi ve hemen yanında Gökçe... Ne çok özlemişti hepsini. Mezuniyetinden beri şehir şehir dolaştığından, neredeyse iki yıldır yüzlerini görmemişti. *Bu gidişle de göreceğim yok*, diye düşündü. Zira yeni istikameti Mersin'di.

"Herkes kimliklerini ve biletlerini çıkarsın!"

Duyduğu irite edici sesle başını yukarı kaldırdığında dün mahallesini basan Suriyeli milisleri gördü. İçlerinden biri Gökçe'yi tanımış gibi bakıyordu. Gökçe ise risk almak istemedi. Koltuğundan yavaşça kalkarak arkasını döndü ve sakin adımlarla vagonun soluna doğru yürümeye başladı. İçeride dehşet bir kalabalık vardı. Bu lehine mi aleyhine mi emin olamıyor, kapıldığı paniğı belli etmeden yürümeye devam ediyordu. O sırada arkasından gelen sesler arttı. Kimi Türkçe, kimi Arapçaydı:

"Sen!"

"Sana diyorum, dur orada!"

"Dünkü doktor kadın bu!"

"Dur orada kadın!"

Gökçe, arkasına bakmadan kalabalıkları yara yara geçti ve vagonun kapısını açarak dışarı çıktı. Nefes nefese kalmıştı. *Başka çarem yok*, diye düşündü. İki vagonun bağlantı noktasında bir süre soluklandıktan sonra gözlerini kapadı ve kollarını başına siper ederek kendini trenden aşağı attı.

Acı içinde yerden kalktığında her yeri yara bere içindeydi. O halde iki kilometre kadar yürüdükten sonra karşısına çıkan bir benzin istasyonuna girdi. Telefonu kullanmak için benzinlik çalışanına hem bir ton para vermek hem de bir o kadar yalvarmak zorunda kalmıştı. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdiğinde hattın karşı ucunda abisi Gökalp vardı.

"Alo?"

Gökçe, cılız bir ses "Abi..." dedi.

"Gökçe! Neredesin sen? Telefonu nereden buldun? İyi misin?"

"Ben iyiyim de..." dedi, Gökçe fısıldar bir tonla. "Milisler peşimi bırakmıyor, abi. Dün yine muayenehanemi bastılar. Mersin'e gidecektim bugün ama trende gördüler beni. Ben-... Ben n'apacağımı bilmiyorum, abi. Daha uzak bir yere gitmem lazım... Beni bulamayacakları bir yere. Ben de dedim ki, acaba senin yanına, İstanbul'a mu gelse-..."

"Hayır, Gökçe!" dedi Gökalp, kardeşinin sözünü sert bir ses tonuyla bölmüşü. "İstanbul olmaz. Satırlarla geziyorlar sokakta. Bilmiyormuş gibi söylüyorsun bir de. Burada yanımda iki kere görseler seni, üçüncüde tepemize çökerler. Koruyamam ben seni burada."

"Himayene girmek için geleyim demiyorum zaten abi! Başka bir semte giderim ben de, başka bir ev tutarı-..."

"Ev tutarsın?" dedi Gökalp alayla. "Sen nerede yaşıyorsun Gökçe? Kim ev kiralar sana burada başında erkek olmadan? İstanbul'un hali Adana'dan da Mersin'den de beter. Televizyonlarda gördüklerini onla, yirmiyle çarp!"

"Asıl öyleyse gelmem gerekmez mi, abi? Her gün gözünün önünde insanlar ölüyor. Basit bir dikişle hallolacak yaralar yüzünden hem de... Nasıl gelme dersin?"

"Gökçe, konu kapandı!"

"Abi!"

"Gökçe!" Gökalp sesli bir nefes verdi. "Konu kapandı, diyorum. Şöyle bir günde bir de sen sıkmasan mı acaba canımı?"

"Ne demek *şöyle bir günde*?"

"Bugün günlerden ne, Gökçe?"

Gökçe, "15 Ağustos-..." dedi. Sonra birden duraksadı. O anlarda gözü benzinliğin iç kısmındaki televizyon ekranına takılmıştı. Ekranda *"Yunanistan'ın eski Ankara Büyükelçisi Alexander Nikopoulos, katledilişinin birinci yılında Atina'daki mezarı başında anıldı"* yazıyordu. Haberin altına ise *'Kanlı 15 Ağustos'* başlığı atılmıştı. Gökçe, abisinin hayatını karartan o günün yıldönümü olduğunu hatırlayarak mahcup bir tonda "Abi..." diye ekledi. "Kusura bakma ben-..."

"Gökçe..."

"Efendim abi?"

Gökalp önce uzun uzun düşündü sonra uzun uzun sustu. Ve dilinin ucuna birden gelmiş gibi "Adaya gidelim mi?" diye sordu.

"Ne? Şaka yapıyorsun?"

Yapmıyordu. "Ciddiyim" dedi, Gökalp. "Günlerdir lokaldeyim, bunaldım. Biraz kafamı dinlerim işte... Hem tam da Meryem Ana Panayırına denk geleceğiz. Sen küçükken çok severdin."

Gökçe şaşırmıştı. "Bu nereden çıktı ya şimdi pat diye?"

"Çıktı işte bir yerlerden... Annemden, babamdan çıktı. Aklıma esti, çıktı. Hem ne var kızım? Memleketimiz değil mi? Son kale Gökçeada... Ki senin hele hiç kaçırın yok. Biraz şu isim soy isim kombinin hakkını ver, Gökçe Adalı."

"Abiiii!"

Gökalp, kardeşini ikna etmek için ses tonunu biraz yumuşattı. "Gökçe'm... İki, bilemedin üç gün ya... Sonra kaçarsın yine."

"Ya abi-..."

Gökalp ısrarcıydı. "Abinin sana bir sürprizi var hem orada."

"Ne? Ne sürprizi?" dedi Gökçe, meraklı bir tavırla.

"Sürpriz işte... Fikrini de merak ediyordum zaten bayadır..."

"Ya neyle ilgili? Abi, çatlarım! Söyle!"

"Olmaz. Söylenecek bir şey değil, gelip görmen lazım."

Gökçe yüzünü ekşiterek "Nasıl geleceğim ki?" dedi. "Çok uzak... Yollarda sürekli arama oluyor. Uçak desen kaç bin dolar..."

"Biletini ben halledeceğim. Sen geliyor musun, onu söyle."

Gökçe elinde ahizeyle düşüncelere dalmışken içeri giren Afgan milisleri gördü ve şalını çenesinin üzerine getirerek fısıldar bir tonda "Geliyorum!" dedi. "Bileti en erken saate al yoksa Adana'dan canlı çıkamayacağım."

◀ ◀ ◀ Aθήνα ▶ ▶ ▶

Yunanistan/Atina

İri elleriyle kavradığı silahı, avuçlarının arasına tüm gücüyle bastırmıştı. Tetiğe yerleştirdiği parmaklarını ardı ardına sıkıp gevşetiyor, karşısındaki hedefi haritasını çıkarır gibi tarıyordu. İçi ela harelî kahverengi gözleri, sıkıldığı her mermiden sonra daha da kızarıyor ama tek bir an hedefinden başka yere bakmıyordu.

Bir süre kadar kurşun sesleriyle inleyen poligonda çok geçmeden postal sesleri duyuldu. Yaşı genççe bir asker tereddütlü adımlarla içeri girmiş, komutanının arkasına geçerek elini yavaşça ileri uzatmıştı. Tam omzuna dokunuyordu ki komutanı geldiğini fark edip önce davrandı.

Kulaklığını boynuna indirerek "Söyle asker" dedi. Bir yandan da taradığı hedefi görmek için elinin altındaki düğmeye basmış, hedef tahtasının kendisine yaklaşmasını izliyordu.

"Efendim, şey burada-... Sayın Amiral Markos sizi görmek-..."

Askerin gevelemelerini arkadan hızlı hızlı gelen heybetli bir adamın gür sesi böldü. "Aris!" dedi, Amiral Markos. Askeri el işareti yaparak poligondan göndermişti. Ancak Aris adını duymazdan gelerek kendisine doğru yaklaşmakta olan hedef tahtasının gelişini izliyordu. Amiral sabırsız bir sesle "Aristeidis!" dedi bu kez. Aris hala cevap vermeyince Amiral Markos'un sesine öfkeli bir ton yerleşti. "Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos!"

Aris, yüzünü Amirale doğru yavaşça çevirip sahte bir tebessümle asker selamı verdi. "Yes, sir!"

Amiral Markos, Aris'teki alaycılığı sezmişti. Sinirli bir tonda "Ne oluyor sana?" diye sordu. "Alexander'in ölüm yıl dönümü bugün. Neden buradasın? Neden gelmedin abinin anmasına?"

Aris, bir süre Amiralin yüzüne baktıktan sonra bakışlarını önüne gelen hedef tahtasına çevirdi. Biraz önce kurşun yağmuruna tuttuğu tahtanın ortasında koca bir delik oluşmuştu. Silahını tahtaya dayayarak imayla

gölümsedi. "Bu yüzden, Amiral" dedi. "Bu kurşunları hala tahtaya sıkıttım için."

"Sırası gelecek Aris, sırası gelecek."

"Sırası gelecek?" Aris boynundaki kulaklığı çıkarıp sertçe masaya vurdu. "Bu, senin gündelik liste yapar gibi sıraya sokabileceğin bir mesele değil, Amiral. Askerlikte geçtin, ailede sınıfta kaldın. Sen-... Sen, yıllardır karının yasını tutup kin güttüğün bir millete oğlunu da yem etmeyi başarmış bir adamsın." Eliyle Amiralın göğsündeki askeri amblemlere vurarak ekledi. "Asıl bu nişanları Türkler takmalı sana, onlara daha çok hizmetin dokunmuştur nasılsa, baba."

Aris, sözlerinin ardından poligondan dışarı doğru hızlı adımlarla uzaklaşırken Amiral arkasından sitemle seslendi. "Ne yapayım, Aris? Savaş mı ilan edelim, bunu mu istiyorsun?!"

Aris yürümeye devam ederken lakayt bir tavırla "Et gitsin, Amiral" dedi. "Denizcisin sen, yüzme biliyorsundur."

Adımlarını koridora yönelttiğinde kamuflajının cebindeki telefon çalmaya başladı. Ekranı baktığında Rita'nın aradığını görünce orali olmadan telefonu meşgule attı ve soyunma odasının yolunu tuttu.

◀ ◀ ◀ Τυβροϋ ▶ ▶ ▶

-Gökçeada

Denizden yükselen iyot kokusunun taze kozalakların esintisine karıştığı Tepeköy Meydanı, 15 Ağustos Meryem Ana etkinlikleri için gelin gibi süslenmişti. Direklere çekilen renkli ampuller, çiçeklerle donatılan bembeyaz masalar, orta yerde koşturan çocuklar, etrafı saran kuş cıvıltıları... Ülkenin doğusunu, batısını ayrı ayrı kavuran yangın sanki bu adaya hiç uğramamıştı. Yıllardır süregelen bu dostane havadan olacak, bu sene de 15 Ağustos, adanın en kalabalık günü olacak gibi görünüyordu.

Dünyanın dört bir yanından çok sayıda Hristiyan Gökçeada'ya bir kez daha akın etmişti. Coğunluğu Yunanistan'dan gelen Rumlar, papazlar, despotlar Meryem Ana'nın göğsüne yükselişinin kutlandığı yortu için Zeytinli köyündeki Meryem Ana Kilisesinde düzenlenen ayine katılmıştı. İstanbul Ortodoks Patrikhanesi Patriği ve İstanbul Başpiskoposu VII. Konstantin, ayini bizzat yönetiyordu.

Kilisede ayin sürerken, Tepeköy meydanında ise akşam düzenlenecek olan panayırın hazırlığı vardı. Hem adanın yerli sanatçıları hem de bir kısmı yine Yunanistan'dan gelen Rum müzisyenler, ortaya kurulan dev sahnede son provalarını yapıyordu. Tepeye çekilen ampuller, yanmak için akşam

karanlığını beklerken sahnenin arkasına kurulan iri kazanlardan ise çoktan dumanlar yükselmeye başlamıştı.

O sıra meydanda elinde balonlarla koşturan yedi, sekiz yaşlarındaki bir kız çocuğu, beraberinde ilçe protokolüyle birlikte teftiş yapan İlçe Jandarma Komutanı Üsteğmen Kerim Atakan'a çarptı. Kerim, yere eğilerek çocuğu kucaklayıp gülümsedi. Ardından "Adın ne senin?" diye sordu.

Çocuk kollarını birbirine bağlayıp kaşlarını çatınca onun yerine cevap veren başkası oldu. "Aria, adı."

Kerim Komutan, arkasını döndüğünde karşısında Belediye Başkanı İsmet Bey'i gördü. "Ooo Başkanım" dedi, gülümseyerek. "Herkesi tanıyorsunuz valla."

Başkan, yüzüne yayılan tebessümüyle "Aria buralıdır, Komutan" dedi. "Türkçesi de çok iyidir ama öyle herkesle konuşmaz. Sen daha yenisin ya, sana hele hiç pas vermez."

Aria, Başkanın sesini duyunca asiliğini üzerinden atıp "İsmet amca!" diye bağırdı ve koşa koşa İsmet Başkanın boynuna sarıldı.

"N'aber güzellik?" dedi, Başkan. "Sen niye teksin? Anneler nerede?"

Çocuk parmağıyla meydanın ilerisini gösterdi. "Yemekleri kazanlıyorlar."

İsmet Başkan gülerek çocuğun başını okşadı. "Kazanlasınlar bakalım." Ardından arkasındaki protokole döndü. "Devam edelim, buyurun..."

Protokol kalabalıktı. Kerim Komutanın dışında, adanın Kaymakamı, İlçe Sahil Güvenlik Komutanı, Garnizon Komutanı, Emniyet Amiri ve siyasi partilerin ilçe başkanları topyekun alana gelmiş, etkinlik öncesi rutin kontrollerini yapıyorlardı.

Pirüpak Osmanî Müdafaa Partisi (POM) Parti İlçe Başkanı Refak Namalı, o ara Başkanın kolunu dürtüp meydanı işaret etti. "Bir de *memleket yangın yeri*, der durursunuz Başkanım..." dedi, imalı bir sesle. "Bizim iktidarımızda çok şükür umutsuzluğa yer yok. Şuraya bakın, cennet, cennet..."

Başkan, Refak'ın bu hallerine alıştı. Bezgin bir ses tonuyla "En son ne zaman karşı karaya ayak bastınız Refak Bey?" diye sordu.

"Yani ne bileyim, oldu baya..."

İsmet Başkan, Refak'ın omzuna elini atarak "Belli" dedi. "Ama yakındır, o yangın elbet buraya da sıçrayacak. Neresi cennet, neresi cehennem o gün geldiğinde tekrar konuşuruz."

"Ooo Başkan ne yaptın ya? Gömdün bizi iki dakikada" dedi, Refak. Ellerini birbirine hızlıca çarparak ironik bir tonda ekledi. "Biz böyle şakkadanak kenetlendikçe, öyle Rum kızların başlarını okşadıkça, bilmem

ne ayinlerinde kazanlar kaydattıkça falan bize hiçbir şey olmaz. Bırakalım yiyen yesin birbirini. Kültür mozaiki burası, kültür! Gerisi boş."

Refak'ın g r sesi, yan taraftaki kahvede oturan köy sakinlerinin yüzünü ek itmi ti. Doksanlık  ınar Yorgo, kırış kırış olmuş ağzını büzerek "Deyyus pezevenk" diye söylendi.  n ndeki gazete kağıdına pat pat vurup "İnsan biraz utanır, he!" dedi. Gazetenin man etinde, Pirüpak Osman  Müdafaa Partisi Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı Osman Pirüpak'ın ağzından dökülen '*Cumhuriyet rejiminin vadesi dolmu tur!*' cümlesi vardı. "Ama bunlarda utanma yok ki..." diye devam etti, Yorgo. "Hala konuşuyorlar, hala konuşuyorlar. Günahlara sokuyorlar beni, günahlara, he!"

"Ah, benim tatlı ım!" Yorgo'ya arkadan sarılan Ezgi, ya lı adamın yanaklarını sıkarak tüm muzipliğiyle gülümsüyordu. "Yine bal damlıyor ağzından, bal!"

"Zevzek!" dedi Yorgo, sandalyesinin yanındaki bastonu Ezgi'ye hafifçe hafifçe dokundurmu tu. "Sen gezmelere  ıkmı sın yine, he? Anacağın nerede? Hep tek başına çalışıyor kadın."

Ezgi kıkırdadı. "Sen merak etme annemi, tonto um. Bağda kendisi, üzümlere doymadı."

"Sen de  araplara doymazsın, arsız seni."

"Ben daha on altıyım" dedi Ezgi, alnına düşen kıvrıkcık saçlarını eliyle düzelterek. "Daha i irmiyor bana Meryem Hanımcığım." Sonra birden duraksadı. Meydana doğru yürüyen kadını tanımakta zorlanmamı tı. "Aaa!" dedi, yeşil gözlerini kocaman açarak. "Dede!  u gelenlere baksana!"

Yorgo, bakışlarını kısarak Ezgi'nin işaret ettiğ  yere baktı. Sonra birden yüzü aydınlanıverdi. "The  mou!" dedi, yavaşça ayağ a kalkarak. "Gökçe!"

Gökçe, üzerinde kolları ip askılı, uçları fırfırlı beyaz elbisesi ve içi parıldayan duru mavi gözleriyle, havada süzülen bir peri kızı gibi görünüyordu. Beline kadar gelen kumral saçlarını  rm  , yara bere içindeki kollarını örtmek için omuzlarına etnik bir  al almıştı. Trenden atlarken ayağını burkmamı  olsaydı daha hızlı yürür, iki yılda iki kat boy atan Ezgi'yi daha çabuk kucaklar, Yorgo'nun yanaklarını daha çabuk sıkardı.

"Gökçe abla!" Ezgi adımlarını hızlandırarak Gökçe'nin boynuna atladı. "Sen nereden çıktın ya?"

Gökçe, Ezgi'ye sıkı sıkı sarıldıktan sonra "Asıl sen nereden çıktın?" dedi, muzip bir tavırla. "Bu boy ne kızmım? Bana yeti mi sin neredeyse."

Ezgi, Gökçe'nin kulağına eğilerek fısıldadı. "Kutsal Meryem  araplarının gücü." Sonra arkadan gelen Gökalp'i gördü. "Oha!" dedi, hayretle. "Gökalp

abi! Sen de mi geldin?"

Gökalp valizleri elinden bırakarak yüzünü ekşitti. "*Sen de mi?* derken?" dedi. "Gökçe'nin yanında eşantiyon muyum ben?"

Ezgi sırttı. "Hoş geldin eşantiyon!"

Ezgi ve Gökalp birbirine sarılırken Gökçe, çoktan Yorgo'nun yanına gidip yaşlı adamın yanaklarını sıkmaya başlamıştı. "Canım Yorgo'm, tatlı Yorgo'm!"

"Hayırsız seni!" dedi, Yorgo. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da tatlı tatlı sinirleniyordu. "Neredesin sen, he? Dedim bu kız anca cenazeme gelecek!"

"Yel alsın ağzından, Yorgo'm benim" dedi Gökçe, yumuşak bir sesle. "Sen daha beni evlendireceksin, unuttun herhalde?"

"Pséftis, hadi oradan! Sen önlükle evlenmişsin, koca görmez senin gözün."

Gökçe gülerek Ezgi'ye döndü. "*Seftis?* Küfür mü etti bana?"

Ezgi kıkırdadı. "*Yalancı*, dedi."

Yorgo kaşlarını çatı. "*Sópa skýla!*"

Ezgi'den bir kahkaha koptu. "Şimdi etti işte."

Gökçe, Yorgo'nun kırıışmış yanaklarına öpücük kondurarak gözlerini meydana çevirdi. "Bu arada, babamı gördünüz mü? Buralardadır kesin. Haberi yok geleceğimizden. Şok olacak şimdi."

Yorgo, bastonunu sahneye doğru uzatarak "Buralarda dolanırlardı" dedi. "Çalgıcıların oraya gitmişlerdir."

Gökalp, "Sağ ol Yorgo amca" dedi. Ardından elini kardeşinin omzuna attı. "Sen babamın yanına git, ben bir yere uğrayacağım. Gelirim sonra."

Gökçe, "Nereye?" diye sordu. "Yoksa-... Şu bana göster-..."

"Şışt!" Gökalp parmağını ağzına götürdü. "Kimsenin haberi yok daha. Bir şey deme sen de babama. Hadi, git. Ben birazdan geleceğim."

Gökçe, abisinin gizemli haline aldırış etmeden sahneye doğru yürümeye başladı. Meydanda ilerleyip etraftaki tasasız kalabalığı gördükçe bir yandan içinde her şeyin düzelebileceğine dair tuhaf bir umut hissediyor, bir yandan da ülkenin gerçeklerine sırtını dönmüş bu pembe hülyalı insanlara elinde olmadan içerliyordu. O sıra yanından, ellerinde kalp şeklindeki balonlarla geçen çocukları gördü. İçlerinden bir tanesiyle göz göze gelince çocuk, elindeki balonu Gökçe'ye uzattı.

Gökçe yere doğru eğilerek gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok tatlısın."

Çocuk, "Sen de çok güzelsin" diyerek Gökçe'ye çapkın bir bakış attı.

Son iki yıldır varlığını dahi unuttuğu gülme kaslarını, adaya ayak basar basmaz çalıştırmaya başlamıştı Gökçe. Çocuğun başını okşayarak doğrulduğunda yüzünde hala saf bir tebessüm vardı. Ancak ileri doğru attığı ilk adımda elindeki kırmızı balon, kamuflajlı bir adamın göğsüne çarpınca tebessümü silindi.

Karşısında duran Kerim Komutan, Gökçe'ye garip bakışlar atıyordu. Ardından hayıflanır gibi, "Eline balon alan Rum kızlarıyla da çarpışan arabaya döndük bugün..." dedi.

"Pardon?"

Kerim, adımlarını tam hızlandırmıştı ki Gökçe'nin sesiyle duraksadı. Kıza yüzünü dönerek, "No pardon, no!" dedi. "Gerek yok, not important."

Gökçe, yanından geçip giden bu tuhaf askerin imalarını anlayabilmiş değildi. Yine de adamın hali gözüne biraz komik göründü. Kendi kendine gülerek adımlarını tekrar sahneye doğru yöneltmişti ki arkadan birinin adını seslendiğini duydu.

"Gökçe!"

Arkasını döndüğünde Şule'yi gördü. İlkokuldan liseye kadar birlikte okuduğu çocukluk arkadaşıydı Şule. Üniversitede Gökçe tıpı tercih ederken Şule'ye veterinerlik fakültesini kazanmış, okul bittikten sonra da adada kliniğini açarak buraya hepten kazığı çakmıştı. Çok sık sürtüşseler de, aralarındaki iletişim iki yıl öncesine kadar neredeyse hiç kopmamıştı. Şimdiyse bunca zaman sonra Şule'yi birden karşısında görmek Gökçe'ye kendini mahcup hissettiriyordu.

"Sen-... Sen nereden çıktın?" dedi Şule, Gökçe'nin yüzüne sorgulayıcı gözlerle bakıyordu. "Madem gelecektin-... Niye bir şey demedin? Onca zaman..."

"Ya birden oldu" dedi Gökçe, mahcup bir tavırla. "Abim, şey yaptı. Israr etti. '*15 Ağustos hem, gidelim*' deyince-..."

"Yazıklar olsun sana ya!" dedi Şule. Ellerini beline dayamış, kızıl saçlarını savurta savurta Gökçe'nin karşısına dikilmişti. "Kaç kere aradım çalıştığın hastaneyi, mektup bile yazdım be! Şu devirde bana mektup yazdırdın kızım! Hiçbirine tek kelime etmedin de-... Şimdi, giyinip kuşanıp panayıra mı geldin? Yuh! Valla yuh!"

"Ya, Şule..." Gökçe, mahzun bakışlar atan masmavi gözlerini Şule'den kaçırıyordu "Bildiğin gibi değil ki-..."

Şule "Tabii, tabii" dedi. "Ben kimim ki? Ben nereden bileceğim zaten? Sen bilirsin ama... Dimi? Adana şöyle kötü, yok Hatay böyle kötü, yok

efendim Gaziantep desen hepsinden beter... N'aptın? İyileştirdin mi bari o çetecileri? Sarıp sargılayıp gönderdin mi tekrar 'er meydanları'na?!"

"Şule! Sessiz ol. Ne diyorsun ya uluorta yerde?"

"Derim!" dedi, işaret parmağıyla Gökçe'yi yavaşça iterek. "Benim her şeyi demeye hakkım var. Hayattaki tek arkadaşım sensin benim be! Bir başıma bıraktın beni burada. Ne aradın ne sordun, ne de arayıp sormalarım döndün. Ayıp yani, ayıp. Sokacağım senin idealistliğine de, doktorluğuna da, çete aşkına da-..."

Gökçe, Şule'yi hızlıca kendine doğru çekerek arkadaşına sarıldı. Hatalı olduğunu biliyordu ama içinde 'çete' kelimesi geçen cümlelerle yüzleşeceği yer burası değildi. "Özür dilerim" dedi, Şule'nin kızıl saçlarını karıştırarak. "Çok haklısın. Çok ama çok haklısın."

"Haklıyım tabii!"

Gökçe gülümsedi. "Haklısın."

"Tamam, çekil. Çekil!" Şule dolu dolu olmuş gözlerle Gökçe'yi hafifçe itti. "Hemen yelkenleri suya şey yapmayacağım-... İndirmeyeceğim. Kızgınım ben sana hala. Hem, ayrıca saçların da çok çirkin olmuş. Ne öyle, liseli gibi örmüşsün!"

Gökçe, Şule'nin kızaran yanaklarından makas alarak gülümsedi. "Ay sen bizim lise günlerimizi mi hatırladın?" İki eski arkadaş, meydanın ortasında duygu seli yaşarken az ileride yoğunlaşan kalabalıktan sesler yükselmeye başlamıştı. Gökçe, merakla "Aaa, n'oluyor orada?" dedi.

Şule başını iki yana salladı. "Aman ne bileyim ben..."

"Gel, bakalım bi'. Hadi gel..."

"Of, Gökçe!"

İkisi birlikte kalabalığın yoğunlaştığı yere doğru yürümeye başladılar. İlerledikçe duyulan sesler netleşiyordu. Yaşlı bir adam, Belediye Başkanı İsmet Bey'in elini tutmuş ona yana yakıla bir şeyler anlatıyordu.

"Sen bir çözüm bulursun, Başkanım. İş ver, gitmesin buradan. Ya da en fazla Kale'ye gitsin. Daha uzağa gitmesin. Benim oğlan saf zaten. Kandırırlar onu, öldüre koyarlar Başkanım! Koy belediyeye, çöpleri temizlesin ama burada kalsın. Giderse-... Sonra biz-..."

Başkan adamın elini sıvazlayarak "Aziz amca" dedi. Adam hala konuşmaya devam edince ise yineledi. "Aziz amca! Dinle beni bi.' Tamam, yahu bi' dinle beni... Bak, ben senin oğlana iş bulurum. Burada hayatını da kurar, ona da yardımcı olurum. Bunları çözeriz. Ama mesele bu değil. Asıl çözmemiz gereken mesele başka... Daha düne kadar, oğlu için kızı için

'adaya tıklıp kalmasın, tahsilli olsun, gitsin büyük şehirde okusun, orada yaşasın' diyen ana babalar, bugün evladını iskeleye yanaşan geminin önünde görünce 'bir adım geriye çıksın' diye gözünün içine bakıyor çocuğun. Mesele bu." Eliyle arkasında duran siyasi parti ilçe başkanlarını gösterdi. "Bak en iyi de bu arkadaşlar bilir, o günden bugüne nasıl geldik... Güzel vecizleri vardı bir de; *Gidemediğin yer senin değildi, Memleketin her köşesi birdi...*"

"Bir tabii ya!" İlk itiraz POM Parti'den geldi. "Başkan, ayıp ya!"

Sonra diğerlerinden.

"Her yere gideriz evelallah, Başkan!"

"Bu vatan bizim, Başkan."

"Başkan, demagoji yapma."

İsmet Başkan tekrar yaşlı adama döndü. "Ben sana o vecizlerin güncel versiyonunu söyleyeyim Aziz Amca." Eliyle arkasındaki ilçe başkanlarını tekrar işaret ederek gür bir sesle haykırdı. "Aha bunların *Gidemedikleri yer, milislerindir. Memleketin her köşesi de kirdir!*"

Başkanın sözlerinin ardından kalabalıktaki homurdanma ve hoşnutsuzluk artarken araya tiz bir alkış sesi karıştı. Gökçe, iri kıyım adamları yara yara Başkanın yanına doğru ilerliyor, bir yandan da ellerini birbirine vurarak bağırıyordu. "Bravo Başkan! Bravo!"

İsmet Başkan, sesin geldiği yöne kafasını çevirince yüzündeki ifade birden değişti. Hayret ve mutlulukla karışık bir sesle "Kızım!" dedi.

Gökçe, kollarını iki yana açarak babasını kocaman kucakladı. "Babacığım!"

İsmet Başkan şaşkınlığını üzerinden atamıyordu. "Sen-... Sen nasıl? Annenin haberi var mı? Abin? Ona-..."

"Abimle birlikte geldik" dedi Gökçe, babasını uzun uzun kucakladıktan sonra. "Birden esti öyle."

İsmet duraksadı. "Esti öyle? Birden esti hem de? Bana bak, bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok baba ya, ne olacak..."

"Abin nerede?"

Gökçe omuzlarını yukarı çekerek "Bilmem" dedi. "Bir yere kadar gitti, gelecekmiş birazdan."

O sıra İsmet Başkan'ın yanına Kerim Komutan geldi. "Başkanım, bizimkiler burada olacaklar. Etkinlik bitene kadar da ayrılmazlar zaten bir

yere-..." O ara gözü Gökçe'ye çarpınca bir anlık duraksadı. "Ben de-... Şey, karakola geçerim herhalde."

İsmet gülümsedi. "Komutan... Bana bu kadar malumat verme, 'Başkanla iş tuttu' derler arkandan, yakarlar seni." Kerim'in mahcup olduğunu görünce konuyu değiştirmek ister gibi "Ha, bu arada tanıştırayım" dedi. Eliyle Gökçe'yi işaret etti. "Kızım, Gökçe..." Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Kerim Üsteğmen de yeni komutanımız. Geçen ay başladı göreve."

Gökçe muzip bir tavırla "Memnun oldum" dedi.

Kerim utanmıştı. "Ben de oldum-... Memnun." Sonra Başkana döndü. "Ben gideyim. Akşam görüşürüz Başkanım."

Kerim kepini eline alıp uzaklaşırken Şule, Gökçe'nin kulağına eğildi. "Oha ama oha!" dedi. "Ne ara?"

"Ne, ne ara?"

Şule gözlerini devirdi. "Çocuk soğuk duşlara girdi, çıktı karşında. *Memnun oldum*, bile diyemedi. Sen de salak salak sırtıyorsun..."

"Şule!" Gökçe, Şule'yi kenara çekerek kulağına eğildi. "Babam duyacak ya, deli misin sen? Aaa bir şey yok. Amma abarttın!"

"Hııı yok, hııı!"

"Yok tabii!" dedi, Gökçe. "Yanlış bir anlaşılma oldu sadece aramızda. Rum sandı beni, elinde balonu olan Rumlarla çarpışan arabaya mı binmiş, bir şey olmuş. Anlamadım ben de. Saçmaladı öyle." Sonra gülmeye başladı. "Biraz avel galiba."

Şule, Gökçe'ye omuz attı. "Ama?"

"Ne?"

Şule, "Amaaa?" diye yineledi.

"Ay ne *ama*?" dedi, Gökçe. "Hemen başladın. Çok beğendiysen senin olsun."

"Çok beğensem öyle olurdu zaten canım" dedi Şule, kibirli bir tavırla. "Hoş çocuk aslında da, esmer işte. E malum, ben sarı seviyorum, sen kara... Bu, tam senlik işte."

Gökçe iç çekerek "Abim de sarıydı sözde ama, neyse..." dedi.

Sonrasıysa ikisi arasında laf dalaşına döndü:

"Gökçeeeee!"

"Şuuuleee!"

"Yine başlama!"

"Asıl sen başlama!"

"Uyuz!"

"Sensin uyuz!"

Kıpkırmızı bir güneş, çarşaf gibi serilen denizin ardında batmaya başlarken Adalı'ların terasında mükellef bir sofraya vardı. Süreyya Hanım, masayı çocuklarının en sevdiği mezelerle donatmış, İsmet'se sotelediği karidesleri servise koyulmuştu.

O sıra, valizlerini bıraktıktan sonra evden apar topar çıkan Gökçe ve Gökalp'in sesi duyuldu. Süreyya Hanım, "Geldiler!" dedi, sevinçle. "Nihayet, nihayet!" İçeri önce Gökçe ardından da Gökalp girdi. İkisinin de yüzü sirke satıyordu. Didiştikleri ortadaydı. "Aaa!" dedi, Süreyya. "N'oldu size? Ne bu suratınızın hali?"

Gökçe kollarını birbirine bağlayarak abisini işaret etti. "Abim anlatsın, anne. Bence bu haberi ondan duymamız lazım."

"Gökalp? Ne oluyor oğlum, ne haberi?"

"Kızınız gibi tepki vereceksiniz hiç anlatmayayım anne" dedi, Gökalp. "Tadımı, tuzumu, tüm heyecanımı kaçırdı."

"Tat, tuz, heyecan... Sen adanın jargonunu çabuk kapmışsın, bakıyorum abi. Pembe götlüler gibi konuşuyor ya, laflara bak!"

"Gökçe!" dedi, Süreyya sert bir tonda. "Düzgün konuş abinle!"

"O da abim gibi davransın o zaman! Benim abim böyle biri değil çünkü. Korkan, kaçan, vazgeçen biri değil. Ben-... Anlamıyorum. Şaka sandım ama değilmiş. Sabahtan beri, 'sana sürprizim var' dediği şey-..."

"Meyhane açıyorum, anne" dedi Gökalp, Gökçe'nin sözünü bölerek. "Meslekten de istifa edeceğim. Burada beğendiğim bir mekan vardı, sahibiyle de anlaştım. Devralacağım orayı, adaya yerleşeceğim. Az önce de işte... Gökçe'yi oraya götürdüm, göstermek içi-..."

Süreyya, Gökalp'in boynuna sarıldı. "Annem! Hayırlı olsun. En doğru kararı vermişsin. Gözümün önünde olacaksın artık, çok şükür."

"Yok artık ya..." Gökçe yüzünü sıvazlayarak salonun ortasında dönmeye başladı. "Gerçekten yok artık ya... Anne, iyi misin sen? Senin oğlun, polis! Polis senin oğlun! O satılmışların içinde hala safını koruyabilen, dimdik durabilen, milislerin sopası olmayan kaç kişi kaldı zaten teşkilatta? Ya-... Onlar da üniformasını çıkarıp züppelere rakı sofrası kuracaksa-... Ben ne yaşıyorum ya? Biz ne yaşıyoruz? Ha, bi' de... Bana da müdürlük teklif etti, hakkını yememeyim şimdi."

"Sen salaksın" dedi, Gökalp kelimelerini bastırarak. "Ya da körsün. Senin abin artık polis falan değil çünkü. Senin abinin beline bir yıldır silah

vermiyor o teşkilat. Soruşturmaymış, bilmem neymiş, palavra... Birileri büyükelçiyi öldürdü, birileri de katili tayin etti, bitti, gitti! Birini feda etmeleri gerekiyordu, beni seçtiler. Beni yem etmek kolaylarına geldi. Hepsi bu. Onlar inceltti, ben de koparacağım. Kurbanlık koyun gibi oturup hakkımda ne buyuracaklarını beklemeyeceğim daha fazla."

Önce kısa bir sessizlik oldu sonra Gökçe'nin kırık dökük sesi duyuldu. "Pes ediyorsun yani abi, öyle mi? Kabulleniyorsun öylece her şeyi? Haklı çıkaracaksın yani onları?"

"Nasıl anlamak istiyorsan öyle anla, Gökçe" dedi, Gökalp. "Tartışmayacağım bunu seninle."

"Tartışamazsın zaten!"

O sırada olan biteni uzaktan izleyen İsmet'in sesi duyuldu. "Tartışma bitti" dedi, tok bir sesle. Ağır adımlarla salona doğru ilerledi. "Madem kendisi böyle bir karar vermiş, destekleyeceğiz biz de onu."

"Baba-..." Gökçe hayal kırıklığı içindeydi. "Sen-... Sen de mi? Daha bugün meydanda o adama neler söyledin sen ya... Hepsi aklımda. Konfor alanından çıkamayan tuzu kurulardan dem vurmuyor muydun? Mesele adada kalmak değildi hani? Mesele adada kalmak mecburiyetini yaratan sistemdeydi hani? Şimdi ne değişti? Al-... Al bak, devlet-milis el ele verip oğlunun mesleğini yaktılar, yaşadığı eve giremez oldu, aynı sokaktan iki defa geçemez oldu... Aylardır lokalde yatıp kalkıyor abim, haberiniz var mı? Benim var ve ben bunu kabullenemiyorum. Ona bu prangayı vuran aşağılıklara boyun eğmesini, her şeyi bir çırpıda silkeleyip ana kucığına dönmesini kabullenemiyorum! Çünkü ben senin kızınım. Ve sen bana böyle öğretmedin, baba."

İsmet, başını iki yana salladı. "Ben sana böyle öğretmedim, evet. Sana kesinlikle böyle öğretmedim, Gökçe. Ben sana savaşmanın, mücadele etmenin tek bir yolu olduğunu öğretmedim. Çünkü öyle bir şey yok. Yok, öyle bir şey. Herkesin cephede olduğu nerede görülmüş? Birileri de hayata katılacak, çarkı döndürecek. Bu hiç değişmedi ki, hep böyleydi. Evet, o bomba oraya düşer ama o fırın da açılır. Hayat böyle bir şey... Bak şimdi, karşımda savaştan, mücadeleden bahsediyorsun ama arkanda on mezeli masa duruyor. Senin için kuruldu üstelik."

"Baba-..."

İsmet, elini kaldırarak Gökçe'yi susturdu. "Yoksa olan bitene senin yorumunla bakarsak adada yaşayan herkes korkak, ben de korkakların başkanı..."

"Ya, baba-..."

İsmet, bir kez daha elini kaldırdı. "Kimse, pazarda işporta tezgahı açan bir adamdan daha cesur değil. Kimse o adamdan daha fazla savaş da vermiyor." Kızının yanına gelerek tam karşısına dikildi. İşaret parmağını Gökçe'nin şakağına getirerek "Burada" dedi. "Burada arayacaksın ne arıyorsan. Gerçekten mücadele etmek istiyorsan, burasıyla bakacaksın, burasıyla göreceksin." İşaret ve orta parmağını iki yana açarak Gökçe'nin gözlerini işaret etti. "Bunlarla değil." Sonra sesli bir nefes verdi. "Hadi, şimdi herkes masaya..."

Adalı ailesi, akşam yemeğini manidar bir sessizlik içinde yedi. Salonda açık kalan televizyondan gelen haber sesleri, halihazırda tatsız başlayan akşamı daha da tatsız hale getirmişti.

"Avrupa, Türk mülteci sorununu çözmede sınıfta kalmıştır" diyordu, bir haber kanalına konuşan siyaset bilimi uzmanı.

Gökçe, başını kaldırdığında televizyonun cama yansıyan ekranını gördü. Görüntülerde, sınırlardan kaçak olarak girmeye çalışan binlerce Türk'ün içler acısı hali vardı. Çoğu tahsilli, gencecik çocuklardı. Son iki yıldır Türk uyruklulara meslek ayrımı gözetmeden kapatılan Avrupa kapılarını kaçak yollarla da olsa zorluyor, kendilerini sınırın bir adım ötesine atmaya çalışıyorlardı.

Gökçe, "Korkaklar" diye fısıldadı o an, kendi kendine.

Ama Süreyya Hanım duymuştu. Önüne düşen sarı saçlarını kulağının arkasına alarak bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Çaresizler... Aileni, arkadaşlarını, eşini, dostunu geride bırakıp dilini bile bilmediğin bir ülkede hem de Türk kimliğiyle sıfırdan bir hayat kurmayı göze almak... Çaresizliktir Gökçeciğim, korkaklık değil."

Gökçe pek oralı olmadı. "Asıl çaresizliği, otobüslere doldurulup sınır dışı edildiklerinde görecekler."

Gökalp, "Bu en iyi ihtimal" dedi, rakısındaki son yudumu içip arkasına yaslanmıştı. "Ben, geri göndermekle uğraştıklarını falan sanmıyorum."

Gökçe, "Nasıl yani?" dedi, korkuyla. "Yok, o kadar da değ-..."

"Geçen sene sadece İstanbul için 12 bin kayıp ihbarı vardı" diye cevap verdi, Gökalp. "Almanya'ya, Bulgaristan'a, Yunanistan'a diye yola çıkıyorlar... Gidiş o gidiş, bir daha hiçbirinden haber alamamış aileleri. 12 bin kişi... Yani, tam da o kadar Gökçe, tam da o kadar."

"Hepsi POM Parti yüzünden!" dedi, Gökçe. Çatalını bıçağını tabağına vurmuş, ellerini çenesinin altında birleştirmişti. "26 yaşındayım, ömrümün

yarısının içine ettiler."

Gökalp, "Ama haklarını vermek lazım" dedi. "Herifler en başından beri dürüst davrandılar. 13 yıldır 'pompa'lıyorlar bizi."

"Gökalp!" dedi, Süreyya Hanım. "Düzgün konuş. Saygısızlık etme."

Emekli müzik öğretmeni Süreyya Hanım'ın ara sıra böyle eğitimci damarı tutardı. Eskiden olsa meslek alışkanlığını, İsmet saz çalarken türkü mırıldanarak hatırlatırdı, şimdilerde ise terasta geçen o neşeli yaz akşamlarından eser yoktu. Gergin, ağzı bozuk insanlar olmuşlardı. Gerçi, ülkenin bir yarısı sokaklarda birbirini keserken içlerinde bulundukları bu asabi hal, mutlu aile tablosu bile sayılabılırdi.

O sıralarda yemeğin sonuna gelmişlerdi ki, salondaki televizyondan bir haber anonsu daha duyuldu. "Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi bünyesinde 2037 yılında kurulan 'Keeping Order Team', kısaca KOT askerleri, pilot bölge olarak görev aldıkları Lübnan'da birinci senelerini dolduruyor. Konseyden yapılan açıklamada, KOT askerlerinin, ulusal ve uluslararası güvenlik tehdidi bulunan dezavantajlı ülkelerde düzeni ve birliği sağlamaya devam edeceği bildirildi."

Habere kulak verdiği belli olan İsmet Başkan ağzının içinden bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin baba?" diye sordu, Gökçe.

"Hiç" dedi, İsmet. "Geç kaldık, diyorum. Panayır başlamıştır."

Gökçe imalı bakışlarını abisine çevirdi. "Abicim, sen de geliyor musun bizimle? Yoksa ilk günden meyhanene maestroluk mu yapacaksın? Malum her yer Rum, iyi para kaldırırsın bu gece."

Gökalp sıkıntılı bir nefes vererek "Size afiyet olsun" dedi. "Ben doydum. Müsaadenizle..."

Gökalp masadan kalkarken İsmet kızına döndü. "Bu konuyu daha fazla uzatma, Gökçe. Benim rızam var. Sen daha fazla müdahil olma." Gökçe tam cevap verecekti ki ayaklandı. Önce üzerine kırlar düşen pos bıyıklarını peçeteyle sildi, ardından mavi gözlerini eşine çevirerek "Ben hazırlanıyorum, Süreyya'm" dedi. "Bi' on dakikaya çıkarız, olur mu?"

Süreyya gülümsedi. "Olur, canım." İsmet terastan salona doğru ilerlerken Süreyya ise gözlerini, karşısında somurtan kızına çevirmişti. "Çok asi geliyorsun" dedi, Gökçe'nin elini tutarak. "Çok diksin, sertsin, fevrisin, çok dediğim dediksin anneciğim... Ne lafının ayarı var ne öfkenin ne tutkunun... Biraz olsun durul artık kızım." İki elini yüzüne dayayarak ekledi. "Hep buradan bakıyorsun, buradan görüyorsun..." Göz ucuyla Gökçe'nin sırtına

aldığı hırkayla gizlemeye çalıştığı yara berelerini işaret etti. "Sonra bu hale geliyorsun işte... Hem mağdur hem mağrursun. Ama anneler görür. Ben de görüyorum. Bi' dur, bi' sakinleş, bi' nefes al artık olur mu? Hiç değilse buradayken, adadayken..."

Gökçe, annesinin siteminde haklılık payı olduğunu biliyordu ama *hem mağdur hem mağrur* olmak iliklerine işlediği için pek de oralı olmuş gibi davranmadı. "Çok kalmayacağım zaten anne" dedi, yavaşça masadan kalkarken. "Dediğin gibi, durmak, sakinleşmek, nefes almak pek bana göre değil."

Gökçe sözlerinin ardından hazırlanmak için odasına giderken evden yeni yeni çıkan Gökalp'in ise telefonu çalmıştı.

Gökalp ekrandaki numarayı görünce aramayı hızlıca cevaplayarak panikle "Bir şey mi oldu abi?" diye sordu.

Hattın ucundaki adam, "Yok oğlum, her şey yolunda" dedi. "Geliyor musun, diye şey ettim."

"Geliyorum, şimdi çıktım evden. Bu arada, kimse görmedi, değil mi seni?"

Adam, "Yok kardeşim" dedi, titrek bir sesle. "Ama ben-... Ne bileyim amına koyayım ya... Bu, bana hiç doğru bir zamanmış gibi gelmiyor la..."

Gökalp sinirlendi. "Zamanını kollayacak durumda mıyız abi? Böyle bir lüksümüz var mı şu an?"

"Tamam la, kes tatavayı. Sizinkiler şüphelenmedi, dimi? Bak, tek bir kişi duyarsa-..."

"Merak etme" dedi Gökalp, kendinden emin bir sesle. "Kimsenin ruhu bile duymayacak."

Gökalp, büyük bir yanılgı içinde çiçeği burnunda meyhanesine doğru ilerlerken adadaki panayırsa çoktan başlamıştı. Tepeköy meydanını dolduran kalabalık, alana sığmakta zorlanıyordu. Gündüz ilahi seslerinin yankılandığı sokaklarda şimdi ise yöresel ezgiler duyuluyordu. Adanın Türk ve Rum yerlileri, çoğunluğu Yunanistan'dan gelen yabancı konuklar ve kilisedeki ayinini tamamlayan dini liderler, kendilerine ayrılan masalarda etkinliği takip ederken gençlerin tamamıysa alandaydı. Herkes, bir şekilde, bir sebeple oradaydı.

Doksanlık Yorgo, evlatlığı Meryem Hanım, Meryem'in kızı Ezgi, sonra İsmet Başkan, sağında Gökçe, solunda Süreyya Hanım, arkada ise Kerim Komutan, az ileride Şule ve protokolden birkaç isim...

Ada, bir şekilde, bir sebeple orada olan insanların şarkılarıyla inlerken denizde ise işler pek yolunda gitmiyordu.

◄ ◄ ◄ Αθήνα ► ► ►

Yunanistan/Atina

Sahil Güvenlik Komutanlığındaki akşam nöbetini devralan Asteğmen Dimitri, teknik odadaki rutin kontrolleri tamamladıktan sonra koltuğuna oturmuş mesaisini doldurmaya çalışıyordu. Gözlerini, elindeki telefona dikmiş, sosyal medya hesaplarında dolanırken karşısındaki ekrandan sinyal sesleri yükselmeye başladı. Gözetleme biriminden gelen uyarıda, "İmroz açıklarında sınır ihlali" deniyordu.

Kaldı ki bu tip hadiseler pek de alışılmadık değildi. Yarım asrı aşkındır Ortadoğu'da devam eden işgal ve iç savaşın tüm dünyaya ödettiği bir diyetti bu. Ülkelerindeki ekonomik ve sosyal yıkımdan kaçan Afgan, Suriye ve Pakistan uyruklular, bir zaman kadar Türkiye'yi göç yolu olarak kullanıp Avrupa'ya ulaşmaya çalışmışlardı. O vakitler katı önlemleriyle bilinen Yunan tarafı ise, yabancı bir teknenin ucunu dahi denizlerine yaklaştırmazdı.

Fakat son iki, üç yıldır işler biraz değişmişti. Artık özellikle Afgan ve Suriye uyruklular Türkiye'yi göç yolu olarak değil, güç yolu olarak kullanıyorlardı. Önceleri inşaatlarda çalışanlar sonraları inşaat sahibi olmuştu. 2017'lerde çıkan kanunun ardından, aldığı tek bir evin tapusuyla üç eşi ve on beş çocuğuna Türk vatandaşlığı koparan Ahmad'lar, Mohammad'lar 2037'lerde meclis çoğunluğunu belirlediler. Hal böyle olunca, yirmi yıl önce kurdukları dayanışma derneklerini milis kuvvetlere çevirip silahlandırmaları da zor olmadı.

Son raddede, ülkenin asıl vatandaşları ise yol ayrımına gelmişti. Kimileri çeteleşip savaşmayı seçti, kimileriye...

"Türkler!" dedi, Dimitri. Önüne gelen görüntüdeki karasularını ihlal eden teknede Türk bayrağı görmüştü yine. Zira uzun süredir kaçak göçmen vakalarını Suriyeli ve Afganlar değil, bizzat Türk vatandaşları oluşturuyordu. Din kardeşliği mi, can düşmanlığı mı anlayamadan, misafiri ev sahibi yapan sonra da apaçık evden kovulan bir halk... Kendi ülkelerinde önce ucuz işçi, sonra çeteci en sonunda da mülteci olan Türk halkı... Yunanistan'ın yeni sınavı onlardı.

Dimitri, son iki yıldır zaman zaman Türkiye'den gelen teknelerde böyle insanlar görüyordu. Bu kişilerin, Afgan ya da Suriyeli olmadıklarını, dolayısıyla batırılmaya ya da geri itilmeye değil, Yunanistan'a kabul

edilmeye layık olduklarını söylemek ister gibi teknelerine Türk bayrağı astıklarını da biliyordu. Şimdiye dek, bu tip vakalarda teknelere her zaman uyarıda bulunmuş, sonrasında da Türk karasularına geri itmişlerdi, bunu da biliyordu Dimitri. Ancak bu gece işler böyle yürümeyecekti.

Dimitri, durumu ana karargaha bildirdiğinde alışılmadık bir şey yaşandı. Dakikalar içinde, teknik odaya önce bir binbaşı, hemen arkalarından albay ve çok geçmeden de Amiral girdi.

Yunanistan Sahil Güvenlik Komutanı Amiral Markos Nikopoulos, içinde hiçbir kuşkuyla yer olmayan yeşil gözlerini, odadaki ekrana dikti ve görüntüdeki tekneden gözünü ayırmadan keskin bir tınıda emrini verdi:

"Batırın."

Odadaki diğer rütbelilerin sessizliğinden, Amiralin bu kararından haberdar oldukları belliydi ama Asteğmen Dimitri için durum farklıydı. Amiralin ağzından bir Türk teknesi için bu sözü ilk kez duyuyordu. İki ülke arasındaki ipler halihazırda kopmak üzereyken bu hamle gerekli miydi? Geçen sene Ankara Büyükelçilerinin öldürülmesine misilleme olarak karasularını 12 mile çıkardıklarında, Türkiye'yle neredeyse savaş noktasına gelmişlerdi zaten. Şimdi ise Amiralin aldığı bu karar, yangına körükle gitmek olacaktı.

Dimitri, içinde yaptığı kısa bir muhakemeden sonra cılız bir sesle "Efendim-..." diyebilirdi sadece.

Ancak Amiral emrini tekrarlamaktan hoşnut değildi. "Batırın, dedim asker!" dedi, öfkeden deliyle dönen bir sesle.

Dimitri şaşkın bir tavırla, kıyıdaki ekibe malum emri anons geçerken Amiral Markos ise cebinden çıkardığı purosunu ateşleyerek odadan çıktı. Ve Ege'deki can pazarı da böylelikle başlamış oldu.

◀ ◀ ◀ Τυβροσ ▶ ▶ ▶

-Gökçeada

Saat akşam 22 sularını gösterirken bilindik parçaların Türkçe ve Yunanca versiyonlarını seslendiren yerli sanatçılar, sahneyi Rum müzisyenlere bırakmıştı. Gecenin en sevilen anıydı bu. Sirta'dan sonra Sirtaki oynanıyordu ve bilen, bilmeyen herkes kendini bir şekilde orta yerde dans ederken bulmuştu.

İsmet Başkan ve eşi Süreyya Hanım da alandaydı. Gökçe, anne babasına kenardan tempo tutmakla yetinirken yanına birinin geldiğini hissetti. Kafasını çevirdiğinde Kerim Komutanı gördü. Yüzünde öğlenki çekinik

ifade vardı. Önce hafifçe gülümsedi sonra "Gökçe Hanım" dedi, kibar bir sesle. "Şey için-... Bugün için kusura bakmayın. Densizlik ettim."

"Estağfurullah" dedi Gökçe, imayla gülümseyerek. "Benim densizliğimdir o. Koskoca jandarma komutanına balonla çarpmak, nedir? Balonla çarpacaksan, git zabıtaya çarp." Kenardaki zabıta konuşulanları duyup bakışlarını çevirince Gökçe durumu topladı. "Sana demiyorum Ali abi..."

"Alimallah kimse çarpamaz zaten bana!" dedi Zabıta Ali, kendiyle böbürlenerek. "Geçen de bak ne oldu, Dereköy'deyken bir tane adam-..." Kerim Komutan gülmeye başlayınca Ali önce duraksadı sonra tekrar konuştu. "Eğleniyonuz benle, dimi?"

Kerim'le Gökçe aynı anda cevap verdi. "Estağfurullah Ali Abi." Sonra birbirlerine bakarak gülmeye başlamışlardı ki, karşıdan kalabalığı yara yara gelen bir asker Kerim'in dikkatini çekti.

Benzer anlarda Gökçe'nin gözü de babasının yanına gelerek kulağına bir şeyler fısıldayan telaşlı bir adama ilişmişti.

"N'oluyor?" dedi, Gökçe kendi kendine mırıldanır gibi.

Kerim, yanına gelen askerle konuştuktan sonra telaşlı bir hal içinde Gökçe'ye döndü. "Gökçe Hanım, müsaadenizle ben-..."

"Bir şey oldu!" dedi Gökçe, panikle. "Ne oldu, söyler misiniz lütfen bana da?" Bakışlarını alana çevirdiğinde babasını yerinde göremedi. "Babam nerede? N'oluyor burada?"

"Gökçe Hanım!"

"Rica ediyorum Kerim-... Kerim Bey, Komutan! Söyler misiniz, ne oluyor?"

Kerim, kısa bir duraksamanın ardından "Yunanistan!" dedi, dişlerini sıkarak. "Türkleri taşıyan kaçak bir tekneyi batırmış, uyarı bile vermeden-... Sonra da ateş açmışlar üzerlerine. Teknede 80'den fazla insan varmış. Böylesi-... Daha önce böylesini yapmamışlardı. Denizin ortasında infaz bu-... Bunların canı savaş istiyor!"

Gökçe olduğu yere yığıldı. "Ne?"

Kerim'se sinirini çabuk toparlamıştı. "Ben Sahil Güvenlik'e geçiyorum" dedi. "Olay Gökçeada açıklarında olmuş. Kriz masası oluşturulacaktır. Merak etmeyin, babanız da muhtemelen oraya gidiyordur."

Gökçe, öğle saatlerinden beri ara sıra girdiği iyi ruh halinden soğuk düş etkisiyle uyandığını hissetti o an. Hiçbir şeyin düzeleceği, iyiye gideceği falan yoktu. Denizin orta yerinde, silahsız 80'den fazla insanın teknesini

batırmak, ezkaza boğularak ölmezlerse diye de kurşundan geçirerek infazın sağlamlasını yapmak... Böylesi bir canavarlığın karşısında hangi iyilik, hangi umut kırıntısı tutunabilirdi?

Kerim, yanındaki askerle birlikte meydandan ayrılırken Gökçe, müthiş bir düş kırıklığı ve önü alınamaz bir öfke içinde kendini kalabalıklardan geri çekti. Her şeyden habersiz Sirtaki oynayıp eğlenen, aynı masalarda oturup aynı yemekleri yiyen, aynı fotoğraf karelerinde aynı pozlar veren bu insanların, bugünden sonra bir daha kolay kolay yan yana gelemeyeceklerini şimdiden görebiliyordu.

◀ ◀ ◀ Αθήνα ▶ ▶ ▶

Yunanistan/Atina

Komutanlıktaki makam odasına geçen Amiral Markos, bir puro daha yakmış, omzunu pencerenin pervazına dayamış halde, dakikalar evvel cinayet mahalline çevirdiği Ege Denizini seyrediyordu.

O sıra odanın kapısı sertçe açıldı. Markos, giderek yaklaşan postal seslerine aldırış etmeden purosundan bir nefes daha çekerken, şiddetli bir gürültü duyuldu.

Haberi alır almaz karargaha gelen Yüzbaşı Aris, kocaman açtığı ellerini Amiralin masasına sertçe vurmuştu. "N'aptın sen?!" dedi ardından, sıkıdığı dişlerinin arasından nefes nefese konuşuyordu. "Sen n'aptın?!"

Amiral, yüzünü Aris'e dönmeden "Gerekeni..." dedi, sakın bir tınıda. "Gerekeni yaptım."

Aris, masaya bir kez daha sertçe vurdu o an ve hızla Amiral'in yanına giderek öfkeden kıpkırmızı kesilen gözlerini babasının yüzüne dikti. "86 kişi!" dedi, güçlkle yutkunarak. "Silahsız 86 kişi! İçlerinde çocuklar da vardı-..."

"Ben sınırlarımızı korudum, Yüzbaşı!"

"Sen katliam yaptın, Amiral! Hem de bugün-... Meryem Ana Yortusunda! İsa'dan da mı korkmadın?!"

"Ben, görevim neyi gerektiriyorsa onu yaptım, Yüzbaşı!" dedi Amiral, kendinden emin bir tonda. "Ki aynısını size de öneririm, şayet üzerinizde üniformanız varken karşınızda duranın babanız değil, komutanınız olduğunu da size hatırlatırım!"

Aris, ela harelî gözlerini Amiralin yüzüne silah çeker gibi doğrultmuştu. Dişlerini sıkarak kenetlediği çenesi, bembeyaz yüzünü çevreleyen kare bir kontür gibi belirginleşmişti. Üst tutamları sapsarı parlayan kumral saçları, terden tel tel ayrılıp alnına düşmüş, şakağından geçen damar öfkeden mora

dönmüştü. Yumruk yaptığı ellerini avcuna bastırdıkça boynundaki kasılma daha da artıyordu. Bir süre sonra ise derin bir nefes alarak tüm kaslarını gevşetti. Önce birkaç adım geri çıktı sonra elleri, üzerindeki üniformanın düğmelerine gitti. Gözlerini Amiral Markos'tan ayırmadan tüm düğmeleri hızlı hızlı çözdü ve üstünden çıkardığı üniformayı Amiralin ayaklarının dibine sertçe fırlattı.

"N'apıyorsun sen?!" diye bağırdı o an, Amiral.

Aris'in yüzünde histerik bir ifade oluşmuştu. "Babamla konuşmaya çalışıyorum!"

"Aris!"

Aris, işaret parmağını babasının yüzüne doğrultarak "Sen!" dedi. "Sen bugün hem aileme hem de mesleğine ihanet ettin-... 6 yaşındaydım, gözünün önünde annemi öldürdüler, sen onu koruyamadın. 30 yaşındaydım, Ankara'nın göbeğinde abimin kafasını kesip bir sopanın ucunda Kızılay'ı dolaştırdılar! Sen onu da koruyamadın! Sikeyim büyükelçiliği-... Alex bunu istemiyordu ki! Alex Türkiye'de nefes alamıyordu ki-... Psikiyatrik ilaçlarla dayanıyordu ama sen! Sen onun dönmesine izin vermedin. Vermedin-... Onun katili sensin aslında, biliyor musun? Annemin de abimin de katili sensin ve sen-... Sen bugün hepsi yetmezmiş gibi onların anılarına da ihanet ettin. Bugün, mesleğini kişiselleştirdin. Sen bugün, üzerinde taşıdığın üniformayı, kafanda çevirdiğin çarpık bir intikama alet ettin! Senden-... Senden utanıyorum!"

Aris, bir çırpıda sarf ettiği sözlerin ardından hızlıca arkasını döndü. Tam odadan çıkıyordu ki Amiral Markos arkasından seslendi. "Senin için yaptım."

"Ne?"

Amiral, son nefesini aldığı puroyu söndürerek makam koltuğuna oturdu. Ellerini masanın üzerine dayadığında gözlerini oğluna çevirmişti. "Bilmiyormuş gibi davranma, Aris. Bunu benden çok sen istiyordun-..."

"Sen hastasın."

"Hasta olan sensin!" dedi Amiral. "Abin öldüğünden beri ne halde olduğunu görmüyor muyum sanıyorsun? İntikam istiyordun, al işte sana fırsat. Alexander'ın-..."

"Sakın!" dedi Aris, Amiralin sözünü bölerek. "Sakın-... Abimin adını, o aşağılık cümlelerin içinde geçirme! Alex yaşasaydı senin yüzüne tükürürdü. Ne beni ne de abimi kendine bahane etme artık." İşaret parmağını Amiralin yüzüne salladı. "Dönüştüğün bu canavarın tek sorumlusu sensin!"

"Hiçbir şeyin tek sorumlusu ben değilim, Aris" dedi, Amiral Markos. Oturduğu koltukta gerinerek arkasına yaslanmıştı. "Atina'nın bundan haberi yok mu sanıyorsun? Sadece görmezden gelmek işlerine geliyor. Onlar da biliyor çünkü... Farkındalar, Türkler şimdi rahat duramayacak, taşkınlık yapacaklar. Biz de bu defa bunu fırsata çevireceğiz. Zaten güçsüzler, direnemezler de. Darmaduman edeceğiz hepsini. Geçen sene olmadı ama bu kez yapacağız. Zaten-... Zaten er geç olacaktı. Atina da istiyordu. O yüzden kabul ettiler. "

Aris öfkeyle bağırdı. "Sen neden bahsediyorsun?!"

Amiral hızla ayağa kalkarak ellerini masaya dayadı ve yeşil gözlerini oğluna doğrultarak kabaran iştahıyla haykırdı. "Hakkımızı almaktan bahsediyorum!"

"Yoo, yoo-..." Aris başını iki yana sallayarak yutkundu. "Sen-... Sen savaştan bahsediyorsun!"

"Öyleyse ne olmuş?" dedi Amiral, pişkin bir ifadeyle. "Düne kadar sen de bunu istemiyor muydun? Hani çoktan hak etmişlerdi? Kendi sınırını koruyamayan ülkenin egemenliği yoktu hani? KOT'lar bugün İstanbul'a, yarın Ankara'ya girer, demiyor muydun? İmroz düşlerine ne oldu? Bunları bana sen söyledin. Annenin mezarına-..."

Aris, avuçlarını hızla masaya çarptığında Amiralin sözü yarım kaldı. "Böyle değil-..." dedi, sıkıştığı dişlerinin arasından. "Bu şekilde değil-... Masum insanları, denizin orta yerinde kurşundan geçirip ciğerleri patlayana kadar boğulmalarını izleyerek değil!"

"Onlar masum falan değildi!" Amiral meydan okuyan gözlerini Aris'e doğrulttu. "Davalarına ihanet eden hainlerdi! Kendi ülkelerinden kaçan korkaklardı! Bizim sınırlarımıza tecavüz eden teröristlerdi!" Sesli bir nefes verip yutkundu. "Hem masum olsalar ne yazar? Sen savaşı ne zannediyorsun, Yüzbaşı? Elbette bir yerlerde birileri ölecek. Bak bize-... Ortada savaş bile yokken, iki can aldılar bizden..." Sesli bir nefes verip yutkundu. "Sen-... Sen az önce söylediklerinde haklıydın. Doğru söyledin-... Ben, ne karımı ne de oğlumu koruyamadım, Aris. Yapamadım. Türkler, benden ikisini de aldılar! Ve ikisinin failleri de ellerini kollarını sallayarak geziyor hala. Niye, biliyor musun? Çünkü bitmiş haldeler. Katilleri yakalamakla değil, yeni katiller yaratmakla ilgileniyorlar. Ama ben-... Bu defa sabretmeyeceğim, beklemeyeceğim. Annenin yasını 25 yıl tuttum, abine bunu yapmayacağım." Sesini bir perde yükselterek ekledi. "Asker yas tutmaz, Aris! Asker saf tutar, nişan alır, ateş eder. Biz de öyle yapacağız."

Duydun mu beni? Atina kendi hesabına baksın, ben kendi hesabıma bakacağım. Madem onlar benim oğlumun katilini bana vermiyor, madem o köpeği tutup önüme atamıyorlar, ben de adaleti sağlayamadıkları her gün için, sana yemin ederim, Alex'in yere düşen her bir damla kanında, bir Türk'ü kendi ellerimle boğacağım!"

Amiral sözlerini tamamladığında Aris'le burun buruna gelmişlerdi. İkisi de ellerini masaya dayamış, ortaya doğru eğilmiş halde birbiriyle restleşiyordu. O anlarda Amiralın makam odasının kapısı çalındı.

Amiral Markos, gözlerini Aris'ten çekmeden gür bir sesle bağırdı. "Gir!"

İçeri gelen asker panik haldeydi. "Komutanım-..." dedi, varla yok arası bir sesle.

"Söyle asker!"

Asker söyleyemiyordu. "Şey-... Efendim..."

"Geveleme asker!" dedi Amiral. "Söyle, ne oldu?"

"İmroz..."

İmroz'un adını duyan Aris, yüzünü hızla askere dönmüştü.

Askerse korkunç haberi bakışlarını yere eğerek verdi. "İmroz'da iki Türk, batırılan tekneye misilleme olarak-... Meryem Ana Panayırını basmış, Komutanım. Meydandakileri otomatik silahlarla taramışlar. Çoğu adalı Rum ve Yunan-... Yüzden fazla ölü var, deniyor. Ve efendim-..." En zor vereceği haberi ise sona saklamıştı. "Maalesef içlerinde Patriğimiz VII. Konstantin de var."

◀ ◀ ◀ Τυβροϛ ▶ ▶ ▶

-Gökçeada

Her şey saniyeler içinde oldu, bitti. Kerim Komutan ve beraberinde devriye gezen jandarmaların meydanı boşaltmasının üzerinden en fazla on dakika geçmişti. Onlar Sahil Güvenlik Komutanlığına doğru yola koyulurken iki kişi ise pardösülerinin içine gizledikleri kalaşnikoflarla meydana ulaşmak üzereydiler.

O sıralarda Gökçe'nin en son hatırladığı, abisinin koşa koşa yanına gelerek "Annemi eve gönderdim, bizim de buradan hemen gitmemiz lazım" dediğiydi. Sonrasında olanlar ise bulanıktı.

Önce şiddetli bir ses duyuldu ardından alanda Sirtaki oynayan kalabalıktan biri yere yığıldı. Sonra bir diğeri, sonra bir diğeri daha.

Gökalp, kendini Gökçe'nin üzerine siper ederek kardeşini hızla yere yatırmıştı. Ne olduğunu anlamadan kendini yerde bulan Gökçe, insanların önce ileri geri koşturan ayaklarını gördü. İlk kalabalıkları sonradan

tenhalaştılar. Yığınlar halinde koşturan ayakların yerini, yere serilen kanlı gövdeler almaya başladı.

Etrafı müthiş bir uğultu sarmıştı. Gökçe'nin katliam kadrajı ise giderek genişliyordu. Parçalanmış uzuvlar, dağılmış yüzler, dili boğazına kaçanların hırıltılı can çekişmeleri, ucu salınmış hortum gibi havada zikzak çizerek patlayan atar damarların kanla suladığı koca bir meydan...

Çığlık seslerine kurşun, kurşun seslerine tekbir sesleri karışırken elinde kalaşnikofuyla orta yere gelen bir adam, gür sesiyle bağırmaya başladı. "Bugün katil Yunanistan, onlarca Müslüman Türkü, Ege Denizinde katlederek bizlere apaçık savaş ilan etmiştir! Yunan gavuru bizim kardeşlerimizi katlederken Yunan artıklarının da bu topraklarda alacak nefesi kalmamıştır! Artık böyle biline! Bundan böyle kısasa kısas, dişe dişe, kana kan! Ve siz, ey hadsizler! Yunan gavurunla dostluk kuran, onların adetlerine özenen, onlarla kol kola girip panayırlar tertip edenler, bugünden itibaren bizler için o gavurlardan farkınız yok! Bugünden itibaren sizlere de böyle muamele edileceğini bilersiniz!"

Sonra bir tekbir daha çekti ve dört kelimelik bir cümleyi avazı çıktığı kadar tekrarlamaya başladı:

"Yunan'a ölüm, Yunanistan'a cihat!"

"Yunan'a ölüm, Yunanistan'a cihat!"

"Yunan'a ölüm, Yunanistan'a-..."

Son kelimesini söylemeden bir kurşun sesi daha yankılandı ama bu kez mermi çekirdeğinin adresi bizatihi sözlerin sahibineydi.

Gökçe son takatiyle başını hafifçe kaldırdığında, gündüz meydanda İsmet Başkan'a, oğluna iş verilmesi için yalvaran Aziz isimli yaşlı adamı gördü. Yalnızca saatler evvel istikbali için kaygılandığı oğlunu şimdi ise kendi elleriyle öldürmüştü Aziz. İçinden yaşlar boşalan gözleri, korktuğu başına gelen her insan gibi, haklı çıkmış olmanın acı tecrübesiyle bakıyordu.

Kırış kırış olmuş elleriyle tuttuğu silahı, son takatiyle diğer saldırgana çevirdiğinde ise bir kurşun sesi daha duyuldu. Ancak bu kez hızlı davranan diğer taraftı ve mermi çekirdeğinin adresi, Aziz'in yaşlı kalbi olmuştu. O gece meydanda yankılanan son kurşun sesi buydu.

Gökçe, belki birkaç dakika, belki de çok daha fazla zaman sonra yerden yavaşça doğruldu. Bir türlü uyanamadığı bir kabusun içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Üzerindeki beyaz elbise, ayağını bastığı zemin, kokladığı hava, gözünün gördüğu tek şey kandı. Her yer ve her şey kandı.

♪ Domna Samiou - I see some ships approaching port ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=UHHxa1CdxhE>

Gökalp ne kadar engellemeye çalışsa da Gökçe'yi tutmayı başaramamıştı. Meydanda sendeleye sendeleye yürümeye başladı. Etraftan gelen bağırışları, yardım dilenen sesleri kulağındaki uğultu yüzünden duyamıyordu. Ama görüyordu. Yerde yatan cansız insanların içinde tanıdık yüzler görüyordu. Bembeyaz sakalları ala bulanmış Yorgo'yu görüyordu, öğlen kendisine balon veren adını bilmediğı o çocuğı görüyordu, yabancılarla konuşmayan Aria'yı görüyordu, daha az evvel Dereköy'de başından geçen bir anıyı anlatmak için sabırsızlanan Zabıta Ali Amca'yı görüyordu. Keşke dinleseydi anlatacaklarını. Belki o zaman her şey daha farklı olurdu. Belki konuşsalarđı, belki laf lafı açsaydı Ali, Gökçe'nin yanında kalır, meydanın karşısına hiç geçmez, alnının ortasına o kurşunu hiç yemezdi. Belki öyle olurdu. *Belki.*

Gökçe, omuzlarının hızlı hızlı sarsıldığını fark ettiğinde aklından hala bunu geçiriyordu. *Belki*, diyordu, *belki.*

"Gökçe Hanım!" Kerim Komutan Gökçe'yi kendine getirmek için sarsmaya başlamıştı. "Gökçe Hanım-... Gökçe! Bana bak-... Yüzüme bak! Gökçe! İyi misin?"

"Ambulans" dedi Gökçe, neden sonra. "Ambulans çağırdınız mı?" Gözleri hala boşluğı bakıyor, şoktan çıkamadığı görölüyordu. "Bir sürü ambulans lazım, çok fazla ambulans lazım, doktor lazım, ameliyathane lazım-..."

Kerim başını salladı. "Çağırdık! Çağırdık tabii-... Çağırmaz olur muyuz? Ambulans da gelecek, ambulans helikopter de gelecek, merkezdeki hastaneler de hazırlanıyor. Sen? Sen iyi misin?"

Gökçe ilk kez bakışlarını Kerim'e doğrulttu. "Ben iyiyim!" dedi, gözlerini kocaman açarak. "Benim bir şeyim yok, ben iyiyim. İnsanlar öldü, ben iyiyim-... Bana bir şey olmadı, iyiyim ben-..." Sonra hızla kendini geri çekti. Arkaya doğru bir adım attığında üzerine bastığı ceset yüzünden sendelemişti. Ellerini başına dayayıp etrafa baktı. Kimileri yerde can çekişiyor, kimileri can çekişen insanların başında sinir krizleri geçiriyor, bazıları ağıt yakıyor, bazılarıysa evlerine kaçıyordu. Gökçe, "Benim bir şey yapmam lazım-..." dedi o an, panik içinde. "Ben doktorum, dimi-... Benim bir şey yapmam lazım!"

Gökçe, acıyla çırpınan insanların arasında ne yapacağını bilemez halde dolaşmaya başlarken Gökalp de koşarak kardeşinin yanına gelmişti. Ama ne Kerim ne de Gökalp, Gökçe'nin bu beyhude çabasının önüne

geçemiyordu. Gökçe, her birinin nabzını kontrol ediyor, masa örtülerini yırtarak yaralıları tampon yapmaya çalışıyor, başlarında bekleyenlere 'ambulanslar gelmek üzere' diyor, ölmek üzere olanlara yaşayacağını söylüyordu.

Oysa o gece bunların hiçbiri olmadı. Adanın bir avuç sağlık görevlisi, omuz omuza Sirtaki oynarken kurşundan geçirildiğinden Tepeköy'e tek bir ambulans gelmedi. Gökçe'nin yaptığı tamponlar kan kaybından ölümleri durduramadı ve yaşayacağını söylediği hiç kimse yaşamadı.

İsmet Başkan, dakikalar sonra alana geldiğinde harpten yenik çıkmış bir komutan gibi görünüyordu. Gömleğinin yaka düğmelerini koparmış, kravatını çıkarıp atmış, arabasının camına geçirdiği yumrukla sağ elinin üstünü boydan boya yarmıştı. Meydana adım atar atmaz yakasına yapışarak hesap soran, gövdesini itip kakan, yüzüne tüküren, boynuna sarılıp ağlayan şuurunu yitirmiş kalabalıkların arasından başı eğik şekilde geçti. Cesetlerin arasında donuk gözlerle oturan Gökçe'yi gördüğünde ise dizlerinin bağı çözülmüş gibi kızının yanına çöktü kaldı. Gökçe'yi göğsüne bastırıp nicedir gözlerinde tuttuğu yaşları serbest bırakırken, o gece adadan kalkacak cenazelerin sadece yerde yatan insanlar olmadığını biliyordu.

Asıl cenaze Gökçeada'nın kendisiydi. Tıpkı Yunan'ın açıklarda batırdığı tekne gibi, Gökçeada da denizin orta yerinde ölüme terk edilmişti. Zira dakikalar içinde yürütülen kirlı bir diplomasiyle 'Tehlikeli Bölge' statüsüne yükseltılen adada, tüm hava ve deniz trafiğı durdurulmuş, adaya giriş çıkışlar istisnasız olarak kapatıldığından ne Çanakkale merkezden ne de civar illerden tek bir sağlık ekibi ilçeye ulaşamamıştı. Yaşananları düşününce, bu pek de şaşırtıcı bir durum değildi aslında. Son yıllarda kaosu arttığı bölgelere ilgili valilik kararıyla uygulanan bu politikayla sorunlu bölge, bir nevi tecrit ediliyordu. Gökçeada'ya yapılan da buydu. Ama tecridin faturası ilk kez bu kadar ağır olmuştu.

O gece Gökçeada'da, 146 kişi göz göre göre öldü.

O gece Gökçeada'da 146 kişi, canlarının neyin intikamı olarak alındığını bile bilmeden öldü.

Ölenlerin 35'i Türk'tü.

Oysa hepsinin yüzü birbirine benziyordu.

Ölümün eşitleyemeyeceğı hiç kimse yoktu.

Ada, ertesi sabah yeni bir güne değil, kaçınılmaz bir işgalin geri sayımına uyandı. Ayaklanan Rum köyleri, Patrikleri VII. Konstantin'in naaşını

kaçırmıştı. Çoğunluğunu Yunanların oluşturduğu yüzlerce kişi, meydanı kuşatmış, yakınlarının cenazelerini Türk yetkililere teslim etmemek için direniyordu. Hepsinin gözü, kendi ülkelerinden gelecek kurtarma ekiplerindeydi. Sürekli görüntü kaydediyor, yaşadıkları vahşeti anlatan videolar çekerek seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

Ancak Cumhurbaşkanlığı tarafından sabah saatlerinde yapılan açıklama adadaki gerilimi daha da yükseltti. Adanın 'tehlikeli bölge' statüsüne alındığı artık resmi olarak halka duyurulmuştu. Olayın failleri bulunup yakalanana kadar adadan çıkışların durdurulduğu, alınan terörist saldırı istihbaratı sebebiyle ise adaya her türlü ulaşımın ikinci bir duyuruya kadar yasaklandığı söyleniyordu.

Açıklamanın ardından Gökçeada'da gerilim tırmanırken başta Avrupa ülkeleri ve Amerika olmak üzere sayısız ülke, verilen kararı kınayarak Türkiye'yi geri adım atmaya davet etmişti. İçlerinden en sert tepki ise Yunanistan'dan geldi. Atina yönetimi, alınan yanlış karardan ivedilikle dönülmemesi halinde bu ısrarın savaş sebebi olacağını söyleyerek Türkiye'ye ultimatom vermişti.

Ve neredeyse yerli, yabancı hiçbir haber kanalı, Yunanistan'ın Ege'nin ortasında teknelerini batırıp kurşuna dizerek öldürdüğü 86 kişiyi konuşmuyordu.

Kısaca, Amiral Markos'un kehaneti gerçekleşmişti. Bir gecede yaşananlar, fırsata çevrilecek 'taşkınlık'tan çok daha fazlasıydı. VII. Konstantin'in ölümü ise tüm dengeleri Markos'un bile öngöremeyeceği kadar Yunanistan'ın lehine çevirmişti. 3 milyara yakın Hristiyan'ı temsil eden, farklı ülke ve mezheplerden binlerce dini ve siyasi oluşum, *Yunanistan'la birlikte Türkiye'ye karşı savaşmaya hazırız*, mesajı veriyordu.

İsmet Başkan, televizyonlarda dönen savaş çığırtkanlığı haberlerini ada hastanesinin acil servisinde takip ederken, yıllar önce siyasete atılırken çıkardığı beyaz önlüğünü ise tekrar sırtına geçirmişti.

Yanında Gökçe dışında, bir tıp, iki de hemşirelik öğrencisi vardı. Saatlerdir kan ter içinde uğraşıyorlardı. Hem personelleri hem de ilaç ve ekipmanları, çünkü saldırıda sadece hafif yaralananları tedavi etmeye yetecek kaddı. İsmet Başkan, öğlene doğru belediyeden yaptırdığı duyuruda kan ve personel ihtiyacını yineletse de başka kimseden geri dönüş alamamıştı. Zira insanlar değil evlerinden çıkıp hastaneye gelmek, başlarını pencereden uzatmaya bile korkar durumdaydılar.

Gökçe gecedan beri ilk kez o an ağladı. Yapılan üçüncü duyuru da cevapsız kalınca kendisini lavaboya kapatmıştı. Gerdanına sıçrayan kurumuş kan lekelerini aynanın karşısında silerken gözlerinden boncuk gibi yaşlar dökülmeye başladı. Böylesi bir çaresizliği geçen sene ailesinden habersiz olarak gönüllü doktorlarla birlikte gittiği Lübnan'da dahi yaşamamıştı. Bir tablet ağrı kesici için KOT askerlerinin namlusunun ucuna dikildiğinde bile dizleri böyle titrememişti. Ve özellikle elleri... Onlar böyle titrerken kimseye hiçbir faydası dokunamazdı. Düşündükçe düşündü Gökçe. Düşündükçe boğuldu. Nefes alamadığını hissetmeye başlayınca lavabodan koşar adım çıkıp kendini hastanenin bahçesine attı.

Gözlerini kapattı ve bir elini karnına, diğerini göğsüne yerleştirdi. Önce 7 saniye boyunca burnundan nefes aldı, sonra aldığı nefesi 11 saniye boyunca yavaş yavaş ağzından verdi. Egzersizi bir süre kadar tekrarladıktan sonra gözlerini Kerim Komutanın sesiyle açtı.

"Geçmiyor, dimi?"

Kerim, sırtını acilin duvarına yaslayarak yere oturmuş, avcunun içinde tuttuğu kepiyle gökyüzünde toplanan karabulutları izliyordu.

Gökçe, yavaş adımlarla Kerim'in olduğu yere giderek hiçbir şey demeden yanına oturdu. Neden sonra çatallaşan sesiyle "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Babam tek kelime etmiyor. Bari sen söyle."

Kerim yutkundu. "Ne söyleyeyim?"

"Bilmiyorum, bir şey söyle işte. Televizyonlardan farklı bir şey söyle. Böyle devam etmeyecek, de. Adanın orta yeri-... Ceset kokmayacak, de. Birileri gelecek, yardım edecek, de."

"Birileri gelecek" dedi, Kerim. "Ama yardım için olacağını sanmıyorum, Gökçe Hanım."

Gökçe, hala inkar içindeydi. "O ne demek?" diye sordu.

"Her şey zaten en başından beri bunun içindi, demek. O 'birilerinin' gelmesi için... Danışıklı dövüş, anlayacağınız. KOT müdahalesi için tüm koşulları hazırladılar."

"Yok-..." Gökçe başını iki yana salladı. "Yok-... O kadar değil. O kadarı olmaz. Yani-... Mesele Yunanlarsa, her sene bunlar konuşuluyor zaten. Ültimatolar, tehditler... Sonra bir şekilde düzeliyor-..."

"Bir şekilde?" dedi, Kerim. "Yunan karasuları bir senedir 12 mil, Gökçe Hanım. En son o 'bir şekilde' dediğiniz noktaya geldiğimizde, ödediğimiz diyet bu oldu. Ki şimdi-... Tüm dünya onların yanında."

"Ne zaman başka türlü oldu ki? Biz ya *hasta adam*dık, ya *yalnız ve güzel ülke*..."

Kerim umutsuzca başını salladı. "*Hasta adam* hiç iyileşmemiş ki..." dedi, yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. "Meğer iğnelerle ayakta duruyormuş. İlaçların etkisi geçince de yalnızlaştı işte... Güzeldi, çirkinleşti. Şimdiyse tüm akbabalar başında, altın vuruş için bekliyor."

"Olmayacak öyle bir şey" dedi, Gökçe. Hızla ayağa kalkıp yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle silmişti. "Ben nasıl ki doktor olarak en umutsuz hastamı yaşatmak için sonuna kadar uğraşıyorsam, siz de bir asker olarak aynı şeyi ülkeniz için yapacaksınız, Kerim Komutan. Buna... Buna mecbursunuz!"

Kerim, oturduğu yerden yavaşça kalkarak bakışlarını, Gökçe'nin küçük bir umut kırıntısı için çırpınan gözlerine doğrulttu. Bir süre hiçbir şey demeden kızın yüzüne öylece baktıktan sonra "Haklısınız" dedi. "Şartlar ne olursa olsun, sonuna kadar çabalamaya mecburuz. Siz... Siz endişelenmeyin. Siz iyi olun. Bu adadaki herkesin size ihtiyacı var."

Gökçe, başını sallayarak, "Size de komutan" dedi. "Size de ihtiyacı var." Ardından derin bir nefes alarak adımlarını yeniden hastaneden içeri yöneltti.

O gün ve onu takip eden gün, adada yürütülen tahkikat ve arabuluculuk çabalarıyla geçti. Yunanlar, saldırının ertesi günü cenazelerini Rum köylerine kendi çabalarıyla gömmüşlerdi. VII. Konstantin'in naaşının nerede olduğu ise hala bilinmiyordu. Kaymakamlık, aynı gün ilçe genelinde sokağa çıkmaya yönelik birtakım kısıtlamalar getirerek, savcılığın soruşturmayı daha rahat yürütmesini sağladı. Ancak alınan tedbirler yeterli olmuyordu. Kararın ardından güvenlik ekipleri şüphe ve ihbar üzerine çok sayıda yere baskın düzenlese de saldırganın kimliği bir türlü tespit edilemiyordu. Dahası adamı tanıyan, hatta simasına daha önceden rastgelen kimse de yoktu.

Saldırının ertesi günü İlçe Jandarma Komutanlığında, görgü tanıklarının ifadelerine başvuran Kerim Komutan, herkesten bu cevabı duymuştu. "Daha önce hiç görmedik" diyorlardı. "Buraların yerlisi değil."

POM Parti İlçe Başkanı Refak Namlı ise hem ifadesinde hem de ifadesinin ardından İsmet Başkanı hedef göstererek, koridorda onlarca insanın arasında büyük bir yaygara kopardı. Parmağını Başkana doğrultarak, "Sen değil miydin dün, herkesin gözü önünde Aziz denen o adamla manalı manalı konuşan? *Yok oğluna iş bulurum da, yok bilmem ne*

de..." dedi. "Sonra ne oldu? Akşamına herifin oğlu koca meydanı taradı, meydanı! Bu muydu oğlana bulacağın iş? Tesadüf müydü bu? Haa, bi' de, ne diyordun? *Memleket yangın yeriymiş de, yakında o yangın, adaya da sıçrayacakmış!* Öyle demedin mi? *Neresi cennet, neresi cehennem, o zaman göreceğiz, demedin mi?*" Etrafına dönerek kendisine destekçi toplamak için "Öyle değil mi, arkadaşlar?" diye bağırdı. "Yalan mı? İsmet Başkan dün, herkesin gözü önünde demedi mi bunları?"

Etraftaki kalabalık Refak'a katılmakta gecikmedi:

"Doğru..."

"Orası öyle..."

"Valla doğru..."

O sıralarda Gökçe, Refak'a doğru hareketlenen babasının kolunu tuttu. "Baba, sakın! Sakın!" dedi, yalvarır bir tonda.

Süreyya da İsmet'in diğer tarafındaydı. "Bilerek yapıyor, İsmet. Üzerine oynuyor. Sakın!"

Ama Refak hızını alamıyordu. "Siz tertiplestiniz hepsini! Siz yaptınız! Aziz, konuşmasın diye oğlunu öldürdü. Diğer saldırgan da foyası meydana çıkmasın diye Aziz'i çekti, vurdu. Dimi? Bravo! Bravo! El birliğiyle ne güzel yazıp oynadınız, Başkan! Şimdi de utanmadan karının, kızının arkasına mı saklanıyorsun? Sen bugün adayı sattın ya, yarın, öbür gün onları da satar-..."

Refak, cümlesini tamamlayamadan koridorun karşısından koşar adımlarla gelen Gökalp, yumruğunu Refak'ın ağzının tam ortasına geçirdi. "Senin ananı avradını sikerim-..."

Refak acıyla inleyip yere düşerken ortalık birden karıştı. Koridordaki askerler de Gökalp'i tutmaya yetmeyince Kerim Komutan da araya girdi. Bir süre, kimin kime vurduğu belli olmadan daracık bir alanda birbirlerini itip kaktılar.

Oysa bu, günler içinde adada yaşanacak kavga ve çatışmaların yanında devede kulak bile değildi.

Bir hafta sonra...

23 Ağustos 2039 - Gökçeada

Meryem Hanım ve kızı Ezgi, Yorgo'nun mezarına rengarenk çiçekler ekerken Gökçe, bir süredir avcunda tuttuğu toprağı yavaşça bıraktı. Gözlerindeki nemi eliyle çarçabuk sildikten sonra Meryem'e dönerek "Ben

gideyim Meryem Abla..." dedi. Hastaneye geçeceğim zaten. Geç kalmayayım. Sonra uğrarım yine."

Meryem ellerindeki toprağı silkerek başını salladı. "Uğra tabii. Ama önce biraz dinlen kızım. Bayılıp kalacaksın bir yerde, günlerdir mahvettin kendini."

Gökçe "İyiym ben" dedi. "Siz merak etmeyin beni." Ezgi'nin yanağına öpücük kondurup gülümsedi. "Görüşürüz."

Gökçe arkasını dönmüş ilerlerken Ezgi'nin sesi duyuldu. "Gökçe abla..."

"Söyle bitanem?"

Ezgi tereddütlü bir sesle sordu. "O dedikleri askerler... Gelmeyecekler dimi adaya? Gelirlerse biz ne yaparız abla? Ya bizi çıkartırlarsa evimizden? Dedem de yok artık-..."

Gökçe, Ezgi'yi sıkıca kucakladı. "Şişşt, hayır hayır-... Sen düşünme böyle şeyleri, tamam mı? Öyle bir şey olmayacak. Ben buradayım, hepimiz buradayız. Yanınızdayız." Kollarını gevşettiğinde Ezgi'nin yanağından süzülen yaşları silerek "Onlar bu adaya ayak basamaz, onlar bize hiçbir şey yapamaz" dedi. "Sana söz veriyorum."

Tutamayacağı sözler verdiğinin farkında olmadan Ezgi'nin yanından ayrıldı ve az ilerideki arabanın içinde kendisini bekleyen Şule'nin aracına doğru yürümeye başladı.

O sıra, arabanın radyosundan yükselen haber sesi dikkatini çekti: *"Geçtiğimiz hafta Gökçeada'da yaşanan 15 Ağustos Meryem Ana Panayırı saldırısı sonrası acil gündemle toplanan Türkiye Büyük Millet Meclisi, bugünkü oturumda adaya yapılması beklenen KOT müdahalesini oylayacak. Dün gazetecilerin sorularını yanıtlayan Cumhurbaşkanı ve Pirüpak Osmani Müdafaa Partisi Genel Başkanı Sayın Osman Pirüpak'ın, 'Ülkemizin hayrına olacak tüm seçenekleri değerlendireceğiz' şeklindeki sözleri de, KOT müdahalesine yeşil ışık olarak yorumlandı. Öte yandan Çanakkale Valiliği, iç karışıklığın halen devam ettiği Gökçeada'nın hava yolu trafiğine kontrollü olarak açıldığını duyurdu. 15 Ağustos'tan bu yana adaya ilk ayak basacak grup ise uluslararası haber kanallarını temsil edecek sınırlı sayıdaki basın mensubu olacak."*

Gökçe, sabahtan beri bu tip anonsları duymaktan bıkmıştı. Sıkkin bir yüzle araca bindiğinde ise Şule'nin de telefonuna bakarak homurdandığını gördü. "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Yine bi' bok yemiş bunlar ya, aman valla Türk'ünden de Rum'undan da ayrı ayrı bıktım artık..."

"Ne oldu ya?"

"Eski Bademli'yi kundaklamışlar, cayır cayır yanıyormuş köy."

"Ne?!" diye bağırdı Gökçe panikle. "Kim?!"

"Rum köyünü kim yakabilir Gökçe ya? Türkler işte. Dün öldürülen adamın yakınları yapmış diyorlar..."

Gökçe "Ne duruyorsun, çalıştır arabayı!" diye bağırdı. "Hadi Şule! Ama dur-... Önce şu telefonunu ver, hastaneyi bi' arayayım. Bilgileri var mı, öğrenelim."

"Of Gökçe ya..."

"Hadi Şule, hadi!"

Önce son sürat hastaneye geçtiler. Gökçe ekibini topladıktan sonra hemen ambulansa atlayıp sirenleri çalıştırdı. Kullanacak kimse bulamadığından sürücü koltuğuna da kendisi oturmuştu. Ancak Eski Bademli'ye geldiklerinde, köyün girişinde jandarmadan bilgi almaya çalışan yabancı gazetecilerin engeline takıldılar.

Gökçe, başını camdan çıkarıp avazı çıktığı kadar bağırdı. "Get out of my way! Get out! Hey-... Allah'ım delireceğim ya!" Sonra sitemini jandarmaya yöneltti. "Çekseniz ya şunları, turistik gezi mi yapıyorlar?!" O sıra yüzüne patlayan deklanşörü fark etti. Öfkeli gözlerini fotoğrafını çeken kadına diktiğinde deklanşör bir kere daha patladı. "Sabır!" diye bağırdı, Gökçe kadının yüzüne doğru. "Sabır!"

Köyün girişine gelen Kerim Komutan ise aracından yeni iniyordu. Askerlerine, "N'apıyorsunuz lan?" diye bağırdı. "Açsanız ya ambulansın önünü! Arkada itfaiye de bekliyor! Ne işe yapıyorsunuz siz?"

Askerin biri eliyle ilerisini göstererek "Komutanım, dağıtamadık şunları" dedi.

İşin iç yüzü o anlarda fark edildi. Az ileride on, on beş kişilik bir kalabalık kol kola girmiş yangına müdahale edilmesine izin vermiyordu. Konuşulanları duyan Gökçe ambulandan inip Kerim'in yanına gitti. "N'oluyor?"

O an kalabalıktan biri "Komutan!" diye bağırdı. "Bu Rum köyü cayır cayır yanacak bugün! Onlar bizim canımızı aldı, biz de onlarınkini alacağız! Ne sen, ne askerlerin, ne o doktor karı ne de arkada bağıran itfaiye girmeyecek bu köye!"

"Bilerek yapıyorlar!" dedi Gökçe, Kerim'e dönerek. "Yabancı basının geldiği gün yapıyorlar ki, kargaşanın faturası Türklere kesilsin. Amaçları intikam falan değil, maşa bunlar. Kim bilir kim fısıldadı kulaklarına!"

Kerim, Gökçe'ye katılır gibi başını salladı. Sonra elini hızla beline götürüp silahını çıkardı ve havaya üç el ateş etti. Ardından gür bir sesle "Oradan otuz saniye içinde çekilmezseniz, bu kurşunları gökyüzüne değil sizin kafanıza sıkarım!" diye bağırdı. Askerlerine dönerek "Dağıtın hepsini!" emrini verdiğinde bu kez tüm flaşlar Kerim'in yüzüne patlamaya başlamıştı. Zira bir Türk askeri Rum köylüleri kurtarmak için kendi vatandaşlarına cephe almıştı.

O an Kerim ve Gökçe göz göze geldi. Hiç konuşmadılar ama ikisi de durumu basit bir manevrayla kendi lehlerine çevirdiklerini biliyordu. Kerim'in tehditkar uyarısı da çok geçmeden sonuç verdi. Kalabalık, birkaç dakika içinde köyün girişinden tamamen uzaklaştırılmıştı. Açılan yoldan önce itfaiye ve Gökçe'nin kullandığı ambulans girdi. Tabii, arkalarından da basın mensupları...

Kundaklanan beş ev itfaiye tarafından güç de olsa söndürüldü. Bu süre boyunca Gökçe de, iki hemşirelik ve bir tıp fakültesi öğrencisinden oluşan üç kişilik ekibiyle yangından etkilenen onlarca Rum'u, köy meydanına kurulan askeri çadırdaki tedavi etmişti. Neyse ki çoğunda basit yanıklar vardı. Zaten ameliyat gerektiren ciddi yaralanmalar için sadece adada değil, ülke genelinde de yeterli cerrah ve ekipman yoktu.

O gün, adaya canlı yayın araçlarını kuran çok sayıda basın mensubu, gün boyunca hem köydeki ilk müdahale çalışmalarını hem de adadaki genel karmaşayı an be an kaydettiler. İçlerinden en ilgilileri ise Yunanistan'dan gelen ekipti. Adayı gözlemlerken ağırlıklı olarak Yunan ve Rum vatandaşların yaşadığı zorluklara değiniyor, Gökçeada'nın kurtuluşunun KOT müdahalesinden geçtiğinin altını ısrarla çiziyorlardı. Ama içlerinden bir kadın muhabir, Gökçe'nin kısıtlı imkanlarla ortaya koyduğu çabaya hayran kalmıştı. Hatta bir ara yanına gidip kendisiyle röportaj yapma isteğini de kibarca belirtti.

Ama Gökçe, batılıların oryantalist içgüdülerini besleyecek bir mental sağlığa sahip değildi. "Anlatacaklarımı yazabilecek misin?" diye sordu kadına. "Olayların nasıl bu noktaya geldiğini, Ege'nin ortasında kurşundan geçirip boğduğunuz 86 masum insandan başlayarak... Yazabilecek misiniz?"

Kadın, Gökçe'ye hiçbir cevap vermedi. Ya da muhtemelen veremedi. Zira kadının arkasında dikilen ve kendisinden yetkili olduğu anlaşılan adam, sürekli "Ochi!" diyordu. Gökçe, tek kelime Yunanca bilmese de adamın 'hayır' dediğini anlamıştı.

Zaten Gökçe konuşsa da, esasen alayların bu noktaya nasıl geldiğini tam anlamıyla anlatamazdı. Ya da Yunan gazeteci kadının bunu tam anlamıyla kalemi alması da mümkün değildi. Çünkü en başa dönersek, olayların bu noktaya nasıl geldiğini tam olarak bilen tek bir kişi vardı. Ve o tek kişi şimdilerde, Ege'nin karşı yakasında postallarını parlatıyordu.

◀ ◀ ◀ Αθήνα ▶ ▶ ▶

Yunanistan/Atina

Makam odasında, Gökçeada'daki son durumla ilgili hazırlanan raporları pürdikkat inceleyen Amiral Markos'un telefonu çalıyordu. Gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktıktan sonra aramayı cevapladığında, sekreteri, Yunanistan Milli Savunma Bakanının hatta olduğunu söyledi.

"Hemen bağlayın!" Arama bağlandığında Markos'un koltuğundaki oturuşu bile değişti. "Buyurun Sayın Bakanım... Evet efendim, haberim var... Evet, son derece olumlu karşılıyoruz... Kesinlikle... Görüşlerinin bu yönde olması takdir edici efendim... Evet... Sayın Pirüpak'ın da aynı görüşte olması bizlere mutluluk veriyor... Tabii ki Sayın Bakanım... İyi haberleri bekliyoruz..."

Markos telefonu kapattığında heyecanla yerinden fırladı. Cep telefonuna sarılarak hemen Aris'i aradı. Meryem Ana Panayırı katliamından sonra Aris de, Türklerin ne kadar tehlikeli olabileceğini bir kez daha görmüştü. Haliyle babasının yanında olması, heyecanını onunla paylaşması gerekiyordu.

"Sevgilim, telefonun çalıyor!"

Rita'nın sesini duyduğunda Aris, duştan yeni çıkmıştı. Ayağına terliklerini geçirip beline havluyu dolayarak banyonun kapısını açtı. Koridordan, telefonunun çaldığı yatak odasına doğru ilerlerken Rita'ya seslendi. "Sen ne zaman geldin?"

Rita, mutfaktan cevap verdi. "Az önce."

Aris, telefonu eline aldığı anda babasının aradığını gördü. Ama önceliği bu değildi. Rita'yla daha önce yaptığı sayısız konuşmadan birini yapması gerekiyordu. Telefonu sessize alarak giyinmeye başladı. "Peki..." diye seslendi, Rita'ya. "Kapıyı sana ben mi açtım?"

Rita yine mutfaktan cevap verdi. "Yoo, anahtarım vardı!"

Aris, kaşlarını yukarı kaldırarak alnını kırıştırdı. "Peki... Sana o anahtar ben mi verdim?"

"Yoo, ben yaptırdım."

Aris sesli bir nefes vererek tişörtünü üzerine geçirdi. "Seni, benden habersiz evime gelmemen konusunda defalarca uyardım. Seninse buna cevabın, kendine ek anahtar yaptırmak mı?"

"Ya yine başlama sevgilim..."

"Ben hiçbir şeye başlamıyorum" dedi, Aris. "Ben, aksine bitiriyorum. Her defasında bir şeyleri yeniden başlatmaya çalışan sensin."

Rita hala umursamazdı. "Yapıcı olmak suç mu yani sevgilim?"

"Bana şöyle demeyi keser misin?" dedi, Aris. Üzerini giyip yatak odasından çıkmıştı. Salona geldiğinde vestiyerin üstünde duran büyükçe bir zarf dikkatini çekti. Zarfı açtığına karşısına bir sürü fotoğraf çıktı. Fotoğrafları eline alarak art arda bakmaya başladı. Sonra mutfağa doğru, "Bunlar ne?" diye seslendi.

Rita, mutfaktan çıkıp salona gelerek Aris'e belinden sarıldı. "Çok iyiler, dimi?" dedi, ellerini Aris'in karnında birleştirerek. "İmroz'da çektim bugün hepsini."

"Gideceğini düşünmüyordum" dedi, Aris. Bir yandan da hızlı hızlı fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. Sonra bir kareye gelince duraksadı. Gökçe'yi görmüştü. Ambulansın camından tam da Rita'nın kadrajına doğru bakarken çekilen fotoğraftı bu. Gökçe'nin mavi gözlerine yerleştirdiği öfkenin üzerine patlayan ilk deklanşör... Alttaki fotoğrafa geçince Gökçe orada da vardı. Bu kez askeri çadırdaki yaralıya pansuman yaparken profilden çekilmişti. Sonraki fotoğrafta ise park halindeki kapıları açık bir ambulansın önünde oturuyordu. Muhtemelen dinlenirken çekilmişti. Beyaz eldivenli ellerini iki yana açarak zemine dayamış, başını gökyüzüne kaldırmıştı.

Bu sırada Rita adayla ilgili konuşmaya devam ediyordu. "İyi ki gitmişim... Çok acayip şeyler oluyor orada ya... Herkes kargaşa içinde, umutsuz, korkuyor..." Sonra duraksadı. "Ama içlerinde Türk bir kadın vardı. Doktormuş... O öyle değil. Nasıl baktığını görsen, *'Hiç kimse kalmazsa bile, bu kadın tek başına adayı savunur'* dersin. O kadar tutkulu ki... Tüm gün deli gibi koştu... Bir sürü fotoğrafını çektim hatta." Aris'ten cevap gelmeyince kollarını çözerek öne doğru eğildi. "Aa bak, bu kadın" dedi, Aris'in elindeki fotoğrafı işaret ederek. "Gökçe gibi bir şeydi adı. Neyse..." Ardından Aris'in boynuna küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi, mutfağa gel. Bir şeyler hazırladım."

Rita mutfağa doğru ilerlerken Aris hala Gökçe'nin fotoğrafına bakıyordu. O an telefonu tekrar çalmaya başladı. Yine babası arıyordu. Tam aramayı

cevaplayacaktı ki Rita'nın sesini duydu.

"Haberı duydun mu? Türkiye'de meclis İmroz'a KOT müdahalesini oy birliğı ile kabul etmiş."

"Ne?" Aris şaşırmıştı. Babasının ısrarlı telefonlarının sebebini de şimdi anlıyordu. "Oluyor" dedi, kendi kendine mırıldanır gibi. "Bu kez gerçekten de-... Oluyor."

Rita da şaşkındı. "Tuhaf değil mi?" diye sordu. "Kendi iç meseleleri sonuçta bu. Bir haftadır çözmek için hiçbir şey yapmadılar. Hatta işleri daha da yokuşa sürdüler. Şimdi de çözümü uluslararası askeri müdahalede arıyorlar. Yani... Ne olursa olsun, böyle bir şeyi nasıl isteyebilirler, aklım almıyor. Çok tuhaf değil mi?"

Aris başını 'hayır' anlamında sağa sola salladı. "Değil" dedi, kendinden emin bir sesle. "Zaten en başından beri amaçlanan buysa, hiç tuhaf değil."

"Yani-... O yüzden mi adaya hiç müdahale etmediler? Her şey daha da alevlensin diye mi? KOT'a zemin mi hazırladılar yani?" Rita kendi kendine aydınlanır gibiydi "İyi de, neden? Alt tarafı bir ada için neden?"

"Ada umurlarında falan değil" dedi, Aris. "Savaşa hazırlanıyorlar. Milislerin varlığını kabul etmeyen Türkler çeteleşiyor. İktidar da bunu sakıncalı görüyor. Çeteler kuvvetlenir, milis gücü kırılırsa önce onların kelleleri gider. Bu riski alamadıkları için KOT müdahalesini kurtuluş olarak görüyorlar. Bizi saflarına çekip Türk çetecilerle savaştıracaklar."

Rita, endişeli gözlerini Aris'e çevirdi. "Biz, derken?"

"İmroz'a askeri müdahale olacaksa, KOT bünyesi için askeri birlik oluşturma hakkı Yunanistan'a verilecek. Adadaki Rum varlığından dolayı özel statülü devlet konumundayız."

Rita, duyduklarından memnun kalmamıştı. İsteksiz bir tonda "Kurulacak birliğe seni de mi alacaklar yani?" diye sordu.

"Kimse beni birliğe almayacak Rita" dedi, Aris. O sıra üçüncüye çalan telefonunu açmadan önce bakışlarını Rita'ya çevirerek ekledi. "O birliğı kuracak kişi zaten benim."

◀ ◀ ◀ Τυβροç ▶ ▶ ▶

Sekiz gün sonra...

1 Eylül 2039 - Gökçeada

İsyen ve işgal.

Bir matematik problemi.

A noktasından B noktasına "... " hızla hareket eden bir araç.

Ama hızın ne olduğı hiç bilinmeyenli bir denklem gibi...

Kimse, bir noktadan diğetine nasıl gelindiğini hatırlamıyordu. Bazılarına göre uzun yıllar almıştı, bazılarına göre bir anda olup bitivermişti. Ama bazı tarihler vardı ki, herkes üzerinde mutabıktı.

15 Ağustos, 23 Ağustos ve 1 Eylül.

Birinde aynı gün yapılan iki ayrı katliamla işgalin fitili ateşlenmiş, diğesinde TBMM'de KOT müdahalesi için havaya kalkan ellerle işgalin önu açılmış ve nihayetinde 1 Eylül'de ise işgal fiilen başlamıştı.

Cumhurbaşkanı Osman Pirüpak, meclisin '*Gökçeada'daki karışıklığın uluslararası müdahale ile çözülmesi*' yönündeki kararını aynı gün onayladı. Kaldı ki, teklifi meclise getiren de bizzat kendisinin başkanı olduğu POM Parti'ydi.

Körlerin sağırın birbirini ağırladığı bu ortaoyunu, 23 Ağustos'ta hükümetin açıkladığı 'KOT Müdahalesi' kararıyla resmen duyuruldu. Sonrasında yer yerinden oynar, ülkede taş üstünde taş kalmaz, kimse toprağına Yunan postalı bastırmaz sanılıyordu ama olmadı. Aksine Türk gruplar derin bir sessizliğe bürünmüş, milislerle savaşıyan Türk çeteler, müthiş bir umutsuzluğa kapılmıştı. Uluslararası askeri müdahale, bu zamanda kimsenin eline üç, beş silah alıp karşısında direnç gösterebileceğı bir şey değildi. Kısaca, mücadele kaybedilmişti. Bu saatten sonra direnmek, sancılı bir yok oluştan fazlası olmazdı.

Bu düşünce bir hafta boyunca, Anadolu'nun her köşesinde kendine öylesine taraftar edindi ki, birkaç önemsiz isyan dışında, 23 Ağustos'tan 1 Eylül'e kadar geçen süre, ülkenin son iki, üç yıldır geçirdiğı en sakin günler oldu.

Tabii, bir yer hariç

Birkaç kişi hariç.

Gökçeada, 31 Ağustos'u 1 Eylül'ü bağlayan geceyi uykusuz geçirdi. Rumlar ve Rum köylerine sığınan Yunanlar sevinçten, Türk tarafı ise korku ve öfkeden uyuyamamıştı. Cumhurbaşkanlığı tarafından Çanakkale Valiliğine, Çanakkale Valiliğı tarafından ise Gökçeada Kaymakamlığı, savcılığı, belediyesi ile emniyet ve komutanlık birimlerine ulaştırılan talimatta, adaya sabah 7 sularında ayak basacak Yunan KOT askerleri için her türlü kolaylığın sağlanması emrediliyordu.

Sabah 6'dan itibaren Yunan gemisinin yanaşacağı ifade edilen Uğurlu Limanı, adalıların akınına uğradı. Bir tarafta Türkler, bir tarafta Rum ve Yunanlar... Aradaki tampon bölgede ise jandarma konumlanmıştı.

O sıralarda Gökçe, iki tarafta da değildi. Limanın gerisinde, deniz kıyısındaki bir bankta oturuyor, düşünceli gözlerle karşısındaki sakın denizi izliyordu. Omuzlarında bir ağırlık hissettiğinde ürperdi. Kafasını çevirdiğinde Kerim Komutanı gördü.

"Arabamda unutmuşsun" dedi Kerim, Gökçe'nin omzuna koyduğu hırkayı kastederek. "Hava serin, üşüteceksin."

Gökçe ince giyinmişti. Altında kısa bir kot şort, üzerinde ise beyaz keten gömleğinin içine giydiği aynı renk ip askılı vardı. Hırkaya sıkıca bürünerek "Teşekkür ederim" diye yanıt verdi.

Kerim'se banka oturmuş, bakışlarını Gökçe'ye çevirmişti. "Eee, n'apıyorsun burada tek başına? Çoktan limanın önünde siper alman gerekirdi."

Gökçe imayla, "Gemiyle gelmeyeceklerini biliyorum" dedi. "Sen de biliyorsun. En azından bana rol kesme."

"Sen-... Nasıl? Nereden biliyorsun?"

"Öğrendim işte!" Gökçe kollarını bağlayarak arkasına yaslandı. "Uçakla gelecekler... Adalıları bilerek limana yönlendirdiniz ki, Yunanlar havaalanından karargaha olay çıkmadan gidebilsinler."

"Ve sen de..." dedi, Kerim şaşkın bir sesle. "Bunu bilmene rağmen burada sakince oturuyorsun..."

"Ya sen?" Gökçe derin bir nefes alarak başını salladı. "Sen nasıl burada sakince oturabiliyorsun? Sizin komutanlığınızı, Yunan askerlerine devredilmek üzere tahliye ettiler dün. Bir avuç askerle birlikte ek binaya taşındınız. Burada sakince oturmasına şaşırılması gereken biri varsa o da sensin."

"Emir böyleydi." Kerim gözlerini Gökçe'den kaçırarak sıkıntılı bir nefes verdi. "Ben kahrolmuyor muyum sanıyorsun, Gökçe? Bana ağır gelmiyor mu sanıyorsun?"

"Yapma o zaman. Karşı gel, kabul etme!"

"Gökçe-... Bunu yaparsam görevden alınırım."

Gökçe imayla güldü. "Öyle mi? Sen de o koltukçulardansın yani?"

"Hayır! Ben-..."

"Sen, ne Kerim? Ben seni farklı sanmıştım, biliyor musun? Bir duruşun var, sanmıştım. Diğerleri gibi el pençe olmuyordun kaymakamın, savcının, bilmem kimin önünde. Sırf birileri hedef gösterdi diye, herkes babama cephe alırken mesela, sen yanında durdun. Arkamdan ne derler diye korkmadın. Doğru bildiğin neyse onu yaptın. Sen-... Sen o gün bile, o Rum

köylüleri kurtarmak için kendi vatandaşlarını karşına aldın ya... Yine de hep dik durdun... Şimdiyse-... Evet, hepi topu iki haftadır tanıyorum seni belki ama-... Benim bildiğim Kerim Komutan böyle bir şeyi asla kabullenmezdi." Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Emrinde kaç tane asker var, *karşı duracağız*, desen bir o kadar daha olurdu. Hepimiz yanında olurduk, direnirdik. En azından böyle güle oynaya teslim etmezdik adayı onlara. Ama şimdi şu hale bak-... O herifleri korumak için kendi halkınızı kandırdınız. Hürmete bak-... Bi' yollarına gül dökmediğiniz kaldı! İçin nasıl alabiliyor bunlar-..."

"Almıyor!" diye öfkeyle bağırdı, Kerim. Gökçe'nin sözünü bölmüş ama ne konuşacağına henüz karar verememiş gibiydi. "Almıyor, içim almıyor-... Ama başka çarem de yok. Çünkü senin kafandaki gibi değil hiçbir şey. Emire karşı gelsem, direnmeye kalksam yanımda tek bir kimse olmazdı benim. Rütbemi, silahımı, kimliğimi alırlar, beni de buradan sürerlerdi. Ama sandığın gibi benim gözümü korkutan bu değil. İşimi kaybetmek-... Benim umurumda değil. Benim umurumda olan, ben buradan gittikten sonrası. Çünkü yerime getirecekleri herif, tam da az önce dediğin gibi biri olacak. Onlardan biri, onların önünde el pençe duracak biri-..." Kara gözlerine, daha da kara bir çaresizlik oturmuştu. "Ben bundan korkuyorum, Gökçe. Ben-... Arkamda bırakacaklarım adına korkuyorum. Senin için-... Korkuyorum. Sürekli kendini ortaya atıyorsun. Ben öyle olduğunda çok korkuyorum... Görmüyor musun bunu?"

"Ben-..."

"Sen, ne?" dedi, Kerim. Gökçe'nin saçlarıyla oynadığı elini tutmuş, yavaşça kendine çekmişti. Son günlerde aralarındaki arkadaşlığın ilerlediği ortadaydı. Neredeyse her gün birlikteydiler ve söze dökülme de bir şeyler farklılaşıyor, başka yöne doğru gidiyordu. Ama o yönü konuşmaya hiç fırsatları olmamıştı. Zamanlama bir türlü tutmuyordu. Muhtemelen bugün de tutmayacaktı. Gökçe'nin sessizliğini fark edince "Deme hiçbir şey" dedi, Kerim. Sonra kolunu Gökçe'ye doğru kaldırarak omzunu işaret etti. "Gel..."

Gökçe, başını Kerim'in omzuna koyduğunda rahat bir nefes verdi. Kendini bildi bileli, bu tür konuşmalar yapmakta iyi değildi. Halbuki içten içte hiç sırası olmadığını bilse de Kerim'den hoşlanmıştı. Belki de Yunanlar konusundaki tepkisizliğine o yüzden bu kadar içerlemişti.

"Komutanım!" dedi, o sıra arkadan gelen bir ses.

Kerim hızlıca toparlanarak "Ne var asker, ne var?!" diye bağırdı. Nicedir beklediği bu anın öylece bölünmesine sinirlenmişti. "Söylesene, ne var?"

"Kaymakam Bey sizi soruyor, Komutanım."

Kerim homurdandı. "İyi, tamam. Geliyorum." Sonra Gökçe'ye döndü. "Ben şey yapayım-... Gideyim. Sonra konuşuruz."

Gökçe gülümsedi. "Tamam, konuşuruz." Kerim, arkasına baka baka yanından uzaklaşırken Gökçe ise çoktan iç cebindeki telefonu çıkarmıştı. Kerim'in gittiğinden tamamen emin olduktan sonra rehberine girdi ve "Y" ismini tuşlayarak aramaya başladı.

Hattın ucundaki ses panikle, "Alo!" dedi.

Gökçe çekingen bir tavırla, "Şey" dedi. "Ben, her şey yolunda mı diye merak ettim. Bir sorun çıkmadı, dimi?"

"Çıkmadı!" dedi, ses. "Ama sen böyle zırt, pırt arama beni. Sadece dediğimi yap. Uçak adaya indiği anda etrafta gözükmeye. Doğruca evine git. Tamam mı?"

"Tamam" dedi, Gökçe. "Siz merak etmeyin."

Telefonu kapattıktan sonra oturduğu banktan kalktı. Saate baktığında neredeyse 6.30'u gösteriyordu. İşgale yarım saat kalmıştı. *Neyse ki gelecekleri varsa, görecekları de var,* diye düşündü. Hızlı adımlarla az ileriye park ettiğı motosikletin yanına gidip kontağı çalıştırdı. Gaza bastığında ise istikameti ev değil, jandarmadan alınıp Yunan askerine tahsis edilen yeni Yunan Karargahıydı.

Yüzbaşı Aris böyle olsun istememişti. İmroz düşleri hep vardı ama hiçbirinde, bir ülkenin iç hesaplaşmasının tarafı ya da bertarafı olmak yoktu. Bu, İmroz'u alıp Yunanistan'a katmak gibi bir şey değildi. Çok daha çetrefilli, çok daha politik, çok daha kirliydi. Bu yüzden ki olayların bu noktaya geliş şekli Aris'i rahatsız ediyordu. Yol boyunca bunu düşündü durdu. Kendine sürekli aynı soruyu sordu. *'Bizim burada ne işimiz var?'*

Ama sonra uçaktan inip karaya ayak bastığı ilk an aklındaki tüm sorular uçup gitti. Artık *'Bizim burada işimiz var'* diye düşünüyordu. Zira içinde karşı koyamadığı tuhaf bir his belirmişti. Üzerinde üniformasıyla, yıllar sonra İmroz'a tekrar ayak basmak kahretsın ki, harika bir duyguydu.

Havaalanında üst düzey yetkililer tarafından karşılandılar. İçlerinde Kerim Komutan da vardı. Yüzbaşı Aris'in elini sıkarken diğer elini yumruk yapmıştı. Sonra yumruk yaptığı eli çözerek Aris'e yolu göstermesi gerekti. "Buradan buyurun" diyerek, havaalanının çıkışında bekleyen askeri araçları işaret etti. Kendi zırhlı araçlarını Yunan askerlerine teslim ediyordu. Tıpkı kendi karargahını teslim ettiğı gibi. Dahası, biraz evvel de kendi emrindeki

bir askeri, Yunan bir teğmenle birlikte önden karargaha göndermişti. Devir teslim öncesi son hazırlıkları Türk ve Yunan tarafı birlikte yapacaktı. Kulağında Gökçe'nin sözleri çınlamaya başladı. *Nasıl içi alıyordu? Nasıl katlanıyordu?*

Yunan askerlerini taşıyan araç konvoyu, havaalanından karargaha doğru yola çıktığında Gökçe, oraya çoktan varmış, elindeki dürbünle etrafı kolaçan ediyordu. Çok geçmeden karargahın önünde duran zırhlı araç hemen dikkatini çekti. Ancak araçtan inen askerlerden birinde Türk askerinin üniforması vardı.

"Bu ne arıyor burada?" dedi, panikle.

Askerler birlikte içeri geçerek karargaha girdiler. Gökçe ne olduğunu anlamaya çalışırken binanın üstünden aşağı doğru büyük bir Yunan bayrağı açıldığını gördü, sonra karargahın bahçesine uzunca bir kırmızı halı serildiğini...

Kalbi sıkışıyordu. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Üzerindeki gömleği çıkarıp beline bağladı. Bir yandan da telefonuna "Y" diye kaydettiği kişiyi aramaya başlamıştı. "Haber vermem lazım-... Haber vermem lazım!" Ama adam telefonu açmıyordu. "Kahretsin ya!" dedi, sinirle. "Allah kahretsin!" O an karargaha peşi sıra yaklaşan araç konvoylarını fark etti. Eline dürbününü aldığında, park eden araçların içinden onlarca Yunan askeri inmeye başlamıştı. Hangisini takip edeceğini şaşırdı. Ama bir yüzü çok net seçmişti. "Kerim-..." dedi, belli belirsiz bir sesle. Kerim, yanında diğer Yunan askerleriyle birlikte karargaha doğru yürüyordu.

Üç, beş dakika içinde onlarca asker binadan içeri giriş yaptı. Bahçe kapısının önünde iki ve iç binanın önünde de iki asker olmak üzere toplam dört asker ise güvenliği sağlamak için dışarıda bekliyordu.

"Çıkın hadi, çıkın! Çıkın-..." Gökçe, elindeki dürbünün ucundan binayı gözlerken aklı içerideki Kerim ve diğer Türk askerindeydi. *Niye hala çıkmıyorlardı, içeride ne işleri vardı?* "Y" ise telefonunu hala açmıyordu. O anlarda, bahçede hareketlilik yaşanmaya başladı. Gökçe sesleri duyar duymaz, dürbününü dış kapıya çevirdiğinde, elinde bastonu olan yaşlı bir adam gördü.

Adam, karşısındaki Yunan askerine hararetli hararetli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "N'oluyor orada ya?" dedi Gökçe, kendi kendine. "Bu kim?" Sonra adam birden belinden çıkardığı eskice bir silahı Yunan askerine doğrultunca Gökçe saklandığı yerden hızlıca fırladı.

Karargaha doğru koşmaya başlamıştı ki belki bir otuz saniye geçmeden silahın patladığını duydu. Önce ağızından bir çığlık koptu sonra adımlarını bu kez daha hızlı atmaya başladı. Koşar adım bahçe kapısının önüne geldiğinde yaşlı adam, vurulmuş halde yerde yatıyordu. Kapıdaki iki Yunan askeri silahlarını hemen Gökçe'ye doğrulttular.

Bozuk bir Türkçeyle "Kimsin?" dedi biri, "Dur orada, yaklasma!"

"Doktorum ben!" diye bağırdı, Gökçe. Ellerini yukarı kaldırmış, nefes nefese kalmıştı. "ekilin önümden! Ölecek adam-... ekilin, bakayım!"

"Gökçe!" Silah sesini duyar duymaz binadan çıkan Kerim, Gökçe'yi görünce şaşırmıştı. "Sen ne arıyorsun burada? Bu adam-... Bu adamı niye vurdunuz?"

Önce aralarında Yunanca konuştular. Tim, ağırlıklı olarak Türkçe bilen askerlerden oluşturulsa da bazıları çoğu kelimeye aşına değildi. Aralarında konuştukten sonra "Bize silah çekti!" dedi az önceki Yunan asker.

Gökçe ise kimseye aldırış etmeden kendine doğrultulan silahların arasından geçmiş, yerde kanlar içinde yatan yaşlı adamın yanına gelmişti. Nabzına baktı. Atmıyordu. "Kerim!" diye bağırdı. "Ambulansı ara-... Hastaneye haber ver, bir şey yap!"

Kerim, elini Gökçe'nin omzuna koydu. "Gökçe..."

"Bırak!" dedi, Gökçe. Kanamayı yavaşlatmak için, beline bağladığı gömleği çıkarıp adamın karnındaki kurşun yarasına bastırmış, ardından da ellerini adamın göğsünde birleştirerek kalp masajı yapmaya başlamıştı. "Dayan lütfen-..." diyordu ikide bir. "Dayan!"

Kerim, bir süre Gökçe'nin çırpınışlarını izledikten sonra bu kez daha gür bir sesle "Gökçe!" diye bağırdı. Üstü başı kan içinde kalan Gökçe, başını yavaşça yukarı kaldırdı o an. Mavi gözleri yaşlarla doluydu. Kerim yere eğilerek kızın bileğine uzandı ve yutkunarak "Adam öldü, Gökçe" dedi. "Öldü o."

Gökçe, ruhu çekilmiş gibi bembeyaz olan yüzüyle ayağa kalktı. Önce Kerim'e bakarak "Ne işleri var burada?" diye mırıldandı. Sonra sesi daha gür çıkmaya başladı. "Ne işiniz var sizin burada?!"

O sıra, olan biteni bir süredir üst kattaki odasının penceresinden izleyen Yüzbaşı Aris, Gökçe'nin sesini duymuştu. *Ne işiniz var sizin burada?* Bu, biraz evvel uçaktayken kendisine sorduğu soruydu. Ve aslında çok basit bir cevabı vardı. *ünkü bizi siz çağırdınız.*

"Hepiniz geberin!" diye bağırmaya devam etti Gökçe. "Duydunuz mu beni? Katiller-... Katilsiniz hepiniz! İşgalci orospu çocukları!"

O anda bir asker, Aris'in kapısını çalıp içeri girdi. "Yüzbaşım, aşağıda bir Türk kızı olay çıkartıyor. Müdahale ede-..."

Aris, elini yukarı kaldırarak askeri susturdu. Gözleri hala pencereden aşağı bakıyordu.

Gökçe ise kendini durdurmaya çalışan Kerim'i iterek bağırmaya devam etti. "Keeping Order Team'miş! Sömürünün, başkasının ülkesine çökmenin, caniliğin ismini ne de güzel süslemişler! Sizin birazcık haysiyetiniz olsa üniformanızda sadece kendi ülkenizin bayrağını taşırdınız-..." Eliyle karşısındaki askerin sağ kolundaki KOT amblemini işaret etti. "Kendinizi bununla damgalatmak için gönüllü olmazdınız! Damgalı katiller!"

"Gökçe!" Kerim, son çare Gökçe'nin ağzını kapatmaya çalışıyordu. Bir yandan da sıkıldığı dişlerinin arasından kulağına fısıldadı. "Yeter! Başını belaya sokacaksın, git buradan!"

Gökçe, Kerim'in kulağına eğilerek "İçerideki askerini dışarı çıkar!" dedi. "Ne?"

Gökçe, "Askerini binadan dışarı çıkar!" diye fısıldadı tekrar.

"O nereden çıktı?"

Gökçe buz gibi bir sesle cevap verdi. "Karargah birazdan havaya uçacak."

Kerim, Gökçe'yi kolundan tutarak çekiştirmeye başladı. "Ne diyorsun sen?!" dedi, kulağına eğilerek. "Aklını mı kaçırdın sen?!"

"Dediğimi yap, Kerim! Gir içeri çıkar askerini, gitmemiz lazım hemen buradan!"

Kerim başını iki yana salladı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Gökçe diretiyordu. "Sen yapmazsan, ben girer, çıkarırım!"

Kerim ve Gökçe'nin fısıldaşmalarından sıkılan Yunan askeri, "Eh!" diye bağırdı. "Gidin buradan hadiii! Tutuklatcaksın kendinizi!"

"Tutukla!" Gökçe, askerin üzerine yürüdü. "Tutukla hadi!" Sonra bakışlarını karargaha çevirdi. Patlamanın ne zaman olacağını bilmiyordu. Ya da "Y"nin, içeride bir Türk askerinin olduğundan haberdar olup olmadığını. Ama o gencecik çocuğu riske atamazdı. "Tutuklasanız ya!" diye bağırmaya başladı tekrar. "Ya da komutanınız nerede? Bizzat gidelim, o tutuklasın beni!"

Yunan asker güldü. "Yüzbasi Aris sizinle muhatap olmaz."

"Göreceğiz bakalım!"

Kerim, Gökçe'nin kolunu sertçe asıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Gökçe "Çekil!" dedi Kerim'i iterek ve adımlarını karargaha doğru hızlandırdı.

Şimdi...

İki karşı kıyının, kökleri birbirine dolanan beyaz bir flamayı iki ayrı renge böldüğü yerde, tüm saflar hizalandı.

Kırmızı ve mavi.

Bir ada ve ortada duran iki kişi.

İsyancı ve işgalci.

Gökçe, birinci taraftaydı. *Saniyeler sonra karşısında duracağı apoletli adam ise ikinci tarafta.*

Attığı her adımda, binanın tepesinden aşağı doğru boydan boya uzatılan dev Yunan bayrağına biraz daha yaklaşıyordu Gökçe. Arkasından seslenen Kerim dahil kimseye aldırış etmeden ayaklarını yere vura vura yürüdü. At kuyruğu yaptığı saçları, terden sıırıslılam olmuştu. Ellerinden dirseklerine kadar süzülen kan, üzerindeki beyaz ip askılıya kırmızı lekeler bırakıyordu. Merdivenlerden çıkıp binanın önüne geldiğinde, mavi gözlerine yerleşen öfkeyle kaşlarını daha da çatı ve kan içindeki ellerini, giriş kapısının önünü kapatan Yunan bayrağına uzattı. Yumruklarının içine hapsettiği bayrağı hızla tutup yana doğru asıldığında ise kapının eşiğinden henüz geçmiş olan Yüzbaşı Aris'le burun buruna geldi. Belki adımını birkaç santim daha ileri atmış olsaydı, tüm şeytanlığını omzundaki yıldızlarda toplamış, gönenç yüzü arsız bir ışıltıyla parlayan bu adamın gövdesine şiddetle çarpacaktı. Ve bu olsa muhakkak ki ikisinden biri yıkılırdı. Şimdiyse yere çivilenmişçesine ayaktaaydılar.

Yüzbaşı Aris, ellerini belinde bağlamış, bakışlarını, sivrilittiği çenesinin üzerinden aşağı, Gökçe'nin içinde kıyametler kopan mavi gözlerine dikmişti. Yeni yeni doğan günün ilk ışıkları, yüzüne kesitler halinde vuruyor, Gökçe'yi baştan ayağa süzen ela harelî gözleri kısılıyordu. Bir süre aralarında bir terazi varmış gibi, ölçüp tarttı Gökçe'yi. Hatırlamıştı. Fotoğraflarda gördüğü o kavgalı gözler, şimdi tam karşısındaydı. Ve kavganın muhatabı ise bu kez bizzat kendisiydi.

Gökçe, kanlı ellerini yüzüne hain bir parıltıyla bakan Yüzbaşı Aris'in göğsündeki armaya vurduğunda, arkadaki iki asker silahlarını hızla Gökçe'ye doğrulttu. Aris ise belinde birleştirdiği ellerini geriye doğru hafifçe iterek askerlerine 'durun' talimatı verdi.

Askerler silahlarını indirdiğinde Gökçe, karşısında hala dimdik duran adama "Yüzbaşı Aris sen misin?" diye sordu. Sıktığı dişlerinin arasından

çıkan kelimeleri, mermi kadar sertti.

Aris başını salladı. "Sen de su, adayı temsil eden kız olmalısın?"

Gökçe imayı anlamadı. "Temsil?"

Aris, alaycı bir tavırla "Gokce Adalı" dedi. "Halbuki çok yaratıcı bir isimmiş... Yazık olacak."

Anlamazdan gelir gibi "Neden yazık oluyormuş?" diye sordu Gökçe.

"E artık burasının adı Gokceada değil çünkü" dedi, Aris. "Burası artık İmvros." Ara sıra bazı harfleri kaçırır da Türkçeyi kapıdaki askerden çok daha iyi konuşuyordu. Hatta birazcık zorlarsa neredeyse aksansız konuşacak kadar dili yatkındı.

Gökçe, hızlı adımlarla kapıdan çıkan Türk askerini gördü o an ve derin bir nefes verdi. Asker koşa koşa Kerim'in yanına giderken Gökçe'nin gözleri ise Aris'in göğsündeki isimliğe odaklandı. Biraz evvel kan lekeleri bulaştırdığı armanın hemen üzerindeki isim kartında 'Nikopoulos' yazıyordu. Çenesinin ucuyla Aris'in göğsünü işaret ederek, "Ama siz hiçbir zaman İmroz'u isminizde taşıyamayacaksınız, Yüzbaşı" dedi. Ve hızla arkasını dönerek biraz evvel panikle çıktığı merdivenlerden şimdiyse iç rahatlığıyla inmeye başladı. Son basamağa gelmişti ki arkadan Aris'in sesini duydu.

"İmrozluyum ben."

Gökçe, duyduğu sesle duraksayarak yüzünü Aris'e çevirdi.

"Annem İmrozlu bir Rum'du" dedi, Aris. "Bir yere ait olmak için onu isminizde yasatmanız gerekmez. Benim koklerim burada."

Gökçe dişlerini sıkarak "O köklerinizi kazıyacağız sizin!" dedi. "O zaman nereye ait olduğunuzu göreceksiniz!" Tekrar arkasını dönüp merdivenlere yöneldiğinde ise fısıldar gibi ekledi. "Buraya mı aitsiniz, cehenneme mi, birazdan anlayacağız..."

Aris, tam binadan içeri giriyordu ki Gökçe'nin fısıltısını duyup duraksadı. Sonra adımlarını dışarı doğru atmaya başladı. "Hey!" diye seslendi, Gökçe'ye.

Ama sözünü tamamlayamadan şiddetli bir gürültü duyuldu. Bina, içten dışarı doğru toz bulutu gibi dağılarak infilak etmişti. Aris, patlamanın etkisiyle merdivenlerin ucuna doğru savruldu.

♫ Deaf Radio - Animals ♫

<https://www.youtube.com/watch?v=2wkwBFh5H5A>

Az ileride sendeleyerek yere düşen Gökçe ise toz, toprak içindeki ellerini zemine dayamış, gözlerini, Yunan bayrağıyla birlikte un ufak olup yıkılan

karargaha dikmişti. Mavi gözlerinde şimdi öfke değil, kıvanç vardı. Karşısındaki yıkıntıyı izlerken dudağının kenarında istemsizce beliren tebessüm ise düştüğü yerden yeni yeni başını kaldıran Yüzbaşı Aris'in dikkatini çekti.

O an isyancı ve işgalci, yıkıntının ortasında göz göze geldiler. Aris'in bakışlarında bilenen bıçaklar Gökçe'nin yüzündeki gülümsemeyi tek darbede kesip atmıştı.

Zira şimdi iki düşman karşı karşıyaydı.

İkisi de bugünü ölse unutmayacaktı.

1 Eylül 2039.

Gökçe'ye göre Gökçeada, Aris'e göre İmroz.

«——Από την Ίμβρος——»

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz :)

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın.

Sizi çok seviyorum!

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

2. Bölüm: Öfkeli, mavi gözler

«——Από την Ίμβρος——»

Burası, ilk taşı günahsız olanın attığı yer.

Yeni yeni ağaran gökyüzüne bir enkaz yığınının ortasından yükselen simsiyah bulutlar var. Uykusundan uyananlar, pencerelere koşanlar, beşiğinden sıçrayan bebekler var.

Burası, ilk taşı günahsız olanın attığı yer.

Şimdi o da onlardan biri, artık o da bir günahkar.

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

1 Eylül 2039 - Gökçeada

Dizkapaklarının üzerinde acıyla doğrulan Gökçe, ellerini yüzükoyun düştüğü zemine dayamış, avuçlarındaki taşları var gücüyle sıkıyordu. İçine kan oturan mavi gözlerinin hedefinde ise tek bir kişi vardı.

Yüzbaşı Aris.

Düştüğü yerden, elleriyle güç alarak kalkmaya çalışan Aris'in de gözleri Gökçe'deydi. Karargahın bahçesine sis gibi çöken toz yağmuruna rağmen birbirlerini hala seçebiliyorlardı. Aralarındaki bu sözsüz restleşme Gökçe için şüphesiz bir meydan okumaydı, Aris için ise her açıdan şüpheli... Zira biraz evvel duydukları hala zihnindeydi. *"Buraya mı aitsiniz, cehenneme mi, birazdan anlayacağız..."* demişti Gökçe. Eğer ki tam kapıdan girdiği anda, bu sözleri ezkaza duyup geri dönmeseydi, arkadaki binanın enkazında kendisi de olacaktı. Bunun ne anlama geldiği ise açıktı. Karşısındaki bu aklını oynatmış kadın, karargahın tuzaklandığından haberdardı.

"Yüzbaşım! Yüzbaşım!" İkisinin arasındaki imalı restleşme sürerken kapıdaki askerler koş a koş a Aris'in yanına gelerek telaşlı bir halde komutanlarına seslendiler. "Yüzbaşım, iyi misiniz?!"

Aynı anlarda Kerim de Gökçe'nin yanına gitmişti. Panik içinde "Gökçe... İyi misin?" dedi, Omuzlarından kavradığı Gökçe'yi yerden kaldırmaya çalışıyordu. "Bir yerine bir şey oldu mu?!"

Gökçe, gözlerini Aris'ten ayırmadan "İyi değilim" dedi. Çenesi zangır zangır titriyordu. "O hala yaşıyor!" Sonra bakışlarını Kerim'e çevirdi. Yüzü

birden aydınlanmıştı. "Ama-... Ordusunu kaybetmiş bir komutan olarak yaşıyor. Çok zayıf verdiler-..."

Sözleri, karargahın arka bahçesinden koşar adım çıkan Yunan askerlerini fark edince yarıda kaldı. İçlerinden biri çoktan Yüzbaşı Aris'in yanına gelmiş, Yunanca bir şeyler söylüyordu.

"Nasıl ya?" dedi Gökçe, serseme dönmüş gibiydi. "Nasıl olur-..."

O sıra Yüzbaşı Aris ağır adımlarla Kerim Komutanın yanına geldi. Üstü başı toz içindeydi. Kaşı açılmış, şakaklarından süzülen kan boynuna kadar inmişti. Bakışlarını bir süre Gökçe'nin öfkeli gözlerinde tuttuktan sonra Kerim'e döndü. "İçerideki askerine dua et, Üsteğmen" dedi, başını hızlı hızlı sallayarak. "Bombayı o bulmuş, binadaki askerlerimi de arka kapıdan o tahliye etmiş. Yoksa-..." Eliyle arkasındaki enkazı gösterdi. "Burası onlara mezar olsaydı, içine seni de koyardım."

"Dediğiniz gibi Yüzbaşı!" dedi, Kerim. Sakin kalmaya çalışıyor ama öfkesi sesine yansıyor. "Bombayı o buldu, askerlerinizi de o tahliye etti. Bana kalırsa ona dua etmesi gereken ben değil, sizsiniz."

Aris başını iki yana salladı. "Çaresiz insanlar dua eder, Üsteğmen. Mesela Yunan komutasına verilen Türk askeri, dua edebilir... Ben dua etmem."

Gökçe kafasını yere eğip mırıldandı. "Etsen n'olur sanki... Senin o şeytan ağzınla ettiğin dua hangi dinde kabul olur ki..."

Aris yine duymuştu. Ama Kerim önce davranarak "Öfkenizi anlıyorum, Yüzbaşı" dedi. "Hadise, bizim sorumluluk bölgemizde yaşandığı için tepkinizde de haklısınız. Ancak sizi temin ederim, bu menfur bir olaydır. Bunun için bir an önce harekete geçmekte fayda var. Ben faileri bulmak için gerekli tahkikatı derhal yürüteceğim. Şimdi müsaadenizle, durumu üstlerimle istişare etmem gerek." Sözlerinin ardından Gökçe'nin kolundan tuttu.

İkisi tam arkalarını dönmüş gidiyorlardı ki, Aris'in sesini duydular. "Gökçe Hanım hiçbir yere gidemez." Önlerini döndüklerinde Aris, yanlarına doğru birkaç adım attı. "Kendisi gorgü tanığı sayılır, ifadesine başvurulacak."

Kerim, "Haklısınız" dedi. "Ben birazdan ifadesini alırım kendisinin."

Yeniden yürümeye koyulmuşlardı ki Yüzbaşı Aris'in sesi tekrar duyuldu. "Beni anlamadınız sanırım. Gökçe Hanım hiçbir yere gitmiyor. İfadesini de bizzat ben alacağım."

Gökçe, Kerim'in kolundan kurtularak hızlı adımlarla Aris'in karşısına dikildi. "Sen benim ifademi falan alamazsın!"

Aris, alaycı bir tavırla "Neden?" dedi. "Ağzının içinden mi konuşursun yoksa yine?" Ardından Gökçe'nin cevap vermesine fırsat tanımadan arkasındaki askerlere seslendi. "Gökçe Hanım'ı ek binadaki sorgu odasına götürün. Kendisi biraz misafirimiz olacak."

Yüzbaşının emri üzerine iki asker Gökçe'nin koluna girerken Kerim birkaç metre ötede yumruklarını sıkıyordu. Ne önünde bağırıp çağıran Gökçe'ye bir şey diyebilirdi ne de karşısında ahkam kesen işgalci komutana. Bu manzarayı daha fazla görmemek için hızla arkasını döndü ve aracına atlayarak merkeze doğru yola çıktı.

Aynanın önünde kravatını bağlayan İsmet Başkan, bir yandan da hoparlöre aldığı telefonda kaymakamla konuşuyordu. "Bana da gelen henüz başka bir bilgi yok. Çok şiddetli bir patlamaymış, civar köylerden duyulmuş sesi. Ben sorup soruşturuyorum, bir şey öğrenirsem haberdar ederim sizi."

"Tamam, irtibatta kalalım İsmet Başkan..."

"Kalırız Kaymakam Bey, kalırız."

İsmet, telefonu kapatmak için ekrana uzanırken Süreyya'nın sesiyle irkildi. "İsmet! Bunlar beni öldürecekler!"

"N'oldu yahu?"

Süreyya ellerini birbirine vurarak "Yok!" dedi. "İkisi de evde yok. Gökçe'nin yatağı bile bozulmamış, Gökçe de ben yatarken evdeydi. Şimdi yok. Telefonlarını da açmıyorlar. Ya o patlama-..."

"Süreyya!" dedi, İsmet. "Gökçe meyhanede yatmıştır yine, Gökçe de sabah limana gidecekti-..."

"Ne! İsmet sen delirdin mi? O keşmekeşin içine nasıl gönderirsin Gökçe'yi? Yunan gemisinin yanaşacağı yere! Kızının huyunu bilm-..."

"Yahu bi' dinle..." dedi, İsmet. Ceketini giymiş, yüzünü karısına dönmüştü. "Limanda Yunan gemisi falan yok. Tedbiren öyle dedik. Askerler uçakla geldi... Gökçe'yi de merak etme-..."

"Ya ne demek *merak etme*, İsmet? Niye dönmedi o zaman hala eve? Şu rahatlığın öldürecek beni! Koşunu yaptın, duşunu aldın, hiçbir şey olmamış gibi işine gidiyorsun! Vallahi pes!"

"Süreyya, kaç yaşında kız artık o!" dedi İsmet, sitem eder gibi. "Tutup üzerinden kapıyı mı kilitleyelim, ne yapalım? En fazla işte, tembihliyoruz

öteye beriye. Dün de Kerim Komutana söyledim. Bugün ne olur olmaz diye göz kulak olacak Gökçe'ye."

"Kerim mi Gökçe'ye göz kulak olacak?" dedi, Süreyya alayla. "Gökçe o çocukcağızı suya götürüp susuz getirir." O sıra zil çalmaya başlayınca duraksadı. "Aaa hayır olsun bu saatte?"

İsmet, "Dur, ben bakarım" diyerek hızlı adımlarla odadan çıktı. Merdivenlerden inip antreden geçtikten sonra kapıyı açtığında Kerim Komutanı karşısında gördü. "Komutan, hayırdır?"

Kerim, kepini avuçları arasında sıkarak endişe içindeki kara gözlerini İsmet Başkan'a doğrulttu. "Pek hayır sayılmaz Başkanım..."

"Gel, geç içeri."

Kerim Komutan, tereddütlü adımlarla kapıdan girdi. Ve lafı çok uzatmadan yaşananları Gökçe'ye göz kulak olamamanın verdiği mahcubiyetle anlattı. Ağzından çıkan son cümle ise Süreyya Hanım'ın tansiyonunu oynatmıştı. "Sonra da işte... O Yunan Yüzbaşı götürdü Gökçe'yi."

"Süreyya!" İsmet, birden sendeleyerek duvara tutunan karısının koluna girdi. "Sakin ol, yok bir şey. Süreyya-..."

"Biliyordum..." dedi, Süreyya cılız bir sesle. "Başına iş açacağını biliyordum." Ardından bakışlarını kocasına çevirip sitemle bağırdı. "Git İsmet! Git, kızımı getir bana-... Karargahlarını mı basıyorsun, araya birilerini mi sokuyorsun, ne yapıyorsan yap! Yetkini kullan, genel başkan ara! Bir şey yap! Ne haldedir kim bilir şimdi... Konuşturmak için neler yapar-..."

"Süreyya!" İsmet, karısını omuzlarından tutarak sarstı. "Bana bak, yüzüme bak! Gökçe'ye hiçbir şey olmayacak, duydun mu beni? Saçının teline dokunamazlar onun! Anladın mı? Haber bekle benden. Çözeceğim meseleyi."

Süreyya, çaresiz gözlerle İsmet'e bakarak başını salladı. İsmet'se karısının saçlarına öpücük kondurduktan sonra Kerim'le birlikte koşar adım evden çıktı. İstikametlerinde Yunan karargahı vardı.

Sorgu odası dedikleri yer, askeri ek binanın zemininde, camları siyaha boyanmış, ortasında bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu, basık ve konforsuz bir odaydı. Tepede sallanan cılız bir ampul, içerisini kısmen aydınlatırken duvarlara sinen rutubet kokusu ise bu mevsimde bile hissediliyordu.

O sıralar yaklaşık on beş dakikadır oturduğu rahatsız edici sandalyede ileri geri sallanan Gökçe, koridordan sesler duymaya başladı. Aralarında Yunanca konuşan askerler, içinde adı geçen cümleler kurarak birine malumat veriyorlardı. Çok geçmedense yaklaşan postal seslerinin ardından odanın kapısı sertçe açıldı. Gelen Yüzbaşı Aris'ti. Yavaş adımlarla masaya doğru yaklaşarak elinde tuttuğu su şişesini Gökçe' uzattı. Kollarını birbirine bağlamış halde Aris'e kötücül bakışlar atan Gökçe ise oralı olmamıştı.

Aris, 'sen bilirsin' der gibi omuzlarını silkti ve sandalyeyi çekerek Gökçe'nin karşısına oturdu. İki yana açtığı kollarını masaya uzatmış, ela hareli gözlerini doğrudan Gökçe'ye dikmişti.

Bir müddet Yüzbaşı'nın markajı altında kirpiğini kımıldatmadan duran Gökçe, neden sonra kaşlarını çatarak gözlerini Aris'ten kaçırdı. "Ne bu şimdi? Telekinezi ile mi ifade alıyorsunuz?"

"Buna gerek olacağını sanmam" dedi, Aris. "Biraz sonra ağzınızın içinden bir şeyler kaçırırsınız nasılsa..."

"Sen-..."

"Duydum" dedi Aris, Gökçe'nin sözünü bıçak gibi kesmişti.

"O dediği-..."

"Evet, duydum" diye yineledi bir kez daha. "Dediğini duydum." Hızla ayağa kalkarak odanın içinde gezinmeye başladı. "*Buraya mı aitsiniz cehenneme mi, birazdan anlayacağız.* Sanırım böyleydi... Ne demek bu?"

"Beddua!" dedi, Gökçe. "Cehenneme gitmenizi isteyen birileri var demek. Ki... İşgal ettiğiniz toprakların insanlarından böyle sözler duymak, sizin için sürpriz olmamalı, Yüzbaşı."

İçeride volta atan Aris, Gökçe'nin tam arkasında birden durdu. Duydukları sinirini bozmuştu. Gökçe'nin oturduğu sandalyenin sırt demirini iki eliyle sertçe kavradı ve ani bir hamleyle, sandalyeyi tuttuğu gibi kendine doğru çevirdi. Gökçe, ne olduğunu anlayamadan oturduğu yerde yüz seksen derece dönmüştü. Ağzından kopacak çığlığı ise son anda baskıladı.

"Biz buraya İpsala'dan tanklarla geçerek gelmedik" dedi o an, Aris. Gökçe'yi iki kolunun arasında ablukaya alarak ellerini sandalyenin sırt demirine dayamıştı. "Biz buraya sınırlarınızı obüslerle vurarak gelmedik... Biz buraya, hava sahanızı ihlal eden bir uçakla da gelmedik. Ama nasıl geldik, anlatayım sana. Ya da... Gostereyim." Yüzünü, Gökçe'nin mavi gözlerindeki kavgaya meydan okur gibi biraz daha yaklaştırdı. Sandalyeye dayadığı ellerinden birini yukarı kaldırarak parmaklarını hafifçe kımıldattı. "Bunlarla... Sizin meclisinizde, sizin seçtiğiniz o vekiller ellerini böyle

yukarı kaldırdılar... Biz buraya oyle geldik. Davet edilerek geldik. Yoksa eminim ki, o uçağı havada vururdunuz, havaalanında protokolle karsılamazdınız. Çünkü işgal öyle bir şeydir Gökçe Hanım, umarım bunu tecrube ederek öğrenmezsiniz."

Gökçe, öfkeden kırmızıya dönen gözlerini Aris'in yüzünden ayırmadan "Yanılıyorsunuz, Yüzbaşı!" dedi. "Artık devir değişti. İşgal, artık tam da anlattığınız gibi bir şey. Öyle eskisi gibi sınırların bombalanarak geçilmesi değil, yabancı bir ordunun, havaalanında protokolle karşılanması demek işgal. İşgal artık, düşmanın önüne serilen kırmızı halı. Ve siz de bugün o halıdan postallarınızı vura vura geçtiniz. Siz, işgalcisiniz Yüzbaşı."

Aris birden ürperdiğini hissetti. Son cümlelerini tane tane söylerken gözlerinin içine büyük bir inanmışlıkla bakan bu asi huylu kız, derinlerinde bir şeyleri rahatsız etmişti. Kendini toparladığında Gökçe'nin üzerinden yavaşça doğruldu. Üniformasının yaka düğmesini çözüp biraz evvel kalktığı sandalyeye geri oturdu. Gökçe'ye uzattığı suyu da şimdi kendisi içiyordu.

Aldığı büyükçe bir yudumun ardından alnını kırıstırarak düşünür gibi "İşgalci..." diye mırıldandı kendi kendine. "Biz işgalciyiz, oyle mi? O halde vekilleriniz mecliste ulkenizin işgalini oyladılar, Gökçe Hanım. Sizin adınıza üzgünüm. Topraklarınızı işgale açan bir meclisi, kendi oylarınızla seçmiş olmak, düşman tarafından işgal edilmekten daha korkunç olmalı."

Gökçe, bir süre hiçbir şey diyemedi. Yüzbaşının sözlerinde haklılık payı olduğunu biliyordu. Kendi ülkelerini, kendi elleriyle bir başkasına teslim edecek kadar milli şuurunu yitiren bir meclisi, önlerine koyulan sandıklarla seçmişlerdi. Mohammadlar Muhammet, Ahmadlar Ahmet olmuş, vurdukları mührü ise 'demokrasi' denmişti. Tabii, bunlar Yüzbaşının meselesi değildi. Olamazdı da. Karşısındaki, yüzü refahtan parlayan bu ılık iklimlerin insanı, yüzyıllardır sırtında Ortadoğu kamburuyla yaşamının ne demek olduğunu anlayamazdı.

"Onlar benim vekilim değil!" diyebilirdi, dişlerini sıkarak. "Onlar, İstiklal Mahkemelerinde yargılanacak vatan hainleri. Ve ben... Ve biz. Birilerinin 'çeteci' dediğiniz o bir avuç insan, meşruiyetini yitirmiş bir meclisin verdiği kararları tanımıyoruz. Tanımayacağız da. Sizin buradaki varlığınızın dayanağı, onların havaya kaldırdığı eller ise eğer, bizim nezdimizde bunun hiçbir geçerliliği yok." Ellerini masanın kenarlarına dayayarak Aris'in üzerine doğru eğildi. "Bizim için o meclis yok hükmünde, dolayısıyla onların aldığı kararlar da yok hükmünde, onların aldığı kararlarla topraklarımızı işgal eden askerler de yok hükmünde."

Aris, tek kaşını kaldırarak ellerini masanın üstünde birleştirdi. İmalı bir tavırla, "O yuzden mi karargahımıza bomba yerleştirdiniz?" diye sordu.

Gökçe, kendini geri çekerek arkasına yaslandı. Rahat görünmeye çalışsa da alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Bilmem..." dedi. "Kimin yaptığını bulursanız, sebebini sorar öğrenirsiniz."

"Onun için buradasın zaten" dedi, Aris. "Bombadan haberdar olduğuna göre, kimin yaptığını da biliyorsundur."

"Hayal görüyorsun sen."

Aris, kaşlarını kaldırarak "Belki gordüklerim hayaldir" dedi. "Ama duyduklarım oldukça gerçektir. '*Buraya mı aitsiniz cehenneme mi, birazdan anlayacağız.*' Tam olarak böyleydi... Eğer bu dediğini duymasaydım, o enkazın içinde ben de olacaktım." Ardından alayla güldü. "Tuhaf değil mi? İsteyerek öldürmeye kalktınız, istemeden hayatımı kurtardınız. Sizi tutuklamalı mıyım yoksa teşekkür mü etmeliyim?"

Gökçe, soğuk soğuk terlemeye başlamıştı ki sorgu odasının kapısı çalındı. Yüzbaşı Aris, kendi dilinde "Éla!" diye seslendi. İçeri bir asker girdi. Birkaç cümleyi art arda sıraladıktan sonra Yüzbaşı, askeri başıyla onaylayarak odadan gönderdi ve yavaşça ayağa kalktı. Gökçe'nin ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerini Aris'e çevirerek "Hayırdır, Yüzbaşı?" dedi. "Kötü bir haber mi aldınız yoksa?"

Aris, dudağının kenarına şeytani bir tebessüm kondurdu. Oturduğu sandalyeden irkilerek kendisine bakan Gökçe'nin yanına doğru ağır adımlarla giderek bir elini masaya dayadı ve yüzünü, kıza doğru eğerek "Kötü bir haber, evet" dedi. "Ama bizim için değil, sizin için Gökçe Hanım... Bombacı, teslim olmuş. Bakalım bize neler anlatacak?"

Gökçe, korkuyla açılan mavi gözlerini sımsıkı kapattı o an ve dudaklarının arasından "Geberin" diye mırıldandı.

Aris'se yüzünü, ikide bir ağzının içinden konuşan Gökçe'ye doğru biraz daha yaklaştırdı. "Acele etmeyin" dedi, fısıldar bir tonda. Gökçe'nin gözleri Aris'in sesiyle tekrar açılmıştı ki ekledi. "Asıl birazdan ona yapacaklarımdan sonra ağzınızın içinden neler mırıldanacağınızı daha çok merak ediyorum."

Gökçe, sinirle içini dişlediği dudakların serbest bıraktığında Yüzbaşı Aris'in yüzüne tüm hırsıyla tükürdü.

Aris, beklemediği bir anda yüzünde hissettiği ıslaklıkla irkilmişti. Gözlerini yummuş, kaşlarının ortasını çatmıştı. Gökçe'nin üzerinden

doğrulduğunda cebinden çıkardığı mendille yüzünü hızlı hızlı silmeye başladı. Ardından kapıya doğru "Stratiótis!" diye seslendi.

İçeri giren asker, "Málista kýrie!" dedi.

Yüzbaşı Aris, imalı gözlerini Gökçe'ye dikerek çağırdığı askere emrini Türkçe verdi. "Nezarete gotürün."

"Allah belanı versin!" Gökçe sandalyesinden fırlayarak koluna girmeye çalışan askeri itti. "Hepinizin Allah belasını versin!"

Aris'se iki elini belinde birleştirerek alaycı bir sesle "Görünen o ki, Gökçe Hanım..." dedi. "Duaya da ihtiyacı olan sizlersiniz, bedduaya da..." Ardından askerine döndü. "Gotürün."

Asker, Gökçe'yi odadan çıkarıp binanın bodrum katındaki nezarethaneye doğru götürürken Aris, kapının arkasında dikilen Başçavuş Pedro'nun yanına gitti ve çenesinin ucuyla koridorda bağıra çağıra ilerleyen Gökçe'yi gösterdi. "Yanına benden başka kimse girmeyecek" dedi, kendi dilinde. Sonra tam dönmüş gidiyordu ki, "Bir de..." diye ekledi, gözleri sıcak havayı yarararak harıl harıl dönen tepedeki pervaneye takılmıştı. "İçeriye de... Bir şişe su bırakın."

Binanın üst katındaki toplantı odasında Yüzbaşı Aris'i bekleyen İsmet Başkan ve Kerim Komutan sabırsızlanıyordu. Biraz evvel, bombacının teslim olduğunu öğrenmeleri içlerini bir nebze rahatlatsa da Kerim'in aklı karıştı.

"Nasıl oluyor bu?" dedi, içerde volta atarken. "Ben hiçbir şey anlamıyorum Başkanım. Birileri, karargaha bomba yerleştiriyor, sonra birileri karargaha bomba olduğunu öğrenip benim askerimi arayıp uyarıyor, karargahı boşalt diye... Şimdi de biri, 'binayı ben tuzakladım' diye gelmiş, Yunan'a teslim oluyor. Kim bunlar ya? Ve dahası..." Başkanın kulağına doğru eğildi. "Gökçe binadaki bombadan nasıl haber-..."

Sözü, açılan kapı sesiyle yarıda kaldı. Yüzbaşı Aris, başını sallayarak Kerim ve Başkanı selamlamıştı. Eliyle ortadaki koltukları işaret ederek, "Buyurun lütfen" dedi.

"Biz çok kalmayacağız, Yüzbaşı" dedi, İsmet. "Ben kızımı almaya geldim... Patlamanın faili de teslim olmuş, soracak ne sorunuz vara eminim ki en doğru cevapları ondan alacaksınız. Çağırın kızımı, gidelim biz."

Aris, "Maalesef bu şu an pek mümkün değil, Sayın Başkan" dedi, kararlı bir sesle. "Kızınız bir süre daha burada bizim misafirimiz olacak. Kendisiyle ilgili bazı şüphelerim var-..."

"Bana bakın Yüzbaşı!" dedi Kerim, Aris'e doğru bir adım atarak. "Görgü tanığı dediniz, ifadesini alacağım dediniz, ses etmedim. Şimdi ne şüphesinden bahsediyorsunuz? Hangi askeri hukukta, tanık sıfatıyla sorguya aldığınız birine sanık muamelesi yapmak var?!"

"Kerim!" dedi, İsmet Başkan.

Yüzbaşı Aris, elini havaya kaldırıp Başkan'ın müdahalesini durdurdu. Tepeden bakan gözlerini Kerim'e dikmişti. "Sanıyorum ki son birkaç gündür postalarınızı kontrol etmiyorsunuz, Usteğmen" dedi, sakın bir sesle. "Eğer etmiş olsaydınız, bizzat ıslak imzalı bir belgeyle en tepedeki adamdan, size ulaştırılan yazılı emirleri görmüş olurdunuz. Ya da gordünüz ama idrak edemediniz? O halde bir de benden dinleyin." Kerim'in üzerine doğru bir adım attığında ses tonu sertleşti. *"Adadaki tum yasama, yürütme ve yargı temsilciliklerinin sivil memurları ile tüm kolluk kuvvetlerinin yönetimi, Yunan Orduları Subayı ve Yunanistan KOT biriminin ekip lideri, Yuzbaşı Aristeidis Nikopoulos tarafından sevk ve idare edilecektir! Senin anlayacağın Usteğmen, bu adadaki askeri hukuk da, sivil hukuk da benim iki dudağımın arasında! Burada yasa da benim, yürütme de benim, yargı da! İstedığimi tanık yaparım, istediğimi sanık yaparım. Katalavaíneis?"*

Kerim'in çenesi, sıkıldığı dişleri yüzünden çatırdamaya başlamıştı. İsmet Başkan ise hala aklışelim davranmaya çalışıyordu. "Bu bahsettiğiniz, adayı sevk ve idare etmek değil, Yüzbaşı" dedi, İsmet. "Bu bahsettiğiniz şey, diktatörlük. Yunan Orduları Subayı olarak adada böyle bir intibah bırakmak istiyorsanız, devam edin. Ama sizi temine ederim, işe yaramayacaktır. Bu toprakların insanı böyle idarecileri çok gördü, alışıklardır. Bugün zorlanırlar, yarın zorlanırlar, ertesi gün kabullenirler. Sonra da sizi tıpkı diğerleri gibi hatırlarlar... Bu yüzden size tavsiyem, bence onların yolundan gitmeyin. Yoksa daha düne kadar *Ortadoğulu barbarlar* dediğiniz adamlardan ne farkınız kalır ki?"

Yüzbaşı Aris'in yüzündeki kibirli ifade birden silindi. İsmet, doğru yere çalışmıştı. Sesli bir nefes veren Aris, "Ben!" dedi. "Ben-... Zorbalık için burada değilim. Ben vazifemi yapıyorum. Adaya adım atıyoruz ve karargahımız havaya uçuyor! Ben bunu elbette soruşturacağım. Patlama, Yunan Karargahında değil de, sizin belediye binanızda olsaydı, emin olun aynı sitemi, aynı ofkeyi yine gösterecektim. İdaresinde benim olduğum bir adada, biri birine taş atsa, bu benim meselem olur çünkü. Yani Sayın Başkan... Ortada bir barbarlık yok. Kızınız gayet iyi. Gerekli tahkikatı tamamladığımda da elbette onu buradan gotürebilirsiniz. Ama henüz değil."

"O halde ben de burada beklerim" dedi, İsmet. "Tüm adadan tek başınıza siz sorumlu olduğunuza göre, tahkikatı da ivedilikle tamamlama gücünüz vardır, Yüzbaşı. E benim de vaktim var." Az ilerideki koltuğa doğru giderek oturdu. Arkasına yaslandığında gözlerini Yüzbaşı'ya dikti. "Burası iyi..."

O sıra kapı çalmaya başladı. Aris'in "Éla!" diye seslenmesinin ardından içeri giren asker telaşlı bir sesle Yunanca bir şeyler söyledi. Aris, başını sinirle iki yana salladıktan sonra Kerim'e döndü. "Uğurlu Limanında Türkler olay çıkartıyormuş. Askerlerim henüz bolgeye hakim değil, yanlarında git, Usteğmen. Hem dillerinden en iyi sen anlarsın... Konuş onlarla. Duzeni sağlamadan da dönmeyin."

Kerim tek kelime etmeden odadan ayrıldı. Sabahtan beri yumruklarını sıkırmaktan kollarına kramplar girmeye başlamıştı. Şimdiki vazifesi ise muhtemelen en ağır olandı. Yunan askerleriyle birlikte, kendi halkına müdahale etmeye gidiyordu. İlk defa, *Gökçe belki de haklıydı*, dedi o an. *Keşke hepsi o karargahın içinde geberseydi*, diye düşündü.

Sorgu odasında, elleri tersten kelepçeli halde bekleyen Ali isminde yirmili yaşlarındaki bir genç, karşısında Yüzbaşı Aris'i görünce sesli bir nefes verdi. "Son anda paçayı yırttın be, Yüzbaşı!" dedi, yarım ağız gülerek. "Gidiyordun az daha eşek cennetine-..."

Aris, hızlı adımlarla yanına geldiği Ali'nin yüzüne önce sert bir yumruk geçirdi ardından genci yakasından kavradığı gibi havaya kaldırdı. "Kim yaptırdı bunu sana?!" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Kim koymanı istedi o bombaları oraya?"

Genç güldü. "Kendim yaptım. Kendim koydum. Kendim istedim."

Aris, Ali'nin yakasını hızla bırakarak bu kez yumruğunu masaya geçirdi. Ardından işaret parmağını Ali'nin suratına doğrultarak "Şu an burada kafana iki kurşun sıkıp beynini arkadaki duvara göndersem, bu adada, bana bunu niye yaptığımı soracak tek bir kişi yok!" dedi. "O yuzden beni zorlama!"

"Yaparsan yap lan! Beynimi duvara 'gonder'ecekmiş! İstersen anasının amına 'gonder!' Ben koskoca karargahı havayı uçurmaya çalışmışım, ölmeyi göze almadan mı girişeceğim böyle bir şeye?"

Aris, bir süre Ali'nin yüzüne öfkeli gözlerle baktıktan sonra ses tonunu bir perde alçaltarak "O da mı olmeyi göze aldığı için böyle bir işe girişti?" diye sordu.

Ali, "Kim?" dedi.

"Şu adayı temsil eden kız..." dedi, Aris ellerini iki yana açarak. "Gökçe Adalı!"

Ali başını iki yana salladı. "Tanımıyorum."

"Tanımıyorsun?"

"Tanımıyorum!" diye yineledi Ali. "İsmen duydum sadece. Başkanın kızıymış... Olayın onla ne alakası var?"

"Yok bir alakası" dedi Aris, baş ve işaret parmağını çenesinin üzerinde gezdirerek düşüncelere dalmıştı.

Çok geçmeden de Ali'yi arkasında bırakarak odadan çıktı. Kapıda bekleyen askerinin yanına giderek "Salın bunu" dedi.

"Ama efendim, itiraf etti-..." dedi, asker.

"O yapmadı." Aris sesli bir nefes vererek bakışlarını askerine doğrulttu. "Ama yapanı tanıyor olabilir. Telefonu var mıydı üzerinde?"

"Vardı efendim."

"Hemen verici yerleştirin" dedi, Aris. "Bakalım, kimlerle görüşüyormuş..."

Ezgi, tepsideki çayları servis ederken annesi Meryem Hanım ise Süreyya Hanım'ı teselli etmeye çalışıyordu. Gökçe'nin durumunu haber alır almaz hemen koşup gelmişler ancak Süreyya'yı bir türlü sakinleştirememişlerdi.

"Benim kızımın ne işin olur Yunan karargahını bombalayanlarla!" Süreyya evin içinde dört dönüyordu. "Aklım almıyor benim... Gökçe evet asidir, fevridir ama bu-... Bu başka. İnsan öldürmek, Meryem! Ne olursa olsun, cana kast etmek-..."

Meryem, elindeki çay bardağını masaya bırakarak Süreyya'nın yanına gitti. "Daha hiçbir şey bilmiyoruz, Süreyya. Gökçe gelsin, anlatsın, bi' dinleyelim. Belki işin iç yüzü öyle değildir."

"Ben bir işler karıştırdığından şüpheleniyordum" dedi o sıra, pencerenin önündeki berjerde oturan Şule. "Bir haftadır bir haller vardı onda ama bu kadarı bana da sürpriz oldu. Yaktı kendini gerizekalı!"

"Şule abla!" Ezgi gözlerini kocaman açarak Şule'ye diklendi. "Bilip bilmeden böyle konuşmasak mı diyorum hani?!"

"Valla hiç kusura bakmayın, birinin de doğruları söylemesi gerekiyor" dedi, Şule. "Gökçe bu. Ne yapacağını kestirmek mümkün mü? Geçen sene iç savaştan kırılan Lübnan'a gidip üç ay sahra çadırlarında doktorluk yapmış da hangimizin ruhu duydu?"

"Ne?" Süreyya, elini göğsüne dayayarak olduğu yere çöktü.

"Ah Şule!" Meryem, tekrar Süreyya'nın yanına gitti. "Ezgi kolonya getir, zım!"

"Hı hı, var tabii Kerim Komutan... Olmaz mı?" dedi Şule, imalı bir sesle. Gözlerini elindeki telefon ekranına dikmiş, adadaki yerel bir gazetecinin Uğurlu Limanından yaptığı yayını izlemeye başlamıştı. Telefonun sesini açıp ekranı salona doğru tuttuğunda, Kerim'in sesi duyuldu:

Yeni yeni kendine gelmeye çalışan Süreyya, "Aaa..." dedi, bitkin bir sesle. "Tanıyor muydun yoksa?"

"Hı?"

"Şadan dedikleri adamı, diyorum. Tanıyor muydun?"

"Haa-... Yok." Meryem'in yüzü birden bembeyaz kesildi. "Yok, tanıımıyordum."

Gökçe, oturduğu taş zeminde saatlerdir kımıldamamıştı. Dizlerini karnına çekmiş, sırtını arkasındaki siyah boyalı duvara yaslamış halde, tepedeki demir parmaklıklı küçük pencereden gökyüzünde yeni yeni yükselen ayı izliyordu. Aklı, teslim olan kişideydi. Canını yakıyorlar mıydı acaba ya da çoktan konuşturup öldürmüşler miydi? KOT askerlerinin zulmüne Lübnan'da defalarca kez tanık olduğundan her birinin nasıl birer canavar olduğunu çok iyi biliyordu Gökçe. Bir araya gelmiş hasta ruhlu katillerdi hepsi. Onlardan her şey beklenirdi.

O anlarda Yüzbaşı Aris, parmaklıkların arkasında elinde iki çeşit yemeğin bulunduğu tabldotla belirdi. Yanındaki asker parmaklığın kilidini açtıktan sonra yukarı kata çıkarken Aris içeri girmiş, tabldotu Gökçe'ye doğru uzatmıştı. Gökçe yine oralı olmadı. Yüzünde oluşan iğrenti ifadesiyle başını diğer tarafa çevirmişti.

Aris, elindeki tabldotu yere bırakarak Gökçe'nin karşısındaki duvara monte edilmiş ahşap platforma oturdu. Bacaklarını iki yana açarak, hafifçe öne doğru eğildi. Ellerini orta yerde birleştirdiğinde "Merak etme..." dedi, bakışlarını Gökçe'ye çevirerek. "Çocuk iyi."

"Ne çocuğu?"

"Sabah teslim olan çocuk... Bıraktım onu."

"Siz?" dedi, Gökçe. "Kendi ayaklarıyla gelip size teslim olan birini serbest bıraktınız, öyle mi?"

Aris başını salladı. "Öyle. Çünkü o yapmadı. Ama yapanları tanıyor bence. Tıpkı senin gibi..."

Gökçe, "Ve siz de..." dedi. "Onu serbest bıraktınız ki, sizi asıl faillere götürebilsin? Çok yaratıcıymış..."

Aris hafifçe gülümsedi. "İşte bu yuzden..." dedi. "Bunun için seni değil, onu tercih ettim. Çünkü seni bıraksaydım, sen bunun bir taktik olduğunu anlar, tedbirini alır, hiç kimseyle temas kurmazdın. Ama o, bunun ayrımını yapacak biri değil. O, beyni yıkanmış bir çocuk sadece... Bir şeylere inandırılmış bir piyon. Bu yuzden bir şekilde sahibine ulaşmaya çalışacak."

"Piyon, öyle mi?"

Aris tekrarladı. "Öyle. Piyon."

"Sizsiniz piyon!" dedi, Gökçe. "Buradaki varlığınızın kimin çıkarlarına hizmet ettiğini görmüyor musunuz? Başımızdaki asıl belanın siz değil, o meclisteki ucubeler olduğunu bana bugün kendi ağzınızla söylediniz! Çünkü haklıydınız, sizi buraya onlar getirdi. Yaşadığı toprakları cihatçı militanlara teslim etmemek için direnen binlerce Türk vatandaşını, size kırdırmak için! Siz, bir halk hareketinin önüne baraj olmak için buradasınız, Yüzbaşı. Acaba hangimiz piyon?"

Aris, günler önce, KOT müdahalesinin gerçekleşeceğini öğrendiği zaman, bunların hepsini tek tek düşünmüştü. Bazılarını sesli bazılarını sessiz düşünmüştü. Bazılarını ise düşündüğünü bile fark etmemişti. Şimdiyse bunları ilk kez bir başkasından duyuyordu. Ama elbette ki bu, sözlerin doğruluğunu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. "Eğer birinin sizi piyon olarak gördüğünün farkındaysanız, artık piyon olan taraf siz değilsinizdir, Gökçe Hanım" dedi, bilmiş bir tavırla.

Gökçe, Aris'in yüzüne dehşetle bakıyordu. "Sizin hesabınız başka, dimi? Onların sizi kullanması işinize geldi? Mecliste havaya kalkan eller, sizin o bir türlü kuru sönmeyen 'Megali idea'nıza rüzgar oldu!"

Aris başını iki yana salladı. "Ben sizin gibi ulusçu düşler pelinde koşan hayalperest biri değilim, Gökçe Hanım. Ben gerçekçi bir adamım. O yüzden genelde hesaplarım daha kişiseldir benim."

"Öyle mi?" dedi Gökçe, inanmamış bir tavırla. "Bu yüzden mi hiçbir direnç göstermeden yolunuzdan çekilmemizi istiyorsunuz? *'Evet burası Gökçeada'ydı ama sizin hatırlığınız için İmroz olsun'* dememizi mi bekliyorsunuz? Size göre bu hayalperestlik ya hani... Yerimizde olsanız, siz öyle mi yapardınız, Yüzbaşı? Üstelik bir asker olarak bunu sineye mi çekerdiniz?"

"Bilmem" dedi, Aris. "Muhtemelen bunları iş bu noktaya gelmeden düşünmek gerekirdi ki, iş bu noktaya gelmesin. Yoksa boğulurken çırpınmaktan farkı olmazdı, öyle bir ülkede asker olmanın... Usteğmen Kerim gibi."

"Sen hiçbir şart altında onun gibi bir asker olamazsın, Yüzbaşı. Boşuna düşünme bence."

Aris alaycı bir ifadeyle, "Onun gibi?" diye sordu.

"Evet, onun gibi! Kerim vicdanlı, hakkaniyetli bir asker. Hatta iyi bir askerden de önce iyi bir insan. Sizse buraya haklı davaları için savaşan insanları avlamaya gönüllü olarak gelen hasta ruhlu katillersiniz."

"Laflarını dikkatli seç!" Aris'in kaşları çatıldı. "Kimsenin buraya gönüllü olarak geldiği falan da yok. Sen bizi ne sanıy-..."

"Tabii! Tabii! İyilik meleklerisiniz hatta hepiniz. Daha geldiğiniz ilk gün, kapıdaki o zavallı yaşlı adamı öldürdünüz be!"

"Zavallı?" Aris'in kaşları yine çatıldı. "Senin zavallı dediğin adam, benim askerime silah doğrultup ondan-... Sehadetli bir şeyler getirmesini istemiş. Bu, sizin dininizde 'son duanı et' demek. Ya ne yapacaklardı?"

"Kolundan, omzundan vursalardı? Öldürücü bir darbe mi vermeleri gerekti? 150 yaşındaki adamı öldürmeden alt edemiyor mu senin askerlerin?"

"Yerlerinde olsam!" dedi Aris, sesini yükselterek. "Ben bunu tercih ederdim ama elinde silah olan birinin psikolojisini yönetemezsiniz Gökçe Hanım! Bunun için askerimi suçlayamam."

"Ben suçlarım!" dedi, Gökçe hızla ayağa kalkarak. İçerideki gerilim giderek yükselirken Gökçe'nin ses tonu da yükseliyordu. "Denizin ortasında, silahsız, savunmasız 86 kişiyi kurşunlayıp boğmuş insanlarsınız siz! Ne anlatıyorsun sen? Askerlerinizin ne mal olduğunu bilmiyor muyum ben?!"

Aris de oturduğu yerden sıçrar gibi kalkarak Gökçe'nin karşısına dikildi. "Bu, ne benim ne de askerlerimin verdiği bir karardı! Yapılana ben de sizin kadar öfkelenirim! Bir vahşetti bu-... Bir katliamdı! Barbarcaydı, kabul edilemezdi!" Kısa bir an duraksayıp ekledi. "Ve sonrasında burada olanlar da öyleydi! Ne birini savunurum ne de diğerini!"

Gökçe, Yüzbaşı'dan gelen cevaba hazırlıksız yakalanmıştı. Ondan böyle sözler duymayı beklemiyordu. Aksine savunmasını umuyordu. Böylesi Gökçe için daha kolay olurdu.

Neden sonra kendini toparlayıp suçlayıcı bakışlarını Aris'in gözlerinden geri çekti. "Ne dememi bekliyorsunuz yani?" dedi, görece sakın bir sesle. Sırtını karşı duvara yaslamıştı. "İçinizde kalan o küçük insanlık kırıntısına minnet mi duyayım?"

"Saygıyı tercih ederim." Tam Gökçe tekrar ağzını açıyordu ki Aris ekledi. "Aaa evet tabii, sen ulkeni işgal eden işgalci orduların işgalci komutanına saygı falan duymazsın bla bla bla, doğru."

"Üstüne bastınız."

Gökçe'nin son cümlesinden sonra aralarında bir süre sessizlik oluştu. Ardından ilk konuşan Aris oldu. "Bakın Gökçe Hanım, sizi burada tutmaktan hoşnut değilim. Konuşmayacağınızı da biliyorum. Daha doğrusu

kadınları, zor kullanarak konuşturmak gibi alışkanlıklarım yoktur. O yüzden siz de bana biraz yardımcı olun ki bu meseleyi çözebilelim. Çünkü... Birbirimizi kandırmayalım, karargahtaki patlamaya mudahil olduğunuzu ispatlayamasam da biliyorum. Siz de bunun farkındasınız-..."

Gökçe başını yaslandığı duvardan kımıldamadan "Bunları bana neden anlatıyorsunuz, Yüzbaşı?" dedi, bezgin bir sesle. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Ne istiyorsunuz benden?"

"Ateşkes."

Gökçe şaşırılmıştı. "Anlamadım?"

"Bence anladın" dedi, Aris. Nezarethanenin içinde gezinmeye başlamıştı. "Aramızda ateşkes ilan etmeyi teklif ediyorum."

Gökçe yaslandığı duvardan doğrularak Aris'in karşısına geçti ve öfkeli bir tonda bağırdı. "Sen bana aramızda hiçbir şey ilan etmeyi teklif edemezsin!"

Aris, sabretmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Bana bak Gökçe Adalı-..."

"Sen önce benim adımla doğru telaffuz etmeyi öğren!" dedi Gökçe, Aris'in sözünü bölerek. "O'ların, u'ların üstüne ne zaman nokta koyulup ne zaman koyulmayacağını öğren!"

"Üzerinde-..." Aris sinirle yutkundu. "Üzerinde çalışıyorum! Ama konumuz bu değil. Konumuz-..."

Gökçe, "Konumuz ne, ben sana söyleyeyim, Yüzbaşı!" dedi, sinirden koyulan mavi gözleri Aris'in yüzüne nefretle bakıyordu. "Konumuz, haksız, hukuksuz bir işgale ses çıkarıyor diye, elinizde hiçbir kanıt olmadan saatlerdir hapiste tuttuğunuz birinin karşısına geçip, gözünün içine baka baka, hiç utanmadan hürriyeti üzerinden onunla pazarlık etmeye çalışmanız! *'Ben seni bırakırım ama sen de bir daha benim önüme çıkmayacaksınız'* demeye getirmeniz... Ateşkes dediğiniz zırva, tam olarak bu! Benden çenemi kapayıp sorun çıkarmadan evimde oturmamı istiyorsunuz. Neden? Çünkü ben Başkanın kızıyım. Ve siz daha ilk günden bürokrasiyle aranızı bozmak istemiyorsunuz. Bu iğrenç hesabınızın adını da 'ateşkes' koymuşsunuz!" İleri doğru bir adım atarak sivri birer ok gibi parlayan gözlerini Aris'in yüzüne doğrulttu. "Asla! Asla Yüzbaşı. Sizinle ateşkes yapacağıma, o ateş hattının ortasında cayır cayır yanmayı yeğlerim."

Gökçe'nin ağzından dökülen son sözlerin ardından ikisi arasında uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra Yüzbaşı Aris aniden birkaç adım geri çekildi. Önce

duraksadı sonra tek kelime etmeden nezarethaneden çıkıp gitti. Kapıdan geçerken, dışarıda nöbet tutan askerin omzuna çarpmıştı. İsmi doğru telaffuz edemediği bu asi Türk kızının, adadaki en büyük sınavı olacağını yeni yeni anlıyordu.

Gökalp, el frenini kırar gibi çekerek arabayı durdurdu. Araçtan indi, kapıyı çarptı ve öfkeli adımlarla İlçe Emniyet Müdürlüğünden içeri girdi.

Kapıda görevli olan memur Gökalp'i tanıdığından selam vermişti ama gözü onu bile görmedi. Doğruca İlçe Emniyet Müdürü Yusuf Devran'ın makam odasına yöneldi. Kapıya çalmadan açıp içeri girdiğinde Yusuf Müdürü telefon konuşması yaparken buldu.

"Tamam, ben seni sonra arayacağım" diyerek telefonu kapatan Yusuf Müdür, ayağa kalkarak "N'oluyor lan!" dedi Gökalp'e. "Dingo'nun ahırını mı burası?!"

"Öyle görünüyor, Yusuf abi!" dedi Gökalp, odanın içinde dört dönüyor, yerinde duramıyordu. "Bu ada Dingo'nun ahırını olmuş! Benim kız kardeşim, sabahdan beri o Yunan Karargahında tutuluyor! Ben daha fazla bekleyemeyeceğim. Gidelim, basalım şurayı!"

Yusuf, panikle odanın kapısına koştu. Önce etrafı kolaçan etti sonra kapıyı kapatıp Gökalp'in karşısına dikildi. "Ulu orta yerde konuştuklarına dikkat et Gökalp!" dedi, kısık bir sesle. "Her şeyi bok eden sensin, iki haftadır bir arpa boyu yol alamadık. Bu işlerin buraya geleceği belliydi!"

"Abi! Benim ne suçum günahın va-..."

"Ulan!" Yusuf, avcunda sıkıdığı tespihi Gökalp'in başına vurdu. "Ben sana *daha erken, hemen girişmeyelim bu işe, altından kalkamayız*, dedim! Demedim mi? Bok vardı hemen geldin adaya! Bacını da mazeret ettin kendine-... En az üç ayı vardı daha bu işin, üç ayı! Şimdi ne oldu la? O gece n'oldu Gökalp? 15 Ağustos'ta ne oldu bu adada!"

15 Ağustos 2039 - Gökçeada

Saldırıdan 5 dakika önce...

Gökalp, meyhaneden çıkmış Meryem Ana Panayırının yapıldığı meydana doğru yavaş yavaş yürürken bir kez daha telefonu çaldı. Arayan biraz önce konuştuğunda her şeyin yolunda olduğunu söyleyen Yusuf Müdür'dü.

Gökalp telefonu, "Hayırdır abi?" diye cevapladı.

Yusuf, "Hiç hayır değil, Gökalp" dedi telaşlı bir sesle. "Biri bizi biliyor! Silahların olduğu depoya girmişler, her yer karman çorman-... Silahlarda eksik var! Sikeyim böyle işi!"

"Nasıl eksik var?" dedi Gökalp panikle. "Daha bir saat önce konuştuk, her şey yolunda demedin mi abi?"

"La öyleydi! Ama şimdi değil... Kalaşnikoflar ortada yok! Bir dünya da mermi çalmışlar! Katliam yaparlar oğlum bunlarla!"

Gökalp, "Allah kahretsin!" dedi, dişlerini sıkarak. "Abi-... Yusuf abi! Bir şey yapacaklar!" Birden duraksadı. "Panayır meydanı... Herkes orada! Gökçe-..." Adımlarını meydana doğru hızlandırmaya başladı. "Abi! Meydandaki ekiplerini ara! Jandarmaya haber, alanı kontrol etsinler, bir şey yapacak bunlar!"

"Ulan... Kimse yok ki! Tekne mi batırılmış bir şey olmuş, jandarma oraya gitti!" dedi, endişe içinde. "Hem kime nasıl anlatacağız bunu amına koyim? *'Biz gizli gizli silah depoladık, şimdi de depomuz soyulmuş, birileri her an adada katliam yapabilir'* mi diyeceğiz?"

"Bilmiyorum abi, bilmiyorum!" Gökalp telefonu kapatarak, az ilerde ışııl ışııl parlayan panayır meydanına kadar koştu. Meydana geldiğinde babası çoktan alandan ayrılmıştı. Ama annesi ve kız kardeşi hala oradaydı. Gökalp önce annesini gönderdi sonra Gökçe'yi uyarmaya gitmişti ki olanlar oldu.

Şimdi...

Gökalp, tekrar o geceyi hatırlamasıyla bakışlarını Yusuf Müdür'den kaçırıp odanın içinde volta atmaya başladı. Bir yıldır planladıkları iş, bir gecede mahvolmuştu.

Kendi içinde hesaplaşmalar yaşayan Gökalp'in aksine, Yusuf Müdür'se, iki haftadır olduğu gibi yine aynı sitemleri etti. "Adamlar bizim silahlarımızla bizi vurdular, la!" dedi, sessiz olmaya çalışıyor ama öfkesine hakim olamıyordu. "Onca insan öldü o gece! Silahların yerini de biliyorlar, seni de biliyorlar, beni de biliyorlar. Şimdi de birileri tutmuş Yunan Karargahını patlatmış. Ne belli aynı heriflerin tezgahı olmadığı? Kaos istiyor bunlar, kaos!"

"Abi, kardeşimi tutuyorlar orada! Elim kolum bağlı, nasıl bekleyeyim? Hem, deponun yerini de değiştirdik. Kimsenin elle tutulur bir şey bildiğini sanmı-..."

"Ulan amına kodumun salağı!" dedi Yusuf, Gökalp'in sözünü öfke patlaması içinde bölerek. "Kaç defa dedim, beynim basmıyor mu senin la? O gece meydanda Aziz'i öldüren herif kimse, en azından o biliyor her şeyi. Yetmez mi? Yakalanır da, silahları nereden bulduğunu öterse yatırır sikerler bizi! N'oludu? Hani jandarmadan önce biz bulacaktık adamı? Hani nerede herif?"

"Yok abi, yok! Buhar olup uçtu sanki, yok!"

"Ben anlamam!" dedi Yusuf, işaret parmağını Gökalp'in yüzüne sallayarak. "O herifi bulmadan benim karşıma çıkma Gökalp! Şimdi siktir git, meyhane mi işletiyorsun, ne bok yiyorsan ye!"

Gökalp, Yusuf'a hiçbir şey diyemedi. Yumruklarını sıktı ve emniyet binasından, geldiği gibi hızlı adımlarla çıkıp gitti.

◀ ◀ ◀ Aθήνα ▶ ▶ ▶

2 Eylül 2039

Yunanistan/Atina

Sabah saatlerinde, makam odasında düşünceli gözlerle oturan Amiral Markos, bir süredir elinde tuttuğu fotoğrafı öfkeyle masaya fırlattı. O sıralarda cep telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan numarayı görünce içinde bulunduğu endişeli ruh hali daha arttı.

Aramayı, "Buyurun Sayın Müsteşar!" diyerek cevapladı.

Hattın karşısındaki ses ise onun kadar kibar değildi. "Bu fiyaskonun bir bedeli olacak, farkındasınız değil mi Amiral?"

"Ne deseniz haklısınız efendim ama-..."

"Aması yok Amiral!" dedi, Müsteşar. "Zaten en başından beri sıcak bakmıyordum buna. Sayın Başkan da aynı fikirde... Sizin noksan aklınız yüzünden kendi karargahımızı havaya uçurduk!"

"Efendim ama eğer plan işleseydi-..."

"Plan işleseydi!" diye bağırdı Müsteşar. "Onlarca askerimizi kendi ellerimizle öldürmüş olacaktık!"

"Bu kesinlikle korkutucu olacaktı efendim, ancak!" dedi, Markos. Sesi ilk defa yüksek çıkmıştı. "KOT müdahalesini, topyekun bir savaş haline ancak bu şekilde çevirebilirdik! Mevzuat, uluslararası statüdeki askeri birliklere yapılacak her türlü saldırı karşısında çok sert eylem planları içeriyor. Savaş ilanı hakkımızı dahi saklı tutuyor-..."

"Yeter! Aynı şeyleri duymaktan bıktım. Bundan sonra sadece işini yap Amiral. Türkiye'yle ilgili hiçbir meseleye karışmayacaksın. İmroz'daki adamlarının da icabına baktır. Önce bombacıdan başla... Anladın mı beni? Söyle o Türk dostuna, sıksın kafalarına, atsın denize. Kullansın yetkisini, kapatsın olayın üstünü. Becerebilir mi?"

"Becerir efendim."

"İyi" dedi, Müsteşar. "Önce bir becersin, onunla ne yapacağımıza ondan sonra karar vereceğiz. Anlaşıldı mı?"

Amiral, isteksiz bir tonda "Evet efendim" dedi. "Anlaşıldı."

Telefonu kapattıktan sonra ise elindeki fotoğrafı yırtarak parçalara ayırdı ve sıkıdığı yumruğunu sertçe masaya vurdu. Yeşil gözlerindeki kan arzusu henüz tatmin olmamıştı.

◄ ◄ ◄ Τυβροϝ ► ► ►

-Gökçeada

"Ali denen çocuk, daha evden çıkmadı, kimseyle de görüşmedi, Yüzbaşım."

Yüzbaşı Aris, kaşlarını çatı. "Emin misiniz?

"Eminiz efendim, dünden beri vericiyi takipteyiz."

O sıra odanın kapısı sertçe açıldı ve içeri Kerim Komutan girdi. "N'oluyor Yüzbaşı?" dedi. "'Saldırıyı ben düzenledim', diyen adamı salmışsınız! Ama suçsuz günahsız birini hala içeride tutuyorsunuz. Ne demek bu?"

Aris, üstenci bir tavırla "Sana izahat mı vereceğim, Usteğmen?" dedi. "Ayrıca kendine gel. Benim odama nasıl böyle girersin sen?"

"Kusura bakmayın, Gökçe'nin hayatı için endişeleniyorken yeterince kibar davranamamış olabilirim!"

"Kendisi!" dedi Aris, kelimesini bastırarak. "Gayet iyi!"

"Neden buna hiç ikna olamıyorum acaba?!"

Aris sinirle gülererek Kerim'in üzerine doğru bir adım attı. "Bilmem. Bu, kulağa daha çok senin probleminmiş gibi geliyor."

Kerim dişlerini sıkarak "Lan Yüzbaşı!" dedi.

"Usteğmen! Haddini bil." Aris bakışlarını kısarak Kerim'i küçümser gözlerle süzdü. "Sana yeterince musamaha gösterdim. Şansı zorlama!" Sonra sesine imalı bir ton yerleşti. "Hem babası sakince oturmuş bekliyor, bir açıklama yapacaksam ona yaparım. O endişelenebilir. Çünkü Gökçe... Gökçe, onun kızı sonuçta... Sana ne oluyor?"

"Benim de-..." dedi, Kerim. Anlık bir tereddütten sonra ekledi. "Benim de kız arkadaşım Gökçe! Oldu mu Yüzbaşı? Benim de endişelenmeye hakkım var mıymış?"

Yüzbaşı Aris, Kerim'in cevabı karşısında hiçbir şey söylemedi. Arkasını dönerek biraz evvel askerinin masasına bıraktığı birkaç dosyayı hızlı hızlı imzalamaya başladı.

Kerim, bu kez ılımlı bir ses tonuyla "Yüzbaşı" dedi o an. "Gökçe'yi görmeme izin verin. Sadece bir dakika sürecek. Fazla değil. Lütfen..."

Beş dakika kadar sonra Yüzbaşı Aris, beraberinde Kerim'le birlikte bodrum kata indi. Gökçe'nin kaldığı nezarethaneye geldiklerinde, Aris

önden giderek kapıyı açtı.

Gökçe, önce Aris'i gördüğünden kafasını diğer tarafa çevirmişti ki, Kerim'in sesini duydu.

"Gökçe..."

Hızla yerinden fırlayarak "Kerim!" dedi. Parmaklıklara koşarak ellerini soğuk demirlere dayadı. "Sen nasıl geldin buraya?"

Kerim, avuçlarını Gökçe'nin parmaklıkları tutan ellerinin üzerine getirdi. "Yüzbaşı izin verdi. Çok merak ettim seni. Canını yaktılar mı? Bir şey yaptılar mı sana?"

Gökçe başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Kimse bir şey yapmadı. İyiyim ben."

"Yemek verdiler mi? Çok havasız içerisi-... Ah, Gökçe."

Kerim ve Gökçe, birbirlerinin endişelerini gidermeye çalışırken Yüzbaşı Aris sırtını arkasındaki duvara yaslayarak kollarını bağlamış, bakışlarını yere eğmişti. Parmakları kolunda istemsiz ritim tutuyordu. *Tık, tık. Tık, tık.* İkisinin hali ne kadar da sinir bozucuydu. Alt tarafı bir gece nezarethanede kalmıştı, kırk yıldır görüşmemişler gibi çocuksu, abartılı, bu teatral tavırları komikti doğrusu. Ne ajitasyon yapmışlardı... *Tık, tık. Tık, tık.* Kız arkadaşımı... Çok mu aramışlardı birbirlerini? Kız arkadaşımı... Tanrı, Üsteğmen'in yardımcısı olsundu. Gökçe'nin bu kara kuru herifte ne bulduğu apayrıydı zaten. *Tık, tık. Tık, tık.* Ne iyi işte, tam birbirlerine göreydiler!

"Bir dakika doldu."

Yüzbaşı Aris'in sesiyle Gökçe'nin kaşları çatıldı. Sesli bir nefes verip Kerim'e dönerek "Bizimkilere söyle, merak etmesinler beni" dedi. "Sen de etme. İyiyim ben."

"Söylerim" dedi Kerim ve fısıldayarak ekledi. "Çıkaracağım seni buradan merak etme." Ardından yüzü Gökçe'ye dönük halde yavaş yavaş geri çıkmaya başladı. Son adımı da attığında kapıdan geçmiş, koridora yönelmişti.

Bu anları yüzünde beliren gülümsemeye izleyen Gökçe, Kerim'in kapıdan çıkıp gözden kaybolmasıyla, kadrajına giren Aris'i gördü ve gülümsemesi hızla silindi.

Bir süre birbirlerine öylece baktılar. Gökçe'nin masmavi gözlerinde yerleşik bir öfke, Aris'in ela harelerinde ise sitemle örselenmiş inkarlar vardı. İkisinin arasından ateşkes değil, olsa olsa ateş hattı çıkardı.

Yarım saat kadar sonra Yüzbaşı Aris, boğazından içeri hızlıca gönderdiği sek viskinin ardından adımlarını toplantı odasına doğru yöneltti.

Kapının önüne geldiğinde ise koridordaki bir asker, "Yüzbaşım" diye seslendi. "Başkan'a bakmak için geldiyseniz, biraz önce çıktı. Belediyede işi varmış sanırım, yine gelecekmış."

Aris kaşlarını çatı. "Bana niye bilgi verilmedi, asker?"

"Efendim, siz aşağıdaydınız. Nezarethaneye inmişti-..."

"Bana izahat vermeniz için görüş alanınızda olmam gerektiğini bilmiyordum, asker! Mazur görün beni!"

"Ben, özür dilerim komutanı-..."

Aris, askerin özrünü tamamlamasına fırsat vermeden arkasına dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı.

Meryem, dün Yunan Karargahında göğsüne yediği tek kurşunla öldürülen Şadan'ın mezarının başındaydı. Sessiz sedasız defnedilmişti Şadan. Zaten yıllar önce şehit olan oğlu dışında kimsesi de yoktu. Bir de Meryem vardı işte, hem var hem yoktu. Omuzlarında taşıdıkları utanç sırlarının yükü ağırlaştıça, birbirlerinin yüzüne bakamaz olmuşlardı. O sebepten yıllardır görüşmüyorlardı. Bunca zamanın ardından ikisini bir araya getirensen, ayıran sebeple aynıydı. *Ölüm*.

Meryem, okuduğu duanın ardından elini Şadan'ın mezar taşına getirerek, "Yorgo gitti..." dedi. "Sen de gittin... Beni bu dünyada yapayalnız bıraktınız." Boğazı düğüm düğüm olmuştu. "Yine. Yine. Yine-... Ne zaman bu topraklara adım atsalar benim canımdan can aldılar. Yine, yıllar sonra yine Şadan amca. Yine aynısı oldu. Ama yine aynı bitemez. Bu kez gücüm yok. Ezgi'yi de kaybedemem-... O toprağa bir can daha koyamam." Yutkundü. Yaşlı gözleri uzağa, Rum mezarlığına doğru bakan tepeye kaymıştı. "Ben... Ben o mezarda yatan Rum kızcağıza ahirette hesap vermem."

Yüzbaşı Aris, Gökçeada merkeze inme fırsatını anca bulabilmişti. Saat öğleden sonra 4 sularını gösterirken, arka koltuğa kurulmuş, dirseğini açık camın kenarına dayayarak güneş gözlüklerinin ardından etrafı izliyordu. Tabii, etraf da onu. Tedbir amaçlı olarak Türkiye plaka kullanmalarına rağmen, ada halkı çarşı içinde lüks marka araçlar görmeye alışık değildi. Arabayı gören, bir daha bakıyordu. Sonra arka koltukta, kılığı hiç de Türk askerine benzemeyen üniformalı bir adam görüyor, bu kez daha da dikkatli

bakıyorlardı. Yunanların adaya sessiz sedasız gelmeleri yeterince tuhaftı zaten. Niye hala gövde gösterisi yapmıyor, Rum halkı kucaklamıyorlardı?

O anlarda Yüzbaşı Aris'in aklına da benzer sorular geldi. Yaslandığı koltuktan dışarıyı izlemeye devam ederken, ön koltukta oturan askere "Yarın İmroz'un en büyük meydanında bir tören düzenleyeceğiz" dedi. "Teğmen Adoni'ye söyle, adadaki protokole yazı göndersin. Türk tarafının da eksiksiz katılımı önemli. Bu patlama meselesi yeterince oyaladı bizi. Atina, adadaki varlığımızı bir an önce göstermemizi istiyor."

"Emredersiniz Yüzbaşım."

O sıra Aris'in telefonu çalmaya başladı. Arayan az önce bahsini geçirdiği Teğmen Adoni'ydi. "Söyle, Teğmen?"

"Yüzbaşım, dün serbest bıraktığımız genç evinden çıkış yaptı, efendim. Biz verici üzerinden takipteyiz. Bildirmek istedim."

"Anlaşıldı, Teğmen" dedi, Aris. "Attığı her adımın fotoğrafını istiyorum. Bir de... Yarın Atina'ya haber gönder. Ses ve görüntü kaydı optimal düzeyde olan cihazların ivedilikle tedarik edilmesi gerektiğini söyle. Her sokak başında hem açık hem de gizli kameralar olacak. Bu ada hala 2000'lerin başında gibi yaşıyor. Buna derhal son vereceğiz."

"Anlaşıldı, Yüzbaşım."

Aris, aramayı sonlandırdıktan sonra telefonunun mesaj kutusuna girdi. En başta "Alex" ismi duruyordu. İsmine üzerine tıkladığında attığı son üç mesajı gördü. Abisinin hiçbir zaman cevaplamayacağı üç mesaj...

Dün uçakta, Türkiye'ye gelirken yazmıştı ilkin:

"Bizim burada ne işimiz var?"

İkincisini uçaktan indikten sonra:

"Bizim burada işimiz var."

Ve üçüncüsünü dün akşam Gökçe'nin bombardımanından apar topar kaçtıktan hemen sonra:

"Benim bu kızla işim var."

İnsanlara kendisinden çok fazla bahseden biri değildi, Aris. Abisi öldüğünden beri ise konuşacak kimsesi kalmamış gibi hissediyordu. Bazen bu hislerin anksiyete ataklarına dönüştüğü de oluyordu. En kötülerinden birini ise dün uçakta Türkiye'ye gelirken yaşamıştı. Şakaklarından giren şiddetli bir ağrıya soğuk soğuk terlemiş, göğsüne tekme atılmış gibi nefesi daralmıştı. Hatta bir ara başı, omzuna öylesine ağırlaşmıştı ki, eğer kafasının tam ortasında bir boşluk açsalar içinden muhakkak kapkara bir zehir akacaktı. Bununla baş edemeyeceğini ilk kez o an anladı. O zehri

akıtmaya ihtiyacı vardı. Telefonu eline aldığı anda abisine geçen sene 15 Ağustos günü attığı son mesajı gördü:

"Havaalanından şimdi çıktım. Aradım ama telefonun kapalıydı. Kızılay'a geçiyorum, çok bekletme beni Sayın Büyükelçi!"

Abisi mesaja yarım saat sonra cevap vermişti:

"Kısa bir işim var. Biraz bekleteceğim, Yüzbaşı."

Sonrası yoktu.

O an, bir yıldan fazla bir zaman sonra ilk kez, abisine tekrar yazmaya karar verdi. Ve cevapsız kalacak ilk mesajını attı. Sonra ikinci ve sonra üçüncü...

O mesaj kutusu artık Aris'in güvenli bölgesiydi. Yüzbaşı Aris değil, sadece Aris olduğu tek yerdi.

"Yüzbaşım?"

Aris'in daldığı düşünceler, esas kimliği ile çağrıldığında birden buharlaşıp uçtu. Yıkıntı halindeki karargahın önüne gelmişlerdi. Asker, arabanın kapısını açmış, inmesi için Aris'i bekliyordu.

Aris, dışarı adımını attığında patlama alanındaki moloz kaldırma çalışmaları hala sürüyordu. İncelemelerin tamamlanmasının ardından yıkıntıların temizliğine başlanmıştı. Enkazdan yükselen toz yüzünden ise göz gözü görmüyordu. Aris, koluyla burnunu kapatarak ek binaya doğru yürümeye başlarken, kendisine doğru hızlı adımlarla gelen bir asker fark etti.

"Yüzbaşım!" diyordu, bir yandan da. "Yüzbaşım! Yüzbaşım!"

Aris, askere iyice yaklaştığında, "Söyle, asker" dedi.

Şimdi yüz yüzediler. Asker, "Gökçe Hanım" diyerek duraksadı.

Aris şaşırdı. "N'olmuş Gökçe'ye?"

"Efendim-... Sanırım biri Gökçe Hanım'ı zehirlemiş."

Aris afallamıştı. "Öl-... Ölmüş mü?"

"Hayır ama durumu pek iyi değil, Yüzbaşım. Yerlerde tuhaf yiyecek kırıntıları vardı. Muhtemelen onları yediği için zehirlenmiş."

Aris, adımlarını ek binaya doğru hızlandırırken öfkeyle bağırdı. "Ben size, *yanına benden başka kimse girmeyecek*, dedim! Kati emir verdim! Nasıl oluyor bu?!"

"Üsteğmen Kerim'den başka kimse girmedi zaten, Yüzbaşım. O zaman da yanında siz vardınız. Ama yine de sorumluluk benimdi. Ben de içeride olmalıydım. Benim hatam-..."

"Kes sesini!" diye bağırdı, Aris. Binanın kapısından koşarak geçmişti. "Ambulans nerede kaldı?"

"Efendim, çağırmadık henüz."

Aris, "Ne demek çağırmadık?!" dedi, öfkeyle. "Ne işe yarıyorsunuz siz?! Arayın çabuk!"

O sıra koridorda olan biteni duyan askerlerden biri "Yüzbaşım, bildiğimiz kadarıyla adada doktor yok" dedi. "O yüzden ne yapacağımızı bilemed-..."

"O halde bizim sıhhiyeciler ilgilenecek!" diye bağırdı, Aris. "Başçavuş Pedro'ya haber verin, ekibi toparlasın! Hastaneyi de arayın, hemen ambulans göndersinler! Koordine olsun hepsi-... Çabuk! Çabuk! Çabuk!"

Merdivenlerden koşar adım inerek bodrum katına geldi. Koridorun sonundaki nezarethaneye kadar da hızını kesmeden koşmaya devam etti. Bir yandan da dişlerinin arasından, öfkeyle söyleniyordu. "Ne dönüyor bu adada?! Ne dönüyor bu siktiğimin adasında!"

Nezarethanenin kapısını açtığı anda, Gökçe'yi parmaklıkların ardında yerde yatarken buldu. Hızla içeri girerek dizlerinin üzerine çöktü ve sesli bir nefes verdikten sonra önce nabzını kontrol etti. Oldukça yavaş atıyordu. Ağzından bir küfür savurdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Sağlıkçıları mı beklemeliydi yoksa hemen kucaklayıp yerden kaldırmalı mıydı kızı? Elleri birkaç kez ileri doğru gitti, geldi. "Gök-... Gökçe..." dedi, ardından zayıf bir sesle. Bembeyaz olmuş yüzünü eliyle sarsmayı düşündü ama yapamadı. Sanki her an o ürküntü verici mavi gözlerini kocaman açacak ve öfke içinde "Çek ellerini üstümden, Yüzbaş!" diye bağıracakmış gibi hissediyordu.

O sıra, askerin bahsettiği etraftaki o kırıntıları fark etti. Türklerin bu yiyeceğe 'boyoz' dediğini biliyordu. Oysa dün getirdiği tabldotta böyle bir yiyecek yoktu. Kaldı ki Gökçe o yemeğe hiç dokunmamıştı zaten. Ama boyozlardan yemişti. Ve içeri Kerim'den başka kimse girmemişti, öyle mi? Öyle. Yine de Kerim'in Gökçe'ye ne kadar değer verdiğini görmüştü, Aris. Bu işte onun parmağı olmazdı, olamazdı.

"Yüzbaşım, ambulans yola çıkmış!"

Aris, duyduğu sesle başını kaldırdı. Karşısındaki askere "Ne zamana burada olacaklar?" diye sordu.

"İki dakikaya gelirler efendim, hastane buraya yakın" dedi, asker. "Sıhhiyeciler de geliyor. Ama şey-... Dediler ki, vakit kazanmak açısından Gökçe Hanım'ı derhal ambulansın geleceği ana yola doğru çıkarmak gereki-..."

Asker sözünü tamamlayamadan Aris, Gökçe'yi birden kucakladı ve adımlarını koridora doğru hızlandırdı.

♪ **Koimisou Aggeloudi Mou - Savina Yannatou** ♪

https://youtu.be/CQa3C4U_-Uk

Yakınlardan siren sesleri duyuluyordu; Bazıları ana yoldan bazıları Aris'in beyninin içinden... Karargahları patlatılıyor, gözetimi altındaki insanlar zehirleniyordu. Bu kahrolası adada, iki günde iki fiyasko demekti. Kabul edilemezdi. Tıpkı kucağında hareketsiz halde yatan Gökçe gibi... Teni solmuş, toz ve kan lekesiyle bezeli beyaz gömleğinin içinde, incecik boynunu geriye düşürmüştü. Onu dünden bu yana ilk defa böylesine savunmasız görüyordu. Onu böyle görmeyi istemsiz garipsiyordu. Garipsiyor ve sonra adımlarını daha da hızlandırıyor, Aris. Postallarını yere vurdukça kollarının arasından sarkan Gökçe'nin o upuzun, kumral saçları, fırtınaya tutulan başaklar gibi salınıyordu.

Yüzbaşı'nın hüznü bir şiiri andıran koşuşturması, ek binadan çıktığında toza, dumana karıştı. Enkazdan sis gibi yükselen toz bulutlarının arasından, anayola varmak üzere olan ambulansa doğru ilerliyordu ki Teğmen Adoni'nin sesi duyuldu.

"Yüzbaşım!"

Aris, hızlı hızlı yürümeye devam ederek "Şimdi değil!" dedi.

Ancak Adoni "Yüzbaşım!" diye yineledi. "O Ali denen çocuk, biriyle görüştü Yüzbaşım ama-..."

Ambulansın yanaştığını gören Aris, adımlarını hızlandırarak askerine bağırdı. "Şimdi değil, dedim!"

Ama Adoni'ye göre, şimdiydi.

"Yüzbaşım, Ali'nin görüştüğü kişi Başkan İsmet Adalı!"

O an Aris'in ayakları, toz yığınlarının ortasında kaskatı kesildi. Birden kımıldayamaz hale gelmişti. Bi' kucağındaki Gökçe'ye baktı, bi' ana yolda duran ambulansa. İçinden biraz önce geçirdiği sözler, yine aklına düştü. *Bu adada sahiden neler dönüyordu?*

Dahası, asıl bu çarkı döndüren kimdi?

Cevabını, henüz kimsenin bilmediği bu sorunun muhatabı Amiral Markos, o sıralar suyun karşı yakasındaki makam odasından ayrılmıştı. Amiralin ardından odaya giren temizlikçi kadın ise rutin işlerini yapmaya başladı. Yerleri sildi, tozları aldı ve çöpleri topladı.

Sıra, çöp kutusunu boşaltmaya geldiğindeyse duraksadı. Kutunun üzerinde, parçalara ayrılmış bir fotoğraf gördü. Merakı uyanmıştı bir kere.

Fotoğrafın birkaç parçasını eline alıp yan yana getirdi ve ortaya çıkan kareye dikkatlice baktı.

Gördüğü tek şey ise, bir ambulansın camından dışarıya bakan bir kadının mavi gözlerine yerleştirdiği kopkoyu bir öfke oldu.

«——Από την Ίμβρος——»

Bölümü nasıl buldunuz? Görüş tahmin ve önerileri buraya alalım :)

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın.

Sizi çok seviyorum!

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

3. Bölüm: 'Nutuk'

«——Από την Ίμβρος——»

Sesler boğuk, görüntüler bulanık...

Hızlı hızlı koşturan postallar, uzaklardan yankılanan bir isim...

Önce Gökçe sonra Gökçe.

Ardından sisler, ambulanslar, siren sesleri...

Ve sonra ışık.

Keşke gözünü daha farklı bir manzaraya açabilseydi.

Kötü düşten, daha kötü bir gerçekliğe uyanmak tam olarak böyle bir şeydi.

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

2 Eylül 2039 - Gökçeada

"İyi misin?" diye sordu, Yüzbaşı Aris. Elini, karyolanın demirine yaslamış, meraklı gözlerini yatakta yeni yeni kımıldamaya başlayan Gökçe'ye dikmişti.

Göz kapaklarını zor zar aralayan Gökçe, karşısında Aris'i gördüğünde gözlerini tekrar kapattı ve başını yan tarafa çevirdi.

Aris, sesli bir nefes vererek "Gökçe-..." dedi. Sonra çarçabuk düzeltti. "Gökçe... Hanım." Duraksadı. "İyi misiniz, diye sordum?"

Gökçe gözlerini açmadan mırıldandı. "Defol."

"Gökçe Hanım, bakın... Biri sizi zehirlemeye çalışmış ama neyse ki zamanında müdahale edebil-..."

"Keşke etmeseydiniz!" dedi, Gökçe. Gözlerini açmış, çatallaşan sesine yerleştirdiği öfkeyi Aris'e yöneltmişti. "Keşke geberip gitseydim de hayatta kalmamı size borçlu olmasaydım, Yüzbaşı." Mavi gözlerinden süzülen bir damla yaş, başını koyduğu beyaz yastığa süzüldü. "Bununla yaşayacak olmanın nasıl bir külfet olduğunu tahmin edemezsiniz."

Yüzbaşı Aris bir şey söyleyecek gibi oldu sonra vazgeçti. Aynı anlarda hastanenin koridorundan gürültüler gelmeye başlamıştı. Halbuki Aris'in talimatı netti. Gökçe'nin kendi ailesi dahil hiç kimse, bu odaya kati suretle yaklaştırmayacaktı.

Derken sesler arttı:

"Çekil! Çekil şuradan!"

"Giremezsiniz içeri-..."

"Öyle bi' girerim ki!"

Kerim, askerlerin arasından sıyrılarak kapıdan içeri girdiğinde, elleri Yüzbaşı Aris'in yakasına yapıştı. "Ne demek bu, Yüzbaşı?! Hani Gökçe misafirinizdi! Hani iyiyd-..."

Gökçe yataktan doğrularak bağırdı. "Kerim!"

Yüzbaşı Aris ise saniyeler içinde kendini toparladı ve üzerindeki üniformasından hızla kavradığı Kerim'i, arkasındaki duvara çarptı. "Bunun cevabını sana sormak lazım, Usteğmen! İçeri senden başka hiç kimse girmedi!"

"Ne demek istiyorsun lan sen-..."

"Boyozlar!" dedi Aris, Kerim'in üzerinden geri çekilmiş, parmağını tehdit edercesine sallamaya başlamıştı. "Sen verdin onları, Gökçe'ye. Öyle değil mi?"

Kerim, önce Gökçe'yle göz göze geldi sonra Aris'e döndü. "Boyozlarla ne ilgisi var?"

"Zehir, onların içine yerleştirilmiş!" dedi, Aris.

Kerim afallamıştı. "Hayır-... Mümkün değil bu. Ben, her zaman aldığım yerden aldım onları. Gökçe'ye vereceğimi bilemezlerdi. Ben bile bilmiyordum. Bir anda onu orada öyle görünce-... Yemek yemediğini görünce..." Aris'e dönerek emin olmak ister gibi sordu. "Siz, bundan emin misiniz?"

Aris başını sallayınca Kerim elleriyle yüzünü sıvazladı. Yavaş adımlarla Gökçe'nin yanına doğru giderek yatağın ucuna oturdu. "Ben-... Ben sadece sevdiğini bildiğim için yoksa-... Gökçe ben, ben niye böyle bir şey yapay-..."

"Şişşt..." Gökçe, yüzündeki yaşları silerek Kerim'e sarıldı. "Senin ne suçun var ki..." dedi. "Biri sana tuzak kurmuş besbelli." Çenesinin altını, Kerim'in omzuna bastırılmış, gözlerini ikisine kaçamak bakışlar atan Aris'e çevirmişti. "Kim bilir hangi Yunan pisliğinin işi..." Ardından Kerim'in kulağına eğilerek fısıldadı. "Kimin yaptığını biliyorum. Her şeyi anlatacağım sana. Ama şimdilik Yüzbaşı'nın yakınında dur, ipin ucunu nereye kadar takip edecek, öğrenmemiz lazım." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Akşam anlatacağım her şeyi."

Kerim, Gökçe'den duyduklarının şokuyla yavaşça geri çekildiğinde Yüzbaşı Aris, arkasını dönmüş odadan çıkmak üzereydi. "Yüzbaşı!" diye seslendi, Kerim. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet, ben-..." Sonra duraksadı. "Sana ne bundan, Usteğmen. Herkes kendi işine baksın. Sen-... Gökçe'yle ilgilen. Ben de soruşturmayı yürüteceğim."

Gökçe buz gibi bir sesle atıldı. "İfademi almadan mı yürüteceksiniz o soruşturmayı, Yüzbaşı?!"

"Ochi" dedi, Aris. "Askerlerim alacak."

"Ben de sizinle geleyim" diyerek ayaklandı Kerim.

Yüzbaşı Aris, bir kez daha "Ochi" dedi, imalı bir sesle. "Sen burada kal... Kız arkadaşının sana ihtiyacı var belli ki." Ardından hızlı adımlarda odadan ayrıldı.

Aris'in gidişiyle birlikte Gökçe bakışlarını Kerim'e çevirdi. "Ne diyor bu?"

Kerim, gözlerini kaçırarak "Konuşuyor işte, boş ver" dedi.

"Neyse..." diye telaşla atıldı Gökçe. "Peşinden git şunun Kerim!"

"Kim yaptı bunu sana Gökçe?"

"Kerim!" dedi, Gökçe. "Sonra konuşacağız hepsini ama şimdi git şunun peşinden, lütfen. Lütfen..."

Kerim isteksiz tavırlarla ayağa kalkıp odadan çıkarken Yüzbaşı Aris, koridordan geçip hastanenin alt katına inmişti. Merdivenlerden attığı ilk adımla birlikte ise İsmet Başkan'la burun buruna geldiler. "N'oluyor Yüzbaşı?!" diye sitem etti, İsmet. "Kaç saat oldu! Daha ne kadar bizi burada tutacaksınız? Kızımı görmek istiyorum ben!"

İsmet'in arkasından, ağlamaktan yüzü gözü şişmiş Süreyya Hanım görüldü. Yan koridorda volta atan Gökalp, Gökalp'le karşı karşıya gelmemek için kantinde oturan Şule ve az ileride de Meryem Hanım ve Ezgi... Hepsi birden Yüzbaşı Aris'in yanına doğru gelmeye başladılar. İsmet hariç, diğerleri adanın işgalci komutanıyla ilk kez tanışıyordu.

Aris hepsini, simalarını aklına kazır gibi baştan ayağa inceledi. Ardından "Gökçe Hanım, kendine geldi" dedi. "Durumu da iyi. Ben-... Sizi temin ederim, ona bunu yapan her kimse bulacağım. En ağır cezayı aldığından da emin olacağım."

Herkes rahat bir nefes verirken Süreyya ağlamaklı gözlerini Yüzbaşı Aris'e doğrulttu. "Ben kızımı görmek istiyorum, Yüzbaşı. Sadece kızımı görmek istiyorum ben!"

Aris başını salladı. "Tabii ki gorebilirsiniz."

Herkes hızla üst katın merdivenlerine doğru koşmaya başlarken Aris, İsmet'in koluna dokundu. "Siz değil."

İsmet bocaladı. "Anlamadım, Yüzbaşı?"

Gökalp koşar adım ikisinin yanına geldi. "N'oluyor, hayırdır?"

Aris, elini İsmet'in kolundan çekerken gözlerinde imalar uçuşuyordu. İsmet anlamıştı. Bu yüzden fazla diretmedi. "Yok bir şey oğlum" dedi, Gökalp'e dönerek. "Yüzbaşı'yla halletmemiz gereken bir konu var da... Hadi sen geç kardeşinin yanına. Ben sonra gelirim."

"Baba-..."

"Gökalp!" dedi, İsmet. "Hadi, dedim."

Gökalp içindeki kuşkularla üst katın merdivenlerine yönelirken Yüzbaşı Aris, Gökalp'in arkasından seslendi. "Bir dakika!" Gökalp yüzünü döndüğünde Aris bakışlarını kısarak "Sizinle daha önce tanıştık mı?" diye sordu.

Gökalp'in cevabı netti. "Hiç sanmıyorum."

Aris ise o kadar emin değildi. Yine de başını sallayıp arkasını döndü. Göz ucuyla ara sıra Gökalp'i yoklarken bir yandan da İsmet Başkan'la birlikte hastanenin acil servisinden geçerek dışarı doğru yürümeye başladı.

Bahçeye çıktıklarında zırhlı bir aracın önünde bekleyen askerleri gören İsmet, iç çekti ve bakışlarını Aris'e doğrultarak "Yanlış yapıyorsun, Yüzbaşı" dedi. "Yanlış adamın peşindesin."

Acil kapısında dikilen Kerim ise zırhlı bir araçla uzaklaşan Yüzbaşı Aris ve İsmet Başkanı görmüştü. Sıkıntılı bir nefes verip cebinden çıkardığı telefonu eline aldı. Bastığı tuşların ardından arama sessizce yanıtlanmışdaysa donuk bir sesle sordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

Yüzbaşı Aris'in kolundaki saat akşam dokuz buçuğu gösteriyordu. Adımlarını sorgu odasına doğru atarken yorulduğunu hissetti. Saatlerdir hastane ve karargah arasında mekik dokuyordu. Saatlerdir birilerini yakalıyor, birilerini sorguluyor, birilerini nezarete atıyordu.

"Yüzbaşım!" dedi, o sıra bir asker. "Boyozcuyu ne yapalım?"

"Beklesin."

"Fırıncısını ne yapalım?" diye sordu asker.

"O da beklesin."

Asker tekrar atıldı. "Çırağını ne yap-..."

"Beklesinler!" diye bağırdı, Aris. Sonra bakışlarını sorgu odasının önündeki Başçavuş Pedro'ya yöneltti. "İsmet Başkanı getirdiniz mi?"

"Evet efendim, içeride kendisi."

Aris, hızla kapıyı açarak içeri girdi ve elindeki fotoğrafları İsmet Başkanın önündeki masaya sertçe çarptı. Ardından sandalyeyi çekerek İsmet'in karşısına oturdu. Gözlerini fotoğraflara diken İsmet ise kollarını bağlayarak arkasına yaslanmıştı. "Benimle vakit kaybediyorsun, Yüzbaşı" dedi, sesli bir nefes vererek. "Asıl failler dışarıda elini kolunu sallayarak geziyor. Sense iki karenin peşindesin... Bu fotoğraflar hiçbir şey ispatlamaz."

"Fotoğraflar belki ispatlamaz" dedi, Aris. Cebinden telefonunu çıkarıp masanın üzerine koyduğunda içeride İsmet ve Ali'nin konuşmaları yankılanmaya başladı. "Ama bunlar ispatlar."

"Neden geldin buraya, Ali!"

"Özür dilerim Başkanım, bıraktılar beni. Benim yaptığımı inanmadılar! Affedin beni!"

Aris, kaydı durdurarak şüpheli gözlerini İsmet'e dikti. "Yeterli mi yoksa devam edeyim mi?"

İsmet, gözlerini kapayarak başını iki yana salladı. Kır saçlarının düştüğü alını boncuk boncuk terlemişti. "Ben sadece..." dedi, zayıf bir sesle. "Evladını ateşten kurtarmaya çalışan bir babayım."

"Başka birinin evladını ateşe atarak mı?" diye sordu, Aris. "O yüzden mi bu kadar terlediniz?"

"Bak, Yüzbaşı... Ali'nin bana bir can borcu vardı, ödemek istedi. Ben de kabul ettim. O gelip teslim olursa Gökçe'yi kurtarabilirim sandım. Ama bakın, geldiğimiz durum ortada... Siz Ali'ye inanmadınız, ben kızımı kurtaramadım. Siz bombacıyı hala yakalayamadınız, ben de hala kızımı kurtaramadım. Görüyorsunuz... Ben, hiçbir durumda kızımı kurtaramıyorum. Belki de bu yüzden terlemişimdir."

Aris, İsmet'in yüzüne anlamsız gözlerle bakıyordu. "Kızınız iyi, Sayın Başkan. Ayrıca tutuklu bile değildi. Ben onu zaten bırakacaktım, böyle bir oyuna neden gerek duydunuz?"

İsmet acı acı güldü. "Siz, kızımın özgürlüğünden mi bahsettiğimi sanıyorsunuz, Yüzbaşı? Ben onun hayatından bahsediyorum! Canından bahsediyorum!" Ellerini yüzüne götürerek alnındaki teri sildi. "Bu yüzden-... Onu oradan çıkarmak için her yolu denemek zorundaydım!"

"Ne diyorsunuz siz?" Aris'in kaşları çatıldı. "Siz, Gökçe'ye zarar vereceklerini biliyordunuz..." İsmet başını sallayınca Aris ekledi. "Kim yaptı bunu? Kızınızı kimin zehirledi?"

"Kimin yaptığını bilmiyorum" dedi, İsmet. "Ama birileri bu adada bir oyun kurdu, Yüzbaşı. Önce sizin de içinde olduğunuzu düşündüm ama eğer öyle olsaydı şu an Gökçe-... Hayatta olmazdı." Yutkundu. "Kızımı siz kurtarmışsınız."

Aris, bakışlarını İsmet'ten kaçırdı. "Elbette kurtaracağım. Benim gozetimim altındaki birini kimse öldüremez." Ardından oturuşunu dikleştirdi. "Bana ne biliyorsanız anlatın, Sayın Başkan. Anlatın ki bunun altında kimlerin olduğunu birlikte ortaya çıkartalım. Karargahı kimin bombaladığından başlayarak-..."

"Oradan değil, Yüzbaşı" dedi, İsmet. "Meryem Ana gününden başlayarak..." Duraksadı. "Ya da aslında belki de önce, batırdığınız o tekneden başlayarak..."

"Bununla ne ilgisi var?"

"Hepsi birbiriyle bağlantılı" dedi, İsmet Başkan. Ses tonu kendinden emindi. "Bu adada çok fazla hain var Yüzbaşı, hem sizden hem bizden." Yutkundu. "Ve maalesef kızımı da bu kirli oyunun içine çektiler."

Aris derin bir nefes alarak sordu. "Ne biliyorsunuz, Sayın Başkan?"

"15 Ağustos'ta yaşanan hiçbir şeyin tesadüf olmadığını biliyorum" dedi, İsmet. Aris'in yüzüne bakan mavi gözleri kendinden emindi. Anlattıkça, son birkaç haftadır yaşadığı her şey zihninde tek tek canlanmaya başlamıştı. "Önce Türk teknesi batırılıyor hemen sonra Meryem Ana Panayırında katliam yapılıyor. Kalaşnikoflarla çıkıyorlar meydana... Peki, nasıl? Ne ara? Teknenin batırıldığını ne ara öğrendiler, ne ara organize oldular, ne ara intikam yeminleri hazırlayıp katliam yapmaya karar verdiler? Durun, ben size söyleyeyim; çünkü bunu zaten biliyorlardı. Çünkü tekne batırma olayı anlık verilmiş bir karar değildi. Planlıydı. *Bir sana, bir bana* yaptılar. Birileri denizde tekneyi batırdı, birileri karada panayırı taradı. Ve tesadüfe bakın ki, o an o panayır meydanında neredeyse hiçbir kolluk kuvveti ya da üst düzey yönetici yoktu. Çünkü hepsi Sahil Güvenlik'te oluşturulan kriz masasına çağırılmıştı! Hepimiz! Böylelikle alandaki protokol, sessizce oradan uzaklaştırılmış oldu. Çünkü neden? Çünkü talimat böyleydi! Çünkü içimizden birileri bizi o gece Yunanistan'ın kucağına kendi elleriyle oturttu. Sonra da o elleri mecliste havaya kaldırdılar ve-... Ve sonuç olarak

buradasınız, Yüzbaşı Aris. Anlayacağınız, o kirli oyun, işte tam da böyle başladı."

Aris, bir süre İsmet'in yüzüne bakarak düşünür gibi oldu. Ardından "Bunlar sizin varsayımlarınız..." dedi. "Ve hepsi zorlama bağlantılar... Ayrıca, tüm bunların kızınızla ilgisini hala anlamış değilim."

"Ben tekneyi batıranın da, Meryem Ana Panayırına saldıranın da, Yunan karargahını bombalayanın da ve kızımı-... Kızımı zehirleyen de aynı amaca hizmet ettiğini düşünüyorum. Farklı taraflarda olabilirler, farklı milliyetleri olabilir ama bir şekilde ortak hareket ediyorlar. Çünkü çıkarları örtüşüyor. Bir tekne battı, bir meydan tarandı ve KOT Gökçeada'ya geldi. Düşünün Yüzbaşı... Yunan Karargahı, içinde askerleriyle birlikte havaya uçsa ne olurdu? Bunun kazananı kim olurdu? Bence cevabı biliyorsunuz."

Aris'in yüzündeki ciddiyet yerine birden alaycılığa bıraktı. "Siz... Kendi karargahımıza bomba yerleştirdiğimizi mi ima ediyorsunuz!?" Sinirle ayağa kalktı. "Siz-... Baba, kız aklınızı kaçırmışsınız!" Kahverengi gözlerine düşen ela hareler, öfkeyle parlıyordu. "O halde bilginiz olsun Sayın Başkan, kızınız o çok nefret ettiği işgalci Yunanlarla ortak çalışıyor! Çünkü kendisi, karargahın patlatılacağından haberdardı!"

"Ben de bundan bahsediyorum işte, Yüzbaşı." İsmet de ayağa kalkarak Aris'in karşısına dikildi. "Türklerden tarafmış gibi görünen birileri kızımı kandırıyor! Soruyorum, anlatmıyor. Günlerdir peşindeyim-... Ama bir yere varamadım. Birisiyle görüşüyor. Kimse artık, Gökçe'den bir şeyler istiyor. Kaç kere odamda yakaladım, her defasında bir şekilde kıvırıyor. Ama geçen gün-..." Duraksadı. "31 Ağustos'u 1 Eylül'e bağlayan gece, adaya geleceğiniz gün, odasında size devredilen karargahın krokisini buldum. Üzerine iliştirilmiş notlar, çizimler, hesaplamalar vardı... Korktum, peşine düştüm hemen. Eşime spora gittiğimi söyledim ama Gökçe'yi takip ettim. Önce limandaydı sonra karargaha gitti, sizin gelişinizi beklemeye başladı-... Bir şeyler olacağını anladım o an. Saldırı, bomba, her neyse... Karargahı aradım, içerideki Türk askerini telefona istedim. Gerisini zaten biliyorsunuz."

"Siz-..." Aris şaşırmıştı. "Askeri siz uyardınız" dedi, hayretle. Askerin dün sorguda tuhaf görüldüğünü fark etmişti aslında. Bombayı nasıl bulduğuyla ilgili soruya doğrudan cevap verememesinden de şüphelenmişti. Ancak o an bunları, olayın şokuna bağladığından çocuğun fazla üstüne gitmemişti. Şimdiyse kafasındaki taşlar biraz olsun oturuyordu.

"Bunları size niye anlatıyorum, biliyor musunuz Yüzbaşı?" diye sordu, İsmet. Şüphesiz endişeli ve seçeneksiz kalmış görünüyordu. "Size güvendiğimden ya da adadaki varlığınıza onayladığımdan değil... Bu oyunu tezgahlayan adamlar, karargahın patlatılmasına karışan hiç kimseyi yaşatmazlar. O yüzden Gökçe'nin peşine düşeceklerini biliyordum. Ama siz kızımı kurtararak onlardan biri olmadığınızı gösterdiniz. Ve ben-... Artık sizin dışınızda kim onlardan biri, kim değil, bilmiyorum. Bunları size anlattım çünkü aslında tek bir konuda da olsa, ikimiz de aynı şeyi istiyoruz; Karargahı patlatanların yakalanmasını... Ama bunu Gökçe'yi hapsederek yapamazsınız. Size asla konuşmayacaktır. Bırakın, meseleyi ben çözeyim. Siz kızıma dokunmayacağınıza söz verin, ben de bu işin arkasında kim var, öğreneyim."

Yüzbaşı Aris, kuşkulu gözlerini bir süre İsmet Başkan'ın üzerinde gezdirdikten sonra "Bunu düşüneneğim" dedi. "Ancak aklınızda bulunsun, bir daha ne size ne de kızınıza karşı bu kadar nazik olmayacağım. Biriniz karargahımızın bombalanması olayına karışıyor, biriniz sahte failler ureterek adaleti yanıltmaya çalışıyor... İkinizin de yaptığı şeylerin affı yok. Ama ben buradaki duzeni, daha adaya ayak bastığı ilk günden, binlerce insanın takdirini kazanmış sizin gibi bir belediye başkanını karşıma alarak sağlamak niyetinde değilim. Çünkü ben sandığınız kişi değilim, Sayın Başkan. Ben burada bir diktatorluk yönetmeyeceğim. O yüzden, bu olanlar aramızda kalacak. Hiçbirini Atina'ya rapor etmeyeceğim..." Sesini bir perde yükselterek ekledi. "Şimdilik."

İsmet, bu kelimenin 'bir daha ayağıma dolanmayın' manasına geldiğini anlamıştı. Başını sallayarak "Sağ olun, Yüzbaşı" dedi.

Aris, kapıyı açarak elini ileri doğru uzattı. "Gidebilirsiniz."

İsmet Başkan, sorgu odasından uzaklaşırken Teğmen Adoni, Yüzbaşı Aris'in yanına geldi. Şaşkın bir tavırla "Neden bıraktınız adamı, Yüzbaşım?" diye sordu.

"Buranın halkı bu adamı seviyor, Adoni" dedi, Aris. "Yarınki törende ilk defa o insanların arasına karışacağız ve ben orada bir taşkınlık daha yaşansın istemiyorum. Siz takibe devam edin yine de, söylediklerinde ne kadar dürüst, göreceğiz."

"Anlaşıldı Yüzbaşım" dedi, Adoni. Ardından "Bu arada..." diye ekledi. "Dediğiniz gibi Gökçe Hanım'ın odasını dinlemeye başladık."

Aris merakla sordu. "Durum ne peki?"

"Öyle normal konuşuyorlar."

"Nasıl normal?" dedi, Aris. "Üsteğmenle ne konuştular?"

"Kerim Üsteğmen, sizin hemen arkanızdan hastaneden ayrıldı, Yüzbaşım" dedi, Adoni. "Cihazı o ara temin edip yerleştirdik, bir şey konuşabilmiş olduklarını sanmam."

"Yanında kal, demiştim..." dedi Aris, kendi kedine söylenir gibi. Sonra Adoni'ye döndü. "Ya ailesi, arkadaşları?"

"Sadece annesi, Süreyya Hanım yanında şu an."

Aris cevabı beğenmedi. "Kapıda kim var?"

"Odanın önünde iki, koridorda iki ve hastane girişinde iki kişi olmak üzere altı askerimiz nöbette, Yüzbaşım."

"Güvenliği arttır!" dedi, Aris. "Ailesinden başka kimse girmeyecek yanına. Eğer-... Eğer Başkan haklıysa Gökçe hala tehlikede olabilir."

"Emredersiniz efendim!"

"Ya da dur-..." Saçlarını hızlı hızlı karıştırarak koridorda birkaç tur attı. "Dur. Ben gideceğim hastaneye..." Duraksadı. "Ayrıca şu, şeyler-... Kayıtlarda... Hiç mi önemli bir şey yok? O kadar insan gelmiş yanına. Kimseyle hiçbir şey konuşmadı mı?"

"Şey..." Teğmen Adoni çekingen bir tavırla bakışlarını yere eğdi. "Öyle önemli bir şey konuşmadılar. Birkaç defa adınız geçti, o kısımların dakikalarını da not alarak kayıtları masanıza bıraktım ama..." Ciddiyetini korumaya çalışsa da hafifçe gülümsedi. "Ben dinlemenizi pek de önermiyorum, Yüzbaşım."

Aris başını salladı. "Tahmin edebiliyorum, Teğmen... Önemli bir şey yok diyorsan, dinlememe de gerek yok zaten."

10 dakika sonra...

Dakika – 00.07.01:

Gökçe: "Sarı çıyan!"

Süreyya: "Kim kızım o?"

Gökçe: "Kim olacak, Yüzbaşı Aris!"

Gökalp: "O kurtarmış seni ama..."

Gökçe: "Konuşturmadan ölmemi istememiştir, Allah'ın cezası!"

Omzunu makam odasındaki pencere pervazına dayamış olan Aris, bağladığı kollarını çözerek kaydı durdurdu o an. "Öyle değil-..." diye mırıldandı, kendi kendine. Sonra elinde işaretlenen dakikalara bakarak dinlemeye devam etti.

Dakika – 00. 10.37:

Gökçe: "Allah'ın belası herif! Bir de ona saygı duyacakmışım, işgalci değillermiş, buraya biz çağırmışız onları! Öyle bi' konuşuyor ki, sanırsın ağızlarını suyunu akıtarak gelmediler buraya... Gececek onları, gelecek! Ben ciğerini biliyorum bu KOT'ların!"

Süreyya: "Öyleymiş, bize de sürpriz oldu. Lübnan'a gitmişsin geçen sene..."

Şule: "Valla ağzımdan kaçırdım, Gökçe!"

Gökçe: "Evet, gittim. Kötü bir şey mi yaptım? Zulmedilen insanların yanında oldum. Suç mu? Ya-... Altı yaşındaki çocuğa, elleri titremeden silah doğrultan adam bunlar, anne. Gözümün önünde kadınlara, çocuklara neler yaptılar. Hepsi canavar, hepsi katil. Biz bugün onlara direnmezsek, yarın aynısını bize de yapacaklar."

Gökalp: "Direnmezsek, derken? Gökçe, o patlamayla bir ilgin-..."

Gökçe: "Bir ilgim yok, abi. Direnmekten kastım-... Yani öyle bir şey değil tabii ki ama... Yine de, keşke hepsi geberseydi, o ayrı."

Süreyya: "O zaman neden tuttular içeride seni kızım? Kim canına kast eder senin? Aklımı oynatacağım!"

Gökçe: "Yunanlardan biridir anne, kim olacak? Ortalığı karıştırmak için yapmayacakları yok. Aşağılık sürüsü. Hele o başlarındaki Yüzbaşı yok mu, nemrut yüzlü, kenafir gözlü adam!"

Aris, kaydı tekrar durdurdu. "Kenavir?" dedi, yüzünü ekşiterek. Gözleri, karşısındaki aynaya gitti, geldi. Kendini tepeden tırnağa alıcı bir gözle süzerek "Nemrut?" diye mırıldandı. Dudağının içini dişlemiş, kaşlarını çatmıştı. "Ne demek bunlar?" Sonra kaydı tekrar çalıştırdı.

Dakika – 00.22.42:

Gökçe: "Köpek!"

Şule: "Hahaha, valla şimdiye kadar kliniğimde hiç böyle köpek görmedim, Gökçeciğim."

Gökçe: "Hıı, Yunan menşeli bu!"

Şule: "Yani... Öyle menşeye can kurban..."

Gökalp: "N'oldu Şule Hanım, çok mu beğendiniz?"

Şule: "Sana ne be! Ayrıca evet, çok beğendim. Ne var? Taş gibi adam!"

Gökçe: "Ya, öyle..."

Aris, bir kez daha kaydı durdurdu. Dudağının kenarında belli belirsiz bir tebessüm oluşmuştu. Kaşları yukarı havalanırken boğazından, hafifçe öksürür gibi birkaç ses çıktı. Ardından kaydı devam ettirdiğinde ise yüzündeki gülümseme hızla silinecekti.

Gökçe: "Öyle, öyle... Taş gibi, musalla taşı gibi."

Şule: "Tövbe!"

Gökçe: "Dimi? Ben de öyle diyorum, her gördüğümde. Ölü görmüş gibi irkiliyorum. Aşağılık pis-..."

Kapının çalınmasıyla Aris kaydı apar topar durdurdu ve tatsız bir sesle "Gel!" diye seslendi.

Asker, "Yüzbaşım" dedi. "Sanırım hastaneye gidecekmişsiniz. Aracınız hazır."

"Tamam asker, geliyorum." Asker selam verdikten sonra arkasını dönmüş gidiyordu ki, Aris seslendi. "Asker!"

"Emredin, Yüzbaşım!"

"Başçavuş Pedro, nerede?"

"Kaymakamlığın tesis ettiği askeri lojmanlara gitti, Yüzbaşım. Her ihtimale karşı güvenliği bizzat kontrol etmek istediğini söyledi."

"Anladım" dedi, Aris. Ardından boğazını temizler gibi yaparak "Şey-..." diye ekledi. "Kenavir, ne demek, biliyor musun?"

Asker başını salladı. "Kenevir... Evet, uyuşturucu bir bitki olması gerek, Yüzbaşım."

"Peki, nemrut?"

Asker düşünür gibi oldu. "Sanıyorum ki, Türkiye'de öyle bir yer var, Yüzbaşım." Telefonunu çıkarıp hızlıca kontrol etti. "Evet, böyle bir dağ var Yüzbaşım."

Aris, adımlarını kapıya doğru hızlandırarak askerin karşısına dikildi. "Peki, birinin bakışları ve görünüşü için bu sözleri kullanmak-... Sence kötü bir şey midir?"

Asker kendinden emin bir şekilde yanıt verdi. "Sanmam, Yüzbaşım. Bana kalırsa muhakkak iyi bir anlamı olmalı, Yüzbaşım. *Gözleriniz, tıpkı bir uyuşturucu gibi beni uyuşturuyor, gövdeniz ise ulu bir dağ gibi heybetli görünüyor* anlamına gelmesi, ihtimaldir, Yüzbaşım! Biri size iltifatta bulunmuş olmalı, Yüzbaşım!"

Aris gözlerini kocaman açarak "Kendine gel, asker!" dedi. "Sen, bunun bana söylendiğini nereden çıkar-...Çık dışarı!"

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

Aris, askerin arkasından öfkeli gözlerle bakarken kendi kendine söylendi. "İltifatmış-... Gerizekalı herif!" Adımlarını koridora yöneltirken ağzının içinden tekrar mırıldandı. "İltifatmış-... Etmez ki. Bedduadır o."

Başçavuş Pedro, kaymakamlıktan gelen bir memurla el sıkışarak vedalaştı ve ellerini arkasına birleştirerek Yunan askerlerine ayrılan lojmanların bahçesinde gezinmeye başladı.

"Pedro!"

Arkasını döndüğünde karanlığın içinden kendisine doğru yavaş yavaş gelen bir adam gördü. "Yasin! Senin burada ne isin var?!" dedi. "Eísai trelós?!"

"Türkçe konuş!" dedi, Yasin. Eğildiği yerden yavaşça doğrularak Pedro'nun karşısına dikildi. "Bizim buralarda bir tabir vardır, Pedro Efendi. *İki elinle bir siki doğrultamadsın*, derler. Anlamını biliyor musun?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Pedro, etrafına bakındı. "Biri gorecek, neden geldin buraya?"

"Verilen hiçbir görevi yerine getiremediğin için..."

Pedro, etrafına bakınmaya devam ederek panik içinde "Karargah meselesinde bende bir suç yok!" diye fısıldadı. "Bir Turk askeri gormuş bombayı, hepsini o çıkarmış dışarı. Ayrıca bu benim görevim değildi. Bana Yüzbasi Aris dışında herkes ölecek, dendi. Benim görevim onu karargahtan dışarı çıkarmaktı. Ama o kiz orada olunca, buna gerek bile kalmadı. Beni bu konuda suçlayamazsınız!"

Yasin, "Peki ya bacak kadar kızı öldürememene ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Ben zehri koydum o boreklerin içine!" dedi Pedro, panikle. "Kiz da yedi, şüphelenmedi bile ama-... Askerler durumu fark edince-... Yuzbaşı yetisti! Ne yapsaydım?"

Yasin, "Yok... Yok, merak etme" dedi, tehditkar bir sesle. "Artık senin yapacağın bir şey yok." Ardından Pedro'nun üzerine doğru bir adım atarak sıkıdığı dişlerinin arasından "Ama benim var" diye fısıldadı ve belinden çıkardığı silahı hızla Pedro'ya doğrultarak tetiği çekti.

Pedro, alnında açılan delikle olduğu yere çökerken Yasin ise telefonunu eline aldı ve rehberdeki 'Amca' ismine basarak aramayı başlattı.

Hattın karşı ucunda POM Parti İlçe Başkanı Refak Namlı vardı. Namlı, el pençe oturduğu bir odada telefonu çalmaya başlayınca, karşısındaki kişiye "Çok pardon" dedi. Sonra telefonu cevapladı.

"Efendim yeğenim? Evet? Anlaşıldı yeğenim. Eline sağlık..."

Refak, telefonu kapattıktan sonra rahat bir nefes verdi. Ellerini dizlerini birleştirerek gururlu bir sesle karşısındaki adama döndü. "İşlem tamam, efendim."

Adam, "Güzel" dedi. "Şimdi sıra sende."

"Neyin sırası efendim?"

Adam, "Sen de Yasin'i öldüreceksin" dedi.

Refak güçlükle yutkundu. "O yeğenim benim efendim, yapmayın-..."

Adam ayağa kalkarak, "Yunan dostlarımız böyle uygun görüyor!" dedi. "Bu işe karışan kim varsa ölecek, Refak. Gökçe Yasin'in yüzünü biliyor. Yasin'e ulaşırlarsa bize kadar gelirler!"

Refak boncuk boncuk terlemeye başladı. Yakasını gevşeterek "Gökçe ölsün o zaman efendim!" dedi. "Yasin bizim daha çok işimize yarar. Lütfen bunu bir kere daha düş-..."

"Kararı ben vermedim, Refak!" Adam, parmağını Refak'ın üzerine sallayarak öfkeyle bağırdı. "Yasin ölecek! Gökçe'ye de bir şey yapmayacağız. Denedik olmadı işte, üst üste riske girmeye gerek yok. Hem, İsmet bir şeylerden şüpheleniyor. Yasin ölürse mesele çözülür."

Refak güçlükle ayağa kalkarak bakışlarını karşısındaki adama doğrulttu. "Sonra da sıra bana mı gelecek, efendim? Bu işe karışan herkes ölecekse, ben de onlardan biriyim. Öyle değil mi?" Adamdan cevap gelmeyince titrek bir sesle "Ama bilginiz olsun" diye ekledi. "O Yunan dostlarınıza söyleyin, bana bir şey olursa 15 Ağustos günü, o panayır meydanında gerçekte ne yaşandığını tüm dünya öğrenir! Ben yanarsam, beraberinde sizi de yakarım!"

Adam elini sertçe masaya vurdu. "Haddini bil Refak! Sen beni tehdit mi ediyorsun?!"

"Estağfurullah efendim!" dedi, Refak. Göz ucuyla adamın masasının üzerindeki yazıyı işaret etti. "Siz Yunan dostunuzla meslektaşsınız, kendi aranızda başka bir çözüm yolu bulmaya onu ikna edersiniz diye böyle konuşuyorum, mazur görün."

Refak, cümlelerinin ardından odadan ayrılırken adam masanın üzerinde, ismi yazan metal sütunu eline alarak hızla yere fırlattı.

İsimliğin üzerinde, Sahil Güvenlik Çanakkale Grup Komutanı Binbaşı Cemil Avcı yazıyordu.

Yüzbaşı Aris, önce elini kapıya uzatarak üç kere tıklattı. İçeriden ses duyamayınca ise kulpu yavaşça indirerek kapıyı araladı.

Kızının yatağının yanına bir sandalye çekmiş, omzunu duvara yaslamış halde uyuklayan Süreyya Hanım, Yüzbaşı'nın geldiğini o an fark etti. Gökçe'yi uyandırmamak için sessize "Yüzbaşı" dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Yoo... Ben, sadece her şey yolunda mı diye, bir bakmak istedim." Aris de tıpkı Süreyya gibi fısıldayarak konuşmuştu.

Süreyya ayağa kalkarak Aris'in karşısına geçti. "Gökçe'ye göre değil. Onu zehirleyenin sizlerden biri olduğunu düşünürken, kendini elbette burada güvende hissetmiyor. Haliyle ben de hissetmiyorum, Yüzbaşı."

"Bunun için buradayım" dedi, Aris. Ellerini belinde birleştirmiş, çenesini dikleştirmişti. "Çünkü Gökçe Hanım'ın aksine, benim, bunu yapanın kim olduğuyla ilgili varsayımlardan fazlasına ihtiyacım var. Bu yüzden tedbirli olmaya çalışıyorum. Bu yüzden bizzat kendim geldim. Ve sizi temin ederim, Gökçe Hanım'a zarar vermeye çalışan o kişi her kimse, onu bulmayı, en az sizin kadar istiyorum. Bu kişi bizden biriye, birliğimizde bir hain var demektir. Bu kişi, sizden biriye birliğimizde güvenlik zafiyeti var, demektir. Anlayacağınız, bu artık her türlü benim meselem."

Süreyya Hanım, başını sallayarak "Umarım bir an önce çözersiniz, Yüzbaşı" dedi. Sonra göz ucuyla Gökçe'yi işaret etti. "Çünkü ben kızımı bir daha bu halde görmek istemiyorum. Saatlerdir kabuslar içinde bir uyuyor, bir uyanıyor-... Dünden beri yeterince mahvolduk hepimiz-... Hep elim kalbimde. Benim tansiyonum var, kaldıramıyorum artık ben." Tam bir şey daha söyleyecekti ki telefonu çalmaya başladı. Aris'e dönerek, "Kız kardeşim arıyor" dedi. "Meraktan aklı çıktı onun da, iki dakika dışarıda konuşsam, burada durabilir misiniz?"

Aris bocaladı. "Ben-... Tabii. Tabii dururum."

"Sağ olun" dedi, Süreyya. Ardından "Süheylacığım..." diyerek aramayı yanıtladı. "Neler geldi, başımıza, neler..."

Süreyya, kulağında telefonla kapıdan çıkarken Yüzbaşı Aris, temkinli adımlarla içeride gezinmeye başladı. Postallarının zeminde bıraktığı gıcırta dahi kulağına müthiş derecede keskin geliyordu. Zira perdeleri çekilmiş, loş bir ışıkla aydınlatılan bu küçük hastane odası son derece sessizdi. Gökçe de öyle. Hem uyuyor hem uyumuyordu sanki. Bembeyaz bir yatağın ortasında, huzursuz bir uykuyla baş etmeye çalışıyor gibiydi. Kaşlarını tüm hiddetiyle çatmış, bir elini yastığına dayamış, diğer eliyle üzerindeki çarşafı sıkımişti.

Aris, yatağın başucundaki sandalyeye oturup kollarını birbirine bağladı. Başını yavaşça yana eğerek gözlerini kısmış, Gökçe'nin yüzündeki mimikleri takip etmeye çalışıyordu. Bir yansılama oyunu gibiydi bu. Kaşlarını onunla birlikte çatıp onunla birlikte gevşetiyor, onunla birlikte başını sallayarak onunla birlikte irkiliyordu. Bir süre, Gökçe'nin hareketlerini, önüne çizilmiş bir koordinat gibi izledi. Onu bir uykunun

içinde bu kadar huzursuz eden şey neydi? *Kabus görüyor olmalı*, diye düşündü. Sonra bir kere daha düşündü. Gökçe'nin aslında en büyük kabusunun, uykusunda gördüğü kötü düşler değil, bizzat başucunda oturan işgalci bir asker olduğunu düşündü. Şu an, tam da şimdi uyansaydı, muhtemelen o da böyle düşünecekti. Bir kabustan, başka bir kabusa uyanmış olacaktı.

Ama böyle ne uyuyor ne de uyanabiliyordu. Başını sağa, sola çevirdikçe terden sıırıslam olmuş upuzun saçları tutamlara ayrılıp yüzüne yapışıyordu. Aris, bunun rahatsız edici olduğunu düşündü. *Belki de bu yüzden huzursuzdu?* Ela harelerinde tereddütler gezen kahverengi gözleri, birkaç kez kapı ve Gökçe arasında gitti, geldi o an. Ardından elini yavaşça ileri uzattı sonra birden hızla geri çekti ve tekrar kollarını bağladı. *Ne gereksiz bir girişimde bulunmuştu.* Kafasını tavana doğru kaldırarak, dizlerini sallamaya başladı. *Zaten birazdan annesi de gelirdi.*

"Acıyor-..."

Aris, duyduğu sesle bakışlarını tavandan çekerek yeniden Gökçe'ye doğrulttu.

"Çok acıyor-..."

Gökçe sayıklamaya devam ediyordu.

Aris, elini bir kez daha ileri doğru uzattı ama bu kez geri çekmedi. Parmakları, Gökçe'nin yüzünü tel tel örten saç tutamlarının üzerine nazikçe dokundu ve her bir tutamı yavaşça kaldırarak kulağının arkasına yerleştirdi. *Şimdi daha iyi görünüyordu.*

Aris rahat bir nefes verdi. Ardından elini, tıpkı uzattığı gibi yavaş bir hamleyle geri çekeceği anda ise Gökçe birden hareketlendi ve Aris'in elini sertçe kavradı. Gözleri hala sımsıkı kapalıydı. Var gücüyle sıkıttığı parmaklarını, Aris'in avcuna batırıyordu.

Aris'in gözleriyle şimdi üçe bölünmüştü. Bir Gökçe'nin yüzüne, bir tuttuğu eline, bir de sürekli kapıya gidiyordu. Elini birkaç kez geri çekmeye çalışsa olmadı. Gökçe bırakmıyordu. Aris terlemeye başladı. *Biri gelse nasıl açıklayacaktı?*

O an dışarıdan sesler duymaya başladı. *Gökçe'yle el eleydiler. Gökçe'yle el eleydiler. Gökçe'yle el eleydiler.* Elini hızla geri çekse ve Gökçe uyansa her şey daha mı karmaşık olurdu? *Gökçe'yle el eleydiler.* Öyle olmazdı. Çok fazla düşünemedi, ikisinin elini çarşafın altına sokarak, diğer elini dizine yaslayıp gözlerini kapıya dikerek gülümsedi.

Kapı açıldığında içeri Teğmen Adoni girdi. "Yüzbaşım?"

Aris fısıldayarak bağırdı. "Ne, Teğmen, ne?!"

"İyi misiniz?"

Aris omuzlarını silkerek "Evet?" diye fısıldadı, cevabına kendini de ikna etmeye çalışır gibiydi. "Ne oldu?"

Teğmen, Yüzbaşı Aris'i meraklı gözlerle süzerek "İsmet Başkan" dedi. "Takip edildiğini anlamış sanırım. Askerlerimizi atlatmış. Aradım sizi ama açmayınca ben de-..."

"Beceriksizliğinizi yüz yüze iletmek istedin..."

Teğmen Adoni başını eğdi. "Kerim Üsteğmen de ortalarda yok, Yüzbaşım."

Aris, ironik bir tavırla "Başka, Adoni?" diye sordu.

Adoni düşünür gibi oldu. "Bir de Rita sürekli beni arıyor, Yüzbaşım. Onun da telefonlarını açmıyormuşsunuz."

"Ne diyeceğini biliyorsun, Adoni."

Adoni, gülmek için dudaklarını içini dişleyerek "Elinizin dolu olduğunu iletirim, Yüzbaşım" dedi.

"Teğmen!"

Adoni, başıyla Aris'i selamlayarak odadan ayrıldı. Aris, tam rahat bir nefes vermişti ki başını çevirdiği anda Gökçe'nin kocaman açılmış, masmavi gözlerini gördü. Şimdi Gökçe'yle el ele ve göz gözeydiler ve Aris'in eli çarşafın altındaydı. Bu savaş suçuymdu. Gökçada dahil. *İmroz hariç değil.*

Gökçe, Aris'e kenetlediğini elini hızla çözerek yatağın içinde doğruldu. Dizlerini karnına çekip, kollarıyla kendini sararak nefes nefese bir halde "Anne!" diye bağırdı. "Anne gelir misin-..." Ardından gözlerini kapayıp kendi kendine mırıldandı. "Ah, Gökçe... Ne bu ya... Nasıl bir kabus bu? Bir de elini tutmuşum işgalci pisliğin, ay yok sarılsaydım-... Abart Gökçe, abart... Hep Şule yüzünden... Anne! Of... Anne!"

"Gökçe-..."

"Ay!" Gökçe, Aris'in sesini duymasıyla çılgılık attı. "Bi' de konuşuyor! Allah'ım delireceğim... Bin kere atlıkarıncadan düşsem daha iyi! Bu ne biçim kabus!" Duraksayıp tekrar seslendi. "Anne!"

"Gökçe..." dedi tekrar Aris, sakın bir tonda. "Kabus görmüyorsun."

Gökçe, eliyle yüzünü kapatarak "Kabus görüyorum" diye yineledi.

"Hayır görmüyorsun, Gökçe."

Gökçe, yüzüne kapadığı ellerini yavaşça açarak parmaklarının aralığından Aris'e doğru bakmaya başladı. *Oradaydı.* Yandaki abajurdan

sızan ışık huzmesi altında parıldayan yüzü, parmaklarının boşluğundan bölük pörçük görünüyordu. Elini açtı, kapadı. *Oradaydı*. Gözünü yumdu, açtı. *Oradaydı*.

"Sen-..." dedi, neden sonra yatağından fırlayarak. "Bir de utanmadan, kabus görmediğimi mi söylüyorsun?!" Elini, sanki bir bıçak tutuyormuşçasına ileri uzatmış, geri geri yürümeye başlamıştı. Sesinde öfkeden de çok inkar vardı. "Sen nesin? Nesin sen-... Sen bana nasıl dokunursun?"

Aris ayağa kalkarak Gökçe'nin karşısına dikildi. "Kabus görüyordun!" dedi, bastıra bastıra. "Elimi sen tuttun!"

Gökçe dişlerini sıkarak bağırdı. "Çarşafın içine de ben mi soktum?!"

"O, oyle-... Öyle olmadı" dedi, Aris. Ellerini alan savunması yapar gibi iki yana açmıştı. "Elimi çektim, bırakmadın. Sonra içeri biri gelince ben de-..."

"Yaklaşma bana!"

"Yaklaşmıyorum-..." Aris, eliyle ikisi arasındaki boşluğu işaret etti. "Durduğum yerden kımıldamadım bile."

Gökçe, adımlarını geri geri atarken "Kımıldama zaten!" diye bağırdı. "Ellerini de çek geri!"

Aris, tahammül sınırlarının zorlandığını hissediyordu. "Gökçe-... Aaa gamıste to! Gökçe Hanım! Bakın, dilim o'ların ü'lerin üzerine ne zaman nokta koyulup ne zaman koyulmayacağını karıştırabilir ama elim, hastane odasında, ustelik uyuyan bir kadına ne kadar mesafede duracağını çok iyi bilir. Beni sürekli uyarmanıza gerek yok!"

"Ya sen ne anlatıyorsun bana be?" Gökçe, geri geri yürümeyi yarıda bırakıp adımlarını ileri doğru atmaya başladı. "Siz kim, duracağınız yeri bilmek kim? Ne elinizin ne dilinizin ne de ayağınızın haddini hududunu bildiği yok! Öyle olsaydı şu an karşımda kolunda KOT armanla dikilmezdin zaten! Bir de sanki onlardan biri değilmiş gibi poz kesiyorsun dünden beri. Hadi be oradan! Hadi oradan! Ben senin gibi efendi geçinenleri Lübnan'da çok gördüm, bir haftaya hepsini savaş dolu kadınların çığlık attığı çadırlardan topladık! Sen ne anlatıyorsun?"

"Ochi Gökçe, ochi..." Aris sinirle gülerek başını iki yana salladı. Bu kızın arsız laflarının odağı olmaktan yorulmuştu. "Sen onyargılarla örülü betondan bir duvar çekmişsin önüne, o duvarın ardına insanın kelimeleri ulaşmıyor. Yanından geçenin üzerine devirmeye çalışıyorsun onu... Dediğin çadırı da tam o duvarın dibine kurmuşsun, baştan aşağı tuzaktan ibaretsin

sen... Ha, kaldı ki öyle olmasa da hiç ziyanı yoktu..." Kısa bir an duraksadı. Ardından "İnan..." dedi, kelimesini bastırarak. "Ben senin o çadırına çağırırsan da girmem."

Gökçe'nin göğüs kafesi hızlı hızlı yükselip alçaldı ve eli, karşısında kendisiyle apaçık alay geçen Yüzbaşı'ya okkalı bir tokat geçirdi.

"Aaaaa! N'oldu kız orada!"

Tokatla birlikte yükselen ses, bir süredir kapının girişinde varlığı dahi fark edilmeyen Süreyya Hanım'ın telefonundan geldi. Konuşmanın sonlarına doğru, 'Bir de yeğenimi göreyim' diyerek görüntülü arayan Süheyla, yeğeninden fazlasını görmüştü.

Süreyya ilk şoku atlatınca elindeki telefonu indirip "Gökçe, ne oluyor kızım?" diye sordu. "Ne bu hal?"

"Abla yukarı kaldır, yukarı! Telefonu yukarı kaldır!"

"Yüzbaşıyla medenice konuşuyorduk, anne!" dedi, Gökçe. "Kendisine, uyku halindeki bir insana nasıl yaklaşıp nasıl yaklaşılmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum!"

"Ay n'oluyor, n'oluyor! Yukarı şey yapsana şunu!"

O ara Süreyya, kardeşinin merakını giderirken bir yandan da gözlerini kızına çevirmişti. "Önemli bir şey değil, canım. Uykusu biraz hassastır ya hani Gökçe'nin... Onu diyor. Hele bugün daha da fenaydı. Hep kabus gördü, durdu. O atlıkarınca kabusuydu galiba. Sürekli elime, koluma yapıştı korkudan... Neyse ki uyanmış."

"Aaaa... Eee?"

Gökçe, annesinin inceden verdiği mesajı almıştı. Yine de geri adım atmadı. "Uyanmadım, teyze" dedi, öfkeli bir tonda. "Uyansam belki bu kabus biterdi. Ama bitmiyor. Hala kanlı canlı karşımda dikiliyor. Postalları hala Gökçeada'da geziyor."

"Ay abla bi' kaldır şunu ya, bir şey göremiyorum!"

Yediği tokatla birlikte başı yere düşen Aris, gözlerini zeminden yeni yeni ayırıyordu. Bakışları Gökçe'yle buluştuğunda çenesini hafifçe sıktı. Attığı birkaç adımla Gökçe'nin yanına gelerek "Burası..." dedi, kendinden emin bir sesle. "İmroz."

"Gökçeada!"

"İmroz!" Birbirlerinin burnunun dibine girmişlerdi. Keza Aris, Gökçe'nin meydan okuyan gözlerine bu kez beyaz bayrak sallamadı. "Burası artık İmroz" diye yineledi. "Ve eğer bu sizin için bir kabussa, korkarım ki asla uyanamayacaksınız Gök-... Gökçe Hanım."

Yüzbaşı Aris, sözlerinin ardından hastane odasından seri adımlarla çıktı. Gökçe ise dikildiği yerde sinirden dudaklarını dişliyordu. Süreyya kızına bakarak iç çekerken, hala merakı giderilmemiş biri de yok değildi.

"E hani ne oldu şimdi? Devamı nerede bunun? Gökçe? Abla... Abla! Çok heyecanlı yerde kaldı! Kız, abla!"

İsmet Başkan, Kuzu Limanı yakınlarındaki ağaçlık alanda arkasına baka baka temkinli adımlarla ilerliyordu. Limandan yükselen ışığın dışında, gecenin karanlığını bölen hiçbir şey yoktu. İsmet, her zamanki gibi işaretli olan ağacın yanına geldiğinde durdu. Sırtını ağacın gövdesine dayadığında, karşısındaki kopkoyu karanlığın içinden bir ışık yükseldi. *Önce iki kısa, bir uzun yandı sonra bir kısa, iki uzun.*

İsmet işareti aldığı anda parolayı söyledi:

"Nutuk."

Ardından bir kısa ve bir uzun ışık yandı. Bu, *devam et* demektir.

"Öncelikle sizi dinlemeyip Ali'yi öne sürerek fevri davrandığımı için mahcubiyetlerimi iletiyorum. Ama bunun işe yarayacağını biliyordum. Zira öyle de oldu. Anlattıklarına inanmayıp Ali'yi saldırdılar. Zaten plan da bunun üzerineydi. Ali koşa koşa yanıma gelince, telefonundaki vericiden tüm konuşmalarımızı dinlediler. Böylelikle biz Yüzbaşı'ya gitmemiş olduk, o bize geldi. İlk adımı onun atması, teklifimizi de haliyle daha ete kemiğe büründürdü. Sadece kızını kurtarmaya çalışan çaresiz bir babayım şu an onun için... Kızıyla birlikte doğup büyüdüğü adayı, üzerinde yaşadığı ülkeyi onların postallarının altında ezdirmemek için neler yapabileceğimi henüz bilmiyorum."

O an, karanlığın içinden üç kısa, üç uzun ışık yandı. *Bu, verilen emirin nihai sonuçlarıyla ilgili detay istendiği anlamına geliyordu.*

İsmet, "Yüzbaşı Aris makul bir adam" dedi. "Başlarında böyle bir komutanın olması bizim için bir şans. Kendisine, dediğiniz gibi 15 Ağustos'tan bu yana adada çevrilen oyunu anlattım. Yaşananlarda bir dahili olmadığına da eminim. Öyle olsa kızımı kurtarmazdı. O da şu an en az bizim kadar bu işin arkasında kimin olduğunu görmek istiyor. Özellikle karargaha yapılan saldırı konusunda hassas. Bunu yapanın içlerinden biri olamayacağını düşünüyor. Ama zaman, kendisine gerçeğin ne olduğunu elbet gösterecek... Umarım o gün geldiğinde hakkaniyetli davranır ve birliğindeki casusların gözünün yaşına bakmaz... Neyse ki, şu an için bu konuda aynı taraftayız. Teklifimi düşüneceğini söyledi ama kabul

edecektir... Bu açıdan sıkıntı olacağını sanmam. Beni asıl endişelendiren bizzat kendi kızım. Gökçe... Günlerdir ağzından tek laf alamadım. Neye bulaştığını bilmiyor, doğru tarafta olduğunu sanıyor... İçeride-... İçeride öldürmeye kalktılar! Hala akıllanmadı. Onun gözünü açmam lazım yoksa konuşmayacaktır. İzniniz olursa, ona sizden bahsetmek istiyorum."

Işık bir kısa yandı. Bu, *hayır* demekti.

"Anladım" dedi, İsmet. "Başka şekilde çözmeye çalışacağım. "Bu arada dediğiniz gibi, Kerim Üsteğmeni de yakından gözlemliyorum. Henüz bir açığını yakalamadım... Başka bir emriniz var mı?"

Işık bir uzun yandı. Bu, *evet* demekti.

İsmet Başkan, "Anlaşıldı" dedi ve ağacın gövdesindeki taşı kaldırdı. Taşın altından çıkan 'nutuk' damgalı zarfı alarak açtı. Telefonun ışığını, zarfın içinden çıkan kağıda tuttuğunda ise kaşları çatıldı. "Ne-..." dedi, şaşkın bir şekilde. "Ne demek istiyorsunuz siz?"

Ancak karşıdan hiçbir ışık hareketi gelmedi.

Bu, *kağıtta ne yazıyorsa o*, demekti.

3 Eylül 2039 - Gökçeada

Gökçe, tabağındaki tatsız, tuzsuz yiyeceklere yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Yok, anne" dedi, ardından. "Ben bunları yemem." Eli, yatağın ucundaki komodinin üzerinde duran kaseye uzandı. Kaseden aldığı elmaya bir ısırık atarak yataktan doğruldu. "İyiyim zaten ben. Eşyalarım burada mı?"

"Abin gece bıraktı da... Ne yapacaksın şimdi eşyalarını?"

"Duş alıp giyineceğim, anne" dedi, Gökçe. Adımlarını odadaki banyoya doğru hızlandırmıştı. "Babam nerede bu arada?"

"Dün geldi ama uyuyordun."

"Peki, Kerim?" diye sordu Gökçe. "O geldi mi?"

"Gelmedi kızım." Süreyya en endişeli bir halde kızının peşinde geziyordu. "Gökçe, niye ayaklandın hemen sen? Bir şey de yemedin. Olur mu ya böyle?"

"Olur anneciğim, olur. Olmayacak olsaydı ayaklanmazdım. Senin kızın doktor ya hani, bilir kendini."

Süreyya burun kıvırdı. "Ya... Hepsi başına çok bilmekten geldi zaten kızımın."

Gökçe annesine cevap vermeden kendini banyoya attı. Bir an önce suyun altına girmek, yaşadıklarından arınır gibi yıkanmak istiyordu. Son iki

gündür başına gelmeyen kalmamıştı. Sanki adada dönen tüm pisliğin kokusu üzerine sinmiş, kıyafetlerinden derisine nüfuz etmişti.

Suyu ılıtıp altına girdiğinde, gözünün önüne birden Yüzbaşı Aris geldi. Rol yeteneği şaşılacak şeydi doğrusu. Yüzbaşı dersine iyi çalışmıştı. Aklı sıra nabza göre şerbet verecek, iyi polisi oynayacaktı. Lübnan'dan idmanlı olmasa, belki de içinde bir 'acaba' kalırdı Gökçe'nin. Neyse ki böyleleriyle daha önce de karşılaşmıştı. İçlerindeki şeytanının nasıl da tetikte beklediğini çok iyi biliyordu. O yüzden ki karargah patlarken kalbinde zerre kadar bir suçluluk hissetmemişti. Aksine, orada tek bir Yunan askerinin ölmemiş olması suçlu hissettiriyordu ona.

Teninden gidere doğru akıp giden suyun altında uzunca bir iç çekti o an. Islak kirpiklerinin arasından bakan mavi gözleri dolu dolu olmuştu. Derken aklına Kerim geldi. Sahi dün gece neden gelmemişti? Halbuki Gökçe onunla konuşabileceğini düşünmüştü. Günlerdir yapayalnız mücadele etmekten, bu sırrı tek başına omuzlamaktan yorulmuştu. Karargah fiyaskosundan beri kimseden haber de gelmiyordu zaten. İyice yalnızlaşmış, ne yapacağını şaşırmıştı. En azından Kerim'e anlatabilse, *bu, bundan dolayı böyle oldu*, diyebilse biraz olsun rahatlayacaktı.

Duştan çıktıktan sonra, Gökçe'nin dün evden getirdiği çantayı açtı. İçinde siyah bir tayt ve koyu renkte bir crop vardı. Hızlıca giyinerek aynanın karşısına geçti. Saçını tepeden atkuyruğu yaparak çarçabuk hazırlandı. Bel çantasını çaprazlama takıp telefonunu ve kulaklığını da alarak annesine seslendi.

"Ben biraz yürüyüş yapacağım!"

"Gökçe!" Süreyya ne yapacağını şaşırdı. Hatta bir an şaşırması o kadar ileri boyuta ulaştı ki, kapıdaki Yunan askerlerine dönerek, "Kızım tutuklu değil mi? Neden gitmesine izin veriyorsunuz?" diye bağırdı.

"Tutuklu falan değil" dedi, asker. "Yüzbaşım istediği zaman ayrılabilceğini söyledi."

Süreyya sinirle söylendi. "İyi halt etmiş!"

Gökçe o sıra, merdivenlerden inmiş acil çıkışından geçerek kendini hastanenin bahçesine atmıştı. Başını gökyüzüne kaldırıp ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde güneş, yeni yeni doğuyordu. Sıcaklığın etkisini henüz hissettiremediği bu saatlerde yürüyüş yapmayı severdi Gökçe ama bugün dışarıda olmasının sebebi, bu havaları seviyor olması değil, içeri sığamıyor olmasıydı. Telefonunu hemen çantasından çıkarıp, rehberdeki "Y" ismini

aramaya başladı. Telefona bugün de cevap veren kimse yoktu. "Of!" dedi, Gökçe sinirle. "İnsan bir şey söyler ya, tek bir şey! Ne şimdi bu?"

Sonra Kerim'i aramaya karar verdi. Bir yandan da hızlı hızlı yürüyordu. Telefonu kulağına dayadığında ise zil sesinin yakınından geldiğini duydu. Tam etrafına bakınıyordu ki, biri ismini seslendi.

"Gökçe!"

Arkasını döndüğünde Kerim'i gördü. Telaşlı adımlarla kendisine doğru geliyordu. "Kerim?"

"Gökçe, çok özür dilerim..." dedi, Kerim. Karşısına geçtiğinde nefes nefese kalmıştı. "Dün Yüzbaşı esir etti resmen beni, bir dünya iş kilitledi, gelemedim yanına."

"Yok, önemli değil de... Merak ettim seni."

"Boş ver şimdi beni" dedi, Kerim meraklı bir tonda. "Sen nereye gidiyorsun bu saatte? Ben de tam seni görmeye geliyordum. Hem dünkü meseleyi konuşuruz diye düşündüm."

"O kadar çok ihtiyacım var ki konuşm-..." Tam o ara Gökçe'nin telefonu çaldı. Ekranı baktığında Y'nin aradığını gördü. Panikle Kerim'e dönerek, "Ama başka zaman konuşalım, olur mu?" dedi. "Benim şimdi gitmem lazım."

Kerim şaşırdı. "N'oldu ya şimdi? Nereye?"

"Şule'yle sözleştik de" dedi, Gökçe. "Bi' sabah yürüyüşü yapalım, dedik. Şimdi eklemeyim, ayıp olur."

"Gökçe, sen daha dün ölümünden döndün. Ne yürüy-..."

"Ya, iyiyim ben! Aaa..." Gökçe arkasını dönerek hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, bir yandan da Kerim'e bir şeyler söylüyordu. "Merak etme! Söz, anlatacağım akşam her şeyi!"

"Ah Gökçe..." diye mırıldandı Kerim, kendi kendine. Sonra telefonunu çıkararak son arananlardan bir numarayı tuşladı. Telefonu kulağına dayadığında "Gökçe hastaneden çıktı" dedi, tatsız bir tonda. "Şule'yle görüşeceğim diyor ama yalan söylüyor. Ben peşinden gidersem anlar, istersen sen kontrol et."

Kerim telefonu kapatıp geldiği yönün tersine doğru yürümeye başlarken Gökçe de sık sık arkasını kontrol ediyordu. Yeteri kadar uzaklaştığını anlayınca gözlerini hemen telefon ekranına çevirdi ve Y'yi geri aradı.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefon açıldı. Hattın ucundaki ses "Neredesin?" diye sordu.

"Dolaşıyorum öyle" dedi, Gökçe.

"Tamam, Yıldız Koyuna git. Orada bekle beni. Konuşacaklarımız var."

Gökçe, "Anlaşıldı" diyerek telefonu kapattı ve kulaklıklarını takarak tempolu bir şekilde Yıldız Koyuna doğru yürümeye başladı.

Rastgele açtığı müzik listesinde Türkçe, yabancı karışık şarkılar dönüyordu. Kimileri slow, kimileri hareketliydi. Gökçe, bazılarını pas geçerken bazılarını ise üst üste iki, üç kez dinledi. Yaklaşık, bi' yarım saat aynı tempoda yürüdükten sonra listede Ajda Pekkan'dan *Sana Ne Kime Ne* çalmaya başladı.

Gökçe, şarkıyla birlikte yürüyüşünü koşuya çevirmişti ki, elli metre kadar ileride, yolun tam da orta yerinde, ellerini beline bağlamış, trafik kontrol memuru gibi dikilen Yüzbaşı Aris göründü.

Gökçe önce duraksadı sonra adımlarını Aris'e doğru daha hızlı atmaya başladı. Şarkı kulağına çalındıkça sinirleri daha da bozuluyordu.

♪ **Sana Ne Kime Ne? - Ajda Pekkan** ♪

<https://youtu.be/98plycP955Y>

"Hiç rahat yok mu bana, şu yalancı dünyada!

Kimin ne hakkı var ki karıştır hayatıma!

Hesap soramaz bana, kim çıkarsa karşıma!

Kimin ne hakkı var ki karıştır hayatıma?

Hür doğdum hür yaşarım, kime ne kime ne?

Köle miyim sana ben, sana ne sana ne!

Zararım kendime, kime ne kime ne?

Sen bak kendi derdine, sana ne sana ne!"

Gökçe, Yüzbaşı Aris'e iyice yaklaştığında hiç duraksamadı. Şakaklarından süzülen teri, elinin tersiyle sildi ve inatla parlayan mavi gözlerini, ikaz verir gibi Aris'e çevirerek yolun sağına doğru hamle yaptı. Ancak Aris, Gökçe'nin yolundan çekilecek gibi değildi. O da aynı şekilde adımını yolun sağına doğru atıp Gökçe'nin önünü kesmişti.

Gökçe, tek kelime etmeden bu defa adımını sola doğru yöneltti. Ama Aris bu kez de yolun solunda çıkıyordu karşısına. Üstelik hiç istifini de bozmuyordu. Arkada bağladığı kollarıyla, Gökçe'nin önüne çekilmiş etten bir bariyer gibi duruyordu. Kız nereye adım atsa, gövdesi orada beliriyor, postalları onun ayağının ucunda bitiyordu.

Gökçe, çocuk oyununa dönen bu restleşmeye daha fazla tahammül edemedi. Diyaframına derince bir nefes alarak başını dikleştirdiğinde yeniden göz göze geldiler. O etten duvar, şimdi tam karşısındaydı. Apoletlerinin üzerinden yükselen sabah güneşi, dimdik tuttuğu yüzünü tüm

parlaklığıyla aydınlatırken, bakışları ışıktan hafifçe kısılıyordu. Yine de Gökçe'nin gök mavi gözlerinde çağlayan sitemleri açıktan seçebiliyordu. Ucu denize çıkan uzun bir yolun ortasındaydılar ve birbirlerine baktıkça, aralarında, kınından çıkan kılıç sesleri yankılanıyordu. Bir de Gökçe'nin kulağında çalan şarkı vardı. Sesleri, dışarı taşıyordu.

Aris, şarkıyı duymuştu. Gökçe'nin kulağına uzanarak kulaklıklarını çıkardı. "Aslı, Megie Mele isimli bir Yunan şarkısıdır" dedi. "Filippos Nikolaou söyler. Türkler de aranjmanını yapmış. Nedense hiç şaşırmıyorum..."

Gökçe, sinirle güldü. Aris'in elinden kulaklıklarını alarak bakışlarını telefonuna çevirdi. Şimdi şarkı kulaklıklardan değil, hoparlörden geliyordu:

"Sen bak kendi derdine, sana ne sana ne!"

Aris, Gökçe'nin şarkıyla verdiği cevaba gülerek karşılık verdi. "Konuşmamız böyle mi ilerleyecek? Çok sağlıklı bir iletişim olacağını sanmam."

Gökçe, durdurduğu şarkıyı tekrar açtı o an.

"Zararım kendime, kime ne kime ne?"

Aris, yılgın bir tavırla başını sallarken Gökçe bu kez sola doğru hamle yaparak yoluna devam etmek istedi. Ancak yine aynı şey yaşandı. Aris, önünde sütun gibi dikilerek "Buradan geçemezsiniz, Gökçe Hanım" dedi. Gökçe sağa hamle yaptığında Aris de sağa hamle yaptı tekrar. "Buradan da geçemezsiniz, Gökçe Hanım."

İkisi arasında olup bitenlere inat, fonda şarkı hala aynı feminist havada çalmaya devam ediyordu:

"Hiç rahat yok mu bana, şu yalancı dünyada! Kimin ne hakkı var ki karışır hayatıma! Hesap soramaz bana, kim çıkarsa karşıma! Kimin ne hakkı var ki karışır hayatıma? Hür doğdum hür yaşarım, kime ne kime ne? Köle miyim sana ben, sana ne sana ne! Zararım kendime, kime ne kime ne? Sen bak kendi derdine..."

Şarkının son kelimelerini Gökçe tamamladı. Aris'in yüzüne doğru eğilerek "Sana ne, sana ne!" diye bağırdı.

"Bana, ne? Hemen söyleyeyim..." dedi, Aris. "Buradan geçemezsiniz çünkü bu yol Yıldız Koyuna çıkıyor. Ve bugünden itibaren Türklerin o bölgeye girişi yasaklandı."

"Ya..." dedi, Gökçe. "Ne sebeple?"

"Bilmem..." Aris omuzlarını yukarı çekerek dudaklarını büzdü. "Az önceki şarkıda bunu açıklayacak kısımlar olması lazım aslında... Nasıldı?"

Hesap soramaz bana, kim çıkarsa karşıma... Yani, sebebi seni hiç alakadar etmez Adalı kız. Sana hesap vermek durumunda değilim. Sen en iyisi yolundan geri dön. Yoksa ben seni zorla geri döndürmek durumunda kalacağım."

Gökçe, meydan okuyan gözlerini Aris'in yüzünden ayırmadan, "Döndürsene" dedi. "Sen, beni yolumdan döndürsene Yüzbaşı. Yapabiliyorsan, denesene." Ardından omzuyla Aris'in göğsüne çarparak yanından geçti ve yolda ilerlemeye devam etti.

Aris, sesli bir nefes vererek Gökçe'nin arkasından yürümeye başladı. "Seni durduramayacağımı mı sanıyorsun?"

Gökçe'nin yüzünde gerilimden keyif alan bir ifade oluşmuştu. Hızlı hızlı yürürken, arkasını hiç dönmeden "Gel, durdur o zaman!" diye bağırdı.

Aris de adımlarını hızlandırdı. "Ben bir şeyleri guzellikle çözme taraftarıyım, Gökçe Hanım."

"Guzellikle?" Gökçe'nin sesi alaycıydı. Adımlarını ileri atarken gövdesini ise Aris'e doğru çevirerek yürümeye başlamıştı. Bir yandan da adamın yüzüne yüzüne bağıırıyordu. "O, Ö, U, Ü, O, Ö, U, Ü-..." O sırada Aris, birden hızlanarak üzerine doğru koşmaya başlayınca Gökçe'nin gözleri kocaman açıldı ve hemen arkasını dönerek tüm gücüyle kaçmaya başladı.

"Gökçe!" diye bağıırıyordu, Aris. "Bekle!"

"Benim koşuda derecem var, Yüzbaşı!" diye yanıt verdi, Gökçe. Ayaklarının yere bastığını bile hissetmeden koşuyor, bir yandan da Aris'e laf yetiştiriyordu. "Siz karargahınızda otura otura paslanırken, ben kaç tane maratona katıl-..." Cümlesi attığı çığlıkla yarıda kaldı. Aris, arkasından yetişmiş ve Gökçe'yi tek koluyla belinden kavrayıp sertçe gövdesine bastırmıştı. "N'apıyorsun sen-... Bırak beni! Aşağılık herif! Bıraksana beni! Çek ellerini üstümden! Allah belanı versin senin!"

Gökçe havada çırpınırken Yüzbaşı Aris oldukça sakindi. Tek kolunun altına çanta gibi sıkıştırdığı Gökçe'nin çığlıklarına aldırmadan yürümeye başladı.

O sırada İsmet Başkan ve Teğmen Adoni ise, Yıldız Koyunda, Gökçe'nin telefonuna "Y" diye kaydettiği kişiyi, Yasin'i gözlüyorlardı. Aslında büyük bir plan gibi görünen her şey, oldukça plansız gelişmişti.

7 saat önce...

Kızını görmek için hastaneye gelen İsmet Başkan, bahçede dolanan Yasin'i rastgele fark etti. Yıllardır görmüyordu onu adada. Hakkında çok da fazla bir şey bildiği yoktu. Refak'ın yeğeni olduğunu biliyordu sadece. Bir

de uzun zaman önce ordudan ilişiği kesilen eski bir asker olduğunu duymuştu. şimdi, gecenin bu saatinde, hem de tam Gökçe'nin hastanede yattığı gün, burada işi neydi? İsmet'in içini korkunç bir şüphe kapladı. Bu kılıksız adamın kızının bulaştığı belayla bir bağlantısı olabilir miydi? Gökçe'nin komodinin üzerine bıraktığı telefonu alarak son aramalarda gezinmeye başladı. Çoğu, "Y" diye kayıtlı bir numaraya aitti. Gökçe'yi uyandırıp "Y"nin kim olduğunu sorsa istediği cevabı alamayacağını biliyordu. Gökalp'in meyhane açmasını onayladığından beri kızıyla arası zaten açıktı. Bu riski alamadı İsmet ama daha fazla sürüncemede kalmak da istemedi. Ve elinde Gökçe'nin telefonuyla hızla merdivenlerden aşağı indi.

O sıralarda Yasin, bahçede volta atarken telefonda amcası Refak'la konuşuyordu. Refak, "Bir süre hiç evden çıkma!" dedi yeğenine. "Ortalık bir durulsun, kaçıracağım seni buradan. Harcatmayacağım oğlum seni! Söz lan sana. Amca sözü. Tamam mı koçum?"

"Tamam amca, tamam..." dedi, Yasin. "Küçük bir işim var, onu halledeyim. Bir daha söz, başımı evden dışarı çıkarmam."

Telefonu kapattıklarında Yasin'in gözleri bir kez daha Gökçe'nin penceresine kilitlendi. Yumruklarını sıkmış, tüm nefretini bakışlarında toplamıştı. O ölürse, başını bu beladan sıyırması daha kolay olacak diye düşünüyordu.

Yasin'in, Gökçe'nin penceresine doğru attığı bakışlar, acil servisin duvarına yaslanarak, uzaktan Yasin'i izleyen İsmet'in gözünden kaçmadı. Telefonda konuşulanları duyamasa da konunun Gökçe'yle ilgili olduğunu anlamıştı. Yine de sağlamasını yapmak istedi. Gökçe'nin son arananlarına girerek "Y"yi buldu. Numarayı aradığında ise zil sesi çok yakından gelmeye başladı. İsmet, o an Yasin'in hareketlendiğini gördü. Biraz önce cebine koyduğu telefonu eline almış ve aramayı meşgule vermişti. "Y", hiç kuşkusuz Yasin'di.

Tabii bu, yine de henüz hiçbir şeyi ispat etmezdi. İsmet'e daha fazlası gerekiyordu. Kızını bu işlere sokan kişi Yasin ise Yasin'in ipi kimin elindeydi? Acil servisin önündeki banka oturarak düşünmeye başladı. Sonra aklına, "Nutuk" damgalı zarfın içinde yazan o dört kelimelik cümle geldi. Zira her şeyin ucu, sonu Yüzbaşı Aris'e çıkıyordu. Birkaç kez uzun uzun soluklandı İsmet, ardından Aris'i arayarak, saatler önce yaptığı teklife ne cevap verdiğini sordu.

"Kararınızı verdiniz mi, Yüzbaşı?" dedi. "Bu işte benimle var mısınız yok musunuz?"

Aris, peşine taktığı askerleri atlatarak bir süre ortadan kaybolan sonra da hiçbir şey olmamış gibi kendisini arayarak teklifine cevap bekleyen İsmet'e güvenmiyordu. O yüzden önce çok üzerinde durmadı. Dümdüz bir tonda, "Size düşünceğimi söyledim" dedi.

"Ben bir iz yakaladım." İsmet'in sesi kendinden emindi. "Ve eğer şimdi bana bir cevap vermezseniz, o izin peşinden kendim gideceğim."

"Ne izi?"

İsmet sabırsız bir tonda "Yüzbaşı!" dedi. "Var mısınız yok musunuz?"

Aris önce duraksadı, ardından cevabını başka bir soruyla verdi. "Ne istiyorsunuz?"

İsmet rahat bir nefes almıştı. "Size bir isim ve numara vereceğim" dedi. "Bu kişiyi araştırmanızı istiyorum. Hatta mümkünse dinlemenizi, takip etmenizi... Gökçe'nin etrafında geziyor. Sağlam biri değil. Karargahın patlatılmasıyla ilgisi olabilir. Konuya siz el atarsanız her şey daha hızlı ilerler. Malum, bizi adamdan sayan yok. Önümüze sürekli bürokratik engeller çıkarıyorlar. Ama size tüm kapıları açarlar."

"Anladım" dedi, Yüzbaşı Aris. "Kim bu herif?"

"Yasin Namlı. POM Parti İlçe Başkanı Refak Namlı'nın yeğeni."

Aslında büyük bir plan gibi görünen her şeyin, oldukça plansız gelişmesi böyle başlamıştı. Yine de Yasin'in hemen ertesi sabah Gökçe'yi arayarak Yıldız Koyuna çağırması hepsi için sürpriz olmuştu. Bu kadar çabuk harekete geçeceğini düşünmemişlerdi. O sebeple buluşma yerini öğrenir öğrenmez apar topar bir plan yaptılar. Gökçe'yi engellemeye çalışmayacaklardı. Riskli de olsa en akılcı çözüm buydu. Gökçe, Yüzbaşı Aris'in uzaktan takibi altında Yıldız Koyuna giderek Yasin'le buluşacaktı. Böylelikle ikisinin arasında geçecek konuşmayı da dinleyebileceklerdi. Kaldı ki, ters bir duruma karşı hem Yüzbaşı Aris hem de Teğmen Adoni tetikte bekliyor olacaktı.

Planın esasen tam da böyle işlemesi gerekiyordu. Eğer Yüzbaşı Aris, dakikalar önce yanına gelen askerinin verdiği bir haber ve eline tutuşturduğu bir zarfla sarsılmasaydı muhtemelen her şey böyle gelişecekti.

Haber, askeri lojmanların bahçesinde Başçavuş Pedro'nun cesedinin bulunmasıyla ilgiliydi. Bu, Aris'in aklına İsmet'in 'içerideki hain' sözlerini getirdi. Pedro'yu kullanmışlar sonra da pek tabii öldürmüş olabilirlerdi. Bunun tahkikatını elbette yapacaktı ama elinde tuttuğu zarf bunların hepsinden önemliydi.

Zarfin içinde, Yasin'le ilgili dün gece talep ettiği rapor ve tutanaklar vardı ve her biri Yasin'in nasıl bir canavar olduğunu belgeler nitelikteydi. TSK tarafından hazırlanan raporun birinde, Yasin'in iki yıl önce bir içtima sırasında askeri personelin üzerine ateş açarak beş kişiyi yaraladığı ve psikolojik rahatsızlıkları sebebiyle ordudan ihraç edildiği yazıyordu. Kaldı ki sonraki vukuatları da pek temiz sayılmazdı. İki yılda bir kez akıl hastanesine, üç kez de hapse girip çıkmıştı. Şartlı tahliyeyle salıverildiği son davası ise cinsel saldırı suçuyla ilgiliydi.

Yüzbaşı Aris, son ana kadar bunu yapabileceğini düşündü. Hatta yolun ortasında bariyer gibi dikilirken bile, üniformasının içindeki zarfın varlığını unutabileceğini, Gökçe'nin yanından geçip gitmesine izin verebileceğini sanıyordu. Yapabilirdi. Gökçe'yi o adamın yanına gönderebilirdi. Uzaktan izler, uzaktan korurdu da onu. Zaten kim bilir daha önce Gökçe'yle kaç kere görüşmüşlerdi. Demek ki ona bir zarar vermemişti.

O an, "Henüz..." diye mırıldandı Aris, Gökçe kulağında kulaklıklarla kendisine doğru koşarken. *Henüz zarar vermedi.*

Yüzbaşı Aris, bu hastalıklı düşünceyle son ana kadar savaştı. Gökçe'nin sağına, soluna attığı adımların önüne set çekerken bile en nihayetinde buna bir son vereceğini, önünden çekilip gitmesine izin vereceğini düşündü.

Sonra Gökçe, ansızın bir şey dedi.

"Döndürsene" dedi. "Sen, beni yolumdan döndürsene, Yüzbaşı. Yapabiliyorsan, denesene."

Aris, Gökçe'nin bu düpedüz alaycı ve imalı sözlerinin o an kulağına neden bu kadar savunmasız ve dramatik geldiğini anlayamadı.

Zaten anlamak için çok fazla vakti de olmadı. Kendini, saniyeler içinde Gökçe'nin peşinden koşarken bulmuştu.

Şimdi...

"Sen nasıl bir hayvansın!" diye bağırdı Gökçe, Aris'in kolunun altında debelenip duruyordu.

Aris, "Bilmem" dedi, aklına dünkü kayıtlar gelmişti. "Kopek?"

"Tabii, nasıl da biliyorsun kendini!" dedi Gökçe, hemen ardındansa var gücüyle Aris'in kolunu ısırdı.

Aris hızlı hızlı yürümeye devam ederken sinirle bağırdı. "Tuküren sen, ısırın sen-... Ama kopek ben! Aaa... Gamıste to!"

"Ne demek o, hı? Ne demek? Sensin o gamiste-... Dün de dedin zaten bunu! Sana gelsin o gamistetular! İndir beni!" Bu kez havada savurduğu

elleriyle Aris'in dizlerini yumruklamaya başladı. "İndir beni-... Yüzbaşı, indir beni! Bak çok fena olacak!"

"Daha fena ne olacak acaba..." dedi Aris, bezgin bir sesle. O sıra telefonu çalmaya başladı. İsmet Başkan arıyordu.

Aris telefonu açar açmaz, İsmet, Gökçe'yi sordu. "Gökçe nerede, Yüzbaşı? Niye gelmedi hala koya?" Arkadan gelen çığlık seslerini duyunca ise panikle atıldı. "N'oluyor? Gökçe mi o?"

"Plan iptal oldu" dedi, Aris. Gökçe'yi zapt etmekte zorlanmaya başlamıştı. "Bunu kızınıza sizin izah etmenizi bekleyecektim ama-... Ah! Gökçe-... Başkan, kızınız beni ısırtıyor! Bir an önce buraya gelerseniz çok sevineceğim!"

Telefonu kapattığında Gökçe, "Ne saçmaladın az önce sen?!" dedi, öfkeli bir tonda. "Babamla-... Babamla mı konuştun sen?"

"N'oluyor lan orada!"

Gökçe ve Aris'in didişmesini bölen ses, yolun karşısından, elinde silahla koştura koştura ikisinin yanına gelen Gökalp'e aitti.

"Abi!"

Aris, "Sandığın gibi değil" dedi.

Gökalp dişlerini sıkarak bağırdı. "Lan ne sandığım gibi değ-... Senin ananı avradını sikerim! Bırak lan kardeşimi, amına kodumun Yunanı!"

Aris, Gökçe'nin beline kenetlediği kolunu yavaşça çözdü.

"Abi!"

Gökçe, Aris'in kollarından kurtulur kurtulmaz Gökalp'in yanına koştu. Gökalp ise silahını Yüzbaşı Aris'e doğrultmuştu. "Gebertirim lan seni! Sen benim kardeşime nasıl dokunursun lan?! N'oluyordu burada az önce?"

Gökçe, "Abi, tamam!" dedi, nefes nefese. "İndir şunu! Burada olmaz... Arkasında kim bilir kaç asker vardır şimdi, sırası değil." Sonra gözlerini Aris'e çevirdi. "Hem burada bir şeyler dönüyor. Bu herif-... Az önce babamla konuşuyor gibi numara yaptı."

"Numara falan yapmadım!" dedi, Aris. Sonra elini Gökalp'e uzattı. "İndir şu silahını sen de-... Daha geleli üç gün oldu ama Adalı ailesiyle uğraşmaktan şimdiden bıktım!"

"Bıktıysan siktir git lan!" dedi, Gökalp. "Seni zorla tutan mı var burada?!"

Gökçe, Gökalp'in kulağına eğilerek "Gamistetu de, abi!" dedi. "Gamistetu, de!"

Gökalp, kardeşinin dediğinden bir şey anlamamıştı. Silahını daha da yukarı kaldırarak Aris'e doğru iyice yaklaştı. "Anlat lan, n'oluyordu az önce burada?"

O sırada arkadan son hızla gelen bir araba sesi duyuldu. Araç durduğunda içinden Teğmen Adoni ve İsmet Başkan inmişti. İsmet, boğazı parçalanırcasına "Gökalp!" diye bağırdı. "İndir silahını!"

Gökçe ve Gökalp aynı anda, "Baba-..." diye mırıldandılar.

"Evladım indir şu silahını!" diye bağırdı tekrar İsmet. Bir yandan da hızlı hızlı yanlarına doğru koşuyordu.

Teğmen Adoni de silahını çoktan çekmiş, Gökalp'e doğrultmuştu. Kendi dilinde Yüzbaşı Aris'e bir şeyler söyledi.

Aris ise Türkçe olarak "Gerek yok" dedi.

"Baba ne oluyor burada?" Gökçe'nin yüzü bembeyaz kesilmişti. İsmet'e doğru yaklaşarak Aris'i işaret etti. "Senin bu adamla ne işin var?!"

Gökalp hala silahını indirmemişti. "Baba! Sen ne arıyorsun burada, baba?!"

"Asıl sen ne arıyorsun burada?" dedi, İsmet. Beyaz gömleği ter içinde kalmıştı. Oğlunun karşısına geldiğinde güçlkle sordu. "Sen nereden biliyordun bizim burada olacağımızı?"

Gökalp, var gücüyle "Siz, kim baba? Siz, kim?!" diye bağırdı. "Bana burada ne olduğunu anlatmazsanız, ben bu silahı indirmeyeceğim!"

Gökçe, "Abim haklı!" dedi. Mavi gözlerini Yüzbaşı Aris'e çevirmişti. "Burada ne olduğunu anlatacaksınız!"

Aris, sakız gibi uzayan mevzuya daha fazla tahammül edemedi. Gözlerini Gökçe'den ayırmadan "Burada ne mi oluyor?!" dedi, sert bir tonda. Sonra üzerine çekilen silaha aldırmadan Gökçe'nin tam karşısına dikildi. "Burada ne oluyor, göstereyim sana!" Üniformasının üst düğmelerini hızlıca çözdü ve elini oluştan boşluktan içeri sokarak, dakikalardır göğsünde tuttuğu büyükçe bir zarfı dışarı çıkardı. Zarfın içinden çıkan Yasin'e ait rapor, tutanak ve olay yeri fotoğraflarını avcuyla sıktı ve her birini Gökçe'nin üzerine doğru sertçe fırlatarak bağırdı. "Burada bu oluyor!"

Gökçe, Gökalp ve İsmet zemine düşen kağıt ve fotoğraf karelerine şok içinde bakmaya başladılar. İlk konuşan İsmet oldu. Yere eğilmiş, raporlardan birini zangır zangır titreyen eliyle kavramıştı. "Orospu çocuğu-... Şerefsiz orospu çocuğu!"

"Ne demek bunlar baba? Gökçe-... N'oluyor?" Gökalp, silahını yere indirerek aklında dönen sorulara cevap aramaya başladı. "Bir şey söylemeniz

ya!"

Gökçe dizlerinin üzerine çöküp kalmıştı. Eline aldığı rapor, Yasin'in cinsel saldırı suçuyla ilgili düzenlenmişti. Raporun az ilerisinde Yasin'den şikayetçi olan kadının fotoğrafları vardı. Vücudunda morluklar, darp izleri...

Yüzbaşı Aris, elini hemen arkasındaki Yıldız Koyuna doğru uzatarak "O herif..." diye bağırdı. "Seni kandırıyor Gökçe. Senin sandığın gibi biri değil o... Karargahı havaya uçurmak için seni kullandılar sonra da seni öldürmeye çalıştılar." Duraksadı. "Üsteğmen Kerim'in sana boyoz verdiğini kim gördü?" Gökçe'den cevap gelmeyince bu kez bağırarak sordu. "Kim gördü, Gökçe?! Kimdi? Nasıl biriydi?"

Gökçe, sarsılmış halde "O başçavuş işte" dedi, bakışları hala yerdeydi. Kısa boylu, esmer-... Kaşında bir çizik vardı."

Aris başını salladı. "Başçavuş Pedro... Dün gece öldürülmüş." Gökçe mavi gözlerini kocaman açarken Aris devam etti. "Çünkü muhtemelen onunla işleri bitti. Oraya gitseydin sana da aynısını yapacaklardı. Çünkü seninle de işleri bitti... Aç gözünü artık! Oyuna getirdiler seni Gökçe Adalı, oyuna getirdiler!"

Gökçe, hızla yerden kalkarak "Hayır!" diye bağırdı. İçinden yaşlar boşalan gözlerle Aris'in tam karşısına dikilmişti. "Yalan söylüyorsun-... Yalan söylüyorsun sen!"

İsmet, Gökçe'nin omzuna dokunarak "Gökçe..." dedi. "Yüzbaşı, doğru söylüyor."

Gökçe inkar içinde başını iki yana salladı. "Hayır-... Hayır..."

Tam o sırada Yıldız Koyunda silah sesleri yankılanmaya başladı. Önce birkaç el sonra daha fazlası.

Teğmen Adoni ve Gökalp tekrar silahlarına sarıldı. "N'oluyor lan?!" dedi, Gökalp. Elindeki silahı nereye doğrultacağını şaşırmıştı. "N'oldu orada?!"

Aris ise sakindi. Sesli bir nefes vererek ellerini belinde birleştirdi. "Ne olduğu ortada değil mi?" dedi. "Yasin'den de kurtuldular."

Gökçe, o an çığlık atarak dizlerinin üzerine yığıldı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Üzüntüden değil, öfkeden ağlıyordu. Olanları kabul edemiyordu çünkü. Günlerdir bir yalanın içinde uyutulduğunu kabullenemiyordu.

İsmet, kızının yanına giderek "Gökçe'm!" dedi. Tıpkı Gökçe gibi yere eğilmiş, Gökçe'nin yüzünü avuçlarının arasına almıştı. "Kızım-... Anlat bana, evladım. Anlat bana Gökçe'm... Kim bunlar? Neye bulaştın sen kızım? Anlat... Anlat ki çözelim. Anlat ki seni çıkarıp alayım oradan. Anlat Gökçe'm."

Gökçe başını iki yana salladı. Atkuyruğu yaptığı saçları dağılmış, sinirden ısırıldığı dudaklarına kan oturmuştu. Fırtınalı denizler gibi dolup dolup taşan gözleri, babasına büyük bir çaresizlik içinde bakıyordu. Neden sonra "Baba-..." dedi, kırık dökük bir sesle. "Baba-... Neden-..."

İsmet yutkundu. "Gökçe..." dedi, fısıldar bir tonda. "Anlat ki nedenini anlayalım kızım... Nasıl saktular seni bu işin içine? Ne dediler sana?"

Gökçe, yanağından boncuk boncuk süzülen yaşları elinin tersiyle silerek bakışlarını önce Yüzbaşı Aris'e çevirdi, sonra abisi Gökalp'e, en sonunda ise tekrar babasına baktı ve İsmet'in kulağına doğru eğilerek fısıldar bir sesle tek bir kelime söyledi:

"Nutuk."

♪ **Monsters - Tommee Profitt feat XEAH** ♪

<https://youtu.be/6UL1m5ZEPd0>

«——Από την Ίμβρος——»

Bölümü nasıl buldunuz? Görüş tahmin ve önerileri buraya alalım :)

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın.

Sizi çok seviyorum!

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

4. Bölüm: 'Plana sadık kal'

Rica: Arkadaşlar, emeğe saygı duyduğunuzu göstermek için lütfen oy verin. Çok fazla hayalet okur var. Bu motivasyon kırıcı bir davranış. Hikayeyi okuyan herkesin yıldız butonuna basarak İmrozlu'yu desteklemelerini rica ediyorum. Teşekkür ederim! ⚡

«——Από την Ίμβρος——»

Gökçe'den...

"En sonunda düşmanımızın kendimiz olduğunu gördük" der, ünlü animatör ve karikatürist Walt Kelly.

Bir söz, bin anlam gibi. Sanki uzun zamandır gözlerini kaçırdığı bir aynaya bakma cesareti göstermiş gibi; bakmış ve o an her şeyi orada görmüş. Yüzleşmiş ve kabullenmiş.

Bense kabullenemiyorum. Bir gün önce yüzüne tükürdüğüm adamın, sırtımın tam ortasına yediğim hançeri, parmağının ucuyla göstermesini, kabullenemiyorum. Canımı en çok acıtan hangisiydi, emin değilim. Oyuna getirilmek mi yoksa içine çekildiğim o iğrenç oyun, kağıttan kuleler gibi üzerime devrilirken düşmanın gözünde gördüğüm şefkat mi?

O bile halime acıdı. Canını almak istediğim birine bir kez daha canımı borçluyum çünkü. Nasıl acımasın ki? Yanıldığımı, kandırıldığımı, oyuna getirilip kullanıldığımı söylerken nasıl da parlıyordu gözleri! Yüzüme, kapkara bir kuyunun dibinde devinen yosunlu bir su gibi bakıyordu. O kuyunun içine de, kirpiklerini bile kırpmadan çekti beni. Ve ben, oracıkta, bir kaşık suyun içinde boğuldum. Bana acıdığı yerde nefesim durdu, kalbim dondu. Nefretle sınanırım sanıyordum. Böylesi daha güçmüş. Düşmanın şefkati, toprağımın işgalinden daha çok canımı acıtıyor şimdi.

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

3 Eylül 2039 - Gökçeada

"Nutuk."

İsmet Başkan, Gökçe'nin ağzından dökülen tek kelimelik cümleyi duyar duymaz kızını hızla gövdesine çekerek kucakladı. Ardından kulağına

eğilerek, "Unut" diye fısıldadı. "Sana böyle bir şeyden kimse bahsetmedi." Gökçe kendisini geri çekip babasına baktığında İsmet, göz ucuyla Yüzbaşı Aris'i işaret ederek "Sakın..." diye ekledi. "Sakın."

Gökçe, Aris'e bundan bahsetmemesi gerektiğini zaten biliyordu ancak babasının da onu bu konuda uyarması, parolayı daha önceden duyduğu anlamına geliyordu. O an Gökçe'nin aklında bir sürü soru işareti belirse de şimdilik sadece başını sallamakla yetinecekti. Zira çözmeleri gereken daha büyük bir mesele vardı;

İkisinin arasındaki fısıldaşmaları, az ileride, kollarını birbirine bağlamış halde kuşkulu gözlerle izleyen Yüzbaşı Aris.

İsmet Başkan, Aris'in dikkatini daha fazla çekmek istemedi. Yavaşça ayağa kalkarak Yüzbaşı'nın yanına gitti. "Size bunu iki gün üst üste söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama..." dedi, elini ileri doğru uzatarak samimi bir tonda devam etti. "Kızımın hayatını kurtardınız, Yüzbaşı. Ne kadar teşekkür etsem, az."

Aris'in bakışları o an, Gökçe'nin minnettarlıktan oldukça uzak olan gözleriyle kesişti. Birkaç saniye birbirlerine öylece baktılar. *Bu, Gökçe'nin dibi yosunlu kuyularda boğulduğu andı.* Aris, sanki verdiği işkenceyi fark etmiş gibi gözlerini çarçabuk geri çekerek İsmet Başkan'a döndü. "Teşekküre gerek yok" dedi, İsmet'in elini sıkarken. "Size, bu olaya karışanları ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim. Tanıkları öldürüp işin üstünü örtmeye çalışıyorlar ama... Neyse ki en azından Gökçe Hanım'ı korumayı başardık." Sesine imalı bir ton yerleştirdi. "Eminim, kendisi bize olan biten her şeyi en doğru şekilde anlatacaktır."

"Tabii ki, anlatacaktır" dedi, İsmet. Gözlerini Gökçe'ye çevirdi. "Artık o da her şeyin farkında olduğuna göre, bu konuda hepimiz aynı taraftayız. Öyle değil mi, kızım?"

Gökçe, hala dizlerinin üzerindeydi. Bakışlarını yerden kaldırmadan sadece başını salladı. Öfkeden yumruk yaptığı ellerinin içinde ise yol kenarından yolduğu otlar vardı.

Yarım saat kadar sonra geçici Yunan Karargahı olarak kullanılan ek binaya varmışlardı. Yüzbaşı Aris, Yıldız Koyundaki silahlı çatışma ve lojmanların bahçesinde öldürülen Başçavuş Pedro olayıyla ilgili Teğmen Adoni'yi yetkilendirmiş, sorgu odasına aldığı Gökçe'nin karşısına kuşkulu gözlerle oturmuştu.

Derin bir nefes verip arkasına yaslandığında, kepini avcuna alarak ellerini masaya dayadı ve bir süredir başı yerde, tek kelime etmeden öylece duran Gökçe'ye, "Seni dinliyorum" dedi.

Gökçe acı acı tebessüm ederek mırıldandı. "Dinlersin tabii..."

"Efendim?"

"Diyorum ki..." dedi Gökçe, gözlerini yavaşça yerden kaldırmıştı. "Bana bugün nasıl baktığınızı gördüm, Yüzbaşı."

Aris afalladı. "Ne-..."

"Boşuna inkar etmeyin."

"Sen-... Ne saçmalıyorsun?" dedi Aris, irkilerek. "Yok öyle bir şey!"

"Var öyle bir şey" dedi Gökçe, Aris'in sözünü bölmüştü. "Acır gibi bakıyordunuz bana... Tabii bahsettiğim şey merhamet değil, sizde öyle bir duygu olmadığını biliyorum zaten, kast ettiğim küçümseyici, aşağılayıcı bir şey... Şu anda bile yüzünüzde ondan var."

Aris bir kez daha afalladı. "Yok-... Dedim, öyle bir şey."

"Var!" Gökçe başını hızlı hızlı salladı. "Yüzünüzde beni, bizi mağlup etmiş bir ifade var. Ama sizi temin ederim, bu çok sürmeyecek, Yüzbaşı." Duraksadı. "Emin olun, içimize hainlerin karışmış olması sandığınız gibi mücadelemizi lekelemiyor ya da zayıflatmıyor. Aksine düşmanın elini görmemizi sağlıyor, kartlarını açık ediyor. Böylelikle bir kez daha anlıyoruz ki, yüzlerce yıldır aynı kartları döndürüyorlar; bizi yine, bize kırdırıyorlar... Bugün olanların meali bu. Birileri ruhuna şeytana satıp aramızda oyun çevirdi diye, haklı davamızdan vazgeçecek değiliz."

Aris, alnını hafifçe kırıştırarak başını salladı. "*Mucadeleniz, haklı davanız...* Öyle mi? Bahsettiğimiz sıcak çatışma değil, karşılıklı silah ya da bıçak çekmek gibi bir şey de değil... İçerisinde onlarca insanın olduğu bir binayı havaya uçurmaktan bahsediyoruz. Bu, kulağa haklı bir dava gibi değil, bir katliam planı gibi geliyor. Sense bunu hala göremiyorsan... Demek ki, o ruhunu şeytana satanlar seni yanlış masaya oturtmuşlar. Yanlış eli gostermiş, yanlış kağıtları işaret etmişler. Ve görünen o ki, hala o illüzyonun içindesin."

Gökçe oturduğu yerden hızla ayağa kalkarak ellerini masaya vurdu. "İllüzyonun içinde olan sizsiniz, Yüzbaşı! Bana böyle romantik laflarla gelmeyin! Onlarca insanın içinde olduğu binaymış, katliammış, vah yazıkmış-... Ne anlatıyorsunuz siz ya? Ortadoğu burası, Ortadoğu! Katliamların, savaşların, işgallerin ne olduğunu, neye benzediğini sizden mi öğreneceğiz biz? Oturduğu yerden tek düğmeye basıp binlerce kilometre

ötedeki çocuk yurtlarını bombalayanlar, gelip bana burada hümanizm palavraları sıkamaz! İster kabul edin ister etmeyin, siz burada işgalcisiniz ve benim ülkemde savaş var. Bir ülkede savaş varsa orada bomba da patlar, bina da havaya uçar! O karargaha da olan buydu! İçinde de sıradan askerler değil, işgal hevesleriyle KOT'çu olmuş seçkin katiller vardı! Sanki turistik geziye gelen sivilleri öldürmeye kalkmışız gibi konuşmayın benimle!" Gökçe, ağzından çıkan son cümlemin ardından gözlerini Aris'ten kaçırarak hızlıca sandalyesine geri oturdu. Az önce karargahın bombalanmasına müdahil olduğunu bizzat kendi ağzıyla itiraf etmişti.

Yüzbaşı Aris, kaşlarını çatarak gözlerini Gökçe'ye dikti. "Sonunda itiraf ettin ha, adalı kız... Ama dur-... Dur, hazır başlamışken ben hiç araya girmeyeyim. Bir Ortadoğulunun ağzından savaşa dair duymam gereken daha çok şey var gibi görünüyor." Elini ileri doğru uzattı. "Devam et..." Gökçe'den cevap gelmeyince tekrar atıldı. "Seni dinliyorum Gökçe Adalı... Karargaha bombayı kim yerleştirdi? Kim bunlar? Kaç kişiler? Nasıl bağlantı kurdun bu insanlarla?"

Gökçe, bir süre hiçbir şey söylemedi. Sürekli dizini sallıyor, stresten dudaklarını dişliyordu. Sorgu odasında fır dönen mavi gözleri, neden sonra Aris'le kesiştiğinde sesli bir nefes verdi. "Ben bağlantı kurmadım" dedi, ağzının içinden konuşur gibi. "Tasadüfen oldu. Yani, en azından bugüne kadar öyle sanıyordum."

"Nasıl ve ne zaman?"

Gökçe, tırnaklarını parmaklarının derilerini batırmaya başladı. "24 Ağustos'tu. KOT müdahalesinin mecliste oylandığı günün ertesi... Sabah koşuya çıkmıştım yine. Yıldız Koyuna doğru... Koşuyordum öyle. Sonra yol kenarında bir araba gördüm. Beyaz bir Sedan... Kapısı, camları kan içindeydi. Yaklaşınca ön koltukta bir adam olduğunu fark ettim. Yaralıydı. Omzundan vurulmuş... Yanına gittim hemen. Baktım, kurşun sadece sıyırmış ama kanaması çok fazlaydı. Doktor olduğumu söyledim, *yaraya tampon yapmamız gerek*, dedim. Ama adam bana sürekli, *git*, diyordu. *Bulaşma sakın, seni öldürürler, yaşatmazlar...* Meğer milislerden kaçıyormuş ama adada da bulmuşlar izini... Öyle dedi. Ben de bunun benim için sorun olmayacağını söyledim, ben de benzer durumdaydım. *Yardım etmek istiyorum*, dedim. Sonra aracın içinde işime yarayacak bir şeyler aramaya başladım işte. Sargı bezi, batikon falan ama... Onları ararken başka bir şey gördüm. Bagajda patlayıcı vardı. 'Bunlar ne için?' diye sormaya kalmadan da... Başıma namluyu dayadı zaten. *Bunları görmemen*

gerekiyordu, dedi. Ne yapacağını düşündü benimle... Sonra da, bana iki seçenek sundu. *Ya yapacağım işe yardım edersin ya da kafana mermiyi yersin...* Açıkçası saldırı düzenleyeceği yerin Yunan Karargahı olduğunu öğrendiğimde çok da zor bir seçim olmadı benim için."

Aris, Gökçe'ye, söylediklerini ölçüp tartar gibi bir süre kadar baktı. Sonra, "Ne yapmanı istedi senden?" diye sordu.

Gökçe, "İşte-..." dedi. "O, bombaları yerleştirirken onu gözleyecek birine ihtiyacı varmış. Böyle şeyler..."

Aris, "Kimdi o adam?" diye sordu.

"O işte... Yüzbaşı."

"Yüzbaşı?" dedi, Aris.

"Yüzbaşı, evet. Adını söylemedi. Askermiş, rütbesi yüzbaşımı. Öyle dedi. İsminin Yasin olduğunu bugün, siz söyleyince öğrendim."

Aris ayağa kalkarak odanın içinde gezinmeye başladı. Kafasında oturmayan şeyler vardı. "Anlattıkların bana doğru ama nedense biraz eksik geliyor. Adını bile bilmediğin yaralı, yabacı bir adam... Seni böyle bir işe nasıl ikna edebilir ki? Canınla tehdit ederek mi? Seni mi? Senin gibi birini... Sanmıyorum. Bence sen buna bu kadar kolay atlamadın. Orada başka bir şey oldu, değil mi Gökçe? Dikkatini çekecek, seni o 'haklı davaya' inandıracak, bu fikre ikna edecek başka bir şey oldu..."

Gökçe alayla güldü. "Yunan karargahını havaya uçurmak isteyenlere yardım etmem için ikna edilmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Ochi." Aris başını iki yana salladı. "Aksine buna o kadar heves edersin ki, karargahı havaya uçuracağını söyleyen kişinin gerçekten de, bunda samimi olup olduğunu gormek istersin... Bu donanıma sahip mi değil mi, bilmek istersin ki sonradan hüsrana uğrama... Hatta seni şu üç günde tanıdığım kadarıyla bundan eminim ki, o adamı boylesi 'kutsal' bir amaca iten fikrin mimarını da irdellersen sen. Arkasında kim var gormek için, ellerini sıkmak için... Bunun ardını bilmek istersin."

Gökçe, "İstemedim" dedi gergin bir sesle. "Gördüğüm, duyduğum bana yetti."

"Duyduğun? Neler duydun mesela?"

"Anlattım ya işte..." dedi, Gökçe. Tırnaklarını parmaklarının derisine daha çok geçirmeye başlamıştı. Ona 'Nutuk'tan bahsedemezdi. "Bugüne kadar gördüğüm, duyduğum bana yetti. Ben yıllardır o insanların içindeyim. Türk çeteci denen bir avuç insanın bu ülke için neler

yaptıklarını, yapabileceklerini tecrübeyle biliyorum. Daha fazla sorgulamaya lüzum görmedi-..."

"Babanızın kulağına ne fısıldadınız Gökçe Hanım?" dedi Aris, pat diye. Sırtını duvara yaslamış, kollarını birbirine bağlamış halde tepeden bakan gözlerini Gökçe'ye dikmişti.

"Ne fısıldaması-..." dedi Gökçe, irkilir gibi. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Gördüm sizi. Babanızla bir şey fısıldaştınız orada."

"Yanlış görmüşsünüzl!"

"Gayet doğru gördüm, Gökçe." Aris, yaslandığı duvardan doğrularak tek elini masaya dayadı. "Baban, bu işe nasıl bulaştığını, seni nasıl ikna ettiklerini sorduğunda bir şey soyledin ona. Ve her ne dediysen İsmet Başkan'ın yüzündeki ifade birden değişti. Şaşırdı, dondu kaldı... Ne soyledin ona?"

"Size söylediğimi söyledim!" diye directti, Gökçe. "Kızının ölümle tehdit edildiğini öğrendiği için oluşmuş olabilir mi acaba yüzündeki o ifade?!"

Aris, başını iki yana salladı. Gökçe'nin bir şey sakladığından emindi ama sakladığı o şey her neyse, bunu söylemeyeceğini da gayet iyi biliyordu. "Peki" dedi, sadece fazla üzerinde durmuş gibi görünmek istemiyordu. "Yasin'den başka biriyle iletişim kurdun mu? Ya da sana birlikte çalıştığı birinden soz etti mi hiç? Sizden ya da bizden?"

"Söz etti, evet" dedi, Gökçe. Yasin, planın ilerleyen aşamalarında Yunan askerlerinden bir kişinin kendilerine yardım edeceğini söylemiş ama o kişinin ismini hiç vermemişti. 'Karargahtaki patlamada ölecek zaten, onu sadece kullanıyorum' demişti. Gökçe, bu kişinin Başçavuş Pedro olduğunu, dün yediği boyozdan zehirlendiğinde anladı. Zira elindeki boyozu gören tek kişi oydu. Yasin tarafından oyuna getirildiğini fark edince Gökçe'yi öldürerek intikam almak istemiş, olabilirdi. Böyle düşünmüştü Gökçe. Ta ki, birkaç saat öncesine kadar... Yasin'in nasıl biri olduğunu görene kadar... Tesadüf sandığı karşılaşmanın, kendisini oyunun içine çekmek için tasarlanmış berbat bir kurgu olduğunu anlayana kadar...

"Naı?" dedi o sıra Aris. "Devam et."

Gökçe, avantajı elinde bulundurduğunu hissediyordu. "İki kişiden söz etti" dedi, kelimelerini bastırarak. "Yunan askerlerinden iki kişinin kendisine yardım ettiğini söyledi. Birisi demek ki Başçavuş Pedro'ymuş, rahmetli..." Düşünür gibi yaptı. "Acaba diğeri kim?"

Aris'in gözleri birden kocaman açıldı. Çene hattının keskinleşmesinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu. Sinirli tavırlarla hızlı hızlı nefes alarak dışarıya doğru "Stratiótis!" diye seslendi.

İçeri giren asker selam vererek "Málista kýrie!" dedi.

Ve Aris'in ağzından uzun uzun cümleler dökülmeye başladı. Hepsi kendi dilinde olmasına rağmen Gökçe, Yüzbaşı'nın sesindeki sert tonlamadan, araya sıkıştırdığı küçük yalanın işe yaradığını anlamıştı. Aris kafasını daha şimdiden içerideki ikinci köstebeğe takmış görünüyordu. Onun yaşadığı bu huzursuzluk bile yeterliydi Gökçe için. Kendi askerlerine güvenmeyen bir komutan, kendi iç meselesini çözmeden burada dikiş falan tutturamazdı. *Oh, olsundu.*

Asker başıyla Aris'i selamlayıp odadan çıktıktan sonra Gökçe, sesine yerleştirdiği yapmacık bir ifadeyle "Umarım köstebeği bir an önce yakalarsınız, Yüzbaşı" dedi. "Akşam için tören düzenlemek istediğinizi duymuştum. Ona da yazık olacak..."

"Neden yazık oluyormuş?" diye sordu, Aris.

"E ordunuzda bir köstebek var, başçavuşunuz öldürmüş?! Bu durumda şölenler, törenler düzenleyecek değilsiniz herhalde?"

"Aksine..." dedi Aris, kinayeli bir sesle. "Askerlerime talimat verdim, toren alanını daha da genişletecekler. İkramlar daha da artırılacak, ortaya Rum müzisyenler için bir sahne bile kurulacak. Çünkü bilirsiniz, asıl şimdi bir olmalıyız... Siz ne diyordunuz, böyle zamanlar için? *Birlik ve beraberliğe her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğumuz gunlerdeyiz.* Öyle değil?"

Gökçe öfkeyle yutkundu. "Neyse ki! Ben o günleri görmeyeceğim, Yüzbaşı. Hadi-... Hadi, n'apıyorsunuz yapın. Tutukluyor musunuz beni, asıyor musunuz, kesiyor musunuz-... Ne yapacaksanız yapın bir an önce, bitsin gitsin."

Aris, başını öne eğmiş, oturduğu yerde hakkında verilecek hükmü bekleyen Gökçe'ye dönerek son derece sakın bir sesle "Sana hiçbir şey yapmayacağım, Gökçe" dedi.

Gökçe kaşlarını çatarak başını yukarı kaldırdı. "Anlamadım?"

"Oysaki gayet açık soyledim" dedi, Aris. Gökçe'nin karşısına tekrar oturmuş, kollarını bağlamıştı. "Sana hiçbir şey yapmayacağım."

"Siz-..." Gökçe afalladı. "Neyin peşindesiniz yine siz, Yüzbaşı? Ne yapacaksınız? Eğer, onunla bununla görüşür, sizi birilerine götürürüm diye serbest bırakacaksanız beni, hatırlatayım; Ben Yasin dediğiniz o adamdan

başka hiç kimseyi bilmiyorum, tanımıyorum. Dolayısıyla sizi de hiç kimseye götüremem."

"Bunu bu yüzden yapmıyorum, Gökçe" dedi, Aris. "Seni serbest bırakacağım, çünkü babanla boyle anlaştık."

"Ne?" Gökçe, hem öfke hem de hayal kırıklığı içindeydi. "Babam bunun için pazarlık mı yaptı seninle?! Beni bırakman için-... Ne istedin karşılığında ondan?!" Ayağa kalkarak bağırdı. "Söyle! Neyin bedeli olarak azat ediliyorum ben!"

Aris, yumruk yaptığı elini sinirle masaya vurarak ayağa kalktı. Gökçe, odada yankılan ses yüzünden, dikildiği yerde havaya sıçramıştı. Aris'in üzerine doğru attığı ilk adımın ardından ise neye uğradığını şaşırarak bir adım geri çekildi. "Şu!" dedi Aris, Gökçe'nin üstüne doğru yürümeye devam ediyordu. "Sesinin tonuna artık biraz dikkat et, Gökçe Hanım! Burası senin çetecilik oynadığın isyancı kampı değil! Burası bir karargah ve senin karşısında da o karargahın komutanı var!"

Gökçe, bir adım daha geri gitti o an, Yüzbaşı Aris bir adım daha ileri. "İkincisi!" diye ekledi ardından, kaşlarını kaldırmış, hareli gözlerini Gökçe'nin maviliklerine dikmişti. "Bir şeyin bedeli olarak serbest bırakıldığın falan yok! Sana bu tuzağı kuran kim? Karargahı patlatıp kaos yaratmak isteyen kim? Benim askerlerimi kullanıp kandıran kim? Bir siyasi ilçe başkanının akıl hastası yeğenine sahte kimlikler verip bagajında bombayla uzerimize salan kim? Bu adadaki karmaşadan kar sağlayan kim? Bu sorular-..." Elini yukarı kaldırarak kapıyı işaret etti. "Hem babanın hem de benim cevabını aradığımız sorular! Çünkü ikimiz de aynı şeyin peşindeyiz. Tüm bunların arkasında gerçekte kim var? Bunun peşindeyiz. Bu yüzden de babanızla işbirliği yapacağız, Gökçe Hanım! Ama takdir edersiniz ki, kızını tutukladığım bir adamla bunu yapamam! İşte siz, o yüzden serbestsiniz. Size tavsiyem..." İki elini yukarı kaldırıp başını işaret ederken Gökçe'nin üzerine doğru bir adım daha attı. "Kafanızın içinde bir şeyleri yargılayıp hükümler vermeden, karşınızdaki insanı dinleme alışkanlığı edinirseniz, emin olun, hayatı çok daha kolay hale getirirsiniz. Hem kendiniz hem de etrafınızdakiler için!"

Gökçe, sözlerini bitirdiğini düşünüp tam ağzını açıyordu ki Aris, "Bitmedi!" dedi. İleri doğru bir adım daha atmıştı. "Biraz önce askerlerimin ne için burada olduğuyla ilgili söylediklerin..." Duraksadı. Gözlerini Gökçe'den ayırmadan, bu kez Türkçe olarak dışarıya seslendi. "Asker!"

İçeri giren asker de Türkçe olarak, "Emredin, Yüzbaşım!" dedi.

Aris askere sordu. "Neden buradasın, asker? İmroz'a niye geldin? Neden KOT askeri oldun?"

Asker, "Ustlerim boyle uygun gordu, komutanim!" dedi.

"Çıkabilirsin" dedi, Aris. Gözleri hala Gökçe'deydi. "Çıkınca içeri beş asker daha gönder."

Asker başıyla Aris'i selamlayıp dışarı çıktı. Koridordan Yunanca sesler gelmeye başladı. Ardından içeri beş asker daha girdi. Aynı anda hazır ola geçerek asker selamı verdiler.

Aris, gözlerini Gökçe'den ayırmadan askerlerine seslendi. "Sol baştan sırayla söyle, asker! İmroz'da ne işiniz var? Neden KOT askeri oldunuz?"

Askerler sırayla cevap verdiler:

"Ustlerim emretti, Yüzbaşım!"

"Maaşı yuksekti, Yuzbaşım!"

"Türkçe'm iyi diye istedim, Yüzbaşım!"

"Siz istediniz, Yüzbaşım!"

"Ustlerimin emriyle geldim, Yuzbaşım!"

Yüzbaşı Aris, Gökçe'ye kenetlediği gözlerini hala ondan ayırmamıştı. Askerlerine, sakın bir ses tonuyla "Çıkabilirsiniz!" dedi. Askerler selam verip sorgu odasından ayrılırken Aris ise ileri doğru son bir adım daha attığında Gökçe'nin sırtı, arkasındaki duvara çarptı.

Duvarın soğukluğu ter içindeki bedenini irkiltmişti. Atkuyruğu yaptığı saçlarının ıslak tutamları omuzlarına düşüyor, sıkışan göğsü, üzerindeki crop'un içinden hızlı hızlı yükselip alçalıyordu.

Aris, Gökçe'yi baştan ayağa süzdükten sonra başını tekrar yukarı kaldırdı ve bakışlarını Gökçe'nin giderek bulanık mavi gözlerine odakladı. "Askerlerim" dedi, ardından kendinden emin bir tonda. "Dediğin gibi, turistik gezi için burada değiller, haklısın. Ama sandığın gibi işgal hevesleriyle KOT'çu olan, gönüllü seçkin katiller de değiller. Buradalar çünkü çoğuna boyle emredildi. Buradalar çünkü kendince sebepleri vardı; daha çok para, daha kolay terfi ya da dilini bildiği bir ülkenin avantajı... Ama bu sebeplerin içinde işgal düşleri yoktu. Benim birliğimdeki hiçbir asker buraya sandığın sebepten gelmedi. Çoğu, ne olduğunu bile anlayamadan koluna yapıştırılmış KOT armasıyla kendini İmroz'a giden bir uçağın içinde buldu." Sesli bir nefes alarak duraksadı. "Lubnan'da ne yaşadın, bilmiyorum" diye devam etti sonra. Sesi öncekine oranla sakindi. "Bu birliklerdeki askerlerin bu vazife için gönüllü olmuş canavarlar olduğunu sana düşündüren ne, onu da bilmiyorum. Ama bir şeyi çok iyi

biliyorum, adalı kız... Burası Lubnan değil, benim askerlerim de orada gördüklerin gibi değil. O yüzden... Eğer birini illa karşına alacaksan bu, sadece ben olmalıyım, birliğimdeki askerler değil. Çünkü buraya kendi isteği ile gelen tek kişi benim. Çünkü dediğim gibi, ben İmrozluyum... Aklında bulunsun, bir daha birini öldürmeye kalkacaksan..." İşaret parmağını kendi göğsüne dayadı. "Doğrudan beni hedef al."

Gökçe, Yüzbaşı Aris'in sözlerine hiçbir cevap veremedi. Aslında nadir olan bir şeydi bu. Öfke, stres ya da panik altındayken kilitlenip kaldığı nadir anlardan biriydi. Ağzından çıkacak doğru kelimeyi bir türlü seçemiyordu. Konuşamadıkça geriliyor, gerildikçe terliyordu.

O sırada Aris de fark etti bunu. Gözleri Gökçe'nin ensesinin bitip boynunun başladığı yerde oluşmuş minik bir ter damlasına takılmıştı. Sonra damla yerinden yavaşça koptu ve Gökçe'nin bembeyaz boynundan aşağı doğru süzölmeye başladı. Aris'in de gözleri damlanın geçtiğı yolu istemsiz takip ediyordu. Minik damla, Gökçe'nin gerdanından göğüslerine doğru inmeye başladığında ise Aris'in yüzünde imalı bir ifade oluştu.

"Umarım o gün geldiğinde de..." dedi, fısıldar bir tonda. Sonra eli yavaşça Gökçe'nin boynuna uzandı ve orta parmağını damlanın tam üstüne bastırdı. "Karşımda böyle terlemezsın."

Sözlerinin ardından bir adım geri çekildi ve arkasını dönerek kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında, koridorda bekleyen askere "Gökçe Hanım serbest" dedi. "Kendisine kapıya kadar eşlik edin."

Sonra eşikten geçip dışarı çıktı. Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken kaşlarının ortası bir şeyleri garipser gibi çatılmıştı. Biraz önce Gökçe'ye dokunan elini istemsizce kımıldatıyordu. Terlediğini fark ederek üniformasının yaka düğmesini çözdü ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Öğle sıralarında Adalı'ların evine sessizlik hakimdi. Gökçe, kimseye tek kelime etmeden kapandığı odasından saatlerdir dışarı çıkmamıştı. Gökalp bir köşede susuyor, İsmet bir köşede elini alına dayamış düşünüyordu.

Bir süredir ikisinin halini izleyen Süreyya Hanım, "Yetti artık ama..." diye söylendi o an. Sessizliğe daha fazla tahammöl edememişti. "Ne oluyoruz yani? Herkeste bi' haller... Bi' bir şeyler... Gökçe Hanım da kapandı odasına, çıkmıyor dışarı. Anlamıyorum ben! Hem diyorsunuz ki Gökçe aklandı, karargahı patlatıp sonra da kızımı zehirlemeye çalışan adam hakkını buldu... Ama suratınız beş karış!"

İsmet'le Gökalp birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Gökçe'nin bu işe karıştığını Süreyya'ya söylememeye karar vermişlerdi. İsmet, renk vermek istemediğinden "Sen bakma bize..." dedi, zoraki gülümseyerek. "Sabah sabah aksiyon yaşayınca nevrimiz döndü. Şimdi şöyle acı bir kahve içeriz, geliriz kendimize. Değil mi Gökalp?"

Gökalp'in gözü telefonuna gelen mesajdaydı. "Yok baba ya..." dedi, keyifsiz bir tonda. "Siz için. Benim çıkmam gerekiyor."

"Nereye?" diye sordu, Süreyya.

"Meyhaneye anne" dedi, Gökalp. Kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Mal gelecekti bugün, üç gün sonraya açılış var, malum. Oralarda olmak lazım."

"Tamam oğlum, işine bak sen" dedi, Süreyya. Adımlarını mutfığa yöneltmişti.

O sıra İsmet de salonun boşalmasını fırsat bilerek Gökçe'yi bir kez daha yoklamak istedi. Karargahtan eve gelirken yol boyu kızıyla iletişim kurmaya çalışsa da alabildiği tek cevap "Sonra, baba"dan öteye gitmemişti. Oysa 'sonra' İsmet için ucu çok açık bir kavramdı. Gökçe'nin "Nutuk"u nereden duyduğunu bir an önce öğrenmesi ve üstündekilere bildirmesi gerekiyordu. Belli ki bu harekattan haberdar olan birileri, parolalarını kullanarak Türk direnişçileri manipüle ediyordu. Bu, "Sonra"ya bırakılacak bir mesele değildi.

İsmet, Gökçe'nin odasının önüne geldiğinde bir gözüyle mutfığa bakan koridoru yoklayarak kapıyı tıklattı. Ama içeriden cevap gelmemişti. "Gökçe..." diye seslendi. Hala cevap yoktu. "Gökçe konuşmamız lazım" dedi. "Açıyorum kapıyı."

İsmet, içeri girdiğinde Gökçe'yi kafasına yorganını bürümüş, kımıldamadan yatar halde buldu. "Kızım..." dedi, yatağın ucuna oturarak. "Hadi bi' bak bana..." Gökçe hala cevap vermiyordu. "Evladım, bak hadi bana..."

"Utaniyorum." Gökçe, kafasını yorganın altından çıkarmadan mırıldandı. "Çok utaniyorum."

İsmet, elini uzatarak yorganı hafifçe kaldırdı. "Gökçe..." dedi, ardından hayretle. "N'aptın kendine sen böyle?"

Gökçe, dizlerini karnına çekmiş, başını diz kapaklarına yerleştirmiş ağlamaktan şişmiş gözleriyle boşluğa bakıyordu. "Çok utaniyorum, baba" dedi, çatallaşan sesiyle. "Kimsenin yüzüne bakacak halim yok benim."

"Kızım..." İsmet, Gökçe'nin saçlarını okşamaya başladı. "Nereden bilecektin amaçlarının farklı olduğunu?" dedi, şefkatli bir tonda. "Nereden bilecektin arka planda ne işler çevirdiklerini? Bilemezdin ki Gökçe. Bilemezdin kızım. Senin yerinde olsa aynı şeyi yapacak kaç kişi var bu memlekette, haberin var mı? Doğru bir şey yaptın demiyorum ama yanlışla düşme sebebin anlaşılabilir, diyorum. O yüzden suçlama artık kendini. Hem, Yüzbaşıyla da konuştuk biz. Anlattı bana her şeyi. Tehdit etmiş adam seni, yardım etmeyip ne yapacaktın?"

"Baba-..." dedi Gökçe, kırık dökük bir sesle. "O beni tehdit falan etmedi-..."

"Eee... Nasıl oldu?"

Gökçe tek çırpıda söyledi. "Karargahı havaya uçurmak, benim fikrimdi, baba. Ben yerleştirdim o patlayıcıları oraya!"

"Ne?"

Gökçe yattığı yerden kalkarak doğruldu. Yanaklarından süzülen yaşları eliyle çarçabuk silerek "Tanışma hikayemiz doğru ama sonrası değil" dedi. Hem utanç hem de öfke içindeydi. "Elinde bir sürü patlayıcı vardı ama nerede kullanacağına karar vermemişti daha. Karargahı patlatmayı ben teklif ettim. Ben yalvardım ona plana beni de dahil etmesi için! Ben, baba-... Ben... Ben yaptım."

İsmet'in bir gözü kapıda bir gözü karşısında hüngür hüngür ağlayan kızındaydı. "Gökçe'm..." dedi, kızının yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Öyle olmadı."

"Baba, yapma-..."

"Gökçe..." dedi İsmet, kararlı bir sesle. "Nasıl ki tanışmanız tesadüf değil, bunlar da değildi. Senin sabahları o koyda koştuğunu bildikleri için Yasin'i oraya gönderdiler. Sen doktorsun diye Yasin'i vurup önüne çıkardılar. Sen milislerle başını derde soktuğun için Yasin'e de böyle bir hikaye yazdılar. Patlayıcıları gördüğünde bunları Yunan'a karşı kullanmak isteyeceğini bildikleri için onları bagaja yerleştirdiler..." Derin bir nefes verdi. "Görmüyor musun Gökçe'm? Her şeyi en başından tasarlamışlar, bütün işaretleri, izleri onlar vermiş sana... Planlarını parçalara ayırıp önüne atmışlar ki, sen birleştirebil diye! Çünkü bunu yapınca plan birden senden çıkmış gibi olacak. Senin planın olacak. Böyle düşünmeni istediler. Bak, başarmışlar da..."

"Kim bunlar baba?" dedi Gökçe, çaresiz bir sesle. "Kim bunlar?"

İsmet, "Bunlar..." dedi. "Türkiye'yi topyekun işgale hazırlayanlar, kızım. Bu işi Gökçeada'yla sınırlı bırakmak istemeyenler... Karargahın patlatmalarının da sebebi bu. Yunanistan'ın saldırıyı bahane ederek işgalin boyutunu Gökçeada'dan İstanbul'a taşıması için, İzmir'e taşıması için, Ankara'ya taşıması için... Açıkta savaş ilan etmek için."

Gökçe'den "Hii!" diye bir inleme çıktı. Avuçlarını ağzına bastırmış, kocaman açtığı mavi gözleriyle babasına bakıyordu. "Baba-..." dedi, kesik bir sesle. "Ben-... Ben n'aptım..."

"Geçti kızım, geçti..." İsmet, Gökçe'ye sarılarak kızının alnına uzun bir öpücük kondurdu. "Kimseye bir şey olmadı. Tamam mı? Geçti, gitti..." Sabahtan beri aklında dolanan o soruyu o an sormaya karar verdi. "Ama bir şey var, Gökçe... Bunu bana söylemen gerek kızım. Sen, bana bugün orada bir şey dedin. Bana... 'Nutuk'tan bahsettin. Sana bunu Yasin mi söyledi?" Gökçe yavaşça başını sallayınca İsmet tekrar sordu. "Ne biliyorsun sen 'Nutuk'la ilgili?"

"Çok şey değil" dedi, Gökçe. Başını babasının göğsüne yaslamış, iç çekerek konuşuyordu. "Adana'daydım... Türk çetecilerin içinde bir grup var. Çatışmaların böyle yürümesinden hoşnut değiller. Her şeyi tek elde toplamak, tek merkezden yönetmek istiyorlar. Zamanında Mustafa Kemal'in yaptığı gibi... Bu fikri savunanlardan biri, gencecik bir askerdi. Kollarımda öldü benim. Onun cebinde bir zarf buldum ben... Üzerinde-..."

"Nutuk damgası vardı..." diye mırıldandı, İsmet.

Gökçe babasını duymamıştı. "Hı?"

İsmet, bozuntuya vermeden "Devam et, kızım. Devam et..." dedi.

"Üzerinde 'Nutuk' yazan bir damga vardı, zarfın" dedi, Gökçe. "Zarfın içindeki kağıtta sadece yer ve zaman yazıyordu."

"Hatırlıyor musun peki?"

Gökçe başını salladı. "Hatırlıyorum... 2 Aralık 2038, Saat.22.00, Kuzey Kıbrıs, Gazimoğusa Limanı. Ben... Oradaydım o gün."

İsmet "Ne?" dedi. "Orada mıydın?" Sonra birden hatırladı. O gün toplantılarına, elinde Nutuk damgalı bir kağıtla girmeye çalışan genç bir kızıdan söz etmişlerdi. İçeri alınmayacağını anlayınca kızın kaçtığını, tazi gibi koştugu için de yakalanamadığını söylemişlerdi. İsmet, dehşete kapılır gibi oldu o an. *O kız, Gökçe'ymiş dedi, içinden. Gökçe'ymiş.*

Gökçe, babasının yaşadığı şoktan habersiz "Önce uzaktan, gelip gidenleri izledim bir süre" dedi. "Sonra birileri dikkatimi çekince takip ettim ama gittikleri yerde, almadılar beni içeri. Şüphelendiklerini anlayınca da

kaçtım... Ama o insanların orada niye bir araya geldiklerini anlamak zor olmadı tabii. Örgütlü bir mücadele için oradaydılar. Mustafa Kemal'in yolundan gitmek için oradaydılar. O yüzden ben-... Yasin denen adamdan 'Nutuk'u duyunca... Tek bir an şüphe etmedim baba. Tek bir an... Bir an bile..." Sonra başını yukarı kaldırıp gözlerini babasına çevirdi. "Sen nerden biliyordun diye soracağım ama baksana, demek ki o kadar da büyük bir sır değilmiş."

İsmet, "Çalındı kulağıma bir şeyler..." dedi, kızına renk vermek istemiyor ama içindeki huzursuzlukla nasıl başa çıkacağını da bilmiyordu. Demek ki o toplantıya gelen birileri, Gökçe'yi tanımıştı. Demek ki o toplantıya gelen birileri, içlerindeki İrlandalıları.

Gökçe ise babasının ruh halinden payeler çıkaramayacak kadar kendi derdine düşmüştü. "Yine de kendime çok kızıyorum, baba..." dedi, ağlamaklı sesiyle. "Az daha sebep olacağım şey-... Aklım almıyor. Almıyor ama... Ölsünler istedim, baba. Hepsi ölsün-... O canavarların hepsi o binanın içinde paramparça olup ölsünler istedim! Bunu düşünmekten alıkoyamadım kendimi! O adam, Yasin mi her kimse-... Öyle şeyler anlattı ki KOT'larla ilgili... Neden o birliğe girdiklerini, geçtikleri eğitimi, motivasyonlarını... Bir kez daha iğrendim hepsinden, bir kez daha bilendim. Ki ben... Ben zaten aşındaydım onların zulümlerine..." Gözlerinden süzülen yaşlar, babasının gömleğinde kocaman bir ıslaklık oluşturmuştu. Güçlkle yutkunarak, "Baba ben Lübnan'da çok kötü şeyler gördüm..." diye devam etti. "Çok ağır şeyler baba... Onlar... O KOT askerleri-... Baba, insan değildi onlar. Değildi. Bir tanesinin bile gözünün içinde insanlığa dair hiçbir şey yoktu. Ben, o yüzden-..."

İsmet, tereddütlü bir sesle "Ya Yüzbaşı Aris?" diye böldü, kızının sözünü. "O da öyle biri mi sence?"

Gökçe, babasının göğsünden hızlıca doğruldu. "O nereden çıktı şimdi, baba?"

"Hiç... Öyle, bir yerden çıkmadı" dedi, İsmet. "Merak ettim sadece. Son iki günde, iki kere hayatını kurtardı senin."

"Hayatımı kurtarmak mı?" Gökçe'nin yüzündeki hüznün yerini hemen öfkeye bıraktı. "Onlar burada olmasaydı, bunların hiçbirisi başıma gelmeyecekti zaten, baba. Benim bu halde olmamın sebebi, onlar! Önüme çelme atıp düşürenle, tutup yerden kaldıran aynı kişi. Sen şu an ayakta olduğumu söylüyorsun, bense sürekli nasıl düştüğümü hatırlıyorum."

"Gökçe..." İsmet, yavaş yavaş eski haline dönen kızını omuzlarından kavradı. "Bugün, aslında bizim planımız neydi, biliyor musun?"

"Doğru..." dedi, Gökçe imalı bir sesle. "Bir de o mevzu var. Yüzbaşı'yla işbirliği yapmaya başlamışsın, baba. Hemen 'siz' olmuşsunuz falan... Ben tebrik etmeyi unuttum seni."

"Senin unuttuğun şey, benim idareci olduğum. Bunları daha en başından konuştuk seninle. Sana yeri geldiğinde onlarla aynı masaya oturmak durumunda kalacağımı da söyledim, ellerini sıkmak zorunda olacağımı da söyledim. Ki bu da-..."

"Bugün hiç zorunluluktan sıkıyor gibi değildin ama baba?" diye böldü Gökçe, babasının sözünü. "Gayet samimi görünüyordun."

İsmet, "Gökçe..." dedi, ismin son harfini uzatarak söylemişti. "Sen dinlemeyi ne zaman öğreneceksin kızım?"

"Hı, ortak dertler de edinmişsiniz hemen. O da aynısını söylüyordu sabah."

İsmet kaşlarını çatı. "Kim?"

"Kim olacak? O işte."

İsmet, "Gökçe..." dedi, tekrar. "Dedin ya az önce hani, o eli sıkarken samimi görünüyordun diye... Çünkü öyleydim, kızım. Samimiydim. Senin adını anmaktan imtina ettiğin adama ben bugün minnet duydum." Gökçe başını diğer tarafa çevirmişti ki İsmet ekledi. "Benim kendi ellerimle ateşe attığım kızımı, alevlere değmeden çekip çıkardığı için ben ona minnettarım." Gökçe başını hızla geri çevirdi. Babasının yüzüne ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi bakıyordu. İsmet devam etti. "O Yasin denen şerefsiz-... Refak'ın yeğeni. Sağlam pabuç olmadığını biliyordum. Bir gece önce, hastanenin civarında görünce, Yüzbaşı Aris'ten adamı takibe almasını istemiştim. Sabah seninle buluşacağını öyle öğrendik. Ne yapabiliriz ne edebiliriz konuştuk. Sonra dedik ki, bırakalım görüşsünler... Biz uzaktan takipte kalırız, ne konuştuklarını dinleriz... Plan, senin Yasin'le buluşman üzerineydi. Ama sonra sen Yıldız Koyuna doğru giderken Yüzbaşı Aris'e bir zarf gelmiş. Gördün işte, içinde neler olduğunu-... Benim dilim varmıyor!"

Gökçe gözlerini kapatıp başını yere eğerken İsmet, "Aris, bir asker kızım" diye ekledi. "Askerlerin kafasında her zaman *plana sadık kalmak* vardır." Ağzından çıkan son cümleyi, biraz da kendine söylemiş gibi hissetti İsmet. Zira aldığı son talimattan sonra *plana sadık kalmakta* zorlamanın ne demek olduğunu çok iyi anlamıştı. Yine de kendini çabuk toparlayıp kızına

döndü. "Diyeceğim o ki, bunu pekala görmezden gelebilirdi. *Planı böyle kurduk*, der geçer, seni de o adamın yanına gönderirdi. Ama yapmadı. İnisiyatif kullandı. Seni riske atmadı... Ben, o yüzden dediğin gibi, Yüzbaşı'nın elini sıkarken samimiydim. Çünkü senin Lübnan'daki o askerlerin gözlerinde göremediğini, ben bugün Aris'in gözlerinde gördüm."

Gökçe, bir anlığına babasının sözlerini düşünür gibi oldu. Sonra tüm vücudunun elektrik verilmiş gibi kasıldığını hissedince omuzlarını titretip "Aman baba..." dedi. "Sen de... Bırak Allah aşkına... Sana öyle gelmiştir. Kim bilir ne dönüyordur onun kafasında?" Kafasını hızlı hızlı sağa sola salladı. "Hem, ne görmüş olabilirsin acaba onun o-... O çiyen gözlerinde?" Babasının onda ne görmüş olabileceğini sorgularken ister istemez Aris'in yüzü geldi, gözünün önüne. İçinde, kapkara olmuş istikbalini gördüğü ela hareli kahverengi gözleri... Sanki ona inat sürekli, canlı ve parlak bakıyorlardı. Gökçe'ye içindeki karanlığı hatırlatırcasına tutulan maksatlı bir ayna gibi... Düşündükçe irkildi. Derken bugünkü hali geldi aklına. Karşısında nasıl da kilitlenmiş, hiçbir şey söyleyememişti. Yalnızca saatler evvel yüzüne tokat gibi çarpan gerçeklerle bu kadar sarsıcı bir yüzleşme yaşamamış olsaydı, muhakkak ki kendini toparlar iki kelimeler ederdi. Sonra birden gözleri kocaman açıldı, eli hızla göğsüne gitti. Bunu düşünmemesi gerekiyordu. Ona böyle dokunmaya nasıl cüret edebilmişti? Kaskatı kesilecek zamanı buldum, diye geçirdi içinden. Yoksa nasıl da yiyordu bak suratına yumruğu... Sinirden başına okkalı bir ağrı saplandı.

"Gökçe?" dedi o an, İsmet. Bir süredir karşısında şekilden şekle giren kızının tuhaf hallerini izliyordu. "İyi misin?"

Gökçe hızlı hızlı başını salladı. "İyiyim. İyiyim..."

"Güzel" dedi, İsmet. Elini kızının omzuna koymuştu. "Sen biraz daha dinlen, akşama kadar iyice bi' toparlan, kendini de ayarla. Saat beş gibi çıkarız."

"Anlamadım? Nereye çıkacağız?"

"Törene" dedi, İsmet. Ayağa kalkmış, kapıya doğru hızlanmıştı. "Beş buçuk gibi tören, akşamına da kokteyl var."

"Pardon?"

"Duydun işte beni, kızım." İsmet, elini kapının kulpuna uzatarak kızına son bir bakış attı. "Protokolün katılımı mecburi, *aileleriyle birlikte* diye de özel olarak belirtmişler."

"Baba!"

İsmet, "Ben de bayılmıyorum, Gökçe" dedi. "Gider, biraz görünür sonra da döneriz. İtiraz istemiyorum. Adada kaos çıkarmanın kimin ekmeğine yağ sürdüğünü gördün. Biraz sözümü dinle artık benim."

İsmet, sözlerini tamamladıktan sonra odadan çıkarken Gökçe, yastığını eline alıp sinirle yüzüne bastırdı ve atabildiği en sessiz çığlığı attı. Ve Allah kahretsin ki, yine terlemeye başlamıştı.

"Anlat!" dedi, Yüzbaşı Aris. Odasından içeri girmiş, üniformasının kollarını kıvrırken gözlerini Teğmen Adoni'ye dikmişti. Adoni'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, Yıldız Koyundaki çatışmadan gelen haberler pek de iyi değildi.

Adoni, "Sanıyorum ki kalabalık gelmişler, Yüzbaşım" dedi, mahcup bir tavırla. "Yasin'le birlikte Çavuş Leander de çatışmada öldürülmüş."

Aris, sıktağı yumruğunu hızla masaya vurdu. Adadaki henüz üçüncü gününde birliğindeki tek keskin nişancıyı kaybetmişti. Sinirle kenetlediği dişlerini sıkabildiği kadar sıkta. Önce içeride hızlı hızlı birkaç tur attı, ardından masanın üzerinde duran viskiyi açarak bardağını yarıya kadar doldurdu ve tek dikişti içti. Viskinin yakıcı tadını boğazında hissederken kaşları keskin bir viraj çizer gibi havalanmıştı. "Refak denen adam, peki?" dedi, sesine yerleşen öfkeyle. "Ondan bir şey çıkmadı mı?"

"Çocuklar takip ediyor, Yüzbaşım. Yasin'in cesedini teslim alırken hali kötüymüş. Ceset morga kaldırıldıktan sonra da kendini eve kapatmış. Henüz kimseyle temasa geçmedi. Dediğiniz gibi, şimdilik sadece izliyoruz."

Aris, bıkkın bir ifadeyle başını salladı. "Başçavuş Pedro... Onu öldüreni tespit edebildiniz mi?"

"Görgü tanıkları var, Yüzbaşım. Tarifleri Yasin'le eşleşiyor."

"Ölüler!" diye bağırdı, Aris. "Ölülerden başka elimizde hiçbir şey yok!" Bardağını bir kez daha doldurup bir kez daha tek dikişte içti. Ağzındaki keskin tat yüzünü ekşitmişti. Adoni'ye dönerek, "Pedro'yu iyice araştır!" dedi. "Eşyaları, telefonu, konuşma dökümleri, ailesi... Hepsini tek tek incele, en küçük bir detayı dahi bilmek istiyorum."

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

"Bir de..." dedi, Aris. Başını, hayıflanır gibi iki yana salladı. "Soruşturmayı sadece sen yürüteceksin, Teğmen... Şu kız, Gökçe, içeride Pedro'dan başka bir köstebek daha olduğunu söyledi. Yasin, öyle demiş sözde."

"Sizce doğru mu peki, Yüzbaşım?"

"Bilmiyorum." Aris, elini alnına götürerek baş ve işaret parmağını şakaklarına bastırdı. "Yasin yalan söylemiş olabilir. Ya da hiç öyle bir şey söylememiş de olabilir. Gökçe Hanım yine ortalığı karıştırmak istiyor olabilir. Ya da bir köstebek yerine beş köstebek de olabilir. Her şey olabilir, Adoni. O yüzden tedbirli davranacağız."

"Anlaşıldı, Yüzbaşım!"

Aris, "Çıkabilirsin, Adoni" dedi.

Teğmen Adoni, başıyla selam verip kapıya yöneldiğinde ise Aris'in sesi yeniden duyuldu. "Teğmen?"

"Yüzbaşım?"

"Akşamki tören için protokole katılımın zorunlu olduğu iletildi mi?"

Adoni, "Evet, Yüzbaşım!" dedi.

"Söylediğim gibi mi yazdınız?"

Adoni, bir kez daha "Evet, Yüzbaşım!" dedi. "*Ailenizle*, diye de özellikle belirttik." Aris, başını sallayınca Adoni, yalandan öksürür gibi yaparak, "Yani çünkü..." dedi. "*Kızlarınızla* deseydik, çok belli olurdu, Yüzbaşım!"

Aris, dişlerini sıkarak "Adoni!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

Adoni tüm ciddiyetiyle emre itaat etti. "Emredersiniz, Yüzbaşım!"

Gökalp meyhaneden içeri girdiğinde, İlçe Emniyet Müdürü Yusuf Devran'la burun buruna geldiler. "Nerede kaldın lan?" diye sitem etti, Yusuf. Eliyle kolundaki saati gösteriyordu. "Yarım saattir ağaç ettin beni burada."

"Anca gelebildim abi" dedi Gökalp, mahcup bir tavırla. "Biliyorsun işte evdeki durumları... Gökçe bir saniye doğru durmuyor ki."

Yusuf içlenir gibi "Vay amına koyayım be..." dedi. "Senin bacın da az değilmiş ha... Yanlış ata mı oynuyoruz acaba?"

"Abi!" Gökalp'in kaşları çatıldı.

"Şaka oğlum, şaka..." Yusuf, Gökalp'in yanaklarına yavaşça birkaç kez vurdu. "Bizim lavuk nerede kaldı?"

"Gelir şimdi" dedi, Gökalp. "Dünden beri darlayıp duruyor zaten..." Adımlarını içeri doğru hızlandırmıştı. Üst üste katlanmış masalardan birinin yanına gitti ve hızlıca bir sandalye çekerek oturdu. Arka cebinden çıkardığı paketten bir dal sigara ateşledi. Ciğerlerine bir nefes çektiğinde bakışlarını Yusuf Müdür'e çevirdi. "Doğru mu yaptık, ondan da emin değilim ya..."

Yusuf da bir sandalye çekerek Gökalp'in karşısına oturmuştu. "Bana bak..." dedi, ikaz eder gibi. "Fikir senden çıkmadı mı la? İçeride adamımız olsun, bir şeylere daha kolay erişiriz, elimiz, kolumuz olur, demedin mi? Ayağı kırık koltuk gibi şimdi neden dingildiyon? Neyden emin değilmişsin? Ne kurcalıyor kafanı? Anlat da bilelim."

"Bir şey kurcaladığından değil, abi... Sadece-..." O sıra kapı çalmaya başlayınca Gökalp ayaklandı. "Geldi" dedi, sigarasından bir firt daha çekip kapıya yöneldi.

Yusuf, elini havada sallayarak Gökalp'in arkasından hayıflandı. "Bir bok yiyorsun Yusuf Amir ama hadi hayırlısı..." Çok geçmeden içeri doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca yüzündeki bıkkın ifadeden çarçabuk kurtuldu ve zoraki bir gülümsemeyle gözlerini kapıdan giren adama dikti. "Hoş geldiiiiin Kerim Komutan!"

Kerim, hayretle "Yusuf Müdür?" dedi.

"Ya, ta kendisi!"

Sigarasından bir nefes alan Gökalp, Yusuf'a bakakalan Kerim'e eliyle orta yerdeki sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

Önce Kerim oturdu, sonra Yusuf Müdür, ardından da Gökalp. Üç adam, masa yığınlarının ortasında karşılıklı oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Üçü, ilk defa bir aradaydılar.

Her şey, dün Gökçe'nin zehirlenmesiyle başlamıştı. Gökalp haberi aldığı anda aklını yitirecek gibi oldu. Birilerinin iki haftadır adada döndürdüğü dümen yetmezmiş gibi, şimdi de kancayı kız kardeşine takmışlardı. Tüm ihaleyi Gökçe'nin üzerine yıkıp öldüreceklerdi onu, tıpkı diğerlerine yaptıkları gibi... O sıra Gökalp, büyük bir çaresizlik içinde çıkış yolu ararken aklına birden Kerim geldi. Kardeşine değer verdiğini biliyordu Kerim'in, hem adada yaşananlardan ne derece rahatsız olduğu da ortadaydı. Üstelik Kerim, adadaki en rütbeli Türk askeri idi ve el mahkum Yunan birliğinin komutasına girmiş olması da aslında büyük bir avantajdı.

Gökalp, Yusuf Müdür'ün odasında, ellerini başına dayamış bunları düşünürken içeriden kendilerine bilgi getirecek biriyle irtibatta olmadan, kalkıştıkları bu işin üstesinden gelemeyeceklerini fark etti. O an zihninde beliren tüm oklar tek bir kişiyi işaret ediyordu; Adanın fahri jandarma komutanı Üsteğmen Kerim Atakan'ı. Konuyu Yusuf Müdür'e açtığında, onun onayını alması da pek zor olmadı. Zira ikisi de biliyordu. Kerim'i saflarına çekmek, hepsi için hiç kuşkusuz en kestirme yol olacaktı.

Gökalp, dün bu düşüncelerle çıktı Kerim'in karşısına. Gökçe'yi öğrenir öğrenme apar topar hastaneye koşan Kerim'i, bahçede yakalamıştı. Çok fazla dil dökmesine de gerek kalmadı. Gökalp'in ağzından çıkan tek bir cümle Kerim için yeterli oldu:

"Gökçe'ye bunu yapanlardan hesap sormamıza yardım eder misin?"

Kerim, o saniyeden itibaren hiç farkında olmadan çarkın üçüncü dişlisi oluverdi. Bunu nasıl yapacaklarını, nasıl bir yol izleyeceklerini, adada çevrilen dümeni gece boyunca Gökalp'le konuştular. Yine de Kerim'in kafasında soru işaretleri vardı. Meyhane açacağım, diye ortalarda gezinen açığa alınmış bir polis, adanın dört bir yanını saran ihanet yumağını nasıl çözebilirdi ki? Gökalp, bunun nasıl mümkün olacağını ise yarın anlatacağını söylemişti Kerim'e.

Şimdiyse anlatmıyor, bizzat gösteriyordu.

"Yusuf Müdür de bizimle..." dedi Gökalp, bakışlarını cevap arayan gözlerle kendisine bakan Kerim'e çevirmişti. "15 Ağustos'ta yaşananlardan sonra burada ne dolaplar çevrildiğini birlikte araştırmaya başladık." *Kerim'in şimdilik bu kadarını bilmesi yeterliydi. Ona tam olarak güvenmeden her şeyi anlatamazlardı.* Gökalp, sigarasından bir fırt daha alarak nefesini dışarı üfledi. Attığı izmariti ayağıyla ezerken konuşmasını sürdürdü. "Dün anlattım işte sana her şeyi... Bugün de teyit ettik. Karargah patlamasının altında büyük bir tezgah olduğu belliydi, zaten. Altından kardeşimin çıkması sürpriz oldu sadece... Ha, bu arada, yeri gelmişken sabah için tekrar sağ ol Kerim. Gökçe'yi haber vermen iyi oldu. İyi ki peşinden gittim. Yoksa bir halt öğrenemezdik. Gökçe'nin ağzı sıkı, babaminki ondan da sıkı... Kapatır giderlerdi meseleyi."

Kerim, nefesini hayıflanır gibi dışarı verdi. "Anlatacaktı bana her şeyi, akşam gidebilseydim yanına... Bunların hiçbirine gerek kalmadan çözecektik belki de olayı."

"Gökçe'nin anlatmasıyla olacak iş değildi o" dedi, Gökalp. Yüzüne sıkıntı oturmıştu. "Onun daha kimin kim olduğundan haberi yok! O Yasin olacak düzrüye 'Yüzbaşı' deyip geziyor, salak kardeşim benim. Orosu çocuğu-... Yemiş günlerce Gökçe'yi. Amına kodumun piçi! Sikko Refak'ın yeğenlerinden ne beklenir zaten? Al birini, vur ötekine!"

Yusuf Müdür alaycı bir tavırla, "Hoppala" dedi. "Konu yine döndü dolaştı, Şule bacıya geldi."

Kerim, şaşırarak "Şule mi?" diye sordu.

"Hee..." dedi, Yusuf. "Dayısı Şule'nin o, haberin yok mu senin?"

Kerim başını 'hayır' anlamında salladı. "Yoo..."

Gökalp, "Neyse!" dedi. "Konumuz o değil. O Yunan Yüzbaşı... Aris miydi neyse artık adı, Refak'ı yoklar bugün kesin. Yasin'i kimin öldürdüğü de belli değil... Bi' de bir Yunan başçavuş mu ne öldürülmüş, o olay var. Hay amına koyayım ya... Göt kadar adada dönen mevzuya bak..." Başını sinirle iki yana salladı. Sonra ufaktan esas problemlerine giriş yaptı. "Hele şu 15 Ağustos olayı... Saldırgan da hala yakalanmadı. Adaya giriş, çıkış da yok. Herif aramızda geziyor hala kesin. Yüzbaşı Aris, ilgilenmiyor mu o meseleyle?"

Kerim, sıkkın bir sesle "O işlere vakit bulamadı ki..." dedi. "Geldiğinden beri Gökçe'yle uğraşıyor. Bir sorguya alıyor, bir bırakıyor-... Bir hastanede, bir karargahta-... Hep ensesinde."

"Kızın hayatını kurtarmış la, herif..." diye araya girdi Yusuf Müdür. Sandalyesine yaslanmış, tespihini sallarken Kerim'e garipseyen bakışlar atıyordu. Sonra bir elini havaya kaldırıp orta ve işaret parmağını yan yana getirerek "Hem de iki kere ha, iki, iki!" dedi. "Sen Yüzbaşı'ya böyle kurulacağını, onunla dost ol Kerim Komutan. Güvenini kazanmaya bak. Göreceksin bak, akşam törende herkes nasıl yalıyor o Yunan'ı." Dilini dışarı çıkarıp hızlı hızlı titretti. "Aha bak böyle, böyle! Gördün mü? Ona yakın duranların işi iş olur, ben sana söyleyeyim."

"Benim işimin iş olması gibi bir derdim yok, Müdürüm" dedi, Kerim. Sesinde hala asabi bir ton vardı. "Ben hem Gökçe'nin hem de adını taşıdığı bu adanın iyi olmasından başka hiçbir şey istemiyorum."

"Bu yüzden yakın duracaksın la zaten" dedi, Yusuf. Elini, *kime ne anlatıyoruz der* gibi sallıyordu. "Neden çağırdık seni buraya? Bizimle birlikte hareket edeceksen bunları göze alacaksın, Kerim Komutan." Elini, üzerindeki ceketin iç cebine sokup sanki elinde bıçak tutuyormuş gibi hızlıca geri çıkarttı. "Aha böyle böğrüne bıçağı saplayıvermek istediğin adamların yüzüne gülüp elini sıkmayı öğreneceksin! Yapabilir misin bunu?"

Kerim, karşısına oturmuş, abartılı hareketlerle kendisine caka satan Yusuf Müdür'ü dinlerken içinde beliren hazımsızlığı gizleyemiyordu. Yine de bu kaba saba adamın son cümlelerine hak vermemek de elde değildi. Kerim'in, *böğrüne bıçağı saplayıvermek istediği adamların yüzüne gülüp elini sıkmayı öğrenmesi* gerekiyordu. Buna ilk olarak ise Yusuf Müdür'den başlayacaktı.

Hızlıca ayağa kalktı, gülümsedi ve Yusuf'a doğru elini uzatırken kendinden emin bir tonda "Yapabilirim" dedi.

Gökçeada'nın en büyük meydanında, şimdiye dek görülmemiş, hummalı bir hazırlık vardı. Jandarma ve polisin etrafına etten bir duvar ördüğü alanda, Yunan askerleri karınca gibi çalışıyordu. Kimisi, bir ucu açık dikdörtgen şeklinde yerleştiriliş masaları mavi-beyaz renkli çiçeklerle süslüyor, kimisi ikramlarla ilgileniyor, kimisi ise orta yere kurulan platformdaki Rum müzisyenlerle gecenin akışıyla ilgili son planlamaları yapıyordu.

Teğmen Adoni, elindeki Yunan bayrağını Yüzbaşı Aris'in konuşma yapacağı kürsüye asarken kafasına isabet eden taşla neye uğradığını şaşırı. Tam silahına davranacaktı ki, arkasından cılız bir ses duydu.

"Geldiğiniz gibi gideceksiniz buradan!"

Sesin geldiği yöne baktığında, iki kolundan tutan iki polisin dahi zor zapt ettiği zayıfça bir kız gördü. Ezgi, Adoni'nin yüzüne öfkeyle bakıyordu. Kıvrık saçları dağılmış, yeşil gözlerine ağlamaklı bir ifade yerleşmişti. "Duydun mu beni?" diye bir kez daha haykırdı. "Mustafa Kemal'i tekrar hatırlatacağız size! Hepin-..."

Polislerden biri Ezgi'nin ağzını kapatınca cümlesi yarıda kalmıştı. "Kes sesini!" dedi, polis. "Nasıl girdin sen buraya? Yürü! Yürü! Yürü dedim!"

Adoni, sakın bir sesle "Sorun yok" dedi, polislere. "Alıştık Türk kızlarının taşkınlıklarına..." Bir yandan da elini başına götürmüş, taşın çarptığı yeri yokluyordu. Elini geri çektiğinde ise avuçlarına kan bulaştığını gördü.

"Teğmenim" dedi o sıra, yanına gelen bir çavuş. "İyi misiniz? Başınıza ne oldu?"

"Ne olacak?" diye hayıflandı, Adoni. "Türk kızları... Erkeklerinden daha cesur çıktılar" Göz ucuyla polislerin sürükleyerek alandan çıkardığı Ezgi'yi işaret etti. "Dikkat edin şu kıza, bir taşkınlık daha yapmasın bu gece."

"Emredersiniz, Teğmenim!"

Çavuş yanından uzaklaşırken Adoni, cebinden çıkardığı peçeteyi başına bastırıp, kürsüdeki işini çarçabuk tamamladı. Kulağına, polis ve jandarma çemberinin dışında sabırsızlanarak bekleyen Rumların tezahürat sesleri gelmeye başlamıştı. Tam gülümsüyordu ki, çemberin diğer tarafından yükselen küfürler kulağına takıldı. Her biri, tribün tezahüratlarını andırıyordu:

"Orospuuu! Çocuğuuu! Yuuunan! Ordusuuu!"

Bunu art arda üç ker tekrarladılar. Sonra içlerinden biri, "Biiii! İkiii! Üüüç!" diye bağırdı. Önce, "Ooooooooooooo!" sesleri yükseldi, ardından şarkıya benzer küfürlü cümleler:

"Gökçeadalıyız, küfüre karşıyız! Ada dostluk, ada kardeşliktir! Her şeyin üüüüstüne çekelim bir 'ulan!' Ama son kez yarağımı ye, Yunan! Yaaaaaaraaağımı yeeee, Yunan! Yaraaağımı yeee, Yunan! Yarağımı ye, yarağımı ye Yunaaaan! Yaraaağımı yeeeeee, Yunan! Yaraaağımı yeeee Yunan! Yarağımı ye, yarağımı ye Yunan!"

Derken birden tezahüratlar yerini yuhalamalara ve daha şiddetli küfürlere bıraktı. Adoni, tepkilerin geldiği yere dikkat kesildiğini Yüzbaşı Aris'in arabasının kalabalığı yararak meydana doğru gelmeye başladığını gördü. Aracın camlarının üzerinden, gül yapraklarıyla birlikte paramparça olmuş yumurta kabukları süzülüyordu. Aracın içindeki Yüzbaşı Aris, yolun bir kısmında övgüler ve güllerle, diğer kısmında ise küfür ve yumurtalarla karşılanınca sonuç böyle olmuştu.

Adoni, gördüğü manzaranın karşısında ne diyeceğini bilemedi. Arabadan inen Aris'e asker selamı vererek, "Hoş geldiniz, Yüzbaşım!" dedi.

Sinirli adımlarla Adoni'ye doğru yürüyen Aris'in üzerinde bu kez kamuflaj yoktu. Ön kısmında madalya ve amblemlerin olduğu, genelde tören, geçit gibi resmi etkinliklerde kullanılan tam elbise üniformayı giymiş, başına da siperlikli bir tören şapkası takmıştı. Adoni'nin yaklaştığında, eliyle yüz, yüz elli metre kadar ileride var güçleriyle bağırarak kalabalığı işaret etti. "Kolluklara söyle, çemberi genişletsinler. Kürsüye çıktığımda kulağıma bunlardan çıkacak tek bir ses gelmeyecek!"

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

Aris devam etti. "Alana girmek isteyen herkesin üstünü iki, üç defa arayacaksınız. Türk, Rum önemli değil. Hiç kimse, üstü aranmadan tören alanına girmeyecek!"

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

"Drone'lar hazır mı?"

"Hazır, Yüzbaşım!"

"Tamam, uçurun hepsini." Düşünür gibi oldu. "Çatal, bıçaklar?"

"Hepsi plastik, Yüzbaşım!"

"Güzel" dedi, Aris. "Basın?"

"Ayarladık, Yüzbaşım. Bizim onayımızdan geçmeyen hiçbir haberi yayınlamayacaklar."

Aris başını salladı. "Protokolden fire var mı?"

"Hayır, Yüzbaşım. Hepsi tam katılım bildirdiler. Birazdan burada olurlar."

"Anlaşıldı, Teğmen." Aris, tam arkasını dönmüş, protokol için hazırlanan masaya doğru yürümeye başlamıştı ki duraksadı. Önünü dönerek bakışlarını Adoni'ye çevirdi. "Başına ne oldu senin?"

"Yarıldı, Yüzbaşım!"

Aris'in kaşları çatıldı. "Nasıl oldu?"

Adoni, "Size olandan oldu, Yüzbaşım!" dedi.

"O ne demek Teğmen?" diye sordu, Aris.

Teğmen, "Bir Türk kızıyla uğraşıyorum, demek Yüzbaşım!"

"Saçma sapan konuşma, Teğmen" dedi, Aris. Tek kaşını kaldırarak bakışlarını kısmıştı. "O Türk kızı-... Benim başımı falan yarmadı!"

"Evet, Yüzbaşım!" diye, ciddiyetle bağırdı Adoni. "Henüz yarmadı!"

Aris dişlerini sıkarak, "Adoni!" dedi.

Adoni, gülmemeye çalışıyordu. "Anlaşıldı, Yüzbaşım!"

Aris, haddini sürekli aşan Teğmen'e ters ters baktıktan sonra arkasını döndü ve protokol için ayrılan masaya doğru yürümeye başladı. Alana ilk gelen kaymakamdı. Aris kaymakamla tokalaşırken hemen arkada Cumhuriyet Savcısı görüldü. Hepsi aileleriyle gelmişler, türlü ikramlarla donatılan masalardaki yerlerini almaya başlamışlardı.

Tören alanı, yaklaşık yarım saat içinde kalabalıklaştı. Çoğunluğu adadaki Rumlar ve 15 Ağustos'tan bu yana burada olan Yunanlar oluşturuyordu. İçlerinde Türkler de yok değildi. Adanın bazı önde gelen aileleri, tüccarlar, işletmeciler törene rağbet etmişlerdi ama Yüzbaşı Aris'in görmek istediği bundan fazlasıydı. Küçük burjuvalardan ziyade yerli halkı, burada görmek istiyordu. Polis ve jandarmanın oluşturduğu çemberin dışına yığılarak töreni sabote etmeye çalışmak yerine, meydana gelmeliydiler. Çünkü birazdan kürsüde yapacağı konuşma en çok onları ilgilendiriyordu.

Aris, Türklerin bir türlü kırılmayan inatlarına bilenmiş, elindeki viski bardağını boğazına dikerken, arkasından birinin seslendiğini duydu.

"Yüzbaşı!"

Önünü döndüğünde karşısında Kerim'i gördü. "Üsteğmen?" dedi. Viskisinden bir yudum daha alarak elindeki bardağı masaya bıraktı. "Gelmeyeceksin, sandım. Kayıpsın dünden beri?"

"Haklısınız" dedi, Kerim. O da tıpkı Aris gibi tam elbise üniformasını giymişti. Başındaki tören şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırırken

"Gökçe biraz hassas bir zamandan geçiyor, biliyorsunuz" dedi. "Yanında kalmamı istedi. Ben de bırakamadım... Kusura bakmayın."

Aris, "Anladım" dedi, kaşları havalanmıştı. "Umarım biraz daha iyidir. Ben nezarethaneden çıkarken solgun görünüyordu."

"Sizinle yıldızı pek barışmıyor, malum" dedi, Kerim. Sesinde samimiyetten uzak bir yakınlık vardı. "Tadı kaçtıysa, o yüzden öyle görünmüş olabilir ama merak etmeyin, ben kendine getirdim onu."

"Ama yanınızda getirmemişsiniz?" dedi Aris, imalı bir tavırla.

Kerim, kaçamak bir bakış atarak "Şey" dedi. "Gelmek istemedi çünkü..."

O an Aris'in gözleri, Kerim'in arkasında kalan meydanın girişine takılmıştı. Boğuk bir sesle "Öyle mi?" diye sordu.

Kerim başını salladı. "Öyle... Rahatsızdı biraz, uyuyacaktı."

Aris, "Ya..." dedi. Simli toplar gibi parlayan harelî gözleri, İsmet Bey'in kolunda girişten geçerek, meydana doğru yavaş adımlarla ilerleyen Gökçe'yi çoktan seçmişti.

Üzerinde, dizlerinin üstünde biten, uç kısımları drapeli, degaje yaka mavi bir elbise vardı. İri dalgalar halinde omuzlarına düşen kumral saçları, attığı her adımda daha da havalanıyor, yüzüne vuran akşam güneşi, mavi gözlerini ateş çemberi gibi aydınlatıyordu. Çok geçmeden babasının kolundan çıkıp elinde tuttuğu minik çantayı koltukaltına sıkıştırdı. Hafiften esen meltemle savrulan birkaç tutam saçını kulaklarının arkasına yerleştirirken Yüzbaşı Aris'le göz göze geldi.

Kerim ise hala Aris'e izahat veriyordu. "Ya, öyle işte... Dinlensin hem biraz. Kaç gündür harap oldu zaten."

Aris, gözlerini yavaş yavaş yanlarına doğru yürüyen Gökçe'den ayırmadan, "Hem de harap etti" diye mırıldandı.

"Kerim!"

Kerim, duyduğu sesle birlikte arkasını dönünce Gökçe'yi gördü. Panikle, "Gökçe-..." dedi. "Senin ne işin var burada?"

Gökçe, Aris'e imalı bir bakış atarak "Birileri katılımı mecburi tuttuğu için..." dedi. "O işim var işte."

Kerim, protokole gönderilen yazıda böyle bir ibare olduğunu biliyordu ama Gökçe'nin buna uyacağı aklının ucundan bile geçmemişti. "Yine de biraz şaşırdım" dedi, Kerim. Bozuntuya vermemeye çalışıyordu. "Bu arada-... Çok güzel olmuşsun."

Gökçe, gülümsedi. "Teşekkür ederim." Çenesinin ucuyla Kerim'in üniformasını işaret etti. "Sana da çok yakışmış."

O sıra Aris, başını yere eğerek gülmeye başladı.

Gökçe, yüzündeki tebessümü koruyarak "Komik bir şey mi dedim, Yüzbaşı?" diye sordu.

Ellerini belinde birleştiren Aris, omuzlarını yukarı çekerek "Yoo..." dedi. Hala gülümsüyordu. "Hiç... Bir şey yok."

"Kapetánios!" Ses, yanlarına doğru gelen Teğmen Adoni'ye aitti.

Aris, "Soyle asker?" diyerek Türkçe cevap verince Adoni de sözlerine Türkçe devam etti.

"Protokol tamam, Yuzbaşım. Saat de geldi. Dilerseniz konuşmanıza başlayabilirsiniz."

Aris, başını salladı. "Anlaşıldı, asker."

Kerim, törenin başlayacağını duyunca Gökçe'nin beline eline yerleştirerek "Hadi gel" dedi. "Masaya geçelim."

Gökçe, bir Aris'e bir Kerim'e baktı. "Başlıyor yani tören?" dedi, ortaya.

İkisi de üzerlerine alınıp aynı anda cevap verdiler. "Evet."

Sonra Kerim, "Hadi gel" dedi, tekrar Gökçe'ye.

"Kerim..." Gökçe, Kerim'in koluna hafifçe dokunarak "Sen geç, ben birazdan geleceğim, olur mu?" dedi, yumuşak bir sesle. "Yüzbaşı'yla iki dakika bir şey konuşmam gerek."

Kerim bocaladı. İçinden, söylediği yalanların açığa çıkma ihtimali geçti. Aris'in bunları öğrenmesi hiç iyi olmazdı. "Şey-..." dedi, ürkek bir sesle. "Bir şey mi oldu?"

Gökçe, tek omzunu yukarı çekti. "Yoo... Bir şey olduğu yok. Önemli değil yani, bugün için bi' teşekkür edeyim kendisine... Geç sen, geleceğim ben birazdan."

"Tamam..." Kerim, korka korka ikisinin yanından ayrılırken Gökçe, Yüzbaşı Aris'e biraz daha yaklaştı.

Aralarında birkaç adımlık mesafe kaldığında durdu. Kollarını aşağı salarak minik çantasını iki elinin arasına sıkıştırmıştı. Sakin bir tonda, "Neden güldün az önce?" diye sordu.

Aris, Gökçe'nin kelimelerinden önce, etrafını sis bulutu gibi saran çiçeksi bir koku duyumsadı. Kır bahçelerini andıran bu ferah kokuyu daha önce de Gökçe'den almıştı. Ama bu kez çok daha baskın ve keskin notalardaydı. *Tıpkı kendisi gibi*, diye geçirdi içinden.

"Sana diyorum?" diye yineledi Gökçe o an. "Neden güldün, dedim az önce?"

Aris, "Ozel bir sebebi yok" dedi. Yüzünde hala aynı ifade vardı. "Sadece... Seni ilk defa boyle gördüm. Alışık olmadığım için sanırım, biraz komik geldi."

Gökçe, sakinliğini koruyordu. "Nasıl gördün?"

Aris, "Boyle işte..." dedi, omuzlarını silkerek. "Birinin karşısında gülümseyip ona güzel bir şey söylerken..."

Gökçe, "Ve bu sana komik mi geldi?" dedi, ses tonu hala yumuşaktı. "Yani, güldüğüne göre..."

"Genelde oyle olmaz mı?" diye sordu, Aris. Gökçe'nin üzerine doğru bir adım atmış, gözlerini doğrudan kızın yüzüne dikmişti. "Alışık olmadığımız şeyler bizi ya güldürür-... Ya da..."

"Ya da ne?"

Aris buz gibi bir sesle, "Korkutur" dedi.

Gökçe, aldığı cevaptan sonra tekrar gülümsedi ve elini birden ileri doğru uzattı. Aris, gördüğü şeyin sahiciliğinden bir süre emin olamamıştı. Kaşları, *bu ne demek* der gibi çatıldığında, Gökçe başını hafifçe sallayarak, havada kalan elini işaret etti. Aris, uzunca bir tereddüdün ardından elini yavaşça yukarı kaldırdı ve Gökçe'nin uzattığı eli sıktı.

O an Gökçe'nin yüzündeki tebessüm hızlıca silindi. Eli, hala Aris'in elindeyken "Ya da..." dedi, sesini vurgulayarak. "Tiksindirir." Ağzından dökülen son kelimeyle birlikte, parmağındaki ucu bıçaklı yüzüğü Aris'in eline, tam da orta parmağının içine, sertçe batırdı.

♪ **Tan Feelz - Revenge** ♪

<https://youtu.be/7TdXkOaVuj8>

Birbirlerinin hala ellerini sıkıyorlardı ve Aris'in avcundan kan sızmaya başlamıştı. Yine de ne yüzünde bir mimik oynadı ne de ağzından bir inilti koptu. Her şey gözlerindeydi. Gözlerinin içinde yaşıyordu hepsi. Kırılmış aynalar gibi bakan ela hareleri, içerisine oturan kana inat hararetle parlıyordu.

Gökçe'nin masmavi gözleri ise giderek koyulmuştu. Hala tek kelime etmeyen Aris'e doğru bir adım atıp ağzını, Yüzbaşı'nın kulağına iyice yaklaştırdı. Aris'in teninden yükselen akuatik parfümün iç gıcıklayıcı kokusu burnuna değdiğinde, keskin bir viraja gelmiş gibi birden durdu. "Eğer o elin..." diye fısıldadı ardından. Nefesi, Aris'in boynuna dokunuyordu. "Bir kez daha nerede durması gerektiğini bilmezse... Karşımda terleyen sen olursun, Yüzbaşı. Döktüğün de ecel teri olur."

Elini geri çektiğinde çantasını açarak içinden çıkardığı beyaz bir mendili hızlıca Aris'in avcuna sıkıştırdı ve arkasını dönüp topuklularını yere vura vura protokol masasına doğru yürüdü. Yüzünde, o minik ter damlasının intikamını oldukça kanlı almış olmanın verdiği tatminkar bir ifade vardı. İçinden, *törenin seyir zevki, asıl şimdi başlıyor* diye düşündü.

Ayakta öylece kalakalan Yüzbaşı Aris, Gökçe'nin yüzüğündeki bıçak, parmağına değil, daha derinlerine batmış gibi hissetti. Avcundaki mendili sıkıkça sıkıyor, yarasından sızan kan damlaları pıt pıt yere düşüyordu. Gökçe'nin yanından ayrılıp protokol masasına doğru yürüyüşünü, masaya geldiğinde kendisine bir bakış atıp Kerim'in yanına otururken nasıl da gülümsediğini, dikildiği yerden hiç kılmıdamadan izledi.

Ta ki Teğmen Adoni'nin sesini duyana kadar. "Yüzbaşım? Kürsü hazır... Elinize ne oldu?"

Aris, "Sana olandan oldu, Teğmen" dedi, sinirli bir tonda. "Sana olandan oldu." Ardından adımlarını kürsüye doğru hızlandırdı.

O sıralar yerine yeni yeni oturan Gökçe, karşıdan kendisine el sallayarak gelen Şule'yi görmüştü. Üzerinde, derin dekolteli beyaz bir elbise vardı Şule'nin. Kızıl saçlarını ensesinde topuz yapmış, kulağındaki parlak küpeleri sallaya sallaya protokol masasına doğru ilerliyordu.

Gökçe, şaşırarak tekrar ayağa kalktı o an. Şule, masaya geldiğinde ise meraklı bir tonda, "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Şule, Gökçe'nin karşısında oturan Gökalp'e ters bir bakış atarak gülümsedi. "E ne olmuş yani?" dedi. "Siz de buradasınız."

Şule'nin şatafatlı haline bozulmuştu Gökçe. "Biz mecburiyetten buradayız" dedi, tatsız bir tonda. "Güle oynaya gelmedik yani."

"Yaa..." diye mırıldandı Şule. "Gayet de süslenmişsin ama..." Sonra başıyla masadaki Kerim, İsmet Başkan ve diğerlerini selamlayarak Gökçe'nin kulağına eğildi. "Kerim için, dimi?"

"Şule!" dedi Gökçe, uyarıcı bir tonda.

"Ne var ya..." Göz ucuyla kürsüye doğru yürüyen Aris'i işaret ederek tekrar Gökçe'nin kulağına fısıldadı. "Ben de Yüzbaşı için süslendim. Tanışacağım bu akşam onunla. Hatta belki de, biraz daha fazlası olur."

"Ne saçmalıyorsun sen be?!" Gökçe, Şule'nin kolunu çimdikledi. "Sakın, Şule! Bak, sakın-... Başka erkek mi yok?"

Şule, kolunu tutarak "Uf!" dedi, yüzünü ekşitmişti. "N'apıyorsun kızım?! Acıttın! Ve ayrıca... Evet. Başka erkek yok! Oldu mu? En azından böylesi, yok..." Uzunca bi' iç çekti. "Gözleri ne öyle, gözleri..."

Gökçe, bakışlarını Aris'e yöneltti. Onun gözlerine baktığında ne gördüğü gayet ortadaydı. Rahatça "Çiyaaaan?" dedi.

"Şu omuzların genişliğine bak..." dedi Şule, aldırmadan. Gökçe'nin yanına dikilmiş, kulağına kulağına mırıldanıyordu. "Şu yürüyüşteki endama bak... Ay, valla memelerimin ucu dikleşti!"

"Şule!"

"Ne var ya?" diye nazlandı, Şule. "Bi' tadına bakmayalım mı yani?"

"Bakmayıver, Şule! Bu da eksik kalıversin! Portfolyonda Yunan... Olmayıversin! Valla bak-... Ciddiyim, konuşmam seninle!"

"Kızlar!" İsmet, ayakta fısıldaşan Şule ve Gökçe'ye seslendi. "Oturun hadi yerinize."

Şule, İsmet'in uyarısının ardından "Hadi gittim ben!" diyerek Türkler için ayrılmış masaya doğru yürümeye başladı. Gökçe de tekrar Kerim'in yanına oturmuştu. Gözleri, Yunan bayrağını simgeleyen mavi ve beyaz renkli çiçeklerle donatılmış upuzun masaya kaydığında, böcek görmüş gibi oldu.

Kerim, "Bir sorun yok, dimi?" diye sordu, Gökçe'ye.

Gökçe gülümsedi. "Yoo, yok bir şey."

O anlarda Aris, kürsüdeki yerini almıştı. Konuşmaya başlamadan önce yanındaki askerle bir şeyler konuşuyordu.

Kerim, her şeyin yolunda olduğunu anlayınca rahatladı. Gökçe'nin kulağına eğilerek "Törenden sonra biraz konuşalım mı?" dedi.

Gökçe, "Neyi?" diye sordu.

Kerim'in sesine tatlı bir telaş yerleşmişti. "Hani, geçen limanda otururken sana bir şeyler söyledim ya ben..." dedi. "Hani, sonra da sana 'hiçbir şey deme' dedim-..." Dizkapağına bastırıldığı parmaklarını tereddütle kımıldattı ve Gökçe'nin masanın altında duran elini yavaşça tutarak "Ama artık..." dedi. "Bir şey demeni istiyoru-..."

Kerim'in sözünü, Yüzbaşı Aris'in kürsüden yükselen gür sesi böldü:

"Sevgili, İmroz halkı!"

Gökçe, Aris'in sesiyle irkilirken İsmet Başkan ise bambaşka bir sinir harbinin ortasındaydı. Törenden sonra her zamanki buluşma noktalarına gidecek, 'Nutuk' hareketinin birileri tarafından manipüle edildiğini anlatarak yeni bir yol haritası çizilmesi gerektiğini söyleyecekti. İçinden, *umarım bu kez makul bir çözüm yolu bulurlar*, diye düşündü.

Zira verdikleri son talimatı hala sindirebilmiş değildi. Amaçlarını az buçuk anlıyor, hatta kurdukları planı yer yer mantıklı da buluyor ama yine de kabullenemiyordu. Keza dünden beri sürdürdüğü ılımlı tavırlarına tezat,

tam da şu an dikildiği kürsüde bambaşka bir kimliği bürünen ve ağzından dökülen ilk cümleyle bile, uzlaşıdan ne kadar uzak olduğunu gösteren Yüzbaşı Aris'e baktıkça, aldığı talimatın uygulanabilirliğini de pek mümkün görmüyordu.

Nasıl olacak bu iş, diye geçirdi içinden. Plana sadık kalması, ilk kez böylesine zordu. Gözünün önüne bir kez daha 'Nutuk' damgalı o son zarftan çıkan kağıttaki dört kelimelik cümle gelmişti:

"Yüzbaşı Aris, aileye girsin."

«——Από την Ίμβρος——»

Buraya, Aris'in ela hareli, kahverengi gözlerini bırakalım ♥

Buraya da Gökçe'nin öfkeli, mavi gözlerini

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Gökçe, Kerim'in hislerine ne cevap verecek?

2. Aris, Gökçe'nin elinde açtığı yaranın acısını nasıl çıkaracak?

3. Şule, Aris'i tadabilecek mi? :D

4. Gökalp ve Şule arasındaki gerilimin sebebi ne olabilir?

5. Gökalp ve Yusuf Müdür ne işler çeviriyorlar?

6. İsmet Başkan, 'Nutuk' hareketinin talimatını yerine getirebilecek mi?

7. Ne olacak bu hate but love işleri? :D

8. Kafanıza takılan ya da hoşnut kalmadığınız bir kısım var mı?

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Çarşamba günleri 21.00'da görüşmek üzere!

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

5. Bölüm: 'Güven bana'

Rica: Başlamadan, bu bölümün rahatsız edici sahneler içerdiğini buraya not düşmek istedim. Lütfen, bunun distopik bir kurgu olduğunu ve adadaki işgal şartlarının sahiciliğini yansıtan sahnelerin de betimlenen kurgunun gereği olduğunu unutmayalım. Son olarak hayalet okurlardan olmayın, LÜTFEN OY VERİN. Teşekkürler!

İthaflar sana; (: @Arzu_YagDen

«——Από την Ίμβρος——»

"Sevgili İmroz halkı!"

Yüzbaşı Aris'in kürsüde ağzından çıkan ilk cümle, polis ve jandarma barikatının arkasındaki Türk protestocuları kızdırdı:

"Amkun piçiiii! İmroz senin anandır! Burası Gökçeada!"

Aris, bozuntuya vermeden devam etti:

"Değerli İmrozlular!"

Arkadan bir protesto sesi daha duyuldu:

"Değerine başım girsin! Amına kodumun sik kırığıuu!"

Aris'in kurduğu her cümle küfürle karşılık buluyordu:

"Ben Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos."

"Sikbaşı Sikiştoidiş Sikotoştoş!"

Avcundan kanlar boşalan elini öfkeyle sıkan Aris, aldırmamaya çalışarak konuşmasını sürdürdü:

"Burada Yunan Ordularının İmroz Karargah Komutanı ve Yunanistan KOT biriminin ekip lideri olarak bulunuyorum."

"Git ananın amında bulun sünnetsiz Yunan dölü!"

Polis ve jandarma ekipleri, kalabalığı dağıtmaya çalışsa da ellerine megafon almış birkaç kişi Aris'in konuşmasını sabote etmeye yetiyordu. İçlerinden biri, tıpkı bir tribün yönetir gibi "Hadi arkadaşlar, hep birlikte!" diye bağırdı. Ve abluka altındaki kalabalık tek ağızdan malum sözleri bağırmaya başladı:

"Yaaaaraağımı yeee, Yunan! Yaaaaağımı yee, Yunan! Yaraağımı ye, Yaaaaağımı ye Yunaaaan! Yaaaaağımı yeeeeee Yunan! Yaaaaağımı yeeeeee, Yunan! Yarağımı ye, yarağımı ye Yunan!"

Aris, askerlerini bin kere tembihlemesine rağmen bu rezilliğin önüne geçilemediği için, üstüne üstlük sağ elindeki bıçak yarası, sıkıldığı yumrukla birlikte zonklamaya başladığı için, her şey bir yana, karşısındaki masada, elini çenesinin altına yerleştirmiş, ağzı kulaklarına varmış bir ifadeyle uğradığı sabotajı izleyen Gökçe'nin bu haline katlanamayacağı için yaşananları daha fazla görmezden gelememi.

Kürsüdeki minik mikrofona doğru eğilerek, sakın ve tok bir sesle "Yeter" dedi.

Ancak kalabalık onunla aynı fikirde değildi:

"Yaaaraağımı yeee Yunan, yarağımı yeeee Yunan!"

Bu kez elini sertçe kürsüye vurdu:

"Yeter, dedim!"

Yetmiyordu:

"Yaaaaağımı yeee Yunan, yarağımı yee-..."

Aris'in şakaklarından geçen damarları top gibi belirginleşmişti. Sıkıldığı dişlerinin arasından mikrofona doğru öfkeyle bağırdı:

"Ben yarak falan yemeyeceğim!"

"Yarağımı ye-..."

O sıra gözüne Gökçe'nin attığı şuh bir kahkaha takıldı. İki kere bir Kerim'le fısıldaşıyor sonra kendisine doğru bakarak alayla gülüyordu. Sözüm ona canavar olan Aris'ti. Yine de şimdiye de kadar, bıçakla yaraladığı hiç kimsenin karşısına geçip onun aşağılanması şen kahkahalarla izlediğini hatırlamıyordu.

Aris, kolaj haline gelerek sabır sınırını zorlayan görüntü ve seslere daha fazla tahammül edemedi. Önce gözlerini birkaç saniye kapadı sonra gözkapaklarını yavaşça aralarken elini beline götürdü. Belinden hızla çıkardığı silahı yukarı kaldırdı ve art arda üç kez havaya ateş ettikten sonra tehditkar bir tonda bağırdı:

"Bir daha konuşmam bolünürse, silahımdaki kurşunların adresi gökyüzü olmayacak!"

Şimdi kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

Yüzbaşı Aris, derince bir nefes verdi ve silahını beline sokarak mikrofona eğildi. "Teşekkür ederim."

Hem meydana dolduran protokol, hem de törene katılan Türk ve Rumlar, bir anda hararetlenip bir anda durulan Yüzbaşı Aris'in histerik halini, masalarından hiç kalkmadan izlediler. *Gökçe hariç*. Kurşun sesleriyle birlikte hızla ayağa fırlamış, dehşet dolu gözlerini Aris'e dikmişti.

Böylelikle roller bir anda değişmiş oldu. Biraz önce Gökçe'nin yüzünde gezinen o erinç ifade, şimdi Aris'e geçmişti. Otoriteyi sağladığının farkında olan Yüzbaşı, önündeki kürsüde duran konuşma metnini eline aldı ve kağıdı, herkesin gözü önünde parçalara ayırarak yırttı. Ardından mikrofona eğilerek "Öyleyse artık ezberleri bir kenara bırakıp gerçeklerden konuşalım" dedi. Kelimeleri, bir Türk'ten ayırt edilemeyecek kadar aksansız çıkmıştı.

O sırada İsmet, hala ayakta olan kızını gergin bir tonda "Gökçe!" diye uyardı. "Otur, kızım. Hadi, otur."

Suratı düşen Kerim ise kollarını birbirine kavuşturmuş, içinden okkalı bir küfür savurmuştu. Aris'in kürsüden duyulan sesiyle birlikte Gökçe'nin ellerinin, avuçlarının arasından çekilmesini hazmedemiyordu. Yine tüm odağı Yüzbaşı Aris olmuştu. Gökçe Adalı'nın dikkatini çekmek için ortalıkta 'Burası İmroz' diye gezen bir işgalci mi olmak gerekiyordu?

"Domuz!" Kerim'in öfkesini, Gökçe'nin daha da öfkeli sesi böldü. Kalktığı sandalyeye geri otururken, gözlerini kürsüden ayırmadan mırıldanmıştı. "Domuz herif."

İsmet'in yanında oturan Süreyya Hanım, "Şişşşt!" diye uyardı, kızını. "Yeter Gökçe!"

Gökçe, isteksiz bir tavırla tekrar sandalyesine oturduğunda Aris, kürsüden inmiş, meydanın tam ortasına doğru ağır adımlarla yürümeye başlamıştı. Belinde birleştirdiği elleriyle omuzlarını dimdik tutuyor, kalabalığın sessizliğine inat postallarını yere daha sert vuruyordu.

Yüzüne yerleşen kibirli bir ifadeyle *"Halkını cehalet ile sefaletle teslim eden yöneticiler yok olmaya; cehalet ve sefaletle sürükleyen yöneticileri seçen halk ise köle olmaya mahkumdur!"* dedi.

Sesi, mikrofonsuz bile yeterince gür çıkıyordu. "Yüz yıl önce söylenmiş bu acımasız fakat isabetli sözler, dahi bir devlet adamının sözleri... Türkler, kendisine 'Atatürk' diyor."

Gökçe, "Önce ağzını çalkala!" diye fısıldadı kendi kendine. Sinirden gözleri dolmuş, boğazına yumruk oturmuştu.

Aris, meydana gezinmeyi sürdürerek konuşmaya devam etti. "Mustafa Kemal Atatürk... Şüphesiz saygı duyulası, ongörüsü yüksek bir lider... Yüz

yıl önce sarf ettiği bu sözlerin gayesi de, sadece o donem halkının içinde bulunduğu düşkün durumun tespiti için değildi. Bu, aynı zamanda o halka yaptığı ileriye dönük bir uyarıydı da... Çünkü... Mustafa Kemal, nasıl denir, *halkının ciğerini biliyordu*. Sefalet ve cehaletten kurtarıp sıfırdan inşa ettiği bir toplumun bu bataklığa yeniden düşmesinin çok da zor olmayacağını biliyordu... Şimdi donüp ülkenizin haline şöyle bir bakınca..." Postallarını yere sertçe vurdu. "O bataklığın çamurunu, ayağımın bastığı her bir metrekarede rahatlıkla hissedebiliyorum! Tabii... Bunu, bir Yunan Orduları subayından duymak, sizler için son derece korkutucu olmalı. Ya da bazıları için..." Bakışları, protokol masasında kapkara bir bulut gibi duran Gökçe'yle kesişti. "Tiksindirici!"

Gökçe, alt dudağını ısıra ısıra kanatmıştı. "Öl!" diyordu, sürekli ağızının içinden. "Öl. Öl!"

Aris, belinde bağlı duran elleriyle, avcundaki mendili sıkarak "Bu yüzden öfkeleniyorsunuz!" diye devam etti, gözlerini hala Gökçe'den ayırmamıştı. "İncitmek, kanatmak, zarar vermek istiyorsunuz, anlıyorum. Emin olun ki, bazen başarıyorsunuz da..."

Protokol masasındaki herkes bakışlarını, Yüzbaşı'nın markajına aldığı Gökçe'ye çevirmişti. Kerim'se gözlerini Gökçe ve Aris arasında mekik gibi dokuyor, sık sık yutkunarak kendine hakim olmaya çalışıyordu.

"Fakat üzgünüm!" diye bağırdı, Aris. Gözlerini nihayet Gökçe'den çekmiş, meydanda gezinmeye başlamıştı. "Bu kötücül hisleriniz sadece bir yönlendirme, yansıtma, bir aktarım... Çünkü siz bana, bize kızgın değilsiniz aslında, sizin öfkeniz de nefretiniz de kendinize..." Sesi birkaç perde yükseldi. "Çünkü siz yüz yıllık bir nasihate kulaklarınızı tıkamış bir milletsiniz! Çünkü siz, yüz yıl önce bilge bir adamın canı pahasına kuruttuğu bir bataklığı yeniden yaşartmayı başarmış bir milletsiniz! Siz, o adama ihanet etmiş bir milletsiniz!"

Aris'in ağızından dökülen son cümleyle, Gökçe'nin masmavi gözlerini perdeleyen karabulutlar çisemeye başladı. Kırpiklerinin arasından kopan bir damla, yanaklarından aşağı süzölüvermişti.

"Size cehalet ve sefalet getiren yoneticileri sandıklardan zaferlerle çıkarırken sorun yok!" diye bağırdı, Aris. Kalabalıktan hala tek bir ses çıkmıyordu. "O sandıkların sonuçları, sizi kendi ülkenizde köle gibi yaşatırken sorun yok! Topraklarınızda köleler olunca sorun yok ama Yunanlar olunca sorun var, öyle mi? Köle olmak zorunuza gitmiyor da köle pazarına çıkarılmak mı zorunuza gidiyor?!"

Gökçe, duyduğu son cümleyle birlikte hızla ayağa fırlayarak arkasını döndü, ileri doğru birkaç adım atmıştı ki, Aris'in buyurgan sesi duyuldu. "Dur orada!" Masadaki Kerim ve Adalı ailesi de ayaklanmıştı. Gökçe, Aris'i duymazdan gelerek meydanın çıkışına doğru yürümeye devam edince Aris bir kez daha bağırdı. "Gökçe Adalı!"

Gökçe, ayağı mayına basmış gibi birden durdu. Aris'in sesini, karşısına çıkan iki Yunan askerinin gaddar gözleri takip etmişti.

"Henüz konuşmam bitmedi!" dedi, Aris. Gökçe, hızla önünü döndüğünde, bir süredir belinde tuttuğu yaralı elini ileri doğru uzatarak protokol masasını işaret etti. Avcundaki, yeşil puantiyeli beyaz mendil, kandan kıpkırmızı olmuştu. "Yerinize oturun lütfen."

Gökçe, Aris'in avcundan süzülerek zemine düşen kan damlalarını bir süre izledi. Törendekiler de Yüzbaşı'nın elindeki kanamayı yeni fark ediyordu. Kısa bir an homurdanmalar duyuldu. O arada Gökçe ise, alev alır gibi kalktığı masaya kor içinde geri dönecek olmayı kabullenmeye çalışıyordu. Seçeneksiz kalmıştı.

Babasının sözlerini düşündü, son üç gündür başına gelenleri düşündü, kendisine endişeli gözlerle bakan annesini düşündü, abisini, Kerim'i... Çıkışa doğru birkaç adım daha atarsa geceyi nezarethanede geçirecekti. Bu dert değildi ama karşısındaki Yüzbaşı Aris denen şu aşağılık herifle bir kere daha sorgu odasında olmak, işte bu dertti.

Derin bir nefes vererek yanaklarındaki ıslaklığı sildi ve nefret dolu gözlerini Aris'ten ayırmadan adımlarını protokol masasına doğru yeniden atmaya başladı. O kısacık an, hayatından sanki en az beş yıl götürmüştü.

Gökçe'nin yeniden masaya oturmasıyla Aris, konuşmasının son aşamasına geçti. "Kısaca..." dedi, gür sesiyle. "Sizin anlayacağınız, içinizdeki bu toksik öfkenin, bu isyanların-... Bu sitemlerin, bu-... Bu gözünüzden akan yaşların muhatabı biz değiliz! Tüm bunların muhatabı, başınıza getirdiğiniz yöneticilerinizdir! Dolayısıyla onları seçen siz; sizin asıl düşmanınız; kendiniz." Kollarını bağlayarak "Ve biz..." diye ekledi. "Artık yüz yıl önce denize döktüğünüz Yunanlar değiliz... Çünkü bu kez denize düşen sizsiniz. Hem de birbirinizi oraya kendiniz ittiniz... Bizse bu durumda sizin düşmanınız değil, olsa olsa can simidiniz olabiliriz." Başını dikleştirdiğinde yüzündeki ciddiyet daha da arttı. "Artık buradayız, size göre Gökçeada'da bize göre İmroz'dayız. İsimlerin bir onemi yok ama istikrarın var. O sebeple... Yarından itibaren ben ve askerlerim, adadaki duzeni sağlamak için bazı tedbirler hayata geçireceğiz." Eliyle, protokol

masasında oturan Gökçeada Kaymakamı Sıddık Gümüşkaşık'ı işaret etti. "Detaylara Sayın Kaymakam hakim. Yarın geniş kapsamlı bir toplantı yapıp alınan kararları hepinize açıklayacağız. Bu süreçte sizden beklediğim tek şey ise sağduyu. Adadaki kaosun ustesinden ancak bu şekilde gelebiliriz. Birbirimizi anlayarak... Anlamak için ise önce dinleyerek... Beni dinlediğiniz için, teşekkürler."

Aris'in sözlerini tamamlamasıyla birlikte kalabalıktan tek tük alkış sesleri yükseldi. Gökçe ise yeniden ayağa kalkmış, gözlerini, sakın adımlarla protokolün yanına doğru ilerleyen Aris'e dikmişti. Yüzbaşı, tam yanından geçerken buz gibi bir sesle, "Bitti mi?" diye sordu.

Aris, duyduğu sesle duraksadı. Bakışlarını, Gökçe'nin donuk yüzüne çevirdiğinde "Ochi" dedi. "Daha yeni başlıyor."

Gökçe, güç toplamaya çalışır gibi gözlerini sımsıkı yummuştu ki Kerim ayağa kalkarak Gökçe'nin omzuna dokundu. "Daha konuşmalar var" dedi, yapıcı bir tonda. "Hadi oturalım."

Aris, şu ikisinin abartılı teatral hallerine katlanamıyordu. Açıkçası biraz komik de buluyordu. Yüzüne yerleşen alaycı bir ifadeyle başını hayıflanır gibi iki yana salladı ve kendisi için ayrılan masanın başköşesine oturdu.

O sıra, kürsüyü devralan bir asker, mikrofona eğilerek "Simdi konusmalarini yapmak için kursüye İmroz Kaymakamini çağırıyoruz" dedi. "Sayin Sittik-... Sitdik-... Gumis, Gumikasiki... Kursüye buyurun lütfen!"

Adının doğru telaffuzunu muhtemelen kendisi bile unutan Kaymakam Sıddık Gümüşkaşık, anonsla birlikte masadan kalktı. Yüzünde beliren tebessümle ceketinin düğmelerini ilikledi ve hazırladığı konuşma metnini eline alarak kürsüye doğru koşar adım geldi. Mikrofonu eğildiğinde ağzından çıkan ilk cümle "İyi akşamlar sevgili İmroz halkı" oldu. "Sözlerime, 15 Ağustos Hain Meryem Ana Panayırı Kalkışmasını bir kez daha lanetleyerek başlıyorum. Biz bu ihanetleri çok gördük. Dandanakan Savaşında ağızlarının payını alanlar-..."

Gökalp, eliyle yüzünü kapatarak "N'alaka amına koyayım ne alaka..." diye söylendi. "Dandanakan ne alaka-... Elin Yunanı bile bizim tarihi bunlardan daha iyi biliyor."

Kerim, Gökalp'e doğru eğilerek "Bi' de 'kalkışma', dedi 15 Ağustos'a..." dedi, hayret içinde. "Katliam değil miydi o?"

İsmet, "Yok" dedi. "Geçen haftaydı o. En son dün, 'sergilenen oyun' diyorlardı. Bugün yine değişmiş."

Gökalp, "Sikeceğim" dedi, dişlerinin arasından. "Az önce Aris mi varis mi ne boksa ona kuruluyordum ama yok abi... Adam haklı. Bizde böyle dalyaraklar varken başka düşmana ihtiyacımız yok."

Gökalp'in sol yanında oturan Yusuf Müdür, masadaki çerezleri seri halde kıştırırken "Valla Yüzbaşı Aressiktos doğru söyledi" dedi. "Bu ülke götü başı dağıttı iyice."

Gökalp, Yusuf Müdür'ün kulağına doğru eğilerek "Abi sen o tezahüratları çıkar bir an önce aklından..." dedi. "Kafan karışmış senin. Aressiktas değil, Aristesikos."

Yusuf Müdür düşünür gibi oldu. "Aristekitos?"

Kerim kaşlarını kaldırdı. "Arisikitodis."

Masanın öbür ucunda oturan Yüzbaşı Aris ise isminde mutabık olamayan kalabalığı duyacak durumda değildi. Gökçe'nin verdiği mendili sağ elindeki yaranın üzerine sarmış, art arda doldurduğu viski bardaklarını hızlı hızlı kafasına dikiyordu.

"Yüzbaşım!" dedi, o sıra yanına gelen Teğmen Adoni. "Hazırladığınız konuşma böyle değildi. Neden yaptınız bunu?"

Aris'in sargılı eliyle parçalar gibi kavradığı cam bardak, kan izleriyle kaplanmıştı. Boğazından içeri bir yudum viski daha göndererek bardağı masaya sertçe vurdu. "Bilerek yaptı" dedi, gözlerini masanın karşı ucundaki Gökçe'ye dikmişti. "Tam kürsüye çıkacağım anı bilerek seçti. Sinirleneyim, gözüm dönsün diye... Kürsüde despot gibi görünmem için."

Teğmen Adoni, tatsız bir sesle "O halde başarılı olmuş, Yüzbaşım!" dedi. "Kendisini tebrik etmemi ister misiniz?"

Aris, Adoni'yi duymazdan geldi. Kare bir kontür gibi belirginleşen çenesini sıkmış, öfke içinde parlayan gözlerle sadece Gökçe'ye bakıyordu. Çehresine hüznün oturan Gökçe'ye, bakışları bulut yüklü Gökçe'ye, Kerim'in sık sık kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadığı Gökçe'ye, suskunluğunun altında çılgınlık patlayan Gökçe'ye... Baktı, yutkundu. Baktı, viskisinden bir yudum daha aldı ve bardağı tekrar masaya vurduğunda "Şuna bak!" dedi. "Mavi giymiş bir de-... Yunan bayrağı gibi geziyor ortada! Söylesen kan çıkartır ki, mavi kırmızıya dönsün diye... Tabiatı böyle çünkü. Vahşi-..." Parmakları, bardağı kıracak gibi sıkarken "Nefret ediyorum bu kızıdan, Adoni!" diye ekledi. "Nefret ediyorum-..."

"Muhakkak öyle, Yüzbaşım!" dedi, Teğmen Adoni. "Kendisini tutuklamamı ister misiniz?"

Aris, Adoni'ye ters bir bakış attı. O anlarda Kaymakam Sıddık Gümüşkaşık sözlerini bitirmiş, kürsüden inmişti. Mikrofonu tekrar devralan asker, coşkulu bir sesle "Evet, şimdi sembolik teslim toreni için Yunan Orduları Subayı, İmroz Karargah Komutani ve Yunanistan KOT birimi ekip lideri, Yüzbaşı Sayın Aristeidis Nikopoulos'u kursuye tekrar davet ediyorum!" dedi.

Aris ayaklanıp kürsüye doğru yürümeye başlarken Gökalp ağzının içinden sinirle mırıldandı. "Bin tane sıfat koymuşlar önüne piçin, isminin birincisi, isminin ikincisi-... Orta dünyada krallık veliahdı sanki! Alt tarafı amına kodumun bi' Yunanı işte... Yüzbaşı de, geç. İlla şov yapacaklar."

Yusuf Müdür, konudan bağımsızdı. Ağzına doldurduğu bir avuç çerezi dişleriyle ezerken "Adını anlayan oldu mu la?" diye sordu.

Kerim'le Gökalp'le aynı anda "Aristiko" gibi bir şeyler mırıldanırken Gökçe, bir süredir karşısında dönen isim muhabbetinden sıkılmıştı. Kendinden emin bir sesle "Aristeidis Nikopoulos!" dedi. "Yeter artık, susun."

Gökçe'nin cevabı masaya aydınlatırken Kerim'inse sinirlerini bozmuştu. "Ezberlemişsin adını..." dedi. "Hiç dilin dolanmadan söyledin..."

"Ezberledim" dedi, Gökçe kaşlarını çatarak. Gözleri, meydanın ortasında Kaymakamla yan yana gelerek basına poz veren Aris'e kenetlenmişti. "Öyle bi' ezberledim ki hem de, ölsem unutmayacağım." Masada anlık bir gerilime sebep olan sözlerinden sonra tüm dikkatini karşısında dönen orta oyununa odakladı.

Yüzbaşı Aris, Kaymakamın 'şehrin anahtarı' adı altında sembolik olarak verdiği, otuz santim boylarındaki gümüşten yapılma bir anahtarı elinde tutarak, yüzüne patlayan flaşlara gülümsüyordu. Sonra yanlarına ilçe protokolünden anons edilen isimler de gelmeye başladı. Her biri, Aris'in elini sıkıp kameralara poz veriyor, adaya özel hediyelerini takdim ediyor, basın mensuplarına dönerek KOT müdahalesinin ne kadar yerinde bir karar olduğuna dair görüşlerini paylaşıyordu.

Seremoni sona erdiğinde Yüzbaşı Aris, kadehini havaya kaldırarak "Hepinize keyifli bir akşam diliyorum!" dedi. Yaptığı bir el işaretiyle bir süredir platformda bekleyen müzisyenler hareketlenmişti.

Saniyeler sonra meydana Yunan ezgileri yükselmeye başladı. Elllerinde tepsilerle etrafta peşi sıra koşuran hizmetliler de, kurulan devasa masaları bir an olsun boş bırakmıyordu. Manzara, tasasız insanlar için adada geçen sıcak bir eylül akşamı gibiydi. Türlü ikramlar, neşeli enstrümanlar, havanın

kararmasıyla yanan rengarenk ışıklandırmalar ve masalardan gelen kahkaha sesleri...

Bir illüzyondan farksız olan harmoniye çok geçmeden eski bir Yunan şarkısı da eklendi. Ezgiler, Gökçe'ye oldukça tanıdık gelmişti.

"Na m' agapás, óso boreís na m' agapás..."

♪ **Pavlos Sidiropoulos - Na m' agapas** ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=F39D35kcpg4>

Sahnede seslendirilen dizeler, Pavlos Sidiropoulos'un *'Na m' agapás'* isimli şarkısına aitti. Çok eskilerden biliyordu Gökçe bu parçayı. Ta, lise zamanlarından. Sözlerine de az çok aşinaydı. *'Beni sev'* diyordu Pavlos, *'Sevebildiğin kadar sev.'*

Fonda şarkı çalmaya devam ederken gözleri bir kez daha masanın başucunda oturan Aris'le buluştu. Olacak iş değildi. İki göz göze geldiğinde, arkada illa bir şey çalacaksa bu muhakkak savaş çanları olmalı, içli bir şarkı değil, diye düşündü.

Aris, Gökçe'nin temennisini hissetmiş gibi başını yavaşça aşağı, yukarı salladı. Dirseğini masaya yaslamış, elindeki viski kadehine parmaklarıyla ritim tutuyordu. Gözleri imayla parladığında kaşlarını havalandırarak elindeki bardağı 'şerefe' der gibi öne eğdi.

Gökçe, o an midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Karşısında Aris'in zaferle parlayan yüzü, kulağında ise kalbine bıçaklar saplayan sözleri vardı. *Sizin asıl düşmanınız, kendiniz.* Başını, düşüncelerini savuşturmak ister gibi hızlı hızlı salladı. Ardından derin bir nefes verip bakışlarını protokol masasına çevirdi. Kendisi dışında herkes o manzaraya öyle, böyle dahil olmuş, orada olmayı kabullenmiş görünüyordu. Görevleri icabı, konumları gereği, bilmemnelerinden dolayı... Herkesin o masada oturmak için kendince bir sebebi ya da bahanesi vardı. *Sizin asıl düşmanınız, kendiniz.* Aris'in sözleri tekrar zihnine düşünce midesindeki bulantı arttı. Daha da mide bulandırıcı olansa, sözlerindeki korkunç gerçeklerdi. Eğer Gökçe, o meydana çıksaydı ve ne söyleyeceği hususunda özgür olsaydı, muhtemelen yapacağı konuşma bundan çok da farklı olmazdı. Daha bu sabah aynılarını kendisi de düşünmemiş miydi?

Walt Kelly'nin sözünü ajandasına not alırken, içinde halledemediği o girift öfkeyi işgalci bir adamın boynuna urgan gibi asarken bile bir yerlerde bir yanlışlık olduğunun farkındaydı aslında. Yunan askerinin gıyabında yakasına yapışmak istediği kendi halkıydı. Çünkü düşmüşlerdi. Ayakta kalmanın pusulasını, yüz yıl önce Anadolu'da yaktığı bir meşaleyle çizen o

mavi gözlü adama rağmen düşmüşlerdi. Yunan'ın yaptığı ise düşene atılan bir tekmeden fazlası değildi.

"N'apıyor lan bu!"

Gökçe'nin daldığı düşünceleri bölen Gökalp'in sesi oldu. Başını abisinin baktığı yöne çevirdiğinde Şule'nin, masanın başında oturan Yüzbaşı Aris'in yanına geldiğini gördü.

"Şu sırtmaya bak, sırtmaya!" dedi, Gökalp. Hızını alamıyor, elindeki bardağı sıktıkça sıkıyordu. "İnadına yapıyor."

Yusuf Müdür, Gökalp'in koluna yapıştı. "Sakin ol la. Sana ne? Karın mı kızın mı bacın mı? Sana ne."

O sıra Şule, üzerine takındığı tüm dişiliği ile Aris'e elini uzattı. "Doğru düzgün tanışma fırsatı bulamamıştık, Yüzbaşım... Şule ben."

Aris gülümseyerek Şule'nin elini sıktı. "Memnun oldum, Şule Hanım." Sonra duraksadı. "Bu arada Refak Bey'in yeğeni olduğunuzu duydum."

Şule, tatsız bir sesle "Görüşmüyoruz biz" dedi.

"Oyle mi?" dedi Aris, merakla. "Bugün bir akrabasını yitirmiş kendisi. Bu yüzden torene katılamayınca, onu temsilen geldiğinizi düşündüm."

Şule başını dikleştirerek gülümsedi. "Yanılmışsınız, Yüzbaşı. Açıkçası ben buraya sizinle tanışmaya geldim. Çoğunluğun aksine, KOT müdahalesini yerinde bulanlardan biriyim."

Aris'in gözleri, ikisini öldürecekmiş gibi izleyen Gökçe'ye takıldı o an. Sonra Şule'ye dönerek, "Gökçe Hanım'ın böyle bir arkadaşının olmasını beklemiyordum" dedi. "Beni şaşırttınız doğrusu."

Şule yapay bir gülümsemeyle, "Gökçe hep karmaşık yolları seçer" dedi. "Ben de aksine kestirmeden gitme taraftarıyım. Boşuna inat etmenin, yokuşa sürmenin anlamı yok ki... Kabul etse ne, etmese ne? Sonuçta artık buradasınız. Herkes bunun bilincine varmalı. Yoksa inkar içinde direnmek insanın en çok kendisine zarar verir... O yüzden Yüzbaşı, ben kendimi bildim bileli felaketleri hep kolay kabullenmişimdir. Başka türlü önüme bakamazdım."

Aris'in tek kaş yavaşça havalandı. Başını eğerek, "Buradaki varlığımızı felaket olarak mı görüyorsunuz?" diye sordu.

Şule kahkaha attı. "Nereden baktığımıza göre değişir."

Aris, muzip bir ifadeyle "Nereden bakıyorsunuz?" dedi.

Şule, Aris'e doğru hafifçe eğilerek "Yakından" diye cevap verdi.

Aris'in yüzünde sahte bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Yalnız, derler ki... *Ne kadar yakından bakarsanız o kadar az görürsünüz*, Şule Hanım."

Şule, beklemediği cevap karşısında gülümseyeme çalıştı. "Sanıyorum, nükteci birisiniz Yüzbaşı..."

Aris, elini tekrar Şule'ye doğru uzatarak tebessüm etti. "Sizinle iyi anlaşacağız, Şule Hanım."

İkisi tokalaşırken Gökalp, burnundan soluyordu. "Hep böyleydi zaten bu..." dedi, başını hızlı hızlı sallayarak. "Huy dediğin kurumuyor ki... Güç manyağı işte!"

Süreyya Hanım, "Oğlum!" dedi, uyarıcı bir tonda. "Yeter artık ya, ayıp senin şu yaptığın. Kaç yıl geçmiş aradan, ne bitmek bilmeyen öfkeymiş, kinmiş anlamadım ki ben..."

Masada herkes farklı telden çalıyordu. Kaymakam Sıddık, "Şu çikolatalı şeyden yediniz mi?" diye sordu. "İçinde bi' alkol varmış gibi geldi bana. Hiç uyardılar da..."

Sinir harbi içinde olan Gökalp, elleriyle yüzünü sıvazlayıp "Derdini sikeyim senin..." diye mırıldandı.

İsmet, "Yüzbaşı'nın eline n'oldu ki..." dedi, orta yere. Yine de göz ucuyla Gökçe'ye bakıyordu.

Derken araya Yusuf Müdür girdi. "Bu şarkılar da gıy gıy bi' sike benzemiyor."

"Gökçe, iyi misin sen?" Konuşan Kerim'di. "Yani, tamam değilsin de... Başka bir şey mi var anlamında şey ettim. Hiç konuşmuyorsun..."

"Gitmek istiyorum buradan" dedi Gökçe, hissiz bir tonda.

Kerim, Gökçe'nin koluna dokunarak "Biliyorum" dedi. "Bir saate biter en geç zaten. Sonra gideriz. Sahilde otururuz biraz, olur mu?"

"Nefret ediyorum ondan." Gökçe, Kerim'i duymamıştı bile. "Tutsak gibiyim burada. Nefes alamıyorum-..." Bakışları tekrar Aris'le kesişince hislerini yineledi. "Nefret ediyorum!"

Kerim, sinirle gözlerini kapatıp başını omzuna düşürdü. "Sikeceğim artık bu adamı..."

Aris'e benzer sebeplerden duydukları nefret, Gökalp ve Kerim'i göz göze getirdi o an. Birbirlerine, birbirlerini anlamış olmanın verdiği metanetle bakıp iç geçirdiler.

Yüzbaşı Aris ise masanın diğer ucunda konuşulanları duyamasa da kendisine katlanarak artan öfke ve nefretin yarattığı enerjiyi her zerresinde hissediyordu. Bir noktadan sonra başına feci bir ağrı girdi. Törenin başından beri içtiği viskisi de bitmişti. Eline bardağını alıp viskisini

yenilemek için ayaklandığında Adoni de peşinden geldi. "Yüzbaşım, ben hallederdim."

Aris, Adoni'ye cevap vermeden meydana kurulan platformun arkasına doğru yürümeye başladı.

Yüzbaşı'nın gözden kaybolmasıyla protokol masasındaki homurtular da arttı. Gökçe'nin kulağına belli belirsiz sesler takılıyordu:

"Türk mezesi bunlar ya..."

"Mücver abi bildiğin bu!"

"Tomatoköftedos mu ne bir şey dediler..."

"Buna da uzo diyorlar, rakı lan bu!"

"Bu daha yoğun Müdürüm..."

"Ben hiç içmedim vallahi, bilmem..."

"E çalanlar da Türk şarkısı amına koyayım..."

"Orijinali Yunancaymış..."

"Siktirsinler lan..."

Bi' on dakika geçti geçmedi, Gökçe, midesinde palazlanan bulantıya daha fazla dayanamayacağını anladı. Eline çantasını alıp oturduğu sandalyeden fırlar gibi kalktı. Masadaki herkesin gözü birden kendisine dönmüştü ki, "Lavaboya gidiyorum" diyerek açıklama yapma gereği duydu.

Kerim de ayaklanmıştı. "Geleyim mi seninle?"

"Yok, Kerim. İyiyim ben" dedi, Gökçe ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. En yakın lavabo meydanın bitişiğindeki bir iş merkezinin zeminindeydi. Oraya kadar kusmadan dayanırsa, mucize olacak gibi görünüyordu.

Gökçe, iş merkezine doğru ilerlerken baş ağrısı bir türlü geçmeyen Yüzbaşı Aris de platformun arkasından lavaboya gelmişti. Musluğu açıp yüzüne avuç avuç su çarpmaya başladığında şakaklarındaki zonklama bir nebze olsun azalmıştı.

Kapının önünde dikilen Adoni'nin aklı ise hala aynı yerde takılı görünüyordu. "Yüzbaşım..." dedi, gergin bir tonda. Elinde, Aris'in viski bardağını vardı. "Biliyorsunuz değil mi? Bu yaptığınız konuşma başınıza iş açacak. Atina yönetimi-..."

"Sikeyim Atina yönetimini!" dedi, Aris. Musluğu kapatmış, elindeki sargı ıslandığı için avcuna havlu peçete bastırmıştı. "Çok biliyorlarsa kendileri gelir, kendileri konuşurlar. Kürsüye tek parça çıkabilirlerse tabii..."

"Yüzbaşım..." dedi, tekrar Adoni. "Küstahlık ettiğimi düşünmenizi istemem, ki edeceğim... Gerçekten neden böyle bir konuşma yapma gereği duydunuz? Türk çetecileri cesaretlendirmek isteyen biri bile bu kadar etkili sözler seçemeyebilirdi. Ben gayenizi anlayabilmiş değilim, Yüzbaşım."

Aris, elini peçeteyle kuruladıktan sonra Adoni'den bardağını alıp viskisinden bir yudum içti. Yüzü, alkolden yanan boğazıyla ekşirken "Anlaşılmayacak bir şey yok, Teğmen" dedi. "Bizim neden burada olduğumuzu değil, kendilerinin neden bu halde olduğunu düşünsünler. Budalalıklarından sıkıldım artık."

"Haklısınız Yüzbaşım. Ancak bunu düşünmeleri bizim ne kadar yararımıza olur, emin değilim. Bu sözlerle cesaretlenip bize karşı harekete geçmek isteyebilirler."

Aris, "İstesinler" dedi, rahat bir tavırla. "Onlar bize karşı harekete geçmek isterse, birileri de o hareketi yönetmek isteyecektir. Tıpkı karargah patlamasında olduğu gibi... Önce kullanacaklar sonra öldürmek isteyecekler. Ama bu kez buna izin vermeyeceğiz. Onlar yeni piyon avına çıkarken biz de enselerinde olacağız."

Adoni, "Anlıyorum, Yüzbaşım" dedi. Yine de hala bir şeyleri idrak edememiş görünüyordu. "Ancak böyle bir planınız olduğundan haberim olmadığı için-..."

"Böyle bir planım falan yoktu, Adoni" dedi, Aris. Lavabonun kapısını açıp dışarı çıkmıştı. "Tahammülümü çok zorladılar."

Adoni de Aris'in peşinden koridora çıktı. "Haklısınız Yüzbaşım. Gökçe Hanım, yine çok ileri gitti."

Aris, sinirle söylendi. "Sadece onu kastetmiyorum!"

"Elbette sadece o değil, Yüzbaşım. "Ama en ileri giden o oldu. Yani elinizi diyorum. Daha doğrusu parmağınızı... Neden özellikle parmağınız, Yüzbaşım?"

"Sana ne Teğmen!" dedi Aris, ters ters. "Senin neden özellikle kafan acaba?"

Adoni omuzunu silkti. "Taş, kafaya atılır çünkü Yüzbaşım. Taşın olayı bellidir. Neyse ki sizin yerinize ben oradaydım da benim kafama geldi, Yüzbaşım."

Aris "Ya..." dedi. "Keşke kürsüde küfür ederlerken de yerimde sen olsaydın, Teğmen? Duydun, değil mi? Yarak yiyecekmişim?!"

Adoni teessüf eder gibi atıldı. "Yemezsiniz, Yüzbaşım!"

"Teğmen!"

"O ifadeyi Türkler, mecazi anlamda kullanıyor demek istedim, Yüzbaşım" diye izahat verdi, Adoni. "Yani mesela-..." O sıra koridorun karşısından elini ağzıyla kapatmış koştura koştura gelen Gökçe'yi görünce duraksadı. Sonra "Yani mesela..." diye yineledi, göz ucuyla Aris'e arkasını işaret ediyordu. "Böyle durumlar için Yüzbaşım."

Aris, arkasını döndüğünde yanından koşarak geçen Gökçe'yi gördü. Alnını kırııştırarak "Ne yapıyor bu?" dedi, haline anlam verememiş gibi. "Ben *törenden gidemezsin*, dedim. Tuvalete gidemeyeceğini söylemedim."

Adoni, başını iki yana sallayarak "Tuvalete sıkıştığı için koştuğunu sanmıyorum" dedi. "Öyle olsa eliyle tuttuğu yer ağzı olmazdı, Yüzbaşım!"

Aris, Gökçe'nin eliyle ağzını kapattığını görmediği için şaşırmişti. Sonra tam bir şey diyecekti ki tuvaletten gelen öğürme seslerini duydu. Önce bir lavaboya doğru hamle yaptı sonra geri çekildi. Sesli bir nefes vererek elindeki viski bardağının dibini boğazından içeri gönderdi. Ardından bardağı hızla Adoni'nin eline tutuşturup "Binanın kapısına git" dedi. "Kimse içeri girmeyecek."

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

Adoni, aldığı emirle iş merkezinin kapısına doğru ilerlerken midesinde ne var yok çıkaran Gökçe, tansiyonunun düştüğünü hissediyordu. Lavaboya gelerek musluğu açtı. Kendine gelmek için yüzüne art arda su çarpmaya başladığında kapının hızla açıldığını fark etti. Başını yukarı kaldırır kaldırmazsa karşısındaki aynada Yüzbaşı Aris'in aksi belirmişti.

Çehresinde donuk bir ifade vardı Aris'in. Bakışlarını, aynadan göz göze geldiği Gökçe'den ayırmadan "Tiksindirir, derken mecaz yapmıyormuşsun" dedi.

Gökçe, Aris'e hiçbir cevap vermeden musluğu kapatarak ellerini kuruladı. Avcunda top yaptığı peçeteyi çöp kutusuna fırlattıktan sonra yerlerde gezen tansiyonuna aldırmadan tuvaletin çıkışına doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Tam kapı eşiğine geldiğinde ise Aris'in engeline takıldı. Yüzbaşı, kolunu ileri uzatarak elini kapının pervazına dayamış, Gökçe'nin geçmesine izin vermemişti.

Gökçe, yüzünü Aris'e çevirmeden "Çekil önümden" dedi, kesik bir sesle. Halbuki önünde durmasa dahi yürüyüp çıkabileceğinden emin değildi.

Elini hala pervazdan ayırmayan Aris, oralı olmadı. Boğuk bir sesle "Neden yaptın bunu?" diye sordu.

Gökçe'nin gözleri, Aris'in kan içindeki eline gitti. "Neden yaptığımı biliyorsun" dedi, donuk bir sesle. "Çekil önümden."

"Elimi neden yaraladığını sormuyorum." Göz ucuyla elindeki mendili işaret etti. "Bunu neden verdiğini soruyorum."

Gökçe, duymamış gibi "Önümden çekil" diye yineledi.

"Zehir mi surdün mendile, ne yaptın?"

Gökçe yutkundu. "İyi fikirmiş."

"Sana bir soru sordum!" Aris'in sesi sinirli çıkmıştı. "Neden verdin bu mendili bana? Elimin kanamasını umursadığından olmasa gerek?"

Gökçe'nin göğüs kafesi hızlı hızlı yükselip alçalıyordu. Bu arsız adama açıklama yapacak takati ve sabrı yoktu. "Eğer önümden şimdi çekilmezsen..." dedi, titrek bir sesle. "O yüzüğü-... Şah damarına saplarım senin."

Önce kısa bir sessizlik oldu sonra Aris "Eminim yaparsın" dedi, fısıldar gibi. "Hiç de zorlanmazsın. Senin için beni öldürmek, önyargılarını öldürmekten daha kolay olur." Cümlesini bitirdikten sonra kolunu yavaşça indirdi.

Gökçe, Aris'in önünden çekilmesiyle sesli bir nefes verdi ve hızlıca kapıdan geçerek koridora çıktı. İki, üç adım atmıştı ki yumruklarını sıkarak durdu. Kalbi, öfkeden parçalanacakmış gibi hissediyordu. O an adımlarını ani bir kararla tuvalete yöneltti ve kapıyı hızla açıp tekrar içeri girdi.

Neye uğradığını şaşırان Aris'in göğsüne elindeki çantayı sertçe vurarak "Önyargı, öyle mi?!" diye bağırdı. "Sen bunun ne anlama geldiğini sahiden biliyor musun acaba?!" Gökçe, üzerine geldikçe Aris geri geri gidiyordu. "Önyargı, ha!? Diyelim ki öyle, eee? Çok farklı bir muamele hak ediyormuşsun gibi bir de bundan şikayet mi ediyorsun?" Gözlerini kocaman açtı. "Herkes anlayış bekliyor. Siktiğimin dünyasında-... Herkes anlayış bekliyor! Hırsız, katili, işgalcisi anlayış ve empati bekliyor. Hiçbiri etiketlenmek istemiyor, yaftalanmak istemiyor. Evi soyarken iyi, 'hırsız' deyince kötü! İnsan öldürürken iyi, 'katil' deyince kötü! Bir ülkenin toprağına göz dikerken iyi, 'işgalci' deyince kötü! Çünkü neden, çünkü bunlar önyargılı laflar-... Yok ya... Yok yaaa..."

Boğazına yumruk oturmuş gibi güçlükle yutkundu. Aris'ten birkaç adım uzaklaşarak elini başına dayayıp kendi etrafında bir tur döndü. Ne hızını ne de sinirini alamıyordu. "Neden verdim o mendili sana, biliyor musun?" dedi, tekrar Aris'in üzerine doğru yürürken. "Çünkü anla istedim! Üç gündür ne yaşadığımı anla-... Beni uçurumun kenarına itip itip oradan geri çektin! Önce tutsak ettin sonra serbest bıraktın! Önce ölüme gönderip sonra eşiğinden aldın-... Hem canımı tehlikeye atıp hem de hayatımı kurtardın.

Birine bunu yaşatmak-..." Sözü'nün devamını getiremedi. "Babam..." diye devam etti, güçlükle. "Babam bu yaptığı'nda merhamet görüyor ki, sana minnet duyduğunu söylüyor ama ben duymuyorum. Duymayacağım da. Ayağıma çelme takan birinin elimi tutup yerden kaldırmasına aldanmayacağım-... Ben hep o çelmeyi hatırlayacağım, Yüzbaşı... İşte, o mendili sana o yüzden verdim. Önce yara açıp sonra kapatmanın merhamet olmadığını anlamam için. Çünkü sen de o yaraya baktıkça, avcuna tutuşturulan mendili değil eline saplanan bıçağı hatırlayacaksın."

Gökçe, sözlerinin ardından arkasını dönmüş gidiyordu ki Aris'in sesini duydu. "Ben mendili hatırlayacağım!"

Adımları olduğu yere çakılı kalmış gibi durmuştu. Biraz evvel düşen tansiyonu şimdi giderek yükseliyor, şakağından içeri ağırlar saplanıyordu. Hızla önünü dönüp Aris'e doğru aceleci adımlarla yürüdü. Tam karşısına geldiğinde durmuş, bakışlarını, o hareli gözlerle dikmişti. Sonra aniden Aris'in yaralı elini kavradı. "Ver şunu!" dedi, mendili çekiştirerek. "Ver, dedim-..." Parmakları, düğüm olmuş mendili panik içinde çözmeye çalışıyordu. "Çıkart şunu-..." Ama düğümler açılmak bilmedi. Mendil çözülmedikçe Gökçe'nin siniri daha da bozuluyor, sesi giderek ağlamaklı bir hal alıyordu. "Çöz şunu-..." diye fısıldarken, gözünden incecik bir yaş süzüldü.

Aris, Gökçe'nin yaşadığı histeri nöbetini donmuş bir halde bir süre öylece izledi. Ne yapacağını bilemese de ne yapmayacağını çok iyi biliyordu. Mendili vermeyecekti. Yaralı elini sıkarak, Gökçe'nin düğümü çözmeye çalışan parmaklarını avcuna hapsetti. "Ochi" dedi, ardından. "Vermeyeceğim."

Gökçe dehşet içinde elini geri çekmeye başladı. Ancak Aris, sıkıdığı avcunu bir türlü gevşetmiyordu. Aralarındaki, ip çekme oyununu andıran mücadele bir süre kadar devam etti. Elleri, ikisinin ortasında defalarca gitti, geldi. Sonra Aris buna bir son vermek ister gibi Gökçe'nin elini bırakmadan kolunu hızla kendine çekince Gökçe ileri doğru adım atmak zorunda kaldı ve birden burun buruna geldiler. Aris, bakışlarını Gökçe'nin bulutlu gözlerinden ayırmadan "Vermeyeceğim, dedim" diye fısıldadı. "Aksine bu mendili saklayacağım. Sen neyi görmemi istemiyorsan ben onda onu göreceğim."

Gözünden bir damla daha süzülen Gökçe dişlerini sıkarak "Senden nefret ediyorum" dedi, kesik bir sesle. "Nefret ediyorum senden."

Aris kaşlarını çattı. "Asıl ben senden nefret ediyorum!" Gökçe'nin elini iter gibi bırakmıştı. "Üç gündür seninle uğraşmaktan adayı yönetemiyorum-... Sürekli sorun çıkartıyorsun, sürekli bela içindesin, sürekli yoluma çıkıyorsun-... Nereye adım atsam karşımdasın, nereye baksam oradasın, ne yapsam-... Sen hep oradasın. Kurtulamıyorum senden."

"Defol git o zaman!" diye bağırdı, Gökçe. "Git, nereden geldiysen oraya git! Ben de çıkmayayım senin karşına, senin yoluna-... Git! Nasılsa er geç gideceksiniz!" Kısa bir an duraksayarak yüzüne imalı bir ifade yerleştirdi. "Haddinmiş gibi Mustafa Kemal'den alıntılar yapabildiğine göre onun sizler için öngörüsünü de duymuşsundur."

Sonra ikisi aynı anda aynı cümleyi kurdular:

"Geldikleri gibi giderler."

Gökçe, sözüne eşlik edilmesini beklemediği için şaşırılmıştı. Aris'se aksine kendinden gayet emin görünüyordu. "Doğru" dedi. "Biz geldiğimiz gibi gideriz ama siz bıraktığımız gibi kalmayacaksınız... Her gün bir öncekinden daha beter olacaksınız. Kürsüde de söyledim, sizin asıl düşmanınız sizsiniz. Ama hala görmüyorsunuz. Kendinizin neden bu halde olduğunu çözmeden bizim neden burada olduğumuzu anlamanız olanaksız."

"Ben!" dedi Gökçe, kelimesini vurgulayarak. "Ben bilmiyor muyum, sanıyorsun? Yüz yıl sonra postallarınızı toprağımıza basarken, bu cesaretini nereden bulduğunuzu, görmüyor muyum sanıyorsun? Gördüğüm için bu haldeyim-... Kırk yıl önceye dönüp ölmüş insanların yakasına yapışamadığım için bu haldeyim! Eli uçkurlular, dört karısı on beş çocuğuyla sınırınızı kevgir ederken siz başınızı yastığa nasıl koydunuz diye, soramadığım için bu haldeyim! O dediğin şey var ya hani-..." İşaret parmağıyla dışarını işaret etti. "Meydanda... Mustafa Kemal'in bizi çıkardığını söylediğin o bataklık-... Cehaletin, sefaletin bataklığı... O bataklık gözünüzün önünde tekrardan sulanırken siz neredeydiniz diye, soramadığım için bu haldeyim. O adama, o dahi devlet adamına ihanet edilirken siz hangi cehennemdeydiniz?" Gökçe hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Nasıl göremediniz? Nasıl görmezsiniz-... Nasıl uyudunuz? Neyle uyutuldunuz! Ben-... Ben bu soruların hiçbirini soramıyorum kimseye, anladın mı? Çoğu öldü gitti. Yoklar-... Hiç var olmamışlar gibi, sırtımıza böyle bir kambur bırakmamış gibi o pis canlarını verip defolup gittiler!"

Bu kez işaret parmağını Aris'in yüzüne salladı. "Ama sen buradasın. Sen-... Sen benim karşımdasın, Yüzbaşı. Senden hesap sorabilirim. *Ev sahibi kötüydü de, hırsızın hiç mi suçu yok?* Böyle derim. Buna inanırım.

Bundan beslenirim. Anladın mı beni? Benim, bizim sizden başka karşısında birleşebileceğimiz kimse yok çünkü! O yüzden-..." Elindeki çanta avuçlarından kayıp zemine düştüğünde "Bırak..." diye fısıldadı. Sırtını lavabonun duvarına yaslayarak yavaşça yere çökmüştü. Kollarını dizlerine bağlayıp "Bırak..." diye yineledi. "Nefret edeyim senden, sizden-... Bana, düştüğümüzü hatırlatan herkesten..." Yanaklarından süzülen yaşları hızlıca silerek yutkundu. "Senin karşında ağladığım için en çok da kendimden..."

O sıra, bir süredir dışarıda devam eden enstrümantal müzik, yerini yeniden Yunan şarkılarına bırakmıştı. Dimitris Mitropanos'tan Roza çalıyordu.

♪ Dimitris Mitropanos - Roza ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=pmQ37HYDINQ>

Aris, kulağına takılan şarkıyla bütünleşen Gökçe'nin bu çaresiz çırpınımlarını izlerken içinde bir yerlerde tarifsiz bir huzursuzluk hissetti. Duvardaki peçetelikten bir tane peçete çekip Gökçe'nin yanına geldi. Yavaşça eğilerek bir dizini yere koydu ve peçeteyi Gökçe'ye doğru uzattı.

Gökçe, peçeteyi görmemiş gibi kafasını yerden kaldırmadan iç çekmeyi sürdürünce, Aris yumuşacık bir sesle fısıldadı:

"Vadízoume mazí ston ídio drómo, ma ta keliá mas eínai choristá."

Gökçe, başını yukarı kaldırıp anlamsız gözlerle Aris'in yüzüne baktı o an. Aris'se aynı sakin tonda cümlesine açıklık getirdi. *"Aynı yolda birlikte yürüyoruz ama zindanlarımız farklı..."* Dışarıda çalan şarkı diyor, ben değil." Sonra elindeki peçeteyi bir kez daha Gökçe'ye uzattı.

Gökçe başını tekrar yere eğerek yutkundu. Aris'in uzattığı peçeteyi bir hışımla elinden çekip alırken kaşları çatılıydı. "Ben-... Ben sizinle aynı yolda falan değilim, Yüzbaşı" dedi, bölük pörçük bir sesle. Yanaklarına süzülen yaşları peçeteyle silerken ekledi. "Ortada farklı zindanlar da yok. Bir tane var-... Ve ben onun içinde tutsağım, siz de kapısında bekçisiniz."

"Tamam" dedi, Aris pes eder gibi. "Dediğin gibi olsun." Gözlerini, yüzüne kaçamak bakışlar atan Gökçe'den bir an olsun ayırmıyordu. "Eğer böyle düşünmek, içindeki tüm o öfkeyi, nefreti, gözlerinin ardındaki o kavgayı, elindeki o bıçakları bana yönlendirmek sana kendini daha iyi hissettirecekse-... Dediğin gibi yapalım. Gonlünce nefret et benden, bizden... Ben de senden edeyim. Ve böylece burada, bilinç içinde, karşılıklı nefret edelim birbirimizden."

Gökçe, başını yerden kaldırmadan "Çok iyi" olur dedi.

Aris'in gözlerinde ise ela kıvılcımlar ateşlenmişti. "Yalnız aklınızda bulunsun Gökçe Hanım..." dedi, nefesi sesine karışıyordu. "Nefret... Nefret çok güçlü bir duygudur." Gökçe, içinde kıyametler kopan mavi gözlerini yüzüne doğrulttuğunda "Kalbe bir kere girince orada başka hiçbir şeye yer bırakmaz" diye devam etti. "Nefret bir bağdır aslında. İnsanları uzaklaştırır sanırsın oysaki..." Aralarındaki mesafeyi işaret ederek ekledi. "Yakınlaştırır."

Gökçe, Aris'in sözleriyle ensesine bıçak gibi saplanan keskin bir ağrı hissetti. Eğildiği yerden hızla doğrulmaya çalışırken sendeledi. Onunla birlikte ayaklanan Aris, kollarından yakalamasaydı muhakkak düşecekti. Şimdiyse ayaktaydı. Aris'in bileklerinden kavrayan ellerini sertçe iterek önce birkaç adım geri geri gitti sonra bir hışımla arkasını dönüp telaşlı adımlarla tuvaletten çıkarak koridora yöneldi. Bastığı yer ayaklarının altından çekiliyordu sanki. Elleriyle, zihninin sesini susturmaya çalışır gibi kulaklarını kapattı. Yine de arkasından gelen Aris'in ayak seslerini duymaya devam ediyordu.

Binanın çıkış kapısına yaklaştığında dışarıda bir hareketlilik olduğunu gördü. Kerim, Teğmen Adoni'yle tartışıyordu.

"Ne demek giremem? Gökçe içeride diyorum sana... İyi görünmüyordu. Bakmam lazım. Çekil önümden!"

"Giremezsiniz, dedim!"

Gökçe, o an adımlarını daha da hızlandırdı. Koridorun sonuna geldiğinde ise kapıyı açarak Adoni'nin yanından geçti ve koşarak Kerim'in boynuna sarıldı. "Kerim götür beni buradan" dedi, ağlamaklı sesiyle. "N'olur götür beni buradan!"

Ne olduğunu anlayamayan Kerim, binanın içinden Yüzbaşı Aris'in de çıktığını görünce gövdesine bastırıldığı Gökçe'nin kulağına eğilerek "Bir şey mi yaptı bu herif sana?!" diye fısıldadı.

Gökçe başını iki yana sallayarak "Hayır" dedi. "Sadece gitmek istiyorum, Kerim. Lütfen-... Götür beni buradan."

Kerim, Aris'le Adoni'ye ters bakışlar atarak Gökçe'nin omuzlarından kavradı ve arkalarını dönüp birlikte yürümeye başladılar.

Aris, dikildiği kapı ağzından, ikisinin giderek uzaklaşmasını izlerken, elinde Gökçe'nin biraz evvel yere düşen çantasını tutuyordu.

Yaşanan kısa bir sessizliğin ardından Teğmen Adoni, hafifçe öksürür gibi ses çıkararak Aris'e, "Yüzbaşım..." dedi. "Şey-... Eee, tören programındaki-..."

"Tören bitti, Teğmen" dedi Aris, buz gibi bir sesle. Gözlerini, karanlığın içinde kaybolan Kerim ve Gökçe'den ayırmadan elinde tutuğu çantayı tüm gücüyle sıkıyordu. Sonra bir kez daha ağzının içinden mırıldandı. "Tören bitti..."

Radyodan müzik sesleri yükselirken, ön koltukta oturan Gökçe, dirseğini arabanın camına dayamış, dalgın gözlerle dışarısını izliyordu.

Sürücü koltuğundaki Kerim ise tören alanından ayrıldıklarından beri tek kelime etmeyen Gökçe'nin halini hiç iyi görmüyordu. Yarım saatten fazladır adayı turluyor ama ne bir yere varabiliyor ne iki kelime konuşabiliyorlardı.

Kerim, elinin altındaki direksiyonu nereye çevireceğini bilemeden döndürürken yan taraftaki Gökçe'ye kaçamak bir bakış attı. "Şey-..." dedi ardından, çekinik bir sesle. "Gidip bir yerlerde falan mı otursak acaba?"

Gökçe hiç düşünmeden cevap verdi. "Yok, iyi böyle."

"Tamam..." Aslında hiç de tamam değildi Kerim için. Sesli bir nefes verdiğinde "Gökçe..." diye mırıldandı. "Ya siz-... Ne konuştunuz içeride Yüzbaşı'yla?"

'Yüzbaşı' kelimesini duyar duymaz Gökçe başını Kerim'e doğru çevirerek "Ne alaka onunla şimdi-..." dedi, panikle. "Sana bu konuyu konuşmak istemediğimi söyledim. Üzerime geleceksen böyle, durdur arabayı, ineyim!"

"Hayır, özür dilerim-..." O sırada Kerim'in telefonu çalmaya başladı. Radyonun sesini kısıp aramayı yanıtladığında sadece "Anlaşıldı" dedi ve telefonu kapattı. Ardından Gökçe'ye dönerek, mahcup bir tavırla "Benim acil karargaha gitmem gerekiyor" dedi. "Seni istersen eve bırakayım?"

Gökçe ilgisizce başını salladı. "Olur."

*"Sé gnorízo apó tîn kópsi
toú spathioú tîn tromerí,
sé gnorízo apó tîn ópsi
poú mé vía metráei tí gí.
Ap' tá kókala vgalméni
tón Ellínon tá ierá,
kaí sán próta andreioméni,
chaíre, ó chaíre, Eleftheriá!"*

Törenin ardından Gökçeada sokaklarında, ellerinde şarap şişeleriyle gezen Yunan askerleri, bir yandan da oldukça gür bir sesle "Imnos is tin

Eleftherian"ı söylüyorlardı. İki kıtası, Yunanistan'ın milli marşı kabul edilen toplam 158 kıtalık bir şiirdi bu. Ve kuşkusuz bazı mısraları katıksız bir Türk nefreti içeriyordu:

*"Derin okyanus, işte böyle uğuldasın isterdim
Ve dalgasında boğulsun, her Türk tohumu!
Neden muharebe yavaşladı bir an?
Neden azaldı dökülen kan?
Hem palaskalar hem kılıçlar
Etrafa saçılmış beyinlere,
Baştan başa yarılmış kafataslarına,
Kımıl kımıl oynayan iç organlarına bulanmış.
Köpekler azalıyordu
Ve 'Allah' diye bağııyorlardı, 'Allah!'
Fakat Hristiyanların dudakları daha doğruydı.
'Ateş' diye bağııyorlardı 'ateş!'
Aslanlar gibi vuruşuyorlardı.
Hep 'ateş' diye bağııyorlardı.
Ve pislikler ölüyorlardı,
'Allah' diye böğürerek!"*

Hepsinin keyfi yerindeydi. Kollarını, birbirlerinin omuzlarına atmış, yanlarından geçen kimseye aldırış etmeden caddelerde bağıra çağıra yürüyorlardı.

O sıra karşıdan ellerinde Türk bayrakları olan on, on beş kişilik bir grup geldi. Bir süredir Yunan askerlerinin sokaklarda taşkınlık yaptığını, sözleri aleni Türk düşmanlığı içeren marşlarını bağıra çağıra söylediklerini, tekel bayileri yağmalayarak karşı gelenlere tehditler savurdıklarını haber almışlar, ellerinden çok bir şey gelmeyeceğini bilseler de, evlerinde duramamışlardı. Çoğunun yaşı on sekiz bile değildi. En önlerinde de Ezgi vardı.

Askerler, Türk bayraklı grubu görünce kendi aralarında gülmeye başladılar. Birbirlerine iyice yaklaştıklarında, içlerinden biri bağırdı. "Ne işiniz var bu saatte sokakta çocuklar? Mitinge gidiyorsunuz yoksa?"

"Onu size sormak lazım!" diye cevap verdi gruptan biri. "İrkçi marşınızla insanları rahatsız ediyorsunuz, dükkanları yağmalıyor, karşı gelenlere saldırıyorsunuz! Sizin ne işiniz var burada asıl?!"

Askerlerden biri, "Size mi soracağız ne yapacağımızı?" dedi, tehditkar bir sesle. "Hadi, yuruyun! Evinize gidin!"

"Burası bizim sokağımız!" diye bağırdı, elinde bayrağı olan bir genç. "Buradan gidecek biri varsa, o da sizsiniz! Geçemezsiniz buradan!"

O anlarda yoldan geçen bir polis arabası, kalabalığı görünce durdu. Dışarı çıkan polis, son derece lakayt bir tavırla Türk grubu "N'oluyor burada?!" diye azarladı. "Ne bu haliniz? Kim izin verdi sizin gösteri yapmanıza!"

"Gösteri yapan biz değiliz!" Konuşan Ezgi'ydi. "Asıl gösteriyi arkanızdaki Yunan askerleri yapıyor. İnsanları rahatsız edi-..."

"Çok konuşma sen!" dedi, Ezgi'nin sözünü bölen polis. "Hepiniz, derhal evinize dönüyorsunuz. Çabuk! Haydi, haydi, haydi!"

Yunan askerleri, polisin tavrından son derece memnundu. "Sağ olun memur bey!" dedi, öndeki askerlerden biri. Elinde tuttuğu şarap şişesinden bir yudum alarak alaycı bir sesle ekledi. "Tam zamanında yetistiniz, yoksa bu küçük barbarlar az kalsin tadimizi kaçıracaktı."

O an ortalık birden karıştı. Türk gruptan bir genç, "Hepiniz Yunan köpeği olmuşsunuz!" diye bağırarak polisin üzerine yürüdü. Polis copuna davranırken gruptan birkaç kişi ise Yunan askerlerine saldırmaya başladı. Kimisi yumruklarına güveniyordu, kimisi yerden bir taş kapmıştı, Ezgi'de ise sadece Türk bayrağı vardı.

"Yapmayın!" diye bağırdı Ezgi, arkadaşlarına. "Öldürürler sizi, yapmayın!" Çünkü böyle konuşmamışlardı. İşin içine şiddet girdiğinde kimin zararlı çıkacağı ortadaydı.

Öndeki askerlerden biri, gerilimden zevk alır gibi atıldı. "Sizi küçük faşistler! Gelin! Gelin de görün bakalım-..."

Asker sözünü tamamlayamadan başında keskin bir acı hissetti. Türk gruptan biri, kalabalığı hızlıca yarmış, belinde sakladığı demir sopayla askerin başına vurmuştu.

Sonra her şey birden bulanıklaşmaya başladı. Asker, eliyle başını tutup dizlerinin üstüne çökerken Ezgi çılgılık atarak yere düşmüştü. Saniyeler içinde art arda silah sesleri duyuldu. Ezgi, askerin başına vuran çocuğun kanlar içinde yanına yığıldığını gördü. Caddenin ortası, bir anda can pazarına dönmüştü. Ezgi'nin gözüne takılan son manzarada ise polis arabasının yanlarından kaçır gibi uzaklaşması vardı. Ve kulağına takılan birkaç ses:

"O kız değil mi şu?"

"Teğmenin başına taş atan kız?"

"Ta kendisi!"

Askerler kendi dillerinde konuşmuş olsa da Ezgi, Yorgo'dan dolayı Yunan diline az çok hakimdi. Törendeki davranışı yüzünden hedef gösterildiğini anlamakta da zorlanmadı. Kulağına takılan cümleleri ise başında hissettiği sert bir cismin ağırlığı takip etti.

Şimdi her şey tamamen bulanıktı.

Tören alanından ayrılan Yüzbaşı Aris'in bulunduğu araç, lojmanların otoparkına giriş yapmak üzereyken ön koltukta oturan Teğmen Adoni, aldığı bir telefonla dumura uğradı.

Önce ağzından okkalı bir küfür koptu sonra arka koltuktaki Aris'e dönerek özür diledi ve kötü haberi hiç ikiletmeden verdi. "Yüzbaşım, askerlerimiz ve bir grup Türk arasında merkezde arbede yaşanmış. Çok sayıda yaralı varmış Yüzbaşım! Bir de-..."

Aris, öfkeyle bağırdı. "Bir de ne, Teğmen? Dahası mı var?!"

"Askerlerimiz Türk grubun içinden bir kızı kaçırmışlar, Yüzbaşım!"

Bu kez ağzından küfür savuran Yüzbaşı Aris oldu. Şoför koltuğuna vurarak "Çevir arabayı!" dedi, buyurgan bir sesle. "Acele et, acele!"

Ezgi, gözlerini üç defa araladığını hatırlıyordu. İlkinde, taşlık yolda ilerleyen askeri bir aracın kasasındaydı. Arabanın içinden yükselen kahkaha sesleriyle, araya karışan Türkçe konuşmalar duyuyordu. Üç kişi olduklarına ve içlerinden birinin Türk olduğuna emindi.

Gözünü ikinciye araladığında bedeninin, birinin omzunda sallandığını hissetti. Başı ve kolları, adamın sırtından sarkıyor, bakışları arabanın farıyla aydınlanan otlara takılıyordu.

Gözünü son kez araladığında ise sırtı yerde, biraz önce yukarıdan baktığı otların üzerindeydi. Manzarasında, önce parlak yıldızlarla kaplı simsiyah bir gökyüzü vardı. Sonra başını hafifçe kıvıldattığında, karanlığın içinde siluetleri beliren üç kişi gördü. Biri, Ezgi'nin üzerindeki giysileri aceleyle çekiştirirken diğeri ayaktaydı; sırasını bekler gibi elini pantolonun içine sokmuş, şehvetle bakan gözlerini Ezgi'ye dikmişti. Üçüncü ise olan biteni sadece uzaktan izliyordu. Omzunu az ilerideki bir ağaca yaslamış, sigarasını ateşlemişti. Elinde klasik müzik çalan antika bir radyo vardı.

Radyodan yükselen müziğin sesi, ağaçların arasından kıvrılan rüzgarın uğultusuna karışıyor, Ezgi'nin zihninde çarpık bir melodiye dönüşüyordu.

Bir süre yaşananları tahlil etmede öylesine zorlandı ki, korkuyla açılan yemyeşil gözlerini, etrafındaki siluetlerden alıp yıldızlarla örtülü gökyüzüne

çevirdi. O yıldızlara baktı, yıldızlar ona baktı. Henüz on altı yaşındaydı. Gözlerini yıldızlardan çekmesi için çok erken bir yaşıydı. Sonra tıpkı soğuk çimenlerin üzerinde kımıldayan cılız bedeni gibi, gökyüzünden yeryüzüne doğru süzülen bir yıldız gördü. Müthiş bir parıldamadan sonsuz bir karanlığa gömülen yıldız, ağzından kopacak ilk çığlığın ateşleyicisi oldu.

Ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Üzerindeki asker, avcunu Ezgi'nin ağzına bastırarak "Daha bağırman için erken!" dedi. "Birazdan bağıracaksın, sabirsizlik etme!" Ezgi, dizini hızla yukarı kaldırıp askerin kasıklarına sert bir tekme geçirince adam sinirle bağırdı. "Skyla!" Ellerini kızın ağzından çekip boğazına götürdü. Parmaklarını var gücüyle sıkarken hala "Skyla!" diye bağıırıyordu.

Diğer asker ise Ezgi'nin ayakucuna gelmişti. Aralarında kendi dillerinde hararetli hararetli bir şeyler konuştular. Sanki görev dağılımı yapmışlar gibi, biri Ezgi'nin bileklerini bastırırken diğeri üzerine savrulan tekmelerle mücadele ederek kızın yarıya kadar inen pantolonunu tamamen çıkardı. Ara sıra Ezgi'ye alaycı direktifler veriyorlardı.

"Kipirdama! Ne kadar az direnirsen o kadar az canın yanar!"

O sıra Ezgi'nin ayakucundaki asker, kendini okşayarak kızın üzerine çıktı. Diğeri ise Ezgi'nin gömleğini yırtmış, ellerini paramparça olmuş kumaştan içeri sokmuştu. "El değmemiştir bunlar, he?" dedi, avuçlarının içine aldığı göğüsleri top gibi sıkarken. Ezgi var gücüyle bir çığlık daha attığında, yüzüne sert bir yumruk indirdi. "Kes sesini!" diye bağırdı aynı asker, eli üniformasının arka cebine gitmişti. "Ya da ben seni susturmayı bilirim!"

Elini cebinden çıkardığında, parmaklarının arasında kırış kırış olmuş bir Türk bayrağı tutuyordu. "Bunu hatırladin?" dedi, bayrağı Ezgi'nin gözüne sokar gibi açmıştı. "Az önce orada elinde gezdiriyordun!"

Ezgi'nin yemyeşil gözlerinden şakaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. "Allah belanızı versin-..." diye bağırdı. Boğazını parçalarcasına attığı çığlıklar, sesini çatallaştırmış, titrek bir fısıltıya dönüştürmüştü.

"Yanılıyorsun küçük kız" dedi, asker. "Tanrı asil sizin belanızı vermiş, hem de bizimle! Bunu birazdan anlayacaksın!" Ezgi'nin çenesini sertçe kavradığında "Bu gece burada sadece senin irzina geçmeyeceğim çünkü!" dedi. Elindeki bayrağı top yapıp Ezgi'nin ağzından içeri sokarak bağırdı. "Bu bayrağın altında yasayan tüm Türklerin irzına geçeceğim!"

Ezgi, üstüne kopan kızıl bir kıyametin ortasında donakalmış gibi hissediyordu. Boynunu, içine hapsolduğu çaresizliği inkar edencesine kaldırılabildiği kadar yukarı kaldırdı. Ayırmaya çalıştıkları bacakları kasılmış, bedeni istemsiz kilitlenmişti. Kımıldayamıyor, bağırıyor, gözleri simsiyah bir gecede parlayan yıldızlardan başka hiçbir şey seçmiyordu.

O anlarda bir süredir antika bir radyodan yükselen müzik, birden sustu. Ezgi'nin üzerindeki askerlerden biri durumu fark ederek etrafına bakınmaya başladı. Ağacın dibinde bekleyen adamı göremeyince kendi dilinde "Adam gitmiş!" dedi.

Diğeri de, Ezgi'nin bileklerini gevşetip etrafına hızlıca bir göz atarak "Nereye gidecek, buralardadır" diye yanıt verdi. "Biz işimize bakal-..."

Cümlesini tamamlayamadan Ezgi, elleriyle yerden güç alarak bedenini hızlıca yukarı çekti ve askerin karnına sert bir tekme geçirdi. Adam, aldığı darbeyeyle yere düşerken arkasındaki asker de dengesini kaybetmişti. Oluşan bu, üç-beş saniyelik boşluk, Ezgi için var ya da yok olma mücadelesiydi. Ağzından bayrağı çıkararak hızla arkasını döndü. Askerler, silahlarını taktıkları kemerlerini hemen arkadaki ağacın dibine fırlatmışlardı. Ezgi, çarçabuk iki kemeri de eline aldı. Birini koltuğunun altına sıkıştırırken diğerinden ise silahı çıkardı ve sürgüyü çekerek namluyu askerlere doğrulttu.

İkisi de Ezgi'yi pek ciddiye almış görünmüyorlardı. "İndir sunu!" diye bağırdı, ön taraftaki. "Sen onun nasıl kullanılacağını nereden bilec-..."

Askerin sözünü, tiz bir kurşun sesi böldü. Ezgi'nin gözlerinden yaşlar boşalıyor, elleri zangır zangır titriyor ama neyse ki silahın nasıl kullanılacağını gayet iyi biliyordu.

Kalbinin tam ortasında kurşun deliği açılan asker, boylu boyunca yere yığıldığında Ezgi, silahını bu kez arkadakine doğrulttu ve hiç düşünmeden ateşledi. Ama arkadaki asker hızlı davranmıştı. Ezgi'nin sıkıldığı kurşunların arasında zikzaklar çiziyor, pantolonunu çekiştire çekiştire karanlığın içine karışıyordu.

Ezgi, adamı kaçırdığını anladığında attığı bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü. Bir felaketin eşiğinden başka bir felakete sürüklenmiş gibi hissediyordu. İç çeke çeke ağlamaya başladığında, hemen karşısında yarı çıplak halde can vermeye çalışan askeri gördü. Adamın parçalanmış iç organlarından ağzına kadar yürüyen kan, nefes aldıkça köpürüyor, çıkardığı hırıltılar Ezgi'nin kulaklarını tırmalıyordu. O an midesinde korkunç bir

bulantı hissetti. Yine de gözlerini, kesif kan kokusu içinde debelenen adamdan ayıramıyordu. Çektiği tetiğin sağlamasını almak istercesine askerin can çekişini an be an izledi. Adamın yerde yılan gibi kıvrılarak seğiren bedeni, saniyeler sonra kaskatı kesildiğinde artık çırpınacak bir ruhu kalmamıştı.

İzlenecek bir ölüm de.

Ezgi, dakikalar sonra üzerindeki tutukluktan kurtulduğunda biraz önce askerin bacaklarından paçavra gibi sıyrıp attığı pantolonunu, karanlığın içinde el yordamıyla buldu. Pantolonun ceplerini aceleyle kontrol ederek telefonunu çıkardı ve aklına gelen ilk kişinin numarasını tuşladı.

Telefon, iki kere çaldıktan sonra cevaplandığında Ezgi, hattın karşı ucuna cılız sesiyle fısıldadı.

"Gökçe abla..."

Yüzbaşı Aris ve Teğmen Adoni, olay yerine sevk edilen ambulansların ardından çok fazla oyalanmadan yeniden araçlarına bindiler. Rotalarında, envanterlerindeki askeri bir cipin gösterdiği konum vardı. Aris, karargaha verdiği talimatla tüm askerlerin lojmanlardan çıkarılarak sayımını emretmiş, bu esnada ise bir aracın kayıp olduğunu öğrenmişti.

Türk kızı kaçıran başıbozuk askerler bu aracı kullanıyor olmalı, diye düşündüler. Adoni, elindeki tabletten gözlerini ayırmadan, "5 kilometre gösteriyor, Yüzbaşım" dedi.

Aris'in sinirden yumruk yapıp sıktığı yaralı eline kan oturmuştu. "Gökçe Hanım'ı aradınız mı?" diye sordu. Merkezdeki yaralıların içinde sıhhiyeciler askerler de olduğu için hastanede ek sağlık personeline ihtiyaç vardı.

"Aradık ama açmıyor, Yüzbaşım" dedi, Adoni. "Ben bizim çocukları bizzat evlerine de gönderdim fakat kendisi henüz gelmemiş."

Aris, öfkeli bir sesle "Kerim'i arayın!" dedi. "Onunladır hanımefendi... Rahatsız ettiğimiz için de özürlerimizi iletin!" Kendi kendine mırıldanır gibi ekledi. "Birbirlerine doyamadılar demek ki hala-..."

"Anlaşıldı, Yüzbaşım!"

Aris, panikle atıldı. "Son dediğimi söyleme!"

"Özür kısmını mı birbirlerine doyamama kısmını mı, Yüzbaşım?" diye sordu, Adoni. Ama Aris'in sessizliğindeki küfrü geç olmadan idrak edince fazla diretmeden çenesini kapattı. "Emredersiniz, Yüzbaşım!"

O sıralarda cipin konumuna oldukça yaklaşmışlardı. Yüzbaşı Aris, "Durdur arabayı!" dedi. "Üç koldan dağılıp orta yerde tepelerine bineceğiz.

Mümkün olduğunca canlı istiyorum hepsini."

Sürücü koltuğundaki çavuş "Emredersiniz Yüzbaşım!" diyerek aracı, yolun sağına park etti. Geldikleri yer, bodur ağaçlarla kaplı ormanlık bir yoldu. Uzaklardan su sesleri geliyordu. Aris, silahını eline alarak askerlerine döndü ve bu noktadan sonra sadece el işaretleriyle anlaşmaya başladılar.

Cipin konumu, iki yüz elli metre kadar ileriye gösteriyordu. Üçü de pozisyonlarını ona göre olarak araca doğru temkinli adımlarla ilerlemeye başladılar.

İçlerinde en seri olan Teğmen Adoni'ydi. Çember oluşturmak yerine hedef noktasına doğru hızlı ama tedbirli adımlarla yürüyordu. Birkaç dakika içinde, elli metre kadar ileriye park edilmiş cipi gördü ama hemen yanında farları yanan bir araç daha dikkatini çekmişti. Adımlarını hızlandığında yolun sol tarafındaki ormanlık alandan sesler geldiğini duydu. Silahını yavaşça yukarı doğrultup sesleri takip etmeye başladı. Yaklaştıkça o belli belirsiz sesler cümlelere, cümleler hıçkırıklara dönüşüyordu.

"Senin hiçbir suçun yok!"

"Katil oldum ben!"

"Başka çaren yoktu!"

"Ben katil oldum!"

"Tecavüz edecekti o pislik sana!"

"Katilim ben!"

"Katil falan değilsin sen! Kimse hiçbir şey görmedi, kimsenin haberi yok bundan. Gömeriz cesedi, buluruz bir yolunu!"

"Bulamayız! İki kişi daha vardı. Biri Türk'tü, beni onların önüne o adam attı! Sonra da başımıza bekçilik etti!"

"Ne-..."

"Tutuklayacaklar beni!"

"Kimse seni tutuklamayacak bitanem! En fazla ifadeni alırlar, olay ortaya çıksa bile-... Meşru müdafaa bu!"

"Sen bu söylediklerine inanıyor musun? İnsaf mı edecekler bana? Etseler ne? Adımı çıkartırlar, annem kahrından ölür!"

"Olmayacak öyle bir şey! İzin vermeyeceğim buna!"

"Yalan söylüyorsun! Yunanlar için de 'gelmeyecekler', demiştin! Söz vermiştin bana!"

Adoni, o an silahının altındaki feneri, seslerin geldiği yöne doğru yaktı ve bir ağacın dibine çökmüş halde birbirlerine sarılan Gökçe ve Ezgi'yi gördü.

"Siz-..." dedi, bölük pörçük bir sesle.

Gökçe ise üzerlerine tutulan fenerle birlikte yerdeki silahı eline alıp hızla Adoni'ye doğrulttu. "Bir adım daha atarsan vururum seni!"

Adoni, adım atamayacak kadar şoktaydı. Simsiyah kesilen gözleriyle, bir üstü başı yırtılmış, yüzü yara bere içindeki Ezgi'ye bir az ilerideki cesede bakıyordu. Törende Ezgi'yi işaret ederek, 'Bu kıza dikkat edin, bir taşkınlık daha yapmayın' dediği askeri bu. Ezgi'yi hedef gösterdiği asker.

Adoni, önce içine oturan derin bir suçluluk duygusuyla silahını yavaşça yere indirdi, sonra arkadan sesler duymaya başlayınca ani bir kararla silahı tekrar yukarı kaldırdı ve yerde yatan cesede art arda iki el ateş etti.

Gökçe ve Ezgi'nin çılgınlıklarını yanlarına koşar adım gelen Yüzbaşı Aris'in sesi takip etmişti. "Adoni-..." dedi ama devamını getiremedi. Gökçe'yle Ezgi'yi, yarı çıplak bir cesedin az ilerisinde birbirine sarılmış halde görünce donup kalmıştı. "Siz-... Sizin ne işiniz-... Bu haliniz-... N'oluyor burada?" Kimseden cevap gelmeyince bu kez sesini birkaç ton yükseltti. "Ne yaşandı burada?!"

Teğmen Adoni, cesaretini toplar gibi derin bir nefes alarak "Yüzbaşım" dedi. Özellikle Türkçe konuşuyordu. "Askerlerimizin kaçırdığı kız..." Duraksadı, Ezgi'nin adını ilk defa orada duymuştu. "Esg'iymiş... İki kişilermiş, bir tane de Türk varmış yanlarında, onlara yardım etmiş. Sonra bir ara Esg'i ellerinden kurtulup Gökçe Hanim'i aramış. O da Esg'i'yi kurtarmak için buraya gelmiş ancak..." Yerde yatan askeri işaret etti. "Bu asker Gökçe Hanim'i rehin almış... Geldiğimde ikisini de-..."

Aris, önce elini yukarı kaldırıp Adoni'yi susturdu sonra aynı elini yumruk yaparak yanındaki ağacın gövdesine sertçe geçirdi. Karanlığın içinde bir ileri bir geri gidiyor, diline söylenecek doğru bir sözcük getiremiyordu.

"Yüzbaşım..." diye devam etti o sıra, Adoni. "Neyse ki ikisine de zarar veremediler... Diğerleri bizi görünce kaçmış zaten, bu da teslim olmak yerine silahını bana doğrultunca ateş etmek zorunda kaldım."

Adoni'nin ağzından çıkanlar Gökçe ve Ezgi'yi dumura uğrattı. Teğmenin neden böyle bir yalan söylediğini anlamakta zorlanıyorlardı. Bilhassa her şeyin altında başka bir mana aramaya alışık olan Gökçe, olan biteni tahlil etmeden ortaya atılmaya niyetli değildi. Ezgi ise muammada kalmıştı, tam bir şey söyleyecekti ki Gökçe koluna dokununca sustu. *Bu, henüz konuşmanın sırası değil demektir.*

Aris'se Adoni'nin son cümleleriyle birlikte derin bir nefes vermiş ancak hala yeterince sakinleşememişti. Başını önüne eğerek etrafta birkaç tur daha

attıktan sonra gözü Ezgi'nin yırtılmış kıyafetlerine takıldı. Adoni'nin kulağına doğru eğilerek güçlkle "Bir şey olmadığına-... Emin misin?" diye sordu.

"Eminim Yüzbaşım. Amaçları oymuş belli ki ama Esgi son anda kurtulmuş... Gökçe Hanım'sa sadece rehin alınmıştı zaten."

Aris bu kez bakışlarını Gökçe ve Ezgi'ye doğru çevirerek "Yuzlerini gördünüz mü?" diye sordu. İkisi 'hayır' anlamında başını sallayınca "Bulacağım onları!" dedi, dişlerini sıkarak. "İkisi de yargılanacak! Yunan, Türk önemli değil, soz veriyorum, en ağır cezayı alacaklar! Bu işe karışan kim varsa hayatını bitireceğim onun!" Sonra adımlarını yavaşça ikisinin yanına doğru atmaya başladı. "Ben-... Gerçekten çok üzgünüm!" dedi, ellerini zararsız olduğunu göstermek ister gibi iki yana açmıştı. "Elimden ne geliyorsa yapacağım-... Nasıl olduğunu bana anlatırsanı-..."

Yüzbaşı Aris'in son cümlesiyle Ezgi'nin ağzından bir çığlık koptu. Gökçe, içlerinden yaşlar boşalan gözlerini Aris'e yönelterek "Kes sesini!" diye bağırdı. Ezgi'yi göğsüne sıkı sıkı bastırmıştı. "Askerlerinin marifetini dinlemeye çok mu meraklısın?! Zararsız, iyi niyetli askerlerin! Lübnan'dakilere hiç benzemeyen askerlerin-... Öyle mi?!"

"Gökçe-..."

"Sus Yüzbaşı, sus-..." Gökçe'nin sesi hem ağlamaklı hem öfkeliydi. Ezgi'ye döndüğünde ise ses tonunu yumuşattı. "Gidelim hadi bitanem. Taksi bekliyor."

"Gitmem-... Ben bu halde eve gidemem..."

Gökçe, "Önce hastaneye gideriz" dedi.

"Olmaz! Kimse beni böyle göremez-... Kimse!"

"Ezgi-..."

"Hayır, dedim!" diye bağırdı, Ezgi.

Gökçe, Ezgi'nin omuzlarından kavrayarak "O zaman bize gidelim" dedi. "Kendine gelene kadar-..."

"Süreyya teyze anneme anlatır, olmaz-..."

Aris, tereddütlü bir sesle araya girdi. "Bende kalabilirsiniz."

Gökçe, yanlış duymuş gibi "Pardon?" dedi.

Aris, "Diyorum ki..." dedi. "Lojmanlarda bize yer tahsis ettiler... Ezgi benim dairemde istediği kadar kalabilir. Ben de Adoni'de kalırım..." Bakışlarını Adoni'ye çevirdi. "Değil mi Teğmen?"

"Evet, Yüzbaşım!"

"Hem oradan daha guvenlikli bir yer yok şu an" diye devam etti, Aris. "Ben o iki kişiyi yakalayana kadar en azından... Benim evimde guvende olacaktır. Kimsenin aklına Ezgi'yi orada aramak gel-..."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Gökçe ayağı kalkıp Aris'in karşısına dikildi. Ezgi'ye duyurmamak için fısıldar bir tonda "Kızı bu hale getiren senin o sapkın askerlerin zaten!" dedi. "Bir de Ezgi'yi onların arasına mı göndereceğiz?"

Aris başını iki yana salladı. "O asker orada olmayacak. Lojmanların onünden bile geçemez! Peşinde olduğumuzu biliyor."

"Asla olmaz!"

Ama Ezgi, Gökçe'yle aynı fikirde değildi. "Öyle yapalım."

"Ne?" dedi, Gökçe "Ezgi! Sen mantıklı düşünemi-..."

"Yeter!" Ezgi ayağı kalkarak yeşilden kırmızıya dönen gözlerini Gökçe'ye çevirdi. "Az önce burada-... Benim ağzıma Türk bayrağı sokup ırzıma geçmeye çalıştılar! Niyeymiş peki biliyor musun? Benim nezdimde tüm milletimi becermek içinmiş-... Ve tüm bunlar olurken başımızda bekleyen, beni o iki askerin önüne yem eden adam bir Türk'tü! Ben-... Nerede daha güvendeyim, nerede daha tedirginim bilmiyorum artık! Kim dost, kim düşman bilmiyorum! Tek bildiğim, bu yaşananları kimsenin öğrenmesini istemediğim." Bakışlarını Aris'e çevirdi. "Ve eğer Yüzbaşı, bu gece burada olanları rapor etmeyeceğine, kimseye duyurmayacağına garanti verirse-... Ben onun dediğı yerde kalırım."

Ezgi'nin çıkışı, aralarında uzun bir sessizlik oluşturdu. Yüzbaşı Aris, bakışlarını önce Ezgi'ye ardından Gökçe'ye çevirdiğinde, kendinden emin bir ses tonuyla "Rapor etmeyeceğim" dedi. "Burada olan hiçbir şey, buradan dışarı çıkmayacak."

Ezgi istediğı cevabı almıştı. "Gidelim öyleyse."

Adoni, Ezgi'ye yolu gösterirken Aris'se bakışlarını, yüzüne hala şüpheli gözlerle bakan Gökçe'ye yöneltti. "Bir kere..." dedi, kelimelerini bastırarak. "Sadece bir kere güven bana."

Gökçe, tastamam bir inkardan çaresiz bir kabullenişe giden yolun son basamaklarında, ayaklarını geri geri çekiyordu. Gözlerini Aris'ten kaçırarak "Ne güveneceğim ben sana!" dedi.

"Gökçe..." dedi, tekrar Aris. Bakışları, Gökçe'nin kaçırdığı gözlerini kovalıyordu. "Güven bana."

Güven, o anda ikisi için oldukça kırılğan bir meseleydi.

Güven, arkalarında iri gövdesiyle yükselen yaşlı bir ağacın merceğinden ise zaten kırılması gereken bir meseleydi. Elinde antika radyosuyla karanlığın içine gizlenen adam, ağaçtaki kamera merceğinden yansıyan görüntüyü, telefonundan an be an izliyordu. Dakikalar sonra dördü araçlarına binip oradan uzaklaştığında etrafı kolaçan ederek ağacın yanına gitti. Dalların arasına gizlediği kamerayı çıkarttı ve telefonuna 'patron' diye kaydettiği kişiyi aradı.

Hattın ucunda Amiral Markos Nikopoulos vardı. Kendi dilinde "Anlat!" dedi direkt, sabırsız bir ses tonuyla. "Güzel haberler ver bana!"

Adam, "Dediğiniz gibi..." dedi, klasik müzik çalan radyosunun sesini kısmıştı. "Yasin, Binbaşı Cemil'in askerleri tarafından öldürüldü. Refak şu an korkmuş durumda, bir süre sorun çıkaracağını sanmam. Adalı ailesini de yakından gözlemlemeye devam ediyorum. Fakat oğlunuz aileyle fazla alakadar görünüyor, özellikle kızlarıyla..."

Markos, bir süre düşünür gibi sustuktan sonra "İleride işimize yarayabilir, yine de gözünü Aris'ten ayırma..." dedi. "Ya askerler ne oldu?"

"Türk bir grupta birbirlerine girdiler bugün ama kimsenin öldüğünü sanmıyorum."

Markos sinirlendi. "Ne demek sanmıyorum?! Şaraplardan içmediler mi?! Köpekten beter olmaları gerekirdi! Dozu mu iyi ayarlayamadın?"

"Dediğiniz oranda ayarladım" dedi adam, ses tonu Amirale tezat sakindi. "Yalnız bazıları törendeki içkiler yerine tekeli soymayı tercih ettiler. Ama yine de birkaç asker pek kendinde değildi. Onlardan güzel verim aldık... Adalı bir kıza tecavüz etmeye yeltendiler. Başarılı olamadılar ama elimdeki görüntüler, adada kriz çıkarmak için yeterli olacaktır."

"İşte bu güzel..." Amiralin keyfi yerine gelmişti. "Görüntüleri ne zaman servis edeceğini söyleyeceğim sana. O zamana kadar çok dikkatli ol, Adalı ailesine de mesafeni koru. Malum, Meryem Ana panayırındaki fotoğrafların hala kamuya açık. Dua et de seni tanıyan eden çıkmasın. Yoksa kışını ben bile kurtaramam."

"Benim sesim de yüzüm de değişir, Amiral" dedi adam, rahat bir tavırla. "Merak etmeyin, tanınacak kadar aynı kılıkta kalmam. Siz yeter ki, güvenin bana."

Güven, o an ikisi için oldukça kırılğan bir meseleydi.

Güven, on kilometre kadar güneyde, adanın yerel bir gazetesinin bodrum katında, saatlerdir mola vermeden çalışan Elif isimli genç bir gazeteci içinse, en başından beri şaibeli bir meseleydi. Elif, Meryem Ana Panayırını

kana bulayan iki saldırganı günlerdir dikkatlice inceliyordu. Biri zaten o gün orada öldürülmüştü, diğeri ise iki haftadır kayıptı. Kimsenin daha önce yüzünü görmediğini söylediği, sanki o gün var olmuş gibi elinde silah, yüzünde bir karış sakalla çıkagelen adam, Elif'in aklını günlerdir bulandırıyor.

Bugün ise fotoğrafın üzerinde photoshopla tamamladığı son rötuşların ardından ekranda oluşan görüntüye odaklandığında, bulanıklığın perdesi aralanmaya başladı.

"Ben bu adamı tanıyorum" dedi, Elif. "Ama nereden?"

Ya da esas soru, *kim olarak?*

Güven, şimdi hafızalardaki kayıp bir anıydı; son parça yerine oturmadan, portredeki düşmanın tamamlanamadığı...

«——Από την Ίμβρος——»

Gökçe'nin Aris'e verdiği yeşil puantiyeli mendili buraya bırakalım;
Buraya da Aris'in tören üniformasını bırakalım;
Ve bu da Gökçe'nin giydiği degaje yaka, drapeli mavi elbise olur gibi?
Veeeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Aris'in törende yaptığı konuşmayı nasıl buldunuz? 'Sad but true' diyebilir miyiz?

2. Gökçe, Aris'in 'nefret'le ilgili sözleri karşısında neden paniğe kapıldı?

3. Sizce Ezgi'nin Aris'in evinde kalacak olması Gökçe-Aris hattını nasıl etkiler?

4. Adoni'nin söylediği yalanın sebebi ne olabilir?

5. Antika radyolu adam sizce kim?

6. Aristeidis Nikopoulos ismini gözünüz kapalı yazabilir misiniz? :D

7. Yeşil puantiyeli mendilden nasıl bir hikaye çıkar dersiniz? :)

8. Kafanıza takılan ya da hoşnut kalmadığınız bir kısım var mı?

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Çarşamba günleri 21.00'da görüşmek üzere!

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

AÇIKLAMA

İmrozlu'yla ilgili son bir haftada yaşananlar, söylenenler sabrımı iyice taşırdı. Tehdit, hakaret, küfür... Bunların hepsi artık yargının konusu zaten buna girmeyeceğim ama tepkilerin odağındaki sahneyle ilgili birkaç şey söylemek istiyorum.

Malum sahne, 5. bölümde geçiyor. Kızın tecavüze uğradığı da tecavüzün güzellendiği de yok. Linç aşerenlerin kitabı okumadığı, hatta hiçbir fikir sahibi olmadığı da buradan belli. Kaldı ki İmrozlu, işgal şartlarının hüküm sürdüğü bir Türkiye'yi anlatan distopik bir kurgu. Bu temadaki bir kurgudan çiçek, böcek betimlemeleri beklenmemesi gerektiğini anlamak için, kitabın sadece tanıtım bölümünü okumanız dahi yeterli. Savaşlara, savaş gerçeklerine, işgal altında kadınların ve çocukların uğradığı muamelelere, ne yazık ki bizzat kendi mazisinden hareketle vakıf olan bir milletiz. Savaş, çok üzgünüm ki tecavüz demektir, savaş katliam demektir, yağma demektir, işgal edilen toplumların tüm değerlerinin aşağılanması, yerle bir edilmesi demektir. Bunu idrak etmek için yüz yıl öncenin Türkiye'sine gitmeye de gerek yok, kafanızı kaldırıp yıllardır Ortadoğu bataklığında dönen zulümlere, sapkınlıklara, talanlara bakın.

Bu gerçekliği kaldıramıyor, sinemada edebiyatta görmek istemiyor olabilirsiniz ama bunun anlatılmasına karşı çıkma gibi bir hakkınız yok. Zira bu hak değil, şımarıklık. Kimse kurgusunu sizin kişisel hassasiyetlerinize göre yazmaz. Dünya döndüğü müddetçe bu konular kendine hem edebiyatta hem de sinemada yer bulacak. Üzgünüm ama karşınızdaki yüzünüze tutulan bir aynadan başka bir şey değil. Bu tip yaygın travmaların kitaplarda, filmlerde karşılığının olması, ortaya çıkan eserin değil, o eserin içinden çıktığı toplumun çarpık olduğunu gösterir. Kısaca, rahatsız olduğunuz şey esasen bizzat kendinizsiniz.

Buradan hareketle, "Kurgu da olsa böyle bir sahne yazılmaz" şeklindeki bir suçlamayı asla kabul etmiyorum. Güzellenmediği, yüceltilmediği sürece kurguda her şey yazılır, çizilir, gösterilir, anlatılır.

"Bunları çocuklar okuyor" çıkışına da çok affedersiniz, gülüyorum. 'Savaş kurgusu' demek, kafadan 'yetişkin içerik' demek, ki zaten kitaba başlamadan bunu belirtiyorum. Hem kitaba, hem de ilgili bölümün giriş kısmına bu uyarıyı koymuşsam ama o çocuk hala bu kitabı okuyorsa, burada sorumluluk bende değil o çocuğu yetiştiren ailede, eğitim sisteminde, toplumsal bilinçtedir.

Eminim aynı profildeki çocuk, basit bir Google aramasıyla benim betimlediğim sahenin gerçeklerini, hatta çok daha beterlerini de izleme kabiliyetine sahiptir. Ne yapalım yani? Siz doğru düzgün çocuk yetiştiremiyorsunuz diye her şeye sırtımızı çevirip Kayu mu izleyelim ülkece?

Bir de utanmadan bana "Kitabı kaldır, lince son verelim" diye mesajlar atıyorsunuz. On bir yıllık gazeteciyim ben ve sizin gibi şantajcı, ağzı bozuk siber zorbalarla pazarlık etmek hiç adetim değildir. Hepinizle yargı önünde hesaplaşacağım.

İmrozlu da alınının akıyla yazılmaya, yayınlanmaya devam edecek. Hem Kırmızı Anahtar serisiyle hem de yolun başındaki İmrozlu'yla gurur duyuyorum. Ben hep suya sabuna dokunan biri oldum. Kitaplarımda da söyleyecek sözü, hayatla kavgası olan karakterleri anlattım bu yüzden. Bundan sonra da yazacağım kurgularda sizin gibi çarpık insanlar yetiştiren bu çarpık sistemi kalemimle eleştirmeye devam edeceğim.

TEŞEKKÜRLER!

6. Bölüm/1: İstibdat günleri - I

Not: Değerli İmrozlu okurları, kitabımla ilgili Gökçeada özelinde başlatılan ve çok geçmeden sosyal medya platformlarına da sıçrayan karalama kampanyası, üzerine aldığım envai çeşit tehdit ve hakaret, yazım sürecimi maalesef sekteye uğrattı. O yüzden bu haftaki bölümün yayın tarihinde iki günlük bir gecikme yaşadık. Ancak merak etmeyin, **BİZ BU YOLA KEFENLERİMİZİ GİYEREK** çıktısflksdf Tamam, drama bağlamadan yavaşça bölüme geçelim; 6. bölümümüz iki kısımdan oluşacak, diğer kısmı, yine haftaya çarşamba günü 21.00'da yayınlayacağım. **VE CAPS LOCK'U TEKRARDAN AÇALIM: LÜTFEN OY VEREREK İMROZLU'YU DESTEKLEYİN, DOSTLAR... TEŞEKKÜRLER!**

İthaflar sana: @egemanya (:

«——Από την Ίμβρος——»

Bir araç ve içinde beş kişi.

İkisi önde, ikisi arkada, birisi bagajda.

Bagajda olan ölü.

Diğerlerinde ise ölüm sessizliği.

Kurbanın katile, failin maktule döndüğü yerden büyük bir sessizlikle uzaklaşıyorlar. Dikiz aynasında ela harelerle kesişen mavi gözlerin feri, gecenin koynunda çakmak çakmak parlamasa, içeride başka hiçbir hayat belirtisi olmayacak.

Neyse ki var.

Nefretin parlattığı bağa, karanlık bir yolun ortasında fosforlu bir pusula gibi tutunan apoletli bir adam var. Ve omzunda taşıdığı yıldızları, koca bir ordunun üzerine kurşun gibi yağdırmaya şimdiden hazır...

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ► ► ►

3 Eylül 2039 - Gökçeada

Marmaros'taki o iri gövdeli ağacın önü, dördü için bir yol ayrımının eşiği olmuştu. Yüzbaşı Aris, yanlarına sonradan gelen çavuşu, kaçan iki kişinin izini sürmesi için görevlendirmiş, Gökçe ve Ezgi'yi ise Teğmen Adoni'nin kullandığı askeri araca bindirmişti. Kimsenin birbiriyle tek kelime etmeden yaptığı yolculuk, karargahın önünde sonlandığında Aris arka koltukta oturan Gökçe ve Ezgi'ye dönerek, "İçeride kısa bir işim var, siz buradan bir yere ayrılmayın" dedi. Sonra bakışlarını sürücü koltuğundaki Teğmen Adoni'ye çevirdi. "Sen de burada kal."

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

Aris, araçtan iner inmez hemen bagaja yöneldi ve içerideki cesedi sırtına çuval gibi yükleyerek hızlı adımlarla karargaha doğru yürümeye başladı.

Arkasından meraklı gözlerle bakan Gökçe ise başını cama yaslamış halde oturan ve dakikalardır ağzından tek kelime çıkmayan Ezgi'ye döndü. "Bitanem" dedi, yumuşak bir sesle. "İki dakika lavaboya kadar gitsem, sorun olur mu?"

Ezgi, 'sorun yok' anlamında başını sallasa da Adoni aynı fikirde değildi. "Gökçe Hanım, niyetinizin lavaboya gitmek olmadığını biliyorum ancak-..."

"Ben de senin niyetinin Ezgi'yi korumak olmadığını biliyorum, Teğmen." Gökçe'nin sesi Adoni'yi susturmuştu. "Ama merak etme, şimdilik aramızda... En azından, bun niye yaptığını öğrenene kadar." Sonra Ezgi'ye dönerek göz ucuyla Adoni'yi işaret edip kulağına fısıldadı. "Teğmen sana en ufak bir rahatsızlık verirse beni hemen çaldır, kapat. Tamam mı?"

Gökçe, sözlerinin ardından arabadan inip Aris'in peşine düşerken Adoni hiçbir şey söyleyememişti. Dikiz aynasından Ezgi'yi gördüğünde içindeki pişmanlık daha da alevlendi. Saatler önce yüzüne öfkeyle bakarken yeşilin bin bir tonuyla parlayan gözleri, şimdiye safi bir matlıkla gölgelenmişti. Ne diyeceğini ölçüp tartmadan "Ben-..." diye atıldı o an Adoni. "Çok özür dilerim. Belki inanmayacaksınız ama-... Berbat hissediyorum. Toren alanına girmemen için askerlere sana dikkat etmeleri gerektiğini ben söyledim. Seni-... Hedef gostermis oldum. Hiç istemeden... Yasadıklarına sebep oldum."

Ezgi, önce hiçbir cevap vermedi. Yutkundukça boğazında hissettiği düğüm daha da genişliyordu sanki. Sonra hissiz bir tonda "Seninle ilgisi yok" dedi. Başını hala yasladığı camdan kaldırmamıştı. "Grubun içindeki tek kız bendim. O yüzden beni aldılar... Keşke, yok yere vicdan yapıp yalan söylemeseydin komutanına, diğer iki kişi bulunduğu nasılsa her şey ortaya çıkacak."

"Çıkmayacak" dedi Adoni, kendinden emin bir tavırla. "Ben halledeceğim. Hem-... İlgisi yok, desen de var. Sen o taşı kafama attığın andan beri olan her şeyin benimle ilgisi var."

Ezgi, başını camdan hafifçe kaldırıp bakışlarını bir an için dikiz aynasına çevirdi. Aynada gördüğü askerin yüzünde sahici bir suçluluk duygusu vardı. Sonra yine bir an için taşı, yanlış kişinin başına attığını düşündü. Sonra geçti. *Düşman, düşmandı.*

O sıralarda Gökçe, Aris'in arkasından karargaha kadar gelmiş, kapıda ya da koridorlarda hiçbir asker bulunmamasının rahatlığıyla binadan içeri kolayca girmişti. Zira saniyeler önce, omzunda bir cesetle karargahın kapısında beliren Yüzbaşı Aris, nöbetçiler dahil tüm askerlerini zemin kattaki yemekhanede toplamıştı.

Aris'in indiği merdivenleri ve sonrasında geçtiği koridoru takip ederek yemekhanenin önüne gelen Gökçe, kapının aralık olduğunu görünce rahatladı. Göz ucuyla içeriye bakış attığında sıralar halinde hizaya geçmiş onlarca asker gördü ve Aris'in omzundaki cesedi askerlerin önüne savurur gibi fırlatışını...

Sonra Yüzbaşı'nın ağzından kendi dilinde ve oldukça yüksek bir perdeden büyük büyük cümleler dökülmeye başladı. Hepsi birbirinden keskin, öfkeli ve azarlayıcıydı. Gökçe ise ses kaydını açtığı telefonunu kapıya yaklaştırmış, Aris'in konuşmasını sonradan Türkçeye çevirmek için kaydediyordu. Birden bire ortaya kurtarıcı gibi atılıp mağdur bir Türk kızına evinin kapısını açan işgalci komutanın, askerlerine bu geceyle ilgili neler söylediğini öğrenmeden gözüne uyku girmeyecekti.

Kapının arkasında hırlardan hırlara sürüklenen Gökçe, o an alnında hissettiği şiddetli bir zonklamayla olduğu yerde havaya sıçradı. İçerideki konuşmasını bitiren Aris, eşiğe geldiğinde kapıya öfkeli bir tekme savurmuş, dışarı doğru sertçe açılan kapı ise hemen arkada duran Gökçe'nin alnına çarpmıştı.

"Gamoto!" diye bağırdı, Aris. Hem korkmuş hem şaşırmıştı. Alnını tutarak acı içinde bağırarak Gökçe'nin bileklerinden kavradı. "İyi misin? Dur, bakayım-... Bi' bana bırak..."

Gökçe ısrarla ellerini yüzünden ayırmıyor, olduğu yerde zıplayarak Aris'i itiyordu. "Çekil! Bırak-..."

"Sen bırak!" dedi Aris. Gökçe'nin ellerini sıkı bir mücadelenin sonunda aşağı indirmeyi başardığında parmakları, kaşının hemen üstünde beliren şişliğin üzerine geldi. "Kanıyor" dedi, sikkın bir sesle.

"Ne?"

Aris, oldukça eski görünen kapının yüzeyindeki kıymıkları işaret etti. "Bunlar denk gelmiş olmalı. Ben-... Çok özür dilerim. Çok acıyor mu canın?" Boynundaki ipekten yapılmış beyaz renkli tören boyunluğunu çıkararak Gökçe'nin alnına bastırdı. "Tut şunu-..."

"İstemez!" dedi Gökçe, Aris'i iterek koridorda hızlanmaya başlamıştı. İlk anın şokuyla hissetmediği kanın alnına düşen ılıkliğini şimdi tüm yüzünde duyumsuyordu.

Yüzbaşı Aris ise aldığı cevaba aldırmadan, Gökçe'yi kolundan yakalayıp durdurdu ve elindeki kumaşı kızın avcuna tutuşturarak "Gökçe, alnına bastırır mısın şunu?" dedi. "İyi görünmüyor-... İstersen bir baktıralı-..."

"Sana ne ya, sana ne-... Bırak! Tasası sana mı düştü?"

Gökçe, Aris'in kolunu itip tekrar arkasını dönmüş gidiyordu ki Aris, bir kez daha Gökçe'yi durdurdu. Elindeki kumaşı Gökçe'nin avcuna yeniden sıkıştırırken "Bunu şimdi yarana bastırmazsan, karargaha gizlice girmekten nezarete attırırım seni" dedi, uyarıcı bir tonda. "Sonra da içeri gelir, tam karşına otururum. Böylece geceyi Ezgi'yle değil, benimle geçirmiş olursun. Katálaves?"

Gökçe, Aris'in yüzüne öfkeyle bir süre baktıktan sonra avcundaki kumaşı hızla alnına bastırarak adımlarını tekrar hızlandırdı. Önlü arkalı koridoru geçerek üst katın merdivenlerine yöneldiler. Basamakların sonundan binanın çıkış kapısına yaklaştıklarında Aris bir kez daha "İyi misin?" diye sordu. Ama önden hırslı hırslı yürüyen Gökçe'den cevap gelmedi. "Görmedim seni-... Yoksa-... Dikiş atılması gerekir mi?" Gökçe'den yine cevap gelmemişti. *Ama cevap vereceği bir şey, mutlaka olmalıydı.* Aris, sesine yerleştirdiği imalı bir ifadeyle son kozunu oynadı. "Ne işin vardı senin içeride?"

Gökçe o an duraksadı. Bir süre düşünür gibi olduktan sonra kendinden emin bir tonda cevabını verdi. "Ne haltlar karıştırdığını merak ettim. Oldu mu?"

"Sana sormak lazım. Olmuş mu?" dedi Aris, kollarını arkasında bağlayıp Gökçe'nin yanına gelmişti. Şimdi birlikte yürümeye başlamışlardı.

"O kadar çok soru işareti var ki..." diyerek iç çekti Gökçe. "Onlar cevap bulmadan ne olup ne bittiğini anlamak imkansız."

Aris omuzlarını yukarı çekerek "Bir yerden başla o zaman" dedi.

Gökçe, *sen kaşındın* der gibi başını salladı. "Neden cesedi ormanda gömmek yerine getirip askerlerinin önüne attın? Niye öldürüldüğünü nasıl

açıkladın onlara? O uzun uzun cümlelerle neler söyledin? Falan filan..."

Aris sakın bir tonda, Gökçe'nin tüm sorularına tek cümlelik bir cevap verdi. "Sözünden çıkarlarsa sonlarının nasıl olacağını görmeleri için götürdüm o cesedi oraya."

Gökçe oralı olmadı. "Bence sözlerinin o askerlerin üzerinde bir tesiri olsaydı bu gece hiç yaşanmazdı, Yüzbaşı. Ya senin sözlerini pek dikkate almıyorlar ya da zaten en başından beri sözlerini dikkate aldıkları için bunlar yaşanıyor."

Aris, hızla attığı birkaç adımla Gökçe'nin önüne geçti. "Ne demek bu?"

Gökçe, gözlerine yerleşen imayla doğrudan Aris'i hedef aldı. "Ne demek olduğu gayet açık!" dedi, sert bir tonda. "Orada Ezgi var diye uzatmadım ama beni aptal yerine koyma, Yüzbaşı! Sen daha dün, karşıma geçip *benim askerlerim Lübnan'da gördüklerine benzemez* diyen adam, değil misin? Ne değişti? Bir günde ne değişti? Al, aynılarmış işte. Ki belki de-..."

"Belki de?"

"Belki de..." diye yineledi, Gökçe. "Sen zaten bunu en başından beri biliyordun. Senden aldıkları cesaretle yaptılar o taşkınlıkları! Sonra da işte, ucu-... Ucu bu iğrençliğe kadar geldi!"

Aris kollarını bağlamış, Gökçe'nin yüzüne, sözlerinin sahiciliğini tartar gibi bakıyordu. Bir süre kadar, karşısında duran ithamlarla dolu simayı izledikten sonra "Birincisi..." dedi. "Ben buraya seksen askerden oluşan bir bölükle geldim. Seksen asker... Seksen insan. İçlerinde hainler, zorbalar, sapkınlar olmasını beklemezdim ama bu tabiattaki insanlar kendilerini gizlemeyi iyi bilir ki, bunu daha bu sabah Yasin'in GBT'siyle tecrübe etmiş birisin. O yüzden beni anlamakta zorlanmazsın." Gökçe tam bir şey söyleyecekti ki Aris "İkincisi" diye ekledi. "Ben o-... Özür diliyorum, o orospu çocuklarına dünyayı dar edeceğim, bu ayrı. Ama onların yüzünden ekibimdeki tüm askerlere aynı gözle bakılmasına da müsaade etmeyeceğim, bu da ayrı. Bu ayrıma da *suçun şahsiliği* derler, Gökçe Hanım... Nasıl ki Yasin gibilerin kabarık suç kayıtları Türk Ordusuna mal edilemezse, onun sicilindeki sapkınlıklar yüzünden koca bir ordunun zan altında bırakılması ne kadar yanlışsa, buradaki tüm askerlerime aynı muamelenin yapılması da o kadar yanlış... Ve üçüncüsü..." Sesli bir nefes vererek sesini bir ton alçalttı. "Bence sen benim, böyle davranmaları için askerlerine cesaret veren bir adam olmayacağımı da gayet biliyorsun. Aksi olsaydı, Ezgi'nin hiçbir ısrarı sana sokmezdi. Değil evimde kalmasına izin vermek, benimle aynı araca bile bindirmezdin onu... Şimdiyse kızı, astımla arabada yalnız

bırakıp peşimden karargaha kadar gelebiliyorsun. Bence sen bana guvenmeye zaten başlamışsın..."

Gökçe, sakinleşmeye çalışır gibi sesli bir nefes vererek alnına tampon yaptığı elini aşağı indirdi ve kumaşı avcunun içine hapsedip işaret parmağını Aris'in yüzüne doğrulttu. "Birincisi, sana güvendiğim falan yok benim! Travma yaşamış bir çocukla tartışmak istemediğim için kabul ettim bunları, sana itimat ettiğimden değil..." Avcunun içindeki kumaşı iyice sıkarak parmağını Aris'in yüzüne sallamaya devam etti. "İkincisi, Ezgi'yi o adamla arabada yalnız bırakmayı göze almamın sebebi de sandığın gibi kişisel merakım değil, yine o da Ezgi için-... Eğer ucu ona dokunan bir işler çeviriyorsan önceden müdahale edebilmek için-..."

Gökçe, hızlı hızlı salladığı parmağı, Yüzbaşı Aris tarafından yakalanınca sözlerine devam edemedi. Aris, Gökçe'nin kumaşı kenetlediği parmaklarını hafifçe aralamış, elini avcunun içine alarak Gökçe'nin alnına götürmüştü. Ardından kumaşı yarasına bastırırken "Sen once kendine müdahale et..." diye mırıldandı. "Kötü olmuş çok... Soğuk kompres yapmak lazım-..." Gökçe'nin elini kendi eliyle birlikte hareket ettiriyor, kızın kaşlarının üzerine bulaşan kandamlarını tampon yaparak siliyordu.

Gökçe, çok geçmeden üzerindeki tutukluğu atıp Aris'in ellerini hızlıca itti. "Ben-... Kendim hallederim! Bırak-... Çok üzülmüş gibi de poz kesip durma karşımda-..."

Aris, hiç düşünmeden "Uzıldım" dedi.

Gökçe, bocalasa da çabuk topladı. "*Uzülmezsın...* Kimse kendisini bıçaklayan birinin alnını yardığı için *uzülmez.*"

Aris, "Asıl bu yüzden üzıldım" dedi, son kelimesindeki 'ü' harfini vurgulamıştı. "Umarım iz kalmaz... Yoksa bir omür alnında sana beni hatırlatan bir yara iziyle yaşamak zorunda kalacaksın. Malum..." Göz ucuyla Gökçe'nin avcunda sıkıldığı kumaşı işaret etti. "Sen *mendili hatırlayanlardan* değilsin."

Nakavt. Gökçe, Yüzbaşı Aris'in karşısında o an tam anlamıyla böyle hissetti. Hiçbir hamlesi kalmamış, sersemlemiş ve köşeye sıkışmış... Alnına kara yazı gibi çalınacak bir yara izinin korkusu ve dahi bir mendilin ucuyla ayaklarına dolanan ihtimaller, Gökçe'nin savunduğı kaleyi balyozla ezip geçmişti.

Uzun suskunluklarla geçen ikinci bir yolculuğun ardından Adoni, aracı lojmanların otoparkına park ettiğinde Gökçe, telefonunu omzuna

sıkıştırmış, Şule'yle konuşuyordu. Kafasında çarçabuk yaptığı 'Ezgi'yi gizleme' planında, Şule'de yer vermek zorunda kalmıştı.

"Yunan askerleriyle birbirlerine girmişler işte, Ezgi de ortalarında kalmış... Birkaç yara beresi var, Meryem abla onu böyle görürse iyice telaşlanır şimdi, hiç gerek yok. Sen, dediğim gibi... Bileğini incittin, Ezgi'yle ben de birkaç gün sana yardımcı olmak için senin evinde kalacağız. Annemlere de böyle söyledim. Hikaye bu yani..."

Şule gevrek bir kahkaha attı. "Bu hikaye biraz tırt ya... Bilemedim. Meryem abla yer mi ki bunu? Ayrıca, sahiden nerede kalacaksınız?"

"Şeyde-..." O sıra Yüzbaşı Aris, hala arka koltukta oturan Gökçe'nin kapısını açarak elini, 'buyurun' der gibi ileri doğru uzattı. Gökçe, arabadan inerken aklına ilk gelen yalanı söyleyiverdi. "Kerim'de kalacağız! Ama sen-... Sen yine de Kerim'e bildiğini belli etme."

Gökçe'nin yalanı Aris'le Adoni'yi göz göze getirirken Şule ise aldığı cevaptan memnundu. "Hmmm... Bak sen... Aşk kuşlarına bak..." dedi, neşeli bir sesle. "İyi, tamam... Ama benim de bir şartım var."

Bir kolunun altına aldığı Ezgi'yle, Aris ve Adoni'nin arkasından lojmanlara doğru yürümeye başlayan Gökçe, korkarak sordu. "Ne şartı?"

"Sen de bana karışmayacaksın."

Gökçe önce anlamadı. "Hangi konuda?" diye sordu.

O sırada, bahçedeki patikadan geçerek iç binanın önüne gelmişlerdi. Aris, dış kapıyı açıp elini bir kez daha ileri doğru uzattığında, hattın ucundaki Şule, Gökçe'yi aydınlattı:

"Hangi konuda olacak ya? Yüzbaşı konusunda... Bir kerecik de olsa tadım günü yapmama karışmayacaksın, küsmeyeceksin bana."

Gökçe, Şule'nin teklifini Aris'in açtığı kapıdan geçerken yanıtladı. Kolay olmadı ama aksiyle mukayese edince zor olduğu da söylenemezdi. Önce yutkundtu sonra gözleri Aris'in ela hareleriyle buluştuğunda boğuk bir sesle "Tamam" dedi. "Anlaştık."

Oysa çok da anlaşmış sayılmazlardı. Bunun ihtimali bile Gökçe'ye hala korkunç geliyordu. *Nasıl bakacaktı Şule'nin yüzüne?* Hiçbir fikri yoktu ama arkadaşının huyunu bildiğinden çok da ayak diretmemişti. Şule, bir şeye karşılık veya değil, nasıl olsa er geç istediğini alan bir kadındı. Gökçe'nin onayıyla ya da Gökçe'ye rağmen, şeklinin çok da bir önemi yoktu.

Binadan içeri girdiklerinde, Gökçe'nin zihninde dalgalanan düşünceleri, asansör kapısının açılma sesi böldü. Gökçe, elini hemen Ezgi'nin omzuna

atarak "Gel canım..." dedi, yumuşak bir sesle. Ancak Ezgi, farkında olmadan korkuyla sıçramıştı. "Özür dilerim bitanem, çok özür dilerim-..."

Adoni'yle birlikte asansör kapısının önünde dikilen Aris, Ezgi'nin halini gördüğünde önce duraksadı sonra bir adım öne atılarak beşinci katın düğmesine bastı ve "Biz merdivenleri kullanırız" diyerek kapıdan geri çekildi. Zaten diken üstünde olan Ezgi'yi daha da tedirgin etmek istememişti.

Gökçe, Aris'in ince davranışına, yavaşça kapanan kapının aralığından başını sallayarak karşılık verdi. Bir yandan da düşünmeden edemedi; *Sadece saniyeler önce, üzerinden kirli bir pazarlık çevirdiğini bilse, bu centilmen pozlarına devam eder miydi? Zira bıçaklamak çözüm olmamıştı. Bu adamın maskesini nasıl bir felaket düşürebilirdi?*

Asansör durduğunda Gökçe, aklını bulandıran düşünceleri çarçabuk geçiştirdi ve Ezgi'yle birlikte açılan kapıdan geçerek koridora çıktı. Aris'le Adoni de, beşinci kata çıkan merdivenlerin son basamaklarına varmak üzereydiler. İkisinin daireleri karşılıklıydı. Aris, son basamaktan da çıktıktan sonra elini sol tarafa doğru uzatarak kendi dairesini gösterdi. "Bu taraftan..."

İçeri geçtiklerinde karşılarında uzun bir hol çıktı. Holün sağ tarafında tuvalet-banyo, sol tarafta yatak odasıyla mutfak, ucunda ise gri ağırlıklı mobilyalarla döşenmiş oldukça sade bir salon vardı; Pencerenin önünde üçlü bir koltuk, karşıda TV konsolu, ortada küçük bir sehpa, iki duvarı boydan boya kaplayan ahşap bir kitaplık, hemen yanında ise antrasit tonlarında bir berjer... *Ortalarda Gökçeada'nın sahibi gibi gezen adamın, gösteriştikten böylesine uzak bir dairede kalması Gökçe'ye tuhaf gelmişti. Kaldı ki, kürsülerden 'İmroz halkı' diye bağırانların Yüzbaşı'ya böyle bir daire layık görmesi de şaşılacak şeydi...*

Gökçe'nin evi incelediği sıralarda Ezgi ise pek oralı değildi. Aris, odaları gösterirken Ezgi'nin adımları doğruca banyoya yöneldi.

"Dolapta temiz havlu olması lazım" diye seslendi Aris, arkasından. Ezgi'nin kendisini duyup duymadığından emin olamamıştı. Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Eşyalarımı yerleştirmiştım ama henüz hiç kalmadım burada. O yüzden her şey temiz zaten... Eee-... Dolapta hiç kullanmadığım tişörtler de-..."

"Gerek yok" diye araya girdi, Gökçe. "Ben sabah gider evden alırım birkaç parça eşya." *İşgalci bir ordunun işgalci komutanının evinde kalmak, yeterince mide bulandırıcıydı zaten. Üzerine bir de onun tişörtlerini mi*

giyeceklerdi? Oldu olacak, aralarında yatsındı! "Ayrıca-... Durumu da tekrar bi' netleştirelim. Ezgi'yi yalnız bırakmamak için kabul ettim burada kalmayı. O da, sadece birkaç gün... O kadar... Sanki eve yerleşiyormuşuz gibi, bir şeyleri abartmayalım yani."

Aris'se kendisine söylenenleri pek dinliyor gibi görünmüyordu. Gözlerini Gökçe'nin alnındaki şişliğe odaklamıştı. Sonra hiçbir şey söylemeden adımlarını mutfığa hızlandırdı ve buzluktan çıkardığı soğuk kompres jeliyle salona geri döndü. "Kanaması durmuş ama şişlik kötü görünüyor" dedi, jeli Gökçe'ye uzatırken. "Biraz bastırsan iyi olur."

Gökçe, jeli Aris'ten alarak alnına tuttu. "Nasıl yapılacağını biliyorum, do-..."

"Doktorsun, evet" dedi, Aris. Ardından göz ucuyla yaralı elini gösterdi. "Ama nedense şimdiye kadar hep yara açtığını gördük, iyileştirdiğini değil..." Gökçe tam bir şey diyecekti ki "Bir de..." diye ekledi. "Hastaneyle irtibata geçtim. Merkezdeki kavgada yaralananlara ilk müdahalelerini yapmışlar. Hepsinin durumu iyiymiş, bizim sıhhiyeciler de destek olmuş ama... Sen yine de yarın bi' uğrayıp kontrol edersen iyi olur."

Gökçe başını salladı. "İşimi nasıl yapacağımı hatırlattığınız için teşekkür ederim, Yüzbaşı. Eksik olmayın."

Aris, Gökçe'ye hayıflanır gibi bakış atarak yanından geçti ve yatak odasına yöneldi. *Ağzından çıkan her kelimeyle kavgaya tutuşan bu çatık kaşlı kızla, nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu.* Gardırobu açarak içinden birkaç parça eşya ile askıda duran üniformasını çıkardı. Odanın kapısına doğru yöneldiğinde ise Gökçe'yle karşılaştı. Omzunu kapının pervazına yaslamış, elinde tuttuğu üniformaya nefret dolu gözlerle bakıyordu. Aris o an, Gökçe'nin tuttuğu tüm kavgaların aslında tamamen bununla ilgili olduğunu düşündü. Ağzından çıkan sözler değil, bu üniformaydı onun derdi. Elinde, üzerinde, yakınında KOT arması varken gül bahçelerinden de söz etse, Gökçe'nin aklına yine sadece dikenler gelecekti.

Kapının eşiğinden yargılayıcı bakışlar altında geçen Aris, hole yöneldiğinde Adoni'yi gördü. Elindeki eşyaları hızlıca ona verip Gökçe'nin yanına geri döndüğünde cebinden anahtarını çıkarmıştı. "Kapıdaki güvenliği arttırdım. Hem bahçe girişinde hem de apartmanın önünde 7/24 nöbet tutacaklar. Ben o iki kişinin peşine düşeceğim ama Adoni..." Parmağıyla karşıkı daireyi işaret etti. "Orada olacak. Tabii yine de..." Hemen arkasındaki vestiyerin üzerinde duran küçük bir defteri eline aldı. Defterin kenarından çıkardığı kalemle hızlı hızlı bir şeyler karaladı. Sonra

sayfayı kopararak anahtarla birlikte Gökçe'ye doğru uzattı. "Burada Teğmen Adoni'yle benim numaralarımız yazıyor. Herhangi bir durum olursa-... Ya da olmazsa da önemli değil, gerek duyduğunuz an arayabilirsiniz."

Gökçe, Aris'in uzattığı kağıdı ve anahtarı yüzünde oluşan tiksintiyle aldı. Düne kadar adamın elinin değdiği bir bardak suyu bile içmezken, şimdiyse evinin anahtarını avcunda bulmuştu. Nasıl bir sınavın içindeydi? Ve dahası, hiç dersine çalışmamış gibi tüm sorularda bocalamaya başlamıştı.

Aris, "İyi geceler..." diyerek Adoni'yle birlikte evden çıkarken Gökçe olduğu yerde sinirden tepindi. Bunca yaşanan şeyin üzerine bu adamın evinde kalacak olmayı sindiremiyordu. Yine de bunu bir açıdan fırsata dönüştürebilirdi. Hazır, Ezgi duştan çıkmadan evi hızlıca bir elden geçirmeye karar verdi.

İlk iş olarak evin kapısını kilitleyip, emniyet kilidini geçirdi ve hemen yatak odasına yöneldi. Gardırobun bütün kapaklarını açıp elini giysilerle dolu rafların arasında gezdirmeye başladı. Dolabın bir tarafında sadece üniformalar, diğer tarafında sivil kıyafetler vardı. Çoğu koyu renk, keten, yazlık gömlekler, pantolonlar, yine koyu tişörtler, takım elbiseler... Hepsi gayet düzenli şekilde yerleştirilmişti. Komodinlere baktığındaysa karşısına, katlanıp yan yana dizilmiş boxer'lerden başka bir şey çıkmadı. Keza ne aradığını kendisi de bilmiyordu.

Yatak odasından çıkıp salona geçtiğinde, karıştırabileceği tek şeyin biraz önce gördüğü devasa kitaplık olduğunu fark etti. Eli, hemen raflar arasında gezmeye başlamıştı. Kitapların yarıya yakını, bilindik antik Yunan dönemi yazarlarına aitti. Sofokles'in Thebai üçlemesi, Euripides'in Medea'sı, Platon'un Menon'u... Çağdaş dönemden de eserler yok değildi. Gökçe'nin dikkatini en çok Nikos Kazancakis'in kitapları çekmişti. Özellikle Zorba ve El Greco'ya Mektuplar'ı severek okuduğunu hatırlıyordu. Sonra gözüne Büyük İskender'le ilgili yazılmış neredeyse bir raf dolusu kitap takıldı. Jona Lendering, Bosworth, Droysen gibi yazarların kaleme aldığı İskender'in hayatı ve fetihleri üzerine çok sayıda kitap vardı. Gökçe, içinden, dünya üzerinde Büyük İskender'e ilgi duymayan bir askerin henüz var olmadığını düşündü. *Ne büyük klişeydi...* Raflar arasında gezmeye devam ederken Fransız ve İngiliz edebiyatından klasikler de dikkatini çekti. Hepsi orijinal dillerinde yazılmıştı. *Ü'leri, ö'leri düzgün telaffuz edemeyen bu işgalci komutan, kaç dil konuşabiliyordu acaba?* Kafasında dönen düşüncelerle kitaplığın son rafına geldiğinde, bu kez karşısına Türkçe yazılmış kitaplar çıktı. Çoğu Atatürk'le ilgiliydi. *İşte şimdi, orada bir durmak gerekirdi.*

Sinan Meydan'ın, Özdemir İnce'nin, Metin Aydoğan'ın, Atilla İlhan'ın, Andrew Mango'nun kitapları... Her biri Atatürk, Türk devrimleri ve Çanakkale Savaşlarını konu ediniyordu.

Gökçe, "Düşmanını iyi tanımak istiyor..." diye mırıldandı kendi kendine. "Ya da belki de *üzerinde çalıştığı* Türkçe'sini geliştirmek içindir!" O sırada, rafın köşesindeki kalınca bir kitap gözüne çarpınca duraksadı. Uzanıp kitabı eline aldığı anda, üzerinde 'Nutuk' yazdığını gördü. Bu kelime artık Gökçe için bir kitaptan fazlasıydı. Birden ürperdiğini hissetti. Aklına önce Yasin sonra koydaki çatışma gelmişti ve günlerce nasıl ayakta uyutulduğunu...

Kitabı aldığı rafa geri bıraktığında kitaplığın hemen yanındaki berjere oturdu. Kafası allak bullak olmuştu. Ne aradığı ya da ne bulmak istediği hakkında bir fikri yoktu ama yine de karşısında böyle bir profil görmeyi ummamıştı. Yüzbaşı Aris, işgalci bir askere göre fazla sofistike bir adamdı. Gökçe, birden arkasına yaslanarak kendi düşüncesini kendisi inkar eder gibi hızlı hızlı başını sallamaya başladı. *İşgalci askerde sofistike ruh ne gezerdi?* O an, kendisiyle cebelleşirken berjerin yanındaki küçük bir sehpanın üzerinde duran bir kitap daha dikkatini çekti. Oldukça eski bir çeviri baskısı gibi duran kitabın üzerinde Yorgo Seferis yazdığını görünce, yüzünde acı bir tebessüm belirdi. Seferis'in şiirleriyle tanıştığı, çocukluğunun o sancılı yaz günlerini hatırladı. İlk düş kırıklığı, ilk küskünlüğü, başını döndüren atlıkarıncalar, kanayan dizkapakları, gözünü açtığı hastane odası ve unuttuğu bir dilin en buruk mirası... Seferis, ne çok şeydi Gökçe için.

Zihnine dolan hatıralarla kitabı eline aldığı anda, ucu kıvrılmış bir sayfayı çevirdi. *Tesadüfe bak*, dedi içinden. Karşısına çıkan, en sevdiği şiiriydi Seferis'in. Gözleri hemen şiirin son birkaç mısrasına takıldı:

*"Denize yakın mağaralarda
günlerce gözlerinin içine baktım
ne ben seni tanıdım, ne de sen beni..."*

Mısraları mırıldanırken, sayfaların arasında bir kabartı olduğunu fark etti. Parmak uçlarıyla kabartının olduğu sayfayı çevirdiğinde karşısına bir fotoğraf çıktı. 2013 tarihli fotoğraf Yıldız Koyunda çekilmişti. Üzerinde beyaz elbisesi olan, upuzun saçlı, güzel bir kadın kucığında üç-dört yaşlarındaki bir çocukla kameraya bakarak gülümsüyordu. Gökçe, fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra "Annesi herhalde..." dedi. "Yıldız Koyunda ne işleri var ki?" Sonra Aris'in sözleri geldi aklına. *Annem İmrozlu bir Rum'du*, demişti. "Sallamıyormuş demek ki... Burada mı doğmuş yani?" Telefonunu eline alıp hemen kamerayı açtı ve fotoğrafın resmini çekti. "Yine de dursun

burada..." diye mırıldandı kendi kendine. Zaten evde dişe dokunur başka hiçbir şey bulamamıştı.

O sıra banyo kapısının açıldığını fark ederek elindeki fotoğrafı kitabın arasına koyup hole koştu. Ezgi üzerine geçirdiği bornozla yatak odasına doğru ilerlerken yavaş adımlarla yanına yaklaşıp "Ezgi..." dedi, yumuşak bir sesle. Ezgi, Gökçe'ye cevap vermeden yatağın içine usulca kıvrıldı. Gökçe de konuşmak için ısrarcı olmadı. Başına gelen olay ve maruz kaldığı muamele öylesine ağırdı ki, ona yanında olduğunu ve her ne olursa olsun yanında olacağını göstermekten başka Gökçe'nin elinden gelen hiçbir şey yoktu.

Yavaşça yatağa girerek Ezgi'nin yanına uzandı. Bu, *yanındayım* demekti. Ezgi de, aralarındaki sessiz anlaşılmayı hissetmiş gibi zayıf bileklerini Gökçe'nin boynuna dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı. Bu, *yanımda olduğunu biliyorum*, demekti.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan, birbirlerine sıkıca sarıldılar. Sonra Ezgi, hafifçe başını kaldırıp, ıslak saçlarını bir ablanın şefkatiyle okşayan Gökçe'ye uzun uzun baktı. Yemyeşil gözleri, Gökçe'nin altındaki şişliği yeni fark ediyordu. "Alnına ne oldu?" dedi, bağırmaktan kısılmış, çatallı sesiyle.

"Kaza" dedi, Gökçe. "Karargahta-..." Derken birden duraksadı. Yataktan doğrulup "Nasıl unuttum ben bunu!" dedi, kızgın bir sesle.

"Anlamadım, neyi unuttun?"

"Yüzbaşı'yı takip ettim!" dedi Gökçe, çarçabuk yataktan kalkmıştı. "Askerlerine ne diyeceğini merak ettim. Yani-... Bu gece olanlarla ilgili... Yunanca konuştu tabii. Ama ben hepsini kaydettim. Çeviri programına yükleyeceğim şimdi. Bakalım ne iğrençlikler duyacağız..."

Ezgi, donuk bir sesle "Programa gerek yok" dedi. "Ben-... Ben çeviririm."

Gökçe, "Olmaz" diye atıldı. "Yaşadığın şeylerin üzerine bir de bu-..."

"Gökçe abla... Sorun yok. Hallederim ben."

Gökçe, Ezgi'yle zıtlaşmak istemiyordu. Salona giderek telefonunu aldı. Geri geldiğinde ise yatağın ucuna oturup Ezgi'ye son kez, "Emin misin?" diye sordu.

Ezgi, içine gömüldüğü yataktan hiç kımıldamadan "Eminim" diye yanıt verdi.

Ezgi'nin cevabıyla birlikte Gökçe kaydı başlattı ve Yüzbaşı Aris'in sesi duyuldu. Ezgi, bir süre Aris'i dinledikten sonra Gökçe'den kaydı

durdurmasını isteyerek cümleleri çevirmeye başladı:

"Ben size, hepinize, İmroz'a giden o uçağa binmeden önce bir şeyler söyledim. Hatırlıyor musunuz onları? Oraya neden gittiğimizi, sebepleriyle birlikte uzun uzun anlattım! (...) Uluslararası hukuktan doğan haklarımızı, bu hakları kullanırken geçilmeyecek çizgileri, çiğnenmeyecek ilkeleri, sınırları... Anlattım! Ama siz, bu gece hepsinin içine ettiniz! (...) Çünkü benim sözlerimin arasında, gideceğimiz yerde sivillerle kavgaya tutuşmak yoktu! Marketleri yağmalamak yoktu! Kadınlara dokunmak yoktu! (...) Kadınlara, çocuklara-... Hiç kimseye! Halkla karşı karşıya gelecek hiçbir şeye müsaadeniz yoktu! Ama bu gece gördüm ki, bazılarınız bunu iyi anlayamamış... Bu kuralların hepsini çiğnemiş! Yerdeki ceset de, o bazılarınızdan biri... (...) Bu ceset bir askere ait değil, bir zorbaya, bir sapığa ait! Kendisi o yüzden bu halde. Çünkü zorba ve sapıklara benim birliğimde yer yok! Eğer şimdi içinizde, kendini böyle tanımlayan, böyle hisseden, bu potansiyeli taşıyan biri varsa hemen bu gece, eşyalarını toplasın ve İmroz'dan defolup gitsin! (...) Duydunuz mu beni? Böyleleri ya İmroz'dan gidecek ya da bu cesedin yanına gömülecekler! Anlaşıldı mı asker?"

Ezgi, çeviriyi tamamladığında iri, yeşil gözleri dolu dolu olmuştu. Boşluğa dalıp giden Gökçe'nin yüzüne bakarak, "Gökçe abla..." dedi. "Uyuyalım mı artık?"

"Hı?"

Ezgi, "Uyumak istiyorum" dedi, yutkunarak. "Ama sakın bir yere gitme olur mu?"

Gökçe, üzerindeki sersemliği atıp yatağa uzandı ve Ezgi'ye kocaman sarıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum, bitanem. Hiçbir yere... Korkma sen, sakın korkma..."

"Korkmuyorum" dedi Ezgi, başını Gökçe'nin boynunun altına yerleştirmişti. "Hem bak Yüzbaşı kötü bir şey dememiş askerlerine, sırrımızı saklamış, korumuş beni-... Korumuş, dimi?"

Gökçe, Ezgi'nin saçlarını okşayarak "Öyle olmuş bitanem..." dedi. Ağzından çıkan cümleye kendi de inanamıyordu. "Öyle olmuş..."

◀ ◀ ◀ Τυβροσ ▶ ▶ ▶

4 Eylül 2039 - Gökçeada

"Tüm ada halkına duyurulur... Bugün sabah saatlerinde Yunanistan KOT birimi ekip lideri Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos başkanlığında toplanan ilçe istihdam kurulumuz, adamızda bozulan düzenin yeniden tesisi ve tüm

güvenlik tehditlerinin bertaraf edilerek huzurun sağlanması için birtakım kararlar almıştır. Yarından itibaren ivedilikle uygulamaya konacak kararlar şu yöndedir:

-Köyler dahil olmak üzere, ada genelinde umuma açık tüm cadde, sokak ve işletmeler, 7/24 görüntü ve ses kayıt sistemleriyle takip altında tutulacaktır.

-Adada türlü gerekçelerle kepenk indiren tüm işletmeler, sosyal ve ekonomik hayatı yeniden canlandırmak için, yarından geçerli olmak kaydıyla yeniden açılacaktır.

-Esnaf odalarına kaydı bulunan işletme sahiplerine, bir kereye mahsus olmak koşuluyla ve geri ödemesiz olarak 'KOT Hibesi' verilecektir.

-Adada bozulan sükuneti sağlamak amacıyla gece yarısı 12 ila sabah 6 saatleri arasında sağlık ve güvenlik ekipleri muaf tutulmak koşulu ile sokağa çıkmak yasaklanmıştır. Belirtilen saatler arasında mazeretsiz sokakta olan kimseler, ivedi suretle tutuklanacaktır.

-Adada bulunan karşıt gruplar arasındaki gerginliği azaltmak ve taşkınlıkları önlemek amacıyla, her türlü toplantı, gösteri, yürüyüş, cenaze töreni ve toplu dini etkinlikler ikinci bir emre kadar yasaklanmıştır. Kurala riayet etmeyen kişiler, görüldükleri yerde tutuklanacaktır.

-Oluşması muhtemelen dezenformasyonları önlemek için, adada yayın yapan tüm yazılı ve sözlü basın kuruluşlarına KOT biriminden denetçi tayin edilecektir.

-Adadaki tüm kolluk ekipleri, KOT idaresine alınmış olup kendilerine yapılan mukavemet doğrudan KOT birimine yapılmış sayılacaktır.

-Alınan kararları uygulamaktan yükümlü olan KOT askerleri, ek bir izin gerektirmeksizin konut ve işyeri araması, araç durdurma, GBT sorgulama, kimlik sorma ve üst arama yetkilerine sahip olacaklardır.

-KOT birimi, tehlike arz eden durumlarda kamu kurum ve kuruluşlarının sevk ve idarelerini durdurmak ile herhangi bir kamusal bir alana yönelik ulaşımı kısıtlama hakkını elinde tutacaktır.

-15 Ağustos Meryem Ana Panayırı katliamının kaçak durumundaki failini bilen, gören ya da ihbar eden ile merhum Başpiskoposu VII. Konstantin'in kayıp naaşını bulan kişiye yüklü miktarda para ödemesi yapılacaktır.

-15 Ağustos'tan bu yana adada mahsur kalan yabancı ülke vatandaşları, yarından itibaren kademeli olarak tahliye edilecek ve ülkelerine geri gönderileceklerdir.

-15 Ağustos saldırısından bu yana 'tehlike bölge' statüsünde yer aldığından hava ve deniz yolu trafiğine kapatılmış olan adamız, yarından itibaren sadece ticari seferlerle sınırlı olmak kaydıyla tek geliş yönü için trafiğe açılacaktır. Bunun dışında adaya yönelik alınan giriş-çıkış yasağı kararı, acil durumlar haricinde uygulanmaya devam edecektir.

-Ada halkının her türlü sorun ve ihtiyaçlarını çözmek amacıyla kurulan KOT DESTEK MASASI yarından itibaren hizmet vermeye başlayacaktır.

-Daha detaylı bilgilere www.kotluadakutludava.com isimli internet adresinden ulaşabilirsiniz. Hepinize iyi günler dileriz.

Gökçeada, 4 Eylül sabahına dört bir yandaki hoparlörlerden duyurulan 'İlçe İstihdam Kurulu Kararları'yla uyanmıştı. On üç maddeden oluşan ve çoğu maddesiyle yerel bir Sevr'i andıran anlaşma, adada soğuk düş etkisi yaratmışa benziyordu. Zira duyurunun üzerinden neredeyse bir saat geçmesine rağmen kimseden hala tek bir çatlak ses çıkmamıştı.

Toplantının ardından, o kararın altında imza atanlardan biri olarak belediye binasındaki makam odasına gelen İsmet Başkan ise sinirden yerinde duramıyordu. Dün gece biri tarafından takip edildiğini fark ettiği için Nutuk Hareketi'nden kimseyle görüşmemiş, son gelişmeleri anlatma fırsatı yakalayamamıştı. Böyle bir gecenin gerginliğini ise şimdi daha beter bir sabah takip ediyordu. İstihdam Kurulu adı altında toplanan bir sürü kravatlı adam, Gökçeada'yı attıkları imzalarla, tek kalemde Sevr bataklığına geri döndürmüşlerdi. Artık İsmet de onlardan biriydi. Üstelik Nutuk'tan aldığı son talimatta, tüm bu musibetlerin adadaki temsilcisi olan Yüzbaşı Aris'le içli dışlı olması emrediliyordu. *Aileye girsin*, deniyordu. Ne demekti bu?

İsmet Başkan, beyninde kaynayan kazanlarla makam odasında volta atarken telefonu çalmaya başladı. Arayan, dört gün önce İsmet'in isteği üzerine karargahtaki patlamayı üstelenen Ali'ydi. "Söyle Ali!" diye açtı telefonu, İsmet. "Ya da kötü bir şeyse söyleme, bugün kaldıramam."

"Başkanım, öyle değil de..." dedi, Ali mahcup bir sesle. Ara sıra Başkan'ın isteği doğrultusunda Gökçe'yi takip ettiğinden onunla ilgili sıkıntılı durumlar aktarmaya alışık Ali. Ama böylesi bir haberi ilk kez verecekti. "Başkanım, bunu söylemek çok kanıma dokunuyor ama... Gökçe'yi, dün gece Yüzbaşı'yla birlikte lojmanlara girerken gördüm. Ezgi de yanındaydı hatta."

"Ne diyorsun oğlum sen? Şule'deydi o dün gece-..."

"Başkanım, Şule'de falan değildi. Gördüğümü söylüyorum ben. Sabahtan beri karnıma ağrılar giriyor, nasıl diyeceğim bunu diye-... Ama gördüm Başkanım. Gözlerimle gördüm!"

İsmet sinirle yüzünü sıvazladı. Gökçe'nin iş çevirmeden geçireceği tek bir Allah'ın günü yok, diye düşündü. "Bir şeyin peşindedir yine o!" dedi, dişlerini sıkarak. "Bir yerde mi buluştular? Sen nasıl fark ettin?"

"Valla Başkanım dediğiniz gibi ben evi gözlüyordum sizin. Tamam dedim, her şey yolunda, saat kaç oldu zaten... Artık ters bir durum çıkmaz. Sonra bir baktım, Gökçe aşağı inmiş, taksiye biniyor. Hemen peşinden sürdüm ben de arabayı. Marmaros'a kadar gittik öyle. Sonra orada indi arabadan, ben de şüphelenmesin diye uzaktan takip edeyim dedim ama birden silah sesleri gelmeye başladı. O ara tuhaf bir adam gördüm hatta. Müzik çalıp duruyordu... Bi' tırsmadım değil. Sonra bi' baktım, arkadan Yunan askerleri geliyor, dedim ananı avradını, ne oluyor? Askerler topladı bunları oradan, önce karargaha gittiler sonra da lojmanlara. Hiçbir şey anlamadım valla. Ayin gibi bir şeyler mi yaptılar ne old-..."

"Ne ayini Ali, ne ayini-..." dedi, İsmet sinirle. "Neyse-... Tamam, sağ ol haber verdiğin için. Çok yakınına gitmeden uzaktan takip etmeye devam et. Ben alacağım Gökçe'nin ifadesini..."

Gökçe, hoparlörlerden duyurulan İstihdam Kurulu kararlarına hastaneden içeri girerken denk gelmişti. Bu, olabilecek en ters zamandı. Ayakları bir süre kapıdan içeri girdi girdi, çıktı. İçinde kaynayan öfkeyi halledemiyordu. Neydi şimdi bu? *Dün Ezgi'yi korumak için kendi askerlerini karşısına alan barış güvercini adam, sabah sabah savaş mı aşermişti?* Bir de ne, zorbalara onun ordusunda yer yok muydu? Öyle mi söylemişti? *Esas zorba kendisi olduğu için mi?!*

Düşünmemeye çalıştıkça daha da sinirleniyordu. Sabahtan beri rutin hastaların dışında, dün geceki kavganın ardından müşahade odasına alınan yaralılarla da uğraştığından iyice gerilmişti. Hele birkaç Yunan askeri asla laftan anlamıyordu. Sabaha kadar halüsinasyonlar görmüş, hastaneyi birbirine katmışlardı.

Bir tanesi sürekli, "Beynimi ameliyat edin!" diye bağıırıyordu. Bir diğeri, yanına kimseyi yaklaştırmıyor, herkesin kendisini öldüreceğini zannediyordu. Hiçbir şey hatırlamadığını söyleyenler de vardı, bir köşede susanlar da. Halleri hiç normal görünmüyordu ama bu kısıtlı imkanlarla boğuşan adada, basit bir kan tahlili yapmanın ötesine geçmek neredeyse

imkansızdı. Aslında Gökçe'ye kalsa, hazır narkoz temini yapılamazken şu yaygaracı Yunan askerinin *beynini ameliyat etmeyi* ne çok isterdi!

Müşahade odasından çıkıp elindeki eldivenleri çöp kutusuna atarken, insanlığını mı yoksa mesleki yeminini mi daha önce yitirdiğini düşünmeye başladı. Şu KOT armalılarına karşı kalbi safi kapkara olmuştu. *Hele ki dün gecedен sonra...* Bir de bu canileri pansuman ediyorlardı!

Dinlenme odasına doğru giderken saate baktı, 11'e geliyordu. Kan tahlili sonuçları çıkana kadar hastaneden ayrılmamalıydı ama aklına Ezgi geldikçe, onu evde yalnız bırakmanın da doğru bir karar olmadığını düşündü. Sabah evden çıkarken gömüldüğü yatağın içinde hala uyuyordu Ezgi... Acaba şimdiye uyanmış mıydı? Gökçe, hiç dokunmayacağını bildiği halde yine de mutfak masasına kahvaltı hazırlamış, hatta onun için küçük de bir not bırakmıştı. *'Hastaneye uğrayacağım, öğlen olmadan gelirim. Seni çok çok çok seviyorum – Gökçe.'*

Odadan içeri girdiğinde, birkaç saat evvel hoparlörlerden bağırılan İstihdam Kurulu Kararları, "Tekrar ediyoruz..." anonsuyla yeniden duyurulmaya başlandı. Gökçe, sesleri duyar duymaz odanın açık olan penceresini tüm hırsıyla kapatıp söylenmeye başladı.

"Utanmadan ikinciye anons ediyorlar bi' de! Yok hibe vereceklermiş de, yok sosyal hayatı canlandıracaklarmış da-... Geberip gideceğiz, farkında değiller. Hastanede doktor yok, hemşire yok, ilaç yok... Sosyal hayatmış! Depoda ağrı kesici iğne bitti-... Adamlar *sosyal hayat* diyo-..."

"Ne çok konuştun..."

Gökçe, duyduğu sesle birden havaya sıçradı. Ağzından küçük bir çığlık koparken adımları sesin geldiği yöne doğru çoktan hızlanmıştı. Odanın köşesindeki perdeyle ayrılan küçük bölmenin önüne geldi. Kaşlarını çatarak perdeyi hızla açtığında, sedyenin üzerinde bir kolunu başının altına koymuş, gözleri kapalı halde yatan Yüzbaşı Aris'i gördü.

"Sen ne arıyorsun burada?!"

Aris, gözlerini açmadan elini hafifçe yukarı kaldırdı. Dün, Gökçe'nin bıçak sapladığı eli komple sargıya alınmıştı. Belli ki tek hasar orta parmağında değildi.

Gökçe, bir an ne olduğunu merak etse de üzerinde durmadı. "Burası pansuman odası değil, dinlenme odası" dedi, gergin bir tavırla. "Kafanıza göre giremezsiniz buraya, Yüzbaşı!"

Aris, yine gözlerini açmadan cevap verdi. "Ben bu adada istediğim her yere girerim, Doktor Hanım."

Gökçe, parmağını kapıya doğru uzattı. "Çık dışarı!"

"Ochi."

"Ohi'yi göstereceğim ben sana!" dedi Gökçe, sinirle. "Çık dedim, dışarı!"

Aris, gözlerini aralayarak "Çıkmayacağım" diye yineledi. "Şu an onlarla karşılaşsam-... Elimi bir kez daha sargıya almak mecburiyetinde kalacaksınız."

"Kimlerle?"

Aris, sesli bir nefes vererek "Askerlerle" dedi. "Kendilerine gelsinler, hepsini gondereceğim buradan."

Gökçe yalandan güldü. "Yanlarında siz de gitseniz ne isabetli olur."

Aris, iç geçirir gibi başını salladı. Sonra gözlerini Gökçe'ye çevirdiğinde, üzerindeki beyaz önlüğü görüp gülümsedi. "Önlük yakışmış... Alnındaki yara da daha iyi görünüyor."

Gökçe, yüzünü ekşiterek bakışlarını Aris'e dikti. "Sanaysa üniforma yine hiç yakışmamış, elindeki yara da daha berbat görünüyor... Pansumanını gizli gizli kim yaptıysa, doğru düzgün sargı sarmayı bile becerememiş."

Tam dönmüş gidiyordu ki, Aris sargılı eliyle Gökçe'nin bileğinden kavrayıp sedyeye doğru çekti ve buyurgan bir tonla "Sen yap o halde" dedi.

Gökçe sendelemişti. "N'apıyorsun be-... Bırak bileğimi!"

Aris yavaşça doğrulup sedyeye oturdu. "Tedavi edilmek istiyorum" dedi, kaşlarını havalandırarak.

Bileğini hızla geri alan Gökçe ise diretiyordu. "Edildiğin kadarı sana çok bile!"

Aris başını iki yana salladı. Parmakları, üzerindeki üniformanın düğmelerini çözmeye başlarken "Daha hepsini görmedin" dedi.

"N'apıyorsun?!" Gökçe'nin sorusu, Aris üniformasının düğmelerini tamamen açtığı anda, kendiliğinden cevaplandı. Yüzbaşı'nın sağ omzunun üzerindeki bandajdan kan sızıyordu. "Buraya-... Buraya ne oldu?" diye sordu Gökçe, şaşkın bir sesle. Eli, yaraya doğru önce uzanır gibi olmuş sonra duraksamıştı.

Aris, "Birileri iyi direndi" diye yanıt verdi.

"Doğru... Benimki de soru" dedi Gökçe, kollarını bağlayarak. "Kim bilir kimin canını yaktınız yine..."

Aris'in cevabı netti. "Ezgi'nin canını yakanın."

"Hiiii-..." Gökçe'nin gözleri kocaman açıldı. "Yakaladınız mı?" diye sordu, sevinçle. "O herifi, yakaladınız mı?!" Aris başını sallayınca Gökçe ellerini yüzüne götürerek şükür eder gibi mırıldandı. Aris'in elindeki

sargının sebebini şimdi anlıyordu. "Ne olacak peki şimdi?" dedi, heyecanlı bir sesle. "Salmazlar dimi onu? Bırakmazlar yani? Çünkü öyle olursa Ezgi-..."

"Tutukladım onu" diye araya girdi Aris. Ağzından çıkan sözlerin Gökçe'yi ilk defa mutlu ettiğini görüyordu. "Hücrede şimdi... Aklınızda da en küçük bir şüphe kalmasın, bir daha başını oradan çıkaramayacak."

"Peki Türk olan?"

Aris, başını 'hayır' anlamında salladı. "Hiç iz yok... Askerin verdiği ifadeye göre robot resmi çıkardık ama tek başına yetersiz... Hiçbir yerde doğru düzgün güvenlik kamerası yok. Olanları da bozmuşlar ama... Halledeceğiz. Kavgaya karışan herkesi, tüm gorgü tanıklarını sorgulayacağım. Mutlaka bir açık verecektir. Tabii bir de... Her ne kadar bir şey görmediğini de soylese, Ezgi'nin de ifadesini almam gerek..."

"Hemen mi?"

Aris, "Hemen değil ama" dedi. "Bir an önce olsa... İyi olur." Konuşurken sağ omzunu yukarı doğru çekmiş, alnını hafiften kırıştırmıştı.

Gökçe'nin gözleri, o an bir kez daha Aris'in sağ omzundaki bandaja takıldı. Kısa bir süre düşünür gibi duraksadıktan sonra "O zaman..." dedi, göz ucuyla Yüzbaşı'nın omzunu işaret ederek. "Bi' bakalım şuna."

Zil sesiyle uyanan Ezgi, uyku mahmuru gözlerle kapının gözetleme deliğinden bakınca karşısında Teğmen Adoni'yi gördü. Kapıyı hafifçe araladığında Adoni bir adım geri çekilerek "Rahatsız ettim, kusura bakma" dedi.

Ezgi, "Bir şey mi vardı?" diye sordu.

"O asker-... Yakalandı." Ezgi'nin gözbebekleri irileşmeye başlayınca Adoni ekledi. "Merak etme, kafası pek normal değil. Çok bir şey hatırlamıyor, 'uzerimize ateş açınca kaçtım' demiş sadece. Korkma, tamam? Ben oldurdüm o askeri. Herkes boyle bilecek."

"Ben öyle olmadığını biliyorum ama... Yeterli değil mi? Tetiği çektiğim anı hatırlıyorum. Ölürlen çıkardığı o hırıltılı sesleri-... Yerde gezinen kanı... Ben hatırlıyorum. Katil old-..."

"Ezgi-..." Adoni ileri doğru bir adım atarak Ezgi'nin bakışlarını yakaladı. "Sakın... Hayır. Oyle bir şey yok. İğrenç bir adammış o. Olmeyi hak eden bir adammış. Kimse sana, kimse kimseye-... Rizası dışında dokunamaz. Sen yapman gerekeni yaptın... Zaten ne yapacaktın ki başka? Bekleyecektin? Seni incitsin diye, müsaade edecektin? Oyle mi?" Başını Ezgi'yi ikna

etmeye çalışır gibi salladı. "O yuzden o kelimeyi unut. Anladın? Keşke... Daha erken gelseydim de, cesedi yerine canlısına sıkıydım o kurşunları! İnan, tek bir an tereddut etmezdim. Uzerinde taşıdığı uniforma da engel olamazdı bana. Zaten hepsi benim yuzümden oldu..."

"Senin yüzünden olmadı" dedi Ezgi, zayıf bir sesle. "Dün de söyledim. Orada tek kız ben olduğum içi-..." Duraksadı. "Ben bunu konuşmak istemiyorum artık, olur mu?"

Adoni, mahcup bir tonda "Ozür dilerim" dedi. "Haklısın. Çok haklısın. Bir an düşünemedim..." Sonra elinde tuttuğu çantayı Ezgi'ye doğru uzattı. "Birkaç parça giysi..."

Ezgi, üzerinde bornoz olduğunu o an hatırladı. "Teşekkür ederim" dedi, panikle. Çantayı Adoni'den alarak kapıyı hızlıca kapattığında içinde bir yerlerde tuhaf bir rahatsızlık hissetti.

Düşmanın şefkatiyle tanışan tek kişi, artık sadece Gökçe değildi.

Aris, kapıdan içeri elinde pansuman ekipmanlarıyla giren Gökçe'nin kendisine doğru yaklaşmasını, oturduğu sedyenin üzerinden izledi. Doğrusu, biraz şaşırmıştı. O askeri yakalamış olmasının mükafatı mıydı bu? Yoksa Gökçe gibi biri, hele ki böyle bir günde, *işgalci bir komutana* pansuman yapacağına yeni yaralar açmayı yeğlerdi.

Gökçe, elindekileri sedyenin üzerine bıraktıktan sonra bakışlarını Yüzbaşı Aris'e çevirdi. Sert bir tonda "Üzerinizdekini çıkarmanız gerek, Yüzbaşı" dedi.

Aris, *hay hay* der gibi çenesini öne eğdi ve sargılı eliyle üniformasını çekiştirmeye başladı. Ama omzunu her kımıldattığında kaşlarının ortası acıyla kırıyordu.

Gökçe, Yüzbaşı Aris'in halini bir süre izledikten sonra nefesini sıkılmış gibi dışarıya üfledi. Öne doğru attığı bir adımla, sedyede oturan Aris'in iki yana açtığı bacaklarının arasına dikilmişti. "Bırak..." dedi ardından, tereddütlü elleri yavaşça ileri uzandı. İçinden *canı tatlıymış* diye geçirirken karşıdaki adamın, gülmek için dudaklarının içini dişlediğini fark etmemişti. Yüzünü ekşiterek dokunduğu üniformayı, Aris'in iki omzundan geriye doğru sıyırmaya başladığında ise göz göze geldiler. Masmavi gözlere değen ela harelere muzip bir parıltı yerleşmişti. Gökçe, hiç gecikmeden kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi diyecektiniz, Yüzbaşı?" diye sordu.

Aris, "Yoo..." dedi, sesini incelterek. Gökçe'nin boynundan burnuna kadar değen o çiçeksi kokuyu içine çekmemeye çalışıyordu. "Sadece..."

Gökçe, "Sadece, ne?" dedi. Üniformayı tamamen çıkardığında gözlerini Yüzbaşı'nın gövdesinde istemsizce gezdirmeye başlamıştı. Üzerinde çalışıldığı belli olan, sıkı bir fiziği vardı. Boynundaki künyenin hemen altına denk gelen küçük bir yara iziyle, sol karın boşluğundaki eski bir kurşun yarası dışında bir kusuru görünmüyordu.

Aris, Gökçe'nin kendisini seyretmesine müsaade eder gibi bir süre bekledikten sonra "Sadece biraz şaşırdım" dedi.

Gökçe, bakışlarını Aris'ten hızlıca çekti. "Neye şaşırdınız?"

"Yara açmanıza alıştım çünkü Doktor Hanım" dedi Aris, gülümseyerek. "Sarmanıza değil."

İmalı bir sesle "Henüz sarmadım" dedi Gökçe, parmaklarını üzerinden kan sızan bandajın üzerine getirmişti. Bandajı hafifçe kaldırdığında ise yüzündeki ifade birden değişti. "Hiii-... Bu ne?!"

Aris sakince cevap verdi. "Cam parçaları..."

"Onu görüyorum! Nasıl oldu?"

"Boğuşurken" dedi, Aris. "Yerden bulduğu kırık bir şişeyi batırdı."

Gökçe, kaşlarını çatarak yaraya şöyle bir göz attı. "Yalnız narkozumuz yok. Biraz acıyacak..."

"Dert değil."

"Ben pek aynı fikirde değilim" dedi, Gökçe. "Üzerine sadece bandaj kapatmışsınız bir de... Üstelik bu saate kadar bu halde bekleyerek?" Bir yandan da yaralı bölgeyi çarçabuk steril etmişti. Pansuman aletlerinin içinden penseti alıp cam kırıklarını yaradan çıkarmaya başlarken "Asıl siz beni şaşırtıyorsunuz, Yüzbaşı..." diye ekledi. "Canınız çok mu tatlı çok mu ucuz, anlamak imkansız."

Aris, "Bilmem" dedi. "Dün, gözünü kırpmadan beni bıçaklamış olan birinin bugün beni iyileştirmesini umuyorum. Sizce hangisi, doktor hanım?"

Gökçe, cam parçalarını çıkarmaya devam ederek "Hangisi..." diye mırıldandı. "Biliyor musunuz, Yüzbaşı? Bu soruyu şu an size ben de sormak istiyorum aslında. İçimden sürekli *hangisi* diyorum. Ezgi'yi korumaya çalışan, ona kendi evini açan, askerlerinin sapkınlıklarına göz yummayan o sözde hakkaniyetli adam mı yoksa yüz yıl öncede kalan Sevr'i on üç maddede küllerinden doğuran bir zorba mı? Şu an karşımda olan Yüzbaşı Aris, hangisi?"

Aris, bir süre Gökçe'ye uzun uzun baktıktan sonra keyifsiz bir sesle "Mecburum..." diye mırıldandı.

Gökçe, çıkardığı cam parçalarını metal kaba bırakıp bakışları Aris'e doğrulttu. "Değilsiniz."

"Mecburum Gökçe... Adanın altından üstünden pislik akıyor. Kimin hangi tarafta olduğu, kimin neyin peşinde olduğu belli değil. Elimi güçlendirmesem bunların hiçbirisiyle baş edemem. Bir süre böyle olmak zorunda... Hem, bu sadece benim kararım değildi. İstihdam Kurulu-..."

"İstihdam Kurulu'ymuş!" diye araya girdi, Gökçe. Mavi gözlerini kocaman açmıştı. "İstibdattır o!"

Aris'in kaşları çatıldı. "O kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Biz de bilmiyorduk bi' ara... Ama insana öğretiyorlar, Yüzbaşı... Hoparlörlerden bağırtıyorlar. *Evlerinize gireceğiz, üstünüzü arayacağız, sokaklarınızı gözetleyeceğiz, medyanızı susturacağız ve siz de hiçbir şey yapmayacaksınız* diye art arda anonslar geçiyorlar. Öyle olunca insan öğreniyor, ne anlama geldiğini de bi' güzel anlıyor."

Aris, bakışlarını Gökçe'nin imalı gözlerinden ayırmadan, "Hoparlörden bağırtınca anlayacaksan, bundan sonra seninle oradan konuşayım" dedi. "Çünkü böyle anlaşıyoruz seninle."

"Anlaşmak gibi bir niyetim yok sizinl-..."

"Ama benim var..." dedi Aris, kararlı bir sesle. "Gökçe, bu saydığın şeylerin hepsi tedbir. Gerektiğinde bir şeylere daha hızlı mudahale edebilmemiz için şart hepsi, bürokrasiye takılırsak yol alamayız burada."

"Yol almanızı isteyen kim acaba?" diye hayıflandı, Gökçe. Gözlerini yeniden, Aris'in cam parçalarını çıkardığı yarasına odaklamıştı.

Aris, pes eder gibi "Tamam..." dedi. Göz ucuyla Gökçe'nin elindeki penseti işaret ediyordu. "Elinde o aletle bu kadar yakınımıdayken, daha fazla inatlaşmayacağım seninle."

Gökçe, alaycı bir tavırla "Sorum cevaplandı o halde" dedi. "Canın tatlıymış... Çünkü senin elinde penset yerine roketatar bile olsa ben geri adım atmazdım."

Aris başını salladı. "Çünkü sana karşı kullanmayacağımı bilirdin." Gökçe'nin yüzünde lakayt bir ifade oluşunca Aris, "Yapma" dedi, inanmıyormuş gibi. "Torende konuşan o ahmak kaymakamdan daha mı az güven veriyorum sana? Neydi adı? Sitdik?"

O an Gökçe'nin aklına törende Aris'in ismiyle dalga geçen Türk grup geldi. Alaycı bir ifadeyle "Sizin isminiz neydi, Yüzbaşı?" dedi. "Sanırım onu da meydanda megafonla bağırtmışlardı."

Aris, bam telinin yakınlarda gezen Gökçe'ye gayet sakin bir tonda cevap verdi. "*İnsan, bilmediği konularda hep abartılı fikirlere sahip olur*, der Albert Camus. Keşke bi' ara bunu da megafondan bağırırsak..."

"Kitaplardan alıntılar yapmayı seviyorsunuz Yüzbaşı... Bunu dün kürsüde herkese gösterdiniz" dedi Gökçe, yaradaki son cam parçasını da çıkarmış, penseti elinden bırakmıştı. "Evinizde de kocaman bir kitaplık var... Başkalarının ülkesini işgal etmekten arta kalan zamanlarınızda, kitap okuyorsunuz sanırım."

Aris, "Ya siz Gökçe Hanım?" dedi, imayla gülümseyerek. "İsyan ve asiliklerinizden arta kalan zamanlarınızda, ne yaparsınız? Siz okumaz mısınız?"

Gökçe, yaranın üzerine batikon sürmeye başlarken "Okurum" dedi. "Okurum da... Birileri evini basıp tüm eşyalarını yerle bir edip kapını pencereni kırınca, kitaplarını kurtarmaya pek vakit bulamıyor insan. Sonra da isyancı olan, asilik yapan sen oluyorsun işte..."

Aris'in kaşları çatıldı. "Nerede oldu bu?"

"Adana'da."

"Milisler mi yaptı?" Gökçe başını sallayınca Aris, "Sen buraya o yüzden geldin..." dedi. "Ne zaman?"

Gökçe cevabını yutkunarak verdi. "15 Ağustos."

"Uzıldım" dedi, Aris. "Eğer... Okumak istersen, yani kitaplıktan ilgini çeken bir kitap varsa eğer, alabilirsin."

Gökçe, yarayı bandajlamaya geçmişti. Aris'in sözleriyle önce bir duraksadı sonra "Yorgo Seferis'in kitabını gördüm evinde" dedi, gözleri hala yaranın üstündeydi. "Yani sehpanın üzerine bırakmıştın. Orada görünce-... Kitabın arasında bir fotoğraf vardı-..."

"Annem."

Gökçe, cevabı tahmin etmişti. "Nerede şimdi?" diye sordu.

"Abimin yanında."

"Atina'dalar mı?" dedi, Gökçe.

"Ochi..." Aris başını iki yana salladı. "Kaybettim ikisini de."

Gökçe şaşırıldı. "Ben-... Bilmiyordum."

"Sorun değil." Aris, sesli bir nefes vererek gülümseye çalıştı. Konuyu değiştirmek ister gibiydi. "Sever misin Seferis'i?"

"Severim" dedi, Gökçe. Bandajı kapatmaya çalışıyordu.

Aris, gözlerindeki parıltıyla sordu. "Hangi şiiri en çok?"

Sonra ikisi aynı anda aynı cümleyi kurdular:

"Denize Yakın Mağaralarda..."

Fonetiği birbiriyle kesişen üç kelime, Gökçe'nin hayretle açılan masmavi gözlerini, Aris'in içinde ela hareler gezinen kahverengi gözleriyle buluşturdu. Dünya yansa yan yana gelemeyecek iki insan bir anda ortak paydalarda, ortak şiirlerde, ortak şairlerde rasgelmışlerdi. *Olacak şey değil*, diye geçirdi içinden Gökçe. Aralarında üç, beş saniye süren bu iç gıcıklayıcı sessizliği de kalbine çöreklenen inkarla sonlandırdı. Aris'in omzundaki yarayı kapatırken parmaklarını bandajın kenarına sertçe bastırmıştı.

Aris, acıyla sızlanırken Gökçe, "Burası tamam" dedi, sert bir tonda. "Elinizi de halledelim sonra herkes işine baksın." Ardından Yüzbaşı'nın yaralı eline özensizce sarılmış sargıyı çözmeye başladı.

Aris, omzundaki acıya inat dudağının kenarında istemsizce beliren bir tebessümle "Bence gayet iyi idare ettin" dedi.

"Neyi?"

"Beni..." diye yanıt verdi, Aris. "Elinde o metal tepsiyle bana doğru yaklaşırken, o aletlerden birini kalbime saplayacağını düşündüm."

Gökçe, gözlerini Aris'in elinden ayırmadan "O halde kaçmalıydınız, Yüzbaşı" dedi.

"Senden nereye kaçacağımı bilmiyorum ki..." diye mırıldandı, Aris. Nefesi Gökçe'nin alnına düşen saçlarına değmişti. "Aynı ada üzerinde, o adayı isminde taşıyan bir kadından ne kadar uzağa gidebilirsin?"

"Atina'ya, mesela?"

Aris başını iki yana salladı. "Ben İmroz'da iyiyim."

"Burası Gökçeada..." dedi Gökçe, Aris'in elindeki sargıyı tamamen açmış, parmaklarının üzerindeki yaraları steril etmeye başlamıştı. "Ayrıca..." diye ekledi, ardından. Yanlış bir intiba uyandırmak istemiyordu. "O aletlerden birini kalbinize saplamamış olmam, hiçbir şey değiştirmez. Ben size gelene kadar-... Lübnan'da kimlerin yaralarına pansuman yaptım... Keza, dışarıdaki askerlerinize de aynı şekilde..." Aris'in elini temizlemiş, küçük bir pamukla yaralara batikon sürmeye başlamıştı. "Yani anlayacağınız, ikisi farklı şeyler, Yüzbaşı... Burada ben doktorum, siz hastasınız. Dışarı çıktığımızda... Düşmanım olmaya devam edeceksiniz."

Aris, Gökçe'nin yüzüne uzun uzun baktıktan sonra "O halde..." dedi, yutkunarak. "Hiç buradan çıkmasak keşke..."

Gökçe, ellerini Aris'in yaralı elinden hızla çekti o an. Birkaç adım geri çekilerek "Yeni sargı bezi gerekecek!" dedi. Arkasını döndüğünde Aris'in

elini yeniden bileğinde hissetmesiyle sendeledi. "N'apıyorsun sen ya-... İkide bir!"

Aris, "Sargı bezine gerek yok..." dedi, elini üniformasının cebine sokarak Gökçe'nin dün verdiği yeşil puantiyeli beyaz mendili çıkardı. Dün kan içinde olan mendil, bugünse gayet temizlenmiş görünüyordu. Bakışlarını Gökçe'den ayırmadan mendili havaya kaldırarak "Bunu kullan" diye ekledi.

Gökçe, panikle "Ver şunu!" dedi, mendile doğru hamle yapmış ama yakalayamamıştı. "Ver, dedim!"

"Bu artık benim..." Aris, mendili avcunda sıkarak ellerini belinde birleştirdi. "Vermeyeceğim."

"Bilerek yapıyorsun, dimi?" dedi, Gökçe. "Özellikle ellerini beline götürdün ki, ben uzanamayayım diye!"

Aris güldü. "Uzanmanı çok isterim."

Gökçe, nefesini sinirle dışarı vererek "Pansuman bitti, Yüzbaşı" dedi. "Bandajı kendiniz yapıştırırsınız." Sözlerinin ardından arkasını döndüğünde Aris'in sesini duydu.

"Gökçe..."

Sakinleşmeye çalışır gibi sesli bir nefes veren Gökçe, hızla önünü dönerek "Ne var-..." dedi, öfkeli bir tonda. Ama hem öfkesi hem de ağzından çıkan kelimeler, Aris'le burun buruna gelmesiyle sekteye uğradı.

Aris, giderek büyüyen gözbebeklerini Gökçe'nin çehresinde dolaştırırken adını neden seslendiğini düşündü. *Unutmuştu*. Hafifçe aralanan dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Odağı, zihnine ışık hızıyla değip geçen saçma düşüncelere kaymıştı.

Gökçe, kendisini panikle bir adım geri çekti o an. "Bir şey mi diyecektiniz, Yüzbaşı?"

Aris, başını aklındakileri silkeler gibi birkaç kez sallayarak "Şey..." dedi. "Evet-... Ben, Ezgi'yi soracaktım. Daha iyi mi?"

"Olacak... Siz o diğer kişiyi de yakaladığınızda daha iyi olacak."

"Anladım..." dedi Aris, yumuşak bir sesle. "Yakalayacağım. Söz veriyorum, ona bu kötülüğü yaşatan hiç kimse dışarıda rahat nefes alamayacak."

Gökçe, kalbinde kopkoyu bir sızı hissetti. "On altı yaşında daha o-... On altı. Çocuk daha..."

"Biliyorum... Ben-... Aslında benim Ezgi için aklımda bir şey v-..."

Aris'in sözleri kapının açılmasıyla yarıda kaldı. İçeri giren hemşirelik öğrencisi önce ikisini yan yana görünce şaşırdı. Sonra kendini toparlayıp

"Kusura bakmayın" dedi. "Ama askerlerin tahlil sonuçları çıktı, onu haber vermek istedim."

Gökçe ve Aris ikisi birlikte, "Sonuç?" diye sordu.

Kız, elindeki kağıtları Gökçe'ye doğru uzatarak "Kanlarında yüksek miktarda uyuşturucu çıktı" dedi.

"Ti?" Aris bocalamıştı. "Den katalavaíno-... Nasıl? Mumkün değil bu!"

Gökçe, şaşırma benzemiyordu. Elindeki kağıtlara göz gezdirirken "Askerlerinizi pek iyi tanımıyorsunuz sanırım, Yüzbaşı" dedi. "Olmaz dediğiniz ne varsa, yaptılar çünkü."

"Sezgilerimden bahsetmiyorum Doktor Hanım!" dedi Aris, terslenir gibi. "Orduda düzenli tahlil verir hepsi, şimdiye kadar hep temiz çıktılar. Şimdiyse toplu halde, hem de toren gecesinde bunu yapamazlar. Ordudan ihraç sebebidir bu. Oyle bir zamanda uyuşturucu kullanmış olamazla-..." Duraksadı. "Ya da olabilirler... Farkında olmadan kullanmış olabilirler..."

"O ne demek?" diye sordu, Gökçe.

Aris, adımlarını dışarı hızlandırırken "Biri askerlerime tuzak kurmuş demek!" dedi. "Ne donüyor bu siktiğimin adasında!"

Gökçe, sinirli adımlarla odadan uzaklaşan Aris'in arkasından bakakalmıştı. "2039 Türkiye'sine hoş geldiniz Yüzbaşı Aris..." diye mırıldandı kendi kendine. "Daha bu soruları kendinize çok soracaksınız..."

Gökçe, öğleden sonra hastaneden ayrılıp eve döndüğünde Ezgi'yi, dün gece bıraktığından daha iyi buldu. Yüzbaşı Aris'in askeri yakalayıp tutukladığını Adoni'den öğrenmişti çünkü. Gökçe *daha iyi hissetmesinin sebebi bu olmalı*, diye düşündü. Yine de üzerine gidip sıkıştırmak istemediğinden çok fazla soru sormadı. Mutfağa geçerek, eve gelirken aldığı aperiatiflerle hafif bir öğle yemeği hazırladı.

Masaya oturduklarında ise Ezgi, dalgın gözlerini önündeki tabaktan ayırmadan "Kafasına taş atmıştım" dedi, mırıldanır gibi. *Gökçe'nin soramadıklarını o anlatmak istiyordu*. "Teğmenin kafasına taş attım ben törende."

Gökçe şaşırdı. "O nereden çıktı şimdi?"

Ezgi, aynı dalgınlıkla konuşmasını sürdürdü. "Sonra polisler beni yakaladı. Teğmen Adoni de-... Oradaki bir askere beni göstermiş. Tören alanına girmemem için bana dikkat etmesini söylemiş-..." Gözlerine dolan yaşları elinle çarçabuk sildi. "Bana saldıran askerlerden biri, oydu-... O yüzden Teğmen kendini sorumlu hissettiği için öyle bir yalan söyledi."

Gökçe, elindeki çatal bıçağı bırakarak dirseklerini masaya dayadı ve başını iki eli arasına aldı. "Hepsi aşağılık, hepsi alçak!" diye mırıldandı ağzının içinden.

"Gökçe abla..." Ezgi, onunla aynı fikirde değildi. Yeşil gözlerini yaşlardan arındırmış, Gökçe'nin yüzüne berrak bir su gibi bakıyordu. "Ben dün neyi çok iyi anladım, biliyor musun? Bence-... Bence aslında öyle değil. Yani, dediğin gibi değil. Bize öyle gibi geliyor ama değil... Bence biz yanlış yere bakıyoruz. O yüzden bazı şeyleri yanlış görüyoruz."

Gökçe'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Nereye bakıyormuşuz?"

"Giysilere..." dedi Ezgi. "Kimliklere, makamlara... İnsanların üzerlerinde taşıdığı etiketlere bakıyoruz. En çok da milliyetine... Bizden mi değil mi diye, ama... Ama işin aslı öyle değil ki. Törende 'İmroz halkı' diye konuşan kaymakam mesela, Türk'tü... Sözde seremonide Yunan'dan daha çok KOT'çu kesilen insanlar Türk'tü... Yalan mı? Bence... Yüzbaşı konuşmasında haklıydı. Bizi yüzüstü bırakanlar, hep bizden olanlar..." Yutkundu. Diline gelenleri söylemekte zorlanıyordu. "O kavga çıktığında... Bizim polisimiz, üzerinde bizim bayrağımızın amblemini taşıyan polis kaçtı, gitti, biliyor musun? Kavgayı ayırmaya bile çalışmadı. Bizi azarladı, bize kızdı sonra da baktı ortalık karışıyor, bastı, gitti... Bunu yapan da yine Türk'tü, bizden biriydi. O pislikler-... Beni oraya götürürlerken yanlarında olan kişi de öyle... Ama-... Ama Yüzbaşı bize evini açtı. Bana zarar veren askerin peşine düştü, yakaladı... Teğmen, beni korumak için yalan söyledi, sırrımı sakladı..." Önce duraksadı sonra Gökçe'yle tekrar göz göze gelince devam etti. "Bence günün sonunda buna bakmak gerekiyor, Gökçe abla. Herkesin, sadece insanlığına... Türk, Yunan, KOT'çu, bilmemneci... Bunlara değil."

Gökçe, Ezgi'ye sadece başını sallayarak karşılık verdi. Böylesi bir travma yaşamış on altı yaşındaki bir kız çocuğu için fazla olgun ve oturaklı tahlillerdi bunlar. Ya yaşadıklarını normalleştirmeye çalışıyordu ya da... *'Törende konuşan o ahmak kaymakamdan daha mı az güven veriyorum sana?'*

Aklına Yüzbaşı Aris'in sözleri düşünce tüm vücudunun irkildiğini hissetti. Şu an en son ihtiyacı olan bir şey varsa, o da kapıda bekleyen istibdat günlerinde düşmanını haklı çıkarmaktı.

Yüzbaşı Aris, telefonunu sinirle kapatarak ağzından okkalı bir küfür savurdu. Hattın ucundaki asker, çünkü törende havalandırılan drone'larda

teknik bir hata olduğunu ve kaydedilen tüm görüntülerin silindiğini söylemişti. Bu durum, Aris'in askerlerine tuzak kurulduğu yönündeki şüphesini daha da arttırdı. *Görüntülerin kasıtlı olarak yok edildiği ortadaydı. Çünkü her ne oluyorsa, tören alanında olmuştu.* Kaldı ki, törenden sonra merkezde taşkınlık çıkartan askerlerin ifadeleri de bunu doğrular nitelikteydi. Aris'in bir kısmını hastanede, bir kısmını karargahta sorguladığı toplam on iki askerin de geceye dair anlattıkları birbiriyle eşleşiyordu. Yaşananları bölük pörçük hatırlasalar da bir şeyden oldukça emindiler; Şarabı, iki küçük kadeh değil, iki koca şişe içmiş gibi zom olmuşlardı.

Aris, olan biteni kafasında tahlil etmeye çalışırken bir yandan da makam odasında volta atıyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, emirlerini bekleyen Teğmen Adoni'ye dönerek, "Dün gece törene katılan gazetecilerin hepsini ifadeye al" dedi. "Belki onlardan bir şey çıkar... Ellerinde ne kadar fotoğraf ve video varsa el koymamız gerektiğini söyle."

"Yüzbaşım..." dedi, Adoni şaşırması gibi. "Dezenformasyonu önlemek için törendeki hiçbir basın mensubuna video kaydı izni vermememizi söylemişsiniz. Fotoğrafları da sadece seremoni esnasında çekmelerine müsaade ettik."

Aris, ağzından bir küfür daha savurdu. "Gazeteci değil mi bunlar?! Yine de mutlaka çekmişlerdir-... Nerede görülmüş yasak tanıdıkları?" Düşünür gibi yapıp ekledi. "Rita olsa çekerdi..." Sonra bakışlarını Adoni'ye çevirdiğinde beklediği randımanı alamadığını gördü. "Teğmen? Hazırda mizahı bir cevabın yok mu? Sen böyle anları pek kaçırmazsın."

Adoni, Aris'in sorusuyla bocaladı. Hem dün gece yaşananlar hem de her şeyin üzerine Yüzbaşı'ya söylemek zorunda kaldığı yalan yüzünden aklını bir türlü konuya veremiyordu. Kendini toparladıktan sonra "Anlamadım Yüzbaşım?" diye sordu.

Aris, Adoni'de bir haller olduğunun farkındaydı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki kapı çalındı. "Gel!"

İçeri giren Üsteğmen Kerim'di. "Beni çağırmışsınız, Yüzbaşı?"

Aris, bakışlarını Adoni'den alarak Kerim'e çevirdiğinde "Evet Üsteğmen" dedi. "Yaklaşık bir saat kadar önce çağırmıştım, doğru."

Kerim, Gökalp ve Yusuf Müdür'le dün gece yaşananları konuşmak için meyhanede buluştuğundan gecikmişti. Aris'e sunacağı mazeret ise başka oldu. "Ailevi bir durum oldu, Yüzbaşı. Kusura bakmayın."

Aris, ellerini belinde birleştirip Kerim'in karşısına dikildi. "Teğmen Adoni, dn geceki torene alkol ve atıştırmalıkları tedarik eden işletmeyi, sizin nerdiğinizi söyledi. Oyle mi?"

"Doğrudur, Yüzbaşı."

Aris, öfkesine hakim olmaya çalışır gibi nefesini dışarı vererek başını hızlı hızlı salladı. Ardından imayla gülümseyerek "Açıkçası networkün beni endişelendiriyor, steğmen" dedi. "Gökçe yediği boyozla zehirleniyor, ona o boyozu getiren kişi sen çıkıyorsun... Askerlerimin torendeki ikilerine uyarıcı madde karıştırıyorlar, onlara o içkileri temin eden firmayı sen önermiş oluyorsun... Sence de biraz tuhaf değil mi?"

Kerim'in kaşları çatıldı. "Siz ne ima ediyorsunuz Yüzbaşı?"

"İma etmiyorum, gayet anlaşılabilir bir şekilde, senden şphelendiğimi syluyorum."

Kerim gülmeye başladı. "Yani dün gece o kadar insan ikramlardan yiyip içti, kimseye bir şey olmadı. Ama ben tek başıma gittim, bir düzine askeri bir köşeye ayırdım, hepsini hapladım sonra da kargaşa çıkarsınlar diye merkeze saldım. Öyle mi?"

Aris, alaycı bir tavırla "Boyle söyleyince kulağa sahiden de pek mantıklı gelmiyor" dedi. "Sende böyle bir organizasyon kabiliyeti olduğunu sanmam... Birilerinden yardım almış olmalısın."

Kerim sinirlenmeye başladı. "Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz, Yüzbaşı! Elinizde ne kanıt var, ne bir şey-... Siz suçlu arıyorsunuz sadece. Gözünüzü de beni kestirmişsiniz belli. Ayrıca olaya dediğiniz yerden bakarsak, Gökçe'yi de ben zehirledim o zaman?! Bu mudur? Kendi kız arkadaşımı öldürmeye mi çalıştım yani?"

Yüzbaşı Aris yalandan gülümsedi. Kahverengi gözlerinde uçuşan ela hareler, ihtimallerin sınırlarını zorlar gibi inatla koyulaşmıştı. "Durst olmak gerekirse steğmen..." dedi, Kerim'e meydan okur gibi. "Ben bu adaya ayak baştığım ilk andan itibaren, olanaksız gibi grunen her şeyin, aslında sadece küçük bir kıvılcıma baktığını kendi gözlerimle gördüm. O yüzden... Bence bu adada her an her şeyin olması mümkün."

Yüzbaşı Aris sözlerini bitirdiğinde Kerim'in gözleri, Aris'in masasındaki çantaya takıldı. Gökçe'nin dün gece törende kullandığı antaydı bu. *Yüzbaşı'nın masasında işi neydi?* Bakışlarını yeniden Aris'e yönelttiğinde "Bence yanılıyorsunuz Yüzbaşı" dedi, kelimelerini bastırarak. "Bazı şeyler, hiçbir zaman mümkün değildir. Batı coğrafyalarında ağzında gümüş kaşıkla doğan kimseler bilmez ama bizler, *olmaz* nedir biliriz, durmamız gereken

yeri de öyle... Yakında sizde öğrenirsiniz umarım." Sözlerinin ardından Aris'in masasına uzanarak Gökçe'nin çantasını aldı. "Demek siz buldunuz?" dedi, yalandan tebessüm ederek. "Dün törende kaybettiği için üzülüyordu Gökçe... Ben kendisine veririm."

Kerim, elinde çantayla kapıdan çıkmak üzereyken Aris buz gibi bir sesle arkasından seslendi. "Üsteğmen!" dedi. Kerim duraksayınca aynı tonda devam etti. "Ben bu olayla ilgili soruşturmaya tamamlayana kadar görevinden uzaklaştırıyorum seni! Geri donüp dönmeyince de... Soruşturmanın sonunda karar vereceğim. O zamana kadar karargahta görmeyeceğim seni!"

Kerim, cevap vermeden kapıyı çarpıp çıkarken Aris, bir şeyler söylemek üzere olan Teğmen Adoni'ye döndü. İşaret parmağını Teğmenin yüzüne doğrultarak "Tek kelime etme!" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. Ardından o da tıpkı Kerim gibi kapıyı vurarak odadan çıktı.

Akşam karanlığı çökmeye başladığında Gökçe, mutfaktan elinde tuttuğu kahve kupalarıyla çıkmış, salonda Aris'in kitaplığını karıştıran Ezgi'nin yanına gelmişti.

"Al canım" dedi, kupalardan birini Ezgi'ye uzatarak. "Şeker kullanmıyordun, dimi?"

Ezgi, "Geçen sene bıraktım" dedi. Dikkati, elinde tuttuğu Yorgo Seferis'in şiir kitabınaydı. "Yorgo dedem de çok okurdu Seferis'i... Aynı ismi taşıdıkları için *Tanrı'nın şanslı kuluyum*, derdi." Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Ama asker bir adamın böyle kitaplar okuması şaşırttı beni. Hitler falan okusa neyse de-..."

O sıra zil çalınca Gökçe, "Geldi Hitler" diye mırıldandı. Yüzbaşı Aris, yarım saat kadar önce arayarak Ezgi'nin ifadesini almaya geleceğini söylemişti.

"Açmayacak mısın?"

Gökçe, Ezgi'ye bakış atarak elindeki kupayı sehpanın üzerine bıraktı ve yavaş adımlarla holden geçerek kapıyı açtı.

Yüzbaşı Aris, karşısında kendi evinin kapısını açan Gökçe'yi görünce başını hafifçe eğerek gülümsemişti. "İyi akşamlar."

"Biraz önceye kadar öyleydi..." dedi, Gökçe. Elini ileri uzatarak holü gösterdi. "Buyurun, kapıda kaldınız..."

Aris, içeri geçerek kendi evinde temkinli adımlarla yürümeye başladı. Göz ucuyla salonu gösterip "Müsait mi?" diye sordu.

"Siz teşrif edersiniz de, müsait olmaz mı?" dedi, Gökçe. Aris'in arkasından yürürken aēzının içinde laf sokma aparatı olarak kullandığı dilini otomatiēe almıştı.

Aris, salon kapısının önüne gelmeden yavaşlayarak önünü Gökçe'ye döndü. "Ne istiyorsun sen benden?" dedi, kaşlarını hafifçe atsa da yukarı kıvrılan dudakları gülümsüyordu.

"Gayet açık bence" diye yanıt verdi Gökçe. "Sana bugün defaatle anlattım." Hakimiyet kurmak ister gibi Aris'in üzerine doēru bir adım atarak kollarını baēlamıřtı.

Aris gülmeye başladı. "Evet, hastanenin dışında düşmanız, doēru... Ne yapayım o halde? Surekli yaralanayım mı?"

Gökçe yalandan kakhaha attı. "Kurşunu kalbinize yiyecekmeniz neden olmasın, Yüzbaşı?"

Aris, hayıflanır gibi başını iki yana sallayarak "Merak etmeyin, Gökçe Hanım" dedi. Bir adım ileri attığında ela harelerinde uçuşan imalar, gök mavi gözlere kadar ulaşmıştı. "Kimse yapmasa bile, bir gün siz vuracaksınız beni oradan. Elleriniz, gözleriniz hep tetikte..."

Gökçe, bu arsız adamın laf cambazlıēından yeterince irite olmuştu bugün. Panikle birkaç adım geri ekildiēinde diline söylenebilecek en vurucu sözleri getirmeye çalışıyordu ki zil çaldı.

Aris, "Adoni'dir..." dedi, yüzünde hala aynı ironik tebessüm vardı. "Siz cevabınızı düşünün, ben kapıya bakayım."

Gökçe, dikildiēi holün ortasında, yeri geldiēinde o tetiēi ekebilmeyi umarak tüm kötücül bakışlarını Yüzbaşı Aris'e yoēunlařtırmıřtı. Ancak Aris'in kapıyı açmasıyla, aklındaki düşünceler ışık hızıyla odaēını deēiřtirdi.

Zira Teēmen Adoni yerine karşılarında buldukları kişi, yüzünden dipdiri bir öfke akan İsmet Başkan'ın ta kendisiydi.

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Bu bölümde tek bir sorumuz var;

1. Karlar Kraliçesi'nin buzlarında küçük bir çatlama sesi duyan oldu mu? (;

Ve adettendir;

*****Kafanıza takılan ya da hoşnut kalmadığınız bir kısım var mı?**

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Çarşamba günleri 21.00'da görüşmek üzere!

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

6. Bölüm/2: İstibdat günleri - II

Selamlar! 15 Ağustos Meryem Ana Panayırına katılmak için gittiğim Gökçeada seyahatimde başıma türlü aksilikler geldiği için bölümün sonunu toparlayamadım. O yüzden bir günlük bir gecikme oldu canlar. Ama öyle güzel fotoğraflar çektim ki orada, her birini yakın zamanda sosyal medya hesaplarımızda İmrozlu hatıratları olarak paylaşacağım. Gökçe ve Aris'in İmrozlu evreninde gittikleri Yıldız Koyunu, meyhanemizin açıldığı Kaleköy'ü, meşhur Tepeköy panayırını ve adanın her bir noktasını hikayeleştirerek harika editler yapmak için bir sürü domainim oldu :) Umarım bölümü de keyifli okursunuz. Oy vermeyi unutmayın! Teşekkürler!

«——Από την Ίμβρος——»

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ▷ ▷ ▷

4 Eylül 2039 - Gökçeada

İsmet Başkan, öfkeli adımlarla kapıdan geçip içeri girdiğinde cevap bekleyen gözlerini Gökçe'nin yüzüne doğrultmuştu. Kızının öngörülemez biri olduğunu biliyordu aslında ama yine de sorulan bir soru karşısında üç saniyeden fazla düşünen Gökçe'nin muhakkak ki yalan söyleyeceğini de biliyordu. O yüzden fazla uzatmayarak, "Ne dönüyor burada?" diye sordu. "Alnına ne oldu senin?" Sonra bakışları salon kapısından içeri kayınca Ezgi'yi gördü. "Sana ne oldu-... Ne bu haliniz sizin?!"

Yüzbaşı Aris, eliyle salonu işaret ederek "Sayın Başkan" dedi. "Buyurun içeride konuşalım."

İsmet, sinirli adımlarla salona ilerlerken Gökçe, "Baba sen nereden çıktın ya?" diye yakındı. Kendince zaman kazanmaya çalışıyordu. "Sen beni mi takip edi-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü "Gökçe Hanım..." diyerek böldü. Bakışları İsmet'le buluştuğunda "İsterseniz babanızı daha fazla endişelendirmeyelim" dedi. "Ben size durumu izah edeyi-..."

İsmet sabırsızlanarak araya girdi. "Yüzbaşı, müsaadenizle bu izahatı kızımından dinlemek istiyorum. Her geçen saniye yalan düşünmek için zaman kazanıyor kendisi!"

Gökçe, iftiraya uğramış gibi tepkili bir sesle "Haksızlık ediyorsun, baba!" dedi. "Evet, bu konuda dürüst davranmamış-... Davranmamış olabilirim ama bu yüzden suçlu arıyorsan, muhatabın ben değil-..."

"Benim." Aris, kararlı bir sesle İsmet'in karşısına dikilmişti. "Ne Gökçe Hanım'ın ne de Ezgi'nin bir suçu yok. Benim fikrimdi... Askerlerim, dün merkezde Türk bir grupla dalaşmışlar, haberiniz olmuştur. Ezgi de oradaymış... Maalesef darp edilmiş. Annesi onu bu halde gorsün istemeyince, ben de kendisini evimde misafir edebileceğimi söyledim. Gökçe Hanım da onu yalnız bırakmak istemedi." Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi. "Ben de tabii karşı daireye geçtim. Teğmen Adoni'ye... Onlar ikisi kalıyorlar burada. Aklınıza yanlış bir şey gelmesin."

İsmet, bakışlarını teyit almak ister gibi Gökçe'ye doğrulttuğunda Gökçe ise Aris'in yüzüne bakıyordu. "Gökçe!"

"Hı?"

"Doğru mu Yüzbaşı'nın söyledikleri?" diye sordu, İsmet.

Gökçe hala şaşkındı. *Bu adam niye ikide bir arkalarını topluyordu ki?* "Doğru..." dedi, mat bir sesle. Biraz daha içinden konuşsa, kimse duymayacaktı. "Öyle oldu."

"Aferin size... Aferin..." İsmet'in gözleri Gökçe'den Ezgi'ye geçti. "İyi misin evladım sen de? Hastaneye falan gittiniz mi?"

Ezgi, zoraki bir tebessümle "İyiyim İsmet amca, toparlarım birkaç güne" dedi. "Hastanelik bir durumum yok."

Ama İsmet'in soruları henüz bitmemişti. Ezgi'nin sözlerini başıyla onayladıktan sonra Gökçe'ye döndü. "Marmaros'ta ne işin vardı?"

"Sen beni cidden takip ettiriyorsun..." Gökçe'nin gözleri hayretle açıldı. "İnanamıyorum sana baba..."

"Ne işin vardı Marmaros'ta, dedim?! Belli ki orada bir çatışma yaşanmış, silah sesleri gelmiş! Senin-..."

Aris, "İsmet Başkan..." diye araya girdi. "Marmaros'ta yaşanan çatışma, benim ordumun iç meselesi... Gökçe Hanım her zamanki gibi yine yanlış zamanda, yanlış yerdeydi. Ezgi'nin başına gelenlerden sonra askerlerimi takip etmiş, neyse ki bir tatsızlık yaşanmadan orada olabildik." Kahverengi gözlerindeki hareler şüpheyile parlamaya başladığında ekledi. "Yalnız siz

tüm detaylardan haberdar olduğunuza göre sanırım orada bir adamınız vardı. Gökçe Hanım'ın peşinden oraya kadar gelen, biri?"

"Size yalan söyleyecek değilim, Yüzbaşı. Doğru. Kızım pek güven veren biri olmadığından zaman zaman başına bela açmaması için peşine birini taktığım oluyor."

İsmet'in verdiği cevap Aris-Gökçe-Ezgi hattını hareketlendirdi. Hepsinin bakışları hızla birbiriyle buluşmuştu. *Bu, dün gece yaşananlara bir tanık daha eklendiği anlamına geliyordu.* Aris, İsmet'e detay sormak istiyor ama hemen karşısındaki Ezgi'nin tetiklenmeye hazır halini gördükçe, kafasında dönen soruları erteliyordu. Bu yüzden fazla uzatmadan, "Bahsettiğiniz kişinin yarın bi' ifadesini almak isterim" dedi. "Yaşananları aydınlatmada belki bir faydası dokunur."

İsmet başını salladı. "Söylerim, yarın karargaha bi' uğrar."

O sıra Gökçe de Ezgi'nin tedirginliğini sezdiği için yanına gitmişti. Kendince *buradayım*, diyordu, *yanındayım*. Kaldı ki, bu iyi bir şeydi. Yeni bir tanık demek, o antika radyoyla gezen psikopat adamın yakalanmasına bir adım daha yaklaşmak demekti. İkisi, birbirine desteğini sürdürürken tekrardan İsmet'in sesi duyuldu.

"Yine de içim hiç rahat değil..." Salonun ortasında dolaşmaya başlamıştı. "Madem böyle şeyler yaşandı, bizim neden haberimiz yok? Bize neden yalan söyleniyor? Dosdoğru anlatmak varken..."

Gökçe, yüzünü ekşiterek "Meryem ablaya yetiştireceğiniz için olmasın, baba?" dedi.

"Usulünce anlatırdık..."

"Al işte..." dedi Gökçe, elini sallayarak. "Sonra *neden yalan söyledik* oluyor."

"Böyle daha mı iyi oldu kızım? Ortaya çıkmayacak mı sanıyordun? Olmadı, Meryem'e diyene kadar bizde kalırdı Ezgi. Her şeyin bir yolu, yordamı var. Başka bir çözüm bulurduk. Yüzbaşı'yı rahatsız etmeye gerek yoktu."

"Hiç rahatsız olmadım" dedi Aris, İsmet'i ikna etmeye çalışır gibi. "Aksine, askerlerimin kabalığını affettirmek adına bir fırsat oldu benim için de..."

İsmet, düşüneli bir tavırla "Yüzbaşı, sağ olun ama yine de bu pek uygun değil" dedi. "Burası küçük yer. Dışarıdan farklı anlaşılır. Ben hala bu adanın belediye başkanıyım. Gökçe de benim kızım. Yunan askerlerinin kaldığı lojmanlara girip çıktığını görürlerse-..."

"Eee baba?" dedi Gökçe, kollarını bağlayarak. "Ne derlermiş görürlerse?"
"Gökçe..."

"Söyle baba ya... Ne derlermiş? Ne diyebilirlermiş?" diye diklendi Gökçe. Sonra bakışlarını Aris'e çevirdi. "Karşılarında koskoca Yunan Orduları Komutanı Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos varken, onun konakladığı lojmana girip çıkan birine, kim, ne söyleyebilir? Öyle değil mi Yüzbaşı?"

Aris, Gökçe'nin imalı sözlerini sahici bir övgü gibi sahiplenmekten başka yol bulamamıştı. Bakışlarını Gökçe'den İsmet'e yöneltip "Öyle tabii..." dedi. "Gökçe Hanım haklı. Kimse hiçbir şey diyemez... Ayrıca sizden fazla olmasın ama ne kadar konuksever bir millet olduğumuzu da herkes bilir."

"Yüzbaşı haklı" dedi Gökçe, sinirle gülümsüyordu. "Umarım bir gün bu konukseverliklerini kendi topraklarında da gösterirler."

Salonun ortasında esen soğuk rüzgarlar, Gökçe ve Aris arasındaki ateş hattında zayıf bir esintiden öteye gidemiyordu. İsmet, ikisinin halini aklında giderek büyüyen bir düşünce bulutuyla izledi. Nedense yaptıkları açıklamaya da tam olarak ikna olamıyordu. İçinden *eksik anlattıkları, gizledikleri bir şey olmalı*, diye düşündü. Yine de üstelemek yerine, ikisiyle de ortak paydada buluşuyor gözükmek, İsmet'in işine gelecekti. *Haliyle, 'Nutuk'taki emrin de kolaylaşmasını sağlayacaktı*. Bir süre düşünür gibi duraksadıktan sonra "Biliyor musunuz?" dedi. "Aslında haklısınız. Kimin ne dediğinden bize ne? İnsanlar her zaman konuşacak bir şeyler bulurlar... O yüzden, sanırım sitem etmek yerine size teşekkür etmem daha doğru olacak, Yüzbaşı. Adamıza geldiğiniz günden beri nezaketinizi hiç eksik etmediniz, sağ olun."

Aris, bu beklenmedik sözler karşısında şaşırılmıştı. "Teşekkür etmenizi gerektirecek bir şey yapmadım..."

"Olur mu?" dedi, İsmet. Bir kolunu Gökçe'nin bir kolunu Aris'in omzuna atmıştı. "Kızımın iki kez hayatını kurtardınız, kızım gibi gördüğüm Ezgi'ye de evinizi açtınız... Bizse, sizin bu iyiliklerinize hakkıyla karşılık veremedik. Düzgünce bir teşekkür etme fırsatı bile bulamadık..." Gökçe, babasının sözleri karşısında kendisini geri çekmeye çalışırken İsmet kızının omzunu daha sert kavrayarak devam etti. "O sebepten, bakın ne diyeceğim Yüzbaşı... Ayın sekizinde bizim Gökalp'in meyhanesinin açılışı var... Biz sizi orada ağırlayalım, olur mu? Hem güzelce rakımızı içer yemeğimizi yeriz hem de böylelikle size teşekkür etme fırsatı yakalamış oluruz..."

"Baba!" Gökçe, babasının kolunun altından kurtularak birkaç adım geri çekildi. "Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor sanırım-... Abimin şu durumda meyhane açması yeterince utanç verici değilmiş gibi bi' de üzerine açılışa bu adamı mı davet edeceksin?!"

İsmet, "Evet?" dedi, anlamazdan gelerek. "Ne var bunda kızım? Bak, siz adamın özeline girmiş, evinde kalıyorsunuz. Meyhane dediğin umuma açık yer... Ayrıca ne olmuş yani?"

Gökçe, "Aynı şey değil!" diye carladı.

"İsmet Başkan..." dedi Aris, içinde hain parıltılar dolaşan gözleriyle Gökçe'ye kaçamak bir bakış atmıştı. "Nazik davetiniz için çok teşekkür ederim... Mutlaka orada olacağımdan emin olabilirsiniz."

İsmet, "Çok memnun olurum" diyerek Aris'in elini sıkarken Gökçe, ikisine ters ters bakıyordu. Bir anda nereden nereye gelmişlerdi. *Ne alakaydı, nedendi, niyeydi?* "Göreceğim ben seni baba..." dedi o an Gökçe, başını çok bilmiş gibi sallıyordu. "Çarşıda, pazarda arkandan 'KOT yalakası Başkan' diye bağırırlarsa hiç şaşırma..."

İsmet teessüf ederek "Kim diyebilirmiş öyle şeyler?" dedi. "*Karşılarında koskoca Yunan Orduları Komutanı Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos varken*, onu meyhanesinde ağırlayan birine, kim, ne diyebilir?" İsmet'in kontrası Aris'i keyiflendirirken Gökçe'nin ise yüzü renkten renge giriyordu. İsmet, yine de kızını daha fazla zorlamak istemediğinden "Neyse..." diye devam etti. "Artık bana müsaade... Sanırım kızların da burada rahatı yerinde. Birkaç gün daha kalsınlar o halde..."

"İsmet amca..." dedi, Ezgi. Yavaş adımlarla İsmet'in yanına gelmiş, tedirgin gözlerini yere eğmişti. "Anneme bir şey demezsin, dimi? Bizi Şule ablada kalıyor zannediyor..."

İsmet "Bu seferlik öyle olsun bakalım" deyip gülümserken elini Ezgi'nin omzuna uzatmıştı ki Ezgi durduğu yerde havaya sıçrar gibi geri çekildi. Dün gecedен bu yana zihnen iyi hissetmeye, iyi gibi davranmaya uğraşsa da, bedeni unutmuyor; yaşadığı travma tıpkı bir refleks gibi kendini hatırlatıyordu.

Ortamda birden oluşan tuhaf havayı Gökçe bozdu. Babasına dönüp elini hole doğru uzatarak "Ben seni geçireyim" dedi.

İsmet, o akşam salondakilere *iyi akşamlar* dileyip evden ayrılırken iki şeyden emindi. Birincisi, Ezgi'nin başına gelen sadece kavga arasında kalıp darp edilmek değildi, bundan çok daha fazlasıydı. İkincisi ise Nutuk'ta

emredildiği gibi, Yüzbaşı Aris'i aileye almak, sandığından daha kolay olacaktı.

5 Eylül 2039 - Gökçeada

"Stratiótis!"

"Tutuklayın!"

"Onu da tutuklayın!"

"Arkasındakini de tutuklayın!"

"Buradaki herkesi tutuklayın!"

Gökçeada'daki *istibdat günleri* ada sokaklarını inleyen Yunan askerlerinin tutuklama talimatlarıyla başladı. İlk kavga, İlçe Esnaf Odasının önünde uzayıp giden KOT hibesi kuyruğunda patlak vermişti.

Bir grubun, hibe almak için sıraya giren vatandaşlara saldırması üzerine alevlenen kavga, aynı gün merkezdeki birkaç noktaya daha sıçradı. Olayların arkasında kendilerine 'Direniş-39' ismini veren bir çetenin olduğu tahmin ediliyordu. Altında otuz dokuz kişinin imzasının bulunduğu bir bildiri hazırlayarak İstihdam Kurulu Kararlarını tanımadıklarını ilan eden grup, mevcut bildiriye adanın dört bir köşesine asmıştı.

Yüzbaşı Aris, yabancı uyrukluların adadan tahliyesi için Teğmen Adoni'yi, merkezde patlak veren olayları bastırmak için ise Başçavuşluğa tayin edilen Mateo'yu yetkilendirmişti.

Zira kendisinin birinci gündem maddesi, antika radyoyla gezen psikopatı yakalamaktı. Ancak ne var ki, ortada eşleşmeyen bir şeyler vardı. Ezgi'ye saldıran asker, adamın fiziksel görünüşünden bahsederken *kel, zayıf ve kırklı yaşlarda olduğunu*, İsmet'in talimatıyla karargaha gelip ifade veren Ali ise aynı kişinin *uzun saçlı, kilolu ve yirmili yaşlarda olduğunu* söylüyordu.

Ezgi, adamın sadece silüetini gördüğü için fiziksel detayları hakkında fikir sahibi değildi. Tek aklında kalan, iki asker kendisine saldırırken onları, elinde klasik müzik çalan bir radyoyla uzaktan izlediğiydi. Kaldı ki, üçünün ifadesinde kesişen tek şey de buydu. *Klasik müzik saplantılı bir psikopat.*

Yüzbaşı Aris, aradığı adamla ilgili dişe dokunur bir ipucuna ulaşamamış olmanın acısını, hücredeki askeri gün boyu belirli aralıklarla darp ederek çıkardı. Yaşananlara uyuşturucunun etkisi, deyip geçemiyordu. Onca askerin maruz kaldığı madde, içlerinden sadece iki kişiyi böyle bir noktaya getirmişse, Aris'e göre bu, *var olanın yüzeye çıkmasından* başka bir şey

değildi. *Bu adam birliğine sızmış adi bir tecavüzcüden başkası değildi. Cezası ne olacaktı*

Vicdanı ve vazifesi arasında daha kez sınanacağını düşünürken merkezden gelen haberler de pek iç açıcı değildi. Önce hibe kuyruğunda patlak veren kavga, ardından 'Direniş-39' isimli bir grubun yayınladığı bir bildiriyle başlattığı karmaşa, halk ve Yunan askerlerini tekrar karşı karşıya getirmişti. Bu noktada Yüzbaşı Aris'in emri ise kati ve netti: İstihdam Kurulu Kararlarına uymayan herkes, görüldüğü yerde tutuklanacaktı.

Yüzbaşı'nın bu tutumu, ilk günün bilançosunda korkunç bir tablo ortaya çıkardı. Ada genelinde Yunan askerleri ve Türk kolluk kuvvetleri tarafından bileğine kelepçe vurulan kişi sayısı seksen iki kişiye ulaşmıştı. Gözaltına alınanların bir kısmını da, adaya yerleştirilen güvenlik kameralarını kıran şahıslar oluştuyordu.

Yaşananların içinde Aris'in sabrını taşıran olay da bu oldu. Yarası bir türlü geçmeyen elini masaya vurarak "Hepsini hücreye atın!" diye bağırdı. *Bu devirde, güvenlik kamerasını 'gözetlenmek' olarak algılamak da neyin nesiydi? Yeterince çağın gerisinde yaşadıkları yetmiyor muydu? MOBESE'siz sokaklarda dolaşıyor, ceplerinde tedavülden kalkan telefonlar taşıyor, dünyanın en kötü internet hızını kullanıyorlardı. Tüm bunlar normalken topraklarında Yunan askeri görmek mi tuhaflarına gidiyordu?*

Aris, sebepler yerine sonuçlarla savaşıyan insanları hiçbir zaman anlamamıştı. Görünen o ki, anlamayacaktı da.

6 Eylül 2039 - Gökçeada

Gökçe, sabah kapıyı açtığı anda koridorun karşısındaki Teğmen Adoni'nin dairesinden çıkan Yüzbaşı Aris'le göz göze geldi. Oysaki dün evden çıkmadan önce daha tedbirli davranmış; kapının gözetleme deliğinden bakarak Aris'in gitmesini beklemişti. Bugünse hastaneden gelen bir telefon yüzünden acelesi vardı. Hattın ucundaki hademe, sabahın köründe panik içinde Gökçe'yi aramış ve *bir an önce hastaneye gelmesi gerektiğini, burada tuhaf bir şeyler döndüğünü* söylemişti.

O sebepten evden aceleyle çıkmıştı. Şimdiyse acelesinin faturasını sabah sabah Yüzbaşı Aris'le karşılaşp, gerginlik seviyesini artırarak ödüyordu.

"Günaydın" dedi Aris, kapıyı kapatıp koridora doğru yürürken. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Gerçi beni görerek başladığın gün, senin için aymış sayılır mı, emin olamıyorum..."

Gökçe yalandan güldü. "Sabah sabah ne kadar da haklısınız, Yüzbaşı..." dedi. Bir yandan da asansöre doğru yürüyordu. Adımları kapının önüne geldiğinde durdu. Düğmeye basar basmaz kapı açılmıştı. İçeri attığı ilk adımda ise yalnız olmadığını gördü. Aris de asansördeydi. Kapı kapanmak üzereyken tutma düğmesine basarak Aris'e döndü. "Siz bir sonraki binerseniz sevinirim Yüzbaşı, benim acelem var!"

Aris kapatma düğmesine bastı. "Benim de acelem var."

Gökçe tekrar tutma düğmesine basarak "Bir sonrakine binsen ölmezsin, dimi?" dedi, öfkeli bir tonda.

Aris aynı şekilde kapatma düğmesine bastı. "Ben bu asansörle gideceğim."

Gökçe, bir kez daha tutma düğmesine basıp "O halde ben inirim!" dedi. Kapı açılırken ileri doğru yaptığı ilk hamlede ise Aris'in tekrar kapatma düğmesine bastığını gördü. "N'apıyorsun ya sen?"

Asansörün kapısı kapanırken Aris bakışlarını Gökçe'ye yöneltti. "Sadece on saniye benimle yan yana duracaksın. Sence de-... Artık biraz abartmıyor musun?"

Gökçe, kollarını birbirine bağlayarak başını yan tarafa çevirirken "Hoşlanmıyorum çünkü seni görmekten!" dedi. "Senin dediğin on saniye, bana on dakika gibi geliyor bu yüzden!" Ama başını çevirdiği yerdeki aynadan bu kez hem kendisini hem de Aris'i görüyordu. *Üstelik yan yana.* Sonunda çareyi kafasını yere eğmekte buldu. Ancak şimdiyse odağı Aris'in üzerinden burnuna burnuna gelen akuatik kokuya takılmıştı. Aklından *podyuma mı gidiyor, karargaha mı belli değil* diye geçirdi. İnsanın üstüne başına siniyordu bu koku. *Tüm gün Yunan mı kokacaktı yani? İşgal mı kokacaktı?!* "Hayır!" dedi birden, kendi kendine. Baştan ayağa ürpermişti.

Aris, Gökçe'nin halini izlerken kendisi için günün oldukça yararlı başladığını düşündü. Kadınlarla mazisinin pek parlak olmadığını biliyordu, yine de daha önce hiç kimsenin bu denli nefretini kazandığını da hatırlamıyordu. Bu yüzden ki ilk defa deneyimlediği bu 'tepeden tırnağa nefret edilme' hissini, süper-egosunun tabii olduğu esaslı bir sınav olarak görüyordu. *Yoksa hem haz hem rahatsızlık verici bir duygu, başka neyin imtihanı olabilirdi ki?*

Asansör durduğunda açılan kapıdan çıkarak Gökçe önde, Aris arkada yürümeye başladılar. Aris, Gökçe'nin koşar adım ilerlediğini görünce arkasından seslendi. "Acelen varsa gideceğin yere bırakabilirim."

"İstemez!"

"Hastaneye gitmiyor musun?" diye sordu, Aris. "Onünden geçeceğim zaten."

"İstemez, dedim!"

Aris, "Sen bilirsin o halde..." dedi. Otoparka doğru yürümeye başlamıştı. "Ben de seninle soruşturmayla ilgili birkaç şey konuşacaktım. Neyse..."

Gökçe adımlarını yavaşlattı. "Ne konuşacaktın?"

"Önemli değil."

"Ne demek önemli değil?" Gökçe, Aris'in peşine takılarak otoparka doğru ilerlemeye başladı. "Anlat çabuk. Ne oldu, bi' gelişme mi var?"

Aris, o sıra otoparkta kendi arabasını bulmuştu. Anahtarını araca okuturken Gökçe'ye dönüp "Acelem var" dedi. "Sonra kon-..." Gökçe, hızlı davranarak arabanın kapısını açıp ön koltuğa oturunca cümlesinin devamını getirmedi. Yüzünde oluşan muzip bir tebessümle arabaya bindi ve kontağı çalıştırdı.

Yola çıktıklarında Gökçe, "Seni dinliyorum?" dedi.

Aris, çok fazla uzatmadan dün sorguda karşılaştığı çelişkili ifadelerden söz ederek "Her an, her yerde bukalemun gibi kılık değiştiriyor" dedi. "Bence bu adamı herkes farklı bir görünüşle, farklı bir kimlikle tanıyor bu adada. Hatta belki sen bile..."

"Nasıl yani?" dedi Gökçe, şaşırmıştı. "Şüphelendiğin biri mi var?"

"Biri, birileri... Herkes olabilir." Göz ucuyla torpidoyu işaret etti. "Görgü tanıklarının anlattıklarıyla çizilen farklı robot resimler orada... Ezgi'ye de goster, her yere asacağız zaten..."

Gökçe, robot resimleri eline alarak incelemeye başladı. Her iki resimde de birbiriyle alakası olmayan iki farklı adam vardı. "Hem çok tanıdık gibi hem de ilk defa görüyormuşum gibi..." dedi, düşünceli gözlerini iki resim arasında gezdiriyordu. "Kerim ne diyor peki? Belki onun-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü pat diye böldü. "Üsteğmenin fikriyle hiç ilgilenmiyorum!"

"O ne demek ya?"

Aris, gözlerini bir an için yoldan alarak Gökçe'ye doğrulttu. "Senin haberin yok mu?"

"Neyden?"

"Üsteğmeni bir süre izne ayırdım" dedi Aris. Gökçe'nin haberinin olmamasına şaşırmıştı.

"O niyeymiş?"

"Oyle gerekti... Senin haberin vardır, sanıyordum."

Gökçe, "Yoktu haberim falan!" dedi. "Velisi miyim ben Kerim'in?"

Aris, sesli bir nefes vererek "Velisi değilsin de..." diye mırıldandı. Devamını getirememişti. Onun yerine lafı değiştirmeyi seçti. "Çantanı aldın mı?"

"Çantam?"

"Hani tören gecesini lavabonun önünde üzerime fırlattığın?"

Gökçe, elini başına dayayarak "Unuttum ben onu..." diye hayıflandı. "O kadar çok şey oldu ki, çıktı aklımdan... Nerede? Arabada mı?"

Aris, bir kez daha şaşırdı. "Usteğmen vermedi mi sana? Bende olduğunu görünce sana vermek için almıştı."

Gökçe başını iki yana salladı. "Yok, kaç gündür görmedim ki ben onu..." Düşünür gibi oldu. "Aaa, ondan mı aradı acaba beni dün?"

Aris, gözleriyle yine Gökçe ve yol arasında mekik dokumaya başladı. *Ondan mı aradı, ne demekti? Kaç gündür görüşmediklerini mi söylemişti?* Yüzüne alaycı bir tebessüm yerleştirerek, "Tuhaf..." dedi. "Nasıl bir ilişkiniz var sizin boyle?"

Gökçe, alnını kırıştırarak "O ne demek ya?" dedi. "Ayrıca kimle nasıl ilişki kuracağımı sana danışacak değilim... Hem sen yoluna baksana... İki kere dönüp dönüp bana bakacağına-..." Aris gülmeye başlayınca iyice sinirlendi. "Neden gülüyorsun ya? Komik bir şey mi söyledim... Niye gülüyorsun?!"

Aris gülmeye devam ederek omuzlarını silktiler. "Hiç..."

"Ne demek ya hiç? Hasta mısın sen?"

"Hiç fena fikir değil..." dedi Aris, direksiyonu hastane yoluna doğru kırmıştı. "Başka türlü seninle konuşulmuyor, Doktor Hanım..."

"Konuşmayalım zaten. İnan, hiç öyle bir talebim yok. Herkes kendi işine baksın."

Aris, Gökçe'nin son cümlesini başıyla onaylayarak "Bunun için uğraşıyorum..." dedi ve ardından sustu. Kalan yol boyunca aralarında başka bir konuşma da geçmedi. Bu, *nefret edilme tecrübesinin* rahatsız edici kısmıydı Aris için. Önüne ansızın çekilen setler... Çoğunun sebebini bile anlamıyordu. *Ama giyiyordu.* Sebebi her daim göğsünde taşıdığı bir armayla birlikte üzerindeydi.

Çok geçmeden hastanenin önüne geldiklerinde Gökçe, tek kelime etmeden hızlıca arabadan indi. Kapıyı sertçe kapattığında az ileride, sırtını duvara yaslamış halde sigara içen Kerim'i gördü. Kerim de Gökçe'yi görmüştü. Aris ise ikisinin birbirini gördüğünü... Sonra Gökçe'nin

gölümseyerek Kerim'e yaklaştığını da gördü; Kerim'in arabaya tuhaf bakışlar atarken Gökçe'ye bunu çaktırmamaya çalıştığını, birbirlerini kucakladıklarını, Kerim'in Gökçe'nin alnındaki yaraya dokunduğunu, Gökçe'ninse türlü mazeretlerle geçiştirdiği, ayaküstü konuşmaya başladıklarını, kendinden yudum esirgenen ne varsa Kerim'e kepçe kepçe dağıtıldığını... Bu, *nefret edilme tecrübesinin* en rahatsız edici kısmıydı. Yine de yüzünde mimik oynamamıştı. Hızla gaza basıp aracını döndürdü ve ikisini ardında bırakarak hastaneden uzaklaşmaya başladı.

O anlarda Kerim, Gökçe'ye çantasını uzatmıştı. "Tören gecesi düşürmüşsün sanırım bunu..." dedi. "Bendeydi de, bir türlü vermeye fırsat bulamadım."

Gökçe'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Öyle mi?"

Kerim, Gökçe'yi duymazdan gelerek "Sen az önce Yüzb-..."

"Evet, Yüzbaşı'nın aracından indim" diye araya girdi Gökçe. "Yolda karşılaştık..." Kendisi daha beterlerini söylemiş olsa da, Kerim'in gereksiz yalanı hoşuna gitmemişti. Yine de uzatmak istemedi. "Bu arada, senin durumundan da bahsetti-..."

"Yaaa, anlattı demek?" Kerim, Gökçe'nin sözünü gergin bir tavırla bölmüştü. "Niye anlatmasın ki? Durduk yere siktiri çekti bana, dört köşe olmuştur sana da anlatırken!"

"*İzne ayırdım* dedi, Kerim! N'oluyor ya sana?"

Kerim, durumu bir türlü toparlayamıyordu. "Öyle mi dedi-... Ben, ne bileyim fırsatı kaçırmaz diye düşündüm..."

"Ne fırsatı ya?" dedi Gökçe, şaşırmış, dahası hayal kırıklığına uğramıştı. "Yani biraz daha zorlarsan, o adamı savunduracaksın bana, Kerim! Gözümün içine baka baka saçma sapan yalan söylüyorsun, imalar bir şeyler-... Çantayı bulanın sen olmadığını da biliyorum. Ne gerek var ya böyle şeylere?"

"Özür dilerim ama-..." dedi Kerim, gergin bir tonda. "Biraz empati kuramaz mısın Gökçe? İyi değilim... Dün seni kaç defa aradım, hiçbirine dönmedin. Şule'de kalıyorsun, kız rahatsız diye üstelemek istemedim. Ondan sabahıtan hastaneye geleyim dedim..." Elindeki poşeti gösterdi. "Boyoz aldım, birlikte yeriz diye ama-... Seni o adamın arabasından inerken görüyorum. Ne hissetmeliyim? O herif-... O herif görevimden uzaklaştırdı beni, tamam mı? Sağ olsun, sana kibarlık etmiş, *izne ayırdım* diyerek... Canım bu yüzden de sıkkın zaten. Üzerine onun arabasından indiğini görünce... Saçmaladım işte bi' an."

Gökçe, "Hem de çok saçmaladın..." dedi. Sinirine hakim olmaya çalışıyordu. "Niye uzaklaştırdı seni bilmiyorum ama üzöldüğümü de söyleyemeyeceğim. Onların komutasında olmandansa işsiz olmanı tercih ederi-..."

"Gökçe Hanım!" diye seslendi o sıra hastanenin bahçesine kadar inen hademe. "Ben bunların dilinden anlamıyorum, sabahtan beri başımı şişirdiler. Bi' bakıverin ne olur artık!"

Gökçe kadına elini salladı. "Geliyorum!"

Kerim'se "Ne oluyor?" diye sordu. "Bir durum mu var?"

"Hiç bilmiyorum. Bakacağız..." dedi, Gökçe. Konuyu daha fazla uzatmadan hastaneye doğru birlikte yürümeye başladılar. Merdivenlerden çıkıp ana binanın kapısından girdiklerinde karşılarında en az on beş, yirmi kişilik bir kalabalık verdi. İçlerinden biri, Gökçe'nin içeri girdiği görür görmez elindeki fotoğrafa bakarak ayağa kalktı. Bakışları fotoğraf ve Gökçe arasında gidip geldikten sonra "Gökçe Hanım?" dedi.

Gökçe, "Evet?" dedi, şaşkın bir tonda. "Siz kimsiniz?"

Adam, elini Gökçe'ye doğru uzatarak "Memnun olmak!" dedi. "Türkçe çok yok ama öğrenecek. Şimdi English var." İkisi tokalaşırken adam konuşmasına İngilizce olarak devam etti.

Gökçe'nin yüzündeki şaşkınlık, adam konuştukça artıyordu. Bakışları, adamın arkasındaki kalabalığa, acilin girişinde bekleyen kocaman bir tıra, içeri hızlı hızlı girip çıkan sayısız insanın yarattığı trafiğe takılıyor, olan biteni idrak etmeye çalışıyordu. Adam konuşmasını bitirdiğinde, yüzüne meraklı gözlerle bakan Kerim'e döndü. "Yunanistan'dan gelmişler..." dedi, ağzından çıkan kelimelerin sahiciliğine kendisi de inanamıyordu. "Sağlık görevlisi hepsi-... Yirmi beş kişiymişler. Branş doktorları ve cerrahlar varmış içlerinde-... Burada... Burada görev yapacaklarmış. Tırda da tıbbi ekipmanlar varmış-..."

Adam sanki Gökçe'yi anlamış gibi "Narkoz, narkoz!" dedi. "Amalyat evet! Ağrı kesmek iğneler... Çok çok! Bol bol! Burada artık biz!"

"Ne alaka ya?" dedi, Kerim. "Nasıl yani-... Gönüllü mü gelmişler? Nasıl izin verdi o yüzbaşı bunlara?"

"İzin vermedi..." diye mırıldandı Gökçe, yüzü allak bullak olmuştu. "Onları buraya getiren kendisi zaten..." Koridorun ortasında bulanık bir suyun içine çekilmiş gibi hissediyordu. Karşısındaki manzara gerçek olmaktan öylesine uzaktı ki... İki yıldır görev yaptığı hiçbir hastanede bu kadar sağlıkçıyı yan yana görmemişti. Şimdiyse işgal altındaki bir adada,

düşmanının tertiplelediği bu merhamet gösterisi, omuzlarını çökertecek kadar ağrına gidiyordu. *Böylesi bir külfet ne zamandan beri sevinilmesi, şükredilmesi gereken bir mesele halini almıştı? Kendi kendine yetemez duruma getirilmiş bir halk için düşmanın uzattığı şefkat eli kadar acınası bir şey olabilir miydi?*

Gökçe, o an durduğu yerde nefes alamamaya başladı. Kerim'in bir şeyler söylediğini duyuyor, koridorda bekleyen sağlıkçıların kendini tanıtmaya çalıştığını görüyor ama kimseye hiçbir şey söyleyemiyordu. Birden aralarından geçerek hızlı adımlarla koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Sola döndüğünde karşısına çıkan doktor dinlenme odasına girdi. Kapıyı arkadan kilitlediğinde sırtını duvara yasladı ve dizlerinin üzerine çökerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Birlikte dirsek çürüttüğü arkadaşlarını düşündü. Neredeyse hiçbiri artık Türkiye'de değildi. Avrupa'da düzenlerini kurmuşlar, kendi ülkeleriyle bağlarını çoktan koparmışlardı. Gidenler gitmiş, direnenlerse azala azala bir avuç kalmıştı. Şimdiyse kendi memleketinde, tepesinde Yunan bayrağı dalgalanan bir tırla üzerlerine pay edilen merhamet, Gökçe'nin kalbine yumruklar patlatıyordu.

İçinden yaşlar boşalan masmavi gözleri, az ilerideki perdeyle ayrılan bölmeye takıldı o an. Daha birkaç gün önce İstihdam Kurulu Kararlarına isyan ederken, bölmenin arkasındaki sedyede yatan Yüzbaşı Aris'in kendisini duyduğunu hatırladı. Niye o zaman hiçbir şey dememişti? Sonra aklına biraz evvel arabadaki konuşmaları takıldı. *Herkes kendi işine baksın, dediğinde verdiği cevap... 'Ben de onun için uğraşıyorum.'*

Yanaklarından süzülen yaşları silip cebinden telefonunu çıkararak rehber'e 'İşgalci' diye kaydettiği numarayı çevirdi. Sesindeki titremeyi ört pas etse de hala sakinleşebilmiş değildi.

İşgalci aranıyor...

Aris, telefonu çalmaya başladığında karargahta astlarıyla düzenleyeceği toplantı için masaya oturmuştu. Ekranı baktığında *İsyancı arıyor...* yazısını görünce şaşırdı. Askerlerine "Geliyorum şimdi" diyerek odadan çıktı ve telefonu sessizce cevapladı.

Gökçe, telefonun açıldığını görünce "Orada mısın?" diye sordu.

"Buradayım" dedi, Aris. Sonra kaşları hafifçe çatıldı. "Ağlı-... Ağlıyor musun sen?"

"Yooo..." dedi, Gökçe birkaç kez sesini düzeltmek ister gibi öksürdü. "Sadece birkaç şey söylemek için-... Buraya Yunanistan'dan gelen

sağlıkçılar, senin işin dimi?"

Aris kısa bir sessizlikten sonra "Ada halkının ihtiyacı vardı" dedi.

"Biliyorum..." dedi Gökçe, yutkunarak. Sonra Aris'in cümlesini mırıldanır gibi tekrar etti. "Ada halkının ihtiyacı vardı... Bu-... Bu bana nasıl hissettiriyor, biliyor musun Yüzbaşı? Bu yardım eli, sizden gelen bu-... Bu merhamet... Tam olarak nasıl hissettiriyor bana biliyor musun?" Elini kalbinin üzerine koydu. Ağzından çıkan kelimeler, tekrar gözyaşlarına karışmaya başlamıştı. "Hani-... Hani Afrika'da açılan su kuyularının başında şen şakrak oynayan çocuklar olur ya... Ellerinde, o kuyuyu açan ülkenin bayrağını tutarak gülümseyip kameraya el sallarlar-... Tek düşündükleri önlerindeki suya kavuşmuş olmaktır çünkü neden bu cehennemin ortasında bunca zaman susuz bırakıldıkları değil-..." Elinin tersiyle yüzünü bir kez daha silerek "Bense-..." dedi, kırık dökük bir sesle. "Az önce o insanları karşımda görünce-... Susuzluğumuzu hatırladım."

Aris, "Gökçe..." dedi, yumuşak bir sesle. "Boyle hissetme. Benim kötü bir niyetim yoktu."

Gökçe yüzüne yayılan acı bir tebessümle "Biliyorum..." dedi. "Zaten en çok da bu mahvediyor beni..." Kaçıp saklanmaya çalıştığı ne varsa hattın ucundaydı şimdi. "En çok bu acıtıyor canımı-... Allah kahretsin!"

Aris, ne cevap vereceğini kestiremediğinden susmayı tercih ediyor ama dilinin altında yuvalanan birkaç kelime tüm limitlerini zorluyordu. Sadece birkaç kelime... *Keşke yanında olsam*, diye geçirdi içinden. *Tüm nefretini yüzüme kussa rahatlar mı? Hayatında bir kez olsun susuzluğu düşünmeden önünde açılan kuyuyu görür mü?*

O an Gökçe'nin cılız sesi bir kez daha duyuldu. "Yüzbaşı!" dedi, sert ama çekingen bir tonla.

Aris de aynı tonda yanıtladı. "Efendim?"

Gökçe, sesli bir nefes vererek "Bunu yüzünüze söyleyemem" dedi. "Söylemem de-... Hatta siz duymamış gibi yapın, ben de hiç söylememişim gibi..."

Aris, "Tamam?" dedi, merakını belli etmemeye çalışıyordu.

Gökçe, elini kalbinden ayırmadan gözlerini önce kapadı sonra açtı. Derince bir nefes alıp yavaş yavaş dışarı üfledi. Ardından mırıldanır gibi zayıf bir sesle "Teşekkür ederim" dedi ve Aris'ten cevap beklemeden telefonu çarçabuk kapattı.

Kapattı ama ortada bir terslik vardı. Telefon Gökçe'ye, Gökçe telefona bakıyordu. "Ne dedim ben?" dedi, ellerini hayretle yüzüne götürerek. Sonra

birkaç kez daha tekrarladı. "Ne dedim ben-... Ne dedim..." Telefonu çarçabuk parçalara ayırarak söktü. Her bir parçayı da ayağının ucuyla ayrı ayrı yerlere itti. Güvenli alanını oluşturur gibi kollarını, karnına çektiği dizlerine sarıp başını da diz kapaklarına gömdü. Dilinde ise hala aynı sözler vardı. "Ne dedim ben..."

Gökçe'nin zihninde dönen sorunun bir benzeri Yüzbaşı Aris'in de aklını kurcalıyordu. Telefonu kulağından çekerken "Ne dedi o?" dedi, şaşkın bir sesle. Gün ışığının altında parıldayan ela hareleri kısılmış, dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. "Teşekkür etti..." diye mırıldandı o an. "Teşekkür etti..." İçinde düştüğü ikilem ise başkaydı. Türkçede teşekkürün başka bir anlamı daha olabilir miydi? *Hakaret, küfür ya da ironi gibi?* Şu dilin üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu.

7 Eylül 2039 - Gökçeada

Ertesi gün, ada halkının yeni sınavı, sürpriz bir kararla yayın hayatına başlayan KOT TV oldu. Ulusal bazda yayıncılık yapacak kanalın merkezi ise Gökçeada'ya kurulacaktı.

Özel izinli bir tekneyle İstanbul'dan adaya gelen ekip, POM Parti İlçe Başkanı Refak Namli'nin tahsis ettiği binada görkemli bir açılışa imza attı. Bir yanda davullar, zurnalar çalıyor bir yanda dev çelenklerin üzerinden konfetiler atılıyordu. Kanal kapısına çekilen kurdeleyi de bizzat Yüzbaşı Aris kesmişti.

Kurdele törenin ardından Refak, koca bir tepsi baklavadan aldığı bir dilimi Aris'e "Türk baklavası" diyerek ikram etmeye çalışırken ufak bir tatsızlık yaşandı. Aris, sanki nabız ölçer gibi yüzlerine patlayan flaşlara dönerek "Türk baklavası?" demiş, Refak ise attığı bir kahkahanın ardından "Yunan baklavası da olur yav, önemli olan adı değil Yüzbaşı, tadı!" diyerek muhtemel bir sürtüşmeyi tatlıya bağlamıştı.

Bu sıralarda KOT TV'nin ilk yayını, Fevzi Çakmak caddesindeki meydana kurulan sinevizyon ekranlarında gösterilmeye başlandı. KOT müdahalesinin öncesi ve sonrası temalı bir teaserı anımsatan görüntüler, Refak'ın öncülüğünde Yüzbaşı Aris'e sürpriz mahiyetinde hazırlanmıştı:

"KOT TV Yayın hayatına bomba gibi başladı!"

Fonda müzik...

"Yunanistan KOT ekibi askerlerinin çıkarma yaptığı İmroz Adasından son gelişmeler, canlı yayınlar, özel röportajlar ve çok daha fazlası artık KOT TV'de..."

Fonda Gökçeada sokaklarındaki protesto görüntüleri, 15 Ağustos saldırısı, inip kalkan uçaklar, kundaklanan köyler...

"15 Ağustos'tan bu yana suların bir türlü durulmadığı Gökçeada, eski adı İmroz'a kavuştuğundan beri bir başka güzel..."

Fonda Gökçeada sokaklarında esnafla el sıkışan, vatandaşlarla sohbet eden, çocuklara şeker dağıtan Yunan askerleri...

"Yönetimi ele alan KOT birlikleri ada genelinde sükuneti sağlamak için kapsamlı bir çalışma başlattı. Ayrılıkçı grupları bastıran birliklerin komuta kademesinde ise Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos bulunuyor."

Fonda çalan Yunan ezgileri eşliğinde Yüzbaşı Aris'in çeşitli zamanlarda kaydedilmiş görüntüleri...

"Genç yaşına rağmen böylesi büyük bir görevin üstesinden başarıyla kalkan Yüzbaşı, son olarak Yunanistan'dan getirdiği yirmi beş kişilik sağlık ekibini İmroz Devlet Hastanesinde görevlendirerek bir kez daha takdir topladı. Ada halkı ise bu genç, idealist ve karizmatik lideri şimdiden bağrına bastı..."

O sırada sinevizyondaki görüntüleri, kollarını birbirine bağlamış, yüzünde oluşan yılgın bir ifadeyle izleyen Yüzbaşı Aris, kraldan çok kralcılık oynayan Refak'ın yüzüne ters bir bakış attı. Karargahtaki patlama olayına karışan ve Yıldız Koyundaki suikastta öldürülen Yasin'le akrabalık bağı olmasa, isminden bile iritasyon akan şu kaypak adama bir saniye olsun tahammül etmezdi. Ancak şimdiyse Yasin'in arkasındakileri öğrenmek için Refak'la münasebetini sürdürmeye bir nevi mecbur kalmıştı. Dahası antika radyolu psikopatın da aynı kimseler için çalıştığına neredeyse emindi. Hal böyle iken Refak'ı da, adadaki karmaşanın mimarlarına uzanan yolun basamaklarından biri olarak görüyordu

Aris içinden, Refak'la dalaşmamak için sebeplerini sıralarken Refak "Eee?" diye şevkle atıldı, birden "Sürprizimizi sevdiniz inşallah, Yüzbaşım?"

Aris'in yüzünde dolanan karabulutlarla "Neleri sevdiğimle ilgili herhangi bir fikriniz olduğunu zannetmiyorum Refak Bey..." dedi. "Ama neyi sevmediğimi şu an öğrenmiş olmanız gerek."

Refak'ın jeton düşmemişi. "Af buyurun, Yüzbaşım? Neyi kastettiğinizi-..."

"Sürprizleri!" dedi Aris, kelimelerini bastırarak.

Adanın en yetkili otoritesine yaranamamış olmak, Refak'a mahcup hissettirmişti. Başını öne eğerek terleyen badem bıyıklarını elindeki

peçeteyle silerken "Yüzbaşım-..." dedi, tedirgin bir sesle. Ancak devamını getiremedi.

Meydana çıkan her bir yol ağzının başında, yüzünde kar maskeleri olan motosikletli gruplar görünmüştü. Sinevizyonun olduğu yere kadar motorlarını bağırarak son hız geldiler. Ardından şiddetli patinajlar yaparak ellerindeki içi kırmızı ve beyaz boyayla doldurulmuş minik balonları kalabalığa doğru fırlatmaya başladılar. KON TV tabelası, görüntülerin aktarıldığı ekran ve meydandaki Yunan askerleri, kimse ne olduğunu anlayamadan kırmızı beyaza bulandı.

Yüzüne gelen boyayı koluyla silen Yüzbaşı Aris, askerlerine dönerek "Koşun peşlerinden!" diye öfkeyle bağırdı o an. Hızlı adımlarla meydanın aşağısına geldiğinde, çoğunun motosikletten inerek yayan olarak koşmaya başladığını gördü. Birçoğu yüzündeki kar maskesinden kurtulmuş, normal insanların arasına karışarak izini kaybettirmeye çalışıyordu. Aris, boyaları atan son motosikletlinin ise tam o sırada köşeyi dönmek üzere olduğunu gördü. Belinden hızla silahını çıkarıp motosikletin tekerleklerini hedef alarak bir el ateş etti.

Tekerleğin patlamasıyla motosiklet yan yana yatarak devrilmiş ancak üzerindeki kişi çarçabuk yerden kalkarak koşmaya başlamıştı. Aris, askerlerine saldırganın döndüğü köşeyi işaret ederek "Arka sokağı tutun!" diye bağırdı. Kendisi de o yöne doğru koşarken askerlerinden birinin sesini duydu:

"Bacağı topallıyor, Yüzbaşım! Uzağa kaçamaz!"

Sonra uzaklardan başka bir asker bağırdı:

"Yüzbaşım tam arkanızdan geçti!"

Aris, arkasını döndüğünde sol tarafa uzanan köşe başında bir karartı fark etti. Adımlarını hızlandırırken "Dur orada!" diye seslendi. "Sana diyorum!"

Karartı, uyarılara aldırmamıştı. Yüzbaşının, peşinden koştuğunu görünce acıyan bacağını umursamadan kaçmaya devam etti. Döndüğü son köşenin ardından arkasına baktığında ise kimseyi göremedi. Ne olduğunu anlamak için kafasını bir kez daha arkaya çevirmişti ki, boynunda hissettiği elle ayakları yerden kesildi.

Aris, boynundan kavradığı kişiyi karşısındaki apartmanın boşluğuna doğru sertçe fırlatıp silahını belinden çıkardı. "Kalk ayağa!" diye bağırdı, ardından. "Kaldır ellerini yukarı!"

Ama maskeli cevval çıkmıştı. Önce ayağa kalkarak ellerini yavaşça yukarı kaldırdı. Panikle etrafına baktığında kapının önünde duran Yüzbaşmayı

geçemeyeceğini anladı. O an yangın merdivenini gösteren işaretler dikkatini çekmişti. Yüzbaşının yanına doğru birkaç adım atar gibi yaparak birden üst katın merdivenlerine yöneldi.

Aris, ağzından kopan küfürle merdivenlerden çıkmaya başladığında üzerine doğru savrulan yangın söndürme tüpüyle sendeledi. O esnada maskeliyi, üzerindeki motorcu montunun sırtından kavrayınca ikisi birlikte koridora düştüler. Ancak yerdeki boğuşmaları çok sürmedi. Aris, bu kezse bacaklarının arasına sert bir tekme yemişti. Saniyeler sonra acıyla doğrulduğunda maskelinin hızlıca ayaklanıp yangın merdiveninin kapısından girdiğini gördü. "Gáma to!" diye bağırdı, bir yandan da kasıklarını tutarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Kapıdan geçen maskeli saldırgan ise yangın merdivenlerden aşağı doğru hızlı adımlarla inmeye başladı. Çıkış kapısına geldiğinde neredeyse paçayı kurtardığını düşünüyordu. *Kaçmış, kovalanmış, yakalanmış, boğuşmuş ama en sonunda...* Kapıyı açmasıyla düşünceleri yerle bir oldu. Biraz evvel üst katta bıraktığı Yüzbaşı, şimdiyse yüzünden akan öfkeyle tam karşısında duruyordu.

Aris, avıyla daha fazla oyalanmak istemedi. Dirseğini yukarı çekerek omuzlarını şişirdi ve gerdirdiği kolunu maskelinin gırtlığına bıçak gibi dayadı. Adımlarını kapıdan içeri attığında kısılcına aldığı saldırganın gövdesini karşısındaki duvara yaslamıştı. Açık kalan kapıdan sızan ışık, içeriye cılız bir aydınlık verirken Aris'in gözlerindeki kapkara öfkeye tesir etmemişti.

"Çıkar şu maskeni!" dedi, sağ kolunu saldırganın gırtlığına bastırıyor, diğer elinde tuttuğu silahı ise maskenin üzerinde gezdiriyordu. "Yoksa ben sana çıkarttıracağımı biliyorum!" Sözlerine cevap alamayınca, dişlerinin arasından "Sen bilirsin..." diye mırıldandı. Silahın namlusunu maskelinin bacaklarının arasına doğru götürerek "O halde bunlarla..." dedi. "Vedalaşman gerekecek-..." Sonra birden sustu. Silahının değdiği yerde beklediği şişkinliği bulamamıştı. Birkaç kez daha namlunun ucunu ileri geri sürterek gezdirdikten sonra içine düşen dehşetle kolunu maskelinin gırtlığından çekti ve parmaklarını geçirdiği siyah maskeyi hızla yukarı kaldırdı.

İçeriye dolan zayıf ışık Aris'in, karşısında duran çehreyi seçmesini, seçtiğinde ise inanmasını zorlaştırmıştı. İsmi ağzından dökülürken dizlerinin titrediğini hissetti.

"Gökçe-..."

Gökçe, Aris'in yüzüne öfkenin bile perdelemeyi başaramadığı bir tedirginlikle bakıyordu. *Az önce ne yaşanmıştı burada? Neden hiç kıılmıdamamıştı?* Kadınlığında gezinen namlu, kalbini müthiş bir adrenalinin tesiri altına almış, bacaklarının arasına hiç öngöremediği bir sızı yerleştirmişti. Bu komik derecede yersiz temas, elini ayağını uyuşturmuştu sanki. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, yine de nabzını düzene sokamıyordu. *Ne Gökçe ne de Aris.* Karanlığa çalan merdiven boşluğunda ikisi de soluk soluğaydı. Ama Gökçe önce davranmak istedi. Kendini toparlayıp bir an önce birkaç kelime söylemezse kilitlenecekmiş gibi hissediyordu.

Gözlerinde harmanlanan öfke ve tedirginlikle Aris'e bakarak "N'oldu Yüzbaşı?" dedi. Sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyordu. "Namlunuz umduğunu bulamadı mı?"

Aris tepetaklak olmuştu. "Ben çok özür-..." dedi, sustu. Biraz önce namlusunun ucunun gezdiği yerleri düşündükçe tüm vücuduna baştan ayağa ter basıyordu. Ne saçma bir şey yaşanmıştı öyle... Öfkeli miydi utanıyor muydu yoksa ilkel bir içgüdünün kıyılarında mı geziniyordu, emin değildi. O üç-beş saniyelik anı, büyüteçle bakılan harita gibi zihnine kazınmıştı. Ne kadar da sahici bir temastı... *Namlusunun, Gökçe'nin yumuşacık kıvrımlarında yaptığı gezintiyi parmaklarının ucunda hissediyordu.* Saniyeler sonra kafasını biraz toparladığında derin bir nefes verip birkaç adım geri çekildi. "Neden-..." dedi sonra, ağzının içinden mırıldanır gibi. Gökçe'nin yüzüne bir türlü bakamıyordu. "Neden çıkar dediğimde çıkarmadın maskeyi-... Gökçe sen-... Neden yapıyorsun bunu?"

"Namlunuzun ucunda aradığınız şey yüzünden!" dedi Gökçe, kendinden emin bir tonla. "Çünkü sizin gözünüzde cesareti temsil eden o et yığını aslında çok daha fazlası, Yüzbaşı! Öyle silahınızın ucuyla arayıp bulabileceğiniz bir şey de değil! Az önce etrafınızda sizi şakşaklayan o kaypaklarda yok mesela ondan-... Ama siz yerini bulamasanız da bende var."

"Özur diledim, beni utandırmaya mı çalış-..."

"Sizde var mı o utanma denen şeyden?" diye araya girdi Gökçe.

"Evet, var!" Aris başını sonunda yerden kaldırmıştı.

"Hadi ya... Öyle mi?"

"Evet, öyle!" dedi Aris, mahcubiyetinin yerini öfke almaya başlamıştı.

"Bende var o utanma-... Ama demek ki sende yok?"

"Ne?"

Gökçe'nin üzerine doğru birkaç adım atarak "Duydun beni!" dedi. "Maskeyi çıkarsan-... Oyle şeyler olmayacaktı!"

"Ben mi suçlu oldum şimdi?"

"Erkek sandım seni!" diye kendini savundu, Aris. Gökçe'nin, altına giydiği bol pantolon ve üzerindeki büyük kalıp motorcu montuyla büründüğü kılık, böyle düşünölmeye de gayet müsaitti. Buna keza motosikletin üzerinde yaptıkları ve sonrasındaki direnişii de genel kanıya göre oldukça eril eylemlerdi. Ama bu, Gökçe'ydi işte. *Genel kanıya dayandırılarak kategorize edilmesi zordu.*

"Erkek olsaydım sıkacaktın yani?" diye atıldı o an Gökçe. Aris'in kurmaya çalıştığı köprüleri her defasında dinamitliyordu. "Çekecektin yani tetiği?"

Aris'in cevabı ise netti. "Evet, oyle yapacaktım!"

"Yaparsın, doğru!"

"Evet, yaparım!"

"Yaparsın..."

"Gökçe!" dedi, Aris. Ama cümlesinin devamını getiremedi. Koridordan sızan ışığın aydınlattığı zeminde birkaç kan damlası görmüştü. "Sen yaralandın mı?" diye sordu, panikle.

Gökçe, sol dirseğinde açılan yaradan avcuna kadar süzülen kanı Aris'in sorusuyla hissetmeye başladı. Elini, arkasına saklayarak "Sana ne!" dedi. "Sen işine baksana Yüzbaşı... Kovalamıyor muydun beni? Al yakaladın işte. Ne yapacaksan yap."

Aris, Gökçe'nin diklenmelerini duymadı bile. Kızın boğazını nasıl da öfkeyle sıkıttığı, kolunu boynuna dayarken nasıl da acımasız davrandığı gelmişti gözünün önüne. "Benim yuzümden motosikletten düştün sen..." dedi, kendi kendine söyler gibi. "Sonra boğuştuk-... Ben sana-... Ben sana neler yaptım-..." Telefonunu eline alarak feneri açtı ve ışığı Gökçe'nin boynuna tuttu. Çiçek gibi kokan o bembeyaz boynu, halka halka olup kızarmıştı. Elini, arkasına sakladığını görünce kanamasının kolunda olduğunu anladı. Üstelik bir ayağında da aksama vardı. Muhtemelen düştüğünde bileğini burkmuştu.

Aris, sebep olduklarının muhakemesini yaparken Gökçe ise canının acısına aldırmadan dişini sıkıp gülümsedi. Bakışlarını, gözlerini üzerinde gezdiren Aris'e doğrultarak "Marifetinize mi bakıyorsunuz Yüzbaşı?" diye sordu.

Aris, Gökçe'yi doğrular gibi bir süre hiçbir şey demeden yüzüne öylece baktı. Sonra *suç aleti* misali elinde gezdirdiği silahını hızlıca beline soktu ve Gökçe'nin üstündeki monta uzanarak fermuarı çekiştirmeye başladı.

Gökçe, "N'apıyorsun sen Yüzbaşı?!" diye bağırdı. Fakat Aris Gökçe'nin direnmelerine aldırmış etmeden fermuarı indirerek montun önünü hızlıca açtı. "Bırak-..." dedi, Gökçe. Sağ koluyla sol kol kolunu tutarak kapıya yönelmişti ki Aris, elini Gökçe'nin omzuna attı. Montun sol tarafını aşağı asıldığında ise Gökçe'nin kolunun, dirseğinden bileğine kadar kan içinde olduğunu gördü. *Birbirlerini yaralamada skor tutuyor gibiydiler.*

Oysa Aris skor tahtasına bakamayacak kadar kötü hissediyordu kendini. Yine de sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes verdi. Sağ kolundan tuttuğu Gökçe'yi kapıya doğru çekiştirmeye başladığında ise az önceki cümlelerin benzerini duydu:

"N'apıyorsun ya sen-..."

"Hastaneye gidiyoruz" dedi Aris, emir verir gibi. "Yürü."

"Hiçbir yere gitmiyorum ben seninle!"

"Gidiyorsun."

"Gitmiyorum!"

"Gidiyorus-..."

Gökçe, tüm gücüyle "Gitmiyorum!" diye bağırdı. Aris'se öfkesini, sıkıdığı yumruğunu demir kapıya vurarak göstermişti. Apartman boşluğunda yankılanan tiz ses, Gökçe'nin bir anlığına irkiltse de kendini çabuk toparladı. "Sen ne iğrenç bir herifsin ya!" dedi, Aris'i göğsünden iterek. "Böyle mi korkutacaksın benim gözümü?"

"Senin gözünü korkutmak mı?!" dedi Aris, sinirden yüzünü kıpkırmızı kesilmişti. "Oyle bir şey mümkün mü acaba?!"

"Değil!"

Aris ellerini iki yana açarak, "İyi!" diye bağırdı. "Oyle bir derdim yok zaten! Ama görüyorum ki senin var-... Sürekli bunun aksini ispatın peşindesin. Nesin sen? Doktor mu haydut mu? Şu kılığına-... Şu haline bak! Geldiğimiz noktaya bak! Yüzündeki aptal maskeyi çıkarmadığın için neler yaptım sana-..." Eliyle az önce yumruk attığı kapıyı işaret etti. "O öfke sana mıydı sanıyorsun? Senin gözünü korkutmak için miydi?" Başını iki yana sallayarak "Ochi Gökçe, ochi-..." dedi. "Burada gözü korkacak biri varsa o da benim!"

Gökçe, "Sen mi?" dedi, hayret dolu bir sesle. "Bunu az önce adanın meydanında göğsünü gere gere caka satan adam mı söylüyor?!" İşaret

parmağını havaya kaldırarak Aris'in yüzüne sallamaya başladı. "Sen-... Sen, Yüzbaşı-... Senin gözün korkmaz, senin gözün en fazla kararır! Hatta o kadar kararır ki, etrafındaki aptalları bile çekersin o karanlığın içine!" Güçlkle yutkunduğunda işaret parmağını kendisine çevirdi. "Benim gibi-..."

Aris, Gökçe'nin ne ima ettiğini anlamamıştı. "Ne demek bu?" diye sordu.

Gökçe, göz kapaklarını sımsıkı yumdu. Birkaç saniye kendine gelmeye çalışır gibi derin derin nefes aldıktan sonra masmavi gözlerini Aris'e doğrulttu. "Ben sana-... Ben sana teşekkür ettim ya-... Aptal gibi! Bir an için sandım ki-... Gerçekten..." Sözlerinin devamını getiremedi. "Ben o kadar aptalım ki, Yüzbaşı... Sizin için her şeyin haksız işgalinizi aklamak için sergileyeceğiniz bir oyundan, rezil bir PR'dan ibaret olduğunu unutmuşum!"

O an aralarında kısa bir sessizlik yaşandı. Aris'in gözleri düşüncelere dalmış gibi kısılmıştı. "Sen..." dedi, ardından boğuk bir sesle. "Az once meydanda gördüklerini, banttan gösterilen yayını kastediyorsun-... Hastaneye getirdiğim doktorları? Bunları reklam için yaptığımı..."

"Yalan mı?" dedi Gökçe, yutkunarak. "Söylesene Yüzbaşı... Dün telefonda ahmak gibi sana teşekkür ettiğimde, içinden eğlendin mi? Hatta belki de telefonu kapattıktan sonra askerleriyle birlikte gülmüşsünüzdür!"

"Gökçe..."

"Ne?" diye bağırdı Gökçe, öfkeyle.

"Yüzüme bak."

"Ne diyorsun sen-..."

"Yüzüme bak!" diye yineledi, Aris. İleri doğru birkaç adım atmış, yüzünü Gökçe'nin yüzüne iyice yaklaştırmıştı. İşaret parmağıyla gözlerini işaret ederek "Buraya!" dedi. "Gözlerime bak." İçeri daha fazla ışık girmesi için, biraz evvel yumruk attığı kapıyı ardına kadar açmıştı. Şimdi, gözlerinin kahvesine düşen ela hareler, sarımsı ışığın altında yangın yeri gibi parlıyordu. "Sadece oraya bak..." diye devam etti. "Ve bir kez olsun gör beni..."

Gökçe, içinde mahkemeler kurulan gözlerini Aris'e korkusuzca doğrultmuştu. Elinde bir tokmak olsa masaya vurur, kendini duruşma salonundan hızlıca dışarı atardı. Hükümsüzdür, diye bağıırırdı da. Şimdiyse hiçbir şey diyemiyordu. Aris'in ela harelerdeki yangına baktıkça, payına düşen kıvılcımlar eline eteğine sıçırıyordu. Neden sonra göğsüne basan terle gözlerini kaçırdığında kulaklarına ismi takıldı.

"Gökçe..." dedi Aris, öfkeden arınmış sesiyle. "Meydanda gördüğün şey, gözlerimde gördüğünle aynıysa soyle bana... Çünkü bence-... Değil. Bence oyle olmadığını biliyorsun..." Gökçe'den cevap gelmeyince sesli bir nefes vererek hayıflanır gibi başını iki yana salladı. "Haberim yoktu" dedi, ardından. "Oyle bir yayın yapacaklarından haberim yoktu... Surpriz yapmışlar akıllarınca... Eğer, birkaç dakika daha sabretseydiniz, ekrandan kaldırtacaktım zaten. Benim boyle ucuz numaralara ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı ve olmayacak." Gökçe, inanmamış gibi başını aşağı yukarı sallarken Aris ekledi. "Unutmadan... Ezgi için Türk bir psikolog buldum. Birkaç güne adaya gelmiş olur. Sinevizyonda göstermedikleri için benden duy istedim."

Gökçe, başını hızla yukarı kaldırdığında göz göze geldiler. "Ne?" dedi, şaşkın bir sesle. "Kim?"

Aris'se Gökçe'ye cevap vermeden elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Parmakları ekran üzerinde birkaç kez gidip geldikten sonra bir numara çevirerek telefonu kulağına dayadı.

"Kimi arıyorsun?"

Gökçe'nin sorusu, Aris'in hattın ucundaki Kerim'e "Usteğmen" diye seslenmesiyle cevaplanmış oldu. Bakışlarını Gökçe'den ayırmadan "Gökçe Hanım küçük bir kaza geçirdi" dedi. "Durumu iyi ama yine de pansumana ihtiyacı var... Sana az once bir konum gönderdim, kendisini oradan alıp hastaneye götürmeye ikna edebilirsin diye düşünüyorum... Teşekkürler." Telefonu kapattıktan sonra yüzüne tuhaf gözlerle bakan Gökçe'ye "Kerim beş dakikaya burada olacak" dedi. "Benim gibi berbat bir adama değil ama erkek arkadaşının sözlerine kulak verirsin belki..."

Gökçe'nin kaşları Aris'in ağzından çıkan son cümleyle birlikte çatılmıştı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, Yüzbaşı hızlıca arkasını dönerek kapıdan çıktı ve alt katın merdivenlerine yöneldi. Gökçe, düşünceleri darmaduman olmuş halde ayakta kalakalmıştı. Elini kalbine götürdüğünde göğsünün ortasında kapkara bir delik varmış gibi hissetti. Sanki bu adamın ağzından çıkan her söz, o deliğin içinde biriktikçe birikiyor, tıpkı bir taşıkardi atağı gibi kaburgalarını zorluyordu. Gökçe, bu hissin nefretle sınırlı olduğuna öylesine emindi ki, kafasını aşağı eğip içinde neler döndüğüne bir kez olsun bakmıyordu.

Oysa baksaydı, nefretin peşine, birbirine bağlanmış konserve kutuları gibi takılan bambaşka bir duygunun ilk sinyallerini açıktan görebilirdi.

Tıpkı Yüzbaşı'nın dediği gibi *nefret, çok güçlü bir duyguydu.*

Nefret, *bir bağıdır*. Ve o bağ, daha şimdiden ikisinin de ayaklarına dolanmaya başlamıştı.

8 Eylül 2039 - Gökçeada

Ertesi gün KOT TV'nin yan kuruluşu olarak açılan İmroz'un Gündemi Gazetesi, Direniş-39 isimli ayrılıkçı gruba üye olduğu gerekçesiyle sekiz kişinin tutuklandığı haberini, "Terör örgütü mensupları kısıklı yakalandı!" manşetiyle duyurdu.

Haberin detayında, tutuklanan şahısların içinde dünkü motosiklet saldırısını düzenleyenlerin de olduğu vurgulanarak "Huzuru bozanlara geçit yok!" ifadeleri kullanılıyordu.

İsmet, gazeteyi Gökalp'in dakikalar sonra Kaleköy kordonda açılışı yapılacak olan meyhanesinde okumuştı. Sıkıntılı bir nefes vererek arkasındaki sandalyeye yaslandığında, bakışlarını hemen sağında çarşaf gibi uzanan denize çevirdi. Yavaş yavaş batmaya başlayan güneş, tüm kızılığını mavi sulara akıtarak müthiş bir harmoni oluşturmuştu. İsmet, *şöyle bir günde, elinde tuttuğunun bir şiir kitabı olması gerektiğini düşündü, istibdat günlüğü gibi kaleme alınan bir paçavra değil*. Adada artırılan güvenlik tedbirleri yüzünden bir süredir Nutuk'la iletişime geçemediği için halihazırda gergindi zaten. Üzerine, birkaç gündür yaşananlar da eklenince sınırları iyice bozulmuştu.

İçine çöreklenen sıkıntıyla yan tarafta oturan eşi Süreyya Hanım'a döndüğünde, elinin tersini gazeteye pat pat vurarak "Refak denen şerefsizin fikri hepsi" dedi. "Neler yazmışlar-... Rezillik! Yüzbaşı'ya nasıl yaranacağını şaşırdı artık."

Süreyya, "Orası öyle de..." dedi, temkinli bir sesle. "Sen de adamı açılışa davet etmişsin, İsmet... Dışarıdan gören sana da aynısını söyleyecek."

"Kızın gibi konuştun..." İsmet'in gözleri Gökçe'yi aradı. "Bak, hala çıkmıyor içeriden..."

"Sen buraya geldiğine dua et" dedi, Süreyya. "Her yeri yara bere içinde yine. *Ne bu halin diye*, sordum sabah, *motosikletten düştüm*, dedi. Adım gibi eminim, dün meydana o motosikletli grubun içine karışmıştır o. Aynısını söyledim ama *of anne* deyip deyip duruyor..."

İsmet, karısını merakta bırakmak istemedi. Pek adedi olmadığı halde bildiğini söylemeye karar vermişti. "Sordum Yüzbaşı'ya ben" dedi. "Önce eveledi, geveledi ama diretince söyledi. Erkek gibi giyinmiş, karışmış aralarına bizimki..."

"Hiiii?!" Süreyya'nın gözler fal taşı gibi açıldı. "E madem Gökçe olduğunu anladı da-... Allah Allah... Bırakmış mı yani öylece?"

İsmet başını salladı. "Bırakmış. Ama bu daha nereye kadar böyle gider, hiç bilmiyorum Süreyya. Sırf benim kızım diye daha ne kadar müsamaha gösterecek?"

"Bir yerde taşacak bardak tabii" dedi Süreyya, düşünceli bir tonda. "Gökçe çok zorluyor sınırları ama Yüzbaşı da-..."

"Ne?"

"Ne bileyim... Yani, bir defa gördüm gerçi ama üzerinde o üniforma olmasa sen ben gibi, biri işte..."

İsmet, Süreyya'yı dürterek "Şişşt!" dedi, muzip bir tonda. "Geliyor bizimki. Deme yanında öyle şeyler..."

Gökçe, meyhanenin iç kısmında bir süre gizlenir gibi oturduktan sonra isteksiz adımlarla dışarı çıkarak, pervanıza deniz kabukları asılmış antre kapısının önüne dikilmişti. Mavi-beyaz renkli masalarla donatılan 'Adalı Meyhanesi'ne yadırgayan gözlerle bakarken, üzerine giydiği sırtı ip detaylı, beyaz şifon elbisesi ve omuzlarına dökülen koyu kumral saçlarıyla, mekanın ambiyansına ne kadar çok yakıştığının farkında bile değildi.

İçerisi, fonda çalınan taverna şarkıları eşliğinde masaları dolduran konukların kahkahalarıyla inlerken Kerim'in kendisine el salladığını gördü. Hemen karşısında ise Şule oturuyordu. *Davetli bile olmayan Şule*. Gökçe o an ilk kez gülümsedi. Gecenin katlanılabilir detayı, abisinin Şule'yi gördüğü anda vereceği yüksek dozlu tepkiler olacaktı.

Dışarıda telefon görüşmesi yapan Gökalp, yanında Yusuf Müdürle kapıdan içeri girdiğinde Gökçe'nin yüzündeki gülümseme arttı. Gökalp, telefonda hararetli hararetli konuşurken Yusuf'un kafasıyla işaret ettiği yöne bakar bakmaz Şule'yi görmüştü. *Ne alaka amina koyayım*, gibi bir şeyler döküldü ağzından. Sonra hattın ucundaki kişiye mahcup olarak açıklama yapmak zorunda kaldı.

Gökçe, yaşanacak curcunayı düşünüp gülümserken mekandakilerin birden ayaklandığını fark etti. Bakışlarını, herkesin dikkat kesildiği yöne çevirdiğinde, ön taraftaki ağaçların arasına çekilen hasır örgülü lambaların altında ağır adımlarla ilerleyen Yüzbaşı Aris'i gördü. Kıpırmızı bir güneşi sırtlayarak uzanan denizin, ufuk çizgisiyle birleştiği yerde, şimdi onun silueti vardı.

İlk kez sivil giyinmişti. Altında krem rengi keten bir pantolon, üzerinde yine aynı tonlarda salaş bir gömlek vardı. Gömleğinin üst yaka düğmelerini

İçeriye attığı ilk adımla birlikte, mekana yayılan akuatik bir kokunun aurası, antre kapısında dikilen Gökçe'ye kadar geldi. *Önce kokusu sonra bakışları.* Ayaklanan kalabalıkların içinde birbirlerini bulmaları hiç zor olmamıştı. Masmavi gözlerle kesişen ela hareler, deniz kabuklarının ardında su perisi gibi duran Gökçe'yi, baştan ayağa süzdü. Şu dupduru halini gören biri, sadece bir gün önce haydutlar gibi dövüştüğüne asla ikna olmazdı. Neyse ki Aris biliyordu. Nasıl kaçtığını, nasıl yakalandığını, dahası... Zihnine birden dolan yasaklı bir hatırayla, belindeki silahın varlığını hatırladı. Namlusunun rotasını düşündükçe avuçları terlemeye başlamıştı ki, İsmet Başkan'ın sesini duydu.

Aris, ayağa kalkan kalabalığa gülümseyerek "Oturun lutfen..." dedikten sonra İsmet'e dönerek elini sıktı. "Biraz geciktim, kusura bakmayın."

Aris, masaya oturmadan birileriyle daha tokalaşmış, ayak üstü birkaç kelam etmişti. İçlerinde en heveslileriyse her zamanki gibi Şule'ydi. Çarçabuk Aris'in yanına oturmuş, şimdiden muhabbete başlamıştı.

İsmet, başını oturdukları masaya doğru eğerek ağzının içinden *buraya gel* dedi.

Gökçe, pek oralı olmadan "Saat kaç?" diye sordu.

"Hiç..." dedi, Gökçe. "Hadi gidelim..." Yüzüne kondurduğu yapay bir tebessümle masanın yanına geldi. Oturduğu yer, Aris'in tam çaprazında kalıyordu. Kerim'se Gökçe'nin karşısına oturmuştu. Aralarında tampon

bölgeyi oluşturan İsmet Başkan ise her şeyden habersiz rakıları doldurmaya başladı.

O sıra yeni yeni sakinleşen Gökalp, meyhanenin ortasına dikilerek "Hepiniz hoş geldiniz!" dedi. Tüm dikkatler birden onun üzerine toplanmıştı. "Biliyorum, kolay günlerden geçmiyoruz. Ama ben istiyorum ki, bu akşam burada her şeyi birkaç saatliğine bir kenara koyalım ve eğlenceli, keyifli, hoş sohbetli bir akşam geçirelim. Lafı fazla uzatmayacağım. Hepinize Adalı Meyhanesine hoş geldiniz diyorum, çok teşekkür ediyorum!"

Gökalp, yükselen alkışlar eşliğinde konuşmasını bitirdiğinde, masalar çeşit çeşit mezelerle donatılmış, rakı kadehleri iyi temenniler eşliğinde tokuşturulmaya başlanmıştı.

Aris'in karşısında oturan Yusuf Müdür, Yüzbaşının bardağı tek yudumda yarılacağını görünce "Oooo Yüzbaşı..." dedi, sırtarak. "Sağlam içiciymişsin ya sen..."

Şule, birden lafa girerek "Ya ben de aynısını söyledim!" dedi, elini Aris'in omzuna atmıştı. "Ama Yüzbaşı dedi ki, Yunanistan'da Uzo diyorlarmış buna. Oradan alışıklar yani... Benzer işler."

Yusuf Müdür, masanın köşesine oturan Gökalp'e bakış atarak, "Öyle miymiş Şule bacı yav?" dedi. "Başka neler anlattı Yüzbaşı sana?"

"Müdürüm dur ya..." dedi Şule, kahkaha atarak. "Daha gecenin başı... Anlatır elbet yani." Ardından sandalyesinden doğrularak "Ben bi' lavaboya gideyim..." dedi. Masaların arasından hızlı hızlı geçerken Gökçe'nin olduğu yere gelince ise durdu. "Kız!"

Gökçe, başını yukarı kaldırdığında Şule'nin şehvetle parlayan gözlerini gördü. "Efendim Şule?"

Şule, alt dudağını hafifçe dişleyerek Gökçe'nin kulağına eğildi. Bakışları Aris'i yoklarken "O gece, bu gece!" diye fısıldadı.

"Ne-... Ne gecesi?"

"Öf! Ne gecesi olacak be? Anlaşmamızı unutmadın herhalde?"

Gökçe, o an bir Şule'ye bir kadehleri art arda yuvarlayan Aris'e baktı. *Kadehi tuttuğu bandajlı eli hala, yeşil puantiyeli beyaz mendille sarılıydı.* Derin bir nefes verdiğinde, dudağının kenarına da kocaman bir tebessüm kondurdu ve "Unutmadım tabii ki" dedi. "Hiç unutmuyum?"

Şule, Gökçe'nin yanaklarını sıkarak "Güzel!" dedi. "Seviyorum seni!" Sonra hızlı adımlarla lavaboya koştu.

Kerim, Şule'nin arkasından bakarken "Şule baya toparlamış..." dedi, Gökçe'ye dönerek. "İyi bakmışsınız... Ezgi niye gelmedi bu arada?"

Gökçe, ne kadar evden çıkarmaya çalışsa da ikna edememişti Ezgi'yi. Son anda o gelmediği için gitmekten vazgeçtiğini söyleyince bu kez de Ezgi tarafından zorla evden gönderilmişti. Bunları Kerim'e diyemediği için "Biraz rahatsız da..." dedi. "Ondan..."

Aris, Gökçe'yle Kerim'in diyaloguna kulak misafiri olunca istemsiz gülmeye başladı. Bu adamın sahiden hiçbir şeyden haberi yoktu. *Nasıl ilişkiydi böyle bu?*

Kerim, Aris'e dönerek "Yüzbaşı..." dedi, imalı bir tonda. "Bakıyorum, keyfiniz yerinde?"

"Elbette Üsteğmen..." dedi, Aris. Kadehinden bir yudum daha almıştı. "Yoksa senin değil mi?"

"Yoo... Gayet yerinde."

Aris güldü. "Belli, *tatil* de yaramış... İyi gördüm seni."

Kerim, *tatil* kelimesini duyunca bozuldu. Bakışlarını Gökçe'ye çevirip çaktırmadan gülümseye çalışırken Gökçe'nin ise aklının çok başka yerde olduğunu fark etti. "İyi misin sen?" diye sordu. Aris'e kaçamak bakışlar atan Gökçe, Kerim'i duymamıştı.

"Hı?"

"Hiç..." dedi, Kerim. Rakısından büyük bir yudum daha aldı. *Bu durum giderek sinir bozucu oluyor* diye geçirdi içinden. Karşısındaydı ama Gökçe'ye bir türlü ulaşamıyordu. Aradaki engel neydi? *Ya da kim?*

O sırada Şule lavabodan dönmüş, masaya oturmaya çalışıyordu. "Playlisti de değiştirdim bu arada..." dedi, masanın başındaki Gökalp'e imayla gülümseyerek.

Gökalp, "Ne demek, değiştirdim?" diye sordu.

"Değiştirdim işte... Hep Türkçe şarkılar çalıyor. Biraz da Yunanca dinleyelim..."

Gökalp, dişini sıkıp sabretmeye çalışıyordu. Kendi meyhanesinin açılışına davetsiz gelen, üstelik burada olmasını en istemediği kişinin yanına oturarak açıktan ona kur yapan, bu da yetmezmiş gibi mekanında çalınacak şarkılara dahi müdahil olan bu kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Elinden gelen tek şey, bir kadeh daha doldurmaktı.

Çok geçmeden meyhaneden Yunan şarkıları yükselmeye başladı. Masanın orta yerinde ise müthiş bir elektrik akımı vardı. Aris'in yüzünde

beliren keyif, Gökçe'nin öfkeli gözleriyle kesişiyor, aralarındaki çekişme her çalan şarkıda biraz daha artıyordu.

Sonra içeride tanıdık bir ezgi duyuldu. Bu, Yunanların Yiatros dediği, Türkçede ise 'Mendilimin Yeşili' adıyla bilinen, eski bir türküydü.

♪ **Χάρις Αλεξίου - Ο Ντόκτορ** ♪

<https://youtu.be/wBLTQJxUGFI>

Notalar yükseldikçe Aris'in gözleri Gökçe'yi daha sık yoklamaya başlarken İsmet'se keyiflenmişti. "Gökçe..." dedi, gülümseyerek. "Sen ne güzel söyledin bu türküyü..."

"O kadar da değil baba ya..."

Süreyya, "O kadar da o kadar da..." dedi.

Kerim şaşırdı. "Öyle mi? E söyle hadi o zaman ya..."

Sırayla Şule, Gökalp, Yusuf Müdür, hatta mekanı dolduran diğer konuklar da aynı şeyi söylemeye başladılar. Herkes, hızlı hızlı alkış yaparak tempo tutuyordu.

Gökçe utanmıştı. "Tamam!" dedi, gülümseyerek. "Ama sonradan siz de söyleyeceksiniz, beni yalnız bırakmak yok!"

"Ya tamam!" dedi, İsmet. "Sen başla..."

Gökçe, oturduğu sandalyede arkasına yaslanarak ellerini dizlerinde birleştirdi ve derin bir nefes vererek türküyü söylemeye başladı.

♪ **Aliye Mutlu - Mendilimin yeşili** ♪

<https://youtu.be/X8CeZBG0A6g>

"Mendilimin yeşili..."

Aman aman...

Ben kaybettim, eşimi...

Al bu mendil, sende sende kalsın...

Sil gözünün yaşını...

Al bu mendil, sende sende kalsın...

Sil gözünün yaşını..."

O an, kısa bir es verdi. Ve türkünün devamını getirmeleri için kalabalığa doğru gülümseyerek bakmaya başladı. Ancak hiç kimseden ses yoktu.

Bir kişi hariç.

Üzerinde mendilin sarılı olduğu eliyle rakı kadehini sıkıca kavrayan Yüzbaşı Aris, gözlerinin ela süsünü, Gökçe'ye çevirerek türküyü dilinden devraldı:

"Aman doktor,

Canım, kuzum doktor..."

*Derdime bir çare...
Çaresiz dertlere düştüm,
Doktor bana bir çare...
Çaresiz dertlere düştüm,
Doktor bana bir çare..."*

Aris es verdiğinde Gökçe, gözlerine oturan kıpkırmızı bir öfkeyle bir süre duraksadı. Elleri, zangır zangır titreyen dizlerini bastırırken zemin, ayaklarının altından çekilir gibi olmuştu. Neden sonra bakışlarını Aris'ten ayırmadan, güçlkle yutkundu ve bir görevi ifade eder gibi türkünün devamını getirdi:

*"Mendilim benek benek...
Aman aman...
Ortası çarkıfelek...
Yazı beraber geçirdik,
Kışın ayırdı felek...
Yazı beraber geçirdik,
Kışın ayırdı felek..."*

Sonra dümeni tekrar Aris devraldı ama bu kez türküyü Yunanca verisyonuyla söylemeye başlamıştı:

*"Ach de mou léte pouí 'n' aftós o doktor
Pou giatrévei tis pligés amán doktor
Pou giatrévei tis pligés
Gia na giáneí kai tis edikés mou
Pou san tis metríseis klais
Amán doktor..
Gia na giáneí kai tis edikés mou
Pou san tis metríseis klais..."*

Türkü bittiğinde, meyhanenin orta yerinde iki kişi kalmış gibiydiler. Aynı ezgilerle harmanlanan iki farklı dil, bir rakı masasının çapraz köşelerini tek potada birleştirmişti. Aralarında nefretin ateşlediği bağ, istibdat günlerinin kıskacında umuma açık bir gösteriye dönüşürken kalan diğer her şey ise tastamam bulanıktı.

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Hadi bölüm sorularımıza geçelim:

1. Sonraki bölümümüz meyhane sahneleriyle devam edecek ama buradaki kilit sorumuzsa başka; sizce Gökçe, masaya oturmadan önce neden saatine baktı?

2. Aris'in namlusuyla imtihanı nasıl olacak? :D

Ve adettendir;

*****Kafanıza takılan ya da hoşnut kalmadığınız bir kısım var mı?**

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

7. Bölüm/1: Pasif direniş - I

Öncelikle:

* LÜTFEN, EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN, OY VERİN! *

YAZAR NOTU: Merhaba! İki hafta geçmek bilmedi. Şükür kavuşturana (: Kendi işimle birlikte, ki kaldı ki o da editörlük, biraz zorlamaya başladı her hafta yeni bölüm paylaşmak. O yüzden bölüm seyrini, iki haftada bir çarşamba/21.00 olarak değiştirdim. Buna rağmen bu bölüm bile ciddi anlamda zor yetişti. Biliyorum, diğer bölümlere nazaran biraz kısa gelecek. Tek mekanda geçecek olması da böyle hissettirebilir. Bu yüzden, yani kurgunun randımanı tek partta yeterli gelmediği için, bölümü yine ikiye böldüm. İkinci kısmı paylaşmak için iki hafta sonrasını beklemeyeceğim. Yetişirse haftaya, yetişmezse... Yine aynı seyrinde devam (:

TEŞEKKÜR: Harika çizimleri ve gifleriyle kurgunun estetiğini ve sahnelerin hissedilebilirliğini Allahuekber Dağlarına taşıyan Random_lines a hikayenin içerisinde göreceğiz gif için sonsuz teşekkürler ♥

TEBRİK: Tam da bölüm gününde hiç başka işi gücü yokmuş gibi evlenip barklanan ailemizin doktoru, imla ustası, fucidin aşığı cağnım runbeifong a tebrikler ♥

*** 30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMIMIZ KUTLU OLSUN! ***

☾★

● Father of Turks ●

«——Από την Ίμβρος——»

"Müzik, hissin uğultusudur" der, Oscar Wilde.

Şimdiyse o uğultunun yükseldiği yer, üzeri kusursuzca donatılmış mükellef bir masanın tam ortası. Orası, düğümlenen tüm kelimelerin nota nota çözüldüğü, masmavi gözlerin ela harelere döküldüğü uğultulu bir tepe gibi...

Şimdi herkes orada, inkar ve idrak arasında can çekişen birilerinin, bir his bulutu içinde çıkardığı uğultuyu, ellerini patlatırcasına alkışlıyor.

Birkaç kişi hariç.

Ya da belki, birkaç kişi daha...

Uğultunun kaynağına inmenin, bir şarkıyı dilden dile dolaştırmaktan çok daha güç bir mesele olduğunu görense hiç kimse yok.

Bir kişi hariç.

Ya da belki, bir kişi daha...

◀ ◀ ◀ Τυβροϛ ▶ ▶ ▶

8 Eylül 2039 - Gökçeada

Gökçe'nin, yoğun ısrarlar altında başlattığı, Yüzbaşı Aris'in ise teklifsizce araya girerek devam ettirdiği türkü bittiğinde, Adalı Meyhanesinde önce kısa bir sessizlik yaşandı. Bir an için hiç kimseden çıt ses çıkmamıştı. Ardından ilkin tek tük sonra kuvvetli alkış sesleri gelmeye başladı.

Kimileri oturduğu yerden, kimileri ayağa kalkarak ellerini hızlı hızlı birbirine vuruyor, kimileriye hızını alamayarak "Bravo!" diye bağırıyordu.

Sonra araya başka sesler de karıştı:

"Harikasınız!"

"Mükemmelsiniz!"

"Bir daha! Bir daha! Bir daha!"

Bir buz kütesinin içinde donmuş gibi hisseden Gökçe ve ateşe hiç bu kadar yaklaşmadığını hisseden Aris, gözlerini hala birbirinden ayırabilmiş değildi. Etraflarından yükselen sesleri tamı tamına işittikleri de söylenemezdi.

Halbuki oturdukları masada, tam anlamıyla sessiz bir kaos yaşanıyordu. İsmet Başkan, Yusuf Müdür, Kerim, Gökalp, Şule... Her biri, ansızın gelen bu beklenmedik düetin şaşkınlığıyla birbirine bakarak ne olduğunu anlamaya çalışırken Süreyya Hanım'ın odağında ise Yüzbaşı Aris'in eline sardığı yeşil puantiyeli beyaz mendil vardı. Bakışları Gökçe ve Aris arasında gidip gelirken yüzünde oluşan hayreti gizleyemiyordu. Henüz daha aynı türküyü birlikte söylemelerinin şokunu üzerinden atamamışken Aris'in elindeki mendili fark etmişti. *Kızı, bu mendili Yüzbaşı'ya neden vermişti? Dahası ikisinin arasındaki bu tuhaf elektrik de neyin nesiydi?*

O sıra birden ayağa fırlayan Gökçe, herkesin dikkatini de üzerine çekti. Gözlerin kendisine çevrildiğini fark edince güçlkle gülümseyerek "Teşekkürler" dedi. Niye ayağa kalktığını ya da ne yapacağını bilmiyordu. Bakışları bir kez daha Aris'le buluştuğunda telaşla bir adım geri çıkmıştı ki, arkasındaki sandalyeye çarparak sendeledi ve kafasını yerden kaldırmadan adımlarını hızla meyhanenin iç tarafına yöneltti.

Antre kapısından geçip koridorun sonundaki lavaboya girdiğinde sinirden ağlayacakmış gibi hissediyordu. Kapıyı çarparak iki elini yumruk yapıp göğsünde birleştirdi. "Hadsiz!" dedi ardından, sıktığı dişlerinin arasından. "Sen kimsin ya-... Ne cüretle! Hangi hadle?!" Derken öfkesini kendisine yöneltti. "Sana da aferin ama Gökçe! Aferin-... Neden devam ettiriyorsun sanki şarkıyı? Sussaydın? Kalksaydın masadan? Böyle daha iyi oldu, dimi? Toprağını işgal eden adamlarla rakı masasında düet yaptın! Aferin... Kadeh de tokuştursaydın?"

Gökçe içeride kendiyle hesaplaşırken Aris'se kadehini art arda yuvarlıyordu. Hiç hesapta yokken orta yerinden devraldığı bir türkü, aklına tarifsiz düşünceler yerleştirmişti. Sözleri, elindeki mendille bu denli kesişen bir türküyü, Gökçe'yle karşılıklı söylemek, şu adada başına gelebilecek en tuhaf şey değilse de, ilk üçe mutlaka girerdi.

Rakısından bir yudum daha aldığıında, masadan yükselen seslere anca kulak vermeye başladı. İlk duyduğu Şule'nin kahkahası olmuştu. Omzundan dürterek "Gökçe istifra etmeye gitti herhalde" diyordu, alaycı bir ses tonuyla. Aris, ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi bakışlarını yüzüne çevirdiğinde ise "Şaka yapıyorum Yüzbaşım ya..." diyerek sırtıttı. "Hem aslında güzel oldu bence... Sesiniz de çok güzelmiş bu arada, öğrenmiş olduk."

"Dimi ya?" dedi, Yusuf Müdür. Elini göbeğine yerleştirmiş, arkasına yaslandığı sandalyeden Aris'e bakıyordu. "Ne güzel şey yaptınız öyle... İçli içli bi' de... Helal, Yüzbaşı. Yani... Gökçe kızımız da maşallah öyle... Hani bilmesek-..."

"Öyle öyle..." diye araya girdi, İsmet. Yusuf'un pot kıracağını anlamıştı. "Gökçe çok sever bu türküyü, siz de güzel söylediniz. İyi denk geldi..."

Süreyya Hanım, imalı gözlerle Aris'i süzerken Kerim'se "Ya, ne iyi denk geldi, ne iyi denk geldi..." diye mırıldandı, sinirden kızarıp bozarmıştı.

O sıra antre kapısında Gökçe göründü. Gerdanı, yüzüne çarptığı sulardan süzülen damlalarla ıslanmış, öfkesini gizlemeye çalıştığı mavi gözleri koyulmuştu. Hızlı adımlarla masaya geldiğinde elini babasının omzuna

koyarak "Çocuklar içeride sıkışmışlar" dedi, herkesin duyabileceği şekilde. "Ben en iyisi biraz servise yardım edeyim."

"Ne gerek var kızım?" dedi, Gökalp. "İçeride yeterli personel v-..."

"Sen oturduğun yerden görmüyorsun tabii, abi" diye araya girdi, Gökçe. "İnsanlar yetiştiremiyorlar-... Bu kadar personelle yürümez yani burası... Destek atmak lazım."

"E iyi, sen bilirsin" dedi Gökalp, oralı olmadan. "Doktor hanımdan, garson hanımlığa..."

Gökçe, yüzünü ekşiterek "Çok komik" dedi. Ardından tam dönmüş gidiyordu ki, Aris'in sesini duydu.

"Garson hanım..."

Bir süredir olan biteni tek kelime etmeden izleyen Aris, türkü bittiğinden bu yana ilk kez konuşuyordu. Arkasına yaslanmış, rakı kadehini tuttuğu elini Şule'nin oturduğu sandalyeye dayamıştı.

Gökçe'nin yüzüne öfkeyle bakmasına aldırmadan "O zaman..." dedi, keyifli bir ses tonuyla. "Ben bi' fava istiyorum."

Gökçe kollarını birbirine bağlayıp sinirle gülümsedi. "Fava yok! Ama eğer isterseniz tava var, Yüzbaşı." Başını hızlı hızlı sallayarak tehditkar bir tonda ekledi. "Kafanıza!"

Masadan kahkaha ve kınama sesleri aynı anda yükselirken Aris alnını kırıştırmıştı. "Entáxei..." dedi, başını yana doğru eğerek. "Zaten bu kadar kötü bir kelime şakasını kafa travması yaşamadan atlatmak imkansız."

"Sana şaka olduğunu düşündüren ne-..."

"Gökçe!" İsmet araya girince Gökçe'nin sözü yarıda kaldı. "Hadi kızım, sen garsonlara yardım etmeyecek miydin? Söyle içeri, Yüzbaşı'nın favasını da hazırlasınlar."

Gökçe, kelimelerini bastırarak "Zıkkım yesin!" deyince, Aris ağzındaki rakıyı zor yuttu. "Gülüyor bi' de-..." diye söylendi, Gökçe. "Ruh hastası!" Sabır çeker gibi başını yana eğmiş, gözlerini kısmıştı. Adımlarını tekrar içeri yöneltirken, Aris'ten uzak durmak için seçtiği yöntemin pek işe yaramayacağını da anlamış oldu.

Aksine, dakikalar sonra meyhanenin içinde elinde tabaklarla, oradan oraya koşturmaya başladığında, Gökçe için her şey daha sinir bozucu bir hal aldı. Zira Yüzbaşı Aris'in istekleri bitmek bilmiyordu. *Cacikisi, sarmakisi, dolmakisi, eşeğin sikikisi...* Gökçe'nin, önüne çarpar gibi koyduğu tabaklar daha yarı olmadan yeniden sipariş veriyor, üstelik tüm

mezeleri sonuna birkaç harf ekleyerek Yunanca adlarıyla istiyordu. *Galiba uyduruyordu?*

"Doymadınız mı Yüzbaşı?" dedi o sıra Kerim. İğneleyici bakışlarını Aris'e çevirmiş, göz ucuyla tabak yığınlarından görünmeyen masayı işaret ediyordu. "Yer kalmadı ya hani artık, başka tabak koymaya... Merak ettim ondan."

Aris, "Haklısın Usteğmen" dedi ve önündeki tabakları iç içe geçirip Kerim'in henüz dolu olan tabağının üzerine koyarak imayla gülümsedi. "Şimdi yer açıldı."

Şule küçük bir kahkaha atarken Kerim, Aris'e ters ters bakarak masadan kalktı. Adımları, antreye yönelmiş, elinde servis yapacağı tabaklarla masalara doğru ilerleyen Gökçe'nin yanına gitmişti. Aris, ikisinin yan yana geldiğini görünce başını hayıflanır gibi salladı. Ne konuştuklarını duyamasa da vücut dillerinden Kerim'in Gökçe'ye yardım etmeyi teklif ettiği anlaşılıyordu. Zaten çok geçmeden de Gökçe'nin elinden tabakları alarak işaret ettiği masalara götürmeye başladı.

İkisinin halini yüzünü ekşiterek izleyen Aris, *yine aynı teatral gösteri*, diye geçirdi içinden. *Gökçe'nin dramatik mağduriyetleri, Kerim'in abartılı öne atılmaları ve ortaya çıkan lüzumsuz bir dayanışma...* Elinde sıktığı rakı bardağını fondiplerken tadının kaçtığını hissetti. *Ne zaman yan yana gelseler, irite edici bir manzara oluşturuyorlardı. Karşıdan bu derece uyumsuz, bu denli seyri imkansız göründüklerini hiç mi fark etmiyorlardı? Hayır, kimse de mi uyarmıyordu?*

Aris, kafasından ışık hızıyla geçen düşüncelerle bardağı bir kez daha ağzına götürdüğünde damağına beklediği tadın gelmediğini fark etti. *Biraz önce kadehini fondipliediğini unutmuştu.* Sakinleşmeye çalışır gibi sesli bir nefes vererek az ileride duran rakı şişesine uzanmaya çalıştığında ise devreye Şule girdi. Şişeyi hızlıca kavramış, Aris'in bardağını doldurmaya başlamıştı. Bir yandan da konuşuyordu:

"Sen Kerim'in böyle atarlanmasına bakma... Meze konusunda Gökçe'nin üstüne gittin diye bozuldu. Kendince Gökçe'yi korumaya çalışıyor işte. Sürekli tetikte... Baksana, gözünün içine bakıyor."

Şule konuştukça Aris, duyduklarını teyit eder gibi uzaktan ikisini izliyordu:

"İyi çocuk aslında Kerim... Böyle tripli halleri oluyor ama hepsi aşktan, aşktan..."

Aris, bardağı ağzına dayadığında rakısını yine hemen yarıladi. Şule devam ediyordu:

"E Gökçe de az değil, biliyorsun. Başını belaya sokmadığı bir gün yok ki... Ondan, Kerim de biraz hassas işte... Kıyamıyor hiç ona."

Kulak vermemeye çalıştığı halde Şule'nin anlattıklarını kelimesi kelimesine duyuyordu, Aris. Duyması yetmezmiş gibi, bir de sağlamasını alır gibi izliyordu da. Kerim'in servisi tamamladıktan sonra antre kapısında dikilen Gökçe'nin yanına gittiğini, bir eliyle kolunu tutarken yavaşça boynuna doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığını, Gökçe'nin tüm bunlara gülerek karşılık verdiğini açıktan görüyordu.

Şule, görüntüye altyazı geçer gibi konuşmasını sürdürdü:

"Aslında bence anlaşırsınız da, fırsat oluşmuyor gibi geliyor bana... Ne bileyim, bir gün hep beraber takılsak falan şöyle... Dördümüz yani... Sen, ben, Gökçe, Kerim..."

Aris, avcunda sıkıldığı bardaktan bir yudum daha çekmişti ki Şule, nicedir düğüm olan bir mevzuyu, hiç farkında olmadan öylece çözüverdi:

"...De, işte... Kerim biraz pasif kalıyor. Gökçe'yi bi' ikna edebilse tatlı bir çift olacaklar ama..."

"Ne?" Aris, duyduğu son cümleyle birlikte başını hızla Şule'ye çevirdi.

"Ne, ne?" diye sordu, Şule. Aris'in şaşırmasına anlam verememişti.

"Çift olacaklar-... Dedin? Onlar-... Onlar zaten birlikte değiller mi?"

Şule gülmeye başladı. "Yani, en son değillerdi. Gökçe daha Kerim'e bir cevap vermemiştii, diye biliyorum... Gerçi, o tören akşamından sonra pek konuşamadık Gökçe'yle. Ondan sonra bir şeyler olduysa bilemem ama... Zannetmiyorum."

Yüzbaşı Aris, Şule'nin ağzından dökülen son birkaç cümleyi idrak etmeye uğraşırken, karşısındaki manzara da sahici bir hizaya girerek işini kolaylaştırdı; Kerim, Gökçe'nin yanından ayrılmış, masaya doğru gelmeye başlamıştı. O anda Aris, kaşlarının ortasını bir şeyleri rayına oturtmaya çalışır gibi hafifçe çatsa da, dudağının kenarına konan tebessüme engel olamadı. Kerim'in varlığı, Aris'in gözlerinin önünden hızlıca silinirken şimdi, manzarasında sadece Gökçe vardı. Adayı isminde taşıyan kız... *Gökçe Adalı*. Üzerinde bembeyaz elbisesiyle kapının pervazına yaslanmış, gerdanına kıvrılan saçlarını parmaklarının arasından geçirerek omzuna doğru atıyordu. Gözlerinde dalgalanan kusursuz bir mavi, aynı anda yine hem davetkar hem de tehditkardı. Şu haliyle, fonda yükselen Yunan ezgileri eşliğinde, topraklarının mitlerinden çıkmış bir tanrıça gibi görünüyordu.

Aris, gözlerini Gökçe'den ayırmadan, avcunda gezdirdiği bardağı yeniden dudaklarının arasına götürüp ağzına bir yudum daha akıttığında, alkolün boğazında bıraktığı yakıcı tadı her bir zerresinde hissetmişti. Ela hareleri ise giderek bulanıklaşıyordu. Karşısındaki gök mavi gözlere, alkolün kana, rakının suya karışması gibi kendiliğinden çekildiğini fark ediyordu.

O sırada Şule, Aris'in kendisini dinlemeyi çoktan bıraktığından habersiz, konuşmaya devam ederken Kerim masaya geri oturdu. Bakışlarını hemen Yüzbaşı'ya çevirmişti. Önce ona baktı sonra onun baktığı yöne, Gökçe'ye... İçinden, Aris'in suratına okkalı bir yumruk atmak geliyordu. Adaya ayak bastığı günden beri Gökçe'yi markajına almıştı. Hele ki şu bakışları, hiç hayra alamet değildi. *Aklından ne geçiyor olabilirdi ki?*

Aris, Kerim'in yargılayıcı bakışlarını üzerinde hissetse de hiç oralı olmadı. Yüzünde hala muzip bir gülümseme vardı. Parmaklarıyla kadehine ritim tutarken, kıvrılan dudaklarının arasından usul usul soluklanıyor, gözlerini Gökçe'den santim oynatmıyordu.

Oysa Gökçe'nin santim farklara değil kilometrelere ihtiyacı vardı. Yerli yersiz Aris'le göz göze gelmekten yorulmuş, tuhaf bir huzursuzluğa kapılmıştı. Yaslandığı kapıdan çekilerek Aris'e sırtını döndü ve masaların arasında gezinmeye başladı.

Gökçe'nin attığı her adımı tıpkı bir radar gibi takip eden Aris için ise bu bir engel değildi. Gözleri, bu kez Gökçe'nin arkasına kenetlenmişti. Dalgali saçlarının döküm döküm olduğu omuzlarını uzun uzun seyretti, sonra sırtının çıplaklığına düşen bukleleri ve buklelerin arasına karışan, sırt dekolteli elbisesinin çapraz bağlanmış iplerini... Hatta, sırtıyla beli arasında bağlanmış iplerden birinin fiyongu, öyle gevşek duruyordu ki, Aris sanki hiç dokunmadan, sadece nefesiyle bile çözebilirdi onu. *Ya da belki, buna bile gerek kalmazdı.*

O anda birden, sessiz bir küfür çıktı Aris'in ağzından. "Gamó!" diye mırıldandı, hayretle. Zihnine dolan yasaklı düşünceler gözlerinin önünde zuhur etmiş, Gökçe'nin elbisesinin belinden geçen bir ip, nefesine bile gerek kalmadan, öylece çözülüvermişti.

Aris'in ağzından çıkan küfrü duyan Kerim'se, halihazırda zaten sinirli olduğu için "Hayırdır Yüzbaşı?" dedi, gergin bir tonda. "Bir şey mi dediniz?"

Aris, yüzündeki tuhaf gülümsemeyle yavaşça başını salladı. "Dedim, evet..." dedi. Gözleri, hala Gökçe'nin elbisesindeydi. Sırtındaki fiyonk dursa da, bel kısmındaki ipler, iki yana doğru çoktan sarkmıştı bile. Aris,

bakışlarını, kendi marifetiyle çözmüş gibi elbisenin iplerinden ayırmadan, "Psikokinezi'ye inanır mısın, Üsteğmen?" diye sordu, Kerim'e.

Kerim, "Neydi o?" dedi, kaşlarını çatarak. "Düşünce gücü mü?" Aris, evet anlamında başını sallayınca, "Yok, Yüzbaşı. İnanmam" dedi. "Yani, eğer öyle bir şey olsaydı..." Göz ucuyla Gökçe'yi işaret edip alaycı bir tavırla ekledi. "Gökçe şu an sizi öldürüyor olurdu."

O sırada Gökçe, Aris'e kaçamak bir bakış atıp masalardan aldığı boş tabaklarla meyhanenin iç kısmına doğru ilerlemeye başlamıştı. Aris'se gözlerini Gökçe'ye kenetleyerek nefesini dışarı verdi. Kadehindeki son yudumu boğazından içeri gönderdikten sonra bardağı yavaşça masaya bıraktı ve güçlükle yutkunarak "Öldürüyor zaten..." dedi, fısıldar gibi. Ardından hızla masadan doğrulup Gökçe'nin arkasından meyhanenin içine doğru yürümeye başladı.

Bunu niye yaptığına dair en küçük bir fikri de yoktu. *Ya da aslında vardı.* Gökçe'ye elbisesinin iplerini bağlamasını söyler sonra bir lavaboya uğrar, yüzüne birkaç defa su çarparak masaya geri dönerdi. *Herhalde öyle yapardı?* Neyse ki keyfi de yerindeydi. Dakikalar önce Şule'den duyduklarıyla, Kerim'in günlerdir sürdürdüğü yalan kendiliğinden ortaya çıkıvermişti. *Yani, öyle olmalıydı?* Şule'den gizli bir ilişki yaşayacak değillerdi ya... *Yaşamazlardı herhalde?* Hepsi hayalperest Üsteğmen'in kafasında kurduğu bir evcilik oyunundan ibaretti. *Öyle olmalıydı?*

Masada ortaya çıkan gerçeklerden habersiz olan Gökçe, antre kapısından geçerken Aris'in peşinden geldiğinin farkındaydı. Mutfığa doğru giden koridora döndüğünde ise sesini duydu:

"Senin ipin çözülmüş."

Gökçe önce duraksadı. Sonra Aris'in alay ettiğini düşünüp adımlarını tekrar hızlandırarak "Asıl senin ipin çözülmüş!" dedi, önünü Aris'e hiç dönmeden. "Ettiği lafa bak..."

Aris gülmeye başladı. "Benimki daha hiç öyle çözülmedi. Ama denenebilir..."

O an, boncuk perdeli mutfak kapısının önüne gelmişlerdi ki Gökçe birden durdu ve yüzünü Aris'e dönerek, "Ne saçmalıyorsun sen yine?" dedi. "Daha ne kadar bozacaksın ya asabımı? Bu gece yaptıkların yetmedi mi?"

Aris kaşlarını kaldırarak "Yetmedi" diye yanıt verdi.

Gökçe, hızlı hızlı başını salladı. "Aslında ne, biliyor musun?" dedi. "Bana da yetmedi."

"Ya?"

"Ya..." diye onayladı, Gökçe ve mavi boncuklu kapı perdesini aralayarak içeri doğru seslendi. "Herkes dışarı çıkabilir mi?" Personel yüzüne boş boş bakmaya başlayınca bu kez ikaz eder gibi "Herkes!" diye vurguladı. "Dışarı çıksın."

Mutfaktaki dört personel ile o sıra henüz koridorun başında görünen üç garson, Gökçe'nin ikinci uyarısının ardından içerisini boşalttılar. Gökçe, onların gidişiyle birlikte elindeki tabakları hemen yan taraftaki vestiyerin üzerine bıraktı ve gözlerine yerleştirdiği öfke ile avuçlarını Aris'in göğsüne bastırarak Yüzbaşı'yı boncuk perdeli kapıdan hızlıca içeri itti.

Aris, sırtı ipli boncuklara değdiğinde önce şaşırdı sonra yüzüne yerleşen suh bir ifadeyle kapının eşiğinden geri geri adımlayarak mutfığa girdi.

"N'aptığını sanıyorsun sen?" dedi, Gökçe. Aris'in göğsünden ittikten sonra üzerine üzerine yürümeye başlamıştı. Fakat Aris, her geri adım attığında yüzündeki o iç gıcıklayıcı tebessümü daha da genişletiyordu. Gökçe, öfkeyle "Sana diyorum!" diye bağırdı. Yüzbaşı'yı bir kez daha itmişti. "N'apıyorsun sen? Hı? Neydi içerideki o tavırların? Herkesin içinde ettiğin laflar, halin, hareketlerin-... Sana diyorum! Sen-... Neden-... Neden gülüyorsun ya-... Komik mi?!"

Aris, muzip bir ifadeyle "Değil mi?" dedi. Eliyle etrafı işaret ediyordu. "Bir meyhanenin mutfığında, üstünde ipi çözülmüş bir elbiseyle, alkollü bir adamı sıkıştırmış, üzerine üzerine yürüyorsun. Ustelik içeriyi de boşalttırdın... Eğer bu halini komik bulmazsam, seksi bulmaya başlayacağım."

Gökçe, adımlarını birden durdurdu o an ve parmağını Aris'in yüzüne sallayarak "Kes sesini!" dedi. "Arsız arsız konuşma-... Bir kere sen-... Sen benim niye *uzerine uzerine* yürüdüğümü gayet iyi biliyorsun!"

Aris başını salladı. "Biliyorum" dedi, kendinden emin bir sesle. Ardından bu kez kendisi Gökçe'nin üzerine doğru yürümeye başlayarak "Peki, ya sen biliyor musun?" diye sordu.

Gökçe "Neyi?" dedi panikle. Şimdiyse o, adımlarını geri geri atıyordu.

Aris, bakışlarını Gökçe'nin gözleri ve dudakları arasında arsızca gezdirirken yanıt verdi. "Benim niye senin üzerine yürüdüğümü?"

Gökçe, aldığı cevapla birlikte geri çıkmayı bırakıp hızlıca durunca buruna geldiler. "Sen!" dedi, işaret parmağını yine yukarı kaldırmıştı. "Sen benim hiçbir sebeple-... Üzerime falan yürüyemezsin, tamam mı?"

Aris, tek kaşını kaldırarak "Öyle mi?" dedi.

"Öyle!" diye yanıtladı, Gökçe. Kelimelerinin vurgusuna tezat, sesi hala tedirgindi. "Sen-... Sen benimle bu şekilde, bu üslupla konuşamazsın!"

Gökçe'nin halini, melodram gibi izleyen Yüzbaşı Aris, dudağının kenarına konan tebessümü hiç bozmadan, "Konuşabilirim" dedi.

Gökçe aldığı cevapla yay gibi gerildi. Aris'i bir kez daha göğsünden itip "Konuşamazsın!" dedi. "Sen-... Sen benim abimin mekanında baş köşeye kurulup, oturduğun yerden bana emirler veremezsin! Sen-... Sen benimle öyle herkesin içinde imalı imalı konuşamazsın! Sen-..." Sonra istemsiz duraksadı. Aris'in yüzüne değen nefesi ve bakışlarındaki arsız mana, Gökçe'nin odağını bozmuştu. *Aslında Yüzbaşı'nın çok da usturuplu bir adam olduğu söylenemezdi ama o çiyen gözlerinin daha önce hiç bu denli maksadını aştığını da görmemişti. Neden böyle bakıyordu ona? Kirpiğini bile oynatmadan aradığı neydi yüzünde?*

Fakat Aris, Gökçe'nin zihnini meşgul eden sorularla ilgilenmiyordu. Sadece dakikalar önce aldığı bir cevap, aralarında sorulması gereken tüm soruları birden önemsizleştirmişti. Damarlarında gezinen alkol, odağını çarpıtırken yüzündeki tebessüm yavaşça silindi. Şimdi gözlerinin ela süsünü, Gökçe'nin çehresinde dolaştırırken hiç olmayacak yerlere bakıyor, aklından hiç olmayacak şeyler geçiriyordu. Dudaklarına kadar değen ılık, çiçeksi bir nefes başını döndürmeye yetmişti. İçinde masmavi alevler yanan o bir çift göze baktıkça, buzla yarışan ateşler görüyordu. Bir adım önünde başlayan yangın, göğsüne vuran sıcaktan belliydi. Ama yine de geri durmak istemiyor, yanmaktan başka bir şey düşleyemiyordu.

O sıra aralarında yaşanan tuhaf sessizliği Gökçe bozdu. Kendini toparlayarak "Sen!" diye devam etti. Çenesinin ucunu yukarı kaldırıp Aris'in hala yüzünde gezinen bakışlarını işaret eder gibi "Sen bana-... Böyle bakamazsın!" dedi. Sonra aklına, yeşil puantiyeli beyaz mendil ve dilden dile dolaştırdıkları o malum türkü gelmişti ki ekledi. "Sen o mendili saklayamazsın! Elinde o mendille karşıma geçip bana meydan okuyamazsın! Sen Yüzbaşı-... Sen benim söylediğim şarkının devamını getiremezsin!"

Ellerini belinde bağlayan Aris, avcuna sarılı mendili, sahip çıkmaya çalıştığı ilkel bir irade gibi sıkarak "Ben-..." dedi, mırıldanır bir tonda. Gökçe'nin üzerine doğru bir adım daha attığında burun buruna geldiler. Önce yutkundu sonra nefesini Gökçe'nin dudaklarını doğru üfleyerek fısıldadı. "Ben öyle şeyler yapabilirim ki..."

Gökçe, kendini hiç geri çekmeden "Ne yaparmışsın?" diye sordu. Aris'in, bir şey demeden yüzüne bakmaya devam ettiğini görünce "Sen..." diye ekledi, kelimesini bastırarak. "Sen hiçbir şey yapamazsın!"

Sözlerinin ardından Aris'e arkasını döndü ve mutfağın boncuk perdeli kapısına doğru birkaç adım atmıştı ki, birden geriye doğru hızla çekildiğini hissetti. Aris, Gökçe'nin elbisesinin bel kısmından çözülerek iki yana açılan iplerini, avuçlarının arasına sıkıca yerleştirmiş ve tıpkı bir eyer gibi kavradığı ipleri sertçe kendine doğru asılmıştı.

Adımlarını, geriye doğru atmak zorunda kalan Gökçe, sırtı Aris'in gövdesine şiddetle çarptığında irkildi. Şimdi, Yüzbaşı'nın anason kokan ılık nefesini boynunda hissediyordu. Gözleri, anın gerçeküstülüğünü inkar eder gibi hafifçe kapandığında kulağında ise ürpertici bir fısıltı duydu.

"Bir gün..." dedi, Aris. Avcunda tuttuğu ipleri bir kez daha asıldığında Gökçe'nin kalçası, kasıklarına çarpmıştı. Parmakları, elbisenin çözülen iplerini yeniden fiyonk haline getirirken, kelimelerini Gökçe'nin çiçek kokuları yayılan saçlarının arasından kulaklarına doğru fısıldamaya devam etti. "Eğer bir gün cesaret edersen, neler yapabildiğimi sana göstermeyi çok isterim."

Gökçe'nin kapalı olan gözleri, Aris'in ağzından dökülen son cümlelerin ardından aniden açıldı. Kalçasında hissettiği sertlik, içinde bulunduğu anın dehşetini daha da artırıyordu. Kalbi, göğsünün altında patlayacak gibi atarken hızlıca önünü döndü. Gözleri, ela harelerde gezinen şehvetle buluştuğunda, çenesini sıktı ve titreyen elini, hızla Aris'in yüzüne doğru kaldırdı. Ama bu kez Aris önce davranmıştı. Tokat, yanağına ulaşmadan Gökçe'nin elini bileğinden sıkıca kavradı.

Gökçe, panik içinde diğer elini havaya kaldırdığında, Aris onu da aynı şekilde yakaladı. "Bu kez değil, omorfiá..." dedi ardından, dudağının kenarına konan tebessümle. "Bu kez değil..."

Gökçe, dişlerini sıkarak "Bırak!" diye inledi.

Aris'se hiç oralı olmamıştı. Geri çıkmaya çalışan Gökçe'nin bileklerini biraz daha kendine doğru çektiğinde alınları birbirine değdi. "Ochi..." diye fısıldadı o an, başını iki yana sallayarak. "Bırakmayacağım..."

Gökçe, ağlamaklı sesiyle yutkundu. "Öldüreceğim seni!"

Aris tekrar fısıldadı. "Bu yaptığın başka bir şey mi?"

"Sen-..." dedi, Gökçe. Gövdesinin uyuşmaya başladığını hissediyordu. "Sen... Sen ne istiyorsun benden-..."

Aris, hiç duraksamadan "Buna senin cevap vermen lazım" diye yanıtladı.

"Peşimden gelen sensin!" dedi Gökçe, baskın bir tonda.

"Geldim, evet..." Aris'in sesi varla yok arasında çıkıyordu. "Çünkü beni buraya sen çağırdın."

"Ne?"

"Çünkü bana *yapamazsın*, dediğin ne varsa, sen hepsini kendin yapıyorsun... *Konuşamazsın* dediğin gibi, konuşuyorsun. *Bakamazsın*, dediğin gibi bakıyorsun. Sen-... Sen benden kaçarken bile aslında beni çağırıyorsun."

Gökçe, yutkunarak "Ben seni hiçbir yere çağırmıyorum!" dedi. "Ben-... Ben senden tüm kalbimle nefret ediyorum!"

Aris, duyduğu son cümleyle birlikte Gökçe'nin yukarıda tuttuğu bileklerini yavaşça aşağı indirdi. Parmaklarını gevşettiğinde Gökçe'nin kaçamayacağı tek şeyin artık sadece kelimeler olduğunu biliyordu. "*Tum kalbinle...*" dedi, başını sallayarak. "Ben de bundan söz ediyorum. Kalbini saran o nefretin yol açtığı tehlikeden-... Hala görmüyor musun?" Göz ucuyla aralarındaki yakın mesafeyi işaret etti. "Bak... Nefretin seni getirdiği yere, bir bak... Her defasında bendesin. Her defasında buradasın. Çünkü sana daha önce de söyledim, nefret çok güçlü bir bağ, adalı kız... Ve sen şimdi bana, o bağın eline ayağına dolanmadığını söyleyemezsin." Ardından Gökçe'nin iki bileğini de tamamen serbest bıraktı. O an önce bir duraksadı sonra mendilin sarılı olduğu elini yavaşça yukarı kaldırdı ve Gökçe'nin gözlerinin önüne gelen bir tutam saç, parmaklarının arasından nazıkçe geçirip kulağının arkasına yerleştirirken fısıldadı. "Çünkü benim dolanıyor..."

Gözbebekleri giderek irileşen Gökçe, olup biteni idrak etmekte zorlanıyordu. Güçlkle yutkunduğunda kendini hızla geri çekti. Ellerini yumruk yapıp sıkmış, çenesini kenetlemişti. Göğsünü sıkıştıran sancı, katlanması güç bir hal alırken dudakları birkaç kez aralanıp kapandı. Dışarı hiçbir kelime çıkmamıştı. Saniyeler sonra üzerindeki tutukluğu attığında gözleri karşı duvardaki saate takıldı. 23.59'u gösteriyordu. Akreple yelkovanın birbirine giderek yaklaşması, Gökçe'nin çehresindeki tedirgin ifadeyi, çarçabuk dağıttı. Şimdi, aralarındaki o nefret bağının eline ayağına dolandığını açıktan söyleyen Aris'in yüzüne, meydan okur gibi bakıyordu.

"O bağ dediğiniz şey, Yüzbaşı..." dedi o an, çatık kaşlarına inat gülümsemeye çalışıyordu. "Daha ayağınıza çok dolanacak..."

Aris, bakışlarını kısmış, Gökçe'nin yüzüne ne ima ettiğini anlamaya çalışır gibi bakarken kulaklarına dışarıdan cızırtılı bir müzik sesi gelmeye başladı. Sadece Aris'in değil, sadece meyhanedekilerin değil, sadece Kaleköy'dekilerin değil, tüm ada halkının kulaklarına... Dört bir yandaki hoparlörlerden aynı sesler geliyordu:

♪"İzmir'in dağlarında çiçekler açar!"♪

9 Eylül 2039 - Gökçeada

İzmir'in Yunan işgalinden kurtarılışının 117. yılında ve fakat yine Yunan işgali altındaki bir adanın sokaklarında, bangır bangır İzmir Marşı yankılanıyordu.

Fonda marş çalmaya devam ederken Gökçe, Yüzbaşı Aris'e zafer kazanmış gibi şuh bir tebessümle bakıyordu. Aris'in donuk gözlerinde ise sitemle iç içe geçen bir hayal kırıklığı vardı. Olan biteni anlamaya çalışırken telefonu çalmaya başladı.

Aramayı sessizce yanıtladığında, hattın ucundaki asker, "Yüzbaşım!" dedi, panik dolu bir sesle. "Yüzü maskeli birileri, üzerlerinde bomba düzeneğiyle karargahımıza girdi! Bizi rehin alıp bilgi işlem odasındaki tüm iletişim cihazlarıyla irtibatımızı kopardılar. Sonra marşı anons sistemine aktarıp gittiler! Hiçbir şey yapamadık. Organizeydiler, sanki bu gece burada üst kademenin olmadığını biliyor gibiydiler! Siz lütfen hiçbir yere ayrılmayın, Başçavuş Mateo Kaleköy'e doğru yola ç-..."

Aris, daha fazlasını dinlemeye gerek duymadan telefonu kapattı. Gözleri, hala Gökçe'deydi. Zira bu kez anın gerçekliğini idrak etmekte zorlanan kendisiydi. 9 Eylül'de Türklerin, özellikle Direniş-39 grubunun bir taşkınlık yapacağını öngörmüş, bu yüzden askerlerini de defalarca tembihlemişti. Öngöremediği tek şeyse, 8 Eylül'ü 9 Eylül'e bağlayan gecede, konuk olarak çağırıldığı bir meyhanenin mutfağında, alkolün ve arzularının tesiri altında kıvranırken, isyancı bir Türk kızının oyununa gelmekti.

Ya da belki çok daha fazlasıydı? Bu gece karargahta son durumu değerlendirmek için yapacağı toplantıyı, meyhanenin açılışına katılabilmek için yarın sabaha ertelediğini bilen, askerleri dışındaki tek kişi İsmet Başkan'dı. *Bu bir oyalamaysa eğer, ki öyleydi, sorumlusu sadece Gökçe olamazdı.* Kısaca, yine ve yeniden Adalı ailesini karşısında bulmuştu.

Aris, tek bir anonsla tuz buz olan hülyalarını silkeler gibi başını hızlıca iki yana salladı. Öfke içinde parlayan kahverengi gözlerindeki ela hareler,

tümden yemyeşil kesilmişti. Birden Gökçe'nin üzerine doğru yürüyerek tam karşısına dikildi. Birkaç defa kesik kesik soluduktan sonra işaret parmağını yukarı kaldırdı ve Gökçe'nin yüzüne hızlı hızlı sallayarak "Bunun-... Bunun hesabını vereceksiniz!" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. Sesine tehditkar bir ton yerleştirmişti. "Adalı ailesi ama en başta da sen-... En çok sen! Sen, dua et-... Dua et, benim ayaklarıma dolanan o şey, günün birinde senin boynuna dolanacak olmasın! Gidişata bakılırsa, çok fazla vaktin kalmadı çünkü!" Sözlerinin ardından Gökçe'nin üzerinden çekilip adımlarını mutfak kapısından dışarı yöneltti. Çıkarken kapıdaki boncuklu perdeyi öyle sert çekmişti ki, ip saçaklarının çoğu perdeyi tutan sütundan kopmuş, iplerden dökülen boncuklar zemine saçılmaya başlamıştı.

Gökçe'nin yüzüne kondurduğu zoraki tebessüm, o an hızlıca silindi. Avcunu, panikle çarpan kalbinin tam üzerine yerleştirerek sırtını arkasındaki duvara dayadı. Mavi gözleri, dakikalardır göğsünü sıkıştıran yersiz bir ağrının idrakiyle kocaman açılmıştı. *Adanın dört bir yanını inleyen İzmir Marşı'yla, pasif direnişin tadını çıkarmak varken kalbinin ritmini bozan bu rahatsız edici his de neydi?*

Yüzbaşı Aris, antre kapısından geçerek gözlerini meyhanedeki kalabalığa diktğinde, masadakilerin ayaklanmış olduğunu gördü. Hoparlörler İzmir Marşı'yla inlerken kimisi şaşkın, kimisi mutlu, kimisi tedirgin görünüyordu. Aris'i fark ettiklerinde ise hepsinin yüz ifadesi donup kaldı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Yunan Orduları Komutanı, idaresinden mesul olduğu adada, herkesin gözü önünde, apaçık sabote edilmişti.

İsmet Başkan, Aris'i görünce çekimser bir tonda "Yüzbaşı-..." demişti ki, Aris elini kaldırarak İsmet'i susturdu. Öfkeli gözlerini kalabalığa çevirdiğinde "Herkes dışarı!" diye bağırdı. "Gece bitti!"

Gökalp, "N'oluyor lan?" diyerek Aris'in üzerine yürümeye başladı. "Ne demek *herkes dışarı*? Sen kimin mekanından kimi kov-..."

"Gökalp!" İsmet, Gökalp'in omzundan kavrayarak oğlunu durdurmuştu.

"Baba, bırak!"

Aris'se Gökalp'i duymamış gibi bu kez daha gür bir sesle bağırdı. "Herkes dışarı, dedim! Den me ákouses?! Dışarı!"

Kalabalık apar topar meyhaneyi terk etmeye başlarken Gökçe, duyduğu seslerle mutfaktan çıkmış, antreden koşar adım gelerek Aris'in karşısına dikilmişti. "N'apıyorsun sen?!"

Aris, Gökçe'ye cevap vermeden bakışlarını İsmet'e çevirdi. Başkan'ın yüzüne bir süre hüsrana uğramış gibi baktıktan sonra "Ben!" dedi öfke

içinde, işaret parmağıyla kendini gösteriyordu. "Ben size, buraya adım attığım ilk günden beri saygı duydum! Çünkü diğerleri gibi tepeden inme değildiniz-... Bu adadaki seçilmiş tek kişi sizdiniz! O yüzden anlamaya çalıştım, musamaha gösterdim. Size, ailenize, o asi kızıma-... Ama siz, hepiniz... Bu gece beni iğrenç bir oyunun içine çektiniz! Ben davetinizi kabul ederken samimiydim. Oysa siz-... El birliği ile burada beni oyalarken arkamdan çevirdiğiniz itaatsizliğinizi marş yapıp hoparlörden bağırttınız! Bunun bedelini ödeyeceksiniz!"

"Yüzbaşı!" dedi İsmet, kaşlarının ortası sitemle çatılmıştı. "Önce isterseniz bir sakın olun... Öfkelisiniz, anlıyorum ama bir yanlışlığınız. Benim ya da ailemin bu olayla bir ilgisi yok. Gece boyu hiçbirimiz buradan dışarı tek bir adım atmadık. Hangimiz ne ara yapabiliriz bunu?!"

İsmet Başkan'ın arkasına saf alır gibi dikilen Kerim ve Yusuf Müdür, kararlı bir tavırla İsmet'i onayladılar. İkisi bir ağızdan bir şeyler mırıldanırken Gökçe'nin sesi ise daha yüksek çıkıyordu. "Babam doğru söylüyor!" dedi. Bakışlarını, ikna etmeye çalışır gibi Aris'e çevirmişti. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok. İlla bir suçlu arıyorsan tam karşında duruyor, Yüzbaşı! Ben yaptım, tamam mı? Benim işimdi!"

"Gökçe!" dedi İsmet, kızının kendini öne atmasına öfkelenmişti. "Neden bahsediyorsun kızım sen?"

Şule olup biteni uzaktan izlerken Süreyya Hanım, panikle yanlarına geldi. "Gökçe-... Kızım, ne diyorsun sen?!"

"Olanı söylüyorum anne!"

Aris o an sinirle güldü. Üçünün aralarında paslaştığını düşünüyordu. "Siz ailece oyuncu olmalıymışsınız!" dedi, alaycı bir ifadeyle. "Herkes rolünün hakkını çok iyi veriyor! Biri her taşın altından çıkan ailenin uslanmaz kızı, biri sozde her şeyden habersiz anne, diğeri politik oynayan uzlaşmacı baba, bir diğeri de çiçeği burnunda meyhaneci bir polis eskisi..."

"Doğru konuş, haddini bil!" Gökalp, parmağını Aris'in yüzüne doğru sallamaya başladı. "Bir bok bildiğin de yok! Kafanda iki dakikada kurmuşsun bir şeyler, gelmişsin burada olay çıkartıp sağa sola çatıyorsun. Bizden oyuncu olur mu bilmem ama senden iyi senarist olacağı ortada!"

Yusuf Müdür, "Yüzbaşı, Gökalp haklı" dedi, büyük bir inanmışlık içinde. "Sen bilmeden etmeden yargılayıp astın hepimizi... Bi' araştıralım olayı bakalım, nedir, ne değildir? Öyle değil mi yav? Sen, Gökçe kızımıza da

bakma... Ailesini korumak için 'ben yaptım' falan diye atılıyor ama... Belli yani, Direniş-39'un işi bu. Besbelli."

"Onların işi, doğru!" diyerek başını salladı, Aris. "Çünkü herkes vazifesini yaptı... Bu gece karargahta olmam gerekirken davet üzerine buraya geliyorum. Burada Adalı ailesi tarafından gece boyu oyalanıyorum-... O sırada birileri de karargahıma sızıp işini hallediyor!"

İsmet Başkan, başını iki yana sallayarak "Yüzbaşı..." dedi. "Çok büyük hata yapıyorsun."

Ama Aris oralı olmadı. "Ben en büyük hatayı, Türklere sırtımı dönmekle yaptım!" dedi. "Benim de ailemin de başına ne geldiyse bundan geldi. Çünkü bir an için unutmuşum-... Elinizden hançerin eksik olmadığını unutmuşum! Neyse ki sık sık hatırlatıyorsunuz!"

Yusuf Müdür, "Yüzbaşı, ağır konuşuyorsun" dedi. "Hem sadece bir marş, n'olmuş çaldı-lars-..."

"Konu marş değil!" Aris'in öfkeyle patlayan sesi, Yusuf'un sözünü bölmüştü. "Hoparlörden marş mı çalınmış şiir mi okunmuş-... Bunlar benim umurumda değil! Ben isteselerdi çalardım onlara İzmir Marşı'nı. Hatta Eski İzmir Marşı'nı da koyardık arkasına, belki sonra Emvatio Tis Smyrnis de çalardı. İzmir'in hikayelerini her dilden dinlerdik... 117 yıl sonra en azından bunu yapabilirlerdik. Ama onların derdi bu değil-... O yüzden konumuz da marş falan değil." Parmağını, İsmet'in üzerine doğrultarak "Siz!" dedi. "Siz benim iyi niyetimi sabote ettiniz-... Ve ben bunu ne yazık ki göremedim. Eğer davetinizin altında yatan sebebin, organize bir sabotaj olduğunu öngörebilseydim, bu gece burada misafirlerinizi değil, zabıta memurlarını ağırlardınız." Bakışlarını kapıya odakladığında hissiz bir tonda ekledi. "Neyse ki hala geç değil."

İçeri koşar adım giren iki Yunan askeri, Aris'i gördüklerinde kep selamı verdiler. İsmet, "N'oluyor Yüzbaşı?" diye sorarken Gökalp ve Gökçe de panikle askerlere bakıyordu.

Ancak Aris, hiçbirinin yüzüne bakmadı. Adımlarını kapıya doğru hızlandırırken askerlerine gür bir sesle tek kelimelik bir emir verdi.

"Muhürleyin!"

Sonrası tam bir keşmekeşten ibaretti. İçerideki herkesten belli belirsiz itirazlar ve bağırtilar yükselirken Gökalp ise bununla yetinecek kadar sabırlı değildi. Ağzından dökülen okkalı küfürlerle birlikte koşar adım Aris'in peşinden gitti ve havaya kaldırdığı yumruğunu hiç tereddüt etmeden Yüzbaşı'nın suratına indirdi.

Yumruğun etkisiyle sendeleyeyen Aris, askerlerin silahlarını Gökalp'e doğrulttuğunu görünce elini yukarı kaldırıp önce askerlerinin müdahale etmesini engelledi, ardından Gökalp'in yumruğuna çok daha sert bir karşılık verdi. Gökalp, yüzüne balyoz gibi inen yumrukla meyhanenin kapısının önüne boylu boyunca serilmişti. Gökçe, abisinin yerde kıvrandığını görünce attığı bir çığlıkla Aris'i omzundan iterek bağırdı:

"Hayvan!"

Gökalp'in kendini toparlayıp yerden kalkması da uzun sürmemişti. Oktan fırlayan yay gibi yeniden Aris'in üzerine yürümeye başlamıştı ki, İsmet kollarını Gökalp'in karnına sardı. "Gökalp, yeter!" dedi, yalvarır bir tonda. "Yapma oğlum!"

Gökalp öfkeden deliye dönmüştü. "Amına koyacağım onun! Bırak-... Bırak-... Sikeceğim belasını-..."

Kerim de ortamı yatıştırmak için ikisinin arasına girerken Gökçe, Aris'in karşısından çekilip Gökalp'in yanına gelmişti. Bir yanında annesi, bir yanında babası vardı. Yine de Gökalp'i zaptetmekte zorlanıyorlardı. Abisinin kolunu tutan Gökçe "Lütfen abi!" dedi, göz ucuyla Aris'i gösteriyordu. "Abi lütfen! Değmez, yapma!"

Yusuf Müdür'se, elini Aris'in omzuna atmış, onu meyhaneden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aris, Yusuf'un elini sertçe itti. Dudağının kenarından süzülen kanı elinin tersiyle silerken gözleri karşısındaki keşmekeşin içinde Gökçe'nin gözlerini buldu.

Değmez.

Böyle söylemişti, biraz önce Gökçe. Göğsünden *hayvan* diyerek ittikten sadece saniyeler sonra.

Değmez.

Aris, o an kendini Gökçe'yle aynı fikirde hissetti. Değmezdi, burada hiçbir şeye, hiç kimseye değmezdi.

Kendini toparladığında, meyhanenin önünde birbirine sarılan Adalı ailesine arkasını döndü ve kordona vuran dalga sesleri eşliğinde simsiyah gecenin içinde yürümeye başladı.

Sağ tarafında uzanan deniz, hafif hafif esen rüzgarla birlikte yüzeyindeki tekneleri kımıldatırken etrafı saran yosun kokusunu ciğerlerine çekti. Derin derin aldığı her bir nefes, omuzlarını tıpkı denizdeki tekneler gibi yükseltip alçaltıyordu.

Bakışları, birden sağ elindeki yeşil puantiyeli beyaz mendile gitti. Adımları yavaşlamış, parmakları mendilin düğümünü istemsiz çözmeye

başlamıştı. Çok geçmeden düğüm çözülüp mendil elinden çıktığında, anlık bir duraksama yaşadı. Avcunun içine aldığı mendili sıkıkça sıkıyordu.

Zihnini saran yanılgıların hepsini bir bez parçasının içinde toplamış gibi, mendili sıkı ve sıkı. Şakağından geçen damar dipdiri olmuş, sanki tüm kanını avcunun içinde toplamıştı. Arkasına baktığında gittikçe uzağında kalan Adalı Meyhanesinin ışıklarını gördü. Karanlığın içinde üzerinde bembeyaz elbisesiyle parlayan Gökçe, abisine sarılarak içeri doğru yürümeye başlamıştı. Sağında annesi, solunda babası vardı. *Ne aileydi ama...* Aris, başını önüne çevirdiğinde önce ileri doğru birkaç adım attı sonra kordondaki banklardan birine çöker gibi oturdu.

İçinde halledemediği ne çok şey vardı... Nasıl da oyuna getirilmiş, nasıl da ayakta uyutulmuştu! Halbuki şu bir hafta içinde çok daha ağırlarını da yaşadığı olmuştu. Öldürülmeye çalışılmış, tuzaga çekilmiş, ihanete uğramış ve çok kez yaralanmıştı ama hiçbirinde kendini böylesine aptal yerine konmuş gibi hissetmemişti. Çünkü hiçbirinde şarkı söylenen masalar ve havaya kalkan kadehler yoktu. Hiçbiri, bugüne dek gördüğü en güzel kadının dudaklarını öpmeyi böylesine arzularken yaşanmamıştı. Hiçbiri yaşanırken savaşları, işgalleri, isyanları ve dünyanın diğer tüm külfetli meselelerini düşünmekten böylesine uzak değildi. Şimdiyse ismiyle müsemma bir Türk kızının çelmesine takılmış ve kapkaranlık bir kuyunun içine düşmüştü. Dahası, o kuyuya giden yola kendi adımlarıyla girmişti.

Gökçe'nin elinde tabaklarla antreden geçerken gözlerine nasıl baktığını hatırlıyordu. *Bu, bir davetti.* Gökçe, onu çağırmıştı. Yenilgisini izlemek için çağırmıştı. Yüzüne, baş döndürücü gözleriyle bakarak nasıl da oyuna getirildiğini haykırmak için çağırmıştı. Ayağına takılan çekilmeyi, dolanan bağı göstermek için çağırmıştı. Başka bir sebebi yoktu. *Daha fazlası değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Kaldı ki Aris'in de böyle bir isteği yoktu. Sadece fiziksel bir şeydi bu. Alkolün etkisiyle güzel bir kadının tesirine girip bocalamıştı. Hepsi, buydu. Hepsi sadece buydu.*

Yüzbaşı Aris, zihnini Gökçe'nin saldıgı zehirden arıtmaya çalışırken, avcunun içinde tuttuğu mendilin giderek ağırlaştığını hissetti. Gözleri, karşısında uzanan deniz ve yumak yapıp sıkıdığı mendil arasında birkaç kez gidip geldi. Sonra büyük bir iç sıkıntısıyla oturduğu bankta arkasına yaslandı. Kollarını, bankın kenarına dayamış, içine dolan deniz kokusuyla gözlerini yavaşça kapamıştı. Bir süre öylece gözleri kapalı, durdu. Durdu ve düşündü. İçinde hiç kapanmayan uzak mesafeleri düşündü. Yorgun ve yalnız hissediyordu. Ailesiz ve köksüz.

Önce abisi düştü aklına. Biraz evvel orada, *o meyhanede olsaydı, muhakkak o da önüme geçer, beni durdururdu* diye düşündü. *Ama az önceki gibi değil.* Omzuna elini, onu oradan iter gibi atmazdı. Çekip sarılır, gözetir ve yanında olurdu. *Ailesinin Gökalp'e yaptığı gibi.* Aile olmak, böyle bir şeydi çünkü. *İlk yumruğu kimin attığının önemi yoktu.* Sonra aklına annesi düştü. Hala ziyaret edemediği bir mezar, dokunamadığı bir toprak, söylenmemiş onca söz...

Neden sonra gözlerini araladığında, uzaklardan görünen bir siluet ve giderek yaklaşan adım sesleri, Aris'in düşüncelerinin orta yerine koyu bir gölge düşürdü. Başını yukarı kaldırdığında kordon şerisinde yavaş adımlarla ilerleyen bir kadın gördü. Kadın kendisine doğru yürüdükçe, Aris bu yüzü bir yerden anımsadığını hatırlıyordu.

Kadın, yanına iyice yaklaştığında "Yüzbaşı?" dedi, şaşkın bir sesle. "Siz ne arıyorsunuz burada?"

Aris, karşısında duran Meryem Hanım'ı güçlkle tanımtı. Alkolün ve dahası yılgın bir öfkenin etkisinde aklı bulanırken, kimseyi tahlil edecek durumda da değildi. Bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra "Adaya geldiğinden beri hep bu soruyu duyuyorum..." dedi, ironik bir tonlamayla. "*Ne arıyorum burada?* Bilmem. Belki, belami. Ya siz?"

Meryem, böyle bir cevap duymayı beklemiyordu ama çok da üzerinde durmak istemedi. "Bağdaki işimi anca bitirebildim" dedi. "Bi' yarım saat de olsa meyhaneye uğrayıp Gökalp'i tebrik etmek istedim. Gerçi, saat gece yarısını geçti. Yasaklar da başladı, biliyorum ama hoparlörden öyle marşı-..."

"Eparkís" diyerek Meryem'in sözünü böldü, Aris. *Yeterli* diyordu. Birazdan bu konuyu karargahta istemediği kadar konuşacaktı zaten, en azından şimdilik bununla ilgili daha fazla bir şey duymak istemiyordu. Dakikalardır sessizde çalan telefonunu görmezden gelmesi de bu yüzdendi. *Üstelik bu kadının meyhanede olup bitenlerden haberdar olmadığı da açıktı.* Aris, yüzüne anlamsız gözlerle bakan Meryem'i daha fazla oyalamak istemedi. "Acele edin" diye ekledi. "Meyhane kapanmak üzere... Bir daha kendisini tebrik etme şansı bulamayabilirsiniz."

Meryem, "Anladım, sağ olun..." dedi. Halbuki bu imadan hiçbir şey anlamamıştı. Dahası Yüzbaşı'nın hali de pek hayra alamet görünmüyordu. Yine de hiçbir şey sormamaya karar vererek adımlarını tekrar hızlandırdı. Ama beş, on adım attı atmadı, istemsiz yavaşlamaya başladı. Sonra ani bir

kararla önünü döndü ve "Yüzbaşı" diye seslendi. Aris, başını kendisine çevirdiğinde ise kaygılı bir tonda "Siz..."dedi. "Siz iyi misiniz?"

Aris acı acı gülümsedi. Bu soruya uzun zamandır içten bir yanıt vermediğini hatırladı. Alnını hafifçe kırıştırarak "Durüst olmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Elbette."

"O halde..." dedi, gözlerini karşısında uzanan denize çevirmişti. "Değilim. İyi olmakla aramda çok uzak mesafeler var..."

Yüzbaşı'nın ağzından dökülen son cümle, Meryem'i meraklandırdı. Aris'e doğru yaklaşırken "Madem öyle..." dedi. "Kapatın o mesafeleri, elinizde olan bir şeys-..."

"Değil." Aris başını iki yana sallayarak Meryem'in sözünü böldü. "İyi olmakla aramda iki tane mezar var benim" dedi. "Katilleri bulunamayan iki ölü... Biri burada, biri Atina'da-... Ben, ikisinin de mezarını daha hiç ziyaret etmedim. *Katillerini bulmadan mezarlarına gitmeyeceğim*, dediğim için-... Yıllarca bunun sözünü verdim kendime. Ama-... Ama bir türlü olmuyor. Ne katiller bulunuyor ne ben sözümünden dönüyorum... Böyle olunca-..."

"O mesafe de kapanmıyor..." dedi, Meryem. Aris'in sözünü, tam da onun söyleyeceği kelimelerle tamamlamıştı. Ardından "Kim onlar? Aileniz mi?" diye sordu.

Bir yabancıya ansızın açılıverdiğinin farkında bile olmayan Aris, yavaşça başını salladı. "Atina'da abim, burada annem."

Meryem aldığı cevabın ardından "O halde..." dedi. "Ben de size dürüst olabilir miyim?" Aris tekrar başını salladığında Meryem'in adımları, bankta oturan Yüzbaşı'nın yanına geldi. "Anneniz ve abiniz neden öldüler, neler yaşadınız bilmiyorum ama..." dedi. "Onların mezarlarına niye gidemediğinizi anlıyorum sanırım. Belki de zamanında benzer şeylerle sınıandığım için..." Yutkunarak devam etti. "Utaniyorsunuz, intikamlarını alamadığınız için mahcup hissediyorsunuz, sözünüzü tutamadığınız için öfkeleniyorsunuz. Anlıyorum-... Ama tüm bunlar sizinle ilgili, Yüzbaşı... Onlarla ilgili değil. Çünkü dediğiniz gibi, onlar artık ölü. Ve ölülerin dünyevi hisleri yoktur. Utanç, mahcubiyet öfke, intikam... Hiçbiri. Emin olun, ölüler sizden bunları beklemez. Ölüler sizden intikam beklemez, Yüzbaşı. Onlar sizden ancak dua bekler. O yüzden bana kalırsa... Eğer iyi olmanızla aranızdaki mesafe biraz olsun kapanacaksa, o mezarlara gidin. O mezarlara bir an önce gidin, Yüzbaşı."

Meryem sözlerini bitirdiğinde Aris, bakışlarını, karşısındaki denizden alıp etrafına üzüm kokuları saçan kadına çevirdi. Boğazına yumruk gibi oturan bir his, ağzından çıkacak kelimelere engel olmuştu. Avcundaki mendili biraz daha sıkarken başını hafifçe aşağı, yukarı salladı.

Meryem, sözlerine cevap olarak tek kelime etmese de Aris'in kalbine dokunduğunun farkındaydı. "İyi geceler..." diyerek arkasını döndü ve meyhaneye doğru tekrar yürümeye başladı. Nedense tuhaf hissediyordu. Alelacele bağdan çıkıp Kaleköy'e doğru gelirken kordonda rastlaşacağı bir Yunan askerini teselli etmeyi planlamamıştı. Zira rahmetli Yorgo dışında Yunanlarla pek de iyi hatıraları yoktu. Şimdiyse, tüm izlerini sildiği kapkara bir maziye durduk yere anımsadığından, rahatsız hissediyordu.

O sıra kaşlarının ortası hafifçe çatıldı. Aklına, Aris'in ağzından çıkan bir cümle takılmıştı. *Annesi...* Yüzbaşı, annesinin mezarının burada olduğunu söylemişti. Meryem, *keşke sorsaydım kim olduğunu*, diye geçirdi içinden. Belki de tanırdı çünkü. İsmi bilseydi, belki de çıkarırdı bir yerlerden.

İyi olmakla arasında çok uzak mesafeler olan Yüzbaşı Aris, Rum Mezarlığındaki bir mezar taşının üzerinde yazan tek bir ismi söyleseydi, Meryem'in yıllardır içinde açılan mesafeler, bir yerden kapanmaya başlardı belki.

Toprağın altında yatan o Rum kızının mezarına gider ve "Sonunda!" derdi. "Sonunda... Sonunda, oğlunu buldum, *Maria*."

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. "İzmir Marşı" sabotajında Gökçe dışında diğerlerinin de parmağı var mı? Yoksa sadece Gökçe mi Direniş-39'la beraber hareket ediyor?

2. Kerim'in yalanını öğrenen Yüzbaşı Aris, sizce bu balonu uluorta patlatır mı yoksa son yaşananlardan sonra Gökçe'yle Kerim'in sevgili olmaması bile önemini yitirdi mi Aris için?

3. Adalı ailesine bir nevi rest çeken Yüzbaşı Aris'in Gökçe'ye tavrında bir değişiklik olur mu?

4. Aris'in meyhanede yaptığı konuşma, mekanı mühürlemesi ve sonrasında yaşananlar karşısında Gökçe'nin tavrı ne olur?

5. Mutfak sahnesinde Gökçe'nin kalp atışlarını duyan oldu mu? :D

6. Aris'in bölüm sonundaki hali size ne hissettirdi? Verdiği tepkide - kendince- haklı mı yoksa 'işgalci kekler mağdur edebiyatı yapmasın' diyenlerden misiniz? :D

7. Maria'nın başına ne gelmiş olabilir ve Meryem Hanım'ın yaşananlarla ilgisi var mı?

****Kafanıza takılan, hoşnut kalmadığınız bir şey var mı?**

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

İki haftada bir çarşamba günleri 21.00'da görüşeceğiz. Bununla birlikte iki kısımlı bölümlerde, -eğer yetişirse- haftada bir de, yine çarşamba 21.00 olmak üzere bölümü paylaşmaya çalışacağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

7. Bölüm/2: Pasif direniş - II

*** LÜTFEN, EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN, OY VERİN! ***

İthaflar sana; @songulekerr (:

«——Από την Ίμβρος——»

9 Eylül 2039 - Gökçeada

Adalıların evinde boğucu bir sessizlik hakimdi. Evin tüm fertleri salonun bir köşesine oturmuş, dakikalar önce meyhanede yaşananların sonuçlarıyla yüzleşmeye çalışıyordu. Minik taşları, pencereden dolan rüzgarla sağa sola sallanan tavanın ortasındaki antika avize dışında, salonda sesi duyulan hiçbir şey yoktu.

Herkes içinden konuşuyor, içinden düşünüyordu. En çok da İsmet Başkan... Yüzbaşı'yla dostluk kurmaya bu kadar yaklaşmışken tüm planlarının altüst olmasını Nutuk Hareketine nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Tezcanlı, şovmen romantikler yüzünden bir çuval incir berbat olmuştu. İsmet, esasta amaçları aynı olsa da yurdun dört bir yanında palazlanan bu tip agresif hareketleri desteklemiyor, fevri davranan grupların, kurtuluşa giden yolda engel teşkil etmekten başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Direniş-39 da bunlardan biriydi.

Nutuk Hareketinin, dağınık mücadeleyi tek bir paydada birleştirme önerisini ısrarla reddeden, stratejik davranmak yerine şovenist eylemlerle yurttaşın gazını almaktan öteye gidemeyen bu grup, maalesef yine ayaklarına çelme takmıştı. Daha da fenası, kızı da artık onların arasındaydı. İsmet, sebebini açıktan söyleyemese de Gökçe'yi, Direniş-39'a karşı daha önce uyarmış, bu gruptan uzak durması gerektiğini kızına defaatle anlatmıştı. Ama sonuç ortadaydı işte. Gökçe, yine şaşırtmamıştı.

Peki ya Gökalp? O da bu işin içinde olabilir miydi? İsmet, Yüzbaşı'yı meyhaneye davet ettiğini söylediğinde hiç itiraz etmemişti. Bu, normalde Gökalp'in tantana çıkarmadan kabul edebileceği bir mesele değildi. Eğer

durum buysa, kızı yetmezmiş gibi, oğlu da bu grup için çalışıyorsa ve Yüzbaşı'nın meyhaneye gelmesini fırsat bilerek böyle bir eylemin tertiplenmesine öncülük ettiyse, İsmet'in Nutuk'un emrini yerine getirmesi imkansızdı. Zira üstleri *Yüzbaşı Aris aileye girsin*, demişlerdi; *aileyle birbirine girsin*, değil!

İsmet, elindeki peçeteyle alnındaki teri silerken, tesirinden emin olamayacak olsa da bir yerden konuşmaya karar verdi. Kravatını gevşetmiş, dakikalardır önündeki sehpa bekleyen Türk kahvesini tek dikişte içmişti. Mavi gözlerini, karşısında suspus oturan Gökçe ve Gökalp'e diktiğinde, Süreyya Hanım ikinci kez tansiyonunu ölçüyordu.

"Yarın, ikiniz de Yüzbaşı Aris'ten özür dileyeceksiniz!" İsmet'in ağzından emir kipiyle dökülen cümleyle, Süreyya tansiyon aletini elinden düşürdü. Gökçe ve Gökalp'se aynı şaşkın ve öfkeli tınıda babalarına karşı geldiler:

"Ne?!"

"Duydunuz beni!" dedi, İsmet. "Yarın derhal karargaha gideceksiniz ve Yüzbaşı'dan özür dileyeceksiniz."

Süreyya, "İsmet?" dedi, kocasına inanamayan gözlerle bakıyordu. "Bu kadarı da fazla ama artık-..."

"Sen karışma, Süreyya! Bu tartışmaya açık bir konu değil." İşaret parmağıyla Gökçe'yi gösterdi. "Hele sen... Bu kaç oldu? Kaçınıcı oldu artık bu Gökçe? Sana apaçık söyledim. O gruptan uzak duracaksın, dedim! Bu adada daha fazla kaos istemiyorum, dedim! Ama senin şu yaptığına bak-... Hem de tam açılış günü!"

"Hangi gün olsa hoşuna gidecekti baba? Hangi gün olsa onay verecektin?" Gökçe hiddetlenerek ayağa kalktı. "Onu yapma Gökçe, bunu yapma Gökçe, ondan uzak dur Gökçe, bundan uzak dur Gökçe... Ya, siz başımıza ne geldiğinin fark değilsiniz sanırım! İşgal edildik biz, işgal." Elini hızlı hızlı salladı. "Orda mısınız? Sesim geliyor mu oraya? İşgal edildik diyorum. Yüz yıl sonra yine aynı belayla uğraşıyoruz, diyorum. Bu size bir şey ifade ediyor mu? Ya-... Ne yapalım istiyorsun, anlamıyorum ben-... Altın tepside önlerine mı sunalım adayı? Direnmeden, karşı gelmeden, boyun mu eğelim?!"

İsmet de ayağa kalkarak kızının karşısına geçti. "Senin direnmekten, savaşmaktan anladığın bu mu?" dedi, kınayıcı bir tonda. "Aklında tahta mı eksik evladım senin? Ne geçti şimdi elinize? Çaldınız marşı da ne oldu, ülke mi kurtuldu?"

"Buna pasif direniş derler, Sayın Başkan!" dedi Gökçe, kibirli bir ifadeyle. "Eğer düşman senden güçlüyse, onu top tüfekte alt edemeyeceğini biliyorsan ama yine de teslim olmayı onuruna yediremiyorsan böyle savaşırsın çünkü!"

"İyi bok edersin!" dedi, İsmet sinirle. "Pasif direnişmiş-... Aktifi bitti, pasifine mi geçtin?! *Başımı belayı sokmayı bi' de bu tarafından deneyeyim mi dedin?!*"

"Hıı, öyle dedim! Öyle dedim!"

"Gökçe!"

"Baba!"

İsmet, işaret parmağını tekrar Gökçe'ye doğrulttu. "Yarın, Yüzbaşı Aris'ten özür dileyeceksin, nokta!"

"Ölsem dilemem!"

"Dileyeceksin!" Sonra parmağını Gökalp'e çevirdi. "Sen de dileyeceksin!"

"Oldu olacak balkonumuzdan aşağı da Yunan bayrağı asalım, baba..." Gökalp de ayağa kalkarak kardeşinin yanındaki yerini aldı. "Sırf senin adadaki otoriten bozulmasın diye domalalım gidip de?"

"Ahlaksız!" dedi, İsmet. Sinirden yumruklarını sıkmaya başlamıştı ki, Süreyya'nın sesi duyuldu.

"Yeter!" diye bağırdı, var gücüyle. Tansiyonu fırlamış, başına bıçak gibi ağırlar saplanmaya başlamıştı. "Yeter-... Çekmiyor artık kafam, yeter..."

"Anne-..." Gökçe, Süreyya'nın yanına gelerek tansiyon aletine uzandı. "Ver bana, bi' baka-..."

"Çekil!" Süreyya, Gökçe'nin elini iterek ayağa kalktı. "İstemez. Beni el birliğiyle bu hale getirin sonra da *ver anne tansiyonuna bakayım...* Ama dur, dur bi' kendime geleyim... Konuşacağım ben seninle, konuşacağım..." Zar zor ayaklanarak başını tuta tuta koridordan geçti. Bir yandan da hala söyleniyordu. "Hepinizden bıktım, hepinizden ayrı ayrı bıktım..."

İsmet, ellerini birbirine vurup Gökçe'yle Gökalp'e manidar bakışlar attı. "Aferin, delirttiniz ananızı... Helal olsun ikinize de. Biri hoparlörden marş çaldırınca memleket kurtardım, sanır. Diğer, hayatı iki dudağı arasında değilmiş gibi gider adamın yüzüne yumruk atar!"

"O adam dediğin it!" dedi, Gökalp sıktığı dişlerinin arasından. "O it, daha ilk günden, daha kasama on kuruş para girmemişken tuttu mekanımı mühürletti benim! Ne yapacaktım? Öpücük mü atacaktım yumruk değil de?"

"Hepimizi işin içinde sandı çünkü!" diye cevap verdi, İsmet. "Yerinde olsam ben de öyle düşünürdüm. Ki... Belki de öyledir? Belki de sadece Gökçe'yle sınırlı değildir. Sen de yemişsindir belki bi' bok?"

"He..." Gökalp, ellerini beline dayayıp yavaş yavaş başını salladı. "Hee, evet... Evet baba, valla öyle haklısın ki... Yani çünkü ben o kadar malım ki, günlerdir uğraştığım, üzerine bi' dünya para döktüğüm, personel ayarladığım, içini dışını ayrı düzdüğüm, onca emek verdiğim mekanın, hem de tam açılış gününde, masamda Yüzbaşı oturuyorken gidip borudan İzmir Marşı aldırdım ben. Evet... *İzmir'in dağlarında çiçekler açar, Gökçeada'nın dağlarında işgalciler,* dedim. Nanik de yaptım yüzüne, gördün mü?"

"Ulan yumruk attın herifin suratına, nanikmiş-..."

"İyi yaptı!" dedi Gökçe, kollarını bağlamış dimdik tuttuğu başının üzerinden babasına bakıyordu. "Çoktan hak etmişti o. Daha fazlasını da hak etti, ya... Neyse. Bi' de gördünüz, dimi? Nasıl hemen çıkardı pençelerini? *Ne geldiyse başına Türklerden gelmişmiş...* İşgalcinin mağduru da bambaşka ya, cidden..."

İsmet, "Orada bir hikaye var, belli" dedi. "Boşuna edilmiş bir laf değil o. Belki ailesi belki de bir yakını, Türklerle bir mevzu yaşadı demek ki... Üzerine bu gece de eklenince, işler iyice dönölmez bir noktaya girdi."

Gökalp, İsmet'i alaya aldı. "Tüh ya... Elin işgalci piinin dramına üzülelim, bi' de... Yazık, ne geldi ki başına?"

"Evladım sen andavalsın" dedi İsmet, mavi gözleri büyük bir inanmışlık içinde açılmış, hedefine oğlunu almıştı. "Sen kimi, neyi karşına aldığının farkında değilsin... Bu adam, şu an istese, dese ki *ben o yumruğun hesabını soracağım*, tek kişi önünde duramaz. Kafası atsa gelir buraya gelir, kapımızı kırar, bi' güzel evimize girer, senin yakandan tutar, şuradaki duvara dayar sonra da belinden silahını çıkarır, namlusunu-..."

Gökçe, babasının ağızından çıkan sözlerin devamını dinleyemedi. Bacaklarının arasına saplanan sızıyla iki büküm olup irkilmişti. *Aris* ve *namlu* kelimelerini aynı cümlede duymak istemiyordu. Dün, o yangın merdiveninde olanları atlatamamışken bugünse meyhanenin mutfağında...

"Gökçe!"

Babasının, adını seslenmesiyle düşüncelerinden silkinip "Hı?" dedi Gökçe, panik içinde. "Ne?"

"N'oldu sana?" diye sordu, İsmet. Gökçe'nin hali tuhaf gelmişti.

"Ne-... Ne oldu bana? Hiçbir şey olmadı bana! Sen seslendin ya, Gökçe diye?"

"Üç kere falan seslendim, evet..." İsmet, Gökçe'nin birden dalgınlaştığını fark etse de çok üzerinde durmadı. "Neyse..." diye devam etti. "Bakın, ikinize de tekrar söylüyorum. Yüzbaşı'dan özür dilenecek. Bu konu tartışmaya kapalı... Ben de de bayılmıyorum böyle olmasına, benim de ağrıma gidiyor bir şeyler... Yani, siz... Zannediyor musunuz, size bunları söylerken içim kan ağlamıyor? Zannediyor musunuz, bana çok kolay geliyor evlatlarımı karşı alıp bunları söylemek? Ama..."

"Ama?" diye sordu, ikisi de.

İsmet, nefesini dışarı vererek "Ama..." dedi. "Şimdilik, şu an için, en azından bir süre için böyle olması gerek. Yüzbaşı Aris... Öyle ya da böyle anlaşılabilir, makul, diyaloga açık bir adam." Bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Senin kaç kere canını kurtardı, kaç kere görmezden geldi yaptıklarını?" Sonra Gökalp'e baktı. "Bu gece askerlerini durdurmasa olduğu yerde infaz ederlerdi seni de! Hiçbirimizin de durdurmaya gücü yetmezdi... Yani, sizin anlayacağınız, eğrisini doğrusunu iyi hesap etmek gere... Evet, iyi bir amaç için burada değiller, doğru. Adayı tahakküm altına aldılar, doğru. Bunlara itirazım yok, olamaz da... Ama ikiniz de şunu kaçırıyorsunuz; bu şartlar altında, yarın öbür gün Yüzbaşı Aris bu adadan askerleriyle birlikte geri çekilse, yerine daha iyi birileri gelmeyecek-..."

Gökçe, "Haklısın" diyerek böldü, babasının sözünü. "Sen İstihdam Kurulu kararı denen o istibdat bildirisinin altına imza atmış adamsın, baba... Tabii ki böyle şeyler söyleyeceksin. Politikacı olduğunu unutuyorum bazen."

"Sen çok fazla şeyi unutuyorsun, evladım. Bu yaşta hiç iyiye alamet değil bunlar." İsmet'in kinayeli sözleriyle Gökçe'nin kaşları çatılmıştı. İsmet'se aynı imalı tonda konuşmasını sürdürdü. "O kurulda niye bulunduğumu unutuyorsun, mesela. O bildiriden kaç tane madde çıkarttığımı unutuyorsun. Askerlerin tutukladığı kaç gencin salıverildiğini unutuyorsun. Beş gündür adaya gelen ticari gemilerin esnafa nasıl can suyu olduğunu unutuyorsun... Herhalde bunları hoparlörden marş bağirttirarak yapmadığımız için, aklında kalmıyor hiçbiri..." Gökçe tam lafa girecekti ki İsmet, "Ki ben, sana bunları anlattım" diye sözüne devam etti. "İkinize de anlattım. Savaşmanın tek bir yolunun olmadığını, diplomasinin en büyük silah olduğunu defalarca anlattım. O yüzden... Size artık neyi, neden yaptığımı tekrar tekrar izah etmeyeceğim. İkiniz de kazık kadar oldunuz..."

Yüzbaşı'yla neden aramı iyi tutmaya çalıştığımı hala göremiyorsanız, o masada neden oturduğumu hala anlayamıyorsanız... Niye *özür dileyin* dediğimi idrak edemiyorsanız... Daha fazla konuşmamıza da gerek yok. Size göre, demek ki *babanız otorite düşkün, işbirlikçi bir koltuk sevdalısı*. Bana göre de, *benim iki evladım da fevri, kontrolsüz ve eksik akıllı*. Neyi tartışacağız daha biz?"

"Baba yapma-... Sanki, başka yolumuz yokmuş da, bir tek buna mecburmuşuz gi-..."

"Mecburuz!" dedi, İsmet. Kararlı bir tonda Gökçe'nin sözünü bölmüştü. Nutuk'un izni olmadan bu mecburiyetin asıl sebebini açıktan söyleyemiyor, savaşa hazırlanmadan düşmana saldırmanın hiçbir yarar getirmeyeceğini doğrudan dillendiremiyordu. Bunun yerine seçtiği cümlelerse aslında gerçeğe en yakın olanlardı. Yine de, *Yüzbaşı Aris'le adanın selameti için yakınlık kurduğunu söylerken bile çocuklarının gözünün içine bakarak kelimelerinin ardını görmelerini istiyordu*. Rahatlamaya çalışır gibi derin bir nefes verdiğinde "Mecburuz..." diye devam etti. "Hepimiz mecburuz... Hem ada halkının hem de asıl, bizzat ailemizin dirliği için..." Gözleriyle Gökalp'i işaret etti. "Senin mekanın gitti... O mühür öylece yerinde kalsın, emeğin çöp olsun istemiyorsan, yumruklarına hakim olmaya mecbursun." Bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Senin adın isyancıya çıktı... O parmaklıkların ardına bir daha girmek, hastane köşelerinde midende zehirle sürünmek istemiyorsan, çeneni kapalı tutmaya mecbursun." Sonra eliyle koridoru işaret etti. "Anneniz tansiyon hastası... Yarın, öbür gün haberinizi alıp bir yerde düşüp kalsın istemiyorsanız, ikiniz de... İkiniz de elinize, dilinize sahip çıkmaya mecbursunuz!"

İsmet'in sözleri bittiğinde Gökçe ve Gökalp birbirine baktı. Sanki ikisinden biri öne atılıp itiraz etse diğeri de peşinden gidecek cesareti bulacaktı. Ama babaları bu defa en hassas karınlarına çalışmıştı. *Annelerine*. Süreyya Hanım'ın tansiyonu, Adalı ailesinde öne sürülebilecek en son karttı. *Bu kartın üzerine kimse bir daha desteyi karıştırmazdı*.

İsmet, çocuklarından onay alamasa da hiç değilse itiraz sesi duymadığı için bir nebze olsun rahatlamış hissediyordu. İkisini, ne yapacağını bilemez halde ardında bırakıp salondan çıkarken emir verir gibi söylediği sözlerin işe yarayacağındansa emin değildi. *Kuru bir özür, Yüzbaşı Aris için yeterli olur muydu?* Yıkılan köprüleri yeniden kurmak için, aynı masada yeniden kadeh kaldırmak için yeter miydi?

Muhakkak ki yetmeyecekti.

Muhakkak ki çok daha fazlası gerekecekti.

Gökçe, sabahı zor etmişti. Gözünü kapattığı anda Yüzbaşı Aris'in suretini görüyor, uykuya hiç dalamadan yatağın içinde döndükçe dönüyordu. Göz kapaklarının önüne yerleşen görüntüleri, zihninden silmek için gece boyu hırpaladı kendini. Yine de belli belirsiz anların en sahici halleriyle hafızasına yerleşmesine engel olamıyordu.

Kaç kere yataktan kalkıp odasının içinde volta attığını, kaç kere rastgele bir kitap seçip okumaya çalıştığını, playlist'inde kaç şarkı değiştirdiğini, kaç kez pencereden bakıp kaç kez boş duvarı izlediğini unutmuştu. Her birinin sonunda ise Aris'in siması belirlediğinden kalbi büyük bir nefret patlaması içinde çarpmaya başlıyordu. Nefretin Gökçe'ye hissettirdikleri ne tuhaftı...

"Nefret çok güçlü bir bağdır..."

Aris'in sözleri kulağında yankılanınca başını hızlı hızlı salladı Gökçe. Ama yankılar bitecek gibi değildi.

"O halde hiç buradan çıkmasak keşke..."

"Ben mendili hatırlayacağım..."

Yastığını kulaklarına bastırsa da sözleri hala duyuyordu.

"Eğer bir gün cesaret edersen, neler yapabildiğimi sana göstermeyi çok isterim."

"Çıkar şu maskeyi yoksa ben sana nasıl çıkarttıracağımı biliyorum..."

Son iki cümle aklına düşer düşmez önce kadınlığında dolanan namluyla baştan ayağa nasıl ürperdiğini hatırladı sonra kasıklarında hissettiği şiddetli bir sızıyla nasıl da sarsıldığını...

O an yatağından hızlıca doğruldu. Eli, nefretin binbir haliyle çarpan kalbinin üzerindeydi. Gözlerini kapayıp derin derin nefes aldı ve yavaşça dışarı üfledi. Küstah bir işgalcinin eril aurasıyla daha fazla manipüle edilemezdi. Yataktan fırlar gibi kalkarak gardırobunun başına geçti. Altına koyu tonlarda, dar bir kot pantolon, üzerine siyah renkli bir askılı, onun üzerineyse yine aynı tonlarda belde biten kot bir ceket giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapıp çapraz askılı çantasını da omzuna aldığı anda saate baktı, 05.58'i gösteriyordu.

Yasağın bitmesine iki dakika kalmıştı. Gece hem yasaklar başladığı için hem de evinin önünde bekçi gibi dikilen iki Yunan askerinin göz hapsine alındıkları için evinden kımlıdayamamış, Ezgi'yi arayarak yasak saati biter bitmez yanına geleceğini söylemişti. O sebeple çok fazla oyalanmak istemedi. Merdivenlerden sessizce inerek evin dış kapısından çıktı.

Motosiklete binip kaskını takarken askerlerin de araçlarına atladığını gördü. *Gökçe'yi takip edeceklerini açıktan göstermekte beis duymuyorlardı demek ki.*

Lojmanların kapısına kadar Gökçe önde askerler arkada birlikte yol aldılar. Gökçe, motosikleti park edip Yüzbaşı'nın olduğu apartmana doğru yürümeye başladığında ise askerlerden biri telefonunu çoktan kulağına götürmüştü. Tehlikeli şahsın konumunu, komutanlarına haber veriyorlardı.

Gökçe, askerlere aldırmadan çarçabuk apartmandan içeri girdi. Asansörle beşince kata çıktığında Ezgi'nin kaldığı evin kapısını alacaklı gibi çalmaya başladı.

Çok geçmeden kapıyı açan Ezgi, Gökçe'nin yüzüne uykulu gözlerle bakıyordu. "Gökçe abla, bu saatte-..."

Gökçe hızlıca içeri girerek panik içinde "İyisin, dimi?" dedi, Ezgi'nin sözünü bölerek. "Telefonda *bir şey yok falan* dedin ama aklım kaldı yine de."

"Ben iyiyim de, sen pek öyle görünmüyorsun" diye cevap verdi, Ezgi. Sesi sabahın kör saatinde uyandırıldığı için bezgin çıkmıştı.

"İyi değilim çünkü Ezgi. Anlattım dün sana neler olduğunu..." Adımlarını hızlıca yatak odasına yönlendirerek Ezgi'nin küçük bir çanta içinde duran birkaç parça eşyasını toplamaya başladı. "Bunlardan başka var mı bir şeyin?"

"Anlamadım? N'apıyorsun sen?"

"Toparlanıyoruz Ezgiciğim. Burada kalacak değiliz onca şeyden sonra..."

Ezgi, Gökçe'nin elinden çantasını çeker gibi aldı. "Sen istediğin zaman istediğin yere gidebilirsin!" dedi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum!" Eliyle alnındaki yaraları ve rengi giderek kahverengiye dönen sol göz kapağının üstündeki ödemi gösterdi. "Bak, halime bak! Görüyor musun? Ben bu halde eve falan dönmem!"

Gökçe, Ezgi'nin yanına giderek yavaşça omzuna dokundu. "Eve gitmeyeceksin zaten bitanem, bize gidiyoru-..."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, Gökçe abla!"

"Ezgi-..."

"Ya yeter!" Ezgi, Gökçe'nin elini iterek birkaç adım geri çekildi. "Gitmiyorum, dedim hiçbir yere-... Süreyya teyzenin sorgulamalarıyla, Gökalp abinin *kim yaptıysa gidip dövelim* diye çıkışmalarıyla uğraşamam-... Sen ne halde olduğumun farkında mısın benim? Ne yaşadığımın ne

hissettiğimin-... Kafanı bir an için şu saçma ego savaşından kaldırıp etrafına bi' baksana sen ya..."

"Ego savaşından?"

"Aynen öyle!"

Gökçe, Ezgi'nin bu hallerine alışık değildi. Yüzüne suçlayıcı gözlerle bakmasına, sesinin tonlamasındaki siteme, ısrarla ayak diretmesine... Günlerdir sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi büyük bir sessizlik içinde köşesinde oturan kız çocuğu, karşısında birden öfke kusmaya başlamıştı. *İyiym demesi, kocaman bir balonu demek ki.* Gökçe, anlayışlı kalmaya çalışarak, "Ezgi ben sadece senin için endişeleniyorum" dedi. "O herif dün meyhanede neler söyledi, abime yumruk attı, mekanı mühürletti. Tüm bunlardan sonra burada kalmamız doğru değil. Hem Yüzbaşı da gitmemizi isteyecektir. O da böyle düşünüyordur."

"Öyle mi?" dedi, Ezgi. "Gel..." Gökçe'nin bileğini yakalayıp salona sürüklemeye başladı. "Gel, ben sana ne düşündüğünü direkt göstereyim..."

"N'apıyorsun?"

"Gel, gel..." Ezgi, Gökçe'yi salona kadar getirip elini bileğinden çekti ve orta sehpanın üzerinde duran bir kartviziti hızlıca Gökçe'nin avcuna koydu.

"Bu ne?" dedi, Gökçe. Aslında bakışları kartvizite değdiği anda ne olduğunu anlamıştı. *Bu, Aris'in Ezgi'yle ilgili aklında olduğunu söylediği şeydi.*

"Yarıdan itibaren seanslarına başlayacağım psikoloğun kartviziti!" dedi Ezgi. Tek kaşını havalandırmış, üstenci bir tavır takınmıştı. "Adoni getirdi dün gece. Yüzbaşı, hem bunu haber vermesini istemiş hem de... Olanlardan sonra muhtemelen senin artık burada kalmak istemeyeceğini ama benim dilediğim kadar kalmaya devam edebileceğimi söylemesini istemiş Adoni'den."

"Ezgi-..."

"İşte, 'ego' derken, tam olarak bunu kastediyorum!" dedi Ezgi. Gökçe'nin konuşmasına müsaade etmemişti. "O kadar kendine odaklısın ki... Ya, kafanı kaldırıp ne olup bittiğine bakmıyorsun bile! Eğer baksaydın görürdün. Görseydin sabahın köründe beni apar topar buradan götürmeye kalkmazdın. Çünkü en azından Yüzbaşı'nın beni buradan kovar gibi göndermeyeceğini bilirdin."

"Ezgi-..." Gökçe, alttan almaya çalıştıkça streten terlemeye başlamıştı. "Evet, bu adam sana evini açtı. Evet, senin hakkını aradı, sırrını tuttu. Ama

böyle heriflerin sağı solu belli olmaz. Sen, meyhanede nasıl delirdiğini görmedin onu-..."

"Tek bir şey soracağım" dedi Ezgi, Gökçe'nin sözünü bölerek. "Sen, Yüzbaşı'nın gerçekten onca şeyden sonra... Başıma gelenlerden, bana verdiği sözlerden sonra... İsmet amcaya karşı sırrımızı tutmuşken, üstelik yüzüm, gözüm bu haldeyken... Beni buradan, elime çantamı tutuşturup göndereceğini düşündün mü?"

Gökçe omuzlarını silkti. "Düşünmesem niye buraya geleyim?"

"Gökçe abla..." dedi, Ezgi. İkna olmamıştı. "Yüzbaşı Aris'in beni buradan kovar gibi göndereceğini gerçekten düşündün mü?"

"Yani, kovar gibi değil de..."

"Düşündün mü düşünmedin mi?"

Gökçe, gözlerini Ezgi'den kaçırarak "Düşünmek durumundayım..." dedi. Ezgi kollarını bağlamış, Gökçe'nin kıvrımlarını izliyordu. "Sonuçta herkesten her şeyi beklemek gerek."

Ezgi başını salladı. "Düşünmedin."

"Gayet de düşündüm!"

İnanmamış gibi yüzünü ekşiten Ezgi, hızlı adımlarla yatak odasına doğru yürümeye başladı. Gökçe de peşinden gelirken bir yandan da hala Ezgi'ye itiraz ediyordu. "*Düşündüm*, diyorum sana! Düşünüyorum, tamam mı? Söylediği, yaptığı, yapacağı her şeyi-... Dün gecedan beri başka bir şey düşünmüyorum ki-... "

Ezgi, yatak odasının kapısının eşiğine geldiğinde durdu. Önünü Gökçe'ye dönerek bir elini kapıya dayayıp "Aynı şeyden bahsettiğimize emin miyiz?" diye sordu.

"O ne demek ya?"

Ezgi, "Düşün bakalım, ne demek?" dedi. "Her şeyi çok düşünüyorsun ya hani..."

"Ezgi!"

"Müsaadenle ablacığım" dedi Ezgi, kelimesini bastırarak. "Ben uyumaya devam edeceğim. Sana iyi düşünmeler!"

"Ez-..." Gökçe'nin sözü, yüzüne kapatılan kapıyla birlikte yarıda kaldı. Sinirle birkaç adım geri çekildiğinde bir gözü dış kapıda diğeri salon kapısındaydı. Gitmek ve kalmak arasında.

Düşünmek ve düşünmemek arasında.

İnkâr ve idrak arasında.

Yusuf Müdür, öğle vakti sıralarında makam odasındaki koltuğuna yaslanmış, masasının üzerinden esen vantilatörün karşısında, limonatasını yudumluyordu. Bakışları, dakikalardır içeride volta atan Gökalp'le kesiştiğinde "Bi' otur artık, amına koyayım! Başım döndü" diye söylendi.

"Tabii abi, haklısın..." dedi Gökalp, iğneleyici bir sesle. "O piç heriften özür dileyecek olan sen değilsin nasılsa... Yerinde olsam ben de oturur, buz gibi limonatamı içerdim."

"Haa, işte bunları o piç herifin suratına yumruğu basmadan önce düşünecektin, amına kodumun grizekalısı seni."

"Müdürüm ayıp oluyor ama..." diye diklendi, Gökalp. "Bana *Direnış-39'la temas kur* diyen sendin, *içeride adamın olsun* diyen sendin. Ben de sana daha üç gün önce gelip *adamım böyle böyle diyor, ayın 9'unda böyle böyle yapacakmışlar, babam da Yüzbaşı'yı meyhaneye çağırmış, bu top bizim götümüze girmesin* dedim."

"Eee?"

"Eee'si abi... *Yüzbaşı iki kızarır, iki morarır geçer gider* dedin bana. *Ses etme, adamların işlerini bozma, alt tarafı bir marştan ne olacak*, dedin."

"La oğlum..." Yusuf, pipetiyle limonatasının dibini çekerken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu. "Ben senin bacının da işin içinde olduğunu nereden bileyim la? Bi' de bağılıyor dün orada Yüzbaşı'ya..." Sesini inceltti. "*Ay n'olur beni suçlayın, aman hepsi benim bok yemem, ben yaptım, ben diye... Ayarsız la senin kardeşin...*"

"Hem de ne ayarsız... Grupla görüştüğünü biliyordum da marş olayına doğrudan karışacağını-... Hadi karıştı diyelim, pat diye söyleyeceğini-... Düşünemedim işte abi, ne bileyim! Sokacağım böyle işe ya... Düşüğümüz hale bak! Zaten-... Daha benim dilim nasıl özür dilemeye varacak onu bile bilmiyorum. Bi' de Gökçe'yi ikna etmeye çalışacağım ki, işte bu en zoru. Yüzbaşı'dan özür falan dilemez o."

"Valla ben onu, bunu bilmem." Yusuf Müdür, bardağını masaya bırakıp takındığı ciddiyetle bakışlarını Gökalp'e çevirdi. "Bak, bu ikinci falson oldu... Daha üç hafta önce herifler, bizim kalaşnikoflarımızı çalıp panayırdan katliam yaptı la. Götümüzde patladı hepsi-... N'oldu? Hani jandarmadan önce sen buluyordun saldırganı? Yok! Tık yok-... Yetmedi, üstüne bi' de abi-kardeş güçlerinizi birleştirip meyhaneyi mühürlettiniz amına koyayım! Götüm çıktı la benim günlerce iç duvarları kırarken... Ama siz iki dakikada her şeyin içine etmeyi başardınız yine. Al, çöp oldu hepsi. Orası mühürlü kalırsa da bir bok yapamayız bundan sonra." Kısa bir duraksamadan sonra

lafı toparlar gibi "Yani..." dedi, kelimesini bastırarak. "Ne yap ne et, o deli kardeşini de ikna et, gidin özür mü diliyorsunuz ne bok yiyorsanız halledin mevzuyu."

Gökalp, "Sen bilmiyorsun onun inadını" dedi, bezgin bir sesle. "Gökçe, o heriften özür mözür dilemez."

"Diler, diler..."

"Dilemez abi!"

Yusuf, sesli bir nefes vererek bakışlarını düşünür gibi kıstı. Elini çenesine götürüp bıyığının üzerinden birkaç kez geçtikten sonra "Dileyecek..." dedi. "Anlatacaklarından sonra... Dilemesin de göreyim ben onu..."

"Ne anlatacağım abi? Delirdin mi sen? Eğer bilirse Gökçe doğru durmaz. Tutamayız o-..."

"La oğlum, bi' dur... Bi' dur la bi' dur..." Yusuf Müdür ayağa kalkarak Gökalp'in karşısına geçti. "Onu demiyorum... Kerim'e anlattığını anlatacaksın sadece. Meyhanenin sadece paravan olduğunu söyleyeceksin. Adada büyük tezgah döndüğünü, bunu araştırmak için işte gruplarla, Türk çetecilerle, bilmem nelerle irtibat halinde olduğunu anlatacaksın. Meyhane kapanınca da haliyle bu durumdan zarar gördün, falan filan..." Kolunu Gökalp'in omzuna atarak sesine gizemli bir ton yerleştirdi. "Zaten bizim Direniş-39'un içinde adamımız yok mu? O da bunları teyit eder gibi konuşsa bitti, gitti işte..."

Gökalp, bakışlarını düşünür gibi hafiften kıstı. Sonra ağzını kırıstırarak "Abi, bak bu benim de aklıma gelmedi değil ama..." dedi. "Gökçe bi' daha çok darlar beni. Hep aksiyon görmek ister, yerli yersiz meyhaneye gelir... Baş edemeyiz biz onunla. Hem, hadi diyelim Gökçe ikna oldu. Gitti, heriften özür diledi. Yüzbaşı'nın geri adım atacağı nereden belli? Belki de hiç sikine bile takmayacak. Boş yere her şeyi riske atmayalım..."

"Risk misk yok la ortada..." dedi, Yusuf kinayeli bir tonda. "Yüzbaşı yumuşar... Gökçe kızımızın bi' özüne bakar... Rahat ol sen."

"O ne demek abi şimdi? Öyle imalı imalı..."

"Celallenme la hemen..." Yusuf, dilinin ardında beklettiği imayı biraz daha muhafaza etmeye karar verdi. Dün Yüzbaşı Aris'in Gökçe'ye bakışlarını oldukça nahoş bulmuştu. Yine de suyu bulandırmak istemediğinden geri adım attı. "Gökçe'nin ağzı iyi laf yapar diyorum la. Ayrıca... İsmet'i de unutmayalım. Dün hepinizden endişeli görünüyordu Yüzbaşı'yla arası açıldı diye. Onun da vardır la bi' hesabı..." Gökalp'in

omzunu eliyle sıktı. "Sen müdürünün sözünü dinle... Siz abi-kardeş bi' güzel özür dilerseniz, babanız da yapar bir güzellik. Hepsi hallolur."

"Öyle mi diyorsun abi?"

Yusuf başını salladı. "Ahan da dedim bile!

Anons: "TOK TV yayın hayatına işte bu görüntülerle başlıyor!"

Fon: Gökçeada sokaklarını inleten İzmir Marşı ve Yunan Karargahını basan Direniş-39 üyelerinin görüntüleri...

Altyazı: "Keeping Order Team'i(KOT) ters çevirip içinden geçen kanal... Türkiye Onlara Kalmaz(TOK) TV!"

Ses: "Gözümüz tok, sırtımız pek! 39'uncu kanalda yayındayız! Bundan böyle sindirilmiş Gökçeada halkının, işgal ve yalanlarla uyu-..."

Yüzbaşı Aris, görüntüleri daha fazla izlemeye tahammül edemeyerek önündeki laptop bilgisayarı sinirle kapattı. Dün gecedan beri, yaptıkları korsan yayınlarla seslerini uluslararası basına kadar duyurmayı başaran TOK TV yüzünden telefonları bir an olsun susmuyordu. En çok da babası, Amiral Markos'dan azar işitmişti. *Böyle bir kepezeliğin izahı olamaz, demişti Markos. Bu, üzerlerine bombalar atılmasından bile kötüydü; madara edici koca bir kepezelikti. TOK TV yayınları derhal engellenmeli, Direniş-39 üyeleri ivedilikle kurşuna dizilmeliydi.*

Aris, Markos'un azarlarını tek kelime etmeden dinledikten sonra telefonu kapatmış, yaşananlarla ilgili görüşlerini almak isteyen uluslararası basına da *her şeyin kontrol altında olduğunu* söylemekten öteye gidememişti. Onca badire atlattıktan ve bir şekilde her birinin üstesinden basına malzeme vermeden gelmeyi başardıktan sonra alt tarafı bir marşla nasıl da tepetaklak olmuşlardı! *Hepsi o kız yüzündendi. Adayı temsil ettiği yetmezmiş gibi üstüne bir de uluslararası basında kendi rezilliklerini de temsil etmeyi başaran Gökçe Adalı yüzünden!*

Aris, dirseklerini masasına dayamış, yüzünü elleriyle kapatmış halde kara kara düşünürken kapı çaldı. "Gir!"

"Yüzbaşım!" dedi Adoni, kep selamı vererek. "Dışarıda gazeteci bir hanımefendi var. Muhakkak sizinle görüşmek istiyor-..."

"Umurumda değil, gönder gitsin."

"Benzerini söyledim, Yüzbaşım" diye cevap verdi, Adoni. "Ama hanımefendi, *izleyeceğiniz görüntülerden sonra aynı kanıda olmayacağınızı* söylüyor."

"Marş olayıyla ilgili tek bir görüntü dahi izlemek istemiyorum, Teğmen. Gönder, gitsin dedim."

"Benzerini söyledim, Yüzbaşım" dedi tekrar, Adoni. "Ama hanımefendi *izleyeceğiniz görüntülerin marş olayıyla ilgili olmadığını* da söylüyor."

Aris, kendisi adına vereceği tüm muhtemel cevapları itinayla eleyen Adoni'nin yüzüne ters ters baktı. "Al içeri" dedi ardından, son derece meraksız bir tonda.

Teğmen Adoni, başını sallayıp kapıyı hızlıca açtığında gazeteci Elif, elinde tuttuğu bir bellekle eşikten içeri girdi. Hali pek de normal görünmüyordu. Yüzbaşı Aris, ayağa kalkıp Elif'in karşısına dikildi ve yüzüne yadırgayan gözlerle bakarak "Seni dinliyorum" dedi.

Elif, orta ve işaret parmağı arasına aldığı belleği Aris'e göstererek "Size anlatacaklarım var" dedi. "Daha doğrusu göstereceklerim... Ama önce bu görüntüler yüzünden başıma bir iş gelmeyeceği-..."

Aris, kızın elindeki belleği ani bir manevrayla çekip aldı ve hiçbir şey demeden bilgisayarının başına oturdu. Belleği okuttuğunda karşısına güvenlik şifresi çıktı. "Şifreyi gir" dedi kıza, soğuk bir sesle. Elif'ten cevap gelmeyince "Başına bir iş gelmeyecek, şifreyi gir!" diye yineledi. Elif tereddütlü adımlarla Aris'in yanına gelip belleğin güvenlik şifresini girdi. Şimdi karşılarında iki ayrı video kaydı duruyordu. Elif önce ilk videoyu açtı. Görüntüler, 3 Eylül akşamı meydana düzenlenen törene aitti. Aris, kaydı görür görmez kaşlarını çatarak yüzünü Elif' çevirdi. "Ne demek bu?!" dedi, azarlar gibi. "*O güne dair elinizde kayıt var mı*, diye adadaki tüm gazetecileri, muhabirleri tek tek sorguladık. Bunu bana şimdi mi gösteriyorsun?"

"Korktum çünkü!" dedi, kız panik içinde. "Görüntü almak yasak demiştiniz-... Durduk yere başım belaya girsin istemedim. Ama sonra-..."

"Sonra ne?"

"Sonra bir şey fark ettim..." dedi, kız. Video kaydını otuz beş dakika kadar ilerletip işaret parmağını ekrandaki polis üniformalı birine uzattı. "Şu adam..." Adam, meydana kurulan platformun arkasındaki, ikramların hazırlandığı bölmede dolaşüyor, ellerinde kadehlerle ayakta muhabbet eden Yunan askerleriyle bir şeyler konuşuyordu. Elif, parmağıyla adamın sağ ayağını işaret ederek "Şuraya bakın" dedi. "Sağ ayağıyla ritim tutar gibi yaptığı hareketlere..."

Sonra diğer video kaydını açtı. Bu kayıttaki görüntülerse, 15 Ağustos Meryem Ana Panayırında yaşanan katliamdan saniyeler sonrasına aitti.

"Şimdi de şu adama bakın" diye devam etti, Elif. "Sağ ayağına bakın..." Parmağıyla, hala yakalanamamış olan ikinci saldırganı gösterdi. Diğeri, meydanda ahkam keser gibi avaz avaz bağırırken o, elinde silahıyla sadece dikiliyordu. Saniyeler sonra ise sağ ayağını yavaş yavaş kıpırdatmaya başladı. *İki tık tık sağa, iki tık tık sola. Bir tık arkaya, bir tık öne.* Elif, çekingen bir sesle "Biliyorum görünüşleri farklı ama..." diye ekledi, Elif. "Bana kalırsa bunların ikisi aynı kişi. Tesadüf olamaz çünkü... Aynı ritmik hareketler, aynı ayakla, aynı sıralamayla... Hiç farkında olmadan yapıyor. Bir şeye tempo tutuyor gibi. Sanki ne bileyim bir yerlerden-..."

"Müzik sesi duyuyor gibi..." dedi, Aris. Elif'in cümlesini kendi kendine hayıflanır gibi tamamlamıştı.

"Farkındayım, kulağa deli saçması geliyor ama-..."

"Gelmiyor..." dedi, Aris. Sesi önce belli belirsiz çıkmıştı. Sonra ağzından okkalı bir küfür savurup elini hızla masaya vurunca Elif olduğu yerde sıçradı.

Adoni, kendi dilinde "Antika radyolu adam!" dedi. Aris'in yüzüne ne yapacağını şaşırmış halde bakıyordu. "Törende olduğuna göre, askerlerimize uyuşturucuyu da o vermiş!"

Aris ayağa kalkarak Adoni'nin karşısına geçti. "Sonra da askerlerin peşinden gitti! Olay çıkarttıklarından emin olmak için!"

Sonrasını ikisi de biliyordu. Ezgi'yi askerlerin önüne yem eden de, onları Marmaros'a götürüp ona zarar vermeleri için tüm koşulları yaratan da aynı kişiydi. Belki de elinde, klasik müzik çalan radyosuyla Ezgi'nin acı çığlıklarını uzaktan dinlerken, hiç farkında olmadan aynı hareketi yine yapmıştı. *İki tık tık sağa, iki tık tık sola, bir tık arkaya, bir tık öne.*

O sıra Elif de Aris ve Adoni'nin yanına geldi. "Adada böyle bir polis yok" dedi, bakışlarını ikisi arasında gezdirerek. "Kılık değiştirmekte usta bu adam... Panayır günündeki saldırıda da kimse yüzünü tanıyamamıştı o yüzden. Ama bana ilk günden beri hep tanıdık geldi. Sonra törendeki videoyu da izleyince... Neyse ki artık yüzünü olmasa da hareketini tanıyoruz."

Aris, "Bundan kimseye bahsettin mi?" diye sordu.

Elif başını iki yana salladı. "Hayır, tek bir kimseye bile."

"Seni takip eden, dikkatini çeken biri oldu mu?"

"Hayır, olmadı."

"Uyarmama gerek var mı, bilmiyorum ama-..."

"Hayır, yok Yüzbaşı" dedi, Elif. "Dikkatli olacağım, kimseye de tek kelime etmeyeceğim. Karşımızda nasıl bir manyak olduğunun farkındayım. Size gelecek kadar çaresiz kalmamdan bunu anlamış olmanız lazım."

Aris, Elif'in sözlerini başıyla onayladı. "Çıkabilirsin."

Elif, günlerdir beynini kemiren bir meseleyi sonunda Yüzbaşı'yla paylaştığı için rahatlamıştı. Adoni'ye, acil bir duruma karşı iletişim bilgilerini verdikten sonra Aris'in makam odasından dışarı çıktığında, video kayıtlarının işe yaramasını ummaktan başka elinden gelen bir şey olmadığını düşündü.

Elif, koridordan hızlı adımlarla geçip karargahın alt katına inen merdivenlere yönelirken, bir çift gözün yüzüne ölümcül bakışlar attığının ise farkında değildi.

Yaklaşık bir saattir Aris'in odasının önünde bekleyen Gökçe, kollarını birbirine bağlamış, sırtını duvara yaslamış halde çenesinin ucuyla Elif'i işaret ederek, "Görüyor musun?" dedi, hemen yanında duran Gökalp'e. "Bizi bir saattir bekletiyor burada ama kızı nasıl kabul etti hemen içeri..."

Gökçe, birkaç saat önce Gökalp'le buluştuğunda, ilkin duyduklarına inanmakta zorlanmıştı. Çok geçmedense büyük bir sevinç patlaması içinde abisinin boynuna sarıldı. Bir yandan günlerdir onu meyhane yüzünden boşuna suçladığı için mahcup hissediyor, bir yandan yine fevri davrandığı için kendini suçluyor, diğer yandan da bunları kendisine daha önce anlatmadığı için Gökalp'e öfkeleniyordu. Nihayetinde sakinleştiğinde ise Yüzbaşı Aris'ten özür dilemek için kısa bir mental arınma yaşaması gerekti. Abi-kardeş, birbirlerinin karşısına geçerek sıra sıra nasıl özür dileyebileceklerinin, alacakları ve verecekleri muhtemel cevapların provasını yaptılar. Ama provaların hiçbirinde bir saat boyunca karargahın koridorunda bekletilmek yoktu.

Şimdiyse, kendisi dışarıda bekletilirken gazeteci kızın içeri alınmasına müthiş derecede bilenmişti Gökçe. *Sonuçta ne olursa olsun Yüzbaşı'yla iyi, kötü hukukları vardı. Bu yaptığı ayıptı. Ayağına kadar gelen biri, bu kadar zaman dışarıda bekletilmezdi. İnsan önce bir dinler, anlamaya çalışırdı. Hayret bir şeydi yani.*

O sırada Yüzbaşı Aris'in makam odasının kapısı hızlıca açılınca abi kardeş aynı anda yaslandıkları duvardan doğruldular. Aris, ikisini de hiç görmemiş gibi yanında Teğmen Adoni'yle birlikte kendi dilinde bir şeyler konuşarak koridorda ilerlemeye başladı.

Gökçe, birden dondu kaldı. Gözü önce Yüzbaşı'nın sağ eline kaymıştı. Bandaj durmasına rağmen avcunun içinden sardığı yeşil puantiyeli beyaz mendil yerinde yoktu. *Çıkarmıştı. Mendili çıkarmıştı.* Dahası şimdi de önünden dümdüz geçip gidiyordu. "Görmezden geldi bizi!" diye hayretle mırıldandı, Gökçe. Önce kendi kendine sonra abisine doğru. İnanamamış gibi Gökalp'in kolunu asılıyordu. "Görmemiş gibi yaptı bizi-... Abi, sana diyorum! Bir şey yapsana!"

"N'apayım kızım? Dürteyim mi herifi?!"

Gökçe, abisinden hayır gelmeyeceğini anladığı için adımlarını hızlandırarak Aris'in arkasından koşmaya başladı. Bir yandan da "Yüzbaşı!" diye bağıırıyordu. Aris, aldırmadan yürümeye devam edince Gökçe koşmaya başladı. Önce koridoru döndü sonra merdivenlerden indi. Soluk soluğa bir kere daha seslendi. "Yüzbaşı!"

Aris, karargahtan çıkıp askeri araca doğru yürürken hala bir kez olsun arkasını dönüp Gökçe'ye bakmış değildi. İlgili konuda konuşması yasaklandığından Adoni de ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

Gökçe'yi duymazdan gelerek aracın yanına vardıklarında Adoni ön koltuğa geçti. Aris de, gayet rahat tavırlarla arka kapıyı açmıştı ki, Gökçe son anda yetişip elini cama bastırıldığı gibi kapıyı kapattı. "Kaç oldu size sesleniyorum, Yüzbaşı!" dedi, kesik kesik soluyarak. "Duymuyor musunuz beni?"

Aris, üst dudağını içe doğru kıvrarak "Sanırım duymadım" dedi. "Bir dahakine hoparlör kullanmayı dene." Ardından Gökçe'nin cevap vermesine fırsat tanımadan aracın kapısını tekrar açtı ve hızlıca içeri girdi. Sırtını koltuğa yaslayıp güneş gözlüklerini taktığında, Gökçe dışarıdan camı tıklatarak şansını zorlamayı sürdürüyordu.

"Yüzbaşı! Konuşabilir miyiz bi' iki dakika? Size diyorum!" Birkaç kere daha cama vursa da Aris oralı olmadı. Araç, çok geçmeden hareket ederek karargahın önünden uzaklaşmaya başladığında Gökçe'nin eli hala havadaydı. Mavi gözlerine öfkeyle karışık mahzun bir ifade yerleşti birden. "Nasıl ya-..." dedi. "Manyığa bak-... Ben gösteririm sana beni görmezden gelmeyi!"

Görmezden gelmeyi, göstermek...

Gökçe'nin o andan itibaren beş gün boyunca Aris'in karşısındaki tek gayesi bu oldu;

Kendini göstermek.

Bu, 'kaçan kovalanır' oyununda Aris'in payına düşense belliydi;

Görmemek.

-10 Eylül

Yüzbaşı Aris, ertesi gün akşam sularında, beraberinde Teğmen Adoni'yle birlikte karargahtan lojmanlara dönmüştü. Aracı otoparka park ettikten sonra kendi aralarında konuşarak evlerinin olduğu apartmana doğru yürüyorlardı ki, duydukları sesle ikisi de irkildi.

"YÜZBAŞI!"

Gökçe, altında siyah bir kot şort, üzerinde aynı renklerde bir tişört, başında yine siyah bir şapka ve elinde tuttuğu büyük bir el hoparlörüyle tam karşılarına geçmişti.

"ŞİMDİ DUYUYOR MUSUNUZ BENİ?"

Adoni, gülmeye başlarken Aris'in ters bakışlarını görünce birkaç adım geri çekilerek sustu.

"SİZE SORUYORUM YÜZB-..."

Aris, Gökçe'nin elinden hoparlörü hızlıca çekip aldı. "Duyuyorum!" dedi, oldukça yüksek bir sesle. "Sadece ben değil, tüm lojman duyuyor!"

"İyi! Madem duyuyorsunuz, o halde beni dinlemek için bi' iki dakikanız vardır!"

Aris, kaşlarının ortasını çatarak "Seni duyduğumu söyledim" dedi. "Dinleyeceğimi değil."

Gökçe afalladı. "Nasıl yani ya-..."

Bu kez hoparlörü kullanan Aris'ti.

"SENİ DUYDUĞUMU SÖYLEDİM, DİYORUM, DİNLEYECEĞİMİ DEĞİL!"

O anda hamle sırası Gökçe'ye geçti. Aris'in elinden hoparlörü alarak ağzına yaklaştırdı.

"NEDENMİŞ O?"

Son hamleyi yapan ise Aris oldu. Gökçe'nin elindeki hoparlörü yeniden alıp ağzına dayadığında cevabı oldukça netti.

"ÇÜNKÜ BİR ŞEYİ DUYMAK, ONU DİNLEYECEĞİN ANLAMINA GELMEZ. Kİ BUNU KENDİ KARAKTERİNDEN TECRUBEYLE, EN İYİ SEN BİLİRSİN, GÖK-... GÖKÇE ADALI."

Aris, sözlerinin ardından elindeki hoparlörü Adoni'nin eline tutuşturdu ve hızlı adımlarla apartmandan içeri yürümeye başladı.

Aris'in arkasından bakakalan Gökçe ise kendini çarçabuk topladı ve Adoni'nin elinden hoparlörü alıp sinirini pencerelere toplanan askerlerden

çıkardı.

"NE BAKIYORSUNUZ BE? GİRİN İÇERİ! HADİ! GAMİSTETU! HEPİNİZE GAMİSTETU!"

-11 Eylül

"Gel!"

Kapının önünde bekleyen Adoni, Yüzbaşı Aris'in izniyle makam odasından içeri girdi. Elinde büyük bir tepsi tutuyordu. "Yüzbaşım, Souvlaki sipariş etmişsiniz..."

Aris, gözlerini önündeki bilgisayardan ayırmadan eliyle masasını göstererek "Bırak şuraya, Teğmen..." dedi.

Adoni tepsiyi bırakırken Aris'in izlediği görüntüleri fark etti. Direniş-39 grubunun kıldığı güvenlik kameraları, ilçenin tüm noktalarına yeniden yerleştirilmeye başlandığından Aris'in de gözü kulağı oradaydı. Zoom yaptığı görüntü ise meydandaki Atatürk büstünü gösteren 7 numaralı kameraya aitti.

Aris, Souvlaki'sini yemeye başlarken, gözünün ucuyla ekranı işaret etti. Görüntüdeki kalabalık giderek artıyordu. "Ne oluyor orada?" diye sordu, Adoni'ye. "Niye o kadar insan büstün önünde oturuyor?"

Adoni, şaşkın bir ifade ile "Çok ilginç, Yüzbaşım" dedi. "Sadece oturuyorlar. Protesto olsa ellerinde muhakkak pankartları olur..." Sonra birden kadrja Gökçe'nin dahil olduğunu görünce sözünü başka türlü tamamladı. "Ya da içlerinde Gökçe Hanım da olurdu."

Aris, ağzındaki lokmayı güçlükle yutup ayağa kalktı. Adoni'ye doğru dönerek "Başçavuş Mateo'ya söyle" dedi, buz gibi bir tonda. "Nezarethanede yer ayarlasınlar. Belli ki bu akşam içerisi kalabalık olacak."

Yüzbaşı Aris, beraberinde askerleriyle meydana doğru yola çıktığında Gökçe, Direniş-39'un organize ettiği pasif direnişe kendince uyum sağlamaya çalışıyordu. Çoğu kadınlardan oluşan yaklaşık yirmi kişi büstün önünde hiç hareket etmeden öylece oturmuş, sessiz bir protesto içindeydiler. Kimsenin elinde ne silah ne de en küçük bir pankart vardı. Değil slogan atmak, kendi aralarında dahi konuşmuyor, sadece sessizlik içinde öylece oturuyorlardı. Hatta yanlarında Gökçe olmasa bunun bir çeşit protesto olduğu, muhtemelen anlaşılmayacaktı bile.

Aris, on beş dakika kadar sonra askerleriyle birlikte meydanda görüldüğünde Gökçe'nin gözleri, beklediği aksiyonu yakalamış gibi

parladı. Mademki Yüzbaşı, kendisiyle iletişim kurmamakta ısrarcıydı o halde, bu kibirli ve inatçı adımın dikkatini böyle çekecekti o da.

"Sivil itaatsizlik!"

Gökçe'nin seçtiği direnme yöntemi, sakın adımlarla grubun yanına gelen Yüzbaşı Aris'in, kalabalığa kurduğu ilk cümle oldu. Ellerini belinde birleştirmiş, yüzüne takındığı donuk ifadeye tezat gür ve canlı bir sesle konuşuyordu.

"Sivil itaatsizlik, evet... Burada yaptığınız şeyin adı, bu! Ama elinizde pankartlar dilinizde sloganlar yok diye, İstihdam Kurulu kararlarından muaf tutulacağınızı zannettiyseniz, sizi temin ederim, korkunç bir yanılgıya kapıldınız... O yüzden hepinizi uyarıyorum; itaatsizliğin hiçbir türü hoş karşılanmayacaktır! Bir dakika içinde meydana terk etmezseniz, askerlerim hepinize mudahale edecek!"

Aris'in uyarısının ardından kalabalığın bir kısmı yükselen homurtular eşliğinde dağılmaya başlarken bir kısmı ise hala yerinden kımıldamamıştı. Gökçe de onlardan biriydi. Kollarını dizlerine sarmış, bakışlarını karşılarında heykel gibi dikilen Aris'in yüzüne odaklamıştı. Etrafında dağılan insanları görünce öfkeli bir tonda bağırdı. "N'oluyor ya? Sadece oturuyoruz! Oturmak da mı yasak?!"

Aris, Gökçe'ye hiç bakmadan "Zannediyorum ki aranızda, hala duyduğunu dinlemekten, dinlediğini ise anlamaktan uzak bazı kimseler var" dedi. "Ki o kimseler, bir dakika içinde meydana boşaltmazlarsa kendilerine de farklı muamele edilmeyeceğini bilmeliler!"

Gökçe, Aris'in ağzından çıkan sözlerin ardından oturduğu yerden hızla kalktı. Ayaklarını yere vura vura Yüzbaşı'nın karşısına geldiğinde gözlerini gözlerine dikti. "Duymaktan, dinlemekten ve ziyadesiyle anlamaktan uzak olan sensin bence, Yüzbaşı!" dedi, başını Aris'i ikna etmeye çalışır gibi sallıyordu. "Sadece oturuyoruz, diyorum. Anlamı-..."

"Oturamazsınız!" dedi Aris, Gökçe'nin sözünü bölerek.

"Hadi ya... Niyeymiş o?"

"Çünkü ben oyle olmasını istiyorum!"

Gökçe derin bir nefes alarak "Tamam..." dedi. Ellerini beline dayamış, başını öne eğerek düşünmeye başlamıştı. "Tamam..." diye tekrarladı, ardından. "Tamam... Oturmayacağım, buradan da gideceğim. Ama sen de beni iki dakika dinleyeceksin, Yüzbaşı!"

"Hadi ya..." dedi Aris, Gökçe'nin biraz önceki tonlamasıyla. "Niyeymiş o?"

Bu kez aynı cevabı veren Gökçe oldu. Mavi gözlerini kocaman açarak, "Çünkü ben öyle olmasını istiyorum!" dedi.

Aris, başını iki yana salladı. "Ama ben istemiyorum..."

"Yüzbaşı!"

"Sureniz doluyor!" dedi, Aris katı bir üslupla. Hırsla parlayan el hareketlerini, Gökçe'nin parçalı bulutlu gözlerine dikerek saymaya başladı. "On dokuz, on sekiz, on yedi..."

Gökçe, Yüzbaşı Aris'in ağzından "sıfır"ı duyana dek, hiçbir yere kımlıdadı. Nihayetinde geri sayım bittiğinde, Aris'in arkasında dikilen Adoni, çekimser bir tonda sordu. "Yüzbaşım-... Ne yapalım?"

Aris, gözlerini Gökçe'den ayırmadan ve oldukça tereddütsüz bir şekilde bağırdı.

"Hepsini tutuklayın!"

-12 Eylül

Hiçbir sorguya tabii tutulmadan bir gece boyunca nezarethanede bekletilen dokuz kişi, ertesi gün Yüzbaşı Aris'in talimatıyla salıverildi. Ama içlerinden dört kişi vardı ki, aynı günü yine nezarete geçirmeye oldukça meyilliydiler. Öncüleri ise elbette Gökçe'ydi.

İçeriden çıkar çıkmaz karargahın önüne dikilmişlerdi. Diğerlerinin hesabı sivil itaatsizliğin sınırlarını zorlamakken, Gökçe'nin ise tek emeli Aris'in sınırlarına dayanmaktı. Zira seçeneksiz hissediyordu. İnsan gibi konuşmak istemesi işe yaramamış, hoparlörle bile kendini dinletmeyi başaramamıştı. Üstelik dün de *sadece oturduğu* için tutuklanmıştı. Aynısını bugün de *sadece dikildiği* için yapacak değildi ya. İki gün üst üste yapmazdı. Bir noktada *derdin ne senin* diye kenara çeker, iki dakika olsun Gökçe'yi dinlerdi. Ya da en azından uyarır, kendince öğütler vermeye çalışır, burada sadece işini yaptığını söylerdi. Yani, en azından 9 Eylül'den önceki Yüzbaşı olsa böyle yapardı. *Bir insan üç günde ne kadar değişmiş olabilirdi ki?*

Gökçe'nin aklını kurcalayan soru, çok geçmeden yanıtlandı. Görünen o ki, bir insanın yüz seksen derece değişmesi için üç gün yeterli bir süre idi. Birkaç dakika sonra grubu dağıtmaya gelen Yüzbaşı Aris'in tutumu, bunu oldukça net bir şekilde ortaya koyuyordu. Takındığı tavır dünün aynısıydı. "Burada dikilemezsiniz!" dedi, otoriter bir sesle. "Bir dakika içinde karargahımın önünden gitmezseniz, kendinizi yine nezarete bulacaksınız!"

Dört kişilik gruptan ilk tepki Gökçe'den geldi. Attığı birkaç adımla Aris'in karşısına geçerek "Oturmak yasak, dikilmek yasak!" dedi. "Ne

yapalım, uçalım mı?"

Aris, alayla başını salladı. "Daha önce ayakların hiç yere bastı mı ki senin?" Gökçe cevap vermek için atıldığında soruyu soran kendisi değilmiş gibi gözlerini arkada dikilenlere çevirerek "Vaktiniz doluyor!" diye bağırdı.

Gökçe, görmezden gelindikçe kanının beynine sıçradığını hissediyordu. "Sadece dikiliyoruz ya, dikiliyoruz!" diye bağırdı.

Aris'in sesi daha yüksekti. "Dikilemezsiniz!"

Gökçe aldığı cevaba ve içinde kopan çığlıklara rağmen güçlkle gülümsedi. Sesine birden uysal bir tını takınarak "Tamam..." dedi. "Tamam, o zaman-... Tamam, dediğiniz gibi olsun, Yüzbaşı! Zaten sıcaklığın tepesinde neden dikilelim ki? Dimi? Gidelim şuraya gölgeye, iki dakika oturup konuşalım sonra-..."

Gökçe'nin sözleri Aris'ten önce arkasındaki kadından tepki aldı. "Sen bu Yunan'la pazarlık mı yapıyorsun?!"

"Yooo..."

Kadın, "Ne demek yooo?" dedi. "Zaten dünden beri kıllandık biz senden... Ne dönüyor ya burada?"

Diğer iki kadın da destek verdiler:

"Kızım sen iş mı atıyorsun yoksa bu adama?"

"Ya Yüzbaşı'ya iş atıyor ya da direkt işbirlikçi..."

Gökçe, bam teline basıldığını hissetti. "Sizsiniz!" dedi, hırslı hırslı öne atılarak. "İş şey yapan da diğeri de-... Orospular!"

Sonrası stresin, sıcaklığın ve eser miktarda *orospuluğun* etkisiyle tam bir kadın kavgasına dönüştü. Gökçe, içinden *niyeti ve kısmetinin böylesine çelişmesine* şaşırıırken, saçlarının avuçtan avuca dolaştığını hissediyordu. Araya giren Aris, peşinden gelen Adoni ve iki asker daha... Hiçbiri kar etmedi. Saç yolmalı kavgada Yunan Ordusu büyük bir hezimete uğramak üzereydi.

Neden sonra Aris, silahını kaldırıp havaya ateş açtığında Gökçe, elektrik çarpmış gibi kabaran saçlarıyla üçünün elinden kurtulmayı başarmış, düştüğü yerden kalkarken avcuna irice bir taş almıştı. O sırada kadınlardan biri saçına doğru bir hamle daha yapınca neye uğradığını şaşırdı ve hızlı bir manevrayla, bir o kadar da bilinç dışı bir halde Aris'in arkasına saklandı.

Aris, bir elini sınır çizir gibi yana doğru açarken, diğerini havaya kaldırmış, askerlerine, önündeki kadınları işaret ediyordu. "Nezarete götürün hepsini!"

Gökçe, ilk şoku atlattığında arkasına saklandığı kişinin Yüzbaşı Aris olduğunu hatırlayarak irkildi ve birkaç adım geri çıktı. Çekilen saçlarının acısıyla kafasını yukarıda tutmakta zorlanıyordu. Askerler, üç kadını biraz evvel çıktıkları nezarete geri götürürken Gökçe, Aris'in yüzüne bakmadan mahcup bir tavırla sordu. "Artık konuşacak mısınız benimle?"

Aris, Gökçe'yi hayret dolu gözlerle süzüyordu. Bu hali, sahiden de hiç alışılmış değildi. *Ne oluyordu bu kıza? Neler geçiyordu aklından?*

"Konuşacak mısınız artık benimle, diyorum!"

Yüzbaşı Aris, Gökçe'nin sesini tekrar duyduğunda biraz evvel aklına dolan düşünceden sıyrılamamıştı. "Ne geçiyor acaba senin aklından yine?" diye sordu. Gökçe, tam bir şey diyecekken "Neyse..." diyerek kızı yeniden geçiştirdi. "Ne geçiyorsa da, inan hiç ilgilenmiyorum zaten." Ardından tam dönmüş karargaha doğru yürüyordu ki, Gökçe arkasından seslendi.

"O gece mutfakta böyle söylemiyordun ama!"

Altı kelimelik bir cümle, Aris'in yüzünü altı saniye içinde altı ayrı şekle soktu. Doğru duyduğundan emin olmak ister gibi arkasını döndüğünde Gökçe konuşmasını sürdürdü.

"Hani-... Hani biz birbirimizden çok fazla nefret ediyoruz ya... Hani nefret bir bağdı? Öyle söylemiştin-... Şimdi üç günde hemen, *ilgilenmiyorum* mu oldu? Sözde güçlü bir bağdı hani? Ayağına dolanıyordu? Sen-... Ne çabuk kurtuldun?"

Yüzbaşı Aris, Gökçe'nin mavi gözlerinde dolaşan kırılğan imaları aklının süzgecinden eleyerek "Ayağıma dolandılar, evet" dedi, tok bir sesle. "Ama sandığın gibi kurtulmadım. Takılıp düştüm onlara... Neyse ki bir daha kendimi yerde bulmaya hiç niyetim yok."

Aris, Gökçe'nin cevap vermesine fırsat tanımadan arkasını dönüp karargaha doğru yürürken, bir an için tereddütte kalsa, ayaklarına dolanan bağın boynuna kadar uzanacağını iliklerine kadar hissetti. O yüzden ki hiç duraksamadan yürüdü, yürüdü, yürüdü. *Ta ki duyduğu kuvvetli bir sese kadar.*

Başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde, karargahın giriş kısmındaki pencerelerden birinin, tuz buz olup etrafa dağıldığını gördü. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi hızla arkasını döndüğünde yüzüne hırsıyla bakan Gökçe'yle göz göze geldiler.

Gökçe, elindeki tozları silerken "Kusura bakmayın, Yüzbaşı" dedi. "Birden *ayağıma bir şey dolandı*, dengemi kaybedince... Elimdeki taş da yanlışlıkla pencereye fırlayıverdi."

Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Nefretin, aslında kendi ayaklarına da dolandığını mı göstermeye çalışıyordu yoksa günlerdir görmezden gelinmenin yol açtığı ani bir öfke patlaması mıydı bu? *Fakat her iki seçenekte de pasif direniş aktif saldırıya, sivil itaatsizlik ise açıktan başkaldırıya evrilmiş görünüyordu.*

Aris, Gökçe'nin giderek tuhaflaşan halini durduğu yerden kötü bir gösteri izler gibi bir müddet izledi. Bu kızın ne yapmaya çalıştığını anlayamasa da kendisinin ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kafasında kaç tilki döndüğünü kestiremediği isyancı bir Türk kızını daha fazla muhatap kabul etmeyecek, onu konuşturmayacak ve dinlemeyecekti. Şu durumda, şöyle bir hareketi yapan kişiye ne yapılırsa Gökçe'ye de aynısının yapılması gerekiyordu.

Bu yüzden üzerinde hiç düşünmedi. Düşünürse iki gün üst üste Gökçe'nin gözlerinin içine baka baka aynı emri veremezdi.

"Tutuklayın."

-13 Eylül

İki gündür Yüzbaşı Aris'le görüşmek için Yunan Karargahının yollarını aşındıran Adalı ailesi, Aris'i göremeden geri çevrilmiş, koridorda beklemekten öteye gidememişti.

Aris'in, nezarete atılanlarla ilgili talimatlarını ileten Başçavuş Mateo, İstihdam Kurulu kararlarını ihlal eden kimselerin, suçlarının ağırlığı oranında özgürlüklerinden mahrum bırakılacağını söylüyordu. *Gökçe'nin durumunda bu kaç güne tekabül ediyordu?* Buna net bir cevap yoktu. Yasa da yürütme de yargı da tek bir kişinin iki dudağı arasındayken kimse neyin nasıl olacağını kestiremiyor, ortada tam bir anlam kargaşası yaşanıyordu.

Adalı ailesinde ise haliyle bir kaos hakimdi. Sözde Yüzbaşı'dan özür dilemeyi kabul ettiğini söyleyen Gökçe'nin işleri nasıl daha da kötü hale getirdiğini anlamakta zorlanıyorlardı. Süreyya bir köşede tansiyon aletiyle oturuyor, Gökalp, Yusuf Müdür'den yiyeceği paparayı düşünüyor, İsmet, yakın zamanda Nutuk'la yapacakları toplantıda olan biteni nasıl anlatacağını hesap etmeye çalışıyordu.

Yüzbaşı Aris'se bu iki gün zarfında, antika radyolu adamı bulmak için sadece Teğmen Adoni'nin haberdar olduğu bir soruşturma yürütmeye başladı. Tören gecesini askerlerin içeceklerine halüsinojen madde karıştıran kişinin de aynı adam olduğu ortaya çıktığından, Kerim bir nevi aklanmıştı. Aris, yine de açığa aldığı Kerim'i göreve iade etme kararını aceleye

getirmek istemedi. Zira bu adamın nasıl bir yalancı olduğunu meyhanenin açılışında oldukça su götürmez şekilde tecrübe etmişti. Buna rağmen Gökçe'yle ilgili söylediği yalanı hala yüzüne vurmuş değildi. Belki bunun için yeterli motivasyonu yoktu belki de Kerim'in balonunu patlatmak için daha iyi bir anı kolluyordu.

Gerçi tüm bunlar Aris'in hiç de umurunda değildi artık. İki gündür Gökçe'yi nezarette tutarak bunun böyle olduğunu başta kendine olmak üzere, herkese ispatlamıştı. *Daha dün dudaklarını öpmek istediği bir kadının bugünse bileğine kelepçe vurdurabiliyorsa sahiden de ortada büyüülecek bir şey yoktu, demektir. Kafası karışmış, ayağı bağa dolanmış ve yere düşmüştü. Neyse ki sonunda kafasını toparlamış, bağından kurtulmuş ve ayağa kalkmayı bilmişti. Hepsi buydu. Artık sadece önüne bakıyor, ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu.*

O sıra saate baktığında öğleden sonra iki buçuğu gösterdiğini gördü. Başçavuş Mateo'nun, *nezarettekileri ne yapacaklarını sormasının* üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Masasının üzerinde duran telefonu aldı ve Mateo'yu arayarak "Salın hepsini" dedi.

Aris'in verdiği emirle birlikte karargahın zemin katındaki nezarethanede hareketlilik yaşandı. Sabahtan beri koridorda dört döner Gökçe'nin çıkmasını bekleyen Adalı ailesi de sesleri takip ederek koşar adım merdiven başına geldiler. Gökalp, ne olduğunu anlamak için aşağı doğru üç beş adım atmıştı ki, salıverilen grubun arasında Gökçe'nin de olduğunu gördü.

"Gökçe geliyor!" dedi, anne ve babasına eliyle aşağı katı işaret ediyordu.

İkisi birlikte "Çok şükür!" dediler.

Ama Gökçe onlarla pek de aynı fikirde değildi. Koşar adım merdivenlerden çıkıp üçünün arasından hızlıca geçerek Yüzbaşı'nın odasına yöneldi. Kendisini tutmaya çalışan babasını itmiş, annesinin yalvarmasını duymazdan gelmişti.

"Bırakın!" dedi, eli ayağı zangır zangır titriyordu. "Yetti artık!" Alt tarafı bir marşı, alt tarafı bir marş. Neyin hıncını alıyordu böyle? Günlerdir peşinden koşarken mahvolmuş, iki gün nezarethane köşelerinde yatmıştı. Zoruna gidiyordu. Gördüğü muamele zoruna gidiyordu. *Meyhanenin direniş için kilit konumda olduğunu bilmeseyse bunca çileyi çeker, kendini bu kadar aşağılatır mıydı? İşgal altında can çekişirken, işi gücü bırakmış elin Yunan'ının katrana dönmüş kalbini mi onaracaktı?*

Tam Yüzbaşı'nın kapısının önüne gelmişti ki, Gökalp'in elini omzunda hissetti. "Sakın!" dedi, Gökalp. Gökçe'nin içinden geçenleri sezinmiş,

gözleri kocaman açılmıştı. "Konuştuklarımızı unutma. Anladın mı beni? Sakın Gökçe..."

Gökçe, abisinin temasıyla gerçekliğin sert zeminine hızlıca ayaklarını bastı. Önce birkaç adım geri çekildi sonra kendini toparlayıp derin bir nefes alarak başını salladı. *Sakin olmalıydı, konuştuklarını unutmamalıydı. Yapabilirdi. Yapardı.* Kendini kontrol etmeyi umarak kolunu Yüzbaşı'nın kapısına doğru uzattığında arkada bekleyen asker araya girdi.

"Giremezsiniz içeri!" dedi, ikaz ederek. "Yüzbaşı'mın kesin emri var!"

"İzle bakalım" dedi Gökçe, kendinden emin bir tonda. "Giriyor muyum giremiyor muyum?!" Ardından adamın kolunu hızlıca itti.

"Giremezsiniz, dedim!" diye bağırdı yine asker.

O anda İsmet ve Süreyya da Gökçe'nin yanına gelmişlerdi. Oluşan hengamede Gökçe, hızlı bir manevrayla kapının kulpuna uzatmıştı ki, kapı içeri doğru kendiliğinden açıldı.

Aris, kaşlarının ortasını çatmış, gözlerine yerleştirdiği soğuk bir ifadeyle kapının ardında duruyordu. "Ne oluyor asker?" dedi, sertçe. "Ne bu gürültü?"

"Yüzbaşım, kabul etmediğinizi söyledim ama ısrarla içeri girmek istiyorlar-..."

Aris, kollarını birbirine bağlayıp bakışlarını dördünün üzerinde gezdirdi. "Nedense hiç şaşırmıyorum... İdrak sıkıntısı, Adalı ailesinin ortak özelliği gibi görünüyor."

İsmet araya girdi. "Yüzbaşı, kaç gündür sizinle iletişim kurmaya çalışıyorum. Israrımızı mazur görün ama sizce de artık konuşmamızın zamanı gelmedi mi?"

"Geldi de, geçiyor bile!" dedi, Gökçe. "Artık dinleyeceksini-... Dinlemelisiniz bizi! Şu mevzuyu daha fazla uzatmayın-... Lütfen!" Sinirine hakim olmaya çalışıyor ama yumruğunu, karşısındaki şu budala adamın yüzüne indirmemek için de kendini zor zapt ediyordu.

Aris, hayret içinde gülümsedi birden. "Uzatmak?" dedi, imalı bakışlarını Gökçe'ye dikerek. "Siz günlerdir olanları böyle yorumluyorsanız, ailece bir nöroloğa görünmenizde fayda var. Yani, çünkü bu çok... Çok çarpık bir düşünce. Ben..." Eli kendisi ve Adalı ailesi arasında gidip geldi. "Ben sizinle aramızdaki mevzuyu uzatmıyorum. Ben sizinle aramızdaki ilişkisi kesiyorum. İki kulağa oldukça farklı şeylermiş gibi geliyor."

"Ve acımasızca!" dedi Gökçe, yutkunarak. "Ve önyargılıca!"

"Yüzbaşı, çocuklarım buraya sizden özür dilmeye geldiler!" dedi, İsmet. Gökçe'nin öfkesine hakim olamayıp yanlış bir şey söylemesinden korktuğu için kendini öne atmıştı. "Ortada sandığınız gibi organize bir sabotaj falan yok. Evet, doğru... Gökçe, bu işe karışarak bir halt etmiş, Gökalp de size yumruk atarak bambaşka bir halt etti. O yüzden ikisi de sizden özür dileyecek. Ben de tüm bu taşkınlıklara babaları olarak mani olamadığım için size bir özür borçluyum... Sonrasında takdir sizin. Hala aynı karardaysanız-... Buna saygı duymaktan fazlası gelmez elimizden."

Aris, "Özür dileyecekler?" dedi, ironik bir tonda.

"Evet, öyle." Konuşan Gökalp'ti. Beş gündür yaptığı provalarla nihayetinde kıvama geldiğini hissediyordu. Tek yapması gereken Aris'in üzerindeki üniformayı yok saymak; sol kolundaki Yunan bayrağı arması ile sağ kolundaki KOT amblemine odaklanmamaktı. *Kısaca Aris'i görmemektir.* "O gün çok fazla ileri gittim..." diye devam etti. "Ne olursa olsun, sana yaptığım hareket yanlıştı. Haksızlığa uğradığımı düşününce tutamadım işte kendimi... Yani kusura bakma, Yüzbaşı. Samimi olarak özür diliyorum senden."

Gökalp'in sözlerinin ardından Aris, yavaşça başını salladı ve bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. Kolları hala birbirine bağlı halde, dikleştirdiği çenesinin üzerinden meydan okuyan gözlerle bakıyordu Gökçe'nin yüzüne. *Yapamazsın, der gibi.*

Gökçe, tüm gözlerin beklenti içinde kendisine çevrildiğini görünce müthiş bir anksiyeteye kapıldı. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Aris'in gür kirpiklerinin arasından alaycı bir imayla bakan gözleri, kalbini giderek ağırlaştırıyordu. Göğsü hızlı hızlı yükselip alçalırken zar zor yutkundu. "Ben-..." dedi, ardından kesik bir sesle. Gözlerini önce birkaç saniye kapadı sonra hızlıca açtı. "Ben-..." dedi, tekrar. Sonra sustu. Gözleri, Aris'in yüzüne bakmaya devam ederken ağzından başka hiçbir kelime çıkmadı.

Aris, tatsızca gülümsedi. "Ben de oyle düşünmüştüm" dedi, başını haklı çıkmış gibi sallayarak. Ardından kapıyı Gökçe'nin yüzüne çarpar gibi kapadı.

Kapı sesi koridoru inletirken İsmet, yumruk yaptığı sağ elini sol elinin avcuna hızlıca geçirdi ve koridorun çıkışına doğru yürümeye başladı. Eğer konuşursa kızına hiç iyi şeyler söylemeyecekti. Süreyya da İsmet'in peşinden giderken Gökalp şaşkın bir halde Gökçe'nin yanına geldi.

"Gökçe!" dedi, ruh gibi ayakta duran kardeşini iki omzundan yakalamış, kapının önünden uzaklaştırmıştı. "N'aptın kızım sen? Neden bir şey

demedin-..." Fısıldar bir tonda ekledi. "Nasıl anlaştık biz seninle? Kaç defa konuştuk. *Üzerindeki üniformayı yok sayacağız, dedik. Kolundaki Yunan bayrağına, KOT amblemine odaklanmayacağız, Yüzbaşı'yı görmeyeceğiz, dedik. Sense-... Baktın, durdun herifin yüzü-...*"

"Ben gördüm çünkü-..." dedi Gökçe, Gökalp'in sözünü bölerek. Sesi, daha çok mırıldanır gibi çıkmıştı. "Ben Yüzbaşı'yı gördüm çünkü-... G-gördüm."

Gökçe, ağzından hiç hesapsız çıkan kelimelerin, kaburgalarına dek battığını hissetti. Gökalp'i ardında bırakarak koridorda serseme dönmüş gibi yürümeye başladığında, yaşadığı anın dehşetini yeni yeni kavırıyordu.

Yüzbaşı Aris, kendisini beş gündür görmezden gelmeyi başarırken Gökçe bunu beş saniye olsun sürdürememişti. Bu, korkunçtu. Düşmanın varlığı, reddedip yok sayamayacağı kadar yer etmişti içinde. Bu, dehşet verici derecede korkunçtu. Aklına Aris'in sözleri düştü. Nefretin ördüğü güçlü bağları düşündü. Ayağına dolanan, ayağını yerden kesen, ayağını kaydıran bağları... Şu anda bunu düşünmesi, ne kadar acınasıydı... Gökçe, Aris'i görüyordu. Sadece şu anda da değil, çok uzun zamandan beri görüyordu. *Belki de artık bunu kabul etmenin zamanı gelmişti.*

Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos, reddedilemez şekilde vardı. Gökçeada'ya İmroz diyor, işgalci bir birliğin komuta kademesinde bulunuyordu. Yüzbaşı Aris artık buradaydı, karşısındaydı ve bir yere gitmeye hiç de niyeti yoktu.

Bu, Gökçe'nin henüz iki haftalık işgal günlüklerinden önce çıkan en önemli not oldu;

Düşmanın varlığını kabul etmek.

-14 Eylül

İşgal edilmişlerdi ve Gökçe için bu, bir tür hastalıktı. Düne kadar binbir şekilde inkara düşerek varlığını kabullenemediği, öfke nöbetleri içinde teşhisini reddettiği, belki de bu yüzden olması gerektiği gibi mücadele edemediği bir hastalık...

Şimdiyse bunu açıktan kabullenmişti; hem hastalığı hem de şifaya giden yolun ne denli uzun ve zorlu olduğunu. Artık biliyordu. Bu yolun sonunda hastalığı alt etmesi, daha hızlı koşmasıyla değil, ayaklarını yere daha sağlam basmasıyla mümkün olacaktı. Çünkü belki de babası en başından beri haklıydı. Savaşmanın tek bir yolu yoktu.

Ve diplomasi kesinlikle en büyük silahtı.

Gökçe, tüm bunları düşünürken gözünü, kapının gözetleme deliğinden koridorun karşısındaki Teğmen Adoni'nin dairesine dikmiş, Yüzbaşı Aris'in çıkmasını bekliyordu. Bir ara saatine bakıp sekizi on geçtiğini görünce sinirlendi. Gözünü delikten ayırmadan, bir süredir kendisini uykulu gözlerle izleyen Ezgi'ye "E çıkmadı hala?" dedi, sitemle. "Hani gün aşırı sekizle dokuz arası spor yapıyordu bu herif? Dün yapmadıysa bugün çıkması lazım. Yanlış mı hesapladın acaba?"

"Çıkar birazdan da... Ne oluyor sana?"

"Ne, ne oluyor Ezgi? Anlattım ya kaç kere. Yakalayıp konuşmam lazım benim bu adamla. Meyhanedeki mührü kaldırması lazım. Açılması lazım meyhanenin..."

Ezgi'in zar zor araladığı yeşil gözlerine birden kuşku yerleşti. "Ya sen daha düne kadar Gökalp abiye kızmıyor muydun, bu zamanda meyhane açıyor diye? Şimdi de kapandı da sinirleniyorsun... Ben anlamıyorum seni. Ayrıca... Hiç kızma ama Gökçe abla, sen konuşursan mührü kaldıracağı varsa da kaldırmaz, Yüzbaşı. Bence daha fazla karışma sen. Baksana, ne yapsan ters tepiyor."

"Ben tepeceğim onu ters!" dedi Gökçe, hırsla. "Uyuz-... Çok centilmendi ya ne oldu? Al, tek bir marşta gördük gerçek yüzünü. Abarttıkça abartıyor, sürekli kişiselleştiriyor! İşgalci alınganlığı da bambaşkaymış yani... Hayır, ne bekliyordu acaba? Zorba mı çalacaktık 9 Eylül'de? Anlamıyorum ben. Bi' afralar tafralar... *İlişğini kesmişmiş* de, *ilgilenmiyormuşmuş* da-... Katır gibi inatçı çıktı ya adam-... Ama göreceğiz, hangimiz daha inat! Bal gibi konuşacak benimle, mührü de kaldıracak... Göreceksin bak, bugün tamam bu iş."

Ezgi'nin kaşlarının ortası hafifçe çatıldı. "Gökçe abla, sen-..."

"Şişşt!" dedi birden, Gökçe. Gözünü tekrar kapının gözetleme deliğine odaklamıştı. "Çıkıyor, çıkıyor!" Sonra birkaç adım geri çekilerek Ezgi'ye döndü. "Hadi kaçtım ben! Şans dile bana!" diyerek Ezgi'nin yanağına öpücük kondurdu ve derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Koridorun ortasında göz göze geldiklerinde ikisi de istemsiz duraksamıştı. Yüzbaşı'nın sivil giyindiği ender zamanlarda sanki sözleşmişçesine ortak kombinlerde buluşuyorlardı. *Önce tören günü sonra meyhane, şimdi de spor...* Bu kez ikisi de siyah ve griyi tercih etmişti. Gökçe'nin altında kenarları siyah çizgili, kalçasının hemen aşağısında biten gri renkli bir şort, üzerinde ise siyah, bol bir crop vardı. Omzuna çapraz

askılı, siyah bir çanta atmış, saçlarını balıksırtı örerek, yüzünü hafif bir ruj ve abartısız bir eyelinerla renklendirmişti.

Yüzbaşı Aris'se altına koyu gri tonlarında şile bir şort, üzerine açık gri renginde bol bir sporcu atleti giymişti. Sol bileğinde, ortası siyah, metalik kenarlı bir saat, sağ bileğinde yine ipli bileklikler vardı. Boynundaki künyesininse sadece zinciri belli oluyordu. Çapraz askılı, spor model, siyah bir sırt çantasını omzuna atmış, elinde tuttuğu güneş gözlüklerini takmak üzereyken Gökçe'yi fark etmişti. *Fark etmiş ve yürümeye devam etmişti.* Akuatik kokular çiçek bahçelerine karışırken, ela hareler maviliklerde oyalanmak istemiyordu. Asansöre doğru yürümeye başladığında ise Gökçe'nin sesini duydu.

"Günaydın."

Aris, cevap vermek şöyle dursun yavaşlamamıştı bile. Asansörün önüne kadar gelerek düğmeye bastı. Kapının hemen açılmasıyla içeri ilk adımını attığında, bu kez kapatma düğmesine basmıştı ki, Gökçe koşarak yetişip elini araya soktu ve hızlıca asansöre bindi.

"Spora gidiyorsun sanırım?" dedi, nazik bir sesle. "Ben de işte öyle, haftada iki, üç gün koşuyorum... Spor sayılmaz ama... Bu sabah da bi' Ezgi'ye bakayım dedim koşudan önce... Birkaç gündür gelememiştim ya, aklım kaldı."

Aris, tekrar kapatma düğmesine basarak "Doğru, gelememiştin" dedi, soğuk bir sesle. "Seni tutuklamıştım."

"Yaa, dimi?" Gökçe, kendini sıkarak güçlükle gülümsedi. "Ama... Hak etmiştim."

"Hak ettiğin şekilde olsaydı..." dedi Aris, buz gibi bir sesle. "O asi başını cezaevinden dışarı çıkaramazdın. Sabah koşusu dediğin şey de avlu izninde volta atmak olurdu."

Gökçe sıktığı dişlerinin arasından "Domuz!" diye fısıldadı.

"Bir şey mi söyledin?"

"Yoo..." diyerek gülümsedi, Gökçe.

Aris, "Güzel..." dedi, yapmacık bir tavırla. O sırada asansör durmuştu. Kapı açıldığında dışarı çıkarak güneş gözlüklerini taktı ve arkasına hiç bakmadan apartman kapısından geçip hızlı bir tempoda koşmaya başladı. Önce lojmanların bahçesinden çıktı sonra adımlarını önünde uzanan taşlık yola yöneltti.

Çok geçmeden Gökçe de Yüzbaşı'ya yetişmişti. Birkaç adım gerisinden de olsa Aris'in temposuna ayak uydurmaya çalışıyor, bir yandan da nefes

almadan konuşuyordu. Havanın eylüle rağmen hala sıcak olduğundan, mevsimlerin tutarsızlığından, koştukları yolun sonunun Kaleköy Limanına çıktığından, Kaleköy'ün güzelliğinden, abisinin meyhanesinin de malum orada olduğundan, ancak mühürlenmesinin çok ani verilmiş bir karar olduğundan, zaten marş olayında kendisi dışında kimsenin parmağının olmadığından, kendisi yüzünden ailesinin de başı yandığı için çok üzgün olduğundan ama buna rağmen bir şeyleri düzeltmek için geç olmadığından... Her birinden uzun uzun bahsetti.

Dakikalar sonra hem koşmaktan hem de aynı anda konuşmaya çalışmaktan yorulmuş, kilometrelerce depar atmış gibi soluk soluğa kalmıştı. Ama Yüzbaşı Aris'ten sözlerine tek bir cevap alamadığından kurduğu cümleler tirattan öteye gitmiyordu. Bir noktada daha fazla dayanmayıp elini balon gibi şişen dalağına bastırarak yavaşladı ve "Sana diyorum, Yüzbaşı!" diye bağırdı. "Bir şey söylesene!" Aris koşmaya devam edince adımlarını tekrar hızlandırıp son takatiyle Yüzbaşı'nın omzuna dokundu. "Kaç saattir san-..."

Aris, Gökçe'nin temasıyla duraksayıp önünü döndü ve gözlüklerini başına kaldırıp kulaklıklarını çıkararak oldukça meraksız bir tonda "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

Parlak bir gökyüzünde hizalanan güneş, kendini yavaştan hissettirmeye başlarken Gökçe'nin termometreleri böyle bir sığağı Adana'da dahi görmemişti. Kontrolsüz bir öfke, sabrını alt ediyor, göğsünün üstünde alevden bir top dönüyordu sanki. Aris'in gün ışığı altında refahla parlayan yüzüne baktıkça, içinde bağlı tuttuğu hayvani bir dürtünün önlenemez biçimde tetiklendiğini hissediyordu. *Alçak herif, bilerek yapmıştı. Sırf onu duymamak için bilerek takmıştı kulaklığını.* Kesik kesik nefes alarak "Dedim, evet-..." dedi, Aris'in üzerine doğru birkaç adım atmış, tam karşısına dikilmişti. "Dedim ki... O gece İzmir Marşı, Gökçeada'nın dört bir yanında yankılanırken yüzündeki o dağılmış ifadeyi görmek var ya... Bir aydır burada başıma gelen en muhteşem şeydi!"

Gözlerini gökyüzüne dikip gülümseyerek "*Dóxa to theó!*" diye mırıldandı, Aris. "*Tanrı'ya şükür...* Tekrar aramıza dondün. Bir an hep böyle devam edeceksin sandım, odüm koptu."

"Doğru... Size insan gibi yaklaşılmaya çalışınca ödünüzün kopması çok normal, Yüzbaşı. Yabancı olduğunuz bir konu, malum."

"İnsan gibi yaklaşmak?" dedi Aris, hayret içinde. "Bu topraklarda çıkarıcılığın adı ne zamandır insanlık diye anılıyor, sinsilik değil de?"

"Sinsi mi-..." dedi Gökçe, iftiraya uğramış gibi. Mağduriyet kalkanlarını hızlıca devreye sokmuştu. "Kaç gündür sana derdimi anlatmaya çalışıyorum ya-... Beni iki dakika dinle diye şekilden şekle girdim. Seninle iletişim kurabilmek için öfkemi, nefretimi-... İçimde bir sürü şeyi halletmeye çalışıyorum. Ya-... Ya ben seninle konuşabilmek için iki gün hapis yattım ya-... Seninse dediklerine bak. Ben, sinsiden çok aptalım bence. Valla. Beni bir noktada dinlersin, anlarsın sandığımı için aptalım."

"Evet, öylesin" dedi, Aris başını hızlı hızlı sallıyordu. "Ama sandığın sebepten değil."

"Yaa... Nedenmiş peki?"

Aris, bezgin bir tavırla "Derdini anlatmak için seçtiğin yol..." dedi. "Ve hala bunu sürdürüyorsun... Bu yeterince aptalca değil mi? Sahte bir samimiyeti, sahici bir nefrete tercih edeceğimi düşünmen için aptal olman gerekir çünkü."

"İyi!" diye diklendi, Gökçe. "Madem öyle-... O zaman sahici sahici söyleyeyim, hiç dolandırmadan, ikimizi de yormadan... Evet, marş olayı benim fikrimdi. Ve açıkçası... Hiç de pişman değilim! Bunun için senden özür falan da dilemeyeceğim." *Gökçe konuştuğu, Aris 'işte bu' der gibi başını sallıyordu.* "Bunun için beni dilediğin gibi suçlayabilirsin ama sadece beni-... Tamam mı? Ailemi değil. Çünkü onların bununla hiçbir ilgisi yok. Bu yüzden cezayı onlara kesme. Eğer dediğin gibi biriysen, burada adil olmaya çalışıyorsan, intikam alır gibi, bedel ödetir gibi yönetmezsın aday-..." Sesli bir nefes vererek alnını nemlendiren teri elinin tersiyle sildi. Ardından "Hem..." diye devam etti. "Daha geçen gün suçun şahsiliğinden bahseden sen değil miydin? Hani suç sadece o suçu işleyene mal edilirdi? Sen söyledin bunu. *Bir askerin işlediği suç yüzünden tüm ordu zan altında bırakılamaz* dedin. O zaman benim ailemi de zan altında bırakma. Abimin-... Abimin o meyhaneden başka tutunacak hiçbir şeyi yok elinde. Lütfen... Kaldır o mührü. Bir daha işlerine karışmayacağım, başını derde de sokmayacağım. Sadece-... Meyhaneyi aç, Yüzbaşı. Lütfen kaldır o mührü."

Aris, Gökçe'ye umutsuz bir vakaymış gibi bakıyordu. Günler sonra konuşmasına ilk kez müsaade etmiş, ilk kez dinlemişti onu. Yine de değişen pek bir şey olmadı. Dudaklarını iç içe geçirip bakışlarını kıstı ve başını 'hayır' der gibi birkaç kez sağa sola salladı. Ardından hızla arkasını dönerek limana doğru koşmaya devam etti.

Gökçe de peşinden hızlanmıştı. "Ya neden-... Neden?! Neden bir şey demiyorsun-... Sana söylüyorum! Düzgün bir cevap versen ölür müsün ya

sanki? Hem ne olur açıversen? Hı? Ne olur yani, nedir... Yüzbaşı!" İki koşuyor iki bağıırıyordu. "Yüzbaşı! Sana diyorum! Hey!"

Beş dakika kadar daha cevapsız kalan sorularıyla birlikte Aris'in peşinden koşan Gökçe, limana geldiklerinde perişan haldeydi. Ellerini diz kapaklarına dayayıp soluklanırken, içinden geçen küfürlerin hızına kendi bile yetişemiyordu. Kafasını kaldırıp güçlükle Aris'e baktığında, çantasından çıkardığı bir şişe suyu boğazına diktğini gördü. "Çok susadım-..." diye mırıldandı, kendi kendine. Sonra içinden *ayı* dedi, *insan bir sorar*.

Aris, suyun hepsini tek dikişte içtikten sonra boş şişeyi yanındaki çöp kutusuna atmıştı ki telefonu çalmaya başladı. Gözlerini ekrana diktğinde kaşlarının ortasını hafifçe çattı ve aramayı kendi dilinde, oldukça ilgisiz bir tonda cevapladı. "Naı?" Hattın karşı ucunu bir süre dinledikten sonra ise sesine şaşkınlık yerleşti. Gökçe ne konuştuklarını anlamasa da istemsiz dikkat kesilmişti. Aris, o sıra Gökçe'nin bakışlarını üzerinde hissedince uzaklaşmak ister gibi ileri doğru birkaç adım attı. Bir müddet daha karşı tarafı dinledikten sonra gözleri denize doğru kayd ve kararlı bir tonda "Entáxei..." diyerek telefonu kapattı. Ardından Gökçe'ye bir bakış atarak aceleci adımlarla kordonda yürümeye başladı.

Gökçe, Aris'in arkasından anlamsız gözlerle bakıyordu. *Neydi şimdi bu,* diye düşündü. *Yüzbaşı, kiminle konuşmuş ve neden böylesine aceleyle yanından uzaklaşmıştı?*

Ne olup bittiğini anlamaya çalışırken telefonuna bildirim sesi geldi. Gelen mesajda, "Tıbbi ekipmanlarda stok sorunu var. Ne olduğunu öğrenmeye çalış. Dikkatli ol" yazıyordu.

Gökçe, mesajı okuyunca sıkıntılı bir nefes verdi ve sanki hiç öyle bir mesaj görmemiş gibi telefonunu çarçabuk çantasına attı. Şifreli mesaj gönderen Direniş-39'du. 'Tıbbi ekipman'la Yüzbaşı Aris kastediliyor, 'stok sorunu' denilerek ise Yüzbaşı'nın bir şeyler çevirdiği ima ediliyordu. *Hem de tam biraz önce olanların üzerine!* Buna rağmen mesaj Gökçe'yi sinirlendirmişti. *Marş olayının yarattığı yıkımı telafi etmeye çalışırken olacak şey değildi bu.*

Arkasını dönüp Aris'in gittiği yönün tersi istikametinde yürümeye başladığında, en azından meyhane açılana kadar bu adamla daha fazla ters düşmemesi gerektiğini düşünüyordu. Ama birkaç dakika sonra içinden aksi fikirler yükselir gibi oldu.

Yüzbaşı'nın inadını kırmak sandığı kadar kolay olmayacaktı belki de? Belki meyhane hiçbir zaman açılmayacaktı? Eğer şimdi Aris'in peşinden gitmez ve meyhaneyi kaybettikleri gibi çok daha başka şeyler de kaybederlerse, sorumlusu Gökçe mi olacaktı yani?

Durdu, düşündü. İleri doğru birkaç adım attı sonra tekrar durdu. Arkasına baktığında Aris'in yeniden telefonla konuşmaya başladığını gördü. "Ne yapacağım ben ya..." dedi, kendi kendine. "Karar ver Gökçe, karar ver..." O an derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Birkaç kez daha aynısını tekrarladıktan sonra adımlarını Aris'in yanına doğru atmaya başladı.

"Yüzbaşı! Bekle!"

Aris, Gökçe'nin sesini duyunca telefonunu kulağından indirerek arkasına baktı. Aralarında açılan uzunca bir mesafe Gökçe'nin yanına doğru attığı her adımda kapanırken Aris'in yüzündeki ifade de giderek değişiyordu.

♪ **Lobo - Reason to Believe** ♪

<https://youtu.be/WIFKjhfUP78>

Sağ tarafında uzanan çarşaf gibi bir deniz, üzerine yan yana dizilmiş tekneler ve gün ışığını arkasına alarak kendisine doğru var gücüyle koşan Gökçe... An, Yüzbaşı'nın gözüne öylesine eşsiz göründü ki, neredeyse her şeyi unutup gülümseyecekti. Sadece dakikalar evvel sahici bir nefreti, sahte bir samimiyete tercih ettiğini söylememiş gibi gülümseyecek ve o tekinsiz bağlara yeniden dolanacaktı. Neyse ki kendini çabuk toparladı.

Gökçe, Aris'in yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Nereye..." dedi, güçlkle yutkunarak. "Nereye gidiyorsunuz?"

Aris'in bakışları, yan tarafındaki deniz ve karşısında duran denizden daha mavi bir çift göz arasında gidip geldi. Ardından adımlarını tekrar hızlandırarak "İşim var..." dedi, hoşnutsuz bir sesle.

"Valla benim hiç işim yok..." Gökçe, Aris'in peşine tekrar takılmıştı. "Ya da pardon, tek bir işim var... O da sizsiniz, Yüzbaşı." Aris, ters bir bakış atınca "Yani..." diye ekledi. "Siz meyhaneyi açacağınızı söylemeden yakanızdan düşmeye niyetim yok, demek istiyorum."

Aris, "Meyhaneyi açamam Gökçe!" dedi, sert bir tonda. "Benden yapamayacağım şeyler isteme... Musaadenle." Sözlerinin ardından adımlarını limandaki teknelerden birine yönlendirdi.

Gökçe, şaşırmış bir sesle "Teknen mi var senin?" diye sordu. Yüzeyi ahşaptan yapılma motoryat tipi teknenin uzunluğu neredeyse on metreyi buluyordu. "Baya da büyükmüş..." iye ekledi, ardından. Bir yandan tekneyi

inceliyor, bir yandan da biraz evvel kati bir suretle reddedilmemiş gibi Aris'e doğru kıyın kıyın yanaşıyordu.

Aris, arkasında gezinen Gökçe'ye aldırmadan tekneye hızlıca atlayıp içeri girmişti. Sırtındaki çantayı bırakıp güverteye çıktığında ise Gökçe ile burun buruna geldi. "Sen ne arıyorsun burada?" dedi, sert bir tonda.

Gökçe, kollarını birbirine bağlamış, Aris'in yüzüne kendinden emin gözlerle bakıyordu. "Sana dedim az önce, Yüzbaşı. Meyhaneyi açacağını söylemeden yakandan düşmeyeceğim senin. Sen nereye ben oraya..."

Aris, "Ben de sana, bunu yapamayacağımı söyledim" dedi, diklenerek. "İner misin şimdi teknemden?"

Gökçe omuzlarını silkti. "Ochi, inmeyeceğim."

"Ochi?" dedi Aris, bakışlarını kısarak.

Gökçe, bir kere daha omuz silkti. "Hıı hıı."

"İnmeyeceksin yani, oyle?"

"Oyle."

Yüzbaşı Aris, Gökçe'den aldığı son cevabın ardından 'sen bilirsin' der gibi kafasını aşağı yukarı salladı. Sonra arkasını döndü ve hızlıca teknenin baş kısmına giderek dümenin karşısına geçti.

Tekne hareket ettiğinde Gökçe rahat bir nefes verdi. Telefonunu eline alarak Direniş-39'a "Depoyu kontrol edeceğim" mesajı attı. Son yaşananlardan sonra grupla olan tüm yazışmalarını kullan-at telefonlar üzerinden şifreli olarak yapıyorlardı. Yine de tedbiren mesaj kutusunu çarçabuk temizledi ve son derece sakın adımlarla dümenin başındaki Yüzbaşı Aris'in yanına geldi.

Tekne, masmavi denizde dalgaları yara yara ilerlemeye başlarken Aris, güneş gözlüklerini takmış gözlerini ufuk çizgisine dikmişti. Avcunun içindeki ahşap dümeni son derece ustalıkla kontrol ediyordu. Gökçe, Aris'i bir süre izledikten sonra rüzgarın etkisiyle yüzüne savrulan saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirerek "Eee?" dedi, meraklı bir tavırla. "Nereye gidiyoruz, Yüzbaşı? Buradaki tüm koyları bilirim ben. Rotanızda belli bir yer yoksa tavsiye de verebilirim."

Aris, ilgisiz bir tonda "Neyse ki rotamda belli bir yer var" dedi.

Gökçe, "Mavi koy mu?" diye sordu. "Ya da Yıldız koyu veya Tepeköyaltı? Ya da dur, Aşıklar koyu!" Aris başını iki yana sallayınca Gökçe işaret parmağını ileri doğru uzatarak "O zaman Yelken Kaya?" dedi. Ama yine hiçbir reaksiyon alamamıştı. "Ee..." dedi, alnını kırıştırarak. "Neresi o zaman?"

Aris'in üst dudağı hafifçe kıvrıldı. Önce bakışlarını Gökçe'ye sonra önünde uzanan maviliklere çevirdi ve son derece rahat bir tınıda soruyu yanıtladı.

"Yunanistan."

«——Από την Ίμβρος——»

GökRis uyumunu şuraya bırakalım:

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Yüzbaşı Aris'in Adalı ailesine ve özellikle Gökçe'ye yönelik tepkisini nasıl değerlendiriyorsunuz? *Tam yerinde, **abarttı, *az bile yaptı?**

2. Gökçe'nin bölüm boyu -belirli bir sebep için bile olsa- Aris'in peşinden koşması size ne hissettirdi? Eğlenenler ve siniri bozulanlar olarak bölünelim mi? (:

3. Ve son olarak sizce Aris'in Yunanistan'a gitme sebebi ne?

****Kafanıza takılan, hoşnut kalmadığınız bir şey var mı?**

Sonraki bölüm, muhtemelen 20 Eylül Çarşamba, 21.00'da olacak.

VE BU BÖLÜM SADECE GÖKRİS OKUYACAĞIZ!

(Yetişirse sizi bekletmeden daha erken yayınlayacağımı da biliyorsunuz canımlar :*)

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

8. Bölüm: Samothrákili Níki

*** LÜTFEN, EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN, OY VERİN! ***

Merhaba Aristocanlar, sizlerle buluşmayı yine çok ama çok özledim! Bu kez bölüme birkaç küçük taleple başlamak istiyorum; İmrozlu evrenini seven ve kurguyu beğenerek okuyan tüm okurlardan, kitabı yakın çevrelerine tavsiye ederek İmrozlu ailesinin büyümesine katkıda bulunmalarını rica ediyorum.

Yıllardır, yazar kalemse okurun kalemтіраш olduğunu, yazma motivasyonunun okurdan gelen talep ve feedbackle doğru orantılı olduğunu söylerim. Sanırım yine öyle günlerden geçiyoruz (':

Desteyiniz, paylaşımlarınız, olumlu/olumsuz eleştirileriniz benim can suyum.

Lütfen eksik etmeyin.

Sizi çok seviyorum!

Bölüm notları: İlk bölümü saymazsak şimdiye dek yayınlanan İmrozlu bölümleri arasında sanırım beni en çok yoran ama aynı zamanda da heyecanlandıran bölüm oldu bu. (En uzun bölümlerden biri de olabilir.) Yunanistan'ı yazarken doğasıyla, mutfağıyla, tarihi ve elbette mitolojisiyle birleştirmek ve bunu kurgusal zemine oturtmak yorucuydu ama bölüm sonunda tüm parçaların puzzle gibi yerine oturuşunu Aris ve Gökçe'nin düellosuyla izlemek ise müthiş keyif doluydu benim için. Umarım gönüllerimiz bir olur. 🍀
(GİF'ler 🔥 zaten kendini izletecektir ama bölüm şarkılarını dinlemeyi de ihmal etmeyin .🎵)

Teşekkür: Girizgahta kullandığım nefis dörtlük, üniversite arkadaşım ve meslektaşım Kader Büyükbingöl'e ait. Kendisine dizelerini kullanmama müsaade ettiği için sonsuz teşekkürler!

İthaflar sana; vivianwardddd (:

«——Από την Ίμβρος——»

*"Denizin içinde gemi,
geminin içinde adam,
adamın içinde deniz batıyor,
incecik bir çatlaktan..."*

14 Eylül 2039 - Gökçeada

Ege, alabildiğince maviydi. Maviler, alabildiğince dalgalı. Denizle bir bakan gözler, fırtınanın ortasında kalmış bir yelkenli gibi nereye savrulacağını şaşırmıştı. Ama hiçbiri, masmavi denizleri içindeki o incecik çatlaktan batıran adam kadar dönülmez bir yolda değildi. *Halbuki dümen elinin altındaydı, kırmak için neyi bekliyordu?*

"Yunanistan."

Yüzbaşı Aris'in, ağzından dökülen bu tek kelimelik cevap, dümeni kırmanın hala mümkün olduğu anlara aitti. Gökçe'nin paniğe kapılması, sinirlenip tekneden inmek istemesi, "Durdur tekneyi, Yüzbaşı!" diye bağırması gerekiyordu. En azından Aris'in umduğu buydu. *Ama bulduğu pek de öyle olmayacaktı.*

Gökçe, ilkin inanmadı. Teknede beş, on saniye süren kakhaha sesleri yankılanmıştı. Ardından, "Ciddi bir şey soruyorum!" dedi, kelimelerini bastırarak. "Nereye gidiyoruz?"

Gözünü denizden ayırmayan Aris, "Ben de sana ciddi bir cevap veriyorum" dedi. "Bu tekne Yunanistan'a gidiyor, seni bilemem."

Gökçe, rüzgarın önüne düşürdüğü saç tutamlarını yüzünden hızlı hızlı çekti. "Ben de inandım!" derken sesine alaycı bir ifade yerleştirmişti. "Evden spora diye çıkıp ülke mi değiştirilir?! Sanki şuradan şurası..."

"*Echeis díkio...*" dedi Aris, göz ucuyla ilerisini işaret ediyordu. "Şuradan, şurası."

Gökçe kaşlarını çatı. "Beni yiyorsun, dimi sen? Sinirleneyim, tekneden ineyim diye söylüyorsun?"

"Keşke."

"Ya-... Delirtmesene beni!" Gökçe tüm odağını yüzünde mimik oynamayan Aris'e çevirmişti. "Ciddi değilsin, dimi? Bilerek öyle söyledin?"

Durduk yere ne işin olur Yunanistan'da? Hem de öyle pat diye..."

"Birincisi *durduk yere* olduğunu söylemedim. İkincisi ben bir Yunanım ve orası benim ulkem. İnsan kendi ulkesine pat diye de gidebilir."

Gökçe, kibirli bir ifadeyle "Yunan olduğunuzu hatırlatmanıza hiç gerek yok, Yüzbaşı!" dedi. "Paçalarınızdan akıyor zaten o, hiç merak etmeyin."

"Ne-..."

Gökçe, Aris'e deyim dersi verecek durumda değildi. "Bu işin tadı kaçmaya başladı" dedi, sıkkın bir sesle. "Daha fazla uzatma istersen."

"Bence de uzatmayalım. En iyisi kısa yoldan seni limana geri bırakayım."

"Hiç de bile!" dedi Gökçe. "En iyisi, bana sahiden nereye gittiğimizi söyle!"

Aris'in gözleri bir kez daha önünde uzanan deniz ve Gökçe'nin gözleri arasında gidip geldi. Ardından, uzaklardan görünen adanın silüetini işaret ederek "Samothráki" dedi.

Gökçe şaşırmişti. "Semadirek?" Aris başını sallayınca "Sen..." dedi, hayret dolu bir sesle. "Ciddisin."

"Her zaman."

Gökçe bi' kendine bi' Aris'e bakarak "Yani, bu kılıkla ülke değiştireceğiz, öyle mi?" diye sordu.

"Oyle."

"Vizesiz, pasaportsuz?" diye devam etti, Gökçe. Eliyle kendisini işaret ediyordu.

"Benim yanımdayken onlara ihtiyacın yok."

"Dalga geçiyorsun herhalde? Tekneyi durdururlarsa ne olacak?"

Aris başını iki yana salladı. "Durduramazlar."

"Allah Allah... Dokunulamaz, ulu bir KOT'çu olduğun alnında mı yazıyor yoksa?"

Aris, işaret parmağını yukarı kaldırarak "Teknemde" dedi.

Gökçe, Aris'in gösterdiği yöne baktığında teknede, Yunan bayrağının yanında KOT bayrağının da dalgalandığını görmüştü. *Dümeninin başında işgalci bir komutanın olduğu Yunan bandıralı, KOT bayraklı bir teknede, Yunanistan'a mı gidiyordu yani şimdi?* "Ne iş çeviriyorsun sen?" dedi, paniğe kapıldığını belli etmek istemiyordu. "Buradakiler yetmedi de... Bi' de Yunanistan'da mı tutuklatmak istiyorsun beni?"

Yüzbaşı Aris, Gökçe'ye yadırgar gibi bir bakış atarak "Birincisi..." dedi. "Sanki gelmen için ben ısrar etmişim gibi yakınma. Tekneye kendin, ustelik

zorla bindin. İkincisi... Merak etme. Seni benden başka kimse tutuklayamaz."

"Senden başka?" dedi, Gökçe. Aris başını salladığında sinirle "Hasta mısın sen?" diye sordu. Bir elini de Aris'in omzuna indirmişti. "*Ondan başka kimse tutuklayamazmış-...* Sadece senin tarafından tutuklanabiliyor olmak içimi mi rahatlatmalı? Ayrıcalıkmış gibi söylüyor bi' de ya..."

Aris, pişkince "Ayrıcalık çünkü" dedi. "Kelepçeyi bileğine benim yerime başka biri takmış olsaydı, mahkumlara aslında nasıl muamele edildiğini tecrubeyle öğrenirdin." Gökçe tam cevap verecekti ki, "Bak..." diye devam etti Aris. Elinin altındaki dümeni çekimserce tutuyordu. "Son kez soruyorum. Bunun-... Bunun geri donuşu olmayacak... Seni limana bırakmam için hala geç deği-..."

"Beni limana falan bırakmanı istemiyorum!" Gökçe, kollarını bağlamış, bakışlarını önünde uzanan maviliklere dikmişti. "Söyledim sana, abimin meyhanesini açmayı kabul edene kadar değil Yunanistan, Atlantik'e de gitsen ensendeyim, Yüzbaşı."

Aris, yenilgiyi kabul eder gibi başını salladı. Kollarını dümene yasladığında "Hata bende..." dedi, iç çekerek. "Seni kolundan tutup zorla bindirecektim tekneye. 'Benimle geleceksin' diyecektim... Oyle yapsam gelmezdin çünkü. Benim tekнемle bir mil gideceğine kendini denize atar, limana kadar da yüzerdin."

"Bu limandan denize atılacak birileri varsa o da sizsiniz, Yüzbaşı."

"Ach!" Aris, sakinleşmeye çalışır gibi eliyle yüzünü sıvazladı. "Thée mou, voítha me."

"Küfür ettiysen... Sana olsun!"

Aris, derin bir nefes alıp gülümsedi. "Benim Türkçede soyleyemediğim harflerle dalga geçeceğinize acaba biraz bizim dilimizi mi öğrenmeye çalışsanız Gökçe Hanım? Yani çünkü besbelli ihtiyacınız olacak."

Gökçe birden gerildi. *İngilizce ve Arapçayı akıcı şekilde konuşabilmesine rağmen Yunanca için aynı şey geçerli değildi.* Kendi içine mırıldanır gibi "Öğrenmem değil, hatırlamam gerekiyor..." dedi. "Ayrıca ihtiyacım falan da olmayacak. Orasının adı hala Gökçeada, resmi dili de hala Türkçe!"

"Ne demek o?"

"Nesini anlamadın acaba? Orasının adı hala Gökç-..."

"Onu sormuyorum. *Öğrenmem değil, hatırlamam gerekiyor,* dedin. Ne demek bu?"

"Bir zamanlar biliyordum, demek!"

Aris'in kaşları havalandı. "Ama unuttun?"

"Evet, unuttum. Tamam mı?" dedi, Gökçe kibirli bir ifadeyle. "Ama sandığın gibi öyle konuşmaya konuşmaya unutmak değil... Bilerek unuttum. Bilinçlice! Kasten! İsteyer-..." Aris'in attığı kahkaha ile Gökçe'nin cümlesi yarım kaldı. "Ne gülüyorsun be?! Ne-... Çok mu komik!"

Aris, dümeni bırakarak sırtını tekneye yasladı. Bir yandan da hala gülüyordu. "Bilerek dil mi unutulur?" dedi, sesine müthiş bir alay yerleşmişti. "Boyle bir şey mümkün mü?"

"Gayet mümkün!" dedi, Gökçe. Eliyle kendini işaret ediyordu. "Şekil A." Aris, sinirleri bozulmuş gibi histerik kahkahalar atmaya devam edince Gökçe, Aris'in omzuna vurdu. "Ya! Gülmesene! Gülme-..."

"Gökçe Adalı..." dedi Aris, tekrar dümeni devraldığında yüzünde patlayan kahkahaları toparlamakta zorlanıyordu. "Senin şu adaya heykelin dikilmeli... Eímai sovarós, bambaşka birisin sen. Ustün bir yetenek bu..." Öksürür gibi yaparak duraksadı. "Peki, şey... Yani, bildiğin bir dili isteyerek unutabildiğine göre, bilmediğin bir dili de istemeyerek öğrendiğin oldu mu?"

"Ha! Ha! Ha! İşgalci olduğunuz kadar şakacısınız da! Gül gül öldük..."

Hala gülmeye devam eden Aris, Gökçe'yi duymamış gibi "Bilerek unuttun ha..." diye mırıldandı. "Yunancayı bilerek unuttun..." O sırada bakışları Gökçe'nin sitemli gözleriyle buluştuğunda ise yüzüne yersiz bir ciddiyet yerleşti. "Neyse..." dedi, dudağının içini hafifçe ısırmıştı. "Ben sana tekrar hatırlatırım."

Gökçe, Aris'e ters ters bakarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla güvertenin arkasına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. "*Bana tekrar hatırlatırmışmış!* Lafa bak ya... İmalı imalı söylüyor bi' de-... Pislik herif! Hayır, konuşmuyor ayrı sinir, konuşuyor ayrı... Her hali gıcık, her türlü gıcık! Boğacağım ya, valla elimde kalacak bir gün..." Yere oturarak sırtını güvertenin kenarına dayadı. Başını sola doğru eğdiğinde Aris'in olduğu yeri görebiliyordu. Görür görmezse yüzünü ekşitti. "Ayı gibi de..." dedi, dişlerinin arasından. "Gücüm yetmez ki benim buna... Belki abimle Kerim birlikte dövebilir? Yusuf Müdür de gelse..." Sonra dizlerini karnına çekip "Of!" dedi. "Bıktım bu admdan. Valla bıktım..." Sesli bir nefes verdiğinde, örgüsünü tutan lastik, saçından çıkmak üzereydi. Çarçabuk saçının ucunu tekrar örüp lastiği iyice sıktı. Göz ucuyla tekrar Aris'i kontrol ederek arkasına yaslandığında Semadirek'te neler olacağını düşünmeye başladı. *Yüzbaşı'nın orada işi neydi? Ansızın nereden*

çıkmişti? Dahası Gökçe, Direniş-39'in emrini bu şartlar altında nasıl yerine getirecekti? Dilini, yönünü, izini bilmediği bir yerde nasıl ipucu kovalayacaktı?

Yol boyu düşündü durdu ama işin içinden bir türlü çıkamadı. Aklından geçenlerin başına geleceklere erişemeyeceğini ise henüz bilmiyordu.

«——Σαμοθράκη——»

-Semadirek

Tekne, yarım saat kadar sonra Kamariotissa limanına yanaştığında Yüzbaşı Aris, telefonunu kulağına dayamış hararetili hararetili konuşurken, bir elini de Gökçe'ye uzatmış, tekneden inmesini işaret ediyordu.

Gökçe, etrafına kaygılı gözlerle bakarak ve oldukça da çekimser adımlarla tekneden indi. İçinde bulunduğu hali yadırgıyordu. Hiç olmaması gereken bir yerde, hiç olmaması gereken biriyleydi. Vizesiz, pasaportsuz, üzerinde pijamadan hallice crop ve şort, cüzdanında üç beş dolar... Çılgınlık mıydı yoksa aptallık mıydı bu? *Ya da belki ikisi birden?*

Yaşadıkları Gökçe'ye öylesine gerçeküstü geliyordu ki, Aris'in arkasından iskelede yürümeye devam ederken, niye burada olduğunu unutmuş, etrafı izlemeye başlamıştı. Nerede olduğunu bilmese ve karşısına Yunanca yazılı tabelalar çıkmasa, burasının Gökçeada olduğuna yemin edebilirdi. Tıpkı kendi memleketi gibi sakin, gösterişsiz bir yere benziyordu Semadirek. Rengi, kokusu, telaştan uzak dupduru güzelliğiyle klasik bir Ege adasıydı işte. Gökçe, yıllardır karşıdan silüetini görmesine rağmen Semadirek üzerine hiç düşünmemişti. Girit, Rodos, Midilli, Sakız gibi rağbet gören Yunan adalarına kıyasla pek de popüler bir yer olduğu söylenemezdi zaten. Adanın göbeğindeki dik yamaçlı Fengari Dağları yüzünden, güney kıyılarında neredeyse hiç yerleşim bulunmuyordu. *Böylesi bir yerde Aris'in ne işi olabilirdi ki?*

O sıra Yüzbaşı'nın telefonu kapattığını görünce adımlarını hızlandırıp yanına geldi. "Eee!" dedi, sert bir tonda. "Hala neden burada olduğumuzu söylemeyecek misin?"

"Burada olduğumuzu?"

"Evet?"

Aris, "İkimizin nedenlerinin aynı olduğunu sanmıyorum" dedi, ciddi bir tavırla. "Çoğul konuşmayı bıraksan mı acaba?"

"Sen uyuz uyuz konuşmayı bıraksan mı acaba?!"

Aris adımlarını durdurdu. "Benim bir görüşmem var. Burada olma sebebim bu... Ya sen? Sen neden buradasın peki Gökçe Adalı?"

Gökçe, gözlerini Aris'ten kaçırarak "Biliyorsun işte!" dedi. "Abimin meyh-..."

"Abinin meyhanesi, evet... Meyhane..." Aris, sinirle gülümseyerek başını salladı. "Kapatınca bir anda ne kadar da önemli oldu senin için? Oysa dune kadar *böyle bir zamanda meyhane açmak utanç vericiydi*, oyle değil? Bir şeylere, elinden gidince değer biçen biriysen, zannediyorum bir gün İmroz'dan gitsek bizim arkamızdan da ağlayacaksın sen."

Gökçe kahkaha attı. "Zil takar oynarım o gün ben! Ağlamam da ancak mutluluktan olur."

"O halde size kötü bir haberim var Gökçe Hanım..." dedi, Aris. Gökçe'nin kulağına doğru eğilmişti. "Zilleriniz naftalin kokacak, ağlamalarınızsa her zamanki gibi hazımsızlıktan olacak. Siz en iyisi mutluluğu başka şeylerde arayın."

Gökçe, ellerini beline bağlayıp kinayeli bir tonda sordu. "Ya... Neyde arayayım mesela? Tavsiyeniz var mı?"

Aris, Gökçe'nin yüzüne bir süre baktıktan sonra "Bilmem..." dedi. Başındaki güneş gözlüklerini yeniden gözüne takarak adımlarını hızlandırmıştı. "Belki bir erkek arkadaş edinirsiniz..."

"Ya... Tavsiyeye bak! Şu an tek derdim bu çünkü benim."

Aris'in aklına Kerim'in yalanı geldi o an. Ağzının içinden "Birilerinin tek derdi o ama..." diye mırıldandı.

Gökçe, kaşlarını çattı. "O ne demek ya?"

Aris konuyu dağıtmak ister gibi başıyla iskelenin az ilerisindeki kafeteryayı işaret etti. "Aç mısın?" Gökçe, gözlerini kaçırıp cevap vermeye yanaşmayınca "Görüreceğim kişi biraz geç kalacakmış" diye devam etti. "O gelene kadar kahvaltı yapacağım. İstersen-..."

"İstemez!"

"Sen bilirsin" dedi Aris, omuzlarını silkerek. Eliyle ileride devriye gezen polis aracını işaret etti. "O halde ben yokken polislerin dikkatini çekmemeye çalış." Ardından kafeteryaya doğru yürümeye başladı.

Gökçe, bir polis aracına bir hızla uzaklaşan Aris'e bakıyordu. Gözleri, bir süre ikisi arasında mekik dokuduktan sonra "Yüzbaşı!" diye seslendi tatsız bir tonda. "Bekle!"

Oturdıkları kafeterya, iskeleyi karşıdan gören, son derece mütevazı bir yerdi. Sadece beş küçük ahşap masanın sığabildiği şirin, otantik bir bahçesi vardı.

Gökçe, Yüzbaşı Aris'le karşılıklı oturmak istemediğinden, duvarın dibindeki masaya geçse de gözlerini Aris'in önüne 'kahvaltı' diye getirilen şeylerden ayıramıyordu. Yüzünde oluşan manalı bir ifadeyle "Siz buna kahvaltı mı diyorsunuz?" diye mırıldandı.

Aris, zorlukla sığdığı küçük bir taburede koca bir bardak freddo espressoyu yudumlarken "Seninle bir şeylerin isimleri konusunda pek anlaşıyoruz" dedi. "Yorma kafanı, boş ver."

Gökçe alayla güldü. "Orası İmroz değil, bu yaptığın da kahvaltı değil, Yüzbaşı... Çaysız kahvaltı mı olur bir kere? Ne bileyim, yok baklavaydı, yok Türk kahvesiydi derken her şeyi çaldınız, uyarladınız bizden, bunu nasıl es geçtiniz ki? *İnce belli bardakta demli bir Yunan çayı* ile güne başlamanız gerekmez miydi?"

Aris, önündeki hamur işi atıştırmalıkları, kahvesiyle birlikte keyifle tüketirken "Dystychós" dedi. "Bugünlerde güne seninle uğraşarak başlıyorum. Belinin de o bardaklar kadar ince olduğu söylenemez. Sporu aksatmamalısın."

Gökçe önce cropunun altından görünen beline sonra Aris'e baktı. Sitemli bir sesle "Bunu sabah sabah hamur işi gömen Mr. Atletik mi söylüyor?"

"Bougátsa me krema" dedi Aris, parmağıyla önündeki tabaklardan birini işaret ediyordu. Sonra diğerini gösterdi. "Ve Krouasán. İkisi de gayet lezzetli. Çok şey kaçırıyorsun." O sırada garson bahçeye gelerek bakışlarını Gökçe'ye çevirdi ve Yunanca bir şeyler söyledi. Gökçe ise kendini İngilizce olarak ifade etmeye çalışıyordu. Aris, araya girerek "İngilizce bilmiyor" dedi, garson için. "Bir şeyler sipariş etmeyeceksen de mekanından gitmeni istiyor."

Gökçe, garsona ters ters bakarak "Kabalığa bak!" dedi. "Yedik sanki kıcı kırık mekanınızı!" Taburesinden kalkıp isteksiz adımlarla Aris'in karşısına oturdu.

Gökçe'yi ikidir kendiliğinden yola getiren şartlar, Aris'i eğlendiriyordu. Yine de bir şey söylemekten kaçındı. Yüzünde oluşan kibirli bir ifadeyle kollarını bağlayıp gözlerini masadaki atıştırmalıklara diken Gökçe'yi gözlüklerinin arkasından bir süre izledi. Ardından sipariş için garsona seslendiğinde Gökçe'nin sesini duydu.

"Param yok benim." Gözlerini uzaklara dikmiş, dramatik bir tonlamayla konuşuyordu. "Kartlarım da diğer çantamda kalmış... O yüzden-..."

Aris, "Hadi ya..." dedi. "E nasıl yapacağız o zaman?"

"Nasıl, nasıl yapacağız? O yüzden, yemeyeceğim işte hiçbir şey... Allah Allah!"

O anda garson gelince Aris, güneş gözlüklerini çıkarıp bakışlarını adama çevirerek çenesinin ucuyla Gökçe'yi işaret etti ve kendi dilinde kısa birkaç cümle kurdu. Garson birden gülmeye başlamıştı ki Gökçe, öfkeyle "Ne dedin adama?" diye atıldı. "Sana diyorum-... Niye gülüyor bana? Ne dedin, diyorum adama?!"

Aris, bir şeyler daha söyleyerek garsonu gönderdikten sonra "Cuzdanını kaybetmiş bir turist olduğunu söyledim" dedi. "Ve bu yüzden masayı en güzel şekilde donatmasını..."

Gökçe anlamamıştı. "İkisi arasında alaka ne? Buna mı gülüyor yani?"

Aris, kahvesinden bir yudum daha alarak "Dil bilmeyen, cuzdanını kaybetmiş, turist bir kadını yanıma davet ediyorum ve garsona, onun için masayı donatmasını söylüyorum" dedi, imalı bir tavırla. "Sence neye gülüyor olabilir?"

Gökçe, "Ha..." dedi, Aris'in ne kastettiğini sonunda anlamıştı. Başını yavaş yavaş sallarken dirseklerini masada birleştirip "Bilmem..." diye ekledi. "Belki de, geceyi kollarında bitireceğimi sanan gerizekalının birine hesabımı ödetip tüyeceğimi düşündüğü için gülüyordur."

Aris'in içtiği kahve gülmeye çalışırken boğazında kaldı. Birkaç kez öksürdükten sonra "Isoús christós!" dedi, kaşlarının ortası hafifçe çatılmıştı. "Geceyi kollarımda bitirme ihtimalin için odemem gereken hesap, adisyon masrafları değil, üzerimdeki üniformayı çıkarmak olurdu..." Cümlesi bittiğinde, ağzından ansızın dökülenlerin ne anlama geldiğini kavraması uzun sürmedi. Yüzündeki gülümseme hızla silinirken Gökçe'yle göz göze gelmişlerdi ki, elinde tepsiyle siparişleri getiren garson, ikisinin de kurtarıcısı oldu.

Gökçe, tek kelime etmeden masadaki atıştırmalıklara gömülmüştü. Birkaç kez, "Bildiğin börek..." , "Bildiğin poğaça..." , "Bildiğin çörek..." diye çıkışarak önüne koyulan her şeyi, sert, buzlu bir kahveyle dakikalar içinde tüketti. Masadan kalkarken Aris'i uyarmayı da ihmal etmemişti. *Yiyip içtikleri kaç para ediyorsa, Gökçeada'ya döndüğünde hepsini ödeyecekti. Başka türlüünün mümkünatı yoktu. İşgalcinin ısmarlayacağı kahvaltıya kalmamıştı zaten Gökçe. Borçtu bu, hepsi borçtu.* Mekandan çıkarırken garsonla karşılaştıklarında ise duraksadı. *Ortak bir dilde buluşamadıkları birine, sırf hesabını ödedi diye kendini bu adamın kollarına atacak kadar ahmak olmadığını nasıl anlatabilirdi ki?* Garsona parmağıyla önce Aris'i

sonra kendini gösterip elleriyle çarpı işareti yaptı. Ancak Aris, aksini ispat etmek ister gibi kolunu birden Gökçe'nin omzuna atıp kızı kafeteryanın kapısına doğru itelemeye başladı.

"N'apıyorsun be sen!" dedi, Gökçe. Aris'in kolunun altından kurtulup hızlı adımlarda dışarı çıkmıştı. "Kırarım bak senin o kolunu!"

"Adama 'ölüm' işareti yaptın, hanımefendi!" dedi Aris, kelimelerini bastırarak. "Sevişeceğimizi zannetmesinden daha mı iyi oldu şimd-..."

"Daha iyi oldu!" dedi Gökçe, Aris'in sözünü öfkeli bir tonda bölmüştü. "Hem de çok çok daha iyi oldu, tamam mı?!" Ardından parmağını Aris'in yüzüne doğrultarak "Bana bak, Yüzbaşı!" dedi. "Benimle konuşurken kelimelerini dikkatli seç, arsız arsız imalarda bulunup durma bana! Bak-... Bak, çok kötü olur sonra!"

Aris, lakayt bir tavırla "Ne olur mesela?" dedi. Elleriyle çarpı işareti yapıp Gökçe'nin yüzüne doğrulttu. "Boyle mi yaparsın bana?"

Gökçe, tüm gücüyle Aris'in bacağına sert bir tekme geçirdi. "*Boyle* yaparım!"

Aris, yüzünü ekşitip bacağına tutarken "Sen-..." dedi, öfkeyle. "Sen tam bir-..." Duraksadı. "Az once, kendine erkek arkadaş bulmanı söylemiştim ya..."

Gökçe, alayla "Eee?" dedi.

"Bulamazsın!" diye devam etti, Aris. "Belki yine hoparlörle bağırman gerekir, *canına susamış bir ahmak arıyorum*, diye!"

Gökçe dişlerini sıktı. "Adi!"

Aris, "Vahşi!" dedi, kontra yapar gibi. "İmroz'un dağlarında haydut gibi gezen o keçiler bile senden daha evcildir!"

"Orası İmroz değil, Gökçeada!"

"İmroz!"

"Gökçeada!"

O sırada, arkadan biraz önceki garsonun sesi duyuldu. Kapıdan çıkmış, elini ileri doğru uzatarak bağırıyordu. Gökçe, adamın dilini anlamasa da tonlaması, tüm diller için geçerli bir manadaydı:

"Siktirin gidin buradan!"

Yarım saat boyunca Kamariotissa'nın kıyı şeridinde didişe didişe yürümüşler, yine de bir şeylerin isimleri ve anlamları hususunda ortak bir paydada buluşmamışlardı. Nihayetinde Gökçe, yorgun düşüp bulduğu ilk banka oturduğunda Yüzbaşı Aris'in telefonu bir kez daha çaldı.

Bu kez oldukça kısa bir konuşma olmuştu. Telefonu kapattığında Gökçe'ye dönerek "Görüreceğim kişi..." dedi, sıkın bir tonda. "Adaya gelen vapuru kaçırmış. Burada olması akşamı bulacak..."

Gökçe, elindeki su şişesini ağzına dayayarak büyük bir yudum aldı, ardından hızlıca ayağa kalkıp Aris'in karşısına dikildi. "Harika!" dedi, sitemle. "N'apıcağınız peki şimdi?"

Aris'in gözleri yanlarından geçen Asyalı bir gruba takıldı o an. Düşünür gibi bir süre duraksadıktan sonra göz ucuyla kalabalığı işaret ederek "Belki de bir bildikleri vardır?" dedi.

Gökçe, "Nasıl yani?" diye sormaya çalışırken Aris'in, bileğinden tutup çekiştirmesiyle neye uğradığını şaşırđı. "N'apıyorsun ya-... Ya bıraksana! Nereye götürüyorsun beni?!"

"Bilmiyorum!"

"Ne demek, *bilmiyorum!* Gelmiyorum o zaman ben, bırak!"

Aris, "Kalá..." dedi. "Sen bilirsin." Gökçe'nin bileğini bırakıp hiç tereddüt etmeden grubun arkasından yürümeye devam etti.

Birdenbire geride kalan Gökçe, olduğu yerde sinirden tepinmeye başladı. "Nereye gidiyorsun-..." diye bağırdı, Aris'in arkasından. "Yüzbaşı!" Aris'ten cevap gelmeyince adımlarını mecburen hızlandırdı. "Bilerek yapıyor!" dedi, kendi kendine. "Pasaportum yok, bir şeyim yok... Yanından ayrılamayacağımı bildiği için yapıyor. Fırsatçı, zorba-..." Sonra sesine daha makul bir ton yerleştirerek tekrar bağırdı. "Yüzbaşı, bekle!"

Aris'e yetiştiğinde adımlarının temposunu da ona uydurmak zorunda kaldı. Zaten günlerdir yaptığı bundan çok da farklı değildi. *Bu işgalci adamın peşinden daha ne kadar koşacaktı?*

Beş, on dakika kadar kordon şeridinde laf dalaşı yaparak yürüdüler. Aris'in "Bilmiyorum" dediği istikametın seyri ise o sıralarda belli oldu. Asyalı grupla birlikte kendilerini bir tur otobüsünün içinde bulmuşlardı.

"Dahiyane bir fikir gerçekten..." dedi, Gökçe. Otobüsün arkasındaki beşli koltukların en soluna oturmuş, kollarını birbirine bağlamıştı.

Ortası bomboş olan koltukların en sağına oturan Aris, "Daha iyi bir fikrin varsa soyleseydin?" diye yanıt verdi. "Ya da peşimden gelmeseydin? Bugün iki lafından biri 'Yüzbaşı, bekle!' oldu. Sanki-... Sanki bir ismim yokmuş gibi."

"Sizin benim için tek bir isminiz var" dedi Gökçe, kayıtsız bir tavırla. "Ne olduğunu da artık ezberlemişsinizdir."

Aris, başını aşağı yukarı salladı. "İşgalci..."

Gökçe de Aris'i tasdik eder gibi başını salladıktan sonra alnını cama yaslayarak sesli bir nefes verdi ve giderek ağırlaşan göz kapaklarının arasından dışarıdan geçip giden manzarayı izlemeye koyuldu.

Neden sonra bir ara içi geçer gibi olduğunda irkilerek gözlerini açtı. Başını çevirip aralarındaki dört koltukluk mesafeden Aris'e baktığında, cılız bir sesle "Yüzbaşı..." diye seslendi. Aris yüzünü dönünce, sanki ilk kez soruyormuş gibi "Abimin meyhanesini açacak mısınız?" dedi.

Aris, baygın bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Açamam."

Gökçe, aldığı cevapla başını tekrar pencereye doğru çevirdi. Dudaklarının arasından bir şeyler mırıldanmaya çalışsa da göz kapaklarına bastıran uykuya daha fazla direnemedi. Otobüs, ağır ağır ilerlerken zihnini, içinde bulunduğu karmaşadan arındırıp uykunun dinginliğine teslim etmeye başladı.

Gökçe uyudu, otobüs gitti. Gökçe uyudu, otobüs durdu. Gökçe hala uyurken otobüs tekrar gitti ve sonra tekrar durdu. Panagia Krimniotissa'sından Fonia Kulesi'ne kadar adanın tarihi dinamiğinin sembolü olan şapellerden, arkeolojik kalıntıların sergilendiği sit alanlarından geçtiler. Durdukları her yerde otobüs doldu, otobüs boşaldı. Yolcular indi, yolcular bindi. Elleri broşürlü bir avuç meraklı Asyalıyı karşısına alan bir rehber, hepsine uzun uzun hikayeler, gün görmemiş mitler anlattı. Ancak tüm bunlar olurken hiçbiri, gruba sonradan dahil olan ve otobüsün arka beşlisinde ayrı ayrı koltuklarda oturan bir kadın ve bir adamın niye aralarına katılmadığını sorgulamadı. *Muhtemelen ikisinin varlığını bile unutmuşlardı.*

Tur boyu uyuyan Gökçe'yi, tatlı şekerlemesinden uyandıran, koltuğunda hissettiği bir sarsılma oldu. Ani bir sıçramayla doğrulduğunda Aris'in, yanına oturduğunu gördü. "Ne işin var senin burada?!" diye, sessiz sessiz söylendi. "Geçsene kendi yerine, niye yanımda oturuyorsun?"

Otobüs yeni yeni hareket ederken koltuğa yerleşmeye çalışan Aris, sırtını arkasına yaslayarak "Acaba niye?" dedi.

Gökçe, Aris'in gövdesini çekmesiyle, otobüsün arka koltuklarının altmış yaşın üzerindeki Asyalı turistlerle tamamen dolduğunu gördü. "Bunlar niye buraya oturmuşlar ya..." diye mırıldandı sıkkin bir sesle. "Önde değildi miydiler? Gitseler ya, ön tarafa!"

Aris, kollarını bağlayıp tek kaşını havalandırdı. "İstersen ölüm işareti yaparak korkutup kaçırmayı dene..."

"Senin canın tekme istiyor anlaşıldı..." diye fısıldadı Gökçe, kinayeli bir tonda. O ara kollarını bağladığında Aris'le dirsek dirseğe geldiler. Yüzünü kırıştırarak, "Sıkıştım burada!" dedi. "Öte gitsene biraz!"

"Nereye gideyim Gökçe?"

"Git işte... Hayvan gibisin-... Sıkıştırdın beni. Yer aç biraz!"

"Ben sıkıştım asıl..." dedi, Aris. Çenesinin ucuyla daracık aralığa yerleştirdiği bacaklarını işaret ediyordu. "Kendim sığamıyorum, sana nasıl yer açayım?" Eliyle dizine pat pat vurdu. "Gel... İstersen kucağıma otur?"

"Pres makinesinde kalırım daha iyi!" diye sinirle fısıldadı Gökçe. Otobüsteki sessizliği bozmak istemese de, tonlaması avaz avaz bağırır gibiydi. "Niye oturduysan sanki yanıma!"

"Uyuyordun çünkü! Bir surü insan geldi arkaya-..."

"Eee?" dedi, Gökçe "Uyandığımda yanımda, Japon bir amca yerine seni görmeyi tercih edeceğimi sana düşündüren ne?"

Aris sesli bir nefes verdi. "Koreliler."

"Aaa, öyleyse tamam ya..." dedi Gökçe, sahte bir tebessümle. "Bi' de Çinli olsalardı, düşünemiyorum artık..." O sıra birden içinde bulunduğu durumu garipser gibi gözlerini kıstı. "Bir saniye ya... Bu insanlar yer falan değiştirdiğine göre, sit alanlarında durdu mu otobüs?" Aris, elini *çok* der gibi sallayınca Gökçe homurdandı. "Harika... İnsan uyandırır. Anca gel, yaşlılarla arama otur!"

Aris, omuzlarını yukarı çekerek "Uyandırsam da kabahatli olurum" dedi. "Boyle de oldum... Savunma yapmayacağım."

Gökçe, nefesini dışarı üfleyerek kendi kendine mırıldandı. "Bir yer bari görseydim ya..."

"Bir yer var."

Gökçe, merakla "Neresi?" diye atıldı.

Kaygısız bir tavra bürünen Aris, gözlerini yola dikti. "Gidince görürsün."

Gökçe, dudaklarını kırıştırarak "Söylesen sanki..." dedi. Sonraki hamlesi, elleriyle Aris'in yüzüne çarpı işareti yapmak oldu.

Aris, yaka silker gibi başını sallayıp gülümserken yan tarafında oturan yaşlı adamla göz göze geldiler. Adam usulca tebessüm ederek başparmağını onay verir gibi havaya kaldırdı. İkisinin arasındaki ateş hattı, çekik gözlerin dikkatinden kaçmamıştı. Muhtemel ki hallerini anlamak için dil değil, izan bilmek gerekliydi.

Tur otobüsü, yirmi dakika sonra Büyük Tanrılar Tapınağı ve Semadirek Arkeoloji Müzesini de içinde barındıran Paleopoli'de durdu. Ören yerinin girişinden, müzeye kadar giden yolu yayan olarak yürümeye başladılar.

Müzenin kapanma saati yaklaştığı için etraf oldukça kalabalıktı. Tur rehberi, Asyalı gruba acele etmelerini söylerken Gökçe, herkesten bağımsız, oldukça ağır adımlarla çevresine bakına bakına yürüyordu. Kendini, lise zamanlarında gittiği okul gezilerinde gibi hissetmişti. Zaten başka türlü de mümkün değildi. En son ne zaman geziye çıktığını, ne zaman bir müzeye gittiğini, konserde eğlendiğini ya da bir tiyatro oyununu en son ne zaman alkışladığını hatırlamıyordu. Şu haliyle içini kaplayan çocuksu merak, yıllardır böyle bir kaynaktan beslenmemiştir. *Nasıl acele edebilirdi ki?*

Müzeye geldiklerinde Gökçe'nin, içindeki merak ve heyecan daha da çoğaldı. Dışı taştan yapılmış beş odalı müzeyi, grubun arkasında gezmeye başlamışlardı. İçeride, ören yerinin üç boyutlu görüntüleri, arkeolojik araştırmalara ilişkin fotoğraflar ve kazılarda elde edilen tarihi kalıntılar sergileniyordu. Gökçe, A, B, C, D ve E olarak beş bölüme ayrılan müzenin her bir odasını içinde beliren büyük bir açılıkla gezdi. Helen öncesi çağdan kalma tapınağın yapı parçalarını, aslan başlı drenaj deliklerini, kornişli süslemeleri, rozet ve boğa oymalı mermerleri, III. Philp ve IV. İskender'in adak yazıtlarını, yüzünde gizlemeyi başaramadığı bir hayranlıkla izliyordu.

Kendisini, içerisinin büyüüne kaptırmış, niye orada olduğunu bir an için unutmuşken omzunda Aris'in elini hissederek gerçekliğe döndü. "Müze kapanıyor" dedi, Aris. Dışarı çıkmaya başlayan kalabalığı işaret ediyordu.

Gökçe, memnuniyetsiz bir ifadeyle adımlarını müzenin çıkışına yöneltti. Bahçeye çıktıklarında Asyalı grubun, müzenin ilerisindeki Büyük Tanrılar Tapınağı'na doğru yürümeye başladığını gördüler. Arkalarından gideceklerdi ki Gökçe duraksadı. Müzenin önündeki bir heykeli fark etmişti. Helen döneminin en öne çıkan eserlerinden biriydi bu. Sadece Yunan mitolojisinde değil, batı sanatlarında da önemi büyüktü. Gökçe, heykeli gördüğünde Aris'e bakarak, "Bu..." dedi, şaşkın bir sesle. "Bu heykel..."

"Níki tis Samothrákis" dedi, Aris. Ellerini belinde bağlamış, yavaş adımlarla Gökçe'nin yanına gelmişti. "Samothrákili Níki ya da Semadirekli Nike..."

"Biliyorum ama Louvre'de sergilendiğini sanıyordum. Hatta bi' ara, Yunanistan'a geri getirmeye çalışmıştınız ama olmamıştı."

Aris gülümsedi. "Hala olmadı. Kopyası bu. Aslı Louvre'da."

"İnanılmaz..." dedi, Gökçe. "Çok sahici duruyor. Louvre'ı gezen bir arkadaşım heykelin, 'sanki her an uçacak gibi canlı' görüldüğünü söylemişti. Kopyası böyleyse, aslını tahmin edemiyorum. Bu bile muhteşem..."

Aris'in kaşları havalandı. "Mitolojiyle ilgiliyiz, ha?"

Gökçe başını sallayarak "Küçükken arkeolog olmayı bile düşünmüştüm" dedi. "Sonra tabii şartlar değişti."

Gökçe'nin cevabı Aris'i şaşırtmıştı. Mitoloji demek, Yunanistan demektir. Gökçe, Yunanistan'la ilgili herhangi bir şeyi sevmiş, üzerine meslek edinmeyi bile düşünmüştü. Yine de konuyu didiklemek istemedi. Gözleriyle Niki'yi işaret ederek, "Hikayesini biliyor musun peki?" diye sordu.

Gökçe omuzlarını silkti. "Çok fazla değil. Mitolojide zaferi simgelediğini biliyorum."

"Bir Tanrıça" dedi, Aris. Bakışları, Gökçe ve Niki heykeli arasında gidip geliyordu. "Hızlı koşan, güçlü, uçma yeteneği olan bir Zafer Tanrıçası..."

Gökçe, heykeli hayranlıkla izlemeye dalmıştı. "Hikayesi dediğin şey ne peki?" diye sordu.

Aris gözlerini, heykeli dikkatle inceleyen Gökçe'ye çevirerek "Sevilen bir tanrıçaydı" dedi. "Halk Niki'ye tapar, dualar eder, onun koruyuculuğuna inanırdı. Bu yüzden resim ve heykelde, farklı formlarda çok fazla temsili vardır. Heykel tasvirleri genelde altın ve fildişi oymalıdır. Her birinde zaferi temsil eden çift kanatlar görülür. Ama... İçlerinde en one çıkan Niki heykeli, bu olmuş. Milattan önce 190'lardan kalma, tamamı Paros mermerinden yapılmış, Helenistik barok eseri. Kimin yaptığı bilinmese de Rodos Heykeltıraşlık Okuluna ait olduğu düşünülüyor..." Gökçe, bakışlarını heykelden alıp yüzüne odakladığında, Aris, Niki'nin hikayesini, önünde yazılı bir metin varmış gibi ustalıkla anlatmayı sürdürdü. "1863'te yüz on sekiz parça halinde Samothráki'de bulunmuş. Zamanla parçalar bir araya getirilmiş tabii ama başı ve kolları hiçbir zaman ortaya çıkmamış... 1984'ten beri bu haliyle Louvre'da sergileniyor..." Eliyle, heykelin üzerine giysi formunda yapılmış oyuntuları gösterdi. "Onu diğerlerinden bu derece üstün kılan çok fazla şey var. İşçiliği bunlardan biri... Kıvrımları müthiş bir anatomiyi tıraşlanmış. Vücudunu saran khiton, belinden düşen himation... Tek ayağı hafifçe onde, kanatları gergin, sanki konduğu o pruvanın

ustünden her an uçacakmış gibi... Ama bana kalırsa hepsinden önce, onu bu kadar öne çıkaran mitlerde anlatılan görkemli bir zafere ithaf edilmiş olması..."

Gökçe, amfide tam katılımıla yapılan bir tarih dersinin ortasında, el kaldıran öğrenci gibi atıldı. "Ne zaferi bu?"

"Deniz zaferi" dedi, Aris. "Bir rivayete göre, antik çağlarda büyük bir fırtına çıkar. Bir felakettir bu. Dağlar, denizler birbirine karışır, gök durmaksızın yağar, insanlar ölür... Büyük bir yıkım yaşanır. Ama tüm bunlar olurken Samothráki ayakta kalmayı başarır ve bu felakete yenilmez. Çünkü Níki korumaktadır orayı. Níki direnir, pes etmez. Níki, adayı kaderine bırakmaz, herkesle, her şeyle savaşır. Sonunda... Fırtınadan kurtulan adada büyük bir deniz zaferi yaşanır... Níki'nin heykeli, bunun üzerine dikilir. O yüzden bir geminin pruvasına kondurulmuştur zaten. Çünkü denizler onundur. Zaferler onundur." Aris, hikayesi bittiğinde kısa bir an duraksadı. Sonra yüzüne yayılan içten bir tebessümle, "Biliyor musun?" diye ekledi. "Ben seni ona benzetiyorum."

Gökçe birden allak bullak oldu. "A-anlamadım?" dedi, zayıf bir sesle. "Nasıl yani?"

Aris teklemekten cevapladı. "Níki'nin heykeli bile gün ışığına çıkmak için asırlar boyunca harabeler arasında bekledi. Dağılmıştı. Yüz on sekiz parçası yeniden bileştirildi. Sen de öylesin... Ne kadar dağılırsan dağıl sonunda kendini bir araya getirmeyi biliyorsun. Bu yüzden benzetiyorum sizi... İkiniz de savaşçısınız. İkiniz de zafer için her şeyi yaparsınız. İmkanlı, imkansız, doğru, yanlış... Önemli değil... Níki, Samothráki için savaştı. Sen de Gökçeada için savaşıyorsun."

"Gökçeada-... Gökçeada dedin?"

Aris, başını sallayarak "İmroz için savaştığını soylesem..." dedi. Güldü. "Bizim tarafımızda gibi olurdu."

Gökçe, Aris'e boş gözlerle bakıyordu. "Doğru..." diye mırıldandı, kendi kendine. *Şu an tam olarak ne oluyordu?* Sanki Aris'in anlattığı hikaye değil, Gökçe'nin kendisiydi antik çağlardan fırlayıp gelen. Öyle bir tutukluk gelmişti üzerine. Harabeler altında kalan da oydu, bilmem kaç parçaya bölünen de. Ama birleştiği pek söylenemezdi. Bir büyüünün tesirindeymiş gibi Aris'in yüzüne bakıp kalmış, ağzından dökülen her cümleyi sahici bir merakla dinlemişti. *Ağzından dökülen her cümle...* Bir hikaye. Bir mit. Bir heykel. Bir benzetme. *Samothrákili Niki*. Semadirekli Nike. *Kendine gel Gökçe*. *Kendine gel Gökçe*.

Gökçe'nin dalıp gittiğini gören Aris, elini ileri doğru uzatarak "Hey..." dedi. "Niki... Orada mısın?"

Gökçe, ayaklarının zemine bastığından emin olduğunda "Benim adım Gökçe!" dedi, ters bir tavırla. "Masal saati bittiyse gidelim istersen artık. Grubu kaçıracağı-..." Birden durdu. Etrafına baktığında gruptan kimseyi görememişti. "Nerede bunlar?"

Aris, eliyle sol tarafı işaret etti. "Muhtemelen Büyük Tanrılar Tapınağı'ndalar. Ama bence burada bekleyelim. Ziyaret saati bitmek üzere."

"Görmek istiyorum!"

"Saat üç buçuğa geliyor" dedi Aris, kolundaki saati işaret ederek. "Kapanacak birazdan, yetişemeyiz."

Gökçe yine itiraz etti. "Ya deneyelim, ne olacak?"

Aris, gittiklerine değmeyeceğini bilse de daha fazla inatlaşmak istemedi. "Tamam" dedi, elini 'buyrun' der gibi ileri doğru uzatmıştı. "Oyle yapalım..."

Birlikte tapınağa doğru yürümeye başladıklarında ikisi de sessizleşmişti. Asyalı grubun, önlerinde tur rehberleriyle yanlarından geçip gittiğini göremeyecek kadar dalgındılar. *Dalgın ve dağınık*. Biri aklından geçenleri kovalıyordu, diğeri aklından geçenler tarafından kovalanıyordu. Çok geçmedense ören yerinden kovalandılar. Kalıntıların olduğu alana geldiklerinde görevliler, ziyaret saatinin bittiğini söyleyerek etraftaki kalabalığı dağıtmaya başlamıştı bile.

Gökçe'nin yüzü düştü. "Kaçırdık..." dedi, tatsız bir tonda. "Gidelim hadi."

Aris, kısa bir an düşünür gibi olduktan sonra Gökçe'nin kulağına doğru eğilerek "Başka bir fikrim var" dedi. "Ama çok iyi koşman gerek. Yapabilir misin?"

"Yaparım da... Tam olarak ne-..."

Aris, sözünü tamamlamasına fırsat vermeden hızlıca Gökçe'nin elinden kavrayıp sit alanının içinde koşmaya başladı.

"Ne-... N'apıyorsun? Deli misin-..."

"Şişşşt!" dedi Aris, Gökçe'yi peşinden çekmeye devam ederek. "Yapabilirim, demedin mi?"

Gökçe panikledi. "Ne yapıyoruz tam olarak? Hem bırakır mısın elimi-..."

"Şişşşşt!" dedi, tekrar. "Soluna bak. Orada gördüğün şeyin adı Temenos. Bilinen en eski ve büyük mermer anıt!"

Gökçe, ne yaptıklarını o an idrak etti. *Hızlandırılmış mitolojik bir turdu bu*. Bir yandan koşuyor, bir yandan gördükleriyle Aris'in anlattıklarını

birleştirmeye çalışıyordu.

Aris devam etti. "Alan, tunç çağından kalma! Helenik, Roma dönemi, hatta bir Bizans kalesinin yıkıntıları bile var! Sağ tarafa bak! Orası ibadet alanı! Ayin yapılan yer! Rahibelerle, Sybil ya da Kybele adı verilen bir peygamber başkanlık ederdi ayinlere! Tanrılara adak adarlar, dualar ederlerdi! Bu aslında ibadetten çok inisiyasyondur onlar için!"

"O ne demek!?"

"Spritüel inançlar, odaklanma, tekrara dayalı dini bir ritüel!"

Gökçe, işaret parmağını sağ çaprazına doğru uzatarak nefes nefese sordu. "Şurası neresi?"

"Hieron! Bir tür inanç kapısı! Tüm inisiyasyonun sonunda gelinen en yüksek mertebe!"

"Takva gibi yani!" dedi Gökçe. "Kafalarını da sallıyorlardır kesin!"

O sıra arkalarından birileri seslenmeye başladı. Aris, gayet emin bir tavırla "Bize diyorlar!" dedi.

Gökçe, kafasını çevirdiğinde peşlerinden iki kişinin geldiğini gördü. "Ne yapacağız?"

"Hızlanacağız!" dedi, Aris. Gökçe'nin elini daha sıkı kavramıştı. "Saat 2 yönüne bak!"

"Baktım?"

"Orası saat 2 yönü değil!"

"Neresi o zaman?!"

"Sağa doğru! O kadar sağa değil-... Biraz yukarı! Evet, orası! Orası Kutsal Çember! Bir tür inanç bağı oluşturmak için bir araya geldikleri, gizemlere katılım sağladıkları dairesel yapı!"

Hızlandırılmış mitolojik tur, iki, üç dakika kadar sürdü. Aris anlattı, Gökçe dinledi. Gökçe sordu, Aris cevapladı. Soluk soluğa kalmış halde çıkışa yaklaştıklarında Gökçe son takatiyle yeniden atıldı.

"Ya şurası?"

Gökçe'nin sorusunu arkadan yaklaşan adımlar ve yükselen sesler takip etti. "Perimene! Hold on! Hold on! Stop right there!"

Gökçe birden gülmeye başladı. "Dün üstünde üniformanla İmroz'u yönetiyordun, bugün altında şortla güvenlikten kaçırıyorsun, Yüzbaşı! Kariyerin düşüşte!"

Aris, kafasını çevirip Gökçe'ye baktı. "İmroz dedin?"

"Gökçeada'yı yönetemezsin çünkü!" Sesi koştuktan kesik kesik çıkmaya başlamıştı. "İmroz, ne biliyor musun? Az önce senin anlattıkların gibi... İmroz bir mit, Yüzbaşı! Hikaye yani! Yok öyle bir ye-..." Aris, bileğinden sertçe çekip koştukları yolun sol tarafına savurunca, Gökçe'nin sözü yarım kaldı. Ne olduğunu anlamadan sırtının soğuk bir duvara değdiğini hissetmiş, ağzından minik bir inilti çıkmıştı. "Napı-..."

Aris, bir avcunu duvara, diğerini Gökçe'nin ağzına bastırarak "Şışşt!" dedi. Arkadan kendi aralarında Yunanca konuşan iki görevlinin sesi geliyordu. "Sessiz ol!" diye fısıldadı. "Birazdan giderler!" Saniyeler sonra elini, Gökçe'nin ağzından yavaşça çektiğinde sessizliğin içinde ikisinin nefes sesleri yankılanmaya başladı. Göğüsleri bir yükselip bir alçalıyor, kalp atışları ritim tutar gibi birbirini takip ediyordu.

Terlemiş ve yorulmuşlardı. Koştukları şeyle, *kaçtıkları aynı değildi. Sakladıkları, saklandıkları yerde değildi.* Oysa göz gözeydiler. Bu mesafeden bir şeyleri ıskalamak imkansızdı. Kaçmanın, saklanmanın ve yakalanmanın tıpkı bir çember gibi tüm uçlarını tek bir hizada birleştirdiğini görmemek olanaksızdı. *Öyleyse ne demekti bu? İdraka dönmeyen inkarın, tehlikeli sulara işi neydi?*

Aris, suyun derinliğini henüz ölçememişti. Maviliklerinde, mitleri zaferle ören bir tanrıçayı gördüğü gözlere, kalbini ağırlaştıran yontulmuş bir tutkuyla bakıyordu. Niki'nin mermerini yontan heykeltıraş gibi, içinde dirilen ilkel dürtülere binlerce bıçak vurması gerekti. Yoksa Gökçe'nin sol omzunun bitip boynunun başladığı yerdeki o minicik benin davetini nasıl reddederdi? Dudaklarını çağıran küçük, kahverengi bir nokta... *Kendine gel, Aris. Kendine gel işgalci.*

Gövdesi, Aris'in koluyla arkadaki duvar arasına sıkışan Gökçe, midesinde hissettiği karıncalanmayla irkildi. Herhalde üşütüyordu. *Bu kadar sıcaklarken mi?* Midesi. Midesi iyi değildi. Mikro iğnelerle delik deşik olmuş gibi sızlayıp çalkalanıyordu. Midesini boş verdi, sol tarafını teğet geçti, zihnine geldiğinde durdu. Aris'in nefesi yüzünde hızlı hızlı yankılanırken dudaklarını çekimserce araladı. Soluklandı. Yutkundu. Soluklandı ve tekrar yutkunduğunda tüm gücünü ellerinde toplayıp Aris'i göğsünden sertçe itti. "Gittiler!" dedi ardından sert bir tonla, başıyla yan tarafı işaret ediyordu. "Biz de gitsek iyi olacak!"

Gökçe'nin kapıldığı telaş, Aris'in yüzünde tebessüm oluşturdu. Bu hali eğlenceliydi. Oyundan diskalifiye edilen çocuklar gibi kollarını birbirine bağlamış, ayaklarını yere vura vura çıkışa doğru yürümeye başlamıştı. Aris,

Gökçe'nin arkasından ilerlerken içinden geçenleri duyabiliyordu sanki. *Sen benim elimi tutamazsın, Yüzbaşı! Sen benim elimi tutup benimle koşamazsın! Sen beni duvara yaslayamazsın. Sen benim boynumdaki bene öyle bakamaz-...* Bir saniye. Gökçe bunu fark etmiş miydi? Aris'in kaşları çatıldı. *Etmemiştir*, diye düşündü. Fark etmemiş olması lazımdı. Ya da fark etmemiş için olması düpedüz aptal olması lazımdı.

Merkeze döndüklerinde Gökçe'nin karnı acıkmıştı. Ara sokaklardan birinde rastgele buldukları bir pizzacıya girdiler. Gökçe, ikide bir *borç olarak* diyordu. Sabah ettiği kahvaltıya, ören yerinde aldıkları biletlere, hatta içtiği suya bile. *Borç olarak*. Pizzalar da öyleydi elbette.

Masalarına koyulan menüye eğildiklerinde ikisinin parmağı da aynı pizzanın üzerinde durdu. İnce hamur üzerine çeşitli mantarlarla beş farklı peynirden yapılan, sunumu oldukça lezzetli görünen bir pizzaydı bu. Sıra içecek siparişine geldiğinde Aris, tercihini adanın meşhur birası olan Fonias Pale Ale'den yana kullandı.

Gökçe, kısa bir an duraksadıktan sonra kola siparişini iptal ederek "Ben de aynısından istiyorum" diye atıldı. "Nesi meşhurmuş bakalım, bu kadar?"

Aris gülümsedi. "Filtresiz, pastörize edilmemiş... Alkol oranı biraz yuksektir. Diğer biralara göre sert gelebilir."

"Sert?" diye alaya aldı, Gökçe. "Ben Gökçeada'da, şarap mahzenleriyle tavernaların arasında büyüdüm, Yüzbaşı. Dünya üzerinde bana sert gelebilecek bir alkol yok."

Aris, aldığı cevapla kollarını gövdesinde birleştirip arkasına yaslandı. Üst dudağı istemsiz kıvrılmıştı. Gökçe'deki bu meydan okuma potansiyelinin kaynağını düşünmeye başladı. *Muhtemelen ipin ucu çocukluğuna kadar inerdi.*

Şimdiyse karşısında çocuktan beter görünüyordu. İkinci birasını, pizzasının üçüncü dilimine geçmeden sipariş etmişti. Beşinci dilime geldiğinde üçüncü birayı söyledi. Altıncı dilimi ise biradan şiştiği için yiyememişti. Onun yerine bir bira daha söyledi. Alkolü sünger misali çekiyor, ara sıra abisinin meyhanesini açıp açmayacağını soruyor, bitirdiği her şişeden sonra Aris'in yüzüne, 'gördün mü?' der gibi övünçle bakıyordu.

Beşinci biranın dibini gördüğünde, Aris uyarıcı bir tonda araya girdi. "Kalkalım" dedi, şişeyi elinden çekerken. Bir gözü de telefondaydı. "Görüşeceğim kişi, gelmek üzere."

Gökçe, yavaşça ayaklanarak eliyle masadaki şişeleri işaret etti. "Hepsini ödeyeceğim sana bunların... Bugünkü her şeyi ödeyeceğim... Hesaplıyorsun, dimi?"

"Hı hı" diyerek başını salladı Aris. Onun da adımları kapıya doğru yönelmişti. "Muhasebecim ilgileniyor."

"İyi bari" dedi Gökçe, bir eliyle karnını tutuyordu. Semadirek birasıyla dolan göbeği, iğne değdirilse patlayacakmış gibi gerilmişti. Mekandan çıkmadan son kez lavaboya gidip gitmemek arasında kararsız kalsa da yakınlardan gelen müzik sesiyle kendini dışarı buldu. "Ne güzel çalışıyor..." diye mırıldandı. Bünyesi dirençli olsa da, sıcaklığın altında art arda yuvarladığı yüksek alkollü beş bira, hafiften çarpmıştı Gökçe'yi. Normalde sekiz şişeden aşağı, çakır keyif bile olmazken şimdiyse alkolün damarlarında gezindiğini net şekilde hissediyordu. Yine de oldukça kendindeydi. Müzik sesinin yükseldiği sokağa doğru aceleci adımlarla yürürken, Aris'e "Şarkı çok güzel!" dedi. "Kim söylüyor acaba?"

"Kimin söylediğini bilmiyorum" dedi, Aris. "Ama sözleri trajik."

Gökçe, "Ne anlatıyor ki?" diye sordu.

Aris, Gökçe'nin adımlarını takip ederken "Sevdiği adamı, çevresine bir türlü kabul ettiremeyen bir kadını..." dedi.

♪ Eleonora Zouganeli - Apo Erotas ♪

<https://youtu.be/eAM9OOaxCFw>

O sırada müziği takip ederek yürüdükleri yolun sağına dönmüşlerdi. Tepesi sarmaşıklarla kaplı, yolu taş döşeli, şirin bir sokağa geldiklerinde, aradıkları sokak müzisyenlerini gördüler. Çalgıların başındaki iki erkek, bağdaş kurup yere oturmuştu. Şarkıyı söyleyense üzerinde kırmızı bir elbise olan, uzun boylu, güzel bir kadındı. Bir eliyle mikrofonu, diğeriyle kulağına sıkıştırdığı beyaz bir frezya çiçeğini tutuyordu. Çevrede toplanan bir grup turist, şarkıya tempo tutarak eşlik ederken Gökçe de kendini aralarında buldu. Kulağını şarkıya vererek Aris'e merakla sordu. "Niye kabul etmemişler ki adamı?"

"Bilmem..." dedi, Aris. Gökçe'nin bir adım gerisinde, kollarını bağlamış dikiliyordu. "Belki de onun için yanlış kişi olduğunu düşünüyorlardır."

Gökçe, cevabı beğenmemişti. Çözölmek üzere olan örgüsündeki lastiği çıkarıp saçlarını eliyle havalandırırken "Ne saçma..." dedi. "Onlara mı kalmış buna karar vermek?"

Gökçe'nin saçlarından yayılan çiçeksi kokular, arkasında dikilen Aris'i, birkaç saniyeliğine bambaşka yerlere götürdü. Ela harelinden dökülen

bakışları baygın bir hal almıştı. Dudaklarını diliyle nemlendirerek "Oyle mi?" dedi.

"Yani... Bıraksalar kadın zamanla anlayacaktı belki."

Aris yutkundu. "Bir kişinin senin için yanlış biri olduğunu anlamın için, zamana ihtiyacın yoktur belki."

Gökçe, hafif hafif esen yelle kımıldayan saçlarının, arkasında duran adamın üzerindeki tesirinden habersizdi. Gözlerini şarkı söyleyen kadından ayırmadan "Bence vardır" dedi. "Alnında mı yazıyor sanki yanlış biri olduğu?"

Aris başını sallayarak gülümsedi. "Belki de yazıyordur."

Gökçe, Aris'e cevap vermeden bir süre şarkıyı dinlemeye devam etti. Parçanın sonlarına doğru gözlerini hafifçe kapatıp "Senin de burnuna güzel bir koku geliyor mu?" diye sordu.

Aris, iç çekerek "Gelmez mi?" diye mırıldandı.

"Dimi?" dedi, Gökçe. "Sokak frezya kokuyor."

Aris, nefesi yüzüne savrulan çiçek kokulu saçlara karışırken "Bana..." dedi. "Bana oyle kokan senmişsin gibi geldi."

"Yoo..." Gökçe, işaret parmağıyla sokağı kaplayan sarmaşığı işaret etti. "Bak, dibindeki saksılar frezya dolu. Kadın da koparıp kulağının arkasına yerleştirmiş hatta... İnsan böyle bir şeyi nasıl saksısından koparıp kendine süs yapabilir? Ne kadar acımasızca..."

"İnsan böyle bir şeyi koparıp, alkolde çözündürüp damıtarak esans da yapabilir. Sonra onu çoğaltır, şişeler, satar... Birileri üzerine sıkar, birilerinin başı döner. Bu daha acımasızca değil mi?"

Gökçe omuzlarını silkerek "Onu da başı dönen düşünsün" dedi.

Aris güldü. "Haklısın."

O sırada kadın şarkıyı bitirmişti. Kulağının arkasına yerleştirdiği beyaz frezyayı, alkışlar eşliğinde eline alıp ileri doğru uzattı ve gülümseyerek Yunanca birkaç cümle kurdu.

Gökçe, merakla yüzünü Aris'e dönerek sordu. "Ne dedi?"

Aris, Gökçe'nin kulağına doğru eğilerek "I lefkí frézia éinai elpída" dedi. "*Beyaz frezya, umut etmektir.*"

Gökçe, omzunun üzerinden Aris'e manalı bir bakış atarak fısıldadı. "Onu da umut edenler düşünsün."

Kaşları imayla havalanan Aris güldü. Tam bir şey diyecekti ki, telefonu çalmaya başladı. Gökçe'ye "Pardon" diyerek kalabalığın arasından biraz uzaklaştı.

Görüşeceği kişi vapurdan inmek üzereydi. Aris, telefonla kısa bir durum kritiği yaparken bir gözünü ise Gökçe'den ayırmıyordu. Önce kalabalıkların arasında ne yapacağını bilmez adımlarla ileri geri gezindiğini gördü sonra sokağın sonundaki bir takı tezgahına göz atıp birkaç şeyi dikkatle incelediğini, ardından yanına gelen iki kişiyle konuştuğunu... Telefonu "Birazdan geliyorum" deyip kapatırken kaşları çatılmıştı Aris'in. Gökçe'nin olduğu yere doğru yürümeye başladığında az önce onunla konuşan iki adamın, aralarında gülüşerek uzaklaştığını gördü.

Tam yanlarından geçiyordu ki, birinin diğerine "Türkmüş" dediğini duydu. Diğeri de cevaben "Fark etmez" dedi, sırtarak. "Peşinden gidelim. Ben bugün her şartta filme alırım onu."

Aris, duyduğu cümleyle birlikte adımlarını yavaşlattı. Kolunu, yanından geçmek üzere olan gövdeye doğru sertçe uzatarak adamı durdurdu. Sanki duyduğu şeyin aksini kastedermiş gibi "Ne yaparsın?!" diye sordu.

Olanları uzaktan izleyen Gökçe, üçünün hararetli hararetli konuşmaya başladıklarını gördü. Gözleri hafifçe kısılmıştı. *Biraz evvel kendisine adres soran iki turistle, Aris'in arasında ne gibi bir diyalog geçiyor olabilirdi ki?* Yanlarına doğru yürürken konuşmanın, hararetli halden çıkıp birbirini itip kakmaya döndüğünü gördü. En son Aris, iki adamı da yakalarından tutarak orta yerde birleştirmiş ve ikisine aynı anda kafa atmıştı. *İkisine aynı anda? Birbirine bastırılan iki kafanın orta yerinde patlayan başka bir kafa? Bu kavgada kaçınıcı boyuttu?*

Gökçe koşa koşa yanlarına gittiğinde Aris, yere düşen adamların üzerine parmağını uzatmış, kendi dilinde tehditkar bir tonda bağırıyordu.

"N'oluyor?!" dedi Gökçe, panikle. Etrafa toplanan meraklı kalabalığı yarmış, Aris'in karşısına dikilmişti. "Niye vurdun adamlara!"

Aris, Gökçe'ye cevap vermeden araya polis karıştı. Önce hiddetli bir dilde konuşmaya başladılar sonra Aris'ten kimlik istediklerinde, ikisinin eli de kep selamı vermek için hızla başlarına gitti. Artık hedeflerinde Yüzbaşı Aris değil, yerden doğrulmaya çalışan iki adam vardı. Aris, eliyle ikisini işaret ederek polise birkaç şey daha söyledi. Ardından Gökçe'nin kolunu tutarak "Gidelim buradan" dedi.

Gökçe, Aris'in elini itti. "Cevap versene ya! N'oluyor burada? Niye vurdun zavallı adamlara! Alt tarafı bana adres soran iki turist-..."

"Gáma to!" dedi, Aris. "Turist falan değiller! Sapkın koleksiyoncu, iki Yunan! Zulalarını dolduracaklar ya, ava çıkmışlar akıllarınca... Fakat bolge seçimleri talihsizdi."

"Nasıl yani?" Gökçe'nin gözleri öfkeyle açıldı. "Şerefsizlere bak!" dedi, polislerin kolunda giden iki adamın üzerine doğru yürümeye başlamıştı. "Burada da mı kurtuluş yok sizden? Erkeklerden bıktım artık! Afganı ayrı! Suriyelisi ayrı! Türkü ayrı! Yun-..."

Aris, Gökçe'nin belinden kavrayarak ağzını kapattı. Bir yandan da adımlarını sokağın sonuna doğru hızlandırmıştı.

Gökçe ise sakinleşecek gibi değildi. Aris'in avcunun baskısına rağmen hala söylenmeye çalışıyordu. "Mımkdım mımdın mirkmirkmrđn mımkdm!"

"Gökçe!" dedi, Aris. Sokağın sonuna geldiklerinde elini Gökçe'nin ağzından çekmiş, sesine uyarıcı bir ton yerleştirmişti. "Biraz daha şu halde bağırmaya devam edersen, polisler o iki sapıkla birlikte seni de götürecekler!"

Gökçe, "Hani beni senden başka kimse tutuklayamazdı!" dedi hırsla. "Ne oldu?!"

"Tutuklayamazlar dedim; sınır dışı edemezler, demedim."

"Öylelerinin sınır dışı edilmesi gerekiyor, asıl!"

O sırada Aris'in telefonu tekrar çalmaya başladı. Gözlerini telefonun ekranına diktğinde sıkıntılı bir nefes verdi ve aramayı meşgule atarak Gökçe'ye baktı. "Benim gitmem gerekiyor. Seni de... Seni de en iyisi tekneye bırakayım. Dondüğümde yola çıkarız zaten."

"İyi!" dedi Gökçe, tepkili bir sesle. Vizesi ve pasaportu olmayabilirdi. Çenesi düşük ve kavgaya meyilli bir yapısı olduğundan güven veren biri de değildi belki. Ara sıra arkadan iş çevirdiği, başını belaya sokmadan bir saniye rahat duramadığı da doğrudu ama tüm bunlar, büyükler konuşurken odasına gönderilen haşere bir çocuk gibi muamele göreceği anlamına gelmemeliydi. *Seni de, seni de... Seni de ne yapalım Gökçe? Sen tekne de otur, ben konuşup gelirim, Gökçe.* Bu muydu yani? Hem tekne de oturur beklerse, Aris'in kimle ne konuştuğunu nasıl öğrenecekti?

Tekneye doğru yürümeye başladıklarında Gökçe'nin adımları iyice ağırlaşmıştı. *Bir şey düşün Gökçe, bir şey düşün Gökçe.* Ağzından niyetiyle oldukça çelişen bir soru döküldü birden. "Başın acıyor mu?"

Aris'in kaşları imayla çatıldı. "Pansuman yapacaksan acıyor."

Gökçe yüzünü ekşiterek "Hııı..." dedi. Sonra durup düşünüp başka bir soruya geçti. "Abimin meyhanesini açacak mısın?"

Aris başını iki yana salladı. "Mumkün değil."

Teknenin tam önüne gelmişlerdi ki "Ne olursa mümkün olur?" diye sordu Gökçe. "Yani... Bir yolu vardır mutlaka."

Aris güldü. "Ne demek bu?"

"Bir şekilde orta yolda buluşabiliriz belki, demek. Düşününce buluruz makul bir çözüm-... Olmaz mı?"

Aris, eğlenir bir havada kaşlarını kaldırarak "İmkansız" dedi. Sonra elini tekneye doğru uzattı. "Sizi şöyle alalım Gökçe Hanım." Gökçe, Aris'e kötü kötü bakarak tekneye binmişti ki Aris, başını iki yana sallayarak "Oraya değil" dedi. Göz ucuyla kamarayı işaret ediyordu. "İçeri."

"Nasıl yani?"

"Şöyle yani..." dedi, Aris. Kolunu kapıya dayamış, gözlerini hafifçe kısmıştı. "Peşimden gelmeyeceğinden emin olmam lazım."

"Üzerimden kilitte bi' de isters-..." Sonra duraksadı. "Kilitleyeceksin zaten, dimi?!" Aris'in başıyla onayladığını görünce "Hayvansın sen!" dedi. "Hayvan!"

Aris rahat bir tavırla, "Uzgünüm" dedi. "Beni bu noktaya getiren sensin. Ayrıca benim için önemli bir görüşme bu. Bir kez daha sobete etmene izin verecek değilim." Ardından sırtından çantasını çıkarıp teknenin anahtarlarını buldu. Kapıyı tam kilitleyecekti ki, telefonu tekrar çaldı. Gökçe'nin yanından birkaç adım uzaklaşarak aramayı yanıtladı. Karşı tarafı kısa bir süre dinledikten sonra "Erxomai" dedi ve telefonu kapattı. Tekrar Gökçe'ye döndüğünde gözlerine değen bakışlar kurşun gibi ağırdı. "Yarım saate gelirim..." dedi, teselli eder gibi. Anahtarını çıkardı, Gökçe'yi içeri soktu ve kapıyı üzerinden kilitledi. Tekneden inip düşünceli adımlarla iskelede yürümeye başladığında, saat akşam 5'i gösteriyordu. Akıllı Gökçe'de kalsa da, olağan dışı bir durum olmamasını ummaktan başka elinden gelen bir şey yoktu.

Oysa olağan dışı durum, üzerine kilitlenen kapının ardında bekleyen Gökçe'nin yüzündeydi *Olağan dışı bir tebessümde*. Zira Gökçe'ydi bu.

Yapacağını çoktan yapmıştı.

"Sevgilim" dedi, arabanın sürücü koltuğundan başını uzatan, Rita. Göz ucuyla yan koltuğu işaret ediyordu. "Atla."

Aris, sıkkın bir tonda "Bana şöyle demeyi kes" dedi ve ön koltuğa oturarak kemerini taktı.

Rita, hemen Aris'in boynuna atladı. "Nasıl özledim seni!"

"Rita!" dedi, Aris. Kadının kollarını boynundan hızlıca çözmüştü. "Acelem var, hadi."

Rita boynunu büktü. "Öpücük yok mu?"

Aris nefesini dışarı üfleyerek "Rita..." dedi, tekrar. "Buraya neden geldiğini hatırlatmamı ister misin sana?"

"İş ayrı, aşk ayrı sevgilim" dedi, Rita. Arabayı çalıştırmış, yüzüne manalı bir tebessüm kondurmuştu. "O konuya da sıra gelir, biraz sabret."

"Rita, biz ayrıldık. Sen de bunu kabul et. Ortada aşk falan da yok. Hiçbir zaman da olmadı. Daha konuşacak mıyız bunu?"

"Ne kalpsiz bir adamsın sen? Günlerdir senin için uğraşıyorum, karşılığı bu mu? Tavra bak. Sanki ayrıldıktan sonra hiç sevişmemişiz gibi-..."

"Rita! Susar mısın artık?"

"İyi, tamam!"

Aris, derin bir nefes verip arkasına yaslandı. "Şu meseleyi anlat artık. Sabahtan beri seni bekliyorum."

"Asıl ben sabahtan beri seni bekliyorum!"

Aris'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Nasıl yani? Adoni *işin çıktığı için vapuru kaçırdığını söyledi*, bana."

"Bana da *senin işin çıktığı için vapuru kaçırdığını* söyledi" dedi, Rita. "Ben de o yüzden, boşuna beklememek için son vapura bindim zaten... Ne oluyor yani şimdi? Anlamadım hiçbir şey."

Aris, başını sinirle iki yana sallayarak "Ben anladım" dedi. "Ben anladım..." Adoni'in işgüzarlığı ne ilkti ne de muhtemelen son olacaktı. Aris'in bu konuda Rita'yla iş birliği yapmasını en başından beri doğru bulmuyordu, Adoni. Üzerine bir de Gökçe parametresi eklenince, ikisinin buluşmasını elinden geldiğince ertelemeye çalışmıştı. *Ama buraya kadardı işte*. Aris, Adoni'den soracağı hesabı kenara bırakarak Rita'ya döndü. "Neyse..." diye devam etti. "Boş ver şimdi onu. Sen anlat. Koordinatlar Fengari'nin neresine düşüyor?"

Rita, "Gidince görürsün" dedi. "Çok sürmez zaten."

Sonra aralarında, uzun soluklu bir bilgi alışverişi başladı. Sözü ilk devralan Aris'ti.

"Rita, bak. Bu, önemli... Sana bu bilgiyi veren kişinin en küçük bir falsosu çıkarsa, bu kez bunun geri dönüşü olmaz. İmroz'dan sürerler beni. Sen bu adamdan emin misin?"

"Eminim, Aris. Kaç kez anlattım? Adam günlerce koordinatların izini sürmüş. Fotoğraflı, kanıtlı, hepsi belgeli... Hem o adada neler döndüğünü benden iyi biliyorsun. Sence ortada çelişen bir durum var mı? Bence yok. Türkler bir kalkışma düzenleyecek ve birileri de bunun için silah depoluyorlar. Ki sadece silah da değil; envai çeşit patlayıcı, el bombası..."

Koca bir cephanelik! Siz peşlerine düşünce de tüydüler tabii. Ama arkada bir sürü soru işareti kaldı... Bunun için neden Semadirek'i seçtiler mesela? İmroz dururken neden buraya gömdüler silahları? Ve asıl soru; bu silahların alıcısı kimdi? Direniş-39 değil, diyorsun?"

"Değil. Onların çapı böyle bir şeye yetmez. Başka birileri... Daha büyük birileri var. Bağlantıları güçlü, ağırları örgütlü... Hoparlör hackleyip marş çaldırmak gibi irite edici algıların peşinde değiller; onlar açıktan savaş istiyor... Ama şimdiye dek o kadar sessiz ilerlediler ki, Direniş-39 gibi alenen değil, sinsice, kendilerini hiç fark ettirmeden burnumuzun dibine kadar girdiler... O depoya muhtemelen onlar çökecek. Ya da bir ihtimal, kim daha önce davranırsa, orası onun olacak. Saçma bir güç savaşı içindeler çünkü. Bizim bundan faydalanıp olayı çözmemiz gerek... Başka türlü bunun altından kalkamam. İmroz'da bir baskın daha yersek, görevden alırlar beni."

"Öyle bir şey olmayacak, Aris... Hem zaten silahlara siz el koymayacak mısınız? Kimsenin ruhu bile duymaz!"

"Ama ben duysun istiyorum."

"Nasıl yani?"

"Depoyu bulduğumuzu öğrenecekler, Rita. İki gün sonra Semadirek yerel basınında birkaç kare fotoğrafla küçük bir haber yayınlayacaksınız. *'Fengari'de hareketli saatler... Asker, dağı neden kazıyor?'* Ama haberin devamı gelmeyecek."

"Yayın yasağı?"

"Yayın yasağı... Sonra panikleyecekler. O an devreye o arkadaşın girecek. El altından, Fengari Dağında gömülü cephanelik bulunduğunu ve Yunan Ordusunun hepsine el koyduğunu fısıldamaya başlayacak. Cephaneliğin ertesi gün yük gemileriyle Atina'ya nakledileceğini söyleyecek. Bunu haber aldıklarında silahlar Atina'ya ulaşmadan el koymak isteyeceklerdir. Bunun için de İmroz'dan tek bir çıkış yolu var; Kuzu Limanından kalkan ticari gemiler... O deponun peşinde olan kim varsa bir şekilde o gemilerle adadan kaçmaya çalışacak. İşte tam orda enseleyeceğiz hepsini."

"Peki ya cephanelik ne olacak?"

"Onlar Kuzu Limanından kaçmaya çalışırken, Uğur Limanına bir nakliye gemisi yanaşacak. Bir süredir Yunanistan'dan tıbbi cihaz ve ekipman getiriyoruz. Herkes, yine öyle olduğunu düşünecek... Cephanelik, işte o geminin içinde olacak... Gişedeki güvenliğin bile dikkatini çekmeden, başına tek bir asker dikmeden... İmroz'a nakledeceğiz hepsini. Böylece hem

muhtemel silahlı bir kalkışmayı önleyip yeni mühimmatlar elde etmiş olacağız, hem de aynı zamanda o çetelerin elebaşlarını yakalamış olacağız."

"Sağlam planmış... Peki ya o kız? Neydi adı? Gokse mi-..."

"O-... O nereden çıktı?"

"Bir yerden çıkmadı. Ne bileyim, o gün fotoğrafını çekmiştim ya, baya gözü kara birine benziyordu... Galiba sonradan da pek uslu durmamış adada. Üstelik başkanın kızı... O da içlerindeyse ne yapacaksın?"

"Bu-... Bu seni hiç ilgilendirmez."

"..."

"..."

"Aris?"

"Ne, Rita?"

"Neden panikledin ki sen şim-..."

"Rita, önüne bak."

"Senin gibi mi?"

"..."

"..."

"Niye sürekli etrafı gözlüyorsun?"

"Niye sürekli soru soruyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, sevgilim."

"Bana şöyle demeyi kes! Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Az."

"Yarım saate gelirmiş bi' de!" Gökçe, tıklandığı kamaranın içinde volta üstüne volta atıyordu. "Bir saat on dakika oldu! Yalancı herif-... Ama gel, göstereceğim ben sana! Pişman edeceğim seni! "

Aris'i beklerken kamaranın buzdolabında bulduğu iki birayı da çarçabuk yuvarlamıştı. Üçüncüyü açmak üzereyken dışarıdan sesler geldiğini fark etti. Bira şişelerini çöp kutusuna atarak öfkeli gözlerini kapıya dikti. Ama hiddetini istediği gibi kusamadı. Aris, kapının kilidini açar açmaz, Gökçe'nin gazabından kaçır gibi çantasını bırakıp güverteye doğru yürümeye başlamıştı.

Gökçe de hemen peşinden koştu. "Sonunda teşrif ettin!" dedi, sitemli bir sesle. "Öldüm burada sıkıntıdan, sıcaktan! Neredesin ya sen? Hı? Yarım saate geliyordun hani, ne oldu? Bir saati geçti!" Aris, bir şey demeden tekneyi çalıştırıp dümenin başına geçince Gökçe, "Sana diyorum, Yüzbaşı!" diye directti. "Çok olmaya başladın artık sen!"

"İşim anca bitti, Gökçe" dedi Aris, tatsız bir tonda. Tüm dikkati, yavaş yavaş kıyidan uzaklaşmaya başlayan teknenin rotasındaydı. Sonra kaşlarını çattı. "Bakıyorum yine içmişiz?"

"Hııı, bildirirsin muhasebeye" dedi, Gökçe ters bir tavırla. Yüzünü, yavaş yavaş batmaya başlayan güneşe çevirdiğinde ciğerlerine dolan iyot kokusunu derin derin soludu. "Zaten..." diye ekledi, mahzun bir sesle. "Ben içmeyeyim de kim için ki... Ülkem mültecilerin çiftliğine dönmüş, doğup büyüdüğüm yer işgal edilmiş, abimin meyhanesi kapatılmış..." Aris'in tepkisiz kaldığını görünce malumu bir kez daha ilam etti. "Açacak mısın abimin meyhanesi?"

Aris, başını iki yana salladı. "İmkanı yok."

"Bak... Bak sonra çok pişman olursun. Son kez soruyorum. Açacak mısın abimin meyhanesini?"

Aris'ten yine benzer bir cevap geldi. "Açamam."

Gökçe, aldığı cevabın ardından sesli bir nefes vererek yumruklarını sıkı ve ayaklarını yere vura vura kamaraya yöneldi. Kapıdan içeri girdiğinde göz ucuyla Aris'i kontrol ederek yerdeki sırt çantasına uzandı. Fermuarı sessizce açıp elini çantanın yan cebine soktu ve bir saati aşkındır ses kayıt modunda bekleyen telefonunu Aris'in çantasından geri aldı.

Zira Gökçe yapacağını yapmıştı.

Her şey, bir saat, on beş dakika kadar önce, oldukça ani gelişmişti. Aslında planladığı bir şey değildi bu. Eğer Aris, tekneden ayrılmadan, kapıyı kilitleyeceği esnada çalan telefonunu, birkaç adım ötede cevaplamasaydı, muhtemelen Gökçe böyle bir fırsatı yakalayamayacak, telefonunu kayıt moduna alarak Aris'in sırt çantasına yerleştiremeyecekti.

Şimdiyse elinin altında Yüzbaşı'nın son bir saatinin kaydı duruyordu ve tek yapması gereken konuşmaları çeviri programına aktarıp, Türkçeye tercüme ettirmektir.

Yine de nedense o an buna hazır hissetmediğini düşündü Gökçe. Karşısına çıkacaklara nasıl tepki vereceğini bilmiyor, Aris'i hiç yoktan şüphelendirmek istemiyordu. Ayrıca Yüzbaşı beş metre ötesindeyken bu oldukça riskli olurdu. İçi içini yese de kaydın tercümesi için Gökçeada'ya dönmeyi bekleyebilirdi. Yoksa duyacaklarından ve dahası olacıklardan korktuğu için erteliyor, değildi bunu. *Neden korkacaktı ki? En fazla ne olabilirdi kaydın içinde?*

Gökçe, kendini içinde bulunduğu durumun gerekliliklerine ikna etmeyi başardı. Telefonunu da risk almamak için kapatıp çantasındaki diğer kullan-

at telefonun yanına koydu. O anda ekranda gördüğü abisi, babası ve Kerim'den gelen cevapsız aramalara sabahtan beri geri dönmediğini hatırladı. Ama sabah evden çıkıp pat Yunanistan'a gitmesini nasıl açıklayacağını bilmediği için sessiz kalmayı seçerek adımlarını tekrar güverteye yönlendirdi.

Sanki biraz önce gürleyerek basıp giden kendisi değilmiş gibi son derece sakin bir tavırla, dümenin başındaki Aris'in yanına geldi. Ellerini belinde birleştirmiş, gözlerini, kızıla boyanan maviliklere dikmişti. Bakışları bir süre deniz ve Aris arasında gidip geldikten sonra yüzüne hınzır bir ifade yerleşti. *Madem Gökçeada'ya dönüyorlardı, yenilgiyi kabullenmek yerine tüm kozlarını oynamalıydı.*

"Biliyor musun?" dedi, heyecanlı bir tavırla. "Ben çok iyi yüzücüyümdür... Bir gün... Bir gün Yıldız Koyundayız abimle... Öyle konuşuyoruz işte, kim kimi geçer, kim daha iyi yüzer falan... Sonra birden iddiaya tutuştuk. Manyak abim ortaya motosikletini koydu..." Yüzünde kibirli bir ifade belirdi. "Sonra yarıştık ve kazanan tabii ki ben oldum... O bende gördüğün motosiklet, normalde abimindi yani... Öyle olunca aldım elinden anahtarını."

Aris, kaşlarını hafifçe kaldırdı. Kuşkulu bir sesle "Bunu bana anlatmanı neye borçluyuz peki?" diye sordu. Çenesinin ucuyla teknesinin anahtarını gösterdi. "Benden de bunu mu almak istiyorsun?"

"Hayır" dedi Gökçe, kendinden emin bir tonda. "Bir anahtar istiyorum evet ama teknenin değil, meyhanenin anahtarını..."

Aris gülmeye başladı. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Gökçe başını hayır anlamında salladı. "Ben savaşçıyım, unuttun mu?"

"Ne mümkün..."

"Öyleyse?" dedi, Gökçe. "Hadi, yapalım şunu. Yarış benimle! Söz, eğer kaybedersem bir daha bu konuyu açmayacağım sana." Aris, dalgaya alır gibi gülmeye devam edince Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Ne o? Korkuyor musunuz yoksa Yüzbaşı?"

"Ben?"

"Siz, evet. Gerçi aslında yüz yıldan fazladır atalarınızdan hakim olduğunuz bir konu bu; yüzmede idmanlı olmalısınız."

Aris, başını Gökçe'yi alaya alır gibi salladı. "Sen de yüz yıllık idmana meydan okuyorsun, oyle?"

"Oyle!" diye diklendi, Gökçe. "Benim yüzmede derecem var, Yüzbaşı! Meydan da okurum, canına da okurum. Hiç sorun değil."

Aris imayla gülerek "Senin koşuda da derecen vardı" dedi. "Ama nedense en son kollarımda çırpındığını hatırlıyorum."

"O halde hafızanı tazeleme gerekcek!" dedi Gökçe, sinirli bir tınıda. "Kim nerede çırpınacak, görelim! Hadi? Hadi ya... Hadi!" İşaret parmağıyla yanından geçtikleri, kumsalı işaret ediyordu. "Hadi, çek şuraya tekneyi. Yarışalım!"

"Araba mı bu?" dedi, Aris. "Nereye çekeceğim?"

"Ya, şuraya işte! Kumsalın kırk, elli metre kadar yakınına demir atarız. Sonra oradan önce bi' atlar, kumsala kadar normal yüzeriz. Asıl yarış da kumsaldan başlayıp teknede biter... Beş, bilemedin on dakika zaten! Sonra da basar gideriz işte."

Aris, Gökçe'nin işaret ettiği yere baktığında, etrafını saran kayalıkların arasında saklı bir cennet gibi görünen Karkanis'i gördü. Girintili yapısı, ince kumları ve berrak deniziyle Semadirek'in bakir köşelerinden biriydi burası.

Tekne, adanın kıyı şeridinde ilerlediğinden aralarında çok fazla mesafe de yoktu. Kumsala yanaşmak, pek elverişli olmasa da teknik olarak mümkündü aslında. Yine de bu pek doğru bir karar gibi gelmiyordu Aris'e. Gözleri bir süre düşünür gibi kısıldıktan sonra "Ochi" dedi. "Alkollüsün sen... Bir de boğulmaya falan kalkarsın, durduk yere seninle uğraşırım sonra..."

"Sen öyle san!" diye çıkıştı Gökçe. Eliyle ayaklarını gösterdi. "İzle şimdi..." Attığı her adımı, bir sonraki adımının bitişiğine yerleştiriyor, teknenin içinde düz bir çizgide yürür gibi ilerliyordu. "Gördün mü? Gayet iyiyim ben... Yani, alkollü olmamı bahane etme o yüzden. Kısaca 'korktum, madara olurum diye yemedi' demen yeterli."

Aris, başını *sen bilirsin* der gibi sallayarak dümeni hızla Karkanis'e kırdı. "Ağlayarak doneceksin eve..."

Gökçe, teknenin demirlerine tutunarak küçük bir kahkaha attı. "Bak, sen..."

"Centilmenlik yapacağımı da zannetme" dedi Aris, ciddi bir tutumla. "Umurumda olmaz."

"Fairplay hiç bana göre değil zaten. Kıran kırana olsun!"

Aris, başını sallayarak Gökçe'yi tasdikledi. Öncesi ve sonrasıyla oldukça olaylı geçecek yarışın ilk adımları da böylece atılmış oldu.

İki, üç dakika sonra Karkanis kumsalına takribi elli metre kalmıştı ki durdular. Aris, derinliği kontrol edip çapayı denize saldı ve güverteye

ıkarak Gökçe'nin karşısına dikildi. şimdi, birbirlerinin gözlerine meydan okur gibi bakıyorlardı. Bir adanın kıyısında, bir teknenin ucundaydılar. Gün yavaştan batıyor, ufuk çizgisinde kaybolan güneşin yarattığı renk cümbüşü, ela harelerle restleşen maviliklere yudum yudum dökölüyordu.

Yüzbaşı Aris, rüzgarın günün son ışıklarıyla dans eder gibi kımıldattığı kumral saçlarını ellerinin arasından geçirip, cömertçe gülümsedi. Biçimli dudakları, dilinin ardındakileri söylemek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Elini, ileri doğru uzatarak "O halde bu bir anlaşma..." dedi. "Ve geri dönüşü yok?"

Gökçe, "Kesinlikle!" dedi ve Aris'e elini uzattı.

Fakat Aris elini birden geri çekerek "Sonra!" dedi, uyarıcı bir tonda. "Hazmedemeyip bıçaklamak, ısırarak, tukürmek, tekmelemek, bombalamak yok?"

"Adımız çıkmış bir kere..." diye homurdandı Gökçe. "Söz, hoparlörden de bir şey bağırılmayacağım! Hadi..." Elini tekrar Aris'e uzattı.

Aris, Gökçe'nin elini gözlerine yerleşen tehditkar bir parıltıyla sıktı. Sıktı ama bırakmadı. Zira eğer bu bir anlaşmaysa elbette tek taraflı olmayacaktı. Gökçe'nin elini sıkmaya devam ederken "Peki..." dedi. "Ya ben kazanırsam?"

"Öyle bir ihtimal yok, Yüzbaşı."

"Ya kazanırsam?"

Gökçe, yüzünü kırıştıarak "İşte..." dedi. "Yani... Sen kazanırsan da meyhane açılmayacak işte?"

Aris, iç çeker gibi "Omorfiá mou..." dedi. "O işler öyle yürümez."

"Ne-... Ne demek o?"

"Abinle yarıştığınızda onun ortaya motosikletini koyduğunu söyledin. Peki ya sen kaybet sen ne olacaktı? Abinin bundan kazancı neydi?" Gökçe, soruyla birlikte gerilmeye başlarken Aris devam etti. "Mutlaka sen de ortaya bir şey koydun, öyle değil? Çünkü motosiklet zaten abinindi. Kimse kendine ait bir malı elinde tutmak için biriyle iddiaya tutuşmaz... İddia, yeni bir kazanım gerektirir..."

"Ne yani? Senle de odalarımızı mı değişelim?" dedi, Gökçe. Aris'in yüzüne anlamsız gözlerle baktığını görünce "Abimle iddiaya girerken ona teklifim buydu!" diye açıkladı kendini. "Benim odam daha büyük olduğu için, gözü vardı zaten hep... O yüzden, kendi odamı ortaya koydum. Eğer, kazanan abim olsaydı, odalarımızı değişecektik."

Aris'in yüzüne muzip bir ifade yayıldı. "Yok, ben senden boyle bir şey istemeyeceğim. Ben... Ben senden..."

Gökçe'nin hala Aris'in avcunda duran eli terlemeye başlamıştı. "Eeee?!"

"Eğer bu bir iddiaysa..." dedi, Aris. "Taraflar birbirine, normal şartlar altında yapmak istemeyecekleri şeyleri yaptırıyorsa..."

"Eeeeeee?!"

Aris, omzunu silkerek "Benim de senden boyle bir şey istemem gerekir" dedi.

Gökçe panikle sordu. "Ne istiyorsun benden Yüzbaşı?"

"28 Ekim Ochi Günü'nde İmroz'da büyük bir resepsiyon duzenlenecek ve ardından geniş katılımlı kokteyl verilecek... Yunanistan için önemli bir gün bu. İmroz'da da milli bir ruh eşliğinde layıkıyla kutlanacak..."

"Eee?"

"Eee'si..." dedi Aris ve sonrasında ağzından dökülen cümlelerinin her biri, yüzündeki tebessümü dalga dalga büyüttü. "Eğer bugün burada bu yarış kazan ben olursam, o gün üzerinde mavi-beyaz bir elbiseyle, partnerim olarak resepsiyona gelecek ve gecenin açılışında kollarımda dans edeceksin."

Gökçe bir süre donup kaldı. Kendine geldiğinde gözlerine yerleşen öfkeyle "Böyle bir şey!" dedi. "Asla olmayacak!"

"Peki... O halde iddia da olmayacak."

Aris, tam elini geri çekiyordu ki, Gökçe parmaklarından tutup yakaladı. Yüzüne yerleşen dipdiri bir hırsla "Böyle bir şey asla olmayacak!" diye yineledi. "Çünkü ben bu yarış kaybetmeyeceğim, Yüzbaşı."

"Kaybedeceksin. Ve bu olduğunda-..."

"Kaybetmeyeceğim!"

"Ama kaybedersen?"

Gökçe derin derin nefes alıp verdi. Sonuncuyu dudaklarının arasından yavaşça bıraktığında, "Kaybedersem..." dedi. "Dediğin gibi olacak."

"Ve?"

"Ve..." diye devam etti Gökçe. "O gün-... O gün... Resepsiyona geleceğim..."

"Ve?"

"Ve-... Ve seninle dans edeceğim, Yüzbaşı."

"Uzerinde?"

Gökçe dişlerini sıkarak "Uzerimde!" dedi. "Şey bir elbiseyle... Mavi-beyaz bir elbiseyle!"

Aris'in tek kaşı havalandı. "Sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin" dedi, Gökçe. "Ben de senin sözünü tutacağını bilemem... İddiaya girmek bu riski almak değil midir zaten? İlla güven vermesi gerekmez."

Aris başını iki yana salladı. "Güven, bana vereceğin son şey bile değil."

Gökçe, dudağına kondurduğu laubali bir tebessümle "Hislerimiz karşılıklı öyleyse" dedi ve elini, pazarlığı sonuca bağlar gibi birkaç kez daha sallayıp geri çekti.

Teknenin ucunda nihayete eren tekinsiz bir anlaşma, aralarında kısa bir sessizlik oluşturmuştu. Aris, birazdan kulaçları arasında mağlup edeceğini bildiği Gökçe'ye, avını gözüne kestiren usta bir avcı gibi bakıyordu. Gökçe ise gerilimi daha fazla uzatmak istemedi. Buyurgan bir tavırla "Arkanı dön!" dedi.

Aris alayla güldü. "Birazdan görmeyecek miyim sank-..."

"Arkanı dön, dedim!"

"Dönuyorum!" dedi, Aris. İsteksizce arkasını dönüp üzerindeki sporcu atletini bedeninden sıyırdı. Bir yandan da "Çok meraklıydım sanki..." diye söyleniyordu.

Gökçe, göz ucuyla Aris'i kontrol ederek önce altındaki şortu sonra üzerindeki cropu çıkardı. "Yüzbaşı" dedi, çıkardığı kıyafetleri bedenine bastırmıştı. "Ben denize atlayana kadar önünü dönmeyeceksin, tamam mı? Önce ben gireceğim, sen peşimden geleceksin. Yarışın sonunda da önce sen çıkıp kamaraya gireceksin sonra ben çıkacağım. Anladın mı? Yüzbaşı... Bana bak, eğer-..." O an Aris birden önünü dönünce Gökçe panikle "N'apıyorsun ya sen?" diye bağırdı.

Aris, rahat bir tavırla "Sana bakmamı söyledin" dedi.

"O anlamda demedim ben!" dedi, Gökçe. Üzerindekileri hala bedenine bastırıyor, Aris'in yüzüne öfkeyle bakıyordu.

Aris, "Denizdeyiz Gökçe" diye hayıflandı. "Ve seni temin ederim bikinisiyle göreceğim ilk kadın değilsin."

"Bikini-... Bikini değil! Sabah evden denize gireceğimi düşünerek çıkmadım!"

Aris, bakışlarını Gökçe'nin vücudunda dolaştırarak "Ve..." dedi, imayla gülümsüyordu. "İç çamaşırıyla göreceğim ilk kadın da değilsin... Ama onları üzerinden çıkarmayacağım ilk kadın olabilirsin."

"Pislik herif!"

"Aslında..." dedi, Aris. Gözleri düşünür gibi kısılmıştı. "Biliyor musun? Ben de sabah evden denize gireceğimi düşünerek çıkmadım. Yani... Şartlarımız eşit olduğuna göre üzerimizdekiler de öyle olmalı." Sözlerini bitirdiğinde parmaklarını üzerindeki şile şorta geçirdi ve Gökçe'nin başını dehşet içinde iki yana sallamasına aldırmadan şortu hızlıca aşağı indirdi.

Gökçe gözlerini kapatıp bağırdı. "Allah belanı versin senin!"

Aris güldü. "Altımda iç çamaşırı var."

"Aman ne hoş!"

"Bi' baksan, belki..." dedi, Aris. Sesine muzip bir ton yerleştirmişti.

"Ne bakacağım be sana!" Gökçe, göz kapaklarını aralayıp bakışlarını denize çevirdi. "Sen de bakma-... Duydun mu beni? Dön arkanı! Atlayacağım şimdi... Döndün mü?"

Aris, "Dondüm" dedi. Dönmüştü de. Fakat gözlerinin ara sıra arkayı yoklamasına engel olamıyordu. Omzunun üzerinden kaçamak bakışlar attığı Gökçe'yi, dalında salınan yasak bir meyveyi izler gibi izliyordu; kıyafetlerini yere bıraktığında ortaya çıkan hafif bronzlaşmış tenini, güneşin kızılığında parlayan pürüzsüz kıvrımlarını, üzerindeki siyah ipli iç çamaşırlarıyla parmak uçlarına yükselip teknenin kenarına yürüyüşünü, çözdüğü saçlarını havalandırıp kendini denize bırakışını... O an aklına biraz önce Gökçe'ye söylediği söz geldi. *İç çamaşırlarıyla göreceğim ilk kadın sen değilsin.* Değildi. Peki niye bu başına ilk kez geliyormuş gibi liseli çocuklar misali heyecana kapılmıştı? *Besbelli yasaklı olduğu içindi. Engellendiği, önüne set çekildiği için... Fiziksel bir şeydi sadece. Bunu daha önce halletmişti. Yine ederdi.*

Başını bir düştən uyanır gibi iki yana sallayıp aklındaki düşünceleri geçiştirdi. Kendini üç, beş adım geri çekerek yaylandı ve kollarını gerdirerek balıklama denize atladı. Gökçe'nin arkasından kulaçlarını savurmaya başladığında bunun bir yarıştan fazlası olduğunu biliyordu.

Kumsala yaklaşıp kadar sakın sakın yüzdüler. Deniz suyu, belinin aşağısına gelmeye başladığında Gökçe doğruldu. Aris'in az ileride soluklandığını görünce "Yüzbaşı!" diye seslendi. "Biraz daha ileri gideceğiz!" dedi ve kollarını birbirine bağlayıp kumsala doğru yürümeye başladı. Su ılıktı ama usulca esen yel ıslak tenini ürpertiyordu. Dişleri birbirine çarparken Aris'i bir kez daha uyardı. "Bakmıyorsun, dimi bana!"

"Bakıyorum Gökçe!" dedi Aris, inatla. "Bakacağım da. Başka türlü yarışa başladığımız yeri göremem!"

Aralarında, dört-beş metre ya var ya yoktu. Gökçe, "Tamam, dur işte artık orada!" dedi. "Bakmana gerek yok! Buradan başlayalım! Geri geri sayacağım şimdi... Sıfır dediğimde, atlayacağız! Tamam mı?"

Aris, ıslak saçlarını ellerinin arasından geçirip kollarını esneterek "Anlaştık!" dedi.

Yan yana hizalandıklarında Gökçe saymaya başladı. "Beş, dört, üç... İki... Bir... Ve... Sıfır!"

Sayım biter bitmez ikisi de kendini yeniden dalgaların arasına bıraktı. Gökçe'nin kulaçları sık ve hızlı, Aris'inkiler ise sakın fakat sertti. Aralarındaki mesafeyi takip edebilmek için denizin içinde birbirlerine yakınlaşmaya başladılar. Yarış öncesinde herhangi bir stil üzerinde anlaşmadıklarından ikisi de suda dilediği gibi ilerliyordu. Ama Aris, sakın kulaçlarına rağmen yarışı daha önde götürüyordu. Aradaki fark saniyeler geçtikçe açılıyor, Gökçe geride kalmaya başlıyordu.

Ancak bir anda beklenmedik bir şey oldu. Aris, tekneye on metre kadar kala zaferini ilan etmeye oldukça yakın olduğunu düşünürken kulağına önce bir çığlık ardından Gökçe'nin bağırması geldi.

"Kramp!" diye bağırıyordu, Gökçe. "Sol ayağıma-..." Denizin içinde batıp çıkıyor, telaşla çırpınıyordu. "Kramp!"

Aris o an yarışı bırakıp hemen yönünü değiştirdi ve Gökçe'nin yanına doğru var gücüyle yüzmeye başladı. Telaşla attığı kulaçlarla saniyeler içinde Gökçe'ye yaklaşmaya başlamıştı ki, başını ileri uzattığında Gökçe'nin yüzeyde olmadığını gördü. Hızla denizin içine daldığında ise karşısına çıkan manzara, Aris'i şaşırtmamıştı; bacağına bir sorun olmadığı ortada olan Gökçe, tekneye doğru aceleci kulaçlarla yüzmeye çalışıyordu. Yenileceğini anlayınca çarçabuk oyun kurmuş, Aris'i de bir güzel yemlemişti. 'Kaybetmeyeceğim' derken bunu kastediyordu demek ki. 'Fairplay bana göre değil' derken de öyle... Zora düştüğünde hile yapacağı belliydi. Oysa Aris de kendini yeterince iyi ifade ettiğini düşünüyordu. 'Centilmenlik yapacağımı zannetme,' demişti. *Çünkü yapmayacaktı.*

Aris, hiç duraksamadan Gökçe'nin arkasından kulaç atmaya devam etti. İri kollarıyla denizin içinde depar atar gibi ilerlediğinden Gökçe'ye yetişmesi çok sürmemişti. Tekneye üç-beş metre kala, yüzeye çıkan Gökçe'yi ayak bileklerinden yakaladığı gibi tekrar suyun içine çekti. Ne olduğunu anlayamadan kendini dipte bulan Gökçe kendine gelir gelmez ayağıyla Aris'in göğsüne bastırıp kendini ileri itti. Ama bu kezse beline dolanan kolların engeline takılmıştı. O sırada nefesini suya vererek

ağzından çıkan baloncuklarla Aris'e bağırmaya çalıştı. Aris, bunu pek de kale alır gibi değildi. Göz göze geldiklerinde birkaç saniye duraksamış sonra Gökçe'yi denizin içinde geriye doğru savurmuştu. *Eğer hile de yarışa dahilse, iddianın kazananı artık belliydi.*

Aris, attığı birkaç kulaçla teknenin yanına gelerek merdivenlere tutundu. Başını arkaya çevirdiğinde Gökçe suyun yüzeyine anca çıkmıştı. Bir yandan kulaç atıyor bir yandan da nefesini zor kontrol etmesine rağmen avaz avaz bağıırıyordu. "Aşağılık! Pislik! Mahvedeceğim seni! Hayvan! Ölüyordum az daha-... Adi herif! Bekle-... Bekle sen!"

Aris, umursamaz bir tavırla "Sen bunu çoktan hak ettin!" dedi. "Kaybedeceğini anlayınca hile yaptın... Bağırdın orada-... Boğuluyorsun sandım!"

"Sana ne!" diye bağırıldı Gökçe. Çırpınmaktan yorulmuş, kulaç atacak hali kalmamıştı. "Boğulursam boğulayım, sana ne! Gelmeseydin! Bitirseydin yarışı! Sen bağırısan ben gelmezdim!"

Aris, merdivenlerden tekneye çıkmaya başlarken "Elbette gelmezdin!" dedi. "Boğulayım diye bakardın hatta..."

"Nerede o günl-..." Gökçe, cümlesini bitiremeden bacağında önce bir kasılma hissetti ardından ayak bileğinden kasıklarına kadar giren müthiş bir krampla acı içinde bağırıldı. "Bacağım!"

Aris bu kez arkasını dönüp bakmadı bile. "Tekrara düşüyorsun Gökçe..."

Gökçe suyun içinde acıyla batıp çıkmaya başladı. "Bacağım! Bacağım! Bacağım!"

Merdivenin son basamağına gelen Aris, "Yarışı kaybettin Gökçe!" dedi, sitemle. "Hala sürdüreceksin misin bunu?"

"Gerizekalı!" diye bağırıldı Gökçe. "Gerçekten-... Kramp! Girdi!"

Aris, önce umursamaz gözlerle baktı Gökçe'ye sonra ağzından birkaç küfür savruldu ve kendini tekrar denize attı. Gökçe'nin yanına kadar hızlı kulaçlarla yüzdükten sonra "Geldim!" dedi, kollarını beline dolayarak Gökçe'yi yukarı çekmişti. "İyi misin? Tutun bana!"

Gökçe hala kasılan bacağının acısını çekiyordu. Kollarını Aris'in boynuna dolayıp "Çok acıyor!" diye bağırıldı.

★•—————◇•★•◇—————•★

"Tamam..." dedi Aris, yatıştırıcı bir sesle. "Tamam, geçecek şimdi... Sen sadece tutun bana... Bırakma." Gökçe'nin başını salladığını görünce bir kolunla onu tutarken diğer kolunu dalgaların arasına savurmaya başladı. Saniyeler sonra teknenin yanına geldiklerinde iki eliyle koltukaltlarından

kavradığı Gökçe'yi yukarı kaldırarak teknenin merdivenlerine oturttu. Ardından "İyi misin?" diye sordu, elleriyle merdivenin kenarına tutunmuş, nefes nefese kalmıştı.

Gökçe, sol bacağını ileri geri oynatarak "Kasıyor!" dedi. "Elektrik çarpmış gibi!" Sonra elini, gövdesi hala denizin içinde olan Aris'in omzuna vurdu. "Senin yüzünden oldu! Boğuşurken oldu! Hayvan gibi çektin bacağını!"

Aris, "İnadın yüzünden oldu" dedi. "Yenilgiyi kabul etsen bunlar yaşanmayacaktı." Gökçe'nin hala bacağını tutup kıvrandığını görünce sıkıntılı bir nefes verdi. Eli istemsiz Gökçe'nin bacağına gitti. "Bakayım şuna..."

"Çek elini!" dedi Gökçe. Bir eliyle Aris'in elini itmeye diğeriyle bacağını tutmaya çalışırken bir anda dengesini kaybetti ve attığı küçük bir çığlıkla merdivenlerin basamağından denizin içindeki Aris'in kollarının arasına kaydı.

Biraz önce vurduğu omuzlara şimdiyse var gücüyle tutunuyordu. Kendini toparladığında kollarını Aris'ten ayırıp hemen arkasındaki merdivenin kenarını yakaladı. Parmaklarıyla, yanaklarına yapışan ıslak saçlarını apar topar çekerek "Senin yüzünden..." diye söylendi, hiç gecikmeden. "Geldiğimiz hale bak!" Gövdesi önde, geriye uzattığı kolları arkadaki merdivendeydi. Avuçlarıyla kavradığı basamaklara tutunarak dengede durmaya çalışıyor, soluk soluğa nefes alırken göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Aris, merdivenle kolları arasında kalan Gökçe'nin öfkeli gözlerini, içini kaplayan bir ürpertiyle izledi. Bedenleri, yüzeyde kımıldayan dalgaların arasında birbirine çarptıkça kendini, bir sihrin içine çekiliyor gibi Gökçe'nin yörüngesinde buluyordu. Neden sonra biraz evvel işittiği sitem düştü aklına. *Geldiğimiz hale bak*, demişti. Bakışlarını Gökçe'nin gözleri ve dudakları arasında gezdirerek "Geldiğimiz hal..." diye fısıldadı. "Geldiğimiz hale bakıyorum. Ve inan, orada neler gördüğümü tahmin bile edemezsin..."

Gökçe, meydan okur gibi "Ne görüyormuşsun?" diye sordu.

Aris, kollarından güç alarak kendini, tutunduğu merdivene doğru biraz daha yaklaştırdığında Gökçe'nin sırtı basamaklara dayandı. Şimdi, göğüs hizasına kadar suyun içinde olan bedeneri bütünüyle birbirine dolanmıştı.

♪ Aisha Badru - Water ♪

<https://youtu.be/1UFgig6qu8c>

Gökyüzüne yayılan gün batımı kızılıığı, Aris'in gözlerinde yanan ela ateşleri tıpkı bir kaleydoskop parlatıyordu. Nefesini yavaşça dışarı verdiğiğinde harelerinde gezinen ateşi, Gökçe'nin maviliklerine doğrulttu. Dudakları beli belirsiz kıvrılmıştı. "Gözlerin..." diye mırıldandı. "Gözlerin Ege mavisini gibi..."

Gökçe tedirgin bir sesle "Öyle bir renk yok..." dedi.

"Ben görüyorum" diye yanıt verdi, Aris. "O rengi de..." Başını yana eğerek ufuk çizgisinde ufalan güneş gösterdi. "O rengi taşıyan gözlerin içinde batan güneşi de... Sonra basan karanlığı da. Felaketleri, savaşları, direnmeyi, tutkuyu... Hepsini görüyorum. Ve senin o *geldiğimiz hal* dediğin, tüm bunların sonunda kendini bulduğun yerden başka bir şey değil..."

Gökçe, suyun içinde tir tir titremeye başladı. Gövdesini parçalayacak gibi atan kalbinin, yüzeyde dalgalar oluşturacağından korkuyordu. Güçlkle yutkundüğında dişlerini birbirine kenetleyerek "Dediğiniz gibi Yüzbaşı..." dedi. "Gözlerimde gördüğünüz o güneş-... Battı. Ve tekrar doğduğunda siz burada olmayacaksınız!"

Aris başını iki yana sallayarak "*Burada* dediğin yerde değiliz..." dedi. "İmroz'da değiliz, Gökçeada'da değiliz. Burası Samothráki... Buralar Niki'nin toprakları, onun denizleri... Burada bugün batan güneş, yarın yeniden doğar..."

Gökçe kesik bir sesle "Önemi yok" dedi. "Nasıl da yarın burada olmayacağız."

"Ama şu an buradayız..."

"Yeter!"

Aris de aynısını tekrarladı. "Yeter..."

Gökçe, tutunduğu basamaktan güç alarak kendisini yukarı çekmeye çalıştı ama gövdesi Aris'in göğsüne çarpınca olduğu yere tekrar geldi. Öfkeli fakat çaresiz bir sesle "Çekil!" dedi. Gözlerini aşağı eğmişti. "Çekil, yukarı çıkacağım... Tekmeyi yersin çekilmezsen!"

Aris, o an bir elini merdivenden çekip parmaklarını, Gökçe'nin yüzündeki ıslak saç tutamlarına götürdü. Orta ve işaret parmağıyla saçları nazikçe geriye alarak "Biliyorum, yaparsın" dedi. Gökçe, başını kaldırıp yüzüne eğreti bakışlar atarken "Ellerin, ayakların hiç doğru durmuyor" diye devam etti. "Gözlerin silah çeker gibi bakıyor..." Başparmağı bir nefes ötesinde titreyen kıpkırmızı dudaklara gitti. "Dudaklarından..." dedi. Gökçe'nin alt dudağını okşayan parmağı, oradaki saç tutamlarını da yavaşça ayırmıştı. "Dudaklarından hep kötü sözler dokülüyor..." Nefesi sesine karışırken

"Bense" diye fısıldadı. "Neden onları hep daha yakından duymak istiyorum?"

Zaman, Yüzbaşı Aris için orada mühürlendi. Günlerdir içine içine yanan volkanik bir dağ gibi arzularında biriken ne varsa, şimdi lav olup akmaya hazırdı. *Lav oldu. Lav aktı.* Dudaklarını, müthiş bir açlıkla Gökçe'nin dudaklarına bastırdı. Öptü, öptü, öptü. Yumuşak kıvrımlar arasında gezinen dili, değdiği her noktada ıslanmış şeker gibi eriyordu. Elleriyle çenesini kavradığında Gökçe'nin kollarını boynunda hissetti. *Lav aktı. Lav yaktı.* Gökçe, Aris'in yüzünü avuçları arasına alıp bacaklarını beline düğümledi. Birbirlerinin dudaklarında soluk almadan öpüşüyorlardı. Dişleri birbirine çarpıyor, elleri şiddetli bir arzuyla birbirinin tenini bastırıyordu. Denizin yüzeyindeki minik titreşimler, iki dudak arasında örülen şehvetle büyürken geri kalan her şey küçüldü. Her şey birden önemsizleşti. Şimdi oradaydılar; işgallerin, isyanların, savaşların olmadığı yerde... Hiçbir yerde. *Lav aktı, lav söndü.* Zamanın mührü kalktığında Aris, hayallerinin binlerce fit yüksekliğinden gerçekliğin sert zeminine çakıldı.

Bir süredir kilitlenmiş gibi reflekslerini unutan Gökçe, neden sonra kendine geldiğinde ayağını suyun içinde güçlkle kımıldatmış ve karşısında yasaklı düşlere dalan Aris'e tekme basmıştı. Basamaklardan tutunarak gövdesini yukarı çekerken "Böyle hadsizliklere devam ederseniz..." dedi, dişleri birbirine çarptığı için sesi titrek çıkıyordu. "Ağzımdan çok daha kötü sözler duyacaksınız, merak etmeyin!" Tekneye çıkıp yerdeki kıyafetlerini topladı ve hızlı adımlarla kamaraya yöneldi.

İçeri girer girmez elini kalbine bastırarak sırtını duvara yaslamıştı. Panikle açılan mavi gözleri, etrafa anlamsız bakışlar atıyordu. "N'oluyor ya..." dedi, art arda yutkunarak. "Ne bu şimdi?" Derin derin nefes aldı, derin derin nefes verdi. Nefretin boğazına bir yumruk gibi dayanması, kalp ritmini bozup, midesine ağrılar sokması şaşılacak şeydi...

Kendini toparladığında ıslak iç çamaşırlarına aldırmadan üzerini giyindi ve kamaradan dışarı çıktı. O sıralarda Aris güverteye anca gelmiş, altına şortunu giymişti. Gökçe, ağır ağır yanına doğru ilerlediği Aris'i hiç farkında olmadan izlemeye başladı; biraz evvel can simidi gibi tutunduğu geniş omuzlarını, damarları belirginleşmiş kollarını, künyesinin ikiye böldüğü şişkin göğsünü, batan güneşin kızıllığıyla sim taneleri gibi parlayan sapsarı tüylerini, alnına düşen ıslak saçlarını ve gözlerini... Kendi gözbebeklerinde batan güneşin ela harelerde yeniden doğuşunu... İzledi, izledi ve başını, havsalasını temizler gibi hızlıca salladı. Nihayetinde Aris'in yanına

geldiğinde, ne söyleyeceğini hiç bilmeden rastgele dudaklarını kımıldattı. "Bu yarış ya geçersiz, ya da yarışı ben kazandım Yüzbaşı!"

Aris, denize attığı çapayı çıkarmış, halatı sarmaya çalışıyordu. "Bu yarış geçerli ve yarışı ben kazandım, Gökçe."

"Sen-... Sen fiziki müdahalede bulundun! Tam tekneye varırken bileğimi yakalayıp geri çektin beni!"

"Ya ne yapacaktım? Sen denizin orta yerinde bağırana kadar tekneye yakın olan bendim. Bacağına kramp girdiğini söylemeseydin-..."

"Söylemiş olabilirim?" diye araya girdi, Gökçe. "İtibar etmeseydin? Ya da önce yarışı bitirip sonra yapsaydın kahramanlığını!"

Aris, elinden halatı bırakıp Gökçe'nin karşısına dikildi. "Senin hayatını saçma bir yarışın önüne koyduğum için suçluyum yani? Çok güzel..."

Gökçe, Aris'i duymamış gibi gözlerini denize çevirip kollarını bağladı. "Ben bu yarışın sonucunu kabul etmiyorum. Ya bu yarış geçersiz ya ben kazandım ya da..."

"Ya da?"

Gökçe, "Ya da tekrar edeceğiz!" dedi. Sonra harika bir fikir bulmuş gibi kendi kendine "Evet..." dedi. "Tekrar edeceğiz! Çok zor bir şey değil ki... Hadi! Bir daha yarışalım!"

Aris, bin kere de yarışmalar sonucun aynı olacağını biliyordu. Gökçe kaybedecek, hazmedemeyecek ve tekrarını isteyecekti. Umursamaz bir kahkaha atarak "Dedim ya az önce..." dedi. "Ağzından hep kötü sözler çıkıyor diye... Vazgeçtim. Şu haline bakılırsa, ağzından hep çok saçma sözler çıkıyor..."

Gökçe hiddetlenerek "Üçünden birini seç!" dedi. "Ya tekrar edeceğiz ya geçersiz ya da ben kazandım!"

"Ochi..." diyerek gülümsedi, Aris. "Tekrar etmeyeceğiz, geçersiz değil ve ben kazandım." Gökçe'nin üzerine doğru hafifçe eğilerek "28 Ekim Ochi Günü için şimdiden sabırsızlanıyorum..." dedi. "Yunanistan'ın milli bayramında, uzerinde Yunan bayrağının renkleriyle, kollarımda harika görüneceksin... Samothrákili Níki'den bile güzel, İmrozlu Gökçe..." Sözlerinin ardından kontağı çalıştırmak için dümenin başına gitti.

Gökçe bir kabusun ortasında gibi hissediyordu. Yunanistan milli günü... Mavi-beyaz elbise... Aris'in kollarında dans... Bu nasıl bir dönüşüm olurdu? İsyancı Gökçe'den Yunan yalakası Gökçe'ye sert geçiş... Tıpkı karargahın önünde yüzüne yüzüne bağırان o aptal kadınların dediğı gibi Aris'e iş atan, iş birlikçi, bir vatan haini... Neler oluyordu böyle? Elbisenin kollarında

bayram, mavi-beyaz ochi... Aris'in milli gününde dans... Semadirekli Gökçe... Yunanistan çok yaşa! Megali idea! Burası İmroz! İmrozlu Gökçe... İmrozlu Niki...

"Hayır!" dedi. Önce mırıldanır gibi sonra çok daha yüksek bir sesle. Ne yaptığını bilmez adımlarla tekneye çalıştırmak üzere Aris'in yanına gittiğinde, kontak anahtarını hızlıca kavradı. "Hiçbir yere gitmiyoruz!" dedi, panik dolu bir sesle. "Çabuk! Yüzeceğiz tekrar!"

"Anahtarı verir misin Gökçe?"

Gökçe, başını iki yana salladı. "Tekrar yüzeceğiz, dedim!"

Aris, elini ileri doğru uzattı. "Gökçe, anahtarı ver."

Gökçe geri geri çıkmaya başladı. "Sözlerini geri al, o zaman! Sen-... Sen kazanmadın! Ben seninle-... Seninle öyle dans mans etmem o gün!"

Aris, imalı bir ifadeyle Gökçe'nin üzerine doğru gitmeyi sürdürerek "Öyle bi' edeceksin ki..." dedi.

"Etmeyeceğim! Tekrar yarışacağız!"

Aris, alayla "Sen onu unut..." dedi.

Gökçe, bir süre Aris'in yüzüne öfkeyle baktıktan sonra "O zaman sen de..." dedi. Elinde tuttuğu anahtarı hiç düşünmeden denize fırlatıp ekledi. "Anahtarını unut!"

Aris, Gökçe'nin elinden savurduğu anahtarın havada bombelenerek denize doğru gidişini trajik bir ifadeyle izledi. Anahtar, su yüzeyine düştüğünde başını hayıflanır gibi salladı. Gözlerinden okunan gerginliğe rağmen yüzüne histerik bir gülümse yayılmıştı. Saniyeler sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirerek sesli bir nefes verdi. "Sen de..." dedi, sakın bir tınıda. "Bu gece eve dönmeyi unut o halde."

Halbuki Gökçe sadece zaman kazanmaya çalışmıştı. Anahtar elbet bulunurdu ama eğer şimdi burada tekrardan yarışmazlarsa, bir daha bu fırsatı yakalayamayabilirdi. "Abartma istersen..." dedi, rahat bir tavırla. "Deniz çok derin değil zaten. Sen tekrardan yarışmayı kabul et, ben anahtarı bulurum!"

"Hı hı." Aris başını alayla salladı. "Eminim denizin içinde anahtar bulmakta da derecen vardır senin."

"Çok komik!" dedi, Gökçe diklenerek. "Eğer en başından beri bu kadar inat etmeseydin, şimdi Gökçeada'ya varmıştık bile! Ne yarışa gerek kalırdı ne başka bir şeye... Abimin meyhanesini açmayı kabul ets-..."

"Gökçe!"

"Ne?"

Aris sesli bir nefes vererek eliyle denizi işaret etti. "Ben şimdi anahtarı arayacağım... Ama eğer bulamazsam, göbeği soküp başka anahtar yaptırمام gerek, çünkü yedeği yok... O da yarın sabahdan önce olmaz. Sen istersen kendini şimdiden bu gece burada kalmaya hazırla..."

Gökçe kaşlarını çatı. "Öyle bir şey olmayacak..."

"Olmayacak dediğin her şey oluyor..." dedi, Aris. "Tahminlerinin pek de başarılı olduğu söylenemez..."

Aris sözlerinin ardından denize atlamak için teknenin ucuna doğru ilerlerken Gökçe arkasından bağırdı. "Olmayacak dediğim her şey oluyorsa o zaman *'abimin meyhanesini de açmayacaksın'* Yüzbaşı!"

Teknenin ucuna varan Aris, durdu. İçinde muzip parıltılar dönen elareli gözlerini Ege mavisini gözlerle çevirdiğinde "Sana tüm gün bunu anlatmaya çalıştım aslında..." dedi. "Sabah İmroz'dan tekneye binmeden önce telefonla konuştuğum son kişi abindi. Meyhaneye ortak olmam karışığında mekanını açmayı teklif ettim. Kabul etti." Kendini denize bırakmadan önce Gökçe'nin gün boyu süren çabalarını boşa olduğunu gösteren son cümleyi, galip gelmenin verdiği keyifli bir tınıda kurdu. "Yani..." diye ekledi. "Abinin meyhanesini açamam, Niki... Çünkü zaten, çoktan açtım orayı."

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Aris'in Adalı Meyhanesi'ne ortak olması hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu durum hem Gökçe'yi hem de meyhaneyi paravan olarak kullanan Gökalp ve Yusuf Müdür'ün planlarını nasıl etkiler?

2. İlişkilerinin bittiğini hala kabullenemeyen Rita, Aris'in Gökçe'ye olan ilgisini sezinledi mi dersiniz?

3. Gökçe, telefonundaki kaydı çeviri programına yükleyip dinlediğinde neler olacak? Meyhanenin açılmış olması Gökçe'ye bu hususta geri adım attırır mı?

4. Teknenin anahtarını bulabilecekler mi yoksa geceyi Semadirek'te mi geçirmek durumunda kalacaklar?

5. Aris'in Gökçe'yi öptüğünü hayal ettiği paragrafı, bir an için gerçek sanarak yükselen kaç kişiyiz? (:

****Kafanıza takılan, hoşnut kalmadığınız bir şey var mı?**

Yeni bölüm, yetişirse 27 Eylül Çarşamba, yetişmezse 4 Ekim Çarşamba, 21.00'da sizlerle olacak. Tarih kesinleştğinde Twitter ve Instagram hesaplarımızdan duyuracağım.

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

9. Bölüm: 'Sonsuzluk ve Bir Gün'

*** LÜTFEN, EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN, OY VERİN! ***

Not: Selam tatlışlarım, bu hafta size söylemek istediğim iki şey var.

İlki, okuyacağınız bölümle ilgili. Normalde, 9. bölüm için öngördüğüm bölüm sonu, daha ileri sahnelerde gerçekleşecekti. Ama baktım ki, on bin kelimeye dayanmışız, daha fazla devamını getirmediğim ve yine sadece GökRis bölümü oldu (:

İkincisi, kurgunun dinamikleriyle ilgili. Bu konu sık sık gündeme geldiği ve kurgunun gidişatı bir kesim tarafından -bence- yanlış algılandığı için bunu açıklama gereği hissediyorum; İmrozlu distopik bir evrende geçen zorlu bir aşkı ve buna paralel yaşanan siyasi, dramatik, kara komik olayları, gerilim ve gizemle harmanlayarak anlatan/anlatacak bir kitaptır. Bu evrende, bazı zamanlar başkarakterlerin sahne ve tension'ları, bazı zamanlarsa kurguyu besleyen aksiyonlar baskın gelecektir. Kısacası, olay örgüsü de karakter gelişimi de benim nezdimde paralel ilerliyor ve öyle olmaya da devam edecek. Kurgudan beklentilerinizi şekillendirirken, bunları göz önünde tutmanız rica olunur. ♥

İthaflar sana; Nehir1875

«— Από την Ίμβρος —»

◀ ◀ ◀ Σαμοθράκη ▶ ▶ ▶

14 Eylül 2039 - Semadirek

"Senden nefret ediyorum!"

Semadirek açıklarındaki şiddetli ses dalgaları, Ege Denizi'ni, üzerinde tsunami kopmuş gibi çalkalıyordu.

"Nefret ediyorum senden, nefret!"

Çapayı tekrar denize atan Aris, suyun içinde bata çıka kontak anahtarını ararken teknede sağa sola gezinen Gökçe, dakikalardır hıncını alabilmiş değildi. Gün boyu Aris'e dil dökmesi, peşinden buralara kadar gelmesi, denizin içinde kendini rezil etmesi... Hepsi boşunaydı demek ki. Hırsından ve gururundan gözü hiçbir şey görmüyor, meyhanenin açıldığına bile sevinemiyordu. Hoş, sevinecek bir durum da yoktu ortada. Tepesinde işgalci bir komutanın patronluk yaptığı yerden tedbil-i mekan olmazdı. Aris'in ortak olarak açtığı meyhane, pratikte hiç açılmamış bir meyhaneydi. *Gökalp nasıl kabul etmişti acaba bu teklifi? Nasıl düşmüştü böyle bi' tongaya?* Gökçe aklını kaçıracak gibi hissediyordu. Tırnaklarını avuçlarının içine batırarak bir kez daha bağırdı.

"Senden öyyyle nefret ediyorum ki! Öyyyle ediyorum ki!"

Aris, nefret mesajlarının bir kısmını su yüzeyinde bir kısmını denizin içinde alıyor, anahtarı bulamamaktan ziyade, Gökçe'nin hiddetini aşarak tekneye nasıl ayak basacağını düşünüyordu.

"Alçak domuz!" diye söylendi tekrar Gökçe. Belki de meyhane olayını bilseydi, Direniş-39'un mesajını görmezden gelir, Aris'in peşinden buralara kadar sürüklenmezdi. *Yok, belki yine gelirdi. Kesin gelirdi. Ya da gelmezdi? Belki bir ihtimal gel-...* "Oyuncak gibi oynadın benimle tüm gün! Kim bilir nasıl eğlendin, dimi? İçten içe nasıl güldün bana? Aşağlık, yalancı... Düzenbaz!" Aris'in iki-üç dakikadır su yüzeyine çıkmadığını fark edince sesini daha da yükseltti. "İnşallah boğulmuşundur! Duydun mu beni? İnşallah, diyorum... İnşallah boğulmuşundur..." Sesli bir nefes verip teknenin ucuna geldi ve dizlerinin üzerine çöküp aşağı doğru yeniden seslendi. "Yüzbaşı! Hey! Duyuyor musun beni? Sana diyorum! Boğulmadıysan önce bi' anahtarı buls-..." Aris'in aniden yüzeye fırlamasıyla irkildi. Yüzüne kondurduğu kin dolu bir ifadeyle "Hayattasın!" diye mırıldandı.

Nefes nefese kalan Aris, "Senin adına üzgünüm..." dedi, yarım yamalak bir sesle. Kulaçlarını teknenin solundaki merdivene doğru atmaya başlamıştı. Gökçe'nin, ellerini arkasında birleştirip merdivenin başına gittiğini görünce duraksadı. Islak kirpiklerinin arasından bakan gözlerinde tereddütler vardı. İki eliyle merdivenin kenarlarına tutunduğunda, gövdesini suyun içinde tutarak "Orada böyle dikilirsen..." dedi. "Ben denizden çıkamam."

Gökçe, yerinden kımıldamadan "Bulamadın dimi, anahtarı?" diye sordu.

"Ochi..." dedi, Aris. Sonra bakışları Gökçe'nin öfkeli gözleriyle kesişti.
"Oradan çekilir misin?"

"Niye?"

"Merdivenden çıkacağım çünkü."

"E çık?"

Aris, "Gamó!" diye mırıldandı. "Sen-... Ellerini niye arkada tutuyorsun?"

"Anlamadım?"

"Ellerin niye arkada, diyorum" diye temkinli bir sesle yineledi, Aris.
"Senin... Bıçak mı var senin elinde?!"

Gökçe'nin gözleri kocaman açıldı. "Teknede bıçak mı var?" dedi. Sanki daha önce bunu düşünememiş olmasına içerler gibi adımlarını hızla kamaraya doğrulttu.

"Ooo-... Hey! Gökçe! Gamó!" Aris, merdivenlerden panikle çıkarak Gökçe'nin arkasından gitti.

Çok geçmedense aralarında vurdulu, kırdılı bir koşturma başladı. Ortada bıçak yoktu ama Gökçe kamanın içinde eline geçirdiği ne varsa Aris'e fırlatıyor, bir yandan da öfkeyle bağırıyordu. "Aşağılık fırsatçı! Yalancı domuz! Alçak düzenbaz! Oynadın benimle! Öldüreceğim seni!"

Aris, teknenin etrafında dört dönerken "Ben sana soyledim!" diye kendini savundu. Üzerine gelen tabak, bardak gibi eşyalardan usta manevralarla sıyrılıyordu. "*Meyhaneyi açmam* demedim, *açmam* dedim. Sen bana neden diye sordun mu? Sorsan soylerd-..." Ayağına gelen tabakla sözü yarım kaldı.

Gökçe, elindekileri yere fırlatıp "Bana kelime oyunu yapma!" diye bağırdı. "Doğruyu söyle hadi... Bilerek yaptım, de! Sana eziyet çektirmek istedim, de! Seni aptal yerine koymak hoşuma gitti, de!"

"Oyle bir şey değil!"

"Nasıl bir şey o zaman?" Boynuzlarını birbirine uzatan iki keçi gibi restleşiyorlardı. Gökçe, sorusuna cevap alamayınca adımlarını Aris'e doğru atarak "Nasıl bir şey, söylesene!" diye yineledi. "İntikam aldın aklınca sen benden... İki haftanın öcünü aldın. Yalan mı?"

Aris güldü. "Evet. Bombalanmanın, bıçaklanmanın, koskoca bir ordunun içinde sabotoja uğrayıp dış basına rezil edilmenin intikamı böyle alınır çünkü? Sana bunları yaşatan kişiye ada turu yaptırıp abisinin meyhanesine ortak olursun. Théé mou, ne kadar acımasız bir adamım ben böyle."

Gökçe, Aris'i göğsünden hızlıca itip yanında geçti. Biraz önce söylediklerini duymazdan gelerek "Hepsi!" dedi, sinirle. "Hepsi senin suçun, tamam mı? Git-... Git, bul anahtarı! Ben bu gece seninle bu teknede kalmam!"

"Bunu, anahtarı denize atmadan önce düşünecektiniz, hanımefendi!" İşaret parmağıyla batan güneşi göstererek "Birazdan hava kararacak" dedi. "Ne diyordunuz siz? Ha... Sen o anahtarın üzerine bir bardak soğuk su iç. Katálaves?"

Gökçe, Aris'in yüzüne tüm hiddetiyle bir süre baktıktan sonra hızlı adımlarla teknenin ucuna doğru yürümeye başladı.

Aris, panikle "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Anahtarı bulamayız artık, dedim-... Gökçe!"

"Anahtarı aramaya gitmiyorum" dedi, Gökçe sakin ve kararlı bir sesle. "Tekneden gidiyorum."

"Ne? Nereye gidiyorsun? Nerede olduğumuzun farkında mısın sen?"

Gökçe, "Gayet farkındayım" diye cevap verdi. "Bu geceyi seninle bu teknede geçireceğime, gider kumsalda tek başıma otururum."

"Bekl-..." Aris, cümlesini tamamlayamadan Gökçe kendini denize attı. "Sen gerçekten sorunlusun! Normal bir aklın ürünü değil bu-... Gökçe!" Gökçe aldırmadan kumsala doğru yüzmeye başlamıştı. "Çapayı denizden çıkarsam tekne zaten oraya doğru sürüklenirdi... Giysilerini boş yere ıslat-... Kime anlatıyorum ki..."

Yorgun kollarını denizde güçlkle savuran Gökçe, Aris'in son birkaç cümlesini duyduğunda içinden *siktir* dedi. Doğruydı. Akşam serinliği çöktüğünde ıslak giysilerle kumsalda otururken zatürre olmazsa iyiydi. Yine aynı haltı yemişti işte... Önce karar almış sonra düşünmüştü. Fevri tavırlarının bünyesine verdiği zarar, işgalin Gökçeada'ya verdiği zararla yarışırdı.

"Don-dum..." diye mırıldandı, Gökçe. Kumsala oturmuş, dizlerini karnına çekmiş halde titriyordu. Bakışları dakikalardır Aris'in 'çapayı çıkarsam kumsala sürüklenir' dediği teknedeydi. "Sürüklenemedi gitti..." dedi, iç çekerek. "Ya da belki çapayı çıkarmadı bile, hayvan... Keyif sürüyordur teknede. Ben burda bu haldeyken..."

Avuçlarını kollarına sürüp ısınmaya çalışırken içini derin bir pişmanlık kapladı. Islak giysilerle, aç, susuz, sabaha kadar ne yapacaktı burada? Neyin gururunu yapmıştı ki? Düşündükçe daha da sinirleri bozuldu. Oysa

anahtarı denize atan da kendisiydi, tekneden atlayan da... *Ama yine de insan olan gelir, bir ihtiyacın var mı, üşüdün mü, acıktın mı diye sorardı. Çok centilmendi ya, hani?* "Don-dummm... Dondum..." diye söylendi bir kez daha. "En azından gelip bi' battaniye, bir şey verse..."

Bir süre kendi kendine iç geçirdikten sonra başını dizlerine dayayıp gözlerini kapadı. Çığ fırtınası altında hipotermiyle cebelleşirken ölmeyi bekleyen başroller gibi dramatik hallere bürünmüştü. *Uyuyayım*, diye geçirdi içinden. *Uyursam çarçabuk yarın olur*. Başka türlü bu gecenin biteceği yoktu.

Beş dakika kadar sonra omzunun bir el tarafından sarsıldığını hissettiğinde, içi yeni yeni geçmeye başlamıştı. Kafasını hızla yukarı kaldırıncı Aris'le göz göze geldiler. Göz temaslarını, Gökçe'nin burnuna dolan iç gıcıklayıcı akuatik kokular takip etti. O bu haldeyken Aris utanmadan duş almış, deodarantını sıkmış, üstünü başını değiştirmişti. Altında asker yeşili keten bir şort, üzerinde yine aynı tonlarda salaş bir sporcu atleti vardı. *Neydi bu, üniformanın plaj versiyonu mu?*

"Mahvolacaksın burada..." dedi, göz ucuyla kumsalı çevreleyen sivri kayalıklardan birine bağladığı tekneyi işaret ediyordu. "Sen tekneye git, duş al. Ben buralarda beklerim..."

"Gerek yok!" dedi Gökçe, sanki dakikalardır beklediği bu değilmiş gibi. "Ben yeterince mahvoldum zaten. İki saattir burada tek başımayım. Sabaha bir şey kalmadı!"

"Yirmi dakika oldu, Gökçe... Yirmi."

"Neyse ne! Hem-... Hem başka kıyafetim de yok zaten. Duş alsam ne olur? Gerek yok..."

"Ben buldum birkaç şey. Biraz bollar ama... Uzerine giyince ayarlayacağım bir şekilde."

"İstemez..."

"Gökçe..."

"Ne?"

"Hadi..."

"İstemez, dedim!"

"İyi..." dedi Aris. Ardından pat diye Gökçe'nin yanına oturdu. "O halde sabaha kadar burada birlikte otururuz boyle."

"Ya-... Gitsene sen teknene?!"

"Ochi."

"Yüzbaşı!"

"Gitmeyeceğim" diye omuz silkti, Aris. "İşgalci değil miyim ben? Burada oturacağım... Donalım boyle sabaha kadar. Tekne de dursun orada oyle... İçinde sıcak duş, temiz kıyafet, yiyeceklerle... Bomboş dursu-..."

"Öf!" diyerek ayağa kalktı, Gökçe. Bir süre düşünür gibi duraksadıktan sonra işaret parmağını Aris'in yüzüne uzattı. "Ben duştayken tekneye gelirsene-..."

"Oldürürsün, mahvedersin..."

"Güzel."

Gökçe duştan çıkmış, Aris'in yatağın üzerine kendisi için bıraktığı giysilere yadırgayıcı gözlerle bakıyordu. Siyah renkli, pamuklu, kocaman bir şort ve oldukça bol duran asker yeşili, kapşonlu bir penye... Bunların üzerinde durması için Gökçe'den iki, üç tane daha gerekliydi.

Homurdana homurdana giyindikten sonra saçlarının ucunu havluyla kuruladı. Kamaradan çıktı ve güverteye gelerek kumsalda sağa sola volta atan Aris'e seslendi. "Yüzbaşı! Bu şort üzerimde durmuyor! Dedim ben sana!"

Aris Gökçe'ye cevap vermeden sakın adımlarla denizin içinde yürümeye başladı. Tekneden kumsala doğru uzattığı pasarellaya geldiğinde, suyun derinliği, dizlerine kadar anca erişiyordu. Güverteye attığı ilk adımla birlikte hafifçe ıslanan şortunu silkerek bakışlarını koca bir çuvalın içinde gibi duran Gökçe'ye doğrulttu. "Bekle..." dedi, yüzünde oluşan alaycı bir ifadeyle.

"Çok komik!" diyerek yüzünü ekşitti Gökçe, şortu düşmemesi için iki eliyle bastırıyordu. O sırada kamaraya giren Aris, saniyeler sonra elinde kalınca bir iple geri döndü. Gökçe, merakla atıldı. "Ne yapacaksın onunla?"

"Seni bağlayacağım, Gökçe."

"Hmmm..." Gökçe'nin gözleri alayla kısılmıştı. "O ip asıl en çok nereye yakışır biliyor musun?" Aris, sahte bir merakla yüzüne bakınca ekledi. "Boynuna..."

"Tel tokan var mı?"

"Ne alaka?"

"Tel tokan..." diye yineledi, Aris. "Var mı Gökçe?"

"Çantamda vardı."

"Getirir misin?"

Gökçe, kamaraya girerek çantasının içinden birkaç tane tel toka çıkardı. Tekrar Aris'in yanına geldiğinde "Al!" dedi. "Ne yapacaksan artık..."

Aris, elindeki halat tipi ipi çözerek inceltmişti. Gökçe'den aldığı tel tokayı da ipin bir ucuna bağladı. Bakışlarını Gökçe'nin kalça bitimine kadar gelen penyede gezdirerek "Uzerindekini yukarı kaldır..." dedi.

"Elimi çekersem altımdaki düşer!"

Aris, "Ben tutacağım onu" dedi. "Yukarı kaldırman lazım yoksa bunu bağlayamam..."

"Oldu ya..." diye söylendi, Gökçe. "Neden olmasın ki, dimi? Yasaması yürütmesi yargısı derken bir donumuzu sana emanet etmemiştik, o da olsun!"

Aris güldü. "O benim yalnız."

"Sana kalsa her yer senin! Gökçeada da senin, meyhane de senin... Başka var mı istediğin bir şey? Söyle ya, çekinme."

"Soyledim işte, uzerindekini yukarı çek." Bir eliyle şortun bol kısmını yakaladı. "Bak tutuyorum buradan, düşmeyecek." Gökçe homurdanarak uzerindekini beline kadar sıyırdı. Aris, önce stratejik bir hamlede bulunacakmış gibi bir elini çenesinin altına yerleştirerek şortu enine boyuna inceledi sonra cebinden çıkardığı çakıyla şortun belindeki gevşek büzgünün ortasında iki tane delik açtı. Ardından ipin tel tokalı kısmını delikten içeri soktu ve şortun belinde ittirmeye başladı. İpin büzgüdeki konumu ilerledikçe Aris'in ipi tutan eli de Gökçe'nin belinde ilerliyordu. Konstantre olabilse daha çabuk biterdi belki ama yüzleri arasında giderek daralan mesafe, aklını bulandırmaya yetmişti. Gökçe'nin saçlarından yayılan şampuan kokusu vardı bir de... Sanki biraz önce aynı şampuanı kullanan kendisi değilmiş, burnuna dolan kokuda çiçek notaları alıyordu. Tıpkı bugün Kamariotissa sokaklarını saran frezya kokusu gibi...

O anlarda Gökçe de paniklemişti. Aris'in, belini saran kolları, ara sıra tenine değen parmak uçları ve ilk duyduğu günden beri nefret ettiği o akuatik kokusu sinirini bozuyordu. Gözlerinin hizasında duran göğüs kafesi, ortada sallanan künyesi, biraz yukarıda oyuntuları dipdiri parlayan köprücük kemikleri, iki yana uzanan geniş omuzları ve beline dolanan kalın kolları... Nefesini dışarı vererek "Of..." diye mırıldandı. "Ne zaman-... Ne zaman bitecek bu? Sıkıldım..."

Gökçe'nin ağzından kopan ılık nefes, Aris'in göğüs boşluğundan boynuna kadar uzanmış, değdiği her noktayı ürpertmişti. "Ben de..." diye cevap verdi, Aris. "Ben de sıkıldım..." Gökçe'nin belini saran kollarının potansiyelini yerine getirememesi, bir miktar sıkıyordu Aris'i. "Dedim sana

bugün..." diyerek ekledi. "Belin o bardaklar kadar ince değil. Yoksa biterdi çoktan..."

"Yemezler... Elli bir kiloyum ben!"

Aris, geçirdiği ipin ucunu sonunda diğer delikten çıkarmıştı. Hafifçe gülümseyerek "Tartmadan inanmam" dedi, Gökçe'ye.

"Yalan mı söyleyeceğim ya sana?" dedi Gökçe, geri çekilip etrafa bakınmaya başlamıştı. "Var mı tartı?"

Aris, gülerek "Gel buraya, gel..." dedi. şorta geçirdiği ipleri parmaklarıyla asılıp Gökçe'yi tekrar kendine doğru çekti. Birkaç adım ne gelen Gökçe, Aris'in gövdesine usulca çarpmıştı. Burun buruna geldiklerinde "Neden boylesin sen?" diye devam etti Aris. Ses tonu yumuşak, bakışları sıcaktı. "Neden sürekli kendine, birisine, birilerine bir şeyleri ispat etme peşindesin? En küçük, en onemsiz şeyde bile... Hep bir yarış, bir meydan okuma içindesin. Bazen... Nasıl bir çocukluk geçirdin, merak ediyorum..."

Gökçe, "Ben-..." dedi belli belirsiz. Sonra yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Ben de... Neden sürekli benim ipimi kuşağımı ekiştirdiğini merak ediyorum!" derken Aris'i göğsünden itmişti. Oysa bu çok da iyi bir fikir değildi. Aris şortun ipini bırakmadığı için geri geri sendelerken beraberinde Gökçe'yi de çekmişti. Bu yüzden çarpışmaları bir öncekine göre oldukça sert oldu. Birkaç saniye hacıyatmaz gibi sallandıktan sonra Gökçe, "Bıraksana iplerimi!" diye bağırdı.

"Zevkle..." Aris, ellerini iplerden çeker ekmez Gökçe'nin şortu aşağı düştü.

Çaprazlama dizlerine kapanan Gökçe, ağlamaklı bir sesle "Allah belanı versin senin!" diye bağırdı.

"E bırak dedin?" dedi, Aris rahat bir tavırla. "Ben bağlayacaktım onları."

Gökçe apar topar şortunu yukarı çekerek iplerini bağladı. "Ben bağladın sandım, tamam mı?! İpleri yle sıkı sıkı şey yapınca-... Bağlamışsındır diye düşündüm!"

"Doğru..." dedi Aris, hayıflanır gibi. "Bağlamış olmam gerekirdi. Elim yatkın sonuçta, öyle değil? Başka bir şey yaptığım yok zaten-... Elbise ipi bağlıyorum, şort bağlıyorum... Bağlıyorum sadece-..."

"Ne diyorsun sen be?!"

Aris, tatsız bir sesle "Bir şey demiyorum" dedi. Sonra düşünür gibi duraksadı. *Ya da belki de konuyu değiştirmeye ihtiyaı vardı.* "Bu arada sen... Sen ailene haber verdin mi burada olduğunu?"

Gökçe o an telefonunun bir süredir kapalı olduğunu hatırladı. "Hiii!" dedi, panikle. "Unuttum ben onu-..."

"Ne diyeceksin peki onlara? Burada olduğumuzu-..."

"Hayır, tabii ki!" diye itiraz etti, Gökçe. "Düşünmem lazım!"

"Tamam. Sen düşün. Ben akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım."

Gökçe, alaycı bir tavırla "Zehirlenmeyelim sonra?" dedi.

Aris, alacağı cevabı az çok bilmesine rağmen yine de malum cevabı Gökçe'den duymak istiyordu. Ellerini birbirine vurup kendinden emin bir tonda "Yalnız..." dedi. "Ben çok iyi yemek yaparım."

Gökçe hemen atıldı. "Asıl ben çok iyi yemek yaparım!"

Mutfak dar, malzemeler sınırlı olduğundan ikisinin de hünelerini sergilemek için çok fazla alternatifleri yoktu. Buna rağmen, tabakları jürinin önüne sunulacakmış gibi hummalı bir yarışa girmişlerdi. Gökçe, buzdolabında gördüğünde çocuk gibi sevindiği istiridye mantarını, tereyağı ile kavururken, bir yandan da pasticcioneun iç harcını hazırlayan Aris'e kaçamak bakışlar atıyordu.

Neyse ki iç harç konusunda anlaşmışlardı. Gökçe, yediğinde 'bildiğin kıymalı, beşamelli makarna' deyip burun kıvracağı pasticcio için Aris'i, "İçine sakın yumurta kırma!" diye uyarmıştı. Zira Gökçe'nin işgal ve işgalcilerden sonra en nefret ettiği şeydi yumurta; kümeden hallice kokan bu şeyi, insanların neden tükettiğini asla anlayamazdı. Bayıldığı boyozları bile hamurun üst katmanına sürülen yumurtalı kısmı zar gibi soyarak yerd. Bu yüzden Aris'i de bu konuda uyarmayı ihmal etmemişti. Fakat Yüzbaşı'dan aldığı cevap "Yumurtayı hiç sevmem" olunca, ortak paydada buluşmaktan da hiç hoşnut olmadı Gökçe. "Aman" diye söylendi, ağzının içinden. "Yemem zaten ben senin yaptığını..." *Oysa yiyecekti.* Sırf eleştirmek, kusur bulmak için mutfakta ayaküstü tadacak, oldukça da beğenmesine rağmen "Bildğin şey ya bu..." diyecekti. "Beşamelli, kıymalı fırınlanmış makarna..."

Kırk, kırk beş dakika kadar sonra Aris'in mutfaktan çıkmasının ardından Gökçe, kenarına mantar sote koyduğu tabağına *bildiğin makarnadan* koca bir dilim alıp güverteye geldi. Teknenin arkasına doğru ayakucunda yürürken gözleri, ön taraftaki Aris'e takıldı; kumanda panelinin arkasındaki köşeye iki, üç minder atmış, elindeki şarap şişesini tirbuşonla açmaya çalışıyordu. *Şarap, ne de güzel giderdi bu tabağın yanına...* Ya da gitmezdi. Neler saçmalıyordu yine? Durum yeterine tuhaf değilmiş gibi bir de

tekne de şarap mı içeceklerdi? *Oldu olacak fonda da şarkı açsalar, birbirlerine yıldızları falan göstereceklerdi!* Gökçe, dişlerini sıkarak "İçmeyeceğim!" dedi kendi kendine. Sanki şarabın yanında diğerleri de paket olarak geliyormuş gibi irkilmişti. Hızlı adımlarla teknenin ucuna yürüyüp oturdu. Bacaklarını aşağı saldıgında tabağındakileri hırsıyla yemeye başladı.

Üç, beş dakika anca olmuştu ki arkadan Aris'in sesini duydu. "Gökçe?"

"Ay!" diye sıçradı yerinden. "Ne var be?"

"Ailene ne diyeceğini düşündün mü?"

Gökçe, tabağını bırakıp iki eliyle hızlıca yüzünü kapattı. "Ben... Ben unuttum yine onu! Çok güzel ya..." Hemen ayağı fırladı. Dalgınlığına ayrı, bunu Aris'in hatırlatmasına ayrı sinir olmuştu. "Hep senin yüzünden!"

Aris, kadehinden aldığı yudumu yutkunurken kaşlarını çatı. "Ben ne yaptım yine?"

"Seninle uğraşmaktan unuttum!" Aris, sözlerini kale almamış gibi başını sallayınca "Buraya da senin yüzünden geldim zaten!" diye ekledi. "Aileme asıl açıklama borçlu olan sensin aslında da işte..." Sonra birden durdu. Gözleri kısıldı, kaşlarının ortası kırıştı. "Doğru... Doğru... Ben niye bir şey diyorum ki? Sen açıklayacaksın bizimkilere durumu. Evet, sen yapacaksın!"

Aris, ağzında çevirdiği şarabı güçlkle yuttu. "Ben açıklayacağım?"

Gökçe, birden Aris'in elindeki kadehi alıp içindeki şarabı tek dikişte boğazından içeri gönderdi ve boş bardağı yeniden Aris'in avcuna geri bıraktı. Farkında bile olmadan, son derece plansızca yapmıştı bunu. "Tabii ya... Öyle..." dedi, cesaretlenmeye çalışır gibi kendi kendini onaylıyordu. "Ben niye dert ediyorum ki? Başıma bu işi açan sen olduğuna göre sen halledeceksin. Babamı sen arayıp açıklayacaksın."

Aris, Gökçe'ye şaşkın gözlerle bakıyordu. "Ben arayacağım?"

"Hı hı."

"Ben açıklayacağım babana her şeyi?"

"Hı hı."

"Sayın Başkan, diyeceğim? *Kızınız Atlantik'e de gitsem peşimden geleceğini söyleyerek benimle Yunanistan'a kadar geldi. Samothráki'de bir teknedeyiz. Gündüz gezdik, az evvel yuzdük, şimdi de şarap içip akşam yemeği yiyoruz, diyeceğim? Bizi merak etme...*"

Gökçe, gözlerini patlatarak "Öyle!" dedi. "Öyle-... O şekilde olmadı bir kere! Öyle anlattığın gibi değil... Salak!"

"Ya? Öyle olmadı? Senin hikayen ne peki?"

5 dakika sonra...

Aris, karşısında kaş göz yapan Gökçe'ye, kınayıcı bakışlar atıyordu. Kulağına dayadığı telefonunun karşı ucunda, İsmet Başkan vardı. Sesli bir nefes verip Gökçe'nin hikayesini tekrarladı.

"Evet, Sayın Başkan... Maalesef oyle oldu, evet. Ben... Ben tutukladım yine Gökçe'yi... Evet..."

Gökçe, başparmağını onay verir gibi havaya kaldırdı.

"Oyle, evet... Ortaklığımızın ilk gününde böyle bir şey yaşamış olmak beni uzdu. Ama biliyorsunuz, maalesef kızınız bir asi..."

Gökçe bu kez başparmağını indirmiş, orta parmağını kaldırıyordu.

"Kesinlikle Sayın Başkan... Bana da surpriz oldu ama... Sizin de soylediğiniz gibi, malum Gökçe Hanım, pek güven veren biri değil..."

Gökçe, Aris'in omzuna vurup dudaklarının arasından *kapat telefonu* diye fısıldamaya başladı. Aris ise fırsatı bulmuşken değerlendiriyordu.

"Oyle, evet. Tekinsiz, fevri..."

Gökçe öfke içinde hoplayarak telefona erişmeye çalıştıkça Aris kıvrak manevralarda kendini geri çekmeyi başardı.

"Maalesef oyle... Ama merak etmeyin... Yarın bırakırım kendisini... Evet, ben de oyle umuyorum... Bir sonraki tutuklanması umarım erken bir zamanda olmaz..."

"Hayvan!" diye fısıldadı, Gökçe.

"Anlaşıldı Sayın Başkan... İyi akşamlar diliyorum..."

Gökçe, Aris'i sinirle itti. "Sen ne fırsatçı, ne alçak bir adamsın ya!"

"Ochi..." dedi Aris, başını iki yana sallayarak. "Ben sadece babanı tasdik ettim... Hem bunlar sır değil ki? Senin nasıl bir baş belası olduğunun tüm ada farkında..."

Gökçe, hırslı bir sesle "Benim!" dedi. "Benim o adada bela olacağım tek baş..." İşaret parmağıyla Aris'i alnından itti. "Seninki!"

Aris gülerek "Demesen anlamayacaktım..." diye yanıt verdi. "Hiç belli etmiyorsun."

"Ha... Haa... Haaa..."

Bir süre yine boynuzlarını sivrilten keçiler gibi birbirlerine restleşerek baktılar. Ardından Aris arkasını dönüp ön tarafa doğru yürümeye başladı. Bir yandan da elindeki boş kadehi havaya kaldırmış sallarken Gökçe'ye sesleniyordu. "Harika şaraplarım var!"

Gökçe ters bir sesle "İyi!" dedi. "Bana ne diye söylüyorsun?"

Aris, kamaraya girmeden önce elini kapıya yaslayıp imalı bakışlarını Gökçe'ye dikerek "Başıma..." dedi. "Başıma biraz daha bela ol diye..."

Zamanın, mekanın ve alkolün tesiri, Gökçe'nin kanına öyle yavaş sirayet ediyordu ki, ne aralarında kapanan mesafeleri görebiliyordu ne de yıkılan direnç duvarlarını... Şarabının ilk kadehini, teknenin en sonunda tek başına içmişti. İkinciye içerken güvertede geziniyordu. Üçüncü kadehi doldurduktan sonra ise teknenin vardavelasına yaslanıp denizi izlemeye başladı. Tıpkı yeni evine alışmaya çalışan bir kedi gibi, önce alan açıp kendini emniyete almış sonra keşfe çıkmış ve en sonunda olması gerektiği yere gelmişti. Yavaş yavaş, adım adım gelmişti... Saldırganlığı ürkekliğindendi; pençeleri savunmasızlığından. *Ya Aris'in gördükleri?* Tekinsiz, fevri, güven vermeyen, asi... Oysa belki hepsi bir uyum sürecinden ibaretti; yeni bir eve, yeni bir insana, yeni koşullara... *Ya üzerindeki?*

Kamaranın penceresine yansıyan aksini görünce yüzünü ekşitti. Üzerindeki kapşonlu çuval, altındaki şort kapri gibi duruyordu. Ne kadar da kılıksızdı. "Yok..." diye mırıldandı kendi kendine. "Bunlar bana hiç olmadı..." Durdu, dinlendi tekrarladı. "Hiç olmadılar hem de..." Ortada itiraz eden kimse olmamasına rağmen sanki karşıt bir fikirle mücadele eder gibi "Hayır" diye yineledi. "Olmadılar..."

"Dön bana."

Gökçe, sesle birlikte arkasını döndüğünde Aris'i karşısında buldu. Elinde ise büyük bir makas tutuyordu. "Ne yapacaksın onunla?" diye sordu.

"Ya dilini keseceğim..." dedi, Aris. "Ya da..." Yere eğildi. Şortun dizlerini yakalayıp makası geçirdi. Gökçe'nin şaşkın bakışları arasında kumaşı diz üstünde kalacak şekilde kesip kısalttıktan sonra ayağa kalktı. "Şimdi nasıl?"

"İ-yi..."

"Kollarını da bir kat daha kıvıralım" dedi, Aris. Gökçe'nin bileklerinden tutup kapşonlunun kollarını da dışa doğru bir kat kıvırdı. "Daha iyi oldu..."

Gökçe, Aris'e yadırgar gözlerle bir süre baktıktan sonra dudağını içe doğru büzdü. Alaycı bir sesle, "On parmağında on marifet ha, Yüzbaşı..." dedi. Aris'in anlamadığını fark edince gözlerini devirerek "Yani, diyorum ki..." dedi. "Anlamadığın iş yok... Mitoloji? Check! Tarih? Check! Edebiyat? Check! Kaptanlık? Check! Aşçılık... Eh, check! Üzerine bi' de terzilik... E ara sıra da öyle şarkıların falan devamını getiriyorsun, sanat da

check!" Başını iki yana salladı. "Ama kariyer seçimine bakınca bir numarada işgalcilik geliyor..."

Aris, kollarını vardavelaya yaslayarak "Kariyer seçimi?" dedi, gözleri karanlıkta kımıldayan dalgalardaydı. "Bu, tam olarak oyle bir şey değil. Senin arkeolog olmayı düşünürken üzerinde beyaz onlük bulman gibi... Bazen şartlar böyle gerektiriyor çünkü."

"Şartlar?" dedi, Gökçe. "Neymiş onlar? Orduya katılmanın alternatifi nedir ki? Asker olmasan barış elçisi olacaktın sanki..."

Aris, çekimser bir sesle "Mimar..." diye yanıt verdi. Sanki ağzından sır kaçırmış gibi alt dudağını dişliyordu. "Yani-... En azından bir zamanlar oyle istiyordum."

"Mimar?" dedi Gökçe, inanmamış gibi.

Aris başını salladı. "Elinle çizdiğin bir şeyin gözünün önünde kanlı canlı yaratılması, ete kemiğe burünmesi, topraktan ekilen tohum gibi yükselmesi bence dünyanın en harika şeylerinden biri... İnsanlar, kaleminden çıkan çizgilerin üzerinde hayatlarını kuruyorlar. Çizdiğin pencereden bakıyor, çizdiğin eşikten geçiyorlar... Muhteşem bir şey değil mi bu?"

"Öyle mi?"

"Bence oyle... Tabii, bir de işin diğer tarafı var; restorasyon... Bu kez sadece bir bina değil, bir tarih duruyor karşında... Şekillendirdiğin şeyin adı, bu... Tarih. Orada çizgileri çizen sen değilsin. Hepsi zaten yüz yıllar önce çizilmiş... Sense üzerinden geçiyorsun... Bu, sıfırdan bir şey yaratmak gibi değil... Var olanı korumak, yoktan var etmekten daha zor."

Gökçe, Aris'ten duyduklarına şaşırmişti. Hiç de askerliği gönülsüzce seçmiş birine benzemiyordu aslında. Silah tutan elleri, çizim masasında hayal etmek zordu. *Ama asıl aklına takılan bu değildi.* "Var olanı korumak, yoktan var etmekten daha zor..." diye mırıldandı. Aris'in bu sözü içini kurşun gibi ağırlaştırmıştı. "Gökçeada'da çete diye yaftaladığınız insanların yapmaya çalıştığı şey de tam olarak bu aslında... Düşüncenizde samimiyseniz bizi anlamız lazım, Yüzbaşı."

"Ben, ortada korumanız gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum" dedi Aris, pat diye. "İhtiyacınız olan restore edilmek değil çünkü, yıkım... Eğer bina kurtarılamaz haldeyse, daha sağlam temeller atmak için üzerindeki çuruk yığından kurtulman gerekir... Mustafa Kemal'in yaptığı da bu değil miydi?"

"Buydu!" dedi Gökçe, hırsla. "Ama birileri yüz yılda bir kafalarına göre ülke kurup ülke yıksın diye atmadı o temelleri! Kimse tek bir yıkım daha

yaşamazın diye attı... Vardan yok olmayı da yoktan var olmayı da tecrübeyle bilen bir milletiz çünkü. Belki de yeryüzündeki bütün milletlerden çok..."

"Bununla gurur duyuyor gibi söyledin..."

"Elbette duyuyorum."

"George Carlin der ki, *ulusal ya da etnik kimlikten duyulan gururu hiç anlamam. Bu genetik bir tesadüftür sadece. Belki bundan mutluluk duyabilirsiniz ama gurur değil. Çünkü gurur kazara doğuştan gelen değil, çabayla kazanılan bir şeydir.*"

Gökçe alayla, "Bunu bir asker mi söylüyor?" dedi.

Aris omuzlarını silkeli. "Ben senin gibi militan değilim, Niki. Irklar, dinler, diller... Boyle tesadüfi şeylerle gurur duymam."

Gökçe küçük bir kakhaha attı. "O kadar haklısın ki... Yunan olmanın nesiyle gurur duyacaksın zaten..."

Aris, gözlerini kısarak "Sana Niki değil, Nazi diyeceğim artık..." dedi, kınayıcı bir tonda. "Sen baya faşist çıktın."

"Ben?"

"Sen."

"Alakasız yok! Hatta... Milliyetçi biri bile değildim ben. " Şarabından büyük bir yudum alarak elleriyle tırnak işareti yaptı. "*Dünya vatandaşıyım*' diye geziyordum... Böyle muhabbetler çok sık gelirdi. *Bu devirde milliyetçi olmak mı kaldı* diye düşünürdüm..."

Aris, Gökçe'nin yüzüne şok geçirmiş gibi bakıyordu. "Buna inanmam ben..."

"Gerçek bu" dedi Gökçe, omzunu yukarı çekerek. "En azından lisede öyleydi..."

"Sonra?"

"Sonra..." Şarabından bir yudum daha aldı. "Sonra göçmenlerin sayıları iyice arttı. Dernekleştiler, silahlandılar... Sonra bir seçim oldu. Adına *demokrasi* dendi, *azınlık hakkı temsili* dendi, *din kardeşliği* dendi... Partileşip meclise girdiler. Sonra da... Sonrasını biliyorsun işte... Onlara karşı olanların birleşmesi gerekiyordu. Bir tutkal gerekiyordu... Senin faşizm olarak gördüğün şey, bizim çaresizliğimizden başka bir şey değil aslında. Ortak bir ülkü için ortak bir degerde buluşmadan kimseyi savaşımaya ikna edemezsin..."

Aris, Gökçe'nin bu yönünü hiç bilmiyordu. Kundağından İstiklal Marşı söyleyerek çıktığını duysa, şaşırmazdı. Ama işte buna şaşırtmıştı. Geçmişte

bir yerde etrafına henüz çitler örmemiş bir Gökçe vardı demek ki; elleri, gözleri ve dili silahsız Gökçe... *Acaba öyle bir zamanda tanışsalar mı Gökçe yine de bu kadar nefret eder miydi ondan?* Bunun cevabına henüz hazır değildi. Gökçe'nin son cümlesi takıldı aklına. "Edemezsin" dedi birden, kupkuru bir sesle. "İkna, bir savaş öncülü değildir. Savaşlar emir ve itaatle olur, ikna sozcükleriyle değil."

Gökçe, teessüf eder gibi "İnsan inanmadığı bir şey için savaşmaya nasıl ikna olabilir?" diye sordu.

"İkna olmazsın zaten, Gökçe" dedi, Aris. "...İnanırsın." Çenesinin ucuyla Gökçe'yi işaret etti. "Senin gibi... Koşulsuz, şartsız, çıkarsız. Sen inanansın." Sonra aklına Yıldız koyunda Gökçe'ye pusu kurmuşken öldürülen Yasin geldi. "Ama Yasin ikna edilendi... Oyleleriyle yol yürünmez. Ki yürümediler de... Savaşlarda inananlar, emir verenler ve itaat edenler olur. İkna edilenler değil... Bugün senin ikna ettiğini yarın başkası eder çünkü. Belki sozcüklerle belki parayla belki otoriteyle..."

Aris'in sözleri Gökçe'yi düşündürdü. Biraz daha düşünse neredeyse hak verecekti. *İşgalcinin mantıklı konuşanı da ne sinir bozucuydu...* "Hmmm..." dedi, Aris'i bozacak bir şeyler söylemek istiyordu. "O zaman sana kötü bir haberim var, Yüzbaşı... Eğer savaşta inanmak bir öncülse, içimizde onlardan çok var. Bende gördüğün, sadece fragman."

Aris gülümseyerek başını salladı. "Evet ve bu bile film hakkında yeteri kadar fikir veriyor; düşük bütçe, kötü prodüksiyon, yanlış oyuncular ve gişede hüsrar..." Gökçe tam itiraz edecekti ki araya girdi. "Çünkü en başta hedef kitleniz yanlış... O filmin donmesi gereken yer İmroz ya da her neyse, Gökçeada değil..." Yüz ifadesi birden ciddileşti. "Sozde inanıyorsunuz ama yanlış ülküye, sozde savaşıyorsunuz ama yanlış düşmanla..."

"Ne diyorsun sen be? Ortalık yangın yerine dönm-..."

"Yangın!" dedi Aris, Gökçe'nin sözünü bölerek. "Ortada bir yangın var, evet. Nerede çıktı peki o yangın? İlk kıvılcım nerede ateşlendi? Nereden yükseldi dumanlar?" Parmağını yukarı kaldırarak haritada yer gösterir gibi "Ankara'da!" dedi. "Mülteci kanunu nereden çıktı? KOT birliklerinin mudahesi nerede oylandı? Nerede kalktı eller havaya?" Parmağını tekrar ileri uzattı. "Ankara'da... Yangının merkezi orası. İmroz-... İmroz sadece alevlerin sıçradığı yerlerden biri... Oradaki ateşleri sondürseniz ne olacak? Yine sıçrayacak. Sonra bir daha sondüreceksiniz ve yine sıçrayacak... Çünkü yangının kaynağı orada, Ankara'da..." Gözleri düşünür gibi kısıldı. "İmroz'a geldiğim günden beri, kendimi ara sıra sordum... *Yerlerinde olsam*

ne yapardım? Sahiden-... Ne yapardım? Sanırım artık cevabı biliyorum. Zeki kızsın, bence sen de biliyorsun..."

Gökçe, sinirle atıldı. "Ankara'yı mı bombalayalım, ne yapalım?"

Aris gülmeye başladı. "Aklın neden hep boyle çalışıyor senin?" Sesli bir nefes verdi. "Hayır Gökçeciğim, mümkünse artık herhangi bir yeri bombalama... İktidarlara devirmek boyle göstere göstere yapılacak bir şey değil artık. Düşmanın ensesine gelene kadar, ona nefesini bile hissettirmezsin. Elindeki silahı görmez çünkü gözlerini başka bir şeyle oyalarsın... Ayağının altından yer kaymadan üzerine inen balyozu anlamaz. Sonuç getiren mücadele, boyle verilir ve bunun için donanımlı birlikler gerekir... Askeri bilgisi ve tekniği olmayan senin gibi romantiklerse genelde bu tip mücadeleleri baltalarlar... İyi niyetlidirler ama bunun pratikte bir karşılığı olmaz..."

Gökçe, kadehinden bir yudum daha aldığında şarabı bitmişti. Başını korkunç bir iftiraya uğramış gibi acı acı sallayarak "Evet..." dedi. "Demek ki bu *kadınlar erkek işlerine karışmasın* kafası Türk, Yunan dinlemiyor... Konu savaş olunca hemen *geride durun*, yok *elinizi hamuruyla erkek işlerini karışmayın*, yok *romantiksınız* yok *saçınız uzun aklınız kısa...*"

"Ne-..." Aris'in dudakları bir açılıp bir kapanıyor, gülmesi mi yoksa sinirlenmesi mi gerektiğine karar veremiyordu. "Sen... Soylediklerimden bunu çıkarman için-... Yok. Vazgeçtim, çıkarabilirsin. Senin olayın bu çünkü."

"Yaaa... Neymiş benim olayım?"

Aris, Gökçe'nin üzerine eğilerek "Sen..." dedi. İşaret ve başparmağını önce birbirine yaklaştırdı sonra uzaklaştırdı. "Sen bir cimbizcısın."

Gökçe'den kahkaha koptu. "Neyciyim, neyciyim?"

"Gül, gül..."

"Ben bir *cimbizciyim!*" dedi Gökçe gülmeye devam ederek. "Doktorluk falan hikaye..."

"Syncharitíria!" Aris, ellerini birbirine vurarak alkışlamaya başlamıştı. "Bravo... Nihayet doktor olduğunuzu hatırladınız Gökçe Hanım. Tabii... Bunu biraz önce hatırlamış olsaydınız, belki de sözlerimden cinsiyetçi çıkarımlar yapmak yerine şunu anlardınız; *'Ben bir doktorum ve savaşta ve barışta benim üzerime düşen görev bellidir. Geride durmam gerekiyorsa bu, kadın olduğum için değil, sağlıklı olduğum içindir.'*"

"İyi!" dedi, Gökçe. "O zaman sana bir soru, Yüzbaşı... Madem eskiden mimar olmak istiyordun, o halde bu soruya da cevap ver... Eğer, ben bugün

burada karşında doktor olarak değil de arkeolog olarak duruyor olsaydım, bu defa ne önerecektin bana? Erkekler savaşırken benim payıma düşen ne olacaktı? Yoksa bu kez de birileri kuyumuzu kazarken toprağı kazmayı mı tavsiye edecektin bana?"

O sıra Aris'in üst dudağı hafifçe kıvrıldı. Önünü güverteye dönüp, dirseklerini vardavelaya yaslayarak gülmeye başladı.

Gökçe, kaşlarını çatıp "Nesi komik bunun?" diye sordu.

"Ona... Ona gülmuyorum."

"Neye gülüyorsun o zaman?"

"Gökçe..." dedi Aris, hala gülmeye devam ediyordu.

"Ne?"

"Bak, ne diyeceğim sana..." Önünü Gökçe'ye dönerek elindeki kadehi havaya kaldırdı. "Gel, gidelim buradan... Yarın sabah bu teknenin yönünü Güney Avrupa'ya surelim... İlk durağımız İtalya olur. Selinunte, Verona, Pompeii... Her yer antik kent, her yer mimari bir hazine..." Gökçe püskürerek gülmeye başlayınca "Gülme!" dedi ama kendi de gülüyordu. "Bi' düşün... Ben çizerim, sen kazarsın. Sen topraktan eskilerini çıkarırsın ben yerine yenilerini dikerim. Muthiş bir ekip işi olur."

Gökçe hafiften çakırkeyif olduğunun farkındaydı. Bunun farkında olduğuna göre hala mantıklı düşünebiliyordu demek ki. Kısaca gülmemesi gerekiyordu. *Fakat gülüyordu.* "Biz?" dedi, parmağı Aris ve kendi arasında gidip gelirken. "Sen ve ben?"

"Sen ve ben."

Gökçe, küçük bir kahkaha daha atarak "Tamam..." dedi. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum; ben o kazdığım yere..." Parmağını Aris'in yüzüne doğrulttu. "Seni... Gömerim... Yüzbaşı! Binaları da... Senin... Üzerine dikerler..." Ardından parmağını geri çekip çenesine dayadı. Gözleri düşünür gibi kısılmıştı. "Ya da neydi... Uzerine dikerler!"

Aris başını iki yana sallayarak güldü. "Bravo... Topraktan önce kendi kuyunu kazdın yine... Hayallerinde bile kendini tutuklatacak şeyler yapmayı başardın."

"Başka var mı?"

"Çok şey var. Suç kaydını buraya döksem-..."

"Uf!" dedi Gökçe, yüzünü ekşiterek. "Onu demiyorum." Elindeki boş kadehi salladı. "Şarap var mı?"

"Var..." dedi Aris, iç çekerek. "Var..."

Gökçe'nin elinden kadehi alıp kamaraya doğru giderken bu kez kazılan kuyunun kendisi için olduğunu biliyordu.

"Yüzbaşı..." dedi Gökçe. Yere oturmuş, sırtını kontrol panelinin kenarına yaslamıştı. Alkolün tesirine rağmen algıları hala oldukça açıktı. "Hani dedin ya... Mimar olmak istedim diye... Neden olmadın peki?"

Aris, hemen karşıda, Gökçe'nin oturmayı ısrarla reddettiği minderlerin üzerinde oturuyordu. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını dizlerinin üzerine yerleştirmişti. Gökçe'nin sorusunun ardından kadehinden kuvvetli bir yudum alıp "Ailesel sebepler..." dedi. "Boş ver..."

"Üf! Sen benim tüm *ailesel sebeplerimin* ortasındasın ama? Onu ne yapacağız?"

Aris güldü. "Sen beni mi merak ediyorsun?"

"Ne merak edeceğim seni be! Sadece... Zaman geçsin diye sordum ama-... Neyse. Aman. Anlatma... Çok da umurumdaydı."

Aris önce gülümsedi sonra durgunlaştı. Orta yerde yanan fenerin sarımsı ışığı, yüzüne tatsız bir gölge düşürmüştü. "Babam da bir asker benim..." dedi, bakışları teknenin ahşap zemininde geziniyordu. "Hatta bir denizci... Yunan ordusunda oldukça yuksek bir kademede üstelik. Ki kendisi hep yuksektedir zaten... Belki de aramızdaki mesafe bu yüzden hiç kapanmıyor... Bizim-... Bizim yıldızımız hiçbir zaman barışmadı ama buna rağmen, donüp geçmişe baktığımda, hep onun çizdiği yoldan gittiğimi görüyorum. Farkında bile olmadan-... Seni öyle bir manipüle eder ki, ağzından çıkan en saçma şeylere bile ikna olursun." Sonra duraksadı. "Ki, soyledim sana, bir şeye ikna olan insanlarla yol yürünmez. Biz de babamla sığamadık o yola... Yan yana duramadık. Ben, beni ikna ettiği şeyin içinde boğuldum, sıkıştım. O ise hep daha fazlasını istedi, hep daha fazlasını, hep daha fazlasını... Abimden, benden... Ama olmadı. Abim öldü-... Bense onun görmek istediği profile bir asker olmadım. Olmam da... O da benim ihtiyaç duyduğum bir baba olmadı. Olmayacak da..."

Gökçe'nin kaşları yay gibi gerildi. Bu sorunun altından böyle bir dramın çıkmasını beklemiyordu. Bir süre ağzını açtı, kapadı ama bir şey söyleyemedi. Sonra "Peki şey..." dedi, zayıf bir sesle. "Nasıl başardı bunu? Yani, baban... Seni asker olmaya ikna eden oysa... Böyle bir şeyi hiç istemeyen birine nasıl yaptırdı ki bunu? Neyle çeldi aklını?"

"Annemle."

"Anlamadım?" dedi, Gökçe. "Annenle ilgisi-..."

"Annemi öldürdüler çünkü."

"Ne-..."

"Annemi gözumün önünde öldürdüler" dedi, Aris. Hem sesine hem yüzüne donuk bir ifade yerleşmişti. "Altı yaşındaydım... Bir şeylere ikna olmak için oldukça müsait bir yaştı... Babam da bunun farkındaydı. O yüzden hep işledi beni. İntikam, hırs, nefret... Bunlardan ibaret biri o. Beni de abimi de kendi uçurumuna çekti... Anlayacağın, eğer çocukluğun annenin katiline bilenmekle geçmişse, meslek seçimin de çok zor olmuyor."

"Ben-... Ben üzıldüm." Gökçe ağzından çıkan cümleleri hem idrak etmekte hem de toparlamakta zorlanıyordu. Karşısında duran adamın işgalci bir askerin ötesinde, kayıplar yaşamış bir çocuk, dahası bir insan olduğunu yeni yeni anlıyordu. "Yani annen için-..." diye ekledi. Kadehini elinden bırakmış, bakışlarını, içine kapkara bir yas oturan ela harelere dikmişti. "Kimse böyle bir acı yaşamamalı... Sen bile."

Aris, nefesini sesli bir şekilde dışarı vererek yalandan güldü. "Ben bile..."

"Yani-... Ben-... O anlam-..." Sonra sustu. Diline gelen kelimelerin durumu daha beter hale getireceğini biliyordu. Kadehini eline aldı ve büyük bir yudum daha içti. Dudaklarını şarabın tadını özümser gibi hafifçe kırıstırdığında kaşları da aynı şekilde çatıldı. "Peki..." dedi, merakla. "Katil... Yakalandı mı sonradan?" Aris başını iki yana sallayınca Gökçe şarabından bir yudum daha aldı. "O kadar zaman olmuş, nasıl bulunamaz?"

"Yirmi beş sene..."

Gökçe, içine tuhaf bir hüznün oturduğunu fark etti. Bir insanın annesini öldüren kişiyle, yirmi beş senedir hesaplaşamamış olması korkunç bir şeydi. Üstelik tüm hayatını bunun üzerine kurmuşken... O an bunu düşündükçe hikayede bir tuhafılık olduğunu sezdi. *Asker olmasının bununla bağına anlayamamıştı. Bunun için polis olması gerekmez miydi?* "Peki, şey..." dedi, yine meraklı bir tonda. "O zaman, neden polis değil de asker oldun? Adli bir vaka sonuçta bu, polislerin sorumluluk alanı değil mi?"

Aris, başını iki yana salladı. "O adli vaka, Yunanistan sınırları içinde olsaydı, öyleydi."

"Nasıl-..." dedi, Gökçe. "Nerede old-..." Duraksadı. Zihnine düşen parçalar hiç de iç açıcı değildi. *Annesi İmrozlu bir Rum olan Aris...* Adaya ayak bastığı ilk gün söylemişti bunu. *İmrozlu bir Rum...* Sonra birden iki eliyle hızlıca ağzını kapattı. "Yalan söylüyorsun..." dedi, ürkek bir tonda. "Yalan söylüyorsun..."

"Söylemiyorum."

"Annen Gökçeada'da mı-..."

"Mezarı bile orada..."

"Ama neden-... Kim yaptı bunu?"

Aris, omuzlarını yukarı çekerek "Bilmiyorum" dedi. "Hiçbir zaman da öğrenemedik. Arabadaydık, yolumuzu kesti. Elinde demir bir sopa vardı. Önce babama sonra anneme saldırdı. Mahvetti onu-... Sonra da kaçtı..." Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Aslında, biliyor musun? Sen haklısın... O olaydan sonra babam, işgal düşleriyle büyütti beni... Annemin katilini yakalayıp teslim edemeyen bir ülkeden, insanlarından nefret ederek-... Ben asker olacaktım sonra Yunan Ordusu İmroz'a girecekti ve sanki o katil, yirmi yıldır o yerde beni bekliyor gibi-... Hemen orada öldürecektim onu... Benim, çocukken uyumadan önce dinlediğim masallar aşağı yukarı böyle şeylerdi..."

Gökçe oturduğu yerden ayağa kalkıp teknenin içinde gezinmeye başladı. Eli, sürekli üzerindeki kapşonlunun yakasına gidiyordu. Denizin ortasında oksijensiz kalmış, sıkışmış, daralmıştı. Aris'i anlıyor, anladıkça boğulacak gibi oluyordu. *Ne biçim bir babaydı bu? Küçük bir çocuğu nasıl böyle yetiştirir, nasıl böyle kandırır ve yönlendirirdi? Üstelik abisini de kaybetmiş bir çocuğu... Sahi abisi neden ölmüştü?* Önce bir sormak istedi sonra vazgeçti. Onun altından da bu kadar korkunç hatıralar çıkmasından endişe ediyordu. Halbuki çıksa ne olurdu ki? Annesi gözünün önünde öldürülen bir çocuğa üzülmemişti sadece Gökçe. *Ya da yalnızca annesine?* Aslında ilk başta öyleydi. Şimdiyse... Neydi bu? Bu yersiz empati de nereden çıkmıştı?

Teknenin içinde dolanırken, Aris'in meyhanedeki sözleri düştü aklına. 'En büyük hatayı Türklere sırtımı dönmekle yaptım. Benim de ailemin de başına ne geldiyse, bundan geldi' demişti. Gökçe, bu sözlerin manasını şimdi anlıyordu. Aris'in o gece neden o halde olduğunu, yaşananları neden kişiselleştirdiğini, hatta daha fazlasını; Gökçeada'ya neden kendi isteğiyle geldiğini ve neden bunu bir işgal olarak görmediğini... Çünkü İmroz dediği yer onun için annesi demekti. İmroz onun için yirmi yıllık bir ülküydü. Borçtu. Vefaydı. Farkında olmasa da hala, altı yaşındaki o çocuğun hülyalarını paylaşıyor, yirmi yıldır orada onu bekliyormuş gibi annesinin katilini arıyordu.

"Yüzbaşı!" dedi, Gökçe. Zihninde savrulan düşüncelerle bir süre dönüp dolaşmış sonra Aris'in karşısına dikilmişti. Aris, sesini duyar duymaz bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. Ama Gökçe, cümlesinin devamını getiremedi. Aris'e baktı, yutkundu, birkaç adım geri çekildi ve derin bir nefes

verdiğinde "Ben-..." dedi, güçsüz bir sesle. "Ben üşüdüm. İçeri geçiyorum." Aris, sadece başını salladı.

Kamaraya giren Gökçe, eliyle nabzını kontrol etti. Hızlı atıyordu. Çok üzerinde durmadan mutfığa geçti. Tezgahın üzerindeki şarap şişesini aldı, tam bardağa koyacaktı ki vazgeçti. Şişeyi ağzına dikip boğazı harıl harıl yanana kadar içti.

Üşüyordu, belki içi ısınırdı.

10 dakika sonra...

"Sıcakladım..." dedi, Gökçe. Elinde şarap şişesiyle teknenin ön tarafına gelmiş, yüzüne anlamsız gözlerle bakan Aris'e kendini açıklamaya çalışıyordu. "İçerisi sıcak, dışarısı serin-... Ben de şey-... Az önce gittim ama-..."

"Gökçe..."

"Hı?"

Aris gülümseyerek "Sorun yok" dedi.

"Ne? Neye sorun yok?"

"Konuştuklarımızdan sonra tuhaflaştın... Ama dediğim gibi sorun yok. Uzerinden çok zaman geçti."

"Ne-..." dedi Gökçe, üzerine atılan iftirayı savuşturur gibi. "Ne ilgisi var acaba şu an konumuzla? Üşüdüm, içeri girdim, sıcakladım dışarı çıktım. Neresi tuhaflaşmak bunun?"

Aris, oturduğu yerden kalkıp Gökçe'nin karşısına dikildi. "Tüh..." dedi, elinden şişeyi alırken. "Ben de bir an için bana merhamet beslediğini düşünmeye başlamıştım."

"Ben? Sana merhamet besleyeceğim?"

Aris, kadehini doldurup şişeyi Gökçe'nin eline verdi. Bardağı ağzına dayayıp şarabını yudumlarken "Hı hı" dedi.

Gökçe, "Birincisi..." diye başladı söze. Adımları yavaş yavaş, Aris'in biraz evvel kalktığı minderlere doğru gidiyordu. "Sana merhamet falan beslemiyorum..." Kendini minderlere bıraktığında devam etti. "İkincisi... Benim sana beslediğim tek duygu... Nefret." Arkasına yaslandığında Aris de yan tarafındaki mindere oturmuştu. Bakışlarını ona çevirerek "Ve üçüncüsü, Yüzbaşı..." dedi. Göz ucuyla elindeki şişeyi gösteriyordu. "Bir daha benim şarabıma göz dikme..."

Aris güldü. "Bence şaraba göz dikmemesi gereken biri varsa o da sensin. Daha fazla içme artık... Bu halin bile yeterince garip."

"Garip?"

"Garip..." diye yineledi, Aris. "Sen... Benimle... Konuşuyorsun."

Gökçe, şarap şişesini bırakıp Aris'e döndü. Kollarını uzatıp bileklerini yan yana getirerek, "Al" dedi. "Tutukla hadi. Hadi! Tutukla!"

"Ne?"

"Tutukla!" dedi, tekrar Gökçe. "Dikilmek suç, oturmak suç, içmek suç, konuşmak suç... Tutukla hadi. Alıştın nasılsa..." Sesini kötü bir aksana bürüdü. "*Sitratíotes! Tutuklayın! Sitroteitos! Tutuklayın! Gamistetú! Tutuklayın!*"

Aris, ağzındaki şarabı yutmaya çalışırken öksürmeye başladı. Bir yandan da gülüyordu. "Ben miyim o?"

"Sensin tabii... Sen beni zindanlarda çürüttün." Parmağını Aris'in yüzüne salladı. "Sözde-... Ne demiştin? *Aynı yolda yürüyorduk ama zindanlarımız farklıydı...* Ya, dimi? Öyle değildi ama..."

Aris'in üst dudağı hafifçe kıvrıldığında gözlerine yerleşen sıcak bir tebessümle "Vay..." dedi. "Her şeyi de hatırlıyorsun..."

"Ben... Hiçbir şeyi... Unutmam."

Aris kaşlarını kaldırdı. "Samotrháki yolunda oyle söylemiyordun."

Gökçe, Aris'in ne kastettiğini önce anlamadı sonra "Ha..." dedi, iç çekerek. "O başka. O... Çok başka."

"Neden? İnsan bir dili, bile isteye neden unutmak ister ki?"

"Sana ne!"

Aris'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Bunun altında bir hikaye var, değil mi? Belki de kırık bir kalp..."

Gökçe, "Hiç de öyle bir şey değil, tamam mı?" dedi, hırslı bir tonda. "Hem çocuk sayılırdım daha hem de kırık bir kalp varsa bile-... O benimki değildi."

Aris, "Bir saniye..." dedi. "Bu bahsettiğin kişi bir Rum... Doğru mu anlıyorum?" Gökçe sessiz kalınca "Ísoús Christós!" dedi. "Doğru anlıyorum... Sen ve bir Rum erkek-..."

"Abartma! Nazi'ymişim gibi de konuşma..."

Aris bocalamıştı. "Nasıl bir çocukluk aşkı bu? Bir dili unutmak isteyecek ve bunu başaracak kadar ne yaşamış olabilirsin?"

"Sana ne!"

"Kaç yaşındaydın?"

Gökçe, dudağını büküp "İşte..." dedi. "Lise zamanı falan..."

"Adı neydi peki?"

Gökçe, Aris'e ters ters bakarak "Leo!" dedi "Burcunu da öğrenmek ister misin?"

Aris, "Ochi..." dedi, dümdüz bir tınıda. "Adresini öğrenmek isterim, ki gidip suratına sağlam bir yumruk atabileyim... Sana her ne yaşattıysa, faturasını bize odetiyorsun cünkü."

"Yok öyle bir şey-... Ne yaşatacakmış bana?"

"Aldattı mı?"

"Yooo..."

"Aldattı!"

"Hayır!" diye homurdandı Gökçe. Kuyruğu dik tutmak istiyor ama konuyu nasıl toparlayacağını bilemiyordu. "Sadece... Bir kızla gördüm. Hediye almıştım ona o gün... Ama asıl hediye o kız veriyordu ona... Kız... Kız bunu şey yapıyordu-... Öpüyordu."

"Hah!" Aris hızlı hızlı başını salladı. "Ama aldatmadı, oyle?"

"Yani-..."

"Nasıl kandırdı seni? Nasıl açıkladı bu durumu?"

Gökçe, mahzun bir sesle "Arkadaşçaymış..." dedi. "Ben yanlış anlamışım falan... Ooo... Öyle bir sürü yalan dolan... Ama ben yer miyim? Yemem tabii. Dedim *ben, seni de unuturum, senin dilini de unuturum!*"

"Aferin sana."

"Ne?"

"Hiç!" diyerek omzunu silkti Aris. "Neye kızıp yorgan yakıyordunuz siz?"

Gökçe birden püskürerek güldü. "Çok *cimbizci* gördüm seni Yüzbaşı!"

"Ya bırakır mısın şunu!" Gökçe, elindeki şarap şişesini almaya çalışan Aris'e direniyordu.

Aris şişeyi, bir kez daha kendine çekerek "Ama bu hiç adil değil" dedi. "Başka şarap yok."

"Bana ne!" diyerek şişeyi tekrar geri aldı, Gökçe. "Benim bu! Ben gittim aldım tezgahtan!"

"Tezgaha da ben koydum."

Gökçe, anlamazdan gelerek "Oradan da ben aldım!" dedi.

"Bir yudum..." dedi, Aris. "Bir yudum bile vermeyecek misin yani?"

Gökçe, omzunu yukarı çekip "Hayır!" dedi. Sonra ağzını büzerek dudaklarını şişenin ucunda gezdirdi. "Hem... Hem bak... Benim dudaklarım değişiyor şişeye. Gördün mü? Senin de buradan içmen-... Senin de buradan

içmen-... Senin için bunu böyle içmen-... O yüzden, bundan dolayı... Hiç doğru olmaz."

Aris'in gözleri, şarap şişesi ve Gökçe'nin ıslak ıslak parlayan dudakları arasında gitti, geldi. Sonra iç çekerek "Ah, Gökçe..." diye mırıldandı.

"Ne?"

"Hiç."

Aris, küçük bir yudum aldığı şarap şişesini Gökçe'nin eline geri bıraktığında, bir süredir bunun normalleştiğini fark etti. *Ya da buna normal demek, çok da normal değildi.* Yan yana oturuyor, aynı şışeden içiyor ve konuşuyorlardı. *İkisi.*

Birlikte başladıkları bir günü birlikte bitirmişlerdi. Kahvaltıdan akşam yemeğine dek, kahveden şaraba dek... Bu düşünce o an Aris'e öylesine tuhaf ve gerçeküstü geldi ki, "Biz..." dedi, kendi kendine söylenir gibi. "Biz bütün günü birlikte geçirdik ve ben... Hala hayattayım."

Gökçe, muzip bir tavırla "Hala vakit var, Yüzbaşı..." dedi. "Daha yarın olmadı."

Aris gülümsedi. Arkasına yaslandığında bakışlarını gökyüzüne dikti. Denizden gelen iyot kokusuna Gökçe'den yükselen çiçek kokuları karışırken nefesini içine çekerek "Yarın..." dedi. "Yarın ne kadar sürer, Gökçe?"

Gökçe cevabı teklemeyi verdi. "Sonsuzluk ve bir gün kadar."

Beş kelimelik bir soru ve beş kelimelik bir cevap, ayın bulutların ardında kaldığı yıldızlı bir gecenin ortasına neon bir tabela gibi çakıldı. Dalga sesleri, teknenin pruvasını döverken Aris, bakışlarını Ege mavisini gözlere dikerek hayretle fısıldadı. "Sen-... Biliyor musun o filmi?"

Sonra ikisi aynı anda aynı cevabı kendi dillerinde verdiler:

"Sonsuzluk ve Bir Gün."

"Mia aioniótita kai mia mera."

Ortaya konan kelimeler aralarında kısa bir sessizlik yarattı. Ardından ilk Gökçe konuştu. "Hayır... Olmaz. Benim-... Benim en sevdiğim filmlerden biri o. Sen... Sen sevemezsin onu!"

"Bir Yunan filmi..."

"Olabilir..." dedi Gökçe. Aris'in yüzüne sitemle bakıyordu. "Ama sevme-... İstemiyorum!" Birden hiddetlenerek ayağa kalktı. Alkolün tüm bedenini sarmaşık gibi sardığını artık açıktan hissediyordu. "Sen işgalci bir adamsın!" dedi, elinde şişesiyle sağa sola sallanarak. "Ben seninle böyle

ikide bir ortak paydalarda falan buluşamam... Bunu, böyle, bil!" Yanına gelen Aris'i, elini hızlı hızlı sallayarak uzaklaştırdı. "Çekil-... Git! Yok Seferis okuyormuş... Yok mitoloji anlatıyormuş... Yok yumurta yemezmiş... Bi' de 'Sonsuzluk ve Bir Gün' çıktı başımıza..."

"Gökçe..." dedi Aris, gülmemeye çalışıyor ama pek başaramıyordu. "Yumurta hariç, saydığın diğer o üç şey; kitap, film ve mitoloji... Hepsi Yunanistan'a ait. Sen bunu bi' düşün bence..."

Gökçe, şişeyi havaya kaldırıp "Çalışıyorum!" diye bağırdı. "Çaldım gitti... Hep siz mi çalacaksınız? Hep siz mi çökeceksiniz? Bunları da ben çaldım. Hadi bakalım!"

Aris güldü. "Oyle söyleyince oluyor mu?"

Duyduğu imalı soruyla başını 'sen görürsün' dermiş gibi sallayan Gökçe, teknenin pruvasına doğru koşarak ellerini iki yana açtı. Başını gökyüzüne kaldırıp sanki bir buyruk verir gibi "Eski ve yeni tanrılar adına!" diye haykırdı. "Üçünü de çalışıyorum! Kitabı da filmi de mitolojiyi de!" Bakışlarını Aris'e çevirdiğinde "Biraz önce Níki'yi dinlediniz, Yüzbaşı!" dedi. "Artık olmama şansı yok!"

Aris, Gökçe'nin o halini yüzünü saran istemsiz bir tebessümle uzun uzun izledi. Gecenin içinde bembeyaz parlayan çehresini, saçlarına düşen yıldızları, gözlerinde dalgalanan denizleri ve kıyılarına vuran gel-gitleri... Şimdi gözlerini yumsa ve önünde bir kağıt kalem olsa, sanki hatlarının üzerinden geçiyormuş gibi her kıvrımını ezberinden dökerdi o kağıda... Oysa bazı şeyler ne söze ne kağıda dökülmeye hazır değildi. Dudaklarından dışarı nefesini değil de arzularını bırakır gibi derin derin soluklandı. "Sen..." dedi ardından, yumuşak bir sesle. "Sen çok mu sevdin Níki'yi?" Adımlarını pruvaya doğru hızlandırmıştı.

Gökçe, olduğu yerde zıplayarak "Sevdim!" diye bağırdı, çocuksu bir tınıda. "Ben savaşçıları severim!"

Aris, ellerini belinde birleştirmiş, Gökçe'ye doğru yaklaştırmaya devam ediyordu. *Bir adım, iki adım, üç, beş...* Aralarındaki mesafe bir adıma düştüğünde ise durdu. Sağ elini belinden çözüp ortalarına getirirken "Sevmişsin, doğru..." dedi. "Satıcı kadın da aynısını soyledi..." Yumruk halinde tuttuğu parmaklarını gevşettiğinde, Gökçe'nin gözlerinin önünde, ucunda minik bir Samothrákili Níki figürü olan, gümüş bi' kolye sallandı.

Gökçe, hayretle açılan gözlerini kolyeden alamıyordu. Bugün, frezya kokulu sokakta Aris'in telefonla konuşmasını beklerken, ayak üstü baktığı

tezgahta görmüştü bu kolyeyi. *Aris, ne ara almıştı bunu? Neden almıştı?* Bir elini kaldırıp parmaklarıyla figüre nazıkçe dokunurken "Sen..." dedi, şaşkın bir sesle. "Sen-... Bana mı aldın bunu?"

Aris, emin olamamış gibi gözlerini kıstı. "Ben, aslında İsmet Başkan için düşünmüştüm ama..."

"Ya!" dedi Gökçe, kaşlarını çatarak. "Neden aldın ki sen bunu? Hem ayrıca, evet... Kolyeyi beğenmiş olabilirim ama... Senden hediye kabul edecek değilim herhalde!"

"Hediye olduğunu kim soyledi? Bugün bir şişe su için bile 'borç olsun' demedin mi? Muhasebecim hesabına ekler işte..."

Gökçe, kolyeyi Aris'in elinden aldı. Bir süre baktı, baktı, baktı sonra "Yok" dedi. Kolyeyi tekrar Aris'in avcuna bıraktı. "Yok olmaz!"

"Neden olmaz?"

"Olmaz! Çünkü bu-... Bu şey değil."

"Ne değil?"

"Doğru değil!" diye homurdandı. "Kulağa çok şey geliyor... Uygunsuz!" Alkolün bile perdeleyemeyeceği şeyler vardı Gökçe için ve sonradan parasını verecek bile olsa işgalci bir adamın aldığı kolyeyi kabul etmek de, o perdelenemeyecek şeylerden biriydi. Üstelik mitolojik hikayesini ve figürünü beğenmiş olması, Yunan işgali altındaki Gökçeada'da, boynunda bu kolyeyle gezeceği anlamına gelmiyordu.

"Uygunsuz?" dedi, Aris. Gökçe'nin bu kelimeyle ne kastettiğini anlamaya çalışıyordu. "Uygunsuz bulduğun o şey... Kolyeyi benim almış olmam mı yoksa onu boynunda taşımanın sana hatırlatacakları mı?"

"Ne hatırlatacakmış ya bana?!"

Aris, pruvaya doğru bir adım daha atarak Gökçe'yle aralarındaki mesafeyi kapattı. Ardından "Bugünü..." diye fısıldadı. Kahverengi gözlerinin elası, gökteki yıldızlar kadar parlaktı. "Paleopoli'den nasıl kaçtığımızı, Kamariotissa sokaklarında çalan şarkıyı, güzel frezyaları, bu koyu bile... Samothrákili Níki'den çok daha fazlası artık senin için o." Gökçe'nin sağ elini tutup kolyeyi acunun içine bastırdı ve parmaklarını kapatırken "O yuzden..." diye ekledi. "Bununla ne yapacağına da sen karar ver. İster tak ister sakla istersen at... Hangisinin daha doğru olduğunu benden daha iyi bilirsin... Pruvada tanrılara seslenen sensin."

Gökçe, avcunda kolye değil el bombası tutuyor gibi paniklemişti. Titremeye başlayan elini, Aris'in elleri arasından geri almak istedi, alamadı. Birkaç kelime söylemek istedi, söyleyemedi. Başı dönüyor ama dili

dönmüyordu. Aris'in gözlerine baktıkça, avuçları ağırlaştı, aklı hafifleşti. Neden almıştı o kolyeyi? Neden böyle sözler etmişti? Neden ağzından çıkan her söz, kulağa böylesine incelikli ve dahası dokunaklı geliyordu? Oysa gelmemeliydi. Yüzbaşı Aris bir KOT askeri idi. Neden bunun gereği gibi davranmıyor ve Gökçe'nin işini kolaylaştırmıyordu? Allah kahretsindi. Keşke bu kadar içmeseydi Gökçe, refleksleri körelmese, dili törpülenmeseydi...

Aris, Gökçe'nin böyle susup kalmasına alışık değildi. Bakışlarını, içine simsiyah geceler çöken Ege mavisini gözlerden ayırmakta zorlandı. Başını hafifçe eğdiğinde kadrajında, avuçlarının arasında tuttuğu, Gökçe'nin sağ eli vardı. Başparmağıyla, kızın elinden bileğine doğru yavaşça okşamaya başladı. Parmağı, buzlu bir zeminde kayar gibi Gökçe'nin nabzının üzerinde minik daireler çiziyordu. Saniyeler sonra başını yukarı kaldırdığında yumuşacık bir sesle "Gökçe..." dedi. Dudaklarını tekrar kımıldatacağı ki telefonu çalmaya başladı. Sıkkin bir ifadeyle "Bir saniye..." diyerek aramayı kendi dilinde cevapladı.

O anda Gökçe, üzerindeki tutukluğu atıp çarçabuk silkindi. Şarap içinde yüzen nöronlarının geceye bıraktığı ilk titreşimdi bu. Kolyeyi şortunun sol yan cebine soktu ve "Ben bi' lavaboya..." diyerek parmağıyla kamarayı gösterip içeri girdi. Eli, yine hızlı hızlı atan kalbinin üzerindeydi ama şimdi yersiz çarpıntıların üzerinde duracak zaman değildi. *Kendine gel, Gökçe. Kendine gel.* Derin bir nefes alıp kendine geldi ve çantasından çıkardığı telefonunu açarak ses kayıt moduna aldı. Güverteye geri döndüğünde gözleri çift görüyor ama kulakları hala tek duyuyordu.

Telefonda konuşan Aris'in sesinde gergin bir tonlama vardı. Hattın ucunda dönen konu her neyse, bugün bu adada çevirdiği dolapla ilgili olmalıydı. Şimdi konuşmasını kaydedecek yarın da hepsini öğrenecekti Gökçe. Öğrenecekti tabii. Gökçeada'ya bi' gitseler neler yapacaktı... *Ya da İtalya'ya? Selinunte, Verona, Pompeii...*

"Neden güluyorsun sen?"

Gökçe, Aris'in sesiyle irkildiğinde kaç saniye ya da kaç dakikadır orada dikildiğini unutmuştu. Üstelik gülmüyordu da. *Nereden çıkmıştı şimdi böyle bir soru?* "Yooo... Neden güleyim ki?" dedi, telefonunu şortunun sağ yan cebine koyarak. "Sen niye gerginsin?"

"Yooo..." dedi, Aris. "Neden gergin olayım ki?" Gökçe'nin elinden şarap şişesini alıp hızlıca boğazına dikti. Art arda birkaç yudum aldıktan sonra

şişeyi Gökçe'ye geri bıraktığında, damarlarında gezinen alkolü her bir zerresinde hissediyordu.

Gökçe, bakışlarını kısarak Aris'e kötü kötü baktı. "Bu..." dedi, son harfi uzatarak "Benim şarabım!" Şişeyi ağzına dayayarak bir yudum da o aldı.

Aris, bir şişedeki şaraba bir karşıdaki şarapla boyanmış dudaklara baktı. Ardından Gökçe'nin üzerine doğru bir adım atıp durdu ve şişeyi elinden tekrar alarak boğazından içeri bir yudum daha gönderdi. "Ben de içmek istiyorum ama..." dedi, sesi nefesine, nefesi Gökçe'nin dudaklarına karışıyordu. "Bu haksızlık..."

Bu kez yudum alma sırası Gökçe'deydi. Aris'ten şişeyi alıp ağzını şarapla ıslattıktan sonra "Hiç de değil..." dedi. "Git, başka bi' içki al..."

Aris başını iki yana salladı. "Ama ben bundan içmek istiyorum..."

Gökçe, şişeyi geri çekerek "Hayır!" dedi. Aris'in yüzüne doğru eğildi ve dudaklarını abartılı hareketlerle açıp kapatarak "Be-nim..." dedi, tan tane. "Şa-ra-bı-ma... Do-ku-na-maz-sın..."

Aris önce gözlerini sıkıca yumdu sonra yavaşça aralayıp "Gökçe..." dedi, zayıf bir sesle.

"Ne?"

O an aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Ardından Aris hızlı bir hamleyle Gökçe'nin bileğini kavrayıp kızı kamaraya doğru çekiştirmeye başladı.

"N'apıyorsun ya!" dedi, Gökçe. Sendeleme sendeleme içeri girmişti. "Ya bıraksana beni!"

Yatak odasına geldiklerinde Aris elini, Gökçe'nin bileğinden çekerek işaret parmağıyla yatağı gösterdi. "Yat artık-..." dedi, tepkili bir tonda. "Yat uyu! Geç oldu." Gardiroytan battaniye çıkarıp kapıya yönelirken Gökçe'nin gözlerine bakamıyordu. "Ben-... Ben dışarıda yatarım. Sen uyu burada."

"Uykum yok benim daha!"

"Gelir birazdan!"

Aris, elinde battaniyeyle kamaradan dışarı doğru hızlanırken Gökçe de peşine takılmış, öfkeyle söyleniyordu. "Uyuyacağım zamanı sana mı soracağım? Uyumayacağım işte! İnadına uyumayacağım! Duydun mu beni, Yüzbaşı? U-yu-ma-ya-ca-ğım!"

Gökçe'nin bağırtılarına aldırmış etmeyen Aris, elindeki battaniyeyi minderlerin üzerine atarak yere oturdu. Bir elini başının arkasına alırken "Sen bilirsin..." dedi ve geriye yaslanarak gözlerini kapattı. "Ben uyuyacağım."

"Niye sen orada uyuyormuşsun?" Gökçe, ellerinde belinde bağlamış, Aris'in başında dikiliyordu. "Ben uyuyacağım orada!"

Aris, gözlerini açmadan "Gökçe..." diye mırıldandı. "Bana hiç yardımcı olmuyorsun. Lütfen-... Git buradan... İçeri gir ve uyu. Burada uşürsün sen."

"Ya sana ne benim üşümemden sıcaklamamdan!" dedi, Gökçe. Ses tonu ağlamaklı çıkmıştı. "Neden bana şey gibi davranıyorsun-... Sanki çok-... Çok şey gibi... Çok saçma!" Etrafın bulandığını, ahşap zeminin ayağının altından çekildiğini hissediyordu. O sırada Aris gözlerini açmış, Gökçe'nin histerik hallerini yüzünde beliren tuhaf bir ifadeyle izlemeye başlamıştı. "Ben-... Ben bunu kabul etmiyorum! Bana böyle davranmanı kabul etmiyorum! Seninle ilgili hiçbir şeyi kabul etmiyorum-..." Parmağını şıklattı. "İddiayı da! Duydun mu beni? İddiayı da kabul etmiyorum! O şeyi de unut-... Ochi Günü'ymüş-... Al sana 'ochi!' Dans mans etmem ben seninle... Tüm gün oynadın, alay ettin benimle! *Gel Gökçe, git Gökçe, dur Gökçe, iç Gökçe içme Gökçe, yat Gökçe, uyu Gökçe!* Sen! Sen beni yönetemezsin!"

"Sen sarhoşsun..."

"Ben gayet kendimdeyim!" diye bağırdı, Gökçe. Ayakta zor dur, birbiriyle bağlantılı bağlantısız bir sürü cümleyi art arda diziyordu. "Ama sen-... Sen şarabımdan da içtin zaten az önce... Sevdiğim filmi de sevmişsin-... Kimsin sen ya? Sen işgalcisin! İşgalcisin sen!" Ellerini silkeler gibi birbirine çarptı. "Bitti, gitti! Bu kadar-... Dahası yok! Duydun mu? Sen bana karışamazsın! Nerede uyuyacağıma, neyi ne kadar içeceğime-... Karışamazsın!" Parmağını Aris'in yüzüne salladı. "Adayı ettin ama... Ama beni işgal edemezsin! Ben-... Ben buna izin vermem! Ben Gökçeada değilim! Gökçe Adalı'yım! O yüzden de-... Buradan gideceğim şimdi! Seni de istemiyorum... Tekneni de, şarabını da..." Eli üzerindeki giysilere gidince "Bunları da!" diye ekledi. Kapşonlunun fermuarını indirip penyeyi hızlıca üstünden çıkardı ve Aris'in yüzüne fırlattı. "Al!"

Aris, şok geçirmiş gibi şaşkın bir ifadeyle "Hey! Hey! Hey!" diyerek ayağa fırladı. "Gökçe-... Gök-... Gökçe! Théé mou! N'apıyorsun? Durur musun? Gökçe..."

Gökçe, ona aldırmadan altındaki şortun iplerini çözmeye çalışıyordu. "Çıkmıyor! Çöz şunu! İstemiyorum hiçbirini!"

Aris, Gökçe'nin ellerini kavrayarak "Yapma!" dedi, çaresiz bir tonda. Siyah sütyenin üzerinde bombelenen tepeciklere bakmamak için direniyordu. "Sen-... Neden yapıyorsun bunu bana?" Yerden aldığı

kapşonluyu karaya vuran balık gibi çırpınan Gökçe'nin sırtına koyup zar zor kollarından geçirdi. "Giy-... Giy şunu üzerine... Lütfen! Giy şunu!" Fermuarı çekeceği esnada Gökçe ellerini tekrar itti. Odağı hala altındaki şorttaydı.

Aris'i duymazdan gelerek ağlamaklı bir tonda tekrar bağırdı. "Çıkar şu şortu!"

Aris, o sıra birkaç adım geri çekildi. Elleriyle yüzünü sıvazlayıp teknenin içinde ileri geri gezinmeye başladı. *Şu an tam olarak neyle sinanıyordu? Nasıl bir işkenceydi bu?* Bir ara ne yapacağını düşünürken başını arkaya çevirmişti ki Gökçe'nin orada olmadığını gördü. Önce kamaraya doğru hızlandı sonra teknenin diğer ucundan sesler geldiğini fark etti. Gökçe, pasarelladan inmiş, kalçalarına kadar gelen denizin içinden kumsala doğru yürümeye başlamıştı.

"Gökçe!" diye bağırdı, Aris. Hemen peşinden inse de Gökçe arayı epey açmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana ne! Sen bana 'git' demedin mi az önce? Gidiyorum işte!"

"Ben sana-... Ben sana kamaraya git, dedim!"

Bu kez "Bana ne!" diye bağırdı, Gökçe. Kumsala ilk adımını atmış ama hangi yöne gideceği konusunda kararsız kalmıştı. Tekneden yansıyan loş ışığın altında kumsalın iki yanı da zifiri karanlık görünüyordu. Anlık bir tereddüitten sonra sola doğru attığı ilk adımdaysa Aris'in kolundan tuttuğunu hissetti. "Bırak!" diye inledi. "Bırak beni!"

"Gökçe..."

"Ya! Bıraksana beni!"

Aris, yalvarır gibi "Gökçe..." dedi, tekrar. Gökçe'nin iki bileğinden tutmuştu. "Tekneye dönelim, hadi..."

"Dönmeyeceğim!" Gökçe, Aris'in göğsünden hızlıca itti. "Bıraksana sen beni! Başından göndermeye çalışıyordun az önce-... Şimdi... Şimdi sana ne? Bırak işte! Bırak..."

"Özür dilerim..."

"Ya-... Şunu kes!" Gökçe, Aris'in göğsüne bu kez hızlı hızlı vurmaya başladı. "Özür dileme! Böyle-... Böyle konuşma benimle! Benimle aynı filmi, aynı kitabı sevmek! Bana bir şey alma-... Benim şarabımdan içme! Benim peşimden gelme-..." O sırada Aris, kollarını sırtına sarmış, Gökçe'yi gövdesine bastırmaya çalışıyordu. "Bırak beni!" diye bağırdı, tekrar Gökçe. Baş, Aris'in çenesinin altında, yumruk yapıp indirdiği elleri hala göğsündeydi. "Bırak-... Nefret ediyorum senden, bırak!"

"Gökçe..." diye fısıldadı, Aris.

Gökçe açıktan ağlamaya başladı o an. "Benim adım söyleme!" dedi. Elleriyle, daracık alanda hala Aris'i itiyor, gövdesini geri çekmeye uğraşıyordu. "Nefret ediyorum senden-... Nefret ediyorum..."

"Şişşt-... Tamam... Tamam..." Aris, ellerini Gökçe'nin sırtına daha sıkı sardı.

♪ **David Kushner - Daylight** ♪

<https://youtu.be/zu0bsnXOpFQ>

Alnını, Aris'in göğsüne dayayan Gökçe "Nefret ediyorum..." dedi, bir kez daha. Sesi giderek soluklaşıyor, sitemden yalvarmaya dönüyordu. Yumrukları Aris'in gövdesine zayıf darbeler vurmaya devam ederken, yanaklarından boncuk boncuk yaşlar akmaya başladı.

Aris, o an kollarını Gökçe'nin sırtından çözerek iki eliyle kızın yüzünü kavradı. "Ağlama..." dedi, yutkunarak. Başparmağı, geçtiği yerdeki ıslaklığı tıpkı bir mendil gibi silmişti. Alnını, usulca Gökçe'nin alnına yasladığında "Ağlama..." diye tekrar fısıldadı. "Sen ağladığında kendimi çok çaresiz hissediyorum..."

"Çaresiz olan benim..." Kanında dolaşan alkolün tesirine daha fazla direnemeyen Gökçe, gözlerini kapatmış ve Aris'in şefkatine büsbütün teslim olmuştu. "Halime bak... Kendimi düşürdüğüm hale bak... Kandırıldım, yenildim, ıslandım-... Şimdi de ağlıyorum..." Son cümlesini söylerken sesi artık fısıldaya dönmüştü. "Nefret ediyorum senden..."

Aris, yutkunduğunda çene kemiği jilet gibi keskinleşmişti. Dudakları arasındaki tek nefeslik boşluğu korumak için direniyordu. Yüzünü kavradığı Gökçe'yi yeniden gövdesine bastırdı o an. "Gel buraya..." diye mırıldandı. "Bir kez olsun sarılayım sana..." Ellerini, Gökçe'nin üzerindeki penyenin açık kalan fermuarından içeri sokarak belini kavradı ve kendisine doğru çekti. Parmak uçları, değdiği her noktayı nazıkçe okşuyor, kollarının arasında küçücük kalan nahif bir bedeni, kendisine ait bir parçaymış gibi sarıp sarmalıyordu. Başını, Gökçe'nin çiçek gibi kokan boynuna gömdüğünde burnuna derin bir nefes çekti. Göğsü şişip gevşerken ciğerlerinin bu eşsiz kokuyu, hiçbir filtreden geçirmeden özümselediğini hissediyordu.

Gökçe'de ise tüm filtreler tıkanmış, tüm kelimeler tükenmişti. Birkaç kere daha "Senden nefret ediyorum..." demeye çalışsa da sözcüklerinin her biri kuru birer fısıltıdan öteye gidemedi. Hala Aris'in gövdesinde duran avuçlarını da artık hareket ettiremiyordu. Alnını yasladığı göğsün yükselip

alçalmasıyla nefesleniyor, midesinde başlayan karıncalanmayı şakaklarına dek duyumsuyordu.

Saniyeler sonra bedenini Aris'in kucağında hissettiğinde, takati hepten tükenmişti. İnkardan mı yoksa teslimiyetten mi olduğunu bilmeden gözlerini sımsıkı yumdu. Kulağına önce kumsalda ilerleyen adım sesleri geldi sonra o sesler denizin içinden, usul usul kımıldayan dalgaların arasından gelmeye başladı. Göz kapaklarını yeniden araladığında pasarelladan geçen Aris'in kamaraya girmek üzere olduğunu görmüştü ki, eliyle kapının pervazına tutunarak onu durdurdu. Bu, *içeriye girmek istemiyorum*, demekti. Aris, direktmenin fayda etmeyeceğini bildiği için kollarını gevşetti ve Gökçe'nin kucağından inmesine izin verdi. Sanki ikisi de aynı anda kelimelerin fazlalığından arınıp sessiz bir anlaşılmaya varmıştı.

Gökçe, ayağını ahşap zemine bastığında gözleri yukarıda, gökyüzünü örten yıldızlı gecede idi. Yavaş adımlarla teknenin önüne doğru yürüyüp minderlerin üzerine oturdu. Yan taraftaki battaniyeyi sırtına aldıktan sonra arkasına yaslandı ve tekrar gökyüzünü izlemeye koyuldu. Simsiyah bir boşlukta parlayan milyarlarca küçük nokta... Sanki şimdi her biri, dokunsa uzanacağı kadar yakındı. Aris de öyleydi aslında. Yanına oturduğunu, omuzları birbirine değdiğinde anlamıştı. Bu halüsinatif anın içinde hangisinin daha sahici olduğunu bilmiyordu, Gökçe. *Yıldızlarla arasındaki öngörülebilir uzaklık mı Aris'le arasındaki öngörülemez yakınlık mı?*

Dakikalar sonra zihnini düşüncelerin çıkmazından kurtarıp dilinin bağına çözdüğünde "Yüzbaşı..." diye mırıldandı.

Aris arkasına yaslanmış, başını gökyüzüne çevirmişti. Gökçe'nin sesini duyduğunda, sıcacık bir tonla cevap verdi. "Efendim..."

"Bir şey soracağım..."

"Sor."

Gökçe, gözlerini gecenin siyahından ayırmadan "Benim..." dedi. "Benim sana verdiğim-... O mendil... Nerede?"

Aris gülümsedi. "Senin bulamayacağın bir yerde..."

"Neden atmadın?"

"Bilmem... Atamadım. İkimizin onda farklı şeyler gördüğünü söylemişim sana. Belki de bu yüzden..."

Gökçe, yarı açık yarı kapalı gözlerle mırıldandı. "Bir şeyi olduğundan daha farklı görmek, o şeyin gerçekte ne olduğunu değiştirmez..."

"Bunu bir mimara söyleyemezdin..."

"Ama değilsin..."

Aris, o an bakışlarını gökyüzünden alıp Gökçe'ye yöneltti. Bir süre yüzünü hayranlıkla izledikten sonra "Gökçe..." dedi, meraklı bir tonda. "Ya oyle olsaydı?"

Gökçe, bakışlarını Aris'e çevirdiğinde Ege mavisinde parlayan yıldızlar, göktekilerle yarıştırdı. "Ne öyle olsaydı?"

"Ya gerçekten mimar olsaydım..." dedi, Aris. Ses tonu çekimser olsa da ortaya koyduğu ihtimale inançlıydı. "Ve başka koşullarda tanışsaydık, belki başka bir zamanda, başka bir şehirde... O zaman da böyle düşünür müydün? O zaman da... O mendilde farklı şeyler görmeye hakkım olmaz mıydı?"

Gökçe, gözlerini tamamen yummuştu. Başı giderek ağırlaşırken, "Öyle olsaydı..." dedi, mırıldanır gibi. "Tüm koşullar farklı olsaydı, o mendili verdiğim kişi... Zaten sen olmazdın, Yüzbaşı..."

Aris'in kaşları çatıldı. "Kime verirdin?" Gökçe'den cevap gelmeyince yineledi. "Sakın-... Kerim'e falan deme..."

"Üf..." dedi, Gökçe. "Kerim'e niye vereyim?"

"Bilmem... Belki o, aranızda başka şeyler olduğunu düşünüyordur..."

"Üfff..." dedi tekrar Gökçe. Gözleri kapalı, sesi sayıklar gibiydi. "Saçmalama... Ben-... Ben bir kere ona 'evet' demedim daha..."

"Daha?! Diyeceksin yani?"

Gökçe iç çekerek "Diyemem ki..." dedi. "Bir şey hissetmiyorum ki... O yüzden hep kaçıyorum ondan..."

Aris, alt dudağını içine çekerek gülümsedi. "Oyleyse direkt istemediğini söyle... Yani bence, tabii-... Yoksa farklı şeyler düşünebilir, etrafta başka şeyler anlatıyor bile olabilir..." Gökçe'den cevap gelmeyince "Dinliyor musun beni?" diye sordu. Gökçe başını hafifçe salladı. "Güzel... O halde peki... Şey... Az önce söylediğin o söz kimin içindi? Yani o mendili... Kime verir-..." Omzunda Gökçe'nin başını hissedince kelimeleri yarım kaldı. "Uyu-... Uyudun mu sen?" dedi.

Gökçe'nin cevabı ise farklıydı. "Çok-... Çok üşüyorum."

Aris bir an için duraksadı sonra "Gel..." diye fısıldadı ve türlü tereddütlerden arındırdığı kollarını açarak Gökçe'yi göğsüne usulca bastırdı. Bir elini beline dolamış, diğeriyle Gökçe'nin başını boynunun altına yerleştirmiş ve kızın tir tir titreyen bedenini sımsıkı kucaklamıştı.

Uykuyla uyanıklık arası bir yerde gezinen Gökçe, bir müddet Aris'in boynunda soluklandı. Sonra nefesini iç çeker gibi dışarı vererek "Yüzbaşı..." diye fısıldadı.

Aris, Gökçe'nin saçlarını nahif hareketlerle okşarken sesine yerleşen şefkatle "Efendim?" dedi.

Gökçe, kelimelerini de bilincini de toparlamakta zorlanıyordu. Birkaç kez daha uzun uzun soluklandı ve Aris'in boynuna biraz daha sokularak "Sen..." diye fısıldadı. "Sen... Yüzbaşı sen... Sen çok güzel kokuyorsun."

Aris, duyduklarının sahici olmadığını farkındaydı. Kollarının arasında alkolün tesirine teslim olan bu inatçı başın, sabah gün doğduğunda orada kalmak istemeyeceğini biliyordu. Bu gece olanlardan dolayı hissedeceği utancı, öfkeyi çok iyi biliyordu. Yine de bu yanıltıcı sözlerin, dudağının kenarında tebessüme dönüşmesini engelleyemedi. Gökçe'nin çenesinden yavaşça kavradı ve simasını kendine doğru çevirdi. Ege mavisi gözleri kapalı, biçimli dudakları hafif aralıktı. Bu dupduru hali ne güzeldi... Aris, Gökçe'nin bu haline baktıkça, kalbinin etini delecek gibi çarptığını hissetti. Parmakları, o an istemsizce kızın yüzüne uzandı ve küçük bir gezinti başlattı. Yarın gün ışıyla birlikte çatacağı kaşlarının ortasını buldu. Kaşlarının ortasını okşadı. Nefretle bakacak gözlerini buldu. Göz kapaklarını okşadı. Her işe soktuğu minicik burnunu buldu. Burnunu okşadı. Kötü sözler dökülen dudaklarını buldu. Dudaklarını okşadı.

Başparmağı, o dudakların yumuşacık kıvrımlarında gezinirken yasaklı düşünceler içine yeniden zuhur etti. Başını Gökçe'ye doğru yavaşça eğdi. Biraz daha eğdi, biraz daha eğdi... Şimdi dudakları arasındaki sınır çizgisi büsbütün belirsizleşmişti. Yutkundu, gözlerini yumdu ve o aradaki küçük boşluğu kapatmak için son bir hamle daha yaptı. Yaptı ve tam orada durdu. O belirsiz sınır çizgisinin bir milim ötesinde, saniyelerin ve santimetrelerin onda biri uzaklığında durdu. Nefesi Gökçe'yi binlerce kez öptü. Gözleri, Gökçe'yi binlerce kez öptü. Parmakları Gökçe'yi binlerce kez öptü. Ama dudakları öpemedi.

Kendiyle savaşmış, kendine kızmış, kendini ayıplamıştı. Gökçe'nin başını yeniden boynunun altına bastırırken, aralarındaki sihri sona erdirecek bir günün, bu teknenin üzerine hiç doğmamasını istedi.

"Sonsuzluğun" o "bir günle" hiç buluşmamasını...

O sırada filmde bir replik takıldı aklına. Gökçe'nin saçlarının arasına uzun bir öpücük kondurduktan sonra mırıldandı:

"Xéro óti kápoia stigmí tha fýgeis... O ánemos fysáei ta mátia sou makriá. Ómos dóse mou toúti ti méra. Sa na nai i teleftaía mas. Dóse mou toúti ti mera... Ótan xanagyríseis kápote se toúti ti méra, thymísou... Tin koítaxa me óla ta mátia. Ti cháidepsa me óla ta chéria. Stékomai do kai se

periméno trémontas. Dóse mou toúti ti méra..." (Biliyorum... Bir gün gideceksin. Gözlerinde uzak rüzgarlar esiyor. Ama bugün, bugünü bana ver; sanki son günümüzmüş gibi... Bir gün, bugüne geri döndüğünde, hatırla. Ona tüm gözlerimle baktım. Ona tüm ellerimle dokundum. Burada duruyor ve titreyerek seni bekliyorum. Bana bugünü ver.)

Bugünü. Sadece bugünü...

Yalanların ve oyunların üzerindeki kapkara sis dağılmadan önce, savaşların, işgallerin ve isyanların olmadığı bu gerçeküstü yerde, sadece tek bir günü...

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Aris anahtarı sahiden bulamadı mı yoksa rol mü kesti?
2. Gökçe kolyeyi ne yapacak?
3. Gökçe'nin mendili vermek istediği asıl kişi kimdi?
4. Aris'in çocukluğunda yaşadıklarını öğrenen Gökçe'nin tavrında değişiklik olur mu?
5. Böylesi bir gecenin sabahı nasıl olur, dersiniz? Alkolün tesirinden arındıklarında birbirlerine karşı ne hissedecekler?

****Kafanıza takılan, hoşnut kalmadığınız bir şey var mı?**

Yeni bölümümüz muhtemelen 11 Ekim Çarşamba saat 21.00'da olacak. Gününde bir değişiklik olursa sosyal medya hesaplarımızdan duyuracağım.

Beğeni ve yorumlarınızı esirgemeyiniz!

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu__

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

10. Bölüm/1: Galip ve mağlup - I

★ EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN
LÜTFEN OY VERİN ★

YAZAR NOTU:

Hayatımın şu son bir haftası benim için koca bir 'iyi ki'den ibaretti. Bu zorlu süreçte yanımda olan, desteğini esirgemeyen, sesimi duyurmak için çırpınan o kadar çok insan vardı ki, bu bana yürüdüğüm yolun ne kadar doğru olduğunu bir kez daha hatırlattı. İyi ki varsınız, iyi ki yollarımız kesişmiş, iyi ki yazmışım, iyi ki okumuşsunuz. Hepinizi çok seviyorum!♥

BÖLÜM NOTU:

10. bölümümüz art arda yayımlayacağım iki parttan oluşacak. Diğer partı da birazdan paylaşacağım. Ancak özellikle ikinci partta işlenen konu sebebiyle fazla sahne ve hızlı bir olay döngüsü olacak. Bu açıdan kurgu biraz karmaşık gelebilir. Okumadan önce dilerseniz 8. bölümdeki Aris-Rita konuşmasını tekrar gözden geçirebilir, sahneyi 10. bölüme referans olarak alabilirsiniz. İkinci partın sonunda herkesin aklında soru işaretleri kalacağını da biliyorum. Ama merak etmeyin, 11. bölümde biraz geçmişe giderek hepsini çözeceğiz.♥

İTHAF:

İthaflar runbeifong'a... (: Kırmızı Anahtar evreniyle tanıdığım en, en, en 'iyi ki'lerimden biri kendisi... İyi varsın Runbik. Her zaman yanımda olduğun ve desteğini hissettirdiğin için sonsuz teşekkürler. ♥ Sensiz buralar hiç çekilmezdi!

TEBRİK:

İmrozu edit yarışmasında muhteşem işler çıkaran dört arkadaşımızı da tebrik ederim. Oylamanın kazananı

ise Egemanya oldu. Samothrákili Níki kolyesi goes to Ege!♥ Dikkat et Gökçe kıskanmasın. (:

«——Από την Ίμβρος——»

Yoğunlaşmış su buharıyla yüklü gökyüzündeki bulut kümelerinden kopan küçük bir damla, yerçekiminin etkisiyle düşmeye başladı. Etrafını saran milyonlarca damlacığın arasından ustalıkla sıyrılarak, griliklerin içinden masmavi denizlere doğru düştü, düştü ve düştü. Düşüş tamamlandığında, küçük bir "pıt!" sesi duyuldu. Damla, konduğu yerde zerrelere bölünüp dağılırken bir teknenin güvertesinde, düşmanın koynuna girmiş, mışıl mışıl uyuyan bir kadın, yanağında hafif bir ıslaklık hissetti. Gözkapaklarını yavaşça araladığında ise artık dağılmış olan tek şey, binlerce fitten düşen minik bir damla değil; deniz seviyesinde atan ürkek bir kalpti...

◀ ◀ ◀ Σαμοθράκη ▶ ▶ ▶

15 Eylül 2039 - Semadirek

Gökçe, elmacık kemiğinin üzerinde hissettiği ıslaklıkla kaşlarını hafifçe çattı. Birden içi ürperse de, bedenini akuatik bir kokuyla saran sıcaklığı saç diplerinden ayak parmaklarına dek her zerresinde duyumsuyordu. Uykulu gözlerini ağır ağır araladığında, yüzüne düşen damla çenesine doğru süzölmeye başladı.

♪ Lily Kershaw - The Sea ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=K6LXgsX0Ke8>

Damla süzöldü, Gökçe'nin gözü açıldı. Damla süzöldü, Gökçe büsbütün uyandı. Gözlerinin önündeki manzaranın hiçbir izahatı yoktu... Bedenleri birbirine dönük halde sarmaşık gibi iç içeydiler. Gökçe başını, Aris'in sağ omzuna koymuş, yüzünü köprücük kemiğine gömmüş, kolunu boynuna sıkı sıkı dolamıştı. Aris ise tümüyle gövdesine yaslanan Gökçe'yi iri kollarıyla bebek gibi kundaklamıştı. Bacaklarını, bacaklarının arasına almış, ensesinin altından geçirdiği sağ koluyla kızın sırtını kavrarken, sol eliyle de boynuna sarılan elini tutuyordu.

Gökçe, başını yukarı kaldırdığında panikle açılan gözlerini Aris'in yüzüne çevirdi. Solgun günışığı altında kusursuzca parlayan çehresini, bir şeylerin idrakine varmaya çalışır gibi izlerken zihninin perdesi aralanıverdi. Bir kadeh şarapla başlayan gecenin, şişelerde nasıl çoğaldığını, elden ele nasıl dolaştığını, nasıl dallanıp budaklandığını ve nihayetinde kendini düşmanın kollarının arasında nasıl bulduğunu... Hepsini tek tek hatırladı.

O sırada gri bir matlığa boyanan bulut kümelerinden bir damla daha koptu ve Gökçe'nin alnına düştü. Damla, düştüğü yerden yavaş yavaş süzülürken Gökçe de üzerindeki tutukluktan kurtuluyordu. Ama idrakin son aşaması oldukça ani, keskin ve acılı oldu. Öncesi ve sonrasıyla olanları birleştirdiğinde, içinde bulunduğu durumun dehşetiyle, olduğu yerden sıçrar gibi kendini geri attı.

Gökçe'nin, kollarının arasından çekilmesiyle Aris'in gözleri yavaşça aralandı. Başını doğrultarak "Gökçe..." diye mırıldandı.

Gökçe'nin paniği o an daha da katlandı. Kalçasının üzerinde, zemine dayadığı avuçlarından güç alarak arkaya doğruyu çıkarken yerdeki boş şarap şişelerine çarptı. Şişelerin devrilerek çıkardığı sesi, tepelerinde patlayan gök gürültüsü takip etti. Saniyeler sonra deniz yüzeyi, iğne deliğini andıran minik yağmur damlalarıyla bezenirken Gökçe ise yalpalayarak ayağa kalktı ve hızlı adımlarla kamaraya doğru koşmaya başladı. İçeri girdiğinde kendini hemen lavaboya kapattı. Sirtına kapıya yaslayıp bir elini patlar gibi çarpan kalbine diğerini çığlıklar atmak isteyen ağzına bastırdı. Ama çok geçmeden burnuna değen kokuyla bir kez daha irkildi. Ağzına kapattığı sağ eli, Aris gibi kokuyordu. Hızlıca lavaboya uzanarak ellerini yıkamaya başladı. Sabunladı, yıkadı. Sabunladı, yıkadı. Sabunladı, yıkadı. Bunu kaç kez yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözünün önüne dün geceden sekanslar geliyordu.

"Gidelim buradan..."

"Sen ve ben..."

"Ya gerçekten mimar olsaydım? O zaman da o mendilde farklı şeyler görmeye hakkım olmaz mıydı?"

"Bir kez olsun sarılayım sana..."

"Yüzbaşı, sen çok güzel kokuyorsun..."

"Çok üşüyorum..."

"Gel..."

Gökçe, ellerini suyun altında unutmuş, hafızasının yüküyle nasıl başa çıkacağını düşünürken kapı çaldı. Ardından Aris'in sesi duyuldu.

"Gökçe... İyi misin?"

Gökçe, çok geçmeden kapıyı açarak Aris'in yanından koşar adım geçti. Elinde dün geceden kalan ıslak kıyafetleri vardı. Yerdeki çantasının başına oturup içini düzenlemeye koyulduğunda Aris'in sesini bir kez daha duydu.

"Bak-... Eğer dün gece olanlar yüzü-..."

Elindeki kıyafetleri çarpar gibi yere vuran Gökçe, Aris'in karşısına dikildi o an ve "N'olmuş dün gece?" diye sordu. Dişlerini sıkmış, sesine sert bir ton yerleştirmişti.

Aris, "Ben..." dedi. Kısa bir süre duraksasa da kendini çabuk toparladı. "Sadece bil ki, yanlış hiçbir şey yapmadım... Dün gece olanl-..."

Gökçe araya girerek "Yüzbaşı!" dedi. "N'olmuş dün gece?"

"Gökçe..."

"Yüzbaşı, dün gece n'olmuş?!"

Aris, sesli bir nefes vererek başını salladı. "Hiçbir şey..."

"Güzel..." dedi, Gökçe. Bakışlarını Aris'ten kaçırdı. "Alt tarafı-... İki kadeh şarap içip-... Güvertede sızıp kaldım?"

Aris başını salladı. "Doğru."

"Sonra da battaniyenin altında-... Uyudum?"

Aris tekrar başını salladı. "Doğru."

"Bu kadar?"

"Bu kadar..."

"Dahası yok?"

"Yok..."

"Öyleyse?" dedi Gökçe. "Bana-... Bana açıklama yapacağın bir durum da yok! Çünkü ortada zaten bir durum yok! Öyle değil mi-... Yüzbaşı?"

Aris, yüzünde beliren sahte bir tebessümle "Oyle" dedi. "Oyle..."

Öyleydi. *Ya da öyle olmak zorundaydı.* Gökçe, kafasında kurguladığı oyuna çarçabuk Aris'i de dahil etmişti. Oysa ikisi de her şeyi tüm açıklığıyla hatırlıyor; yaşananların böyle olmadığını, gecenin bununla sınırla kalmadığını biliyorlardı. Ama Gökçe'nin bunları ayık kafayla kaldıramayacağını da biliyorlardı. Bu, Gökçe'nin Aris'e "Her şeyi unut ve bir daha bahsini bile geçime" deme şekliydi. Aris'in ise bunu kabullenmekten başka şansı yoktu. *En azından bir süre için.*

Gökçe, çantasının fermuarını çektiğinde tekrar ayağa kalktı. Aris'in yüzüne hala açıktan bakamıyordu. "O zaman... Bir an önce gidelim artık buradan... Git, göbeği söküp anahtar mı yaptırıyorsun, ne yapıyorsan yap da hallet şu işi..."

"Aslında-..."

"O ne ya?" dedi birden Gökçe. Bakışlarını kamaranın penceresinden dışarı odaklamıştı. İşaret parmağını ileri uzatarak "Bir şey var orada!" dedi.

"Ne? Ne var?"

"Bilmiyorum! Bir şey hareket ediyordu!" dedi Gökçe. Kamaradan dışarı çıkarak güverteye geldi. Elini gözlerine siper edip kayalıkların sol tarafına baktığında "Orada!" diye bağırdı. "Bak, kaçıyor!"

"Gökçe..."

Gökçe, Aris'e aldırmadan çiseleyen yağmurun altında pasarelladan inip denizin içinde yürümeye başladı.

"Gökçe! Nereye gidiyorsun?" Aris de arkasından inmiş, Gökçe'nin peşinden gidiyordu. "Yanlış görmüşsündür... Ne olacak orada?"

"Kedi galiba!" diye bağırdı Gökçe. "Merak ettim, bakmam lazım!"

"Kedi mi? Kedi ne arasın orada-... Gökçe!"

Gökçe, kumsala geldiğinde kayalıkların sol tarafına doğru yürümeye başladı. Girinti ve çıkıntılarla dolu küçük taşların arasında yavaş adımlarla ilerliyordu.

"Dikkat et!" diye seslendi Aris, arkasından. "Kaygandır oraları-..." Derken Gökçe'den küçük bir çığlık koptuğunu duydu. "Gökçe!" Adımlarını hızlandırıp kayalıkların sol tarafına doğru döndü ve biraz önce Gökçe'nin geçtiği yerden ilerleyerek irili ufaklı taşların arasından geçti. Bir yandan da sesleniyordu. "Gökçe! Gökçe! İyi mis-..." Sözüünü tamamlayamadan duraksadı. Elleriyle ağzını kapatmış, ağlamaklı gözlerle taşların arasında yatan ölü bir köpeği ve yanındaki yavrusunu izleyen Gökçe'yi görmüştü.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan durdular. Sonra Gökçe, yere eğilerek patileri, ağzı ve minik kaşlarındaki sarılık dışarda tüm tüyleri simsiyah olan yavrunun başını okşamaya başladı. Yağmurun altında ıslanmış küçücük bedeniyle, hala annesinin memesini yokluyor, ağlamaya benzer iniltiler çıkarıyordu. Anne köpeğin hali ise oldukça üzücüydü. Kafasında ve vücudunun farklı yerlerinde ezilmeler vardı. Cesedi kokmuş, etrafını sinekler sarmıştı. Yavrunun burada, bu halde yaşaması imkansızdı. "Ne oldu size böyle..." dedi Gökçe, ağlamaklı bir sesle. "Kesin biri atmış bunları... Ne arasınlar yoksa burada? Kim yaptıysa-... Allah belasını versin! Ölüme terk etmişler hayvanları..."

Aris, bir müddet düşünür gibi olduktan sonra Gökçe'nin omzuna elini koyarak "Gökçe..." dedi. "Götürelim mi onu buradan?"

Gökçe, başını hızla Aris'e dönerek "Gerçekten mi?" dedi. Ondan böyle bir teklif beklememişti.

"Evet... Burada kalırsa yaşayamaz. Annesi de ölmüş..."

Gökçe'nin gözlerindeki hüznü yerini tebessüme bıraktı. *Tabii biraz da şaşkınlığa.* "Tamam-... Doğru! Evet-... Yani ama..." Köpeği kucağına alarak

doğruldu. "Birkaç aylık en fazla bu... Nerede tutacağız? Kim bakacak? Annemin alerjisi var, ben götüremem eve... Kerim'e versem köpeklerden korkuyor. Şule'ye vereyim desem, onun da kedisi var-..."

"Şimdilik bende kalır" diye araya girdi, Aris. "Ezgi evde nasılsa... O ilgilenir. Biraz büyüyünce de..." Köpeğin başını okşayarak gülümsedi. "Ki, baya büyüyecek, Rot bu... Karargaha götürürüm. Orada durur."

Gökçe önce gülümsedi sonra "Ama..." dedi, tatsız bir tonda. "Meryem abla, *artık eve gel* diye sıkıştırıyor Ezgi'yi... Zaten haftaya da okullar başlıyor. Ezgi daha fazla duramaz sende. Öyle olunca-..."

"Ben bakarım ona" dedi, Aris. "Hem... Hem sen de varsın. İstedğin zaman gelir, istediğin kadar vakit geçirirsin onunla."

Gökçe, şefkatli bakışlarını kucağındaki köpeğe çevirdi. "Yani... Bizimle mi gelecek şimdi bu?"

Aris gülümsedi. "Bizimle gelecek."

Rahat bir nefes alan Gökçe, "O zaman gidince hemen aşılarını falan yaptırırım..." dedi.

"Hallederiz hepsini... Hadi, gidelim... Islanma daha fazla."

Gökçe, başıyla Aris'i onayladı sonra anneye son kez bakarak "Merak etme..." dedi, hüzünlü bir tonda. "Yavruna çok iyi bakacağız." Kucağında minik köpekle birlikte kayalıkların arasından tekneye doğru ilerlemeye başladığında ise arkadan Aris'in sesini duydu.

"Dişi galiba?"

Gökçe başını salladı. "Dişi..."

O an kumsala ayak basmışlardı ki ikisi de aynı anda aynı soruyu sordu. "İsmi ne olacak?"

Gökçe'nin adımları yavaşlarken Aris'in gözleri düşünür gibi kısıldı. Sonra gülümseyerek "Aslında..." dedi. "Benim bir fikrim var."

Gökçe merakla sordu. "Ne peki?"

Aris, hafif hafif çiseleyen yağmurun altında bir Gökçe'ye baktı, bir kucağında tuttuğu yavruya. Ardından dudağının kenarına konan tebessümle "Nisí" dedi.

"Ne demek o?"

"Ada, demek..." dedi, Aris. Yavrunun başını bir kez daha okşarken gözleri hala Gökçe'deydi. "Birbirinizi burada, bu adada buldunuz. O seni çağırdı, sen ona gittin... Ve Niki, Nisí'yi kurtarmış oldu... Fonetikiniz bile aynı. Baksana, Niki ve Nisí... Sanırım artık o da senin gibi *adayı isminde taşıyacak*."

Gökçe, duydukları karşısında içten bir gülümsemeye kapılıp, Aris'in yüzüne baktı. Masmavi gözleri, ela harelerin sıcaklığında kaybolurken, işittiği her bir kelime midesinde minik titreşimler yaratıyordu. Halbuki alkollü de değildi. *O halde tesiri altına girdiği şey neydi?*

Aris'in yavruyu seven eli, o sırada Gökçe'nin ellerine değmeye başladı. Adresini şaşıran parmakları, simsiyah tüylerin arasından bulduğu Gökçe'nin bembeyaz ellerine, istemsiz dokunuşlar bırakıyordu. "Gökçe..." diye mırıldandı o an Aris. Sanki istinat duvarları arasında küçücük bir çatlak bulmuştu.

Gökçe ise çatlağı onarmakta gecikmedi. Elini hızla geri çekip yüzündeki gülümsemesini çarçabuk dağıttı. "Bir an önce gitsek-... İyi olacak!" dedi, panik içinde. Adımlarını tekneye doğru atmaya başlamıştı. "Sen de şu şeyi-... Gider anahtar işini halledersin sonra da yola çıkarız!"

Aris dümdüz bir sesle Gökçe'nin arkasından seslendi. "Yedek anahtar varmış."

"Ne?!"

"Duydun işte, yedek anahtar varmış."

"Sen-... Yok demiştin!"

"Öyle biliyordum" dedi, Aris. Denizin içinden tekneye doğru yürümeye başladı. "En son tekneyi babam kullanmıştı. O yaptırmış sanırım..."

Gökçe öfkeyle atıldı. "Yaaa... Ne zamandır biliyorsun peki bunu? Ne zaman buldun anahtarı?!"

Gökçe'nin yanından geçip pasarellaya çıkarken "Gece buldum" dedi, Aris. "Sen-... Sen uyumuştun." Ardından elini uzatarak Gökçe'den yavruyu aldı ve kamaranın içine bıraktı.

Aynı anda Gökçe de tekneye çıkmış, uçları ıslanan şortunu yukarı doğru kıvrıyordu. "Madem öyle, uyandırsaydın beni?" diye sitem etti. "Senin yüzünden boşu boşuna sabahladık..."

Aris, başıyla kamaranın penceresini işaret etti. İçeride, minik adımlarıyla gezinen yavruyu göstererek "Eğer burada sabahlamamış olsaydık..." dedi. "Muhtemelen onu hiç fark etmeyecektin. Hala annesinin cesedinin yanında ağlıyor olacaktı belki de..." Bahsettiği ihtimalle birlikte Gökçe'nin yüzüne tekrar hüznün çöktüğünü görünce konuyu dağıtmak ister gibi "Bu arada..." dedi. "İsim konusunda hala bir şey demedin?"

Gökçe, başını kamaranın penceresine yaslayıp yavruyu izlerken "Sen söyledin ya işte..." dedi. "Nisí olsun, dedin..."

Aris şaşırarak "Kabul ediyorsun yani?" dedi. "Yunanca olmasına itiraz etmeyeceksin?"

"Niye edeyim ki?" dedi Gökçe, imalı bir tonda. "Bir Yunan adasında bulduk onu... Yunanistan'a ait bir yerde. Adının Yunanca olması da gayet normal bu yüzden... Zaten aksini iddia etsem..." Sesini bir ton inceltti. "*Burası İmroz! Burası İmroz!* diye ortalarda gezinen birilerinden ne farkım kalır ki? Gerçi, sizin gibi başkasının malına, mülküne, ismine, cismine göz diken işgalci zihniyetler bunun ayrımını anlayamaz tabii..."

Aris başını salladı. "Sen dün gece pruvada ellerini yukarı kaldırıp *filmi, kitabı, mitolojiyi çaldığını* haykırırken, açıkçası ben de pek yapamadım o ayrımı..."

Gökçe işaret parmağını yukarı kaldırıp Aris'in yüzüne doğrulttu. "Biz az önce ne konuştuk kamarada?!" dedi, sert bir tonda.

Kamaranın kapısını açan Aris, eliyle Gökçe'nin sırtını itip kızı içeri soktu. Kapıyı kapatmadan önce ise yüzünü Gökçe'ye doğru eğerek "Ne konuştuk ki?" diye sordu.

Gökçe sinirle mırıldandı. "Dün gece olanlar!..."

Aris, "N'olmuş dün gece?" dedi. Roller birden değişmişlerdi.

"Yüzbaşı!"

"Gökçe?"

"Bak, Yüzbaşı!..."

"Aris... Benim adım Aris. Unutmamız ve hatırlamamız gereken şeyler üzerinde ne zaman fikir birliğine varacağız?"

Gökçe, dişlerini sıkarak "Hiçbir zaman!" dedi.

Aris gülümsedi. "Ben de oyle düşünmüştüm."

Ardından kapıyı kapatıp güverteye doğru ilerledi. Teknenin ipini çözerek kontrol panelinin başına geldiğinde cebinden yedek anahtarı çıkardı. *Varlığından haberinin olmadığı* konusunda doğru söylemiş olsa da, anahtarı bulduğu zaman dilimiyle ilgili dürüst davranmamıştı Aris. Dün, Gökçe uyuduktan sonra değil çok daha öncesinde bulmuştu anahtarı. Gökçe'nin belinden düşen şort için ip ararken rastgele eline geçmişti. Kısa bir an bundan Gökçe'ye bahsetmeyi de düşünmüştü aslında. Sonra *nedense* vazgeçmiş ve anahtarı cebine atmıştı.

Nedense?

Aris, bu sorunun cevabına artık hiç olmadığı kadar yakındı.

◀ ◀ ◀ **Τυβρος** ▶ ▶ ▶

-Gökçeada

Tekne, Kaleköy Limanı'na yanaştığında hafif hafif çiseleyen yağmur dinmiş, rengarenk bir gökkuşağı Gökçeada semasını parlak bir taç gibi ikiye bölmüştü.

Gökçe ve Aris, tekneden hiç konuşmadan indiler. Gökçe, kucağında Nisi'yi tutarken Aris, caddeden taksi çevirmişti. Önce yolda durup birkaç kilo köpek maması ve tuvalet pedi aldılar, ardından istikametleri askeri lojmanlar oldu. Nisi yol boyunca mızırdandığı için Gökçe, avcuna bir avuç mama alarak yavruyu hızlıca doyurmuştu. Zaten Nisi'nin ara sıra çıkardığı huysuzlanma sesleri de olmasa, aralarındaki ölüm sessizliğinde hiçbir kırıma yaşanmayacaktı. *Zira unutmakta ve hatırlamakta kesişmeyen yolları, sessizlikte bütünüyle kesişiyordu.*

Taksi lojmanların önünde durduğunda Gökçe hızlıca etrafı kolaçan etti. Aynısını Kaleköy Limanı'nda da yapmıştı. Normal şartlarda bile Aris'le yan yana görünmek istemezken şu koşullar altında ortaya çıkan manzara, muhtemelen çok daha vahimdi; sabahın bu saatinde tatilden dönen aile gibi, ellerinde çantalar ve kucaklarında köpekle apartmana doğru yürüyorlardı... *Ne çeşit bir kâbustu bu?*

Asansöre binip beşinci kata çıkarken ilk konuşan Gökçe oldu. "Yüzbaşı!" dedi, tedirgin bir tonda. "Sen Ezgi'ye hiçbir şey söyleme-... Ben ona usulünce açıklarım her şeyi."

"Usulünce?"

"Evet..."

"Her şeyi?"

Gökçe, birden öfkeye kapılıp "Ne ima ediyorsun sen?!" dedi. "İkide bir ikide bir..."

Aris omzunu silkti. "Hiç."

O sırada asansör beşinci katta durmuştu. Gökçe, kucağında Nisi'yle önden çıkıp zili çaldı. Ezgi, saniyeler sonra kapıyı açtığında hiç de yeni uyanmış gibi durmuyordu.

"Gökçe abla..." dedi, şaşırarak. "Senin ne işin var bu saatte-... Kucağındaki ne-..." Sonra arkada duran Aris'i fark etti. "Yüzbaşı? Siz... N'oluyor burada?"

"Asıl burada ne oluyor?" dedi Gökçe. İçeriden sesler gelmişti kulağına. "Kim var evde?"

Çok geçmeden arkada Adoni görününce Aris birkaç adım öne atıldı. "Teğmen? Senin ne işin var burada?!"

Adoni hızlıca kep selamı verdi. "Yüzbaşım, Ezgi Hanım'a kahvaltılık bir şeyler-..."

"Adoni'yi kahvaltıya çağırdım, Yüzbaşı!" diye araya girdi, Ezgi. "Bir sakıncası mı vardı?" Yeşil gözleri Gökçe ve Aris arasında birkaç kez gidip geldi.

Sonra ikisinden de aynı kelime duyuldu:

"Ezgi-..."

Ezgi ise sorusunu yineledi. "Bir sakıncası mı var, diye sordum?"

Yüzlerinde tatsız bir ifade beliren Gökçe ve Aris'in bu kez verdikleri ortak cevapsa çok daha manidar oldu:

"Yooo..." Bu, *'bu konuyu sonra konuşacağız'* demektir. Aris Adoni'yle, Gökçe ise Ezgi'yle.

"E kapıda kalmayın o zaman?" dedi Ezgi, eliyle holü gösteriyordu.

Gökçe, Ezgi'ye ters ters bakarak içeri girdi. Peşinden gelen Aris'in gözleri de Adoni'nin üzerindeydi. Ezgi ise bakışlarını köpek yavrusuna çevirerek, "Bu arkadaş nereden çıktı?" diye sordu sevecen bir sesle.

"Adı Nisi" dedi Gökçe. "Bir süre burada kalacak..."

"Çok küçük ama daha annesi yok mu?"

Gökçe, sanki Nisi konuşulanları duyuyormuş gibi eliyle köpeğin kulaklarını kapatarak fısıldadı. "Annesi ölmüş..."

Aris, Gökçe'nin bu haline gülümserken Ezgi ikisi arasındaki etkileşimi kaşlarını hafifçe çatarak takip etti. "Kıyamam ben ona... Çok da sevimli... Şule ablaya götürdünüz mü peki? Aşılarını falan yaptırmak lazım..."

"Doğru..." dedi, Aris. "Bugün bi' uğrayalım Şul-..."

"Şule ne alaka?" diye telaşla araya girdi Gökçe. "Yani-... Şey, gerek yok. Şimdi o şey yapmaz, tanıdık diye falan para mara almaz... Ben de öyle şeyleri hiç sevmem. Başka veteriner hekim buluruz..."

"Allah Allah..." dedi Ezgi, şaşkın bir sesle. "Aranız falan mı bozuk sizin yoksa?"

Gökçe, "Yooo..." dedi. İçinden *keşke öyle olsaydı* diye geçirdi bir an. Bu çok daha utandırıcıydı. Aklına Şule'yle yaptığı anlaşma geldi. *Ezgi'yle sırrınızı saklarım, demişti ama Yüzbaşı'yla bir gece geçirmeme ses etmeyecek, bana gönül koymayacaksınız.* Bunu nasıl kabul etmişti Gökçe? Çenesini kapalı tutması için Aris'i resmen peşkeş çekmişti Şule'ye. Sonuçta kaç yıllık arkadaşıydı bu kız. Üstelik abisinin de eski sevgilisiydi. Aris'le ikisi olacak iş miydi? İşgalci bir komutanla münasebet yaşamasını nasıl

onaylamıştı? Keşke başka bir yol bulsaydı. Böylesi hiç iyi olmamıştı. Şule ve Aris... Bu ihtimali düşündükçe bile boğulacak gibi oluyordu Gökçe.

Ezgi ise ikisi arasındaki *peşkeş* anlaşmasını bilmediği için durumu tam anlayamamıştı. Yine de konuyu uzatmak istemediğinden "Neyse..." dedi. "O zaman isterseniz bi' kahvaltı yapalım birlikte..."

"Birlikte?" dedi Gökçe, kaşlarını yukarı kaldırarak. "Bence hiç gerek öyle şeylere... En iyisi herkes kendi işine, gücüne baksın... Biz, Yüzbaşı'yı da Teğmen'i de tutmayalım daha fazla."

"Ama daha kahvaltı-..."

Aris, Ezgi'nin sözünü bölerek "Gökçe Hanım haklı" dedi. "Biz işimize bakalım... Hem Adoni de kahvaltısını bitirmiş görünüyor." Oysa mutfak kapısının aralığından bakınca masanın daha yeni kurulduğu oldukça açıktı.

Adoni, Aris'i onayladı. "Haklısınız Yüzbaşım! Çok bile yedim!"

Aris, Adoni'ye imalı gözlerle bakarak "O halde biz gidelim" dedi. Kapıya doğru hareketlenmeden önce Gökçe'nin yanına gelip Nisi'nin başını okşamaya başladı. Elleri yine simsiyah tüylerin arasında birbirine değince Gökçe'nin paniğe kapıldığını fark edip gülümsedi ve Nisi'ye doğru eğilerek, gizemli bir tınıda fısıldadı. "Mi gínesai san tin Gökçe. Gíne mia ypákoui kopéla. Antío!"

Gökçe sinirlendi. "Ne dedin sen yine?"

Aris, omzunu yukarı çekip dudağını büzerken Ezgi'nin sesi duyuldu. "*Gökçe gibi olma. Uslu bir kız oldu. Görüşürüz...*"

Gökçe kaşlarını çatarken Aris telaşla Ezgi'ye döndü. "Sen-... Sen Yunanca biliyor muydun?"

"Sizce?" dedi, Ezgi. Sonra gözlerini kısarak Gökçe'ye baktı. "Bence sen de biraz pratik yapsan iyi olur, Gökçe abla..." Göz ucuyla Gökçe'nin üzerindeki kapüşonlunun sırtını işaret etti. "Yoksa arkasında-..."

Aris kaşlarını kaldırarak "İıı ıı!" dedi. Bir yandan da hızlı hızlı başını sallıyordu. Ama Ezgi, yüzünde oluşan muzip bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Yoksa arkasında... 'Yaşasın Yunan Ordusu!' yazan bir hırkayla dolaşmazdın."

Gökçe, "Ne?!" diye bağırdı.

Aris, kıyın kıyın kapıya doğru giderken "Soylesem giymezdin-..." diye mırıldandı.

Gökçe, dişlerini sıkarak "Allah senin belanı versin!" diye bağırdı. Kucağındaki köpeği Ezgi'nin eline tutuşturup Aris'in üzerine doğru

yürümeye başladı. "Ben bununla markete girdim az önce-... İnsanlar beni bunla gördü! Rezil ettin beni herkese!"

Aris hala kendini savunmaya çalışıyordu. "Kasıtlı bir şey yapmadım! Ordu envanterinden başka üzerine verebileceğim bir giysi yoktu... Donsa mıydın bütün gece?"

"Donsaydım? Sana ne! Sabah sabah elimden bi' kaza çıkacak şimdi ya..."

"Teğmen!" dedi Aris. Geri geri yürürken Adoni'yi de kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı. "Yürü hadi... Yoksa benim de elimden sabah sabah bir tutuklama kararı çıkacak..."

"Aman ne korktum ne korktum!"

O sırada Aris, kapıdan çıkmış, Adoni ise vedalaşır gibi ikisine doğru dönerek gülümsemişti. "O halde... Hanımlar görüş-..."

"Sus be sen de!" dedi Gökçe. Adoni'yi omzundan iterek dışarı çıkardı ve kapıyı ikisinin yüzüne sertçe kapattı. Ardından sinirini yatıştırmaya çalışır gibi derin bir nefes verdi ve kucağında Nisi'yle dikilen Ezgi'ye döndü. Yadırgar gözlerle bir süre yüzüne baktıktan sonra "Ezgiciğim..." dedi. "Seni dinliyorum... Ne oluyor öyle Teğmen'le kahvaltılar falan?"

Ezgi, imalı bir tonda "Bunu sen mi söylüyorsun Gökçe ablacığım?" dedi. "Sabahın köründe sırtında Yunan ordusunu öven bir hırka, yanında da bizzat Yüzbaşı'yla dolaşıyorsun. Asıl sana ne oluyor?"

Gökçe bocaladı. "Öyle-... Öyle değil! Hem bilmediğin bir sürü şey var, ki zaten hiçbir koşulda aynı şey değil. Sen daha on altı yaşındasın Ezgi!"

"Eee?"

"Ne demek eee? Sen daha on altı yaşında bir çocuksun-..."

"Kasımda on yedi oluyorum ve bunun konumuzla ilgisini hala göremiyorum!"

"Teğmen'le yakınlığınız hoşuma gitmiyor, diyorum Ezgi! Daha açık nasıl ifade edebilirim acaba?"

"Arkadaşım benim o ve sadece kahvaltıya çağır-..."

"Arkadaşın?"

"E-evet?"

Gökçe sesli bir nefes verdi. Bunun tartışmasını yapmak için doğru bir zaman olmadığını biliyordu. "Bu konuyu sonra konuşacağız..." diyerek, aralarındaki gerginliği uzatmadı. "Şimdi ne yeri ne zamanı... Benim acilen çıkmam lazım. Ama..."

"Ne ama?"

Gökçe, ağzını kırıştırarak Nisî'yi işaret etti. "Bu kızı bi' yıkamamız gerek önce. Yardım eder misin bana?"

"Ederim... Ama o konu dediğin şey, benim için tartışmaya kapalı Gökçe abla... Onda bi' anlaşılm da..."

"Çok biliyorsun sen..."

"Biliyorum tabii!" diyerek omuz silkti, Ezgi. "Biraz da sen bilsen keşke..." Önce parmağıyla Gökçe'nin sırtındaki "Ζήτω ο Ελληνικός Στρατός!" yazısının üzerinden geçti sonra yumruğunu havaya kaldırıp bağırdı. "Yaşasın Yunan Ordusu!"

Gökçe, o an üzerindeki hırkayı çıkarıp hırsla yere fırlattı. Küçük bir kahkaha atan Ezgi, kucağında Nisî'yle birlikte banyoya doğru ilerlerken Gökçe'nin gözleri hala yerdeki hırkadaydı. "*Başka vereceği giysi yokmuşmuş! Donsa mıymışım bütün gece...*" diye Aris'i taklit ederek kendi kendine mırıldandı. Ardından önce duraksadı sonra hayıflanır gibi ekledi. "Ne donacağım? Sanki üşümeme fırsat verdi de... Ahtapot gibi sarmış her yerimi..." Birden, midesi tekrar karıncalanmaya başladı. "Üf!" dedi, eliyle göğsünü bastırıp adımlarını banyoya hızlandırdı. "Ne oluyor ya-..."

Ne oluyor?

Gökçe, bu sorunun cevabına hala pek yakın sayılmazdı. Ona göre sadece bir lanetti bu. Cisminden kurtulup hissinden kurtulamadığı, kollarında uyuyup boynunda sabahladığı, kokusu burnuna kadar işleyen kahrolası bir lanet... Kapı dışarı da etse üzerinden çıkarıp yere de vursa bir şey değişmiyordu.

Yüzbaşı Aris banyodan çıkmış, gardıroptan aldığı üniformasını giyerken Adoni'yi uyarmaya devam ediyordu. "Bunun tekrarı olmasın, Teğmen. Otur kahvaltını evinde yap. Yeni kaoslar yaratma bana."

"Haklısınız Yüzbaşım!"

"Kız daha on altı yaşında... Ne gibi bir paylaşımın olabilir senin onunla? Eğer aklından-..."

"Katiyen Yüzbaşım!" diye atıldı Adoni. Aklından hiç başka türlü anlamlar geçmemişti. Ezgi'nin başına gelenlerden dolayı sorumluluk hissettiği için elinden geldiğince yanında olmaya, destek vermeye çalışıyordu ona. *Daha fazlası değildi.*

"Güzel..." dedi Aris. Üniformasının üstünü giymiş, kollarını kıvırmaya başlamıştı. "Gerçi reşit olsa da olmazdı zaten... Göz diktiğini görse Gökçe ölüm listesine eklerdi seni."

Adoni güldü. "Neyse ki önümde siz varsınız Yüzbaşım!"

"Teğmen!"

"Yüzbaşım?"

"Samothráki'de yaptıklarını da unutmadım, Teğmen. Rita'yı iki defa vapurdan çevirmişsin. Bunları hep yazıyorum hanene."

Adoni'nin yüzünde sıkkın bir ifade belirdi. "Açıkçası bunun için sizden özür dilemeyeceğim, Yüzbaşım. Elimde olsa oraya hiç gelmemesini sağlardım. Onu bu işe karıştırmanızı hiç doğru bulmamakla birlikte bu hamlenizin son derece de riskli olduğunu düşünüyorum."

Aris, ne ne kadar Adoni'ye hak verse de 'risk' ve 'fırsat' arasındaki çizginin oldukça bulanık olduğunu da biliyordu. Kollarını kıvırmayı bırakıp Adoni'nin karşısına geçtiğinde bu düşüncesini onunla da paylaştı. "Farkındayım Adoni..." dedi, ciddi bir tonda. "Bunu defalarca konuştuk. Ama başka bir çıkış yolu yok... Ne kadar ileri gittiklerini görmüyor musun? Önce küçük sabotajlar, küçük itaatsizlikler sonra daha büyükleri... Dijitalden yayın yapıyor herifler! Kamuoyu oluşturuyor. Ki, tek Direniş-39 değil... Belki o en basitleri. Söyledim sana, başka birileri var. Ve biz onları avlamsak onlar çökecek tepemize. Bunun geri dönüşü yok artık..."

"Durumun farkındayım Yüzbaşım ama umarım tek farkında olan benimdir... Gökçe Hanım, dün bütün gün sizin yanınızdaydı. Bir şeylerden kuşkulandığına emin misiniz?"

Adoni'nin sorusuyla Aris birden dalgınlaştı. Doğruydı, bütün gün yanındaydı Gökçe. Gece yattığında, ara sıra uyandığında, günün ilk ışıklarında... Başını boynuna gömmüş, kollarını beline sarmış uyumuştı. *Kuşkulansa böylesi bir oyunu sürdürebilir miydi? Hangi alkolün tesiri sağlayabilirdi bunu?*

"Yüzbaşım?"

"T-teğmen?"

"Diyorum ki, Gökçe Hanım'ın kuşkulandığına-..."

"Eminim Teğmen!" dedi Aris, üniformasının yakasını gevşetip komodinin üzerinde duran silahını beline yerleştirdi. "Emin olmasam-..."

"Emin olmasanız? Vaz mı geçersiniz yoksa?"

"Adoni!"

"Yüzbaşım, beni mazur görün ama bence geç olmadan bu kararınızı bir kez daha gözden geçirmelisiniz. Gökçe Hanım kuşkulandıysa direnişçileri uyarabilir. Ve bu olursa plan bizim aleyhimize işleyecektir."

Aris, baskın bir tutumla "Kuşkulanmadı" dedi. "Planın aleyhine işleyeceği taraf da biz değiliz, onlar..."

"Yüzbaşım-..."

"Hadi Teğmen!" dedi Aris, başıyla kapıyı işaret ediyordu. "Geç kalıyoruz. Çıkalım bir an önce..."

Adoni, Aris'e ters ters baktı. Şu omzunda taşıdığı yıldızlar olmasa, ters bakmaktan fazlasını yapardı belki. Kollarından tutup sarsar, bunun bir hata olduğunu, kendi ayağına sıkıldığını ve pişman olacağını söylerdi. Şimdiyse tek elinden gelen, riskli ve dahası yanlış da bulsa mevcuttaki planı korumaktı.

Ezgi'nin yanından ayrılıp öğle saatlerine doğru evine dönen Gökçe, salon kapısından içeri girdiğinde annesi, babası ve abisini kahvaltı masasında buldu. İsmet, çayını yudumlarken gazetesini okuyor, Süreyya kızarmış ekmeğine reçel sürüyor, Gökalp telefonu ile oyalanıyordu.

Gökçe, kendini türlü azarlamalara, tembihlere, üst üste sorulacak sorulara hazırladığından ailesinin bu hali karşısında afalladı. "Afıyet olsun?" dedi, soru sorar gibi.

Ortak bir sesle ortak cevap verdiler. "Sağ oool."

"İyi o zaman?" dedi Gökçe. "Ben geldim de hani?" Bu sözlerine ise hiçbir cevap alamadı. *Neydi bu, bir çeşit tepki mi yoksa sadece kanıksama mı? Gökçe'nin dün geceyi nezarete geçirdiğini düşünmelerine rağmen tek kelime etmeyecekler miydi yani? Adalı ailesi için bu durum sıradan bir meseleye dönüşmüş ve önemsizleşmiş miydi?*

Gökçe, ailesinden bir süre daha tepki alamayınca "Abi?" dedi. "İki dakika bi' konuşabilir miyiz?"

"Kahvaltı ediyorum Gökçe..."

"İki dakika abi!"

Gökalp isteksiz tavırlarla masadan kalkıp Gökçe'nin yanına geldi. "Ne?"

Gökçe, abisini kolundan tutup kenara çekti. "Ne demek *ne*? Abi sen nasıl kabul edersin bunu? Meyhaneye nasıl ortak yaparsın Yüzbaşı'yı? Hani orası direnişçilerle irtibatta kalmak için bir paravandı? Tebdili mekandı sözde? O adam oraya ortakken-..."

"Şüphelenemez!" diye araya girdi Gökalp. "Artık şüphelenemez... Orada bir iş çevirmediğimizi başka türlü kanıtlayamazdım ona."

"İyi abi, kanıtladın şimdi! Zaten artık iş falan da çeviremezsin! Son derece isabetli bir kanıt olmuş..."

Gökalp, işaret parmağıyla Gökçe'nin şakağına birkaç kez dokundu. "Şunu çalıştır biraz... Sana ne diyorum? *Şüphelenemez* diyorum. Bu adamın oraya ortak olması bizim işimize bile yarayabilir. Kimse Yüzbaşı'nın ortağı olduğu bir meyhaneyi didiklemez, girdisine çıktısına karışmaz... Bırakalım, o bizi göz önünde tuttuğunu zannetsin... Öyle sansın. Ama malum bir gerçek var ki sevgili kardeşim... İnsan en çok bizzat gözünün önünde olan şeyi göremiyor. Bu hiç şaşmaz..."

Gökçe başını iki yana sallayıp "Ben de ondan korkuyorum zaten abi..." diye mırıldandı. "Ben de ondan korkuyorum..." Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki Gökalp'in sesini duydu.

"Sen niye tutuklandın yine dün?"

Gökçe arkasını dönüp "Siz onu fark ettiniz mi ya?" diye sordu. "Ben araya kaynadı diye düşünmüştüm..."

Gökalp omzunu silkerek "Valla benim kahvaltıda haberim oldu" dedi. "Zaman aşımına uğradı yani biraz... Bir de hani, ne bileyim... Evden çok nezarete kalıyorsun kızım. Artık bi' haber değeri de kalmadı yani..."

"Haber değeri kalmadı?"

"E öyle... Sen niye girdin içeri onu söyle?"

Gökçe, bir an için doğruyu söylemekle söylememek arasında gidip geldi. *Direnış-39'un talimatıyla Yüzbaşı'nın peşinden tekneyle Yunanistan'a gittim ve tüm geceyi de orada onunla geçirdim* demek, her ne sebeple olursa olsun kolay değildi. Ölçtü, tarttı ve Gökalp'e izahat vermekten vazgeçti. "Yunan askerine mukavemet..." diye geçiştirdi abisini. Kaldı ki, *Direnış-39*'la ilgili konularda görüştüğü, bilgi aldığı ve bilgi verdiği tek bir kişi ve tek bir yer vardı. Onun dışında, grubun içinden bile olsa herhangi biriyle bu tür konuları konuşmaz, kendisine verilen talimat gereğı *emrin bireyselliğini* her zaman korurdu. Bu abisi bile olsa böyle olmak zorundaydı. Zaten bu tür izahatlarla uğraşmaktan çok daha mühim işleri vardı. Tüm odağı, dünden beri bir türlü dinlemeye fırsat bulamadığı telefonundaki ses kayıtlarındaydı. Abisinden gözlerini kaçırarak "Neyse..." dedi. "Ben odamdayım... Sonra konuşuruz..."

Gökalp, kardeşini başıyla onaylarken Gökçe arkasını dönmüş ve hızlı adımlarla holden geçerek üst kata çıkmıştı. Odasına girdiğinde kapıyı kapattı. Çantasından, dün gecedен beri kapalı olan telefonunu çıkardı ve açma tutuşuna bastı. Ancak ekranda 'batarya boş' uyarısını görünce şarjının bittiğini anladı. Masasının başına oturarak telefonu hemen şarja taktı.

Dakikalar sonra PİN kodunu girip telefonu açtığında kalbi heyecandan patlayacak gibiydi.

Hızlıca ses kayıt dosyalarına girdiğinde ise duraksadı. Dün geceki son kaydı Aris teknedede telefonla konuşurken yapmıştı. Bu da en fazla bir dakika sürmüş olmalıydı ama karşısında duran son ses kaydında "3 saat 45 dakika 56 saniye" yazıyordu. *Bu da demek oluyordu ki...* "Kaydı kapatmayı unutmuşum..." diye mırıldandı. Yaşananlar yeterince utanç verici değilmiş gibi bir de telefonun şarjı bitene kadar kayıt altına alınmıştı... *Tekrar tekrar dinleyip tekrar tekrar utansın diye mi?*

Nefesini dışarı verip bir altta ve asıl önemli olan kayda geçti. Bu, Aris'in tekneden ayrılması ve geri gelmesi arasındaki bir saat on beş dakikalık zaman dilimine ait olan kayıttı. *Kimle görüştüğünü ve ne işler karıştırdığını ortaya çıkaracak kayıt...* Gökçe, kaydın üzerine geldiğinde aynı zamanda sesli çeviri programını da başlatmıştı. Önce gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı sonra aldığı nefesini yavaş yavaş dışarı verirken gözlerini de yavaşça açtı.

Şimdi, o tuşa basmıştı:

"Oynat-Çevir."

Kayıt.01.

(Adım sesleri... Adım sesleri... Adım sesleri...)

İlerlet.

(Sessizlik... Sessizlik... Sessizlik...)

İlerlet.

(Adım sesleri... Sessizlik... Araba sesleri...)

İlerlet.

...

...

...

Bir kadın sesi: "Sevgilim! Atla!"

Durdur.

"Ne?" dedi Gökçe. Bu, hiç beklediği bir şey değildi. Yüzü allak bullak olurken öksürür gibi yaparak kaydı devam ettirdi.

Devam et.

Aris: "Bana şöyle demeyi kes!"

Bir kadın sesi: "Nasıl özledim seni!"

Aris: Rita! Acelem var, hadi.

Durdur.

"Rita ha?" dedi, Gökçe. "Ne uyduruk bi' isim... Bunun-... Bunun için gitmiş oraya!"

Devam et.

Rita: "Öpücük yok mu?"

...

...

...

Aris: "Rita biz ayrıldık."

Durdur.

"Belli belli..." dedi Gökçe. "Çok belli!"

Devam et.

...

...

...

Konuşma, Fengari dağlarında muhafaza edilen cephaneliğe ve Aris'in bu cephaneliği kullanarak yapacağı plana geldiğinde Gökçe'nin şaşkırmaları da çoğaldı.

...

...

...

"Ne?!"

...

...

...

"Nasıl ya..."

...

...

...

"Hiiiiiii!"

...

...

...

Durdur.

"Aşağılık şerefsiz!"

Devam et.

...

...

...

Rita: "Sağlam planmış... Peki ya o kız? Neydi adı? Gokse mi?"

Durdur.

"Gokse mi?! Beni nereden tanıyor bu kız? Gokse'ymiş-... Salak!"

Devam et.

Aris: "O-... O nereden çıktı?"

Rita: "Bir yerden çıkmadı. Ne bileyim, o gün fotoğrafını çekmiştim ya, baya gözü kara birine benziyordu... Galiba sonradan da pek uslu durmamış adada. Üstelik Başkan'ın kızı... O da içlerindeyse ne yapacaksın?"

Aris: "Bu-... Bu seni hiç ilgilendirmez."

...

...

...

Durdur.

İlk kayıt bittiğinde, program otomatik olarak ikinci kaydı çevirmeye başladı. Bu, Aris'in teknede yaptığı telefon konuşmasına aitti.

Kayıt.02.

Aris: "Efendim? ... Pansiyonda mısın? Anladım... Hayır, gelemem... Hayır Rita, yanına gelemem... Seni ilgilendirmez... Yarın Atina'ya dönersin... Duydun mu beni? ... Söylediklerimi de unutma... Bana şöyle demeyi kes! ... İyi geceler."

...

Bu noktada Aris telefonu kapatmış, ancak Gökçe ses kaydını sonlandırmayı unuttuğu için kayıt, telefonunun şarjı bitene kadar, 3 saat 45 dakika kadar daha devam etmişti.

...

(Sessizlik... Dalga sesleri... Adım sesleri...)

...

Aris: "Neden gülüyorsun sen?"

Gökçe: "Yooo... Neden güleyim ki? Sen niye gerginsin?"

Aris: "Yooo... Neden gergin olayım ki?"

Durdur.

Gökçe kaydı durdurdu. Zihni duyduklarının ağırlığı altında eziliyor, nefes alamıyor gibi hissediyordu. Koltuğundan fırlayıp camı açtı ve düşünmeye başladı. Rita denen kadın, kendisinden bahsederken "Fotoğraflarını çektiğim kız..." demişti. İşgalden önce buraya gelen gazetecilerin arasında bir kadının sürekli kendisinin fotoğraflarını çektiğini hatırlıyordu Gökçe.

Muhtemelen Rita oydu. Aris'le gönül münasebetleri kadar iş birliği de yapıyorlardı demek ki... Semadirek'te cephanelik olduğunu, Yunanlara karşı ayaklanma başlatmak isteyen Türklerin de bu silahların peşinde olduğunu Rita mı öğrenip Aris'e anlatmıştı yani? *Kimdi ya bu kadın?! Gazeteci mi istihbaratçı ya da sadece Aris'le tekrar barışmak isteyen takıntılı bir ex mi?*

O sırada yağmur yeniden çiselemeye başladı. Gökçe camı kapatıp içeri girdi ama odasına bir türlü sığamıyordu. Durdu, düşündü, volta attı, nefes aldı, nefes verdi. Fayda etmiyordu. Çantasından kullan-at telefonunu çıkardı ve rehberinde "Taksi" diye kayıtlı numaraya "Altıncı caddeye acil taksi" şeklinde mesaj gönderdi. Birkaç dakika içinde talebine olumlu cevap gelince gardıroptan yağmurluğunu aldı ve hızlıca hazırlanıp koşar adım evden çıktı.

Attığı her adımda kulağına, kayıtta geçen konuşmalar geliyor, kimisi adımlarını hızlandırırken kimisi ise yavaşlatıyordu:

"Sevgilim!"

"Cephanelik, işte o geminin içinde olacak..."

"Sevgilim!"

"Bana şöyle demeyi kes!"

"Böylece hem muhtemel silahlı bir kalkışmayı önleyip yeni mühimmatlar elde etmiş olacağız, hem de aynı zamanda o çetelerin elebaşlarını yakalamış olacağız."

"Sevgilim!"

"O deponun peşinde olan kim varsa bir şekilde o gemilerle adadan kaçmaya çalışacak. İşte tam orda enseleyeceğiz hepsini."

"Sanki ayrıldıktan sonra hiç sevişmemişiz gibi..."

"İmroz'da bir baskın daha yersek, görevden alırlar beni."

"Sevgilim!"

"Peki ya o kız? Neydi adı? Gokse mi-..."

Durdu. Başını gökyüzüne kaldırıp yüzüne vuran yağmur damlalarını izledi. Nefes aldı, nefes verdi. Sonra gözleri bir an için kapandı. Şimdi kulağına gelen sesler de görüntüler de değişmişti:

"Bir kez olsun sarılayım sana..."

"Sen ağladığında kendimi çok çaresiz hissediyorum..."

Gözlerini yeniden açtı. Yürümeye devam etti. Kulağında yine Aris'in sesi vardı:

"Annemi öldürdüler çünkü..."

"Altı yaşındaydım..."

"Mezarı bile Gökçeada'da..."

Durdu. Şimdi kulağında art arda yankılanan iki cümle kalmıştı:

"İmroz'da bir baskın daha yersek, görevden alırlar beni."

"İşte tam orda enseleyeceğiz hepsini."

Artık Gökçe için her şey siyah ve beyaz kadar netti. *Ya biri ya diğeri meselesiydi bu.* Yüzbaşı Aris, Türk direnişçileri yakalamak için bir pusu kurmuştu. Pusu başarılı olursa direnişçiler yakalanacak ve adadaki kurtuluş mücadelesi hiç başlamadan bitmiş olacaktı. Fakat pusu başarısız olursa bu kez direnişçiler silahlara kavuşacak ve Yüzbaşı Aris görevinden alınarak Atina'ya çağrılacaktı. Ya biri ya da diğeri meselesi Gökçe için artık bu kadar net, sade ve anlaşılırdı. *Hangisini seçeceği de öyle.*

Adımlarını tekrar hızlandırdığında, Direniş-39'a kaydı dinletmek ve Aris'in planını tersine çevirmek için sabırsızlanıyordu. Çok geçmeden karşısında sileceklerini çalıştırır halde bekleyen taksiyi görünce oraya doğru yürümeye başladı. Saniyeler sonra aracın yanına vardığında etrafa şöyle bir göz atıp taksiye bindi. Omzundaki yağmur damlalarını silerken taksi hemen hareket etmişti. Aynı anlarda şoför koltuğunda oturan Direniş-39'dan Timur'un tok sesi duyuldu:

"Seni dinliyorum."

Öğle sıralarında genel teftiş için merkeze inen Yüzbaşı Aris, yaptığı kısa bir gezintinin ardından Gazeteci Elif'le buluşmuştu. Elif, son günlerde arşivden Gökçeada'yla ilgili yaptığı haberleri, kayda aldığı fotoğraf ve videoları derliyor, içlerinde *antika radyolu adama* dair bir iz arıyordu. *Antika radyolu adam...* Bu ismi muhtemelen daha çok duyacaklardı. 15 Ağustos Meryem Ana Panayırını kana bulayan da oydu, tören günü Yunan askerlerine uyuşturucu veren de, sonrasında askerlere Ezgi'yi işaret edip ona saldırmalarının yolunu yapan da... Üstelik kılık değiştirmekte de uzmandı. Herkes yaşını ve görünüşünü farklı tarif ederken Elif'in yakaladığı bir detay ise bu karmaşık yumağa tutulacak bir uç vermişti; adam, sürekli bir yerlerden müzik duyuyor gibi sağ ayağıyla ritim tutuyordu. *İki tık tık sağa, iki tık tık sola. Bir tık arkaya, bir tık öne.*

Bunu keşfeden Elif, o günden sonra Yüzbaşı Aris'in isteği üzerine arşivdeki tüm görüntüleri taramış ve adama dair yeni izler peşine düşmüştü. Elde ettiği çok bir şey yoktu, yine de ilgili dosyaları belleğe aktarmış, edindiği izlenimlerle birlikte belleği Aris'e teslim etmişti.

Elif'le yolda rast gelmiş gibi tokalaşan Aris, avcunun içine aldığı belleği hızlıca cebine yerleştirdi. "Teşekkür ederim" dedi, samimi bir tonda. "Dikkatini çeken bir şey var mı içlerinde?"

"Pek sayılmaz" dedi, Elif. "Beş yıldır gazeteciyim burada. Gittiğim her haberden video kaydı alırım. Genelde hep tanıdığım insanlar var içlerinde... Esnafı, siyasetçisi, bakkalı, çakkalı... Bana şüpheli gelen biri olmadı pek. Tabii yine de *acaba mı* dedirten birkaç kişi var. Notlar aldım zaten onlar için..."

"Hepsini inceleyeceğim. Tekrar teşekkür ederim."

Elif, "Rica ederim" dedi. Sonra bakışları caddenin karşı tarafına kayınca gözleri hafifçe kısıldı. Yüzünde oluşan tatsız bir ifadeyle "Ben gideyim artık..." diye mırıldandı. "Hiç çekemeyeceğim kendisini şu an..."

Aris, Elif'in baktığı yöne kafasını çevirince Şule'yi gördü. Kliniğinin hemen önünde Aris'e doğru el sallıyor, karşıdan karşıya geçmek için caddedeki trafiğin yavaşlamasını bekliyordu.

Aris de Şule'ye el sallamaya başlarken bir yandan da Elif'in tepkisini anlamaya çalıştı. "Görünüşe bakılırsa Şule Hanım'ın ismi, 'adanın nefret edilenleri listesi'nde bizden hemen sonra geliyor..."

Elif imayla gülümsedi. "Nişanlımla yatan bir kadını başka hangi listeye koyacaktım?" Aris'in şaşırarak kaşlarını çattığını görünce "Kusura bakmayın, özel oldu biraz" dedi. "Ben gideyim... Hoşça kalın."

Elif, Aris'in şaşkın bakışları arasında arkasını dönüp hızlı hızlı yürümeye başlarken Şule, karşıdan karşıya geçmiş Aris'in yanına gelmişti. "Yüzbaşım!" dedi, kızıl saçlarını omzunun arkasına atarak Aris'e elini uzattı. "Nasılsınız?"

Aris, Şule'nin elini sıktı. "İyiyim Şule Hanım, ya siz?"

"İyilik biz de ne olsun, iş güç idare ediyoruz da, şey-... Hayırdır? Ne konuşuyordunuz o manyakla?"

"Manyak?"

"Aman, gazeteci kız işte... Elif. Hasta o, sorunları var biraz. Hakkımda bir şey falan dediyse hani, kale almayın hiç... Neyse... Eee, hiç yoksunuz ortalarda?"

"Günler biraz yoğun geçiyor, evet..." dedi, Aris. "Bu arada rastlaşmamız iyi oldu. Yavru bir köpek için birkaç oyuncak almak istiyorum... Kliniğinizde vardır diye düşündüm?"

"Aaa! Olmaz olur mu?" Şule, eliyle kliniği işaret etti. "Buyrun lütfen... Hem yağmur da çiseliyor, ıslanmayın, gelin böyle... Bu arada köpeğiniz

olduğunu bilmiyordum. Aşk olsun, insan söyler..."

Aris, Şule'yle birlikte kliniğe doğru yürümeye başladı. "Çok eskiden Dogo bi' oğlumuz vardı... Ama bu yeni. Birkaç aylık daha, Rot cinsi bir dişi..."

Kliniğe geldiklerinde Şule, eliyle oyuncak raflarını işaret ederken "Ne güzel..." dedi. "E getirin öyleyse müsait bir zamanda bakalım durumuna? Ya da isterseniz ben de gelebilirim?"

"Yaa?" dedi Aris. Şule'nin gösterdiği raflardaki oyuncaklara bakıyordu. "Oyle mi dersiniz?"

Şule, parıldayan gözlerle "Yani..." dedi. "Hem biraz laflamış oluruz..." Aris'in oyuncaklarla ilgilenmeye devam ettiğini görünce "Ya da..." diye ekledi. "Şöyle de yapabiliriz. İstersen... Sen diyorum artık. Resmiyeti hiç sevmem... Miniği da al akşam bana gelin? Benim ev yarı klinik sayılır. Orada daha detaylı şey yaparız..."

Aris, raftan aldığı küçük bir topu avcunun içinde incelerken "Oyle mi?" dedi, ilgili bir tonda.

Şule gülümsedi. "Öyle tabii... Bir şeyler falan içeriz, ne bileyim... Değişiklik olur." Aris'in yanına doğru birkaç adım atarak, omzunu raflara dayadı ve bakışlarını Yüzbaşı'ya dikerek hevesli bir tınıda sordu. "Eee, ne dersin?"

Gökçe, kaydı kapattığında "Kısaca durum bu, Timur..." dedi. Şüphe çekmemek için market alışverişi yapmış, poşetleri bagaja yerleştirip tekrar taksiye binmişti. "Direnişçilere kurulan iğrenç bir pusu bu!" diye devam etti konuşmasına. "Semadirek'teki cephaneliğin peşinde olan kim varsa, hepsini tuzığa çekecekler! Önce dağda cephanelik bulundu diye haber yaptıracaklar sonra da el altından silahların Semadirek'ten Atina'ya nakledileceğini duyuracaklar... Buna engel olmak isteyenler de Kuzu Limanı'ndan kalkan ticari gemilerle Gökçeada'dan kaçmak isteyecek... Yunan askerleri... Hepsini... Hepsini orada yakalayacak! Kim varsa... Direnen, mücadele eden kim varsa enseleyecekler! Bunlar olurken, herkesin gözü kulağı Kuzu Limanı'ndayken, cephaneliğin olduğu geminin rotası ise Uğurlu Limanı olacak. Nakliye gemisi gibi sessiz sedasız oraya yanaştıracaklar gemiyi... Silahları doğrudan Gökçeada'ya getirecekler! Peki neden sence? Neden sadece el koymakla yetinmiyorlar da burnumuzun dibine kadar getiriyorlar o kadar silahı? Evet... O silahlar bizim için çok şey ama onlar için değil ki!

Bir ülkenin ordusundan bahsediyoruz... Buna ihtiyaçları yok ki! Öyleyse neden?"

Şoför koltuğunda oturan Timur, "Senin bir tahminin var sanırım?" dedi.

Gökçe başını salladı. "Milisler... Baştan beri plan buydu. Kayıтта o kısımdan bahsetmiyorlar ama ya silahlar Türk direnişçileri avlayan milislere gidecek ya da-..."

"Ya da?"

Gökçe yutkundu. "Ya da milisler Gökçeada'ya gelecek."

Timur, "Sen içini ferah tut" dedi. "Olmayacak öyle bir şey."

Gökçe'nin kaşları aklına bir şey gelmiş gibi çatıldı. "Peki ya diğerleri kim? Yüzbaşı kayıтта silahların peşinde olan başka bir gruptan bahsediyor... Meselenin Direniş-39'u aştığını söylüyor. Eğer bu doğruysa o halde kim-..."

"Gökçe Hanım!" diye araya girdi Timur. "Sen yapman gerekeni yaptın. Bundan sonrası bizde. Sen ötesine berisine karışma... Kim kimi aşılıyor, kim kimi alt ediyor görecekler yakında."

"İyi de-..." Gökçe bir an duraksadı. Gözleri, taksinin camından dışarıya takılmıştı. Şule'nin veteriner kliniğinin önünde önce Yüzbaşı Aris'i gördü. Elinde bir poşet tutuyordu. Hemen arkadan Şule göründü. Aris'e gülümseyerek heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. "Aşağılık!" dedi Gökçe, sıkıldığı dışlarının arasından. "İlla oraya gitmiş..."

Timur, Gökçe'yi anlamadı. "Bir şey mi dedin?"

"Yok!" dedi Gökçe. Bakışları hala camdan dışarıdaydı. "Beni eve bırakır mısın artık? Başka anlatacağım bir şey de yok zaten-... Gideyim ben!"

O sırada telefonunu eline almıştı ki, Şule'nin beş dakika önce gönderdiği mesajı gördü. Aris'in klinikte oyuncaklara bakarken fotoğrafını çekmiş, altına da oldukça coşkulu bir mesaj döşemişti:

"Ağağağağa Gökçeeee bak kliniğe kim geldi! Allam ölçem heyecandan! Tipe bak sarı pipi ksdfksf ısırp yicem her yerini dkhskfhk bu ne ya bu ne?! Offf oyuncak top bakıyormuş köpeğine bide bugünde köpeğe özendik aq neyse akşam için bana çağırdım inş sönecek bu yangınlar ya da daha da harlanır mı bilmem skdfksdf kızma ama bak tamam mı anlaştık senle hatırlatırımmmm :)"

Gökçe, elinden telefonunu fırlatır gibi attı. Tırnaklarını sinirle avcunun içine geçirmişti. "Sönecekmiş yangını-..." diye mırıldandı ağzının içinden. Sonra kulağına Rita'nin sesi takıldı. "*Sevgilim!*" Neden düşünüyordu şimdi bunları? Eliyle ensesini sıvazlayıp yağmurluğunun önünü açtı. Terlemeye başladığını hissediyordu. Başını arkaya çevirdiğinde Aris'in Şule'nin

yanından uzaklaşmaya başladığını gördü. Taksi ilerledikçe arkada kalan Aris giderek küçülüyordu. En sonunda gövdesi cadde üzerinde görünmeyecek kadar göz takibinden çıktığında Gökçe önüne döndü. İçine yersiz bir sıkıntı yerleşmişti.

"Şey-..." dedi yarım yamalak bir sesle. "Silahları-... Ele geçireceksiniz, değil mi?"

Timur, "Buna karar verecek olan ben değilim, biliyorsun" dedi. "Ben sadece aracıyım."

"Anladım. Ama yaparsanız, bu sadece silahlar için olacak dimi? Sadece silahlara el koyacaksınız... Bu kadar, dimi?"

"Ne demek o?"

"Yok bir şey!" dedi Gökçe gergin bir tonda. "Durdurur musun arabayı, ineceğim ben."

"Eve kadar-..."

"Gerek yok. Teşekkür ederim."

Timur, taksiyi durdurduğunda Gökçe araçtan kendini atar gibi indi. Bagajdaki poşetleri bile adamın seslenmesiyle geri dönüp almıştı. *İçini kemiren, aklını dalgınlıklara sürükleyen bu saçma şey neydi?*

Gökçe, aklında sorular elinden poşetlerle yalpalaya yalpalaya yürürken Timur, bileğindeki cihaza eğildi ve görüşmenin sona erdiğini Direniş-39 ekibine bildirerek "İrtibat sonlandı" dedi. "Görüşmemizin kaydını hemen gönderiyorum size."

Hattın ucundan gelen ses, "Anlaşıldı" diye cevap verdi. "Yönetim konuyu değerlendirip karar almadan gruptan hiç kimsenin bu bilgiden haberi olmayacak."

Timur bir kez daha bileğine eğilerek "Emredersiniz" dedi. "Sizden haber bekliyorum."

Top, artık Direniş-39'un üç kişiden oluşan beyin takımındaydı. Gökçe'nin ulaştığı bilgiler önemliydi ancak ne olursa olsun koskoca bir cephaneliği ele geçirmek, ha deyince karar verilecek bir mesele değildi. Tüm riskleri gözetmeleri, planın her aşamasını yönetmeleri ve bunları yaparken en ufak bir gizlilik ihlaline müsaade etmemeleri gerekiyordu. Zira bu duyum, Nutuk Hareketi'ne ulaşırsa cephaneliğe herkesten önce onlar el koyardı. Ve Direniş-39'un böyle bir şeyin ihtimaline bile tahammülü yoktu. İki grup, sözde aynı amaç uğruna savaşıyorlardı ama yöntem hususunda asla anlaşamıyorlardı. Nutukçular, strateji gütmekten savaşmayı unutmuş, derinden gidelim derken büsbütün yavaşlamış, gürültü patırtı çıkarmadan

ülke kurtarılacağını sanan ılık akıllı aristokratlardı. Cephaneliği onlar ele geçirirse Yunanlara karşı kullanmak için, bir kırk yıl daha beklerlerdi. Nedense onlara göre şartlar bir türlü olgunlaşmıyordu çünkü. Ya da masa başından atıp tutmak kolaylarına geliyor da sıcak savaşa cesaret mi edemiyorlardı? Neyse ki her iki ihtimalde de vatani nasıl savunacaklarını, toplumdan kopuk bu elitlerle tartışacak değillerdi. Cephaneliği onlara bırakmaya da hiç niyetleri yoktu.

Akşam yemeği vakti telefonu çalan İsmet Başkan, ekranda bir süredir Gökçe'nin peşine taktığı Ali'nin ismini görünce masadakilerden müsaade isteyip aramayı cevapladı. Bir yandan da salondan uzaklaşarak terasa doğru yürüyordu.

"Bir gelişme mi var?" diye sordu Ali'ye. Bu saatte arıyorsa önemli bir şey olmuş olmalıydı. Zira Ali ne zaman arasa muhakkak bir şey yumurtluyordu. Şimdiye dek Gökçe'nin adada attığı her adımı İsmet'e bildiren oydu. Kızının önce karargah saldırısına karıştığını söylemiş sonra onun yerine İsmet'in talimatıyla saldırıyı üstlenmişti. Ezgi'yle Gökçe'nin Şule'de değil, Yüzbaşı Aris'te kaldığını İsmet'e ispiyonlayan da Ali'ydi. En son haberini ise dün getirmişti. *Gökçe tutuklanmadı*, demişti. Öyleyse tüm gece neredeydi? İsmet, bu sorunun cevabını öğrenene kadar Gökçe'ye tek kelime etmemeye karar vermişti. Bu telefonun sebebi de muhtemelen buydu.

Ali, "Başkan şimdi şöyle ki..." dedi, heyecanlı bir sesle. "Nerede, ne yaptığını bilmiyorum ama... Aldığım duyuma göre bu sabah Yüzbaşıyla tekmeden inerken görmüşler Gökçe Hanım'ı-..."

"Ne diyorsun oğlum sen? Kim görmüş?"

"Valla Başkanım-... Bizim simitçi Rıza görmüş... İşte, Kaleköy'deki tekmeden birlikte şey yapmışlar ikisi Yüzbaşı Aris'le... Bir de Gökçe Hanım, Yunan ordusu şeysi giyiyormuş..."

"Ne-..."

"Başkanım... Şimdi şöyle ki... Gökçe, sırtında 'Yunanlık ne güzel!' mi ne, öyle bir şey yazan bir tişört gibi bi' şey giyiyormuş..."

"Ali... Saçmalama oğlum..."

"Başkanım, valla öyleymiş... Hatta bi' de, kucaklarında şey varmış-..."

"Ne varmış?!"

"Kedi, Başkanım..."

"Ali... Oğlum kafan mı güzel senin?"

"Yok Başkanım, iki tek attım ama-..."

"Ali!"

"Emredin Başkanım?"

"Kapat Ali... Kapat telefonu..."

İsmet, ne düşüneceğini şaşırarak yemek masasına geri döndüğünde, sandalyesine oturur oturmaz bakışlarını kızına kenetledi. Dakikalardır ağzına tek lokma sokmamıştı Gökçe. Tabağındaki tavuğu parça pinçik etmiş ama ağzına bir çatal bile götürmemişti. İsmet, Gökçe'yi bir süre izledikten sonra ellerini masanın üzerine birleştirip kızını bir güzel yemledi. "Yüzbaşı aradı az önce beni..." Gökçe daldığı dipsiz kuyudan hızla çıktı ve bakışlarını babasına doğrulttu. "Her şeyi anlattı bana..."

"Ne-... Neyi-..."

"Gökçe!" dedi İsmet. "Dün gece nerede olduğunu biliyorum, kızım. Artık daha fazla gözümüzün içine baka baka yalan söyleme istersen..."

"Aşağılık pislik!" Gökçe elindeki çatalı masaya vurdu. "Ne anlattı sana? Hı? Kim bilir nasıl çarpıttı, dimi?! Ne dedi? Hı? Onun şey yaptığı gibi değil çünkü-... Ben keyfimden gitmedim Yunanistan'a!"

Süreyya, İsmet ve Gökalp aynı anda aynı kelimeyle şaşırdı. "Ne?!"

Masa birden hareketlenirken İsmet, öfkeyle "Ne Yunanistan'ı Gökçe?" dedi. "Ne diyorsun sen kızım?"

Gökçe, alt dudağını dişleyerek "Allah kahretsin..." diye mırıldandı. "Sen-... Baba, sen yemledin beni! Yüzbaşı falan aramadı dimi, seni!" Yavaşça sandalyesinden kalkmış, geri geri adımlamaya başlamıştı. "Ne kadar ayıp yani bu yaptığın..."

"Gökçe, buraya gel!" diye bağırdı İsmet.

Süreyya tansiyon aletini aramaya başlarken Gökalp de kardeşinin peşinden gidiyordu. "Gökçe!" Ama Gökçe hepsinden önce davranarak birden hızlandı ve holden koşar adım geçerek kapıdan fırlarcasına kendini dışarı attı.

İsmet, merdivenlerin başına geldiğinde Gökalp'e komut verir gibi "Yakala şunu!" diye seslendi.

Gökçe, tam bahçe kapısına gelmişti ki bileğinden geriye doğru çekildiğini hissetti. "Abi! Bırakır mısın?" dedi sitemli bir sesle.

Gökalp başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun Gökçe Hanım... Anlatacağın her şeyi! Yürü..."

"Abi!" Gökalp içeri çektiğinde Gökçe ayak diretiyordu.

"Yürü, dedim!"

"Ya, abi!"

Gökalp, Gökçe'nin bileğini bırakarak öfkeyle "Ne haltlar karıştırıyorsun kızım sen?" diye sordu. "Hani nezaretteydin sen? Ne Yunanistan'ı?"

Gökçe nefesini dışarı üfleyerek ayaklarını sinirle yere vurdu. "Of..." dedi, eliyle yüzünü sıvazlayarak. "Of..."

"Oflama bana!"

Etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra "Tamam..." dedi Gökçe. "Anlatacağım... Ama kimseye tek kelime etmeyeceksin."

Gökalp'in yüz ifadesi birden değişti. "Tamam... Anlat sen yeter ki."

Gökçe derin bir nefes verdi ve mavi gözlerine yerleşen tedirginlikle abisinin kulağına eğildi. Yunanistan'a neden gittiğini, sebepleri ve sonuçlarıyla birkaç cümlede hızlıca özetledi.

Semadirek, cephanelik, Türk gruplara kurulan tuzak...

Artık bu sırrı, Direniş-39'un dışında bilen bir kişi daha vardı.

Gökalp.

Saatler sonra Gökalp'in telefonu bu sayıya bir kişi daha eklenecekti.

Yusuf Müdür.

Oyun büyüdükçe oyuncular da artıyordu. Artık kazanan büyük kazanacak, kaybedense muhakkak büyük kaybedecekti.

Gökçe, kendisini odasına kapatmış, gecenin kalanını, tüm suallerden uzakta yatağının içinde geçirmeyi düşünüyordu. Yaptıkları anlaşma gereği, İsmet ve Süreyya'nın ecel sorularını cevaplayan ise abisi Gökalp olacaktı.

Yazdıkları hikaye, aşağı yukarı şöyle bir şeydi:

"Gökçe, Yüzbaşı'nın bir şeyler çevirdiğini düşünerek onu takip etmiş, tekneye bindiğini görünce peşinden gidip içeri saklanmış. 'Herhalde adadaki koylardan birine gidiyor' diye düşünmüş ama gözünü açıp kapayınca kadar kendisini Semadirek'te bulmuş... Halbuki Yüzbaşı sadece bir arkadaşıyla görüşmek için gitmiş oraya. Sonra bir de bakmış, Gökçe de teknedeki! Zaten hiç istemeden, hiç ama hiç farkında bilmeden Yunanistan'a geldiği için üzgünmüş Gökçe. 'Hemen geri dönelim!' demiş. Yüzbaşı da 'tamam' demiş ama sonra birden dengesini kaybedip anahtarı denize düşürmüştü. O yüzden hemen dönememişler. Gökçe, ailesine ne diyeceğini düşünürken Yüzbaşı da demiş ki, 'En iyisi ben seni tutukladığımı söyleyeyim?' Gökçe mecburen kabul etmek zorunda kalmış. Girmiş kamaraya, kendisini kilitleyip uyumuştur. Hava aydınlanınca da hemen yola çıkmışlar zaten."

Gökçe, başına yorganını çekmiş abisinin anlattıklarına babası ve annesinin ikna olmasını umarken gökyüzünde art arda şimşekler patlıyordu.

O sırada şimşek seslerine salondan gelen İsmet'in gürlemesi de eklendi. "Bir de üzerinde '*En büyük Yunanistan*' yazan pantolon giymiş Gökçe!"

"Yuh!" dedi Gökçe, başındaki yorganı yukarı kaldırmış, gözlerini yerdeki çantasının içine koyduğu hırkaya dikmişti. "Hırka bi' kere o... Ayrıca tam olarak öyle de yazmıy-..."

Derken İsmet'ten bir gürleme daha geldi. "Kucağında da kedi varmış!"

Gökçe, ağzını kırıştırarak "Köpek bi' kere o... Adı da Nisi!" diye mırıldandı. O an kendi sesini, kulağına gelen Aris'in sesi takip etti. "*Niki ve Nisi... Sanırım artık o da senin gibi adayı isminde taşıyacak.*" Yüzünde tebessüm belirir gibi olmuştu ki aklına tekrar Şule'nin mesajı düştü. "*Akşam için bana çağırdım inş sönecek bu yangınlar ya da daha da harlanır mı bilmem.*"

Birden yatağından fırlar gibi kalktı. Saate baktığında akşam 9'u gösteriyordu. Omzuna kot ceketini alarak odasının kapısını yavaşça araladı. Salondan gelen seslerle ritmik adımlar atarak dış kapıya doğru yürüyordu ki, annesiyle burun buruna geldi.

"Bir yere mi gidiyorsun kızım?"

"Hiç... Şey... Hava alacağım biraz da..."

"Ne oluyor sana Gökçe?" dedi Süreyya, kollarını bağlamış, sorgulayıcı gözlerini kızının yüzüne dikmişti. "Ne bu haller?"

"Ne hali anne ya? Bi' hava alacağım alt tarafı..." diyerek annesinin geçiştirdi Gökçe. Kapıyı açtığında ise Süreyya'nın arkadan sesini duydu.

"Hala anlatmayacak mısın bana?"

"Neyi?"

Süreyya, kapıyı yavaşça kapatarak "O mendili Yüzbaşı'ya niye verdiğini?" diye sordu.

Gökçe'nin yüzü birden renkten renge girdi. "Ne mendili?"

"Gökçeee..."

"Of anne... Çekilir misin önümden?"

"Yıllardır saklıyordun sen o mendili. Bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Gökçe derin bir nefes verip "Eee anne?" dedi. "Ne diyeyim, istiyorsun?"

"Küçücükten daha..." dedi Süreyya, sesini alçaltarak. "O Leo denen Rum çocuğa mendili veremedin diye, aylarca ağladın o zamanlar... Kimseye dokundurtmadın bile... Şimdi yıllar sonra-..."

"Kurtuldum!" diyerek fısıldadı Gökçe. Gözlerini kocaman açmış, kendisini ispatlamaya çalışır gibi hızlı hızlı kafasını sallıyordu. "Benim için kötü bir anıdan ibaretti sadece... Baktıkça boğuluyordum. Onun içine yıllarca kin kustum ben-... Öyle bir mendil, bir düşmanın avcundaki yaradan çok nereye yakışırdı? Üstelik o yarayı ben açmışken..."

"Ne?"

Gökçe övünür gibi gülümseyerek "Tören günü tokalaşırken bıçakladım onu" dedi. "Kürsüde o konuşmayı yaparken avcundan oluk oluk kan akıyordu..."

"Allah'ım aklıma mukayyet ol sen benim..."

"Amin amin..." dedi Gökçe. "Hepimizin!" Kapıyı tekrar açtı ve merdivenlere yöneldi. "Babamlara bir şey deme!" diye seslendi annesine. "Yarım saate gelirim ben..."

Süreyya düşünceli bir tavırla "Gökçe..." dedi.

"Efendim anne?"

"Dedin ya az önce... *Yıllarca kin kustum o mendile*, diye... Sadece kin kusmadın. Biliyorsun, dimi bunu?"

"O-... O ne demek ya?"

"O mendile bakarak, o çocuğun seni sevmesini bekledin..."

"Abart anne, abart..."

"Gökçeee..."

"Ya ne?! Gökçe, Gökçe, Gökçe..."

Süreyya, birkaç basamak aşağı inerek gülümsedi. "Sana o zamanlar sormuştum. *Kızım*, dedim... *Ne var yani bu mendilde bu kadar?* Senin tabii aklın beş karış havada... Bir gün bileğine sarıyorsun mendili, bir gün saçına bandana yapıyorsun... Sırf o çocuk beğendi, diye... Ben öyle sorunca bana dedin ki, *anne ben o mendilde umut görüyorum...*"

Gökçe yutkundu. "Hatırlıyorum... *Leo'ya hediye et o zaman*, diyen de sendin... Ama sonra ne oldu? Yanında başka bir kız vardı. Mendilde gördüğüm umut da çöp oldu, gitti. O günden sonra o mendile ne zaman baksam hep kötü şeyleri hatırladım ben... Aptal gibi ağladığımı, nefessiz kalana dek koştuğumu, bayılana kadar atlıkarıncaya bindiğimi... Gözümü hastanede açtım o gün!"

"Biliyorum..."

"Biliyorsun anne, evet... O zaman bana çocuk aklımla ettiğim laflarla gelme. *Umut görmekmiş!* Öyle bi' dünya yok... Senin o umut dediğin şey, benim kurtulmam gereken bir yükten fazlası değildi!"

Süreyya başını sallayarak "Bu yüzden mi biraz da Yüzbaşı taşısın istedin?" diye sordu.

"Neyi?"

"Yükü..." dedi, Süreyya. "Umudun yükünü?"

Gökçe bocalar gibi gözlerini kıstı. Ağzının içinden "Saçma sapan konuşuyorsun anne-..." diye mırıldandı. "Gerçekten... Saçma sapan... Şeyler..." İmalı bir ifadeyle yüzüne bakan annesini geride bırakıp merdivenlerden inerken hala kendi kendine söyleniyordu. "Saçmalık... Umudun yüküymüş-... Sanki ben sakla dedim, ona... İster atsin ister sakl-..." Duraksadı. Gözlerinin önüne sallanan bir kolye, kulağına Aris'in sesi gelmişti. "*Bununla ne yapacağına da sen karar ver. İster tak ister sakla istersen at... Hangisinin daha doğru olduğunu benden daha iyi bilirsin... Pruvada tanrılara seslenen sensin.*" Tutunduğu tırabzanları sıktıkça sıkıyordu. "Yeter artık ya..." diye mırıldandı kendi kendine. "Yeter, ne oluyor..."

Daha önemli soru ise *nereye gittiğiyle* ilgiliydi. Çünkü gözünün önüne gelen güzergahta Şule'nin evi vardı. *Ne yapacaktı? İkisini basmaya mı gidiyordu yani?* "Yok!" dedi kendi kendine. "Yok olmaz..." Önce birkaç basamak yukarı çıktı sonra yine aşağı indi. Şule'yle bir kez daha konuşmalı, bunun hiç iyi bir fikir olmadığını, ileride pişman olacağını söylemeliydi. Yüzbaşı'yla o şekilde bir münasebete girmemeliydi Şule. *Ne kadar uygunsuzdu bu!* Başını hızlı hızlı salladı ve kendini aldığı karara ikna ederek dış kapının kulpuna uzanmıştı ki, kapı birden içeriye doğru açılıverdi.

Pervazda diklen Şule, "Ay!" diye bağırdı. "Ödüm koptu be!"

Gökçe ondan daha şaşkıındı. "Şule? Sen... Sen ne arıyorsun burada?"

"E seni bi' göreyim dedim ya, ne zamandır görüşemedik ama sen bir yere gidiyordun sanırım?"

"Hayır da..." dedi Gökçe, zayıf bir sesle. "Şey-... Sen... Yani siz... Şeyle bu gece-..."

"Üf!" Şule yüzünü ekşitti. "Aman bırak şunu!"

Gökçe merakla "N'oldu ki?" diye sordu. "Mesajda gayet hevesliydin..."

"Hevesliydim!" dedi Şule. "Ay gel şöyle, bi' sigara içeyim..." Pervazdan geri adımlayıp bahçeye çıktı. Çantasındaki paketten bir tane sigara aldı. Dudağının arasına sıkıştırdığı sigarayı ateşlerken "Ben öyleydim..." diye ekledi. "Ama beyefendinin *şeyi* çok değerliymiş..."

Gökçe, yüzüne gelen sigara dumanını eliyle iterek "Nasıl yani?" diye sordu. "Anlatsana şunu doğru düzgün..."

Şule, sigarasından bir nefes çekerek omzunu duvara yasladı. "Reddetti kız beni..." dedi, inanmamış gibi. "Ciddi ciddi reddetti yani baya... Önce sakın sakın dinledi. İşte *gelirsin bana, otururuz falan* dedim. O da gayet makul karşılar gibi *aaa öyle mi, aaa böyle mi* diye diye dinledi beni... Herhalde dedim, gelecek bu. Sonra artık tam gidiyor klinikten... Dedim *Arisciğim, hani kaçta gelirsin falan... Ona göre şey yapayım, bileyim yani, ona göre bekleyeyim...* Kız... Yüzüme baka baka *hiç bekleme* dedi. Bi' de neymiş... *Yüzbaşı* dememi tercih edermiş... Mesafeli olmak her zaman iyiymiş... Götüm!"

Gökçe, hayret içinde "Öyle mi dedi?" diye mırıldandı.

"Yaa... Salağa bak... Altın kaplamalı herhalde şeyi... Siktirsin gitsin yaa..." Sigarasından bir fırt daha çekti. "Kendini ağırdan satan erkeklere hiç gelemem... Oldu amına koyim yani, her şey bitti, bi' de sizin sikiniz için yalvaracağız... Ayarımı bozdu salak. Birileri çok götünü kaldırmış ama belli... Artist." Gökçe'nin sessizleştiğini görünce "Hop!" dedi. Sigarayı tuttuğu elini birkaç kez ileri geri oynattı. "Aramıza dön..."

"Buradayım ya..."

Şule iç çekerek "Öyle işte..." dedi. "Arkadaşın ilk defa reddedildi... Bu da değişik bir tecrübe oldu tabii... Bu arada ne diyeceğim sana... O salak gazeteci kız var ya, Elif... Onu gördüm bugün. Yüzbaşı'yla tokalaşıyorlardı. Gerizekalı, tüylerim diken diken oluyor o kızı görünce..."

Şule konuşuyordu ama kelimelerinin Gökçe'ye ulaştığı pek söylenemezdi. Birkaç dakika içinde binbir farklı duyguya girip çıkan Gökçe, kapkara bir boşluğun dibine düşmüş gibi hissediyordu. Önce gerilmiş sonra tuhaf bir şekilde rahatlamış ardından rahatladığı için gerilmişti. *Nasıl bir paradokstu bu?* Bir mendilin içinde hem yükü hem umudu görmek gibi. *Neydi bu?* Yüzbaşı Aris, Şule'yi reddetmişti. Gökçe, şimdiye dek bunun ihtimalini bile hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Sanki Şule çağırdığı anda Aris tereddütsüz koşacaktı. Çünkü Aris her şeyden önce bir erkekti. Sonra askerdi. Sonra komutandı. Ve sonra işgalciydi. İşgalci bir ordunun komutanıydı. İşgalci bir odunun komutanı, işgal ettikleri bir adayı kendi malı gibi görmeliydi. O adayı, üzerinde yaşayan insanları, kadınları, güzel kadınları... Şule gibi bir kadın ona kollarını açıyorsa koşa koşa gitmeliydi. Algoritma böyle çalışmıyor muydu? *Sıralamada mı hata yapmıştı yoksa kurduğu mantıkta mı?* Yüzbaşı Aris tüm şartları

karşılmasına rağmen bu şablona neden asla oturmuyordu? Bir de Şule'den ona ismiyle hitap etmemesini istemişti. Daha bu sabah Semadirek'te '*Benim adım Aris*' diye bas bas bağırان başkası mıydı? Şule'nin söylemesinden neden rahatsız olmuştu ki? Ya da... *Ya da neydi?*

Gökçe, girdap gibi içine çekildiği sorulardan gece boyu kurtulamadı. Şule sigarasını içerken, sigarayı söndürüp içeri girerken, Şule'nin peşinden merdivenleri çıkarken, mutfakta birer fincan kahve içerken sonra Şule'yi geçirirken ve sonrasında odasına dönüp yatağına uzanırken, aklının bir köşesinde hep aynı sorular vardı. Cevap aradıkça, didikledikçe, düşündükçe sanki başının orta yerine paslı bir tırpan vurulmuş gibi dehşet bir ağrıyla sarsılıyordu.

Gece 3'e doğru ilaç alıp yeniden uyumayı denedi. Abajurunu söndürmüş, yorganını üzerine çekmişken yumduğu gözlerinin önüne hayal meyal görüntüler gelmeye başlamıştı. Hepsi, dün gece güvertede sızıp kaldığı anlara aitti... Uykusundan sıçrayarak kalktığını hatırlıyordu. Aynı kâbusu görmüştü yine. *Atlıkarıncadan düştüğü günü...* "Çok acıyor..." demişti, ağlamaklı sesiyle. Sonra gözünün önüne Aris geldi. Yavaşça doğrulduğunu ve onu minderlerin üzerine geri çekip yatırdığını anımsadı. Kollarını beline kenetleyerek arkasından sımsıkı sarıldığını, başını boynuna yerleştirip kulağına "Artık acımasın..." diye fısıldadığını... Bunları anımsaması hiç iyi değildi. İyi değildi. Gerdanına dolan şarap kokulu nefesi, gövdesini sarmalayan iri elleri anımsıyordu. Sırtında hissettiği sıcaklığın ve kalçalarını bastıran sertliğin kısılcacında, tüm kâbuslarından arınıp nasıl da tatlı uyuduğunu anımsıyordu... Anımsadıkça midesinden rahmine doğru uzanan korkunç bir karıncalanma hissediyordu. Bu, neydi? *Rahatsız ediciydi*. Neydi bu? *Rahatsız edici, saçma ve gereksiz...*

Yatağında kaç kere döndü, kaç kez saate baktı, kaç defa ayaklanıp odasında turladı ya da tüm bunları kaç defa *rahatsız edici saçma ve gereksiz* buldu... Emin değildi. Nihayetinde gözlerini yumduğunda hava neredeyse ağarmak üzereydi. Uyumalıydı. Uyandığında, zihnindeki karmaşanın biraz olsun dağılmasını umarak uyumalıydı. *Rahatsız edici, saçma ve gereksiz* her şeyden arınarak uyumalıydı...

«——Από την Ίμβρος——»

10. Bölüm/2: Galip ve mağlup - II

★ EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN
LÜTFEN OY VERİN ★

İTHAF:

KA evreninin bir diğer bestisi, yürüdüğüm her yolun önünde bayrak tutan, minik ve tatlı kuş Jaloş'um... İthafılar sana drisakborg ♡ İyi ki varsın! (:

«——Από την Ίμβρος——»

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▷ ▷ ▷

16 Eylül 2039 - Gökçeada

Yüzbaşı Aris, üzerindeki siyah sweatshirtün kapüşonunu başına çekmiş, ince ince çiseleyen gri gökyüzünün altında sabah koşusuna çıkmıştı. Attığı her adımda, kulaklığından kulaklarına dolan müzik sesinin, hafızasına yerleşen ısrarcı vesveseleri bastırmasını umuyordu. Hepsi Adoni yüzündendi. Teğmen'in yarın Türk direnişçilere yapacakları baskınla ilgili manasızlar tereddütleri vardı. Oysa Aris böyle düşünmüyordu. Akli rahattı. *Her konuda rahattı.* Bir oyun kurmuş, ortaya büyük bir ağ atmış ve o ağa dolanacak balıkları bekliyordu. Yolu, yöntemi önemli değildi. Önemli olan sonuçtu. Sonuca nasıl vardığı değil. Muhakemesinin bir ucunda da Gökçe vardı tabii. Bir gece önce kollarının arasında uyuttuğu, kâbuslarına ortak olduğu, kâbuslarına ortak ettiği Gökçe... Ya da yoktu. Gökçe yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Bundan sonra hiç olmazdı. Yoktu.

Gökçe yoktu.

Tempolu adımlarla Kaleköy kordona kadar koşan Yüzbaşı Aris, bu cümleyi içinden o kadar çok geçirmişti ki, saniyeler sonra kordonun karşı ucunda beliren Gökçe'yi, aklının ona oynadığı kötü bir oyun zannetti.

Gökçe'nin üzerinde, mont tipi kırmızı bir yağmurluk, altında siyah bir tayt vardı. Saçlarını topuz yapmış, kulağına kulaklarını takmıştı. Etrafını

saran martıların arasında, sisle kaplı kordonun bir ucundan diğerine koşuyordu. Aris'le birbirlerini benzer anlarda fark ettiler. Adımları da aynı anda yavaşlamaya başladı. Birbirlerine doğru yaklaştıkça biraz daha yavaşladılar. Sonra biraz daha. Ve biraz daha... Aralarında üç-beş adım kalmıştı ki durdular. İkisi de kulaklığını boynuna indirmiş, birbirinin yüzüne, rastlaşmalarının şaşkınlığı ile bakıyordu.

Sonra ikisi de aynı anda konuştu:

"Gökçe?"

"Yüzbaşı?"

Aris, başındaki kapüşonu indirip gülümseyerek "Sabah koşusu, ha?" dedi.

"Ya öyle... Siz de öyle sanırım?"

"Ya öyle..."

"Ne güzel..." dedi Gökçe, yapay bir tebessümle. "Bu arada ben... Ben koşudan önce Ezgi'ye uğradım. Hem giysilerinizi hem de size olan borcumu bıraktım ona... Akşam alırsınız oradan."

"Borcunu mu?"

"Evet?" dedi Gökçe. "Semadirek'teyken öyle anlaşmamış mıydık?"

Aris, üst dudağını içe kıvrıyarak başını iki yana salladı. "*Samothráki'de olan Samothráki'de kalır*, diye anlaştığımızı düşünüyordum."

"Siz öyle çok fazla düşünmeyin" dedi Gökçe, imalı bir tonda. "Sabah o kafeteryada içtiğim kahveden, dönüş yolunda içtiğim suya kadar her şeyi hesapladım ben. Alacak-verecek kalmasın aramızda..."

Aris gülmeye başladı. Gökçe'nin kafeteryadan bahsetmesiyle, aklına orada geçen konuşmaları gelmişti. Garsona Gökçe'yi gösterip 'cüzdanını kaybeden turist bir kadın' demesi ve onun için masayı donatmasını istemesi ve garsonun bunu çapkınlık hamlesi olarak görüp imayla gülmesi... Fakat o gün Gökçe'nin olan biteni yorumlarken kurduğu cümleler hepsinden daha manidardı. Garsonun kahkahası için "*Belki de geceyi kollarında bitireceğimi sanan gerizekalının birine hesabımı ödetip tüyeceğimi düşündüğü için gülüyordur*" demişti. Aris, şimdi o günü hatırladıkça gecenin tam da öyle noktalandığını anımsadığı için gülüyordu. Zira bu bir anlaşmaysa eğer sonuca bakıldığında ortada alacak-verecek kalmamıştı.

Gökçe, o sırada Yüzbaşı'nın haline anlam veremeyerek "Ne?" diye sordu. "Neden gülüyorsun, ne var?"

"Yok bir şey..."

"Söyler misin ya-..." Cümle ağzından çıktığı anda Aris'in söylememesini umdu Gökçe. Aradaki bağlantıyı çabuk kurmuştu. İçinden, *Allah kahretsin* diye geçirdi. Dilindense "Ya da neyse-..." diye zayıf birkaç kelime döküldü. Dün sabah tekne de, Aris'ten 'hiçbir şey' yanıtını alana dek, üzerine bastıra bastıra 'n'olmuş dün gece?' diye sormuştu. Şimdiyse buna referans olacak bir muhabbete girmeye hiç niyeti yoktu. "Bu arada..." diye konuyu değiştirdi. "Babam dün gece şeyi öğrendi... Benim tutuklanmadığımı... Yani Yunanistan'a gittiğimizi biliyor seninle."

"Ne? Nasıl-..."

"Biliyor işte!" dedi Gökçe. "Nesi nasılı önemli değil..." Ardından gözlerini kaçırarak ekledi. "Ama anahtarı denize sen düşürdün, beni tutukladığını söylemek de senin fikrindi. Ona göre şey yap sen de..."

Aris iç çekerek başını salladı. "Ne güzel... Günah kuzusu ben oldum yine..."

Gökçe birden kahkaha attı. "Neyi oldun, neyi oldun?"

"Günah kuz-..." deyip duraksadı. "Yanlış soyledim?"

"Baya..." dedi Gökçe.

"Doğrusu ne?"

Gökçe, ağzını kırıstırarak "Keçi!" dedi.

Aris başını iki yana salladı. "Ochi... O daha çok sensin."

"Yaa... Neydi? *Gökçeada'nın dağlarında haydut gibi gezen keçiler bile benden daha mı evcildi?*"

Aris, gözlerini kısarak "İmroz dedim ben orada ama..." dedi. "Sen boyle benim her dediğimi hatırlayacaksan Gökçeada da kabul..."

Gökçe panikle "Seninle ilgisi yok bi' kere!" dedi. "Benim hafızam kuvvetli. Ben her şeyi ha-..." Aris'in elini birden saçında hissedince cümlesi yarıda kaldı. Gökçe'nin saçına uzanan Aris, düşmek üzere olan tokayı iki parmağı arasında yakalayıp tekrar topuzuna takmıştı. Gökçe ise yarım kalan kelimesini o anda kendi kendine hayıflanır gibi söyledi. "...Hatırlıyorum..." *Hatırlıyordu*. Aris'ten unutmasını istediği o gece dahil, onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu.

Aris, elini geri çekerken "Tokan şey olmuştu da, ben..." dedi. Sonra sustu. Nefesini dışarı vererek "O zaman..." diye devam etti. "Ben gideyim, sen koşuna devam et. Ben de edeyim..."

Gökçe bir adım geri çekilip gözlerini Aris'ten kaçırarak "Öyle, evet..." dedi.

Aris başını, selam verir gibi salladı. "Gökçe..."

Gökçe de aynı karşılığı vererek "Yüzbaşı..." dedi.

Sonra birbirlerinin yanından geçip kordonun farklı uçlarına doğru koşmaya başladılar. Arkasına ilk bakan Aris oldu. Gökçe koşmaya devam ediyordu. Sonra Gökçe dönüp arkasına baktı. Aris koşmaya devam ediyordu. Saniyeler sonra bir kez daha arkalarına baktıklarında ise birbirlerini yakaladılar. Gökçe, bu kısacık temasın paniğiyle "kahretsin!" diye mırıldanırken Aris'in ağzından da kendi dilinde bir küfür koptu. "Gamó!"

İkisi arasındaki gerilime çok geçmeden gökyüzü de dahil oldu. Dakikalardır hafif hafif çiseleyen hava birden sağanak yağmura dönmüştü. Gökçe, koşmayı bırakıp karşısına çıkan eski bir evin balkonunun altına saklandı. Sırtını arkasındaki duvara dayadığında, dün gecedan beri devam eden içindeki sıkıntı dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Elini davul gibi çarpan kalbinin üstüne koydu. "Ne?" diye mırıldandı, kendi kendine. "Ne var?" Derin bir nefes verdi, derin bir nefes aldı. Sıkıntısının sebebini biliyordu aslında ama bunu çözmeye kalkmak, o 'sıkıntı' denen şeyi büsbütün ete kemiğe bürünecekti. Durdu, düşündü. Tereddütte kaldı, tereddüitten kurtuldu. Cebinden kullan-at telefonunu çıkarırken bu haline hala anlam veremiyordu. Rehberine girdi ve "Taksi" yazan numarayı tuşladı. Telefon çaldı, çaldı ama kimse cevapladı. Ardından mesaj kısmına girdi ve Timur'a ilk mesajını attı:

"Kaleköy'e acil taksi istiyorum."

Aradan beş dakika geçti. Cevap gelmeyince ikinci mesajını attı:

"Taksi istiyorum! Çok önemli!"

On dakika kadar bekledi. Mesajına hala cevap gelmeyince üçüncüyü yazdı:

"Dün sorduğum soruya net bir cevap istiyorum!"

İki dakika geçti, geçmedi, hızla virajı alan bir taksi Gökçe'nin tam önünde durdu. Timur, ön camı açtığında yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Mesaja cevap verilmezse, ikinci atılmamalıydı. Gökçe ise üçüncüsünü atmıştı. Bu hoş görülebilecek bir şey değildi. Sağa sola bakındıktan sonra sitemli bir ifadeyle "Ne oluyor?" diye sordu. "N'apıyorsun sen?"

Gökçe hızlı adımlarla taksinin yanına geldi. "Dün sorduğum soru!" diye yineledi. "Onun cevabını öğrenmek istiyorum!"

"Ne sorusu kızım? Ne diyorsun sen?"

Gökçe, gözlerini Timur'dan kaçırarak "Silahlar..." dedi. "Onlara sadece el koyacaksınız, dimi? Yarın orada-... Başka bir şey olmayacak? Çünkü...

Çünkü zaten bunu başardığınızda Atina şeyi-... Yüzbaşı'yı görevden alacak..." Başını yere eğdi. "Yani ona-... Onu-..."

Timur, araya girdi. "*Öldürmeyin*, diyorsun?"

Gökçe, panikle "Öldürecek misiniz?!" diye sordu.

"Önümüze çıkarsa..."

"Kaydı dinledin! Yarın Kuzu Limanı'nda olacak hepsi... Adadan kaçmaya çalışacağınızı düşündükleri için orada yakalayacaklarını sanıyorlar sizi... Uğurlu Limanı'nda kimse olmayacak ki! *Sevkiyat sırasında dikkat çekmemesi için geminin başında tek bir asker bile olmayacak* dedi-... Yüzbaşı kendi dedi! Duydun!"

Timur rahat bir tavırla, "Önümüze çıkmazsa önüne çıkmayız..." dedi. "Da... Sana ne oluyor?"

"Bir şey olmuyor..." dedi Gökçe, omzunu silkerek. "Yok yere çatışıp dikkat çekmeyin diye... Hem-... Hem ayrıca... Ayrıca yarın ben de gelmek istiyorum."

"Sen de gelmek istiyorsun?"

"Evet..."

"İyi..." dedi, Timur. "Yönetime bildiririm. Akşam telefonuna bakar ol."

"Olurum."

Gökçe başını sallayıp yanından uzaklaşırken Timur bileğine eğildi. "Orada mısınız?"

Ses, "Buradayız" dedi.

"Gökçe, yarın bizimle Uğurlu'daki operasyona katılmak istiyor."

Ses, "Bize ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramaz orada" dedi.

"Katılıyorum. Ayrıca kendisi Yüzbaşı'nın hayatından endişe ediyor."

Ses, "Emin misin bundan?" diye sordu.

"Bundan eminim ama Gökçe'ye güvenmemiz gerektiğinden emin değilim. Bana sorarsanız onu bu işe hiç karıştırmayalım."

Ses, "Aksine, eğer durum buysa onu gözümüzün önünden ayırmayacağız" dedi. "Söyle, yarın Uğurlu'ya bizimle birlikte gelebilir." Biraz duraksadı sonra ekledi. "Ama suikasttan asla haberi olmayacak."

"Emredersiniz."

Gökçe, yağmurluğunun kapüşonunu başına geçirmiş, ağır adımlarla hastaneye doğru yürüyordu. Aklını kemiren düşüncelerden ve ucu bucağı görünmeyen sorulardan bunalmıştı. "Hepsi onun yüzünden..." diye söylendi

kendi kendine. Zihnindeki kaosun mimarı Yüzbaşı Aris'ti. Her taşın, her karmaşanın altından o çıkıyordu.

İçinden, düştüğü halin sorumlusu ilan ettiği Aris'e kurulmuş, dalgın bir halde yürürken arkasından çalan korno sesiyle irkildi. Kafasını çevirdiğinde, başını camdan çıkarmış kendisine el sallayan Kerim'i gördü. "Gökçe?" diye seslendi, Kerim. "Hastaneye mi?"

"Evet!"

"Atla hadi, bırakayım ben seni!"

Gökçe, üzerinde pek de kafa yormadan Kerim'in aracına bindi. Selam verip oturduğunda bir süre kadar nerede olduğu, ne yaptığı, niye aramalarına dönmediği ile ilgili sorulara maruz kalacağını düşünüyordu ama öyle olmadı. Kerim, aksine oldukça sakin görünüyordu. Birkaç dakika havadan, sudan konuştuktan sonra "Ben de bugün nihayet göreve iade edildim..." dedi, rahatlamış bir ifadeyle. "Kaç gündür sıkılmışım boş boş... Hatasını anladı demek ki Yüzbaşı..."

Gökçe, zoraki bir tebessümle "Hayırlı olsun" dedi.

"Olacak ya... Ben inanıyorum" dedi Kerim, bir elini direksiyona yerleştirmiş, diğerini pencerenin kenarına dayamıştı. "Böyle üç-beş gün kafa dinledim ya, aslında bir yandan da iyi oldu, biliyor musun? Bir şeyleri daha iyi oturttum. Önümü daha iyi görüyorum artık..."

"Ya..."

"Güzel şeyler olacak, inanıyorum ben!" Gökçe'ye bakıp gülümsedi. "Zaten oluruna bıraktım her şeyi artık... Bak, sana bile şey yapmıyorum-... Gelmiyorum yani üstüne hiç. Her şeyin zamanı var, diyorum kendi kendime. Kaç gündür içim içimi yedi ama-... Dedim Kerim, darlama kızı... Sabırsız olmaya gerek hiçbir şey için..."

Gökçe araya girerek "Kerim..." dedi.

Kerim'se konuşmasını sürdürüyordu. "Normalde beni biliyorsun, biraz aceleci oluyorum. Her şey için ama tek seninle ilgili değil... Bir an önce olsun istiyorum ama hayat öyle bir şey değil ki..."

Gökçe bir kez daha "Kerim..." dedi.

Kerim yine oralı olmadı. "Sonra dedim, sakın ol oğlum, dur... Sen bu kıza söyleyeceğini söyledin, biraz zaman tanı, gitme üzerine... Olacak olan-..."

"Olmayacak Kerim" dedi o an Gökçe. Günlerdir dilinin ardında beklettiği, bir türlü yan yana getiremediği o iki kelime öylece çıkıvermişti ağzından. Sonra zayıf bir sesle yineledi kendini. "Olmayacak..."

Kerim, o anda frene basıp arabayı sağa çekerek durdurdu. Silecekler art arda çalışırken cama düşen yağmur damlalarının gürültüsüne Kerim'in sesindeki çaresizlik karıştı. "Gökçe-..."

"Üzgünüm Kerim..." dedi Gökçe. Hem mahcup hem kararlı görünüyordu. "Ben-... Ben bunu sana daha önce söylemeliydim... Çok üzgünüm."

Yüzü darmadağın olan Kerim sesli bir nefes verdi. Yutkunduğunda, boğazında kocaman bir yumru varmış gibi hissediyordu. Güçlkle "Neden?" diye sordu.

Gökçe arkasına yaslandığında gözü, dışarıda çizgi çizgi yağın yağmura daldı. "Çünkü..." dedi. "Çünkü içimde yer yok! Öyle bir şeye-... Öyle bir duyguya yer yok benim içimde..." Gözleri kızarmış, sesi çatallaşmıştı. "Günlerdir yaşananlara bak... Yaşadıklarımıza bak. O kadar çok kötü şey oldu ki, iyi olan her şeyi unuttum ben. 1 Eylül'den önceki Gökçe yok... Ben-... Ben bulamıyorum onu. Yok... Kayboldum ben, Kerim. Kayboldum ben... İçim ezildi, duygularım öldü, kalbim-... Kalbim, böyle-... Böyle sanki tonajlık bir buz kütesinin altında ezilmiş, orada öylece donmuş gibi... Benden istediğin şeyin bir karşılığı yok orada..."

Kerim önce uzun uzun sustu sonra uzun uzun düşündü. Bir yanı Gökçe'yi anlasa da bir yanı buna asla anlam veremiyordu. Kendini toparladığında sesine yerleşen hayal kırıklığı ile sordu. "Öyleyse ne var peki Gökçe? Sevginin, sevmenin yoksa... Hangi duygunun karşılığı var orada?"

Gökçe, omuzlarını yukarı çekerek kırık dökük bir sesle "Nefret..." diye cevap verdi. "İçimde o kadar çok nefret var ki, yanına hiçbir şey sığdıramıyorum..." Ama ağzından çıkan o birkaç cümle, aklına birden başka başka cümleler düşürdü. Hepsisi Aris'e aitti. "*Nefret... Nefret çok güçlü bir duygudur. Kalbe bir kere girince orada başka hiçbir şeye yer bırakmaz.*" Gözünden ince bir yaş süzülürken Aris'i haklı çıkarmanın dehşetiyle sarsıldı Gökçe. Üstelik bunun idrakine, kalbinde sevgi bulmayı uman bir adamın, Kerim'in yanında varmıştı.

"Nefret..." diye tekrarladı o sırada Kerim. Birkaç kez daha mırıldanır gibi "Nefret... Öyle mi?" dedi. "Nefret..." Sonra durdu. Başını, bilmiş bir tavırla hızlı hızlı sallayarak "Onun yüzünden, dimi?" diye sordu. "Yüzbaşı Aris yüzünden?!"

Duyduğu isimle, Gökçe'nin kalbini saran buzlar çarçabuk çözülmüştü. Panikle "Ne-..." dedi.

"Yalan mı?" dedi Kerim. "Ona, onlara duyduğın nefret yüzünden bu haldesin... Ama bu... Bu hiç adil değil, Gökçe... Bu hem kendine hem bana

haksızlık... Sana hiç mantıklı geliyor mu bu? Birinden, birilerinden nefret ediyor diye başka birisini sevemez mi insan?"

Gökçe, "Ya tüm kalbinle ediyorsan?" diye sordu. İçine incecik bir sızı yerleşmişti. "Tüm kalbinle nefret ediyorsan... O zaman ne olur?"

"O zaman buna izin vermezsin. Sevmeye çalışırsın, güvenmeye çalışırsın, umut etmeye çalışırsın... Nefrete teslim olmazsın, Gökçe. Olmamalısın. Nefret seni iyi bir yere götürmez..."

Gökçe, o an hafızasına dolan sözlerle bir kez daha sarsıldı. *"Bak... Nefretin seni getirdiği yere, bir bak... Her defasında bendesin. Her defasında buradasın."* Bu, çok ağırdı. Bunları düşünmek istemiyordu. "Kerim..." dedi, tedirgin bir sesle. "Ben... Ben özür dilerim. Yapamam... Çok özür dilerim."

Kerim, bir süre Gökçe'nin yüzüne teselli arar gibi baktıktan sonra yavaşça başını salladı. Simsiyah gözlerindeki keder neredeyse bir cisme bürünmüştü. Ellerini direksiyonda birleştirip arkasına yaslandı. Nefesini dışarı verirken içtiktiklerini kabullenmeye çalışıyordu. "Özür dileme..." dedi, acı acı gülümseyerek. "Özür dilenecek bir şey yapmadın..."

Kerim her ne kadar aksini iddia etse de, günlerdir net bir cevap vermediği için mahcup hissediyordu kendini Gökçe. Şimdiyse bir yandan rahatlamış bir yandansa Aris'i haklı çıkardığı için sırtına yeni bir yük bindirmişti. Bunları o an daha fazla düşünmek istemedi. Göz çukurlarına yerleşen nemi eliyle silerek "Teşekkür ederim" dedi. "Ben... Ben artık gideyim..." Kerim başını sallayınca kemerini çözdü. Yağmurluğunun kapüşonunu geçirip aracın kapısını açtı. Tam dışarı adım atacağı esnada ise Kerim'in sesini duydu.

"Gökçe..." Gökçe yüzünü dönünce Kerim devam etti. "O gece... 31 Ağustos'u 1 Eylül'e bağlayan gece... KOT'lar adaya gelmeden önce, Uğurlu Limanı'nda bi' bankta oturmuştuk ya hani... İlk orada söylemiştim sana ne hissettiğimi. Senden de bir cevap duymak istemiştım ama... Sen öyle birkaç kelime edip duraksayınca beni reddedeceğinden korkup susturmuştım seni. Bir şey söylemene müsaade etmemiştim..." Kısa bir an tereddütte kalsa da "Peki..." diye ekledi. "Peki ben eğer orada durdurmasaydım seni, susturmasaydım... Bana ne cevap verecektin o gece?"

Gökçe, hala küçük bir umuda tutunmaya çalışan Kerim'in yüzüne, mavi gözlerini saran buğunun içinden baktı. "Evet" diyecektim" dedi, cılız bir sesle. "Ve bu büyük bir hata olacaktı..."

Kerim, hiçbir şey söylemeden başını çaresizce öne eğdi. Gökçe, arabanın kapısını açıp aşağı indiğinde son bir kez arkasından baktı. İkisi için küçük bir şans olsaydı, elinden geleni yapardı. Şimdiyse tek yapabildiği, yağmurun içinde kaybolup giden akli ve kalbi karışık bir kadını öylece izlemektir...

Gökçe, yerdeki su birikintilerinin içine bata çıka yürürken, sanki biraz evvel yüzleştığı Kerim değil de kendiymiş gibi hissediyordu.

♪ Büyük Ev Ablukada - İhtimallerin Heyecanına Üzülüyorum ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=n95hUZEAm0>

Tutunmaya çalıştığı tüm ihtimalleri Kerim'in elinden almış, kendi cebine doldurmuştu. Sanki cepleri yeterince dolu değilmiş gibi... Adımlarını yavaşlattı. Birkaç kez derin derin soluklandı. Elini üzerindeki yağmurluğun cebine attığında avcunun içinde gümüş bir kolye tutuyordu. *Samothrákili Niki*. Ne atabilmiş ne boynuna takabilmiş ne de Aris'e geri verebilmişti. Halbuki sabah bir çantanın içine hem borç olarak hesapladığı parayı hem de Aris'in giysilerini koyarken, kolyeyi de aralarına iliştiirmişti. Lojmanlara girip beşinci kata çıkana kadar da kolye hala çantanın içindeydi. Ama zile bastığında eli hızla çantaya gitmiş ve kolyeyi çarçabuk geri alıp yağmurluğunun cebine koymuş, Ezgi'ye çantayı öyle teslim etmişti.

O sırada birden duraksadı. Aris'e ödeyeceği parayı hesaplarken, kolyeyi geri vereceğini düşündüğü için, total borcuna onun tutarını dahil etmediğini hatırladı. Aris fark eder miydi acaba bunu? *Hem fark etmese bile yaptığı hiç doğru olmazdı ki...* Belki de kolyenin kaybolduğunu söylemeliydi? Ya da gerçekten kaybolmalıydı kolye. Ya geri vermeli ya da atmalıydı. Ama bir yandan beğenmişti de. *Bu kötü bir şey miydi?* Farklı anlamlar yüklemeyen, ucunda sadece mitolojik bir figürün sallandığı gümüş bi' kolyeyi beğenemez miydi? *İhtimaller dahilinde beğenirdi.*

Serin bir eylül sabahıydı ve yağmurlu bir gökyüzünün altında ayakta kalabilmenin yolu, küçücük ihtimallere tutunmaktan geçiyordu. Tüm anlamlardan arındırmak istediği bir kolyeyi cebinde yük gibi taşıyan bir kadın için de, direksiyonun başında kapkara gözleriyle, birbirini kovalayan silecekleri izleyen bir adam için de...

Ama en çok, askeri bir aracın arka koltuğunda oturan apoletli bir adam tutunuyordu o ihtimallere. Spordan sonra eve uğrayıp üzerini değiştiren Yüzbaşı Aris, şoförünün kullandığı makam aracıyla karargaha doğru gidiyordu. Bakışları, elindeki yeşil puantiyeli beyaz mendildeydi. O anlarda gözlerini bir an için mendilden ayırdığında, Kerim'in arabasından inerek

caddede hızlı hızlı yürümeye başlayan Gökçe'yi gördü; yağmur damlaları yüzüne savrulurken başını öne eğmiş, omuzlarını düşürmüş, ağır aksak adımlarla ilerliyordu. *Islanıyordu, muhtemelen üşüyordu da.* Aris, önce şoförüne durması için seslenmeyi düşündü sonra vazgeçti. Kalbini sızlatan ihtimaller, elinin altındaki mendil ve yağmurun altındaki kadın arasında gitmiş, gelmiş ve zemini kaplayan su birikintileriyle birlikte mazgallara dökülmüştü.

Arkasına yaslandığında nefesini dışarı vererek gözlerini yumdu. Düşündü. Son on altı günü düşündü. Düşündü, dünü ve ondan önceki günü düşündü. *Sonsuzluk*'ta kalmasını istediği o *Bir Gün*'ü düşündü. Aklına yarın geldiğinde ise göz kapaklarını hızla araladı. Yarının endişesi tüm zaman dilimlerini alt ediyor, ela harelerine düşen kızıl ateşler büyüdükçe büyüyordu.

Yarın ordusunu savaş meydanına sürse işi çok daha kolay olurdu ama gideceği yer, çarpışılacak bir meydan değil, üzerinde kartlar dönecek bir kumar masasıydı. Hangi kartı çekerse çeksin bu oyunun mağlubu olacağını ise herkesten daha iyi biliyordu.

-17 Eylül

Her şey olması gerektiği gibi gidiyordu. Bir gün önce, akşam saatlerinde doğru Yüzbaşı Aris'in talimatıyla *sonuca giden yolda* ilk adımlar atılmış, Semadirek yerel basınında kısa bir haber yayımlanmıştı:

"Sabah saatlerinde Fengari Dağında yaşanan askeri hareketlilik, akşamüzeri hat safhaya ulaştı. Bir grup askerin dağın kuzey yamacında kazı çalışması yaptığı görülürken Yunanistan Silahlı Kuvvetlerinden konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapılmadı."

Birkaç saat sonra Yüzbaşı Aris'in planı doğrultusunda habere yayın yasağı getirilerek kafalardaki soru işaretleri cevapsız bırakılmıştı. Sonra ortada fısıltılar dönmeye başladı. Yunan Ordusu Semadirek'te Türklere ait bir cephanelik bulmuştu ve ele geçirdikleri silahlar, yarın yük gemileriyle Atina'ya sevk edilecekti. Haber, çok geçmeden Direniş-39'un kulağına da geldi. Böylelikle Gökçe'nin verdiği bilgi teyit edilmiş oldu. Bu, direnişçilerin Atina'daki silahların peşine düşmesi için kurulmuş bir tuzaktı. Adadan kaçmak isteyenler Kuzu Limanı'ndan kalkacak ticari gemilere saklanmaya çalışacak ve nihayetinde Yunan askeri tarafından kısıvrak yakalanacaktı. Neyse ki Direniş-39 silahların Atina'ya değil, Gökçeada'ya getirileceğini ve geminin yanaşacağı limanın da Uğurlu Limanı olduğunu

biliyordu. Bir taşla iki kuş vuracaklardı. Hem Uğurlu'ya getirilen silahlara çökecek hem de Kuzu Limanı'nda direnişçileri avlamak için pusuya yatan Yunan askerlerinin başındaki adama, Yüzbaşı Aris'e suikast düzenleyeceklerdi. Zira ele geçirecekleri cephanelik işin rengini değiştiriyordu. Direniş-39 için artık sivil itaatsizlik dönemi kapanıyor, topyekûn savaş dönemi başlıyordu.

Öte yandan Gökalp ve Yusuf Müdür'ün de, limanlarda dönen tezgaha kayıtsız kalmaya niyetleri yoktu. Gökçe'den, Yüzbaşı'nın planını öğrenen Gökalp, dünden beri kafasında bir çıkış yolu arıyordu. Bunca riske girerek böylesi önemli bir bilgiyi edinen kardeşiyle, silahların hepsine Direniş-39'un çökmesi hiç adil değildi. Gökalp, direnişçilerin arasındaki adamına da güvenmiyordu artık. Silahlarla ilgili kendisine hiçbir şey söylememişti. Gökçe, köşeye sıkışıp anlatmasa olanlardan haberi bile olmayacaktı Gökalp'in... Hal böyle çetrefilli bir noktaya gelmişken, gözlerini karartmaktan başka çareleri yoktu. Baskın sırasında Uğurlu'ya giderek saf tutacak ve direnişçilerle her şeyi açık açık konuşup silahlardan pay talep edeceklerdi.

Herkes bir şekilde planını yapmış, safını seçmiş ve kendini zafere hazırlamıştı. Her biri kazanan tarafta olacağını düşünüyordu. Yüzbaşı Aris için ise galip olmanın yolu, mağlup olmayı göze almaktan geçiyordu.

Ve zamanın ibresi, henüz ilan edilmemiş bir zaferin iki ayrı ucu arasında gidip gelmeye başladı.

Galipler ve mağluplar...

Saat 10.17

Yüzbaşı Aris, makam odasında koltuğuna gömülmüş kara kara düşünürken telefonu çalmaya başladı. Arayan Teğmen Adoni'ydi.

"Yüzbaşım, limanlar bölgesinde devrideyiz" dedi, Adoni. "Şu an için olumsuz bir durum yok. Bildirmek istedim, Yüzbaşım."

"Anlaşıldı, Teğmen. Sevkiyat ne durumda?"

"Hazırlıklar devam ediyor Yüzbaşım. Gemi gece 11 gibi Uğurlu'ya yanaşmış olur."

"Haberdar et beni Teğmen."

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Saat 13.40

Üsteğmen Kerim, bir süredir Direniş-39'un kışkacındaydı. Bir yanda Gökalp ve Yusuf Müdür'le yaptığı anlaşma, bir yanda türlü araçlarla kendisine haber yollayıp Kerim'i saflarına çekmeye çalışan direnişçiler

vardı. Şimdiye kadar içlerine karışmayı hiç düşünmemişti ama Gökalp ve Yusuf Müdür'den de fayda göremediği ortadaydı. Sözüm ona adada dönen tezgahı ortaya çıkaracaklardı. Fakat niyetlerinde pek samimi gibi görünmüyorlardı. Gökalp'in Yüzbaşı Aris'le ortaklığa soyunması ise Kerim için bardağı taşıran son damla olmuştu. Yok, belki de son damla Gökçe'den yediği retti. İki hafta önce hislerini kabul edecek kadın, bugün kalbinde sevgiye yer olmadığını söylüyordu. Hepsi Yüzbaşı Aris yüzündendi. *O ve askerleri yüzünden.*

Kerim, bu düşünceye daha fazla katlanamadı. Kararını vermişti. Direniş-39'la birlikte hareket edecekti. Ta ki Yüzbaşı Aris'in ismi de cismi de bu adadan sonsuza dek silinene kadar...

Saat 16.20

Direniş-39 ekibi, Uğurlu'daki silah sevkiyatına yapacakları baskın ve Kuzu Limanı'nda Yüzbaşı Aris'e düzenleyecekleri suikast için iki ayrı ekip oluşturmuştu. Güvenlik ve gizlilik öncelendiği için yapılacak operasyonlara, grubun sadece üst kademesindeki isimler katılacaktı.

Bu isimlere son anda Üsteğmen Kerim de dahil oldu.

Saat 19.00

Yüzbaşı Aris karargahta volta atarken kapı çalındı. Aris'in "Gel!" komutuyla içeri giren Teğmen Adoni, komutanını başıyla selamladı.

"Yüzbaşım! Her şey kontrol altında görünüyor. Emrettiğiniz gibi Uğurlu Limanı'nda şüphe çekecek hiçbir askeri hareketliliğimiz yok. Gemi kıyıya güvenle ulaşacaktır."

"Kuzu Limanı'nda durum ne?"

"Uzak mesafeden gözlemliyoruz Yüzbaşım!"

"Anlaşıldı Teğmen."

O sıra aralarında kısa bir sessizlik yaşanmıştı ki Adoni, "Son bir kez daha sormak durumundayım Yüzbaşım..." dedi. "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?"

Aris, "Emirlerimi sorgulama, Adoni!" dedi, sert bir tonda. "Sen sana ne diyorsam onu yap!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Saat 21.30

Direniş-39 üyelerinden altı kişilik maskeli bir grup, Uğurlu Limanı'nı tepeden gören bir noktaya konuşlanmış, hafiften çiseyen yağmurun altında saatlerdir limana yanaşacak nakliye gemisini bekliyordu. Grubun üç kişilik beyin takımından ikisi oradaydı. O anlarda farları yanmayan bir taksi

yanlarına yaklaşmaya başlayınca gelenin, Gökçe'yi getiren Timur olduğunu anladılar.

Taksi durduğunda Gökçe araçtan indi ve temkinli adımlarla direnişçilerin yanına geldi. Beyin takımı, Gökçe'yi ilk kez bire bir görüyordu. "Hoş geldin, Gökçe" dedi, adamlardan biri.

Gökçe elini uzatıp adamla tokalaştı. "Hoş bulduk."

"Geç şöyle..." dedi, adam. "Bizim ekiple tanış." Adamın Gökçe'ye tanışması için gösterdiği ekipteki herkesin yüzünde kar maskesi vardı. Hepsi Gökçe'yi başıyla selamladı ve hoşbeşi çok uzatmadan görev bölgelerine geri döndüler.

O sırada Gökçe'yi karşılayan adam, grubun yanından biraz uzaklaşarak Kuzu Limanı'ndaki ekibi aradı. Hattın karşı ucunda Üsteğmen Kerim vardı. "Üsteğmen durum ne?" diye sordu adam.

Kerim, limanın tepesine beraberinde üç kişiyle birlikte konuşlanmış, elindeki uzun namlulu silahın dürbününü hareket etmesi beklenen geminin girişine çevirmişti. "Yunan askerleri limanı ablukaya aldı" dedi, gergin bir tonda. "Direnişçilerin gelmesini bekliyorlar da... Daha çok beklerler orospu çocukları!"

Adam, "Sakin ol Üsteğmen..." dedi. "Biraz gevşe... Yüzbaşi Aris'i görebiliyor musun?"

"Hayır... Çok karanlık. Tek tük askerleri görüyorum ama hangisi kim, belli olmuyor!"

"Birazdan belli olacak..." dedi adam. "Üç kişi gemiye sızmaya çalışacak. Askerler durumu fark edince saklandıkları yerden çıkacaklar. O zaman Yüzbaşi'yı da görmüş olacaksın..."

Kerim anlamadı. "İyi de neden görmem gerekiyor Yüzbaşi'yı? Siz silahları sevk ederken burada güvenliği sağlamam için-..."

"Öldürmen için!" diyerek araya girdi adam. Sesi buyurgan, tonlaması katiydi. "Güvenliği sağlamanın tek yolu bu."

"Ne-..."

"Duydun Üsteğmen... Seni boş yere göndermedik oraya. Bu gece Yüzbaşi'yı indireceksin."

"Bakın-..." dedi Kerim. Bocalamıştı. "Silahları ele geçirdiğimizde zaten istediğimizi yapabilir-..."

"Üsteğmen! Bugün bize kendi ayaklarınla geldin! *Sizinle bu yolda varım*, dedin... Ne sanıyordun bunu? Oyun mu oynuyoruz burada? Gökçeada işgal edildi! Ve o adam da işgal ordularının komutanı! Ne yapacaktık? Karanfil

mi atalım üzerine? Konfeti mi patlatalım? Yapacaksın bu işi... Duydun mu beni?"

"Ben-... İyi de ben-..." Kerim, nefesini dışarı verirken tetikteki parmağı zangır zangır titriyordu. "Ben nasıl anlayacağım Yüzbaşı'yı? Karanlık, gölge gibi görünüyor-... Hepsi birbirine benziyor-..."

"Sırtına bakacaksın" dedi adam. "Birazdan oraya gelecek adamlarımızdan biri, Yüzbaşı'nın üniformasına glow boya sürecektir. Yeşil bir parıltı olacak sırtında... Boyayı gördüğün anda indireceksin!" Kerim'den cevap gelmeyince adam sert bir tonda sordu. "Duydun mu beni Üsteğmen?"

Kerim güçlükle yutkunarak "Duydum" dedi. "Duydum..."

Saat 22.55

Uğurlu Limanı'nda bekleyen direnişçiler, ufukta görünen gemiyle birlikte hareketlenirken Kuzu Limanı'nda da sıcak gelişmeler yaşanıyordu.

Dürbününü limana çevirmiş olan Teğmen Adoni, yanındaki askerlere "İki-üç kişi gemiye doğru hareketlendi!" dedi. "Yavaşça peşlerinden gidin. Ben de geliyorum birazdan..." Askerler Adoni'yi başıyla onaylayıp gemiye doğru hareketlenirken Adoni telefonuna eline alarak Yüzbaşı Aris'i aradı.

"Söyle Teğmen" dedi Aris.

"Yüzbaşım, iki-üç kişi biraz önce gemiye doğru hareketlendi. Askerleri önden gönderdim. Ben de birazdan peşlerinden gideceğim... Siz geçtiniz mi gemiye?"

"Geçtim Teğmen... Birazdan hepsini avlayacağız. Sen askerleri de al, hemen içeri girin."

"Anlaşıldı Yüzbaşım!" dedi Adoni. Telefonu kapatıp saklandığı yerden çıktı ve karanlığın içinden yavaşça yürüyerek gemiye doğru ilerlemeye başladı. Saniyeler sonra karşısına biraz evvel önden gönderdiği askerler çıktı. Her biri silahlarını yukarı kaldırmış, içeri girmek için Teğmen'in emir vermesini bekliyordu.

Adoni derin bir nefes verdikten sonra elini yukarı kaldırdı. Parmaklarıyla önce "3" dedi, ardından "2", "1" ve "0!"

Saat 23.05

Direnış-39 ekibi üç kola ayrılmış, Uğurlu Limanı'na yanaşan gemiye doğru ilerlerken Gökalp ve Yusuf Müdür de, saatlerdir yattıkları pusudan nihayet kalkmışlardı. Ellerinde silahlarıyla sürekli etrafı kolaçan ediyor, ağır adımlarla limana yanaşan gemiye doğru yürüyorlardı.

Saat 23.07

Askerlerle birlikte Kuzu Limanı'ndaki gemiye giren Teğmen Adoni, kısa bir kovalamacadan sonra içerideki üç kişiyi makine dairesinde yakalamıştı.

O anda ellerini havaya kaldıran adamlardan biri, "Yüzbaşı'yı görmek istiyorum!" diye bağırdı. "Ona anlatacaklarım var!"

Diğer askerler silahlarını içerideki adamlara doğrulturken Adoni, bağırان kişinin yanına geldi. "Ne anlatacakmışsın Yüzbaşı'ya?" dedi.

"Seni ilgilendirmez!" dedi adam. Sağ eli, cebindeki glow boyanın üzerindeydi. "Hemen görmem lazım, çok önemli!"

Adoni, adama küçümser gözlerle bakarak telefonunu çıkardı ve Yüzbaşı Aris'i aradı. "Yüzbaşım!" dedi, Türkçe. "Buradaki isyancılardan biri ısrarla sizi gormek istiyor. Şu an makine dairesindeyiz."

Aris, "Anlaşıldı Teğmen..." dedi. "İki dakika sonra oradayım."

Saat 23.08

Direnış-39 ekibi, Uğurlu Limanı'na demir atan geminin içindeydi. Gökarp ise yanında Yusuf Müdür'le birlikte tam içeri girmek üzereyken birinin adını seslendiğini duydu:

"Gökarp!"

Saat 23.09

Teğmen Adoni, makine dairesinin kapısının açılmasıyla "Yüzbaşım!" dedi. Eliyle arkada dikilen üç adamdan ortancasını gösterdi. "Sizinle konuşmak isteyen arkadaş bu... Çok önemli olduğunu söylüyor..."

Adam, elini boyaya bulayarak hızla öne atıldı. "Evet, çok önemli hem de!"

O sıralarda geminin içinde ayrı, dışında ise apayrı bir kaos vardı. Kuzu Limanı'nı tepeden gören bir noktada, parmağını tetiğe yerleştirmiş halde bekleyen Kerim, bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyor ama bir yandan da her şeyin daha da sarpa sarmasından korkuyordu.

Saniyeler sonra geminin önünde bir hareketlilik görünce, kapıldığı panik iyice arttı. İşte oradaydılar... Altı, yedi kişilik bir kalabalık... Gemiden çıkmış, hızlı adımlarla yürüyorlardı. Kerim, silahın dürbünüden bakarak karanlıkta parlayan yeşil boya izlerini takip etti. Parmağı tetikte, gözü hedefindeydi.

Yanıındaki adamlardan biri "Sık!" diye bağırdı Kerim'e.

Diğeri de onu tasdikledi. "Hadi Üsteğmen!"

Kerim ter içinde kalmıştı. Başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Doğrusu buydu. Hepsi için en doğrusu buydu. Gökçe için. Kendisi için.

Gökçe'nin kalbindeki nefret için... Yüzbaşı Aris ölmeliydi. Başka çaresi yoktu. Yutkundu. Derin bir nefes aldı ve tetiğe basarak silahı ateşledi.

Kerim'in silahından çıkan kurşunla birlikte Kuzu Limanı'nın önünde Adoni'nin karanlığı bölen sesi yankılandı. "Yüzbaşım!"

Saat 23.10

Direnış-39 ekibi, Uğurlu'ya yanaşan nakliye gemisine girmiş, karşılarına çıkan personeli ise operasyon tamamlanana kadar rehin tutmaya karar vermişlerdi.

O sırada gruptan birkaç kişi, gemiye yüklenmiş konteynerleri açmaya başlarken Gökçe oldukça telaşlı ve heyecanlıydı. Bir gözü konteynerlerde olsa da diğeriyle sık sık limana uzanan yolu yokluyor, Yunan askerlerinin ortaya çıkmamasını umuyordu.

Birkaç dakika sonra gemideki konteynerleri inceleyen kişilerden art arda sesler geldi. "Bu boş!", "Bu da boş!", "Bu da boş!" Sonra biri bağırdı. "Bu dolu!"

Bekledikleri haber gelince hep birlikte dördüncü konteynere doğru ilerlediler. İçeri adımlarını atar atmaz, zemine istiflenmiş devasa sandıklar çıktı karşılarına.

"İşte bu kadar!" dedi Gökçe. Yumruğunu havaya kaldırmış, silahlara olaysız ulaşabildikleri için rahatlamıştı. "Geriye bunları bura-..."

Sözü, arkadan gelen öfkeli bir sesle yarıda kaldı. "İlaç bunlar!"

Gökçe, arkasını döndüğünde gruptan birinin sandığı açmış olduğunu gördü. "A-anlamadım..." diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

Adam, "Anlamayacak bir şey yok!" dedi. "İlaç bunlar!" Eliyle sandığın içini aktarıyor, eline geçen her şeyi zemine fırlatıyordu. *Ağrı kesiciler, izotonik serumlar, anestezikler...*

Diğerleri de öndeki sandıkları açtığında aynı hayreti paylaştılar. "İlaç... Hepsi ilaç bunların..."

"N'oluyor lan?!" dedi, az önceki adam. O anda telefonu çalmaya başladı. "Timur, iyi bir haber ver!" diye açtı telefonu. "Öldürdünüz mü Yüzbaşı'yı?"

Gökçe, "Ne?!" dedi irkilerek. "Ne öldürmesi-... Öldürdünüz mü? Öldü mü?!"

Adam, hattın karşı ucundan gelen sesi, gözlerini Gökçe'den ayırmadan dinledi. Konuşan Timur değil, Teğmen Adoni'ydi. "Arkadaşınızın biraz sakarlığı tuttu sanırım..." dedi Adoni. "Boyayı yanlış kişiye surmüşler... Timur'a çok yazık oldu..."

Adam hiçbir şey demeden telefonu kulağından indirdiğinde, yüzünde oluşan hayret, maskesinin ardından bile hissediliyordu. Bakışlarını, cevap bekleyen gözlerle kendine bakan Gökçe'den ayırmadan dişlerini sıktı ve "Tuzak-..." diye mırıldandı. Sonra sesi çok daha gür çıktı. "Tuzak!"

Adamın bağırmasıyla birlikte konteynerin dibindeki sandıkların arkasından onlarca Yunan askeri belirdi. Hepsi silahlarını, orta yerdeki direnişçilerin üzerine doğrultuyordu.

"Kaldırın ellerinizi!"

"Teslim olun!"

İçerideki altı direnişçiden altısı da ellerini yavaş yavaş yukarı kaldırmaya başladı. Hepsi durumun vahametini anlamış, planın en başından beri bu olduğunu idrak etmişlerdi. *Bir kişi hariç.* Gökçe, "Hayır!" diye bağırdı. Şoka girmiş gibi "Hayır!" diyordu sürekli. "Hayır-... Bu-... Böyle olmamalıydı! Öyle konuşmamışlardı! Duydunuz-... Siz de dinlediniz kayıtları... Burada silahlar olacaktı! Silahlar olacaktı burada..."

Kimseden cevap alamayınca tekrar "Hayır!" diye bağırdı. "Teslim olamazsınız, hayır!" Ellerini yukarı kaldıran adamlardan birinin beline uzandı ve tabancasını hızlıca alarak Yunan askerlerine doğrulttu. Ağlamaklı sesiyle "Silahlar nerede?!" diye bağırdı. Direnişçilerin düştüğü umutsuz durumu kabullenemiyordu. Kendisinin düştüğü durumun ise henüz farkında bile değildi. "Nerede dedim silahlar!" diyerek bir kez daha bağırdı. Adımlarını geri geri atmaya başlamıştı. *Diğer konteynerlerde miydi cephanelik? Yoksa başka gemide miydi?* Masmavi gözleri inkarla nemlenirken tabancayı tutan eli tir tir titriyordu. Bir adım daha geri çıktığında içerideki tepkisizlik iyice kanına dokunmaya başladı. Askerler ellerindeki silahları direnişçilerin üzerine doğrultmuş susuyor, direnişçiler ellerini havaya kaldırmış susuyor, Gökçe öfkesine hiçbir muhatap bulamıyordu.

Son takatiyle "Silahlar nerede, dedim?!" diye bir kez daha bağırması ve son bir adım daha geri çıkmıştı ki, başına değen namluyla ürperdi.

♫ **Klergy with Valerie Broussard - Start a War** ♫

https://www.youtube.com/watch?v=9ab2_ASBnb0

O an kulaklarına gelen donuk bir ses "Silah falan yok" dedi. "En başından beri, hiç olmadı..."

Gökçe, sesin sahibini tanımakta gecikmedi. Başında hissettiği namluyu tutan el, Yüzbaşı Aris'e aitti. *Yüzbaşı Aris...* Eğer bu bir kumarsa oyunu kuran ve kartları dağıtan el, en başından beri Aris'ti. Bu bir avsa, Aris

acımasız bir avcıydı. *Peki ya Gökçe?* Av bile değildi. Gökçe sadece bir yemdi... Ama böylesi bir gerçekle yüzleşmek o kadar kolay olmayacaktı. Kilitlenmiş haldeydi. Arkasını dönüp Aris'in yüzüne bile bakamıyordu.

O sırada Aris, Gökçe'yi içinde bulunduğu şoktan çıkarmak ister gibi "Elindeki tabancanın içinde mermi bile yok..." dedi. "Bak, arkadaşların anladı ama sen-... Sen her şeyi biraz geç anlıyorsun, Gökçe Adalı."

Anladı. Geç de olsa anladı Gökçe. Elindeki tabancayı aşağı indirdi ve yavaşça arkasını döndü. Şimdi Yüzbaşı Aris'in namlusu alnına değiyordu. Bir tetiğin ayrı uçlarında göz gözeydiler. Biri avcı biri yemdi. Biri galip biri mağluptu. Saflarını almış, paylarını bölüşmüşlerdi. Birbirlerine bakıyor, birbirlerini görüyor, birbirlerini gömüyorlardı. Göz gözeydiler ama artık ortada ne mavilikler kalmıştı ne de kahverengide salınan ela hareler...

İkisinin gözleri de simsiyahtı.

«——Από την Ίμβρος——»

Veeeeee bölümü nasıl buldunuz? Görüşlerinizi buraya alalım!

Let's the kritikler begin

Bu kısımda soru-cevaplarla kısa bir kritik yapıp gelecek bölüm tahminlerinizi konuşacağız. Sorulara yanıt veren kişilerin arasından seçeceğim bir okura, gelecek bölümü ithaf edeceğim. Hadi başlayalım!

1. Gökalp ve Yusuf Müdür, Uğurlu'daki gemiye gireceği esnada Gökalp'e seslenen kişi kimdi?

2. Yüzbaşı Aris'in oyunu ilk nerede başladı?

3. "Aris, Gökçe'ye nasıl kıydı?" diyenlerden misiniz yoksa Aris'in bir noktada böyle bir acımasız bir hamle yapacağını bekliyor muydunuz?

4. Kolyeyi geri veremeyen, Kerim'i reddeden ve Aris'in hayatı için endişelenen Gökçe, kendi içinde bu kadar mesafe kat etmişten Aris'ten yediği ters köşeyle nasıl baş edecek?

****Bazılarınız bölümü karmaşık bulmuş olabilir. Aklınıza takılan bir kısım varsa burada aydınlanalım (':**

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra anlı Instagram için; esra.canli

Esra anlı Twitter için; EsraCanli

11. Bölüm: "Öldüreceğim seni!"

« SON BİRKAÇ BÖLÜMDÜR OY VE YORUM SAYIMIZDA DÜŞÜŞ VAR. BU DURUM BENİ BİR MİKTAR ÜZÜYOR. LÜTFEN ELLERİNİZİ KORKAK ALIŞTIRMAYIN :) EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN ★'A BASIP BANA DESTEK OLURSANIZ SEVİNİRİM. AYRICA YORUMLARINIZ BENİ MOTİVE EDİYOR, LÜTFEN ESİRGEMEYİN!»

BÖLÜM NOTU: 11. bölüm, mini bir bölüm olacak. Olayın bu noktaya gelişini anlatmak için biraz geçmişe gidince kendi içinde bir bölüm çıktı ortaya. O yüzden sizi daha fazla bekletmek istemedim.

Seviliyorsunuz!♡

İTHAF:

İthaflar sana; methemoglobin ♡ İyi ki doğdun, gönlünce bir ömrün olsun! (':

«——Από την Ίμβρος——»

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

Yasama, yürütme ve yargı... Şimdi hepsinin adı, İmroz Orman Kanunları. Burada yasa, tüzük, yönetmelik yok. Av, avcı ve yem var. Ve tertiplenmiş bir oyun; ortada bir adam, bir kadın, aralarında çekilmiş bir namlu, kurulmuş bir tuzak...

Bir tuzak; asıl tuzağın, tuzağa düşmek olduğu...

Sekiz gün önce...

9 Eylül 2039 - Gökçeada

"İzmir'in dağlarında çiçekler açar!"

Gökçeada sokakları İzmir Marşı'yla inlerken Yüzbaşı Aris, Adalı Meyhanesinin mutfağından bir hışımla çıkmıştı. Kapıdan geçerken sertçe

tutup asıldığı boncuk perdenin ipleri kopmuş, sarkaçlardan düşen boncuklar bir biri ardına zemine saçılmaya başlamıştı.

Aris, içinde patlayan öfkeyle mutfaktan antreye kadar uzanan o dar koridorda yürürken adımlarının giderek ağırlaştığını hissetti. Sağa sola dağılan boncukların zeminde çıkardığı sese katlanamıyordu. Bir elini duvara dayayıp kısa bir an nefeslendi. Ahşap zeminde seke seke yuvarlanan boncuklardan birkaçı ayağına kadar gelmişti. O anda başında korkunç bir ağrı hissetti. Gözünün önünde dönen görüntüler, yirmi beş yıl önce değil sanki dün yaşanmış gibi netti; bir araba, ön tarafta babası ve annesi, arka koltukta kendisi... Sonra başka bir araba, başka bir adam... Birden alevlenen kavga, annesinin başına inen demir bir sopa, kırılan kemik sesleri, yola kadar sızan oluk oluk kan ve kan damlalarının içinde seken boncuklar... Saniyeler evvel annesinin boynundan kopan inci kolyenin hafızasına kazındığı o korkunç senfoni... Sonra görüntüler değişti. Boncukların zeminde bıraktığı yankılar sürerken bu kez bir yıl önceye gitti. Artık yere saçılanlar boncuk değil, kutu kutu psikiyatrik ilaçtı. Abisi Alex'in morgdan cenazesini aldıklarında Aris'e teslim ettikleri eşyaların içinden çıkmıştı hepsi. Eline alırmaz kutulardan birkaçı açılmış, içinden dökülen haplar zemine dağılmıştı. Şimdi, onca zaman sonra yine aynı ses vardı kulaklarında... Üçüncü kez aynı ses. *Öyleyse cenaze neredeydi?*

Elini duvardan çektiğinde, ayaklarının ucuna dek yuvarlanan boncukların arasından güçlkle geçti. Belki de saniyeler önce gardını böylesine indirmemiş olsa, kendini gerçeklerin bağlamından koparmamış, tekinsiz bir kadının dudaklarını öpmeyi bu denli arzulamamış olsa geçmişin yakasına yapışmasına izin vermezdi. Şimdiyse içinde kaynayan kazana engel olamıyordu. Uğradığı sabotaj, zihninde bastırdığı ne varsa tek tek ortaya çıkarmış, zayıf olmanın karşılığını bir kez daha hatırlatmıştı Aris'e. Arkasını döndüğü anda sırtına yiyeceği bıçağı hatırlatmıştı.

Antreden çıkıp kalabalığın arasına karıştığında, içinde biriken öfke sadece basit bir sabotaj için değildi artık. Omuzlarında, altı yaşından otuz bir yaşına dek sırtında taşıdığı bıçakların yükü vardı. Yüğü ağırdı, kelimeleri, kararları ağırdı. Ne yüzüne inen yumruk ne de misliyle verdiği karşılık... O gece hiçbirisi Aris'in içini soğutmaya, yükünü hafifletmeye yetmedi. Oysa kordonda karşılaştığı Meryem Hanım'ın sözlerini uzun uzun düşünmüş, bir yerde hak da vermişti.

Haklıydı. *Ölüler intikam istemezdi, ölüler dua isterdi.*

Peki ya diriler?

Gözüne sabaha kadar uyku girmedi. Karargahtaki masasına dirseklerini dayadı ve başını ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. İmroz'a geldiğinden beri her şeyin altından, üstünden, kenarından, köşesinden Adalı ailesi çıkıyordu. Önce havaya uçurulan eski karargahı düşündü. Gökçe binadaki bombalardan haberdardı. Sonra İsmet Başkan geldi aklına. Kızını kurtarmak için Ali denen yarım akıllı çocuğun suçu üstlenmesini sağlamıştı. Kızı başka babası başka oyun çevirmiş, daha ilk günlerden Aris'in otoritesini yerle bir etmişlerdi. Gökçe'nin vukuatları saymakla bitmezdi zaten. Tören günü yaptıkları, direnişçilerle bastıkları kanal açılışı, derken İzmir Marşı... Ya Gökalp? Yıldız Koyu'nda Aris'e silah çekmiş, davetli olarak gittiği meyhanede suratına yumruk atmıştı... Üstelik meyhanenin açılış zamanlaması da oldukça manidardı. 8 Eylül'ü 9 Eylül'e bağlayan gece... Aris'i oraya bizzat davet eden de İsmet Başkan'dı. Direniş-39'un karargahı basması için üçü bir araya gelmiş, tüm zeminleri oluşturmuşlardı. *Aris, içinde kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde böyle düşünüyordu.*

-10 Eylül

Yüzbaşı Aris, ertesi gün başka şeyler de düşünmeye başladı. Makam odasında sabahı zor etmişken Teğmen Adoni içeri girmiş ve Gökalp'le Gökçe'nin kendisiyle görüşmek istediğini söylemişti. *İşte, bu yeniydi.* Gökalp belki ama ya Gökçe? Aris'in ayağına kadar gelen Gökçe... Yunan Karargahına gelen Gökçe... Aris'in aklına ilk şüphe orada düştü. *Orası meyhaneden fazlasıydı.* Adoni'yle birlikte odasından çıkıp aracına binene kadar geçen sürede ise bundan büsbütün emin oldu. Gökçe'nin koridorda peşinden koşması, arkasından seslenmesi, yüzünde beliren yersiz bir mahcubiyet... Maskeydi. *Peki ya, arkasında gizlediği neydi?* Gökçe gibi biri, alt tarafı kıcı kırık bir meyhane için nasıl olur da gururunu bir kenara bırakırdı? Aris, Gökçe'nin marş sabotajından dolayı bir zerre olsun pişmanlık duymadığından da emindi. Ucunda meyhaneye değil bizzat kendi hanesine dahi mühür vurulsa, haklı olduğuna inandığı bir davadan vazgeçecek bir karakteri yoktu bu kızın. *Öyleyse neden,* diye düşündü. *Çevirdikleri dümen neydi?* Bunu anlamanın tek yolu, Adalı ailesinin sınırlarını zorlamaktan geçiyordu.

Aris'in *tuzağı* tam olarak o gün, tam olarak orada başladı. Gökçe'nin karargahtan çıkıp soluk soluğa yanına geldiği ve "Kaç oldu size sesleniyorum, Yüzbaşı! Duymuyor musunuz beni?" dediği yerde Gökçe'ye ilk yemini attı:

"Sanırım duymadım, bir dahakine hoparlör kullanmayı dene."

Aracına bindiğinde arkasına yaslanıp güneş gözlüklerini taktı ve yüzüne anlamsız gözlerle bakan Adoni'ye dönerek "Bir şeyler çeviriyorlar" dedi. "Birbirlerinden haberli ya da habersiz, hepsi bir şeyler çeviriyor."

Gökçe, Gökalp ve İsmet.

Dümeni ortaya çıkarmak için üçünü de yemlemeye karar veren Yüzbaşı Aris, işe her birinin sinir uçlarına dokunmakla başladı. Gökalp'in imtihanı; önce meyhanesine vurulan mühürken sonradan o mührün ağır bir bedelle kaldırılması olacaktı. Gökçe'nin imtihanı; asla dinlenmemek, görmezden gelinmek, muhatap kabul edilmemek... İsmet ise çocuklarının içine düştüğü belayla sınanacaktı. Tabii, tüm bunların hepsi tuzağa giden yoldaki ekmek kırıntılarıydı. Sıcak savaştan önce yürütülen psikolojik harp, bir yıpratma tekniği, asıl bozgun öncesi küçük bir oyalamaca...

-11 Eylül

Yüzbaşı Aris, Gökçe'yi peşinden koşturarak hırsını besleyip öfkesini diri tutarken Gökçe'nin fevriliği de ekmeğine yağ sürüyordu. Tuzağa giden yoldaki ilk domainini de bu sayede elde etti. Merkezde yaptıkları oturma eyleminden sonra direnişçileri nezarete attırdığı gün, Gökçe'nin üzerinden kullan-at tipi eski model bir cep telefonu çıkmıştı. Telefonu incelemeye alan Aris, hiçbir mesaj ya da arama kaydına rastlamadı ancak kısıtlı sayıda kişinin yer aldığı rehberdeki bir numara dikkatini çekmişti;

"Taksici."

Adalı ailesinin garajında iki araba, bir de motosiklet varken Gökçe'nin taksi kullanması halihazırda şaşırtıcıydı. Üstelik numarayı rehberine de kaydetmişti. Aris durumdan şüphelense de numarayı arayıp hattın ucundakini uyandırmak ve potansiyel ipucunu kendi eliyle çöpe atmak istemedi. Bunun yerine iz sürecekti. Devreye önce Teğmen Adoni girerek adadaki taksi sahiplerini ve plaka kiralayan taksi şoförlerini araştırdı. Ancak hiçbirinin üzerine kayıtlı böyle bir hat yoktu. Bu da söz konusu kişinin yüksek ihtimal legal bir taksici olmadığını gösteriyordu. *Belki de taksici gibi görünen bir Direniş-39 üyesi... Kimdi bu?*

Aris, o gece geç saatlere dek adanın dört bir yanına yerleştirdikleri güvenlik kamerası kayıtlarını inceledi. Yoldan geçen her taksiyi Adoni'yle birlikte kontrol ediyor, plakadan isim ve telefon sorgulaması yapıyorlardı. O sırada bir şey dikkatlerini çekti. Gökçe'nin oturma eylemi yaptığı alanda üst üste üç-dört tur atan bir taksi gözlerine oldukça şüpheli gelmişti. Önce plaka numarasından taksi sahibine ulaştılar, oradan da plakayı kiralayan şoföre. Adamın kendinden emin şekilde verdiği yanıt ise Aris'i hedefine

biraz daha yaklaştırdı. "Benim yerime ara sıra yeğenim çıkıyor taksiye" demişti adam. "Bugün de araç ondaydı." Yüzbaşı Aris, sonu Direniş-39'a çıkan yumağın ucunu böylece yakalamış oldu. şimdi karşısında grubun en zayıf halkası duruyordu;

Timur.

Timur'u konuşturmak, bulmaktan daha kolay oldu. Kafasına dayanan namlu, dilini hemen çözüvermişti. Ne var ki bildikleri sınırlıydı. Yönetim kadrosuna onun üzerinden ulaşmak zordu. Zaten anlattığına göre Direniş-39'un üç kişilik beyin takımının arasında anlaşmazlıklar vardı. İçlerinden biri, eylemlerini ve sergiledikleri duruşu fevri buluyor; zafere giden yolun bu tip kutuplaşmalardan değil, birleşmekten geçtiğini söylüyordu.

Timur, Aris'e bunları anlatırken, "Grupta o adamdan pek hoşlanmıyorlar" demişti. "Zaten Gökçeada'da bile yaşamıyormuş..."

Aris, adamın nerede yaşadığını sorduğunda ise aldığı cevapla birlikte tuzağın kilometre taşları denize miline çevrildi:

"Semadirek."

Timur konuştukça Aris'in planı şekilleniyordu:

"Adı ne bilmiyorum ama adama Bornovalı diyorlar. Kayıp silahlar varmış. Ne zamandır hep söylenir durur bu silahlar... Türk çetelerin hepsi bu silahların peşindeymiş. Sözde onları bulacakmış Bornovalı... Tabii bulamamış. Ya da bulmuş ama başkalarına vermiş... İçeride bir ara böyle söylentiler de dolaştı. Diğer gruplarla görüştüğünü düşünüyorlardı Bornovalı'nın..."

Timur'un verdiği bilgilerle direnişçilere kurulacak pusunun yöntemi belli olmuş oldu. Bu, halihazırda kaos içindeki bir grubu dağıtıp birbirine kırdırmanın en kestirme yoluydu;

şüphe.

Nicedir aranan silahların Semadirek'te ortaya çıktığı istihbaratı Direniş-39'un kulağına giderse, tüm gözler Bornovalı'ya çevrilecek, muhtemel şüpheli konumuna gelen Bornovalı panikleyerek kendini açık edecek, bulunan silahlara Yunan Ordusunun el koyması direnişçileri ateşleyecek ve silahların Semadirek'ten Gökçeada'ya sevk edileceğini sanan Türk çeteler ise kendilerine pay alabilmek için birbirine girecekti. Tüm bunlar gerçekteleştiğinde, zaten karmaşa içindeki gruplar aralarına sokulan nifakla hepten dağılmış hale geleceğinden son darbeyi indirmek çocuk

oyuncağı olacaktı... Tuzak neredeyse kusursuzdu fakat eksik olan bir şey vardı;

Yem.

Semadirek'te bir cephanelik bulunduğu bilgisi, direnişçilerin kulağına herhangi birinden gelmemeliydi. Bu, koşulsuz güvenecekleri, sınırları zorlamış, ne kadar ileri gidebileceğine dair rüştünü ispatlamış birisi olmamalıydı. Adada bu profile Gökçe'den daha fazla uyan hiç kimse yoktu. Üstelik Timur'un Gökçe'yle ilgili Aris'e anlattıkları da bu savı güçlendiriyordu:

"Yönetim, Gökçe'nin sözlerine itibar ediyor. İzmir Marşı fikri de ondan çıkmıştı. Senin 9 Eylül'de karargahtaki toplantıyı iptal edip meyhaneye geleceğini yönetime söyleyen ve fikri ortaya atan oydu."

Böylelikle tuzağın yemi de tayin edilmiş oldu;

Gökçe.

Üç gündür planını şekle şemale sokmaya çalışırken, bir yandan da Gökçe'yi peşinde koşturarak oyalayan ve kendine zaman kazanan Yüzbaşı Aris, bu noktada kararını vermişti. Direnişçilerin önüne atacağı yem Gökçe olacaktı. Hem de hiçbir ayrıntının gözden kaçırılmayacağı, her detayı düşünülmüş, aldatmaca olduğu düşünülmeyecek kadar her yönden tesadüfi görünecek, büyük prodüksiyonlu bir plan;

Gökçe'yi Semadirek'e çekmek...

Eğer Gökçe, Direniş-39'un talimatıyla Aris'in peşinden Semadirek'e kadar gelir ve bir şeylere kendi çabasıyla tanıklık ederse plan, her açıdan gerçekçi görünecekti. Bu evrede devreye girecek kişi ise Rita'ydı. Aris'in Yunan bir gazeteciyle buluşması, Fengari Dağları'na gitmesi ve iki-üç gün sonra gazetelerde dönecek bir haber... *Yunan askeri Fengari'yi neden kazıyor?*

Ancak Yüzbaşı Aris ve Teğmen Adoni, planın bu noktasında çatışma yaşamıştı. Adoni, Aris'in Gökçe'yi yem etmesini anlık bir öfkeyle verdiği ve sonrasında pişman olacağı hatalı bir karar olarak görüyordu. Üstelik Gökçe, durumdan şüphelenirse işlerin tersine dönme olasılığı da yüksekti. Fakat Aris, konuyu tartışmaya açmayacak kadar kararlıydı. Kaldı ki Gökçe'ye *köprüden önce son çıkış hakkı* bile tanıyacaktı. Buna rağmen hala o yolda yürümeye ısrarcıysa bu noktada onu durdurmayacaktı...

-12, 13 Eylül

Yüzbaşı Aris, sonraki iki gün boyunca planın tüm ayrıntılarını hazırladı. Semadirek'ten üst düzey askeri yetkililerle görüştü, Liman İdaresi'yle

anlaştı, kalkacak gemi, personel, kaptan, gemiye yüklenecek ilaç yüklü konteynerler... Hepsinin üzerinden defalarca geçti. Rita'nın adadaki görüşmelerinde neler söyleyeceği dahil, her şeyi noktası virgölüne kadar hesapladı.

Çok fazla şey hesapladı.

Gökçe'nin abisinin meyhanesini açtırmak için peşinden koşması lehineydi, *hesapladı*. Sürekli peşinde olan birini tuzağa çekmek kolaydı. Aris her şeyi hesaplamaya devam ederken, Adoni'nin Ezgi'nin telefonuna yerleştirdiği casus yazılıma takılan bir konuşma, işlerini daha da kolaylaştırdı. Konuşmalarda Gökçe, Ezgi'ye, meyhaneyi açması için Aris'le konuşmak istediğini ama bir türlü başaramadığını, onu muhakkak yalnız yakalaması gerektiğini söylüyordu. Ezgi'nin verdiği cevap ise, "Yüzbaşı gün aşırı sabah 8 ve 9 arası spora çıkıyor" oldu. Gökçe, o anda hiç farkında olmadan tuzağa çekileceği günün tarihini kendisi belirledi:

"O zaman yarın sabah saat 8'de oradayım!"

-14 Eylül

Yüzbaşı Aris çok fazla şey hesapladı. O gün, sabah evden çıkarken Gökçe'nin peşine takılacağını biliyordu. Koştukça arkasından koşacağını, onu duymazdan geldikçe sinirleneceğini, dilinden abisinin meyhanesini düşürmeden aynı ısrarcılıkla şansını deneyeceğini çok iyi biliyordu.

Kaleköy kordonuna geldiklerinde çalan telefonuyla adımlarını hızlandırdığı an Gökçe'nin merakını cezbedeceğini de biliyordu. Telefonu kulağında, Gökçe'yi ardında bırakmış ilerlerken hattın ucundaki Adoni'ye "Şimdi!" demişti.

O sırada devreye *Aris'in içerideki adamı* durumuna gelen Timur girdi. Bir gün önce bizzat Aris'in talimatıyla, Yüzbaşı'nın şüpheli tavırlar içinde olduğunu Direniş-39 yönetimine bildirmiş, Gökçe'nin Yüzbaşı'yı takip etmesinin faydalı olacağını tavsiye olarak iletmmişti. Yönetimin cevabı ise *takibi sürdürsün* yönündeydi. Timur, yönetimden gelen cevabı Gökçe'ye tam da o an iletmişti; Aris, elinde telefonla şaşırılmış vaziyette ve hızlı adımlarla yanından uzaklaşırken...

Çünkü Aris hesaplamıştı. Kordonun ucuna doğru yürürken, Direniş-39'dan gelen böylesi bir mesajın Gökçe'yi harekete geçireceğini hesaplamıştı. Mesajı aldığı anda arkasından geleceğini, "Yüzbaşı!" diye sesleneceğini, teknesine bineceğini ve Atlantik'e de gitse peşinden geleceğini hesaplamıştı.

Yüzbaşı Aris her şeyi hesaplamıştı ama Gökçe'nin hesapladığı gibi davranmasından ödünün kopacağını hesaplayamamıştı. Kordonda, elinde telefon, Adoni'yle konuşarak yürürken kurduğu tüm planın boşa gitmesini istedi; Gökçe'nin o mesaja aldırmamasını, arkasından seslenmemesini, peşinden gelmemesini... Hatta bir an öyle olacağını bile düşündü. Gökçe, direnişçilerden gelen mesajı aldıktan sonra bocalamış halde arkasını dönmüş giderken, onu uzaktan izleyen Adoni, "Yüzbaşım" demişti, telefonda. "Gökçe mesajı aldı ama şu an ters istikamete doğru yürümeye başladı... Sanırım peşinizden gelmeyi düşünmüyor."

Aris o an müthiş bir rahatlama hissetti. Günlerdir göğsünü ağırlaştıran duygu birden dağılmıştı. Adoni'ye "Öyleyse plan yattı" derken yüzünde istemsiz bir tebessüm vardı. Telefonu kapattığında içinden fazla ileri gittiğini düşünmeye başladı. Adalı ailesinden hala şüpheleniyordu ama belki de şüphelerinin sağlamasını almak için başka bir yol bulabilirdi. *Aslında bulmuştu da*. Son birkaç gündür meyhaneye ortak olmak koşuluyla, mekanı tekrar açabileceğini düşünüyordu. Böylelikle Adalı ailesinin içine daha rahat girebilir, düşmanını yakınında tutabilirdi. Bu düşünceyle Adoni'nin telefonunu kapattığında hemen Gökalp'i aradı ve teklifini sundu. Adalı Meyhanesi yeniden açılacaktı fakat Yüzbaşı Aris de mekanın ederinin yarısı karşılığında meyhaneye ortak olacaktı. Gökalp, Aris'in teklifini gecikmeden kabul ederken Aris, ayağının altından zemini kaydıran o sesi duydu:

"Yüzbaşı! Bekle!"

Zira Gökçe, kısa bir an ikilemde kalsa da, Direniş-39'un talimatını yerine getirmeye karar vermişti.

Aris, Gökçe'nin sesini duyunca telefonunu kulağından indirerek arkasına baktı ve bunun gerçek olmamasını öyle çok umdu ki, hatta bir anlığına gün ışığını arkasına alıp kendisine doğru var gücüyle koşan Gökçe'ye neredeyse gülümseyecekti. Gökçe koşuyordu. Ona doğru ama ona karşı koşuyordu. Aralarında kapanan fiziksel mesafenin hiçbir manası yoktu. Gökçe daha da yaklaştıkça daha da uzaklaşıyordu. Bu, acımasız bir akıl oyunuydu.

Aris, içten içe her şey o an orada bitsin istedi. Ona doğru koşmasını istedi. Tekneye hiç binmesin. Ya da bindiyse de inmeliydi. Bu yüzden defalarca sordu o gün. Defalarca Gökçe'den inmesini istedi. *Köprüden önce son çıkış hakkını* kullanmasını, vazgeçmesini, gelmemesini... Rotasının "Yunanistan" olduğunu söylediğinde bile, hala geç değildi. Gökçe vazgeçebilir, teknedan inebilirdi. Ama buna pek niyetli değildi. Aris'ten "Yunanistan" cevabını

aldığında, "Beni yiyorsun, dimi sen?" diye sormuştu. "Sinirleneyim, tekmeden ineyim diye söylüyorsun?"

Aris, o an derin bir nefes vermiş ve içinde boğulduğu tüm paradoksları tek bir kelimeyi sığdırmıştı:

"Keşke."

O gün bu paradokslar Aris için gün boyu devam etti. Gökçe'yle birlikte geçirdiği zamandan yersiz bir keyif alıyor sonra bundan rahatsızlık duyuyordu. Rita'yı oyaladığı için Adoni'ye bozuluyor, bir yandan da Rita'yı getirecek vapurun Semadirek'e hiç yanaşmamasını umuyordu.

Zihninde binbir çıkmazla cebelleştiği günün sonunda Rita'nın adaya gelmesiyle planın diğer aşaması başlamış oldu. Aris, durumu ne kadar şüpheli hale getirirse Gökçe'nin de o kadar meraklanacağını biliyordu. Rita'nın yanına gitmeden önce onu tekneye kilitlemesinin sebebi buydu. Aklındaki planda, Gökçe'nin kamaradan kaçabilmesi için içeriye yedek bir anahtar bırakmak vardı. Ancak öncesinde kamaranın camından gördüğü manzara işini bir kez daha kolaylaştırdı. Gökçe, sırt çantasına telefonunu yerleştirmişti. Bu Aris için Gökçe'nin bire bir peşinden gelmesinden çok daha iyi bir seçenektir. Hepsinden öte çok daha risksizdi... Artık tek yapması gereken kurguladığı planın, çantasındaki telefon tarafından kaydedilmesini sağlamaktır.

Her şey istediği gibi gitmişti. Ama görüşmenin sonunda tekneye geri döndüğünde, hiç de her şey istediği gibi gitmiş bir adam gibi hissetmiyordu. Gökçe'yi apaçık tuzağa çekmişti ve ses kaydı direnişçilere ulaştığında çok daha kötüsünü de yapmış olacaktı. Direnişçilere Gökçe üzerinden ulaşmak, onları tuzağa çekenin bizzat kendisi olacak olması... Bu, Gökçe için ölmekten beter olmak demektir. Üstelik Aris'in bir diğer kuşkusu ise Gökçe ve İsmet'le ilgiliydi. Eğer onlar da silahların peşine düşerlerse Gökçe sadece direnişçileri değil, kendi ailesini de ateşin içine atmış olacaktı. Bu Gökçe için yıkım olurdu, Aris içinse olsa olsa kentsel dönüşüm; düşmanlarını ortaya çıkaracak bir turnusol kağıdı... Bunu yapmadan Adalı ailesinin bu işin içine ne kadar bulaştığını görmesi imkansızdı.

Kaldı ki bu olduğunda Gökçe'nin isyancılık *kariyeri* büyük bir yara almış olacaktı. Direniş-39'u kendi ayaklarıyla tuzağa çeken birine artık hiçbir grup kolay kolay güvenmez, sözüne itimat etmez ve onu arasına almazdı. Böylelikle Gökçe ayrılıkçı hareketlerden bir nevi aforoz edilmiş olacaktı. Bu Aris için iyi bir şeydi.

Peki ya neden?

Bu sorunun cevabına henüz çok da yakın olmadığı yıldızlı bir Semadirek gecesinde, tüm ayrılıkçı hareketlerden arındırır gibi sıkı sıkı kucakladı Gökçe'yi. Aklından bir sürü şey geçti. Gökçe'yi öpmek, ses kaydını silmek, plandan vazgeçmek, teknenin rotasını Güney Avrupa'ya çevirmek... Hepsini defalarca düşündü ama hiçbirini yapamayacağını biliyordu. Gökçe'nin kokusunu burnuna çekip saçlarını öperken, kollarını beline dolayıp gözlerini yumarken sabah olduğunda yeniden iki düşmana dönüşeceklerini biliyordu. Uykusunun ortasında kabuslarla uyanan Gökçe'yi tekrar gövdesine bastırduğunda ona en büyük kabusu kendisinin yaşatacağını biliyordu.

O yüzden hiç uyanmak istemedi. Eğer elinde olsaydı, yalanların ve oyunların üzerindeki o kapkara sis dağılmadan önce, 'Sonsuzluk' ve 'Bir Gün' kesiştiği bu ahşap zeminli güvertede, zamanın donmasını isterdi.

-15 Eylül

Ertesi gün adaya döndüklerinde Gökçe'nin ilk işi "Taksici"yi arayıp Timur'la buluşmak olmuştu. Timur, Gökçe'den olan biteni dinleyip ses kaydını teslim alırken, taksideki cihaz da kayıttaydı.

Cihazın başındaki Adoni, Yüzbaşı Aris karargaha geldiğinde elindeki kaydı oldukça çekimser bir tavırla teslim etmiş, "Gökçe, Timur'la görüşmüş Yüzbaşım" demişti. "Timur, emrettiğiniz gibi görüşmelerinin bir kaydını bize, bir kaydını Direniş-39'a gönderdi... Ama merakımı mazur görün. Eğer her şey planladığınız gibi giderse, direnişçiler silahları ele geçirmek için Uğurlu Limanı'na geleceklerdir, bu doğru... Fakat o gün orada baskın yapacağımız insanların arasında Gökçe Hanım da olursa... O zaman ne yapacaksınız? Ona da orada yakaladığınız adamlarla aynı cezayı verebilecek misiniz?"

Adoni'nin sorusuyla Aris'in kahverengi gözlerinin ferisi, sönmüş yıldızlar gibi donuklaştı.

Halbuki cevap en başından beri belliydi.

-16 Eylül

Adoni'yle irtibata geçen Timur, Direniş-39'dan aldığı istihbaratı geç kalmadan Teğmen'le paylaştı. Direnişçiler Yüzbaşı Aris'i öldürmek istiyordu. Bunun için ise yarın Kuzu Limanı'nda bir suikast tertip edeceklerdi.

Adoni, Timur'la yaptığı görüşmeden sonra planlanan suikastın her aşamasından haberdar oldu. Aris buna elbette hiç şaşırılmamıştı. Muhtemelen plan Gökçe'den çıkmıştı! Daha adaya ayak bastığı ilk gün

yaptığı gibi yine deneyecekti işte. Üstelik bu kez peşine arkadaşlarına da takmıştı...

Aris, bunu içine sindirmekte zorlansa da her ne koşulda olursa olsun Gökçe'yi ne Kuzu Limanı'nda ne Uğurlu'da görmek, namlusunu ona doğrultmak istemiyordu. Adoni'ye verdiği son emir de bu yönde oldu. "Konuş Timur'la..." dedi. "Gökçe'nin limanlara gelmeye niyeti varsa, ne yapsın ne etsin engel olsun."

İçten içe Gökçe'yi durdurmanın pek mümkün olmadığını bilse de, yine de ertesi gün bir namlunun ayrı uçlarında karşılaşmak istemiyordu onunla. Karşı karşıya gelirlerse onun mağlup gözlerinden galip ayrılamayacağını biliyordu... Yüzbaşı Aris, yarın geceye dair neredeyse her şeyi biliyordu.

Gökçe'nin suikasttan habersiz olduğu hariç.

Ve bir de suikastın tetikçisi vardı. *Kimdi o? Kim çekecekti tetiği?* Bunu henüz Kerim dahil kimse bilmiyordu.

Ama neyse ki Aris yerine ölecek olan kişinin kim olduğu, suikastı öğrendikleri andan bu yana belliydi.

Hainin sizdeni, bizdeni olmazdı. Hain haindi.

Timur haindi.

Baskın günü...

-17 Eylül

Saat 22.55

Direnişçiler Uğurlu Limanı'nı mesken tutarken Teğmen Adoni, dürbününü Kuzu Limanı'na çevirmiş ve Yüzbaşı Aris'i aramıştı.

"Söyle Teğmen" dedi Aris.

"Yüzbaşım, iki-üç kişi biraz önce gemiye doğru hareketlendi. Askerleri önden gönderdim. Ben de birazdan peşlerinden gideceğim... Siz geçtiniz mi gemiye?"

O sırada denizin ortasına botla açılmış olan Aris, Semadirek'ten kalkıp Uğurlu Limanı'na yanaşacak olan nakliyat gemisine binmişti. "Geçtim Teğmen" dedi. "Birazdan hepsini avlayacağız. Sen askerleri de al, hemen içeri girin."

"Anlaşıldı Yüzbaşım!"

23.07

Adoni, askeriyle birlikte gemiye girdiğinde kısa bir kovalamacadan sonra makine dairesine saklanan üç kişiyi yakalamıştı. İçlerinden biri "Yüzbaşı'yı görmek istiyorum! Ona anlatacaklarım var!" dediğinde Adoni, vaktin geldiğini anladı.

Aris'i arayarak "Yüzbaşım!" dedi. "Buradaki isyancılardan biri ısrarla sizi gormek istiyor. Şu an makine dairesindeyiz."

Aris'in verdiği cevapsa aralarında bir çeşit işaretti:

"İki dakika sonra oradayım."

Telefonu kapatan Aris, Kuzu Limanı'nın girişinde operasyonun tamamlanmasını bekleyen Timur'u aradı. Verdiği istihbaratın yanlış olduğunu, içeride kimsenin bulunmadığını, Adoni'nin yanına gidip acilen izahat vermesi gerektiğini söyledi.

Saat 23.08

Direnış-39 ekibi, Uğurlu Limanı'na demir atan geminin içindeydi. Gökalp ise yanında Yusuf Müdür'le birlikte tam içeri girmek üzereyken birinin adını seslendiğini duydu:

"Gökalp!"

Arkasını döndüğünde bir arabanın içinden kendisine doğru seslenen İsmet Başkan'ı gördü. "Baba..." dedi, yüzündeki maskenin ardından. "Sen ne arıyorsun burada?"

İsmet, sesini alçaltarak "Arabaya binin!" dedi. "Tuzak bu! Arabaya binin!"

"Baba, bak-..."

İsmet sabırsızlanarak "Gemide silah falan yok!" diye kendini açıkladı. "Yunan askerleri var! Direnişçilere tuzak kurdular... Arabaya binin!"

Yusuf Müdür panikle atıldı. "Başkan, sen nereden bil-..."

İsmet, "Sırası değil!" diyerek Yusuf'un sözünü böldü. Kara bulut gibi bakan gözleri hem öfkeli hem de hüznüydü. Bakışlarını oğluna çevirdiğinde "Bin şu arabaya Gökalp!" dedi, acı dolu bir sesle. "Gökçe-... Gökçe için geç kaldım... Ama sana yetiştim! Bin şu arabaya..."

Saat 23.09

Teğmen Adoni, makine dairesinin kapısının açılmasıyla "Yüzbaşım!" dedi. Eliyle arkada dikilen üç adamdan ortancasını gösterdi. "Sizinle konuşmak isteyen arkadaş bu... Çok önemli olduğunu söylüyor..."

Adam, elini boyaya bulayarak hızla öne atıldı. "Evet, çok önemli hem de!" Ancak ileri doğru birkaç adım atmıştı ki durdu. Karşısında Yüzbaşı Aris değil, Timur'un durduğunu görmüştü. "Ne oluyor lan burada?" dedi, panikle.

Timur, ondan daha da şaşkındı ama ne olduğunu kavramakta çok fazla gecikmedi. Çaresiz gözlerini Adoni'ye dikerek "Yapmayın..." dedi. "Ben sizin için-... Sizin istediğiniz her şeyi yaptım!"

Askerler Timur'un koluna girerken Adoni, biraz önceki adamın cebinden çıkardığı glow boyayı Timur'un sırtına sürmeye başladı. Bir yandan da "Her şeyi değil..." dedi, sakın bir tonda. "Sana Gökçe'yi limanlardan uzak tutmanı söyledik. Ama kendisini Uğurlu'ya bizzat sen götürmüştün..."

"Mecbur kaldım!" dedi, Timur. "Ben-... Ben yönetime söyledim. *Gökçe şüpheli davranıyor* dedim, *Yüzbaşı için endişeleniyor, onu operasyona dahil etmeyelim* dedim ama dinlemediler beni!"

Adoni, boyalı ellerini mendille temizlerken "Seçtiğin yöntem bu muydu?" dedi. "Boyle dersin inanmazlar tabii..."

"Ama doğru söyledim! Gökçe'nin hali tuhaftı... *Sadece silahları alacaksınız, başka bir şey yapmayacaksınız dimi* diye defalarca sordu... Bu yüzden suikastı bile sakladılar ondan!"

Adoni'nin kaşları çatıldı. "Nasıl yani? Gökçe... Gökçe suikastı bilmiyor muydu?"

"Bilmiyordu!" dedi, Timur. "Yönetim işi bozar diye, *Gökçe'nin haberi olmasın* dedi." Sesi titriyor, yalvarmak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Bakın ben-... Ben benden istediğiniz her şeyi yapmaya çalıştım... Hem ben onlar gibi de değilim! O şeyler gibi, direnişçiler gibi... Öyle değilim! İzin verin, sizinle çalışmaya devam edeyim! İşinize yararım. Yemin ederim yararım! Vur, deyin-... Gidip hepsini şimdi öldüreyim? Hem güveniyorlar da bana... Her işinizi görürüm, Allah çarpsın yaparım!"

Adoni, omuzlarını silkerek "Güveniyorlardı, oyle?" dedi. "Ama sen onlara ihanet ettin. Şimdi sana kim, neden guvensin artık?"

Timur, sinirlenerek "Sizin yüzünüzden!" dedi. "Sizin için yaptım... Siz istediğiniz için kendi davamı sattım! Ben size sadakatini ispatladım!"

Adoni, ellerini sildiği peçeteyi askerinin eline tutuşturarak Doğru..." dedi. Avcunu Timur'un omzuna dayamıştı. "Sadakatini ispatladın... Ama bize değil; kafana dayanan silaha... Yarın sana bunu başkasi yaptığında ona sadık olacaksın. Yüzbaşım böyle iletmemi istedi... Hain haindir."

Timur, ihanetten payına düşen acı gerçeğe yüzleşirken Kuzu Limanı'nı tepeden gören bir noktada, parmağını tetiğe yerleştirmiş halde bekleyen Kerim, kendini yapacağı şeye ikna etmeyi başarmıştı.

Saniyeler sonra geminin önünde bir hareketlilik görünce, silahın dürbününden bakarak karanlıkta parlayan yeşil boya izlerini takip etti. Parmağı tetikte, gözü hedefindeydi. Çok geçmeden silahını ateşlediğinde ise "Yüzbaşım!" diye bağırarak bir askerin sesi kulaklarına kadar geldi:

"Kapetánios!"

Adoni'nin düşmanı yemleyen sesi karanlığın içindeki yankılanırken Uğurlu Limanı'nda ise gaddarca tertiplenmiş bir oyunun son perdesi oynanıyordu. Ortada bir adam, bir kadın ve aralarında çekilmiş bir namlu vardı ve kurulu bir tuzak...

Bir tuzak; asıl tuzağın, tuzağa düşmek olduğu...

Şimdi...

Gökçe, son takatiyle "Silahlar nerede, dedim?!" diye bir kez daha bağırması ve son bir adım daha geri çıkmıştı ki, başına değen namluyla ürperdi.

O an kulaklarına gelen donuk bir ses "Silah falan yok" dedi. "En başından beri, hiç olmadı..." Ses, Yüzbaşı Aris'e aitti. "Elindeki tabancanın içinde mermi bile yok..." diye devam etti, Aris. "Bak, arkadaşların anladı ama sen-... Sen her şeyi biraz geç anlıyorsun, Gökçe Adalı."

Gökçe elindeki silahı yavaşça indirerek yüzünü Aris'e döndüğünde, biraz evvel başında hissettiği namlu şimdi alnına değiyordu. *Oyuna gelmişti. Bu defa çok büyük oyuna gelmişti.*

Aris, saniyeler sonra silahını Gökçe'nin alnından çekerken ikisinin gözlerinde de muhatabına kavuşmuş, simsiyah bir öfke vardı. Bakışlarını Gökçe'den ayırmadan, konteynerdeki askerlerine "Stratiótes!" diye seslendi. Çenesinin ucuyla içerideki direnişçileri göstererek "Hepsini tutuklayın!" dedi.

O anda konteynerde büyük bir hengame başladı. Tepkilerin odağında ise Gökçe vardı. Askerler tarafından derdest edilip dışarı çıkarılan herkes öfkesini Gökçe'ye yöneltmişti:

"Senin yüzünden oldu!"

"Oyun oynadın bize!"

"Boşuna numara çevirmeyin artık!"

"Yunanla bir olup sattın bizi!"

"Hain!"

"Hainsin sen!"

Gökçe'nin yüzü, dikildiği yerde donmuş gibi bembeyaz kesilmişti. Hiç kimseye hiçbir şey diyemiyor, bu iğrenç yaftalara itiraz etmek için bile dudaklarını kımıldatamıyordu. Kolunda bir askerin elini hissedene dek öylece durdu. Sonra Aris'in askere buyurgan bir tonda seslendiğini işitti:

"Onu bırakın!"

Asker emir üzerine elini Gökçe'nin kolundan çekerken Aris, ağzından dökülen bu iki kelimeyle Adoni'nin birkaç gün önce kendisine sorduğu

soruyu hatırlamıştı:

"O gün orada baskın yapacağımız insanların arasında Gökçe Hanım da olursa... O zaman ne yapacaksınız? Ona da orada yakaladığınız adamlarla aynı cezayı verebilecek misiniz?"

Aris, bir süre sessiz kalsa da ardından "Teğmen..." demişti, kendinden emin bir tonla. "Gökçe eğer o gün orada olursa, ona en büyük ceza zaten bu olacak, parmaklıklar ardına atılmak değil."

Öyle de olmuştu. Gökçe'nin bunu idrak etmesi çok sürmedi. Direnişçilerin hepsi koluna giren askerlerle yaka paça konteynerden çıkartılırken, zangır zangır titreyen ellerini Yüzbaşı Aris'e doğru uzattı ve bileklerinin içini çevirerek varla yok arasında mırıldandı. "Tutukla beni..." Aris'in başını iki yana salladığını görünce bu kez yeniden ama daha güçlü bir sesle "Tutukla beni!" diye bağırdı. "Tutukla beni!"

Aris, "Seni tutuklamayacağım, Gökçe..." dedi, ellerini beline bağlamış, çenesini yukarı kaldırmıştı. "Aksine, sana ne kadar minnettar olduğumu tüm İmroz göreceksin..." Sonra bakışlarını Gökçe'nin donmuş bir göle benzeyen gözlerinden ayırmadan arkasındaki askere "Asker!" diye seslendi.

Asker, Aris'in yanına geldi. "Emredin Yüzbaşım!"

"Gökçe Hanım'a evine kadar eşlik edin... Kendisi için yorucu bir gün oldu. Dinlenmesi gerekecek." Sözlerinin ardından arkasını döndü ve hızlı adımlarla konteynerden dışarı doğru yürümeye başladı.

Gökçe'nin dizleri bedenini daha fazla taşıyamamıştı. Diz kapaklarının üzerine çökerek "Yüzbaşı!" diye bağırdı. Fakat Aris adımlarını yavaşlatmamıştı bile. Gökçe gözlerini kapatıp, derin bir nefes verdi. Göz kapaklarını tekrar araladığında, çeperlerinden ince bir yaş süzülüyordu ki boğazı yırtılırcasına bağırdı:

"Aris!"

Yüzbaşı Aris, o an yere çivilenmişçesine durdu. Konteynerin tam kapısında idi. Belinde bağladığı ellerini var gücüyle sıkmış, gözlerini, duyduğu sesi inkar eder gibi yummuştu. Gökçe ona ilk kez adıyla seslenmişti. Şu anda, tam da şimdi adıyla seslenmişti. Ama adla yüzünü dönecek cesareti yoktu Aris'in. *Cümlelerin devamını duymaya da...*

Gökçe, gözünden kopan ince bir damla titreyen dudaklarına karışırken sesine yerleştirdiği nefretle bağırdı. "Öldüreceğim seni, Aris! Öldüreceğim seni! Beni şimdi burada tutuklamadığına-... Pişman edeceğim! Öldüreceğim seni, Aris! Öldüreceğim..."

Aris'in gözleri yavaşça aralandı o an. Yutkunmaya çalıştığında, boğazına yumruk yemiş gibi kaskatı kesildiğini hissetti. Gökçe, kararını kendine ispat etmeye çalışır gibi "Yemin ederim, öldüreceğim seni..." diye mırıldanıyordu. Aris'in ise içinde kopan fırtınaya inat, aklına düşen birkaç cümle, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına sebep olmuştu.

Önce Adoni'nin sorusuna verdiği cevabı hatırladı:

"Gökçe eğer o gün orada olursa, ona en büyük ceza zaten bu olacak, parmaklıklar ardına atılmak değil."

Sonra Adoni'nin ona karşılık verdiği yanıtı:

"Peki ya sonra Yüzbaşım? Adadaki tüm direnişçileri yemleyip tutuklattınız, tamam... Gökçe'nin cezası da tüm bunlara kanmak oldu, o da tamam... Ya sonra ne olacak? Biz sizi nasıl koruyacağız? Gökçe Hanım sizi öldürmek isteyecektir."

Aris, o anda Adoni'ye verdiği son cevabı hatırlayınca yüzünde acı bir tebessüm belirdi:

"O da benim cezam olsun, Teğmen... O da benim cezam olsun..."

«——Από την Ίμβρος——»

TEK SORU:

Bence bu bölümden sonra aklınızda sorulardan çok elinizde cevaplar oldu.

Dimi? (:

O yüzden bu kısmı tek bir soruyla, dahası görüşünüzle kapatalım:

****Öncesi ve sonrasıyla baktığınızda Aris'i kendi içinde haklı buluyor musunuz yoksa kurduğu plan hala çok gaddarca mı geliyor?**

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu__

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

12. Bölüm: "Öldür beni!"

Egemonya'nın yapmış olduğu editi, bölümü okuduktan sonra şuradan izleyebilirsiniz. Zira oldukça SPOİLER'lı (:

★ EMEĞE SAYGI DUYDUĞUNUZU GÖSTERMEK İÇİN
LÜTFEN OY VERİN★

«YORUMLARINIZIN HEPSİNİ TEK TEK OKUYORUM VE HER
BİRİ BENİ MOTİVE EDİYOR. LÜTFEN EKSİK ETMEYİN!»

⚠ Bölüm sonu şarkısını ne yapın edin, sahneye paralel dinleyin.♡ Bu şarkı mı 12. bölüm yazıldı için yoksa 12. bölüm mü bu şarkı için, emin değilim. Belki ikisi de! ⚠

Çokça seviliyorsunuz!

İTHAF:

Bölümün ithafı sana geliyor, Gökçe gözlü kadın; konusanmerve ♡
Umarım güncele yetişmişsindir! Yoksa bozuşuruz (:

«——Από την Ίμβρος——»

"Hiçbir zafer kazanmamışımdır ki, bana kalbimden akan kanlara mal olmamış olsun" der, Alman Şair Heinrich Heine.

Zira gözünü zafere dikenler, kaybetmek kadar kazanmanın da bir bedel ödeme meselesi olduğunun bilincindedir.

Peki ya ortaya bir terazi konsa hangisinin kefesi ağır gelir?

Mağlup etmenin hazzı yerine galip olmanın yükünü hissedenler için, belki de cevap en başından beri belliydi.

Bir adam, bir kadın ve ortalarında edilmiş bir ölüm yemini...

Kadın, henüz külfetini tartamıyordu ama adam şimdi gövdesini bir terazinin üzerine bıraksa, kefelerdeki kan izlerini muhakkak fark ederdi.

◄ ◄ ◄ Τυβροσ ► ► ►

17 Eylül 2039 - Gökçeada

Süreyya Hanım, kapı sesini duyar duymaz ayağa fırladı. Hızlı adımlarla antreden geçtiğinde, yüzü bembeyaz kesilmiş Gökçe'yi gördü. "Kızım, neredesin sen?" dedi, panik içinde. "Baban bin kere aradı seni... Niye açmıyorsun telefonlarını? Hem... Ne bu halin? Bir şey mi oldu?"

Gökçe, annesine cevap vermeden üst katın merdivenlerinden çıkarak kendisini odasına kapattı. Süreyya, "Gökçe!" diye arkasından birkaç kez bağırsa da kızının inadını biliyordu. Salona dönerek masanın üzerinden telefonunu aldı ve Gökçe'nin eve döndüğünü haber vermek için İsmet'i aradı. Fakat şimdi de İsmet açmıyordu telefonu. "Öldürecek bunlar beni!" diye söylendi Süreyya. "Yemin ederim öldürecekler!"

Gökçe, yatağına girip başını yastığa bastırmış olsa da annesinin sözlerini duydu. *Öldürmek*, artık bu kelime ona sadece Aris'i hatırlatıyordu; tereddütsüz, ulu orta ettiği bir yemini... Sanki o an o yemini etmiş ve sonra diğer her şey orada donup kalmıştı. Düşünceler, kelimeler, sesler... Ağzından çıkan yeminden başka her şey silik ve bulanıktı. Bir nevi amnezi yaşıyor gibiydi. Kandırılmış, tuzağa çekilmiş, aptal yerine konulmuş olmak ve üzerinde dönen kirli hesaplar... Her birini Uğurlu Limanı'ndaki bir konteynerin içinde bırakmıştı. Gözünden akan birkaç damla yaş dışında bomboş ve hissiz haldeydi.

Gökçe, o gece odasında hafızasını ve dilini mühürledi.

Ta ki kilit, gözlerinin önünde un ufak olana kadar ne hissinde ne de fikrinde hiçbir şey barındırmayacaktı.

"Anasının amı artık!" dedi, Yusuf Müdür. İsmet'in anlattıklarıyla yüzü renkten renge girmiş, meyhanenin içinde volta atmaya başlamıştı. "Kusura bakma Başkan ama... İnsan şey oluyor yani, sinirleniyor... Nasıl oyun la böyle bu?"

Gökcalp, içerde üst üste istiflenmiş masalardan birine tekme attı o an. "Amina kodumun Yunanı! Amina kodumun piçi! Amina kodum-..."

"Yeter Gökcalp!" diye bağırdı İsmet. Eliyle dışarısını göstererek "Gökçe bu gece o geminin içindeydi!" dedi. "Sen nasıl durdurmazsın kardeşini? Nasıl göz göre göre ateşe atarsın?!"

"Orada olacağını bilmiyordum baba-..."

"Nasıl bilmiyordun ulan? Sana planı anlatan Gökçe değil mi? Sen tanımıyor musun kardeşini? Direnişçiler silahlara çökecek, istihbaratı Gökçe getirmiş olacak ama uslu uslu evde oturacak, öyle mi? Ahmak mısın sen evladım?"

"Tuzak olduğunu nereden bili-..."

"Tuzak olduğunu bil, bilme!" diye gürledi İsmet. Mavi gözleri kocaman açılmış, öfkesinin odağına Gökalp'i almıştı. "Orada gerçekten silah olmuş olsa ne değişecekti? Gökçe için daha mı az tehlikeli olacaktı Yunan idaresindeki adada, Yunanların getirdiği silahlara Türk direnişçilerle çökmesi? Dingil!"

"Baba-..."

"Kes sesini! Boş boş konuşacağına nasıl kurtaracağız şimdi Gökçe'yi, onu düşün! Sittin sene çıkamaz artık içeriden!"

Yusuf Müdür, çok parlak bir fikir bulmuş gibi "E Başkan bi' soralım Yüzbaşı'ya?" dedi. "Belki şey yapmamıştır yani... Tutuklamamıştır Gökçe bacıyı?"

"Hee, soralım... Soralım, soralım..." İsmet sinirle kafasını salladı. "Direnişçiler size tuzak kurduğunu sanırken asıl tuzağı siz kurmuşunuz, herkesi bi' güzel ketenpereye getirmişsiniz, ben andaval oğlumu son anda durdurdum ama ahmak kızım meğerse önde bayrak taşıyormuş, sizi öldürmeye falan da kalkmışlar ama çok büyütmek lazım... İnşallah tutuklamamışınızdır Gökçe'yi, tutukladıysanız da salın gitsin, şimdi bi' suikast yüzünden ağzımızın tadı kaçmasın, diyeyim... Bunları nereden bildiğimi sorarsa da belediyeye vahiy indi, derim!"

O sırada kısa bir sessizlik oldu. Gökalp ve Yusuf Müdür, limandan meyhaneye gelene kadar birkaç kez gündeme getirmiş olsalar da İsmet'in bir şekilde cevapsız bıraktığı soruyu yeniden hatırladılar. Söze giren Yusuf oldu. "Sahiden ha Başkan..." dedi, çenesine kadar gelen bıyığını parmaklarıyla sıvazlamış, gözlerine imalı bir ifade yerleştirmişti. "Sen nasıl öğrendin bunu? Son anda öyle Hızır gibi yetiştin..."

İsmet, önce Yusuf'tan sonra Gökalp'ten gözlerini kaçırarak "Nasıl olacak?" dedi. "Ben bu adanın belediye baş-..."

"Baba... Yapma." Gökalp ikna olmuş görünmüyordu. "Çocuk yok senin karşında... Adamın mı var senin direnişçilerin içinde? İçlerinden biri Yüzbaşı'ya ötmüş dedin, sana da o mu söyledi?"

"Öyle veya değil, sana ne?" dedi İsmet. "Sen anlatıyor musun bana ne boklar çevirdiğinizi?"

"Ne boklar çevirece-..."

İsmet, alaycı bir tavırla "Ya..." diye araya girdi. "Ya... Senin gittiğin o yolun asfaltını ben döşedim evladım... Sen beni salak mı sanıyorsun? Bu meyhaneyi niye açtığınızı bilmiyor muyum ben? Göz boyuyorsunuz, göz... Neyin kamuflajı burası?"

"Yok yav Başkan ne kamuf-..."

"Baba-..."

İsmet ikisini de susturdu. İşaret parmağını aralarında gezdirerek "İkinize de söylüyorum!" dedi, sert bir tonlamayla. "Eğer o direnişçilerle ortak iş çeviriyorsanız-..."

"Yok Başkan..."

"Yok, baba..."

İsmet artık ağzını bozma noktasındaydı. "O zaman götünüze mü sokacaktınız silahları?!"

"Estağfurullah Başkan..."

"Baba sen ne-..."

O anda gözleri irileşen İsmet, panikle "Yoksa silah mı satıyorsunuz lan siz?" diye sordu.

İkisi birden itiraz etti. "Tövbe!"

İsmet sesli bir nefes vererek "Göreceğiz" dedi. "Tövbe mi tövbe estağfurullah mı yoksa buyurun cenaze namazına mı, göreceğiz... Gözüm ikinizin de üzerinde!" O sırada cebindeki telefonunun titrediğini fark etti. "Andavallar..." diye mırıldanarak elini cebine soktu. Ekrana baktığında Süreyya'nın aradığını görüp telefonu cevapladı. "Efendim Sürey-... Ne?" Önce duraksadı sonra şok geçirmiş gibi art arda benzer cümleler kurdu. "Evde mi? Gökçe evde mi? Gökçe eve mi geldi?!"

Süreyya, tatsız bir tonda "Geldi ama..." dedi. "Hali çok tuhaf... Hiç konuşmuyor."

İsmet, rahat bir nefes vererek "Geliyorum hemen!" dedi. "Ben konuşurum onunla..." Telefonu kapattığında sevinçle Gökalp'e döndü. "Gökçe gelmiş! Bırakmış Yüzbaşı... Hadi yürü! Hadi yürü oğlum, yürü..."

Gökalp "Çok şükür..." diye mırıldanırken Yusuf Müdür, "Gördünüz mü yav?" dedi. "Ben dedim size... Yüzbaşı tutuklamaz onu, dedim. Yani... Şeyden, koskoca Başkan'ın kızı ya! Hem ortağının da kız kardeşi, öyle değil mi? Niye tutuklasın la... Bi' orta yol şey olurdu yani... Bakın, olmuş bile işte..."

İsmet ve Gökalp, Yusuf'un sözleri üzerinde çok durmadan hızlı adımlarla meyhaneden dışarı yöneldiler. Yusuf'sa ceketinin iç cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekti. İkisinin arkasından bakarken sigarayı ağzına yerleştirip ateşledi. İlk nefesini dışarı verdiğinde "Hayırlı olsun Başkaaaan..." dedi, sırtarak. "Yüzbaşı'ya bak sen... Damat Aristo..." İkinci nefesi dışarı verdiğinde kendi kendine hayıflandı. "Olmaz ama o iş... Cıks. Yaş... Gökçe bacıyla zor... Zor iş o... Zor..."

Yüzbaşı Aris, bir hışımla karargâhtan içeri girdiğinde koridorda Teğmen Adoni ile karşılaştı. Adoni, Aris'in tempolu adımlarına eşlik etmeye çalışarak "Yüzbaşım, Kuzu Limanı bölgesinden yakaladığımız direnişçilerle birlikte tutuklu sayısı on yedi oldu" dedi. "Tüm yönetim ekibi içlerinde ancak lider kadrodan biri-..."

"Bornovalı!" dedi Aris, sinirle. Zira lider kadro içinde Aris'in kurduğu pusuya düşmeyen tek kişi oydu.

"Evet, Yüzbaşım. Hala Semadirek'te olduğu düşünülüyor. Askerler adanın her köşesini arıy-..."

"Bunları duymak istemiyorum!" diye bağırdı Aris. Koridordan geçmiş, merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. "Ariyormuşlar, uğraşıyormuşlar... Bunlar benim sikimde değil! Ben çaba değil sonuç görmek istiyorum!"

"Haklısınız Yüzbaşım!"

Aris, simsiyah kesilen gözlerle adımlarını durdurdu. "Sen mi teyit ediyorsun benim haklı olup olmadığımı?!" dedi, dişlerini sıkarak.

"Hayır Yüzbaşım-..."

"Öyleyse kes sesini!" dedi Aris. Yüzü sinirden kızarmış, terden tel tel ayrılan kumral saçları alnına düşmüştü. "Boş boş konuşacağına-... Gidin! Oraya gidin..."

"Nereye Yüzbaşım?"

Aris, "Nereye olacak?" diye öfkeyle bağırdı. "Gidin o siktiğimin gazetelerine-... Bu gece burada... Bu adada-... İmrozda zafer kazandığınızı yazsınlar! Yarın hepsinin manşetinde bu haberi görmek istiyorum!"

"Fakat Yüzbaşım, saat gece yarısına geliyor. Gazeteler çoktan kapanmıştır."

"Öyleyse açtırın, Teğmen!" diye gürledi Aris. Sesindeki öfke karargahı baştan sona inletiyordu. "Kalksınlar, yazsınlar-... İşleri ne?" İşaret parmağını havaya kaldırarak birkaç kez salladı. "Bu gece ben ve askerlerim... O Direniş-39 denen örgütün İmroz kolunu çökttik! Orada-..."

O limanda zafer kazandık biz! Söyle... Aynen böyle yazsınlar! Kazandığımız zaferi yazsınlar! Tutuklananların hepsinin ismini de haberin altına eklesinler!"

Adoni, aldığı emirler üzerine başını sallayınca Aris arkasını döndü ve hızlı adımlarla makam odasına doğru yürümeye devam etti. Tam kapıdan içeri gireceği sırada ise Teğmen'in sesiyle duraksadı.

"Haberin sonuna da Gökçe Hanım için teşekkür yazısı ekleyelim mi Yüzbaşım?"

Aris, başını Adoni'ye doğru çevirdiğinde kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkıyordu. "Ne-... Ne saçmalıyorsun sen Adoni?"

Adoni, attığı birkaç adımla Aris'in yanına gelerek sesine yerleştirdiği rahat bir ifadeyle "Pardon Yüzbaşım..." dedi. "Yanlış bir şey mi söyledim? Fikir size ait değil miydi?"

"Adoni... Ne geveliyorsun ağzında?"

"Bir şey gevelemiyorum, Yüzbaşım..." dedi, Adoni. "Başçavuş Mateo söyledi. Gökçe Hanım'a, kendisine ne kadar minnettar olduğunuzu tüm İmroz'un göreceğini söylemişsiniz..."

"Başka neler söylemişim?" diye imayla sordu Aris. "Siz aranızda benim laflarımı mı konuşuyorsunuz?"

"Ne haddimize Yüzbaşım! Emirlerinizi ivedilikle uygulamak adına sözlerinize dikkat kesiliyoruz sadece..."

"Kesilmeyin Teğmen!"

"Hala bir cevap vermediniz Yüzbaşım?"

Aris, nefesini dışarı üfleyerek gözlerini Adoni'den kaçırdı. "Tabii ki böyle bir şey yapmayacaksınız..." dedi, görece sakın bir tonla. "Onu, ona-... Gökçe'ye o anlamda söylemedim ben."

Adoni'nin kaşları havalandı. "Ama kastettiğiniz anlamdan bağımsız olarak bu, kendisine bir nevi 'işbirlikçi' demektir, Yüzbaşım. Ve bu kelime Türk tarafı için 'hain' anlamına gelir. Ona ne kadar minnettar olduğunuzu-..."

"Ne dediğimi biliyorum, Adoni! Sürekli tekrarlamana gerek yok!" Aris, başını iki yana sallayarak dakikalardır stresten dişlediği dudaklarını nemlendirdi. "Ayrıca onları satanın kim olduğu ortada. Bir hain arıyorlarsa bu kişi Timur, Gökçe değil..."

"Elbette Yüzbaşım ancak Timur öldü. Bu yüzden içleri soğumayacaktır. Hepsi, nefretinin odağına yaşayan birini koymak isteyecektir. Gökçe

Hanım'ı tutuklamamış olmanız da böyle bir intibah bırakmak için yeterli... Üzerine ettiğiniz sözler-..."

"Gökçe'yi tutuklamadım!" dedi Aris, son kelimesinin tonlamasında gizli bir 'çünkü' vardı. "Adalı ailesinin ne dolaplar çevirdiğini öğrenmek için oğullarıyla ortaklığa girişmişken kızlarını müebbetle mi yargılatacaktım?" Kısa bir an duraksadı. Kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyor gibiydi. "Ayrıca-... O ettiğim sözde..." dedi. Yine duraksadı. Canını acıtmak için söylemişti hepsini. *Sanki yeterince acıtmamış gibi*. "Ciddi değildim" diye ekledi. "Beni gözü kapalı ölüme gönderen birine karşı belki daha gaddar olmalıydım ama sadece-... Sadece huzursuz bir gece geçirsin istedim. Ben nasıl ki günlerdir huzursuzum, o da öyle olsun istedim..." Sözlerinin ardından tekrar arkasını döndü ama ileri doğru attığı ilk adımda Adoni'nin sesini bir kez daha duydu.

"O halde siz de günlerdir boş yere huzursuz olmuşsunuz, Yüzbaşım" dedi, Adoni. Aris, ne dediğini anlamaya çalışır gibi yüzünü döndüğünde ise "Gökçe'nin suikasttan haberi yokmuş..." diye ekledi.

"Ne-... Ne diyorsun sen Teğmen?"

"Gökçe'nin suikasttan haberi yokmuş, Yüzbaşım. Timur öyle söyledi. Yönetim Gökçe'nin bilmesini istememiş. Buna engel olabileceğini düşündükleri için gizlemişler... Hatta..." Duraksadı. Cebinden çıkardığı USP'yi Aris'e uzatarak "En iyisi kendiniz dinleyin" dedi. "Biraz önce Timur'un taksisinden aldım kaydı..."

Aris'in yüzü allak bullak olmuştu. "Adoni-..."

"Sadece dinleyin Yüzbaşım."

"Gökçe..." İsmet, Gökçe'nin odasının kapısını birkaç kez tıklattı. "Kızım... Konuşalım mı biraz?" İçeriden cevap gelmedi. "Gökçe... Evladım, aç kapıyı. Kızmayacağım... Söz veriyorum kızmayacağım. Hadi biraz konuşalım seninle..."

Süreyya başını iki yana salladı. "Yok, inadı tuttu bi' kere... Kapısını da kilitlemiş... N'oluyor, ben anlamıyorum ki!"

Gökalp, sırtını duvara dayamış bezgin gözlerle annesine bakıyordu. "Hiçbirimiz anlamıyoruz onu anne, yalnız değilsin... Ne döndüğü muallak adada..."

Süreyya, ses tonunu alçaltarak İsmet'e döndü. "Daha geçenlerde meydanda oturuyor diye nezarete atmadılar mı bu kızı? Şimdi, böyle büyük

bir olay oluyor... Nasıl bıraktılar benim aklım almıyor, İsmet. Allah'a şükür tabii de..."

"Şükür anne, şükür..." dedi Gökalp, annesini yansılar gibi. "Tutuklanması kötü olurdu ama tutuklanmaması da pek iyi değil. Ya aptal ya da işbirlikçi diyecekler Gökçe'nin arkasından... Yarın duyulsun da bak gör sen, nasıl kaynayacak ortalık..."

"Andaval!" dedi İsmet, yumruğunu Gökalp'e doğru sıkmış sonra tekrar kapıya vurmuştu. "Kızım... Gökçe..."

Süreyya, "Allah'ım sen koru!" dedi, iç çekerek. "Belki de öyle değildir... Bi' konuşsa anlayacağız da..."

İsmet başını umutsuzca sallayarak "Konuşmayacak..." dedi.

Konuşmayacaktı.

Uğurlu Limanı'nda bıraktığı kelimeleri, oradan devralana kadar konuşmayacaktı.

-18 Eylül

Saat gece yarısını geçerken, karargahtaki makam odasında oturan Yüzbaşı Aris'in kulağında yarım saattir aynı sesler dönüyordu. Timur ve Gökçe'nin baskından bir gün önce aralarında geçen konuşmaların kaydı:

Gökçe: "Silahlar... Onlara sadece el koyacaksınız, dimi? Yarın orada... Başka bir şey olmayacak? Çünkü... Çünkü zaten bunu başardığınızda Atina şeyi-... Yüzbaşı'yı görevden alacak... Ona-... Onu-..."

Timur: "Öldürmeyin, diyorsun?"

Gökçe: "Öldürecek misiniz?!"

...

Timur: "Önümüze çıkmazsa önüne çıkmayız... Da... Sana ne oluyor?"

Gökçe: "Bir şey olmuyor..."

...

Timur: "Ayrıca kendisi Yüzbaşı'nın hayatından endişe ediyor."

Direnış-39 Yönetimi: "Emin misin bundan?"

Timur: "Bundan eminim ama Gökçe'ye güvenmemiz gerektiğinden emin değilim. Bana sorarsanız her an vazgeçebilir."

Direnış-39 Yönetimi: "O halde gözümüzün önünden ayırmayacağız. Söyle, yarın Uğurlu'ya bizimle birlikte gelebilir. Ama suikasttan asla haberi olmayacak."

Aris, yumruk yaptığı elini masaya vurup koltuğundan doğruldu ve odanın içinde volta atmaya başladı. Bir süre sonra orta sehpanın üzerindeki viski

şişesine uzanarak ikinci bardağını doldurup hızlıca boğazından içeri gönderdi. Ayrıca...

"Ayrıca kendisi Yüzbaşı'nın hayatından endişe ediyor."

Aklına bir kez daha düşen cümleyle birlikte "Gamó!" diye mırıldandı. Gökçe'nin suikasttan haberi yoktu. Gökçe'nin haberi yoktu. Ayrıca...

"Ayrıca kendisi Yüzbaşı'nın hayatından endişe ediyor."

Aris, kalbinde devinen hisleri nizama sokamıyordu. Gövdesinin bir yanı ağırlaşırken bir yanı hafifliyordu. Gökçe'nin suikasttan haberi yoktu. Haberi yoktu. Bilmiyordu. Ayrıca...

"Ayrıca kendisi Yüzbaşı'nın hayatından endişe ediyor."

Gökçe, Aris için endişelenmişti. Onun ölmesini istememişti. Bunu düşündükçe üst dudağı hafifçe kıvrılıyordu Aris'in sonra aklına saatler evvel yaşananlar geliyordu. Gökçe'nin konteynerin içinde var gücüyle bağırdığı o birkaç cümle:

"Öldüreceğim seni Aris, öldüreceğim seni! Yemin ederim, öldüreceğim seni!"

Gökçe, Aris'e ismini ilk defa söylemişti. İsminin önüne ve sonuna ölüm yemini ekleyerek söylemişti. *Bir gün önce hayatından endişe ettiği birini bir gün sonra öldürmek istemek...*

Aris, sıkıntılı bir nefes vererek odasının camını açtı. Zihninin çarkıfelek gibi durmaksızın döndüğünü hissediyordu. Payına ne düşeceği o kadar belirsizdi ki... Gökçe'yle konuşmalıydı. *Ne söyleyecekti ki?* Gökçe'nin suikasttan habersiz olması totalde bir şey değiştirmeyecekti ki... *Ne söyleyebilirdi? Bilse tüm bunlara kalkışmayacağını mı?* Çünkü bu doğru değildi. Aris, o ağı yine atacak, pusuyu yine kuracaktı. Gökçe'nin habersiz olması neyi değiştirirdi? En fazla ağzından çıkan o son cümle... Onu söylemezdi. *Hayır.* Gökçe'nin en başında orada olmasına izin vermezdi. *Ya da verirdi?* Vermeliydi. Tüm bu olayların merkezine Gökçe'yi boşuna mı çekmişti? Evet, bu planı zaten yapacaktı. Direniş-39'u çökertecekti ama bunun için başka bir yol bulabilirdi. Yine de yem olarak Gökçe'yi seçmişti. Salt bir hırs, bir kısasa kısas için mi? Hayır. Bu acımasız gösteride özellikle Gökçe'yi kullanması, onu tüm direniş gruplarından elemek içindi. Bu kızın ne kadar fevri, ne kadar manipüle edilmeye açık olduğunu göstermek için. Gökçe bir daha karşısında duramasın diyeydi hepsi... *Peki neden?* Dursa ne olurdu? Ezip geçerdi. Ama geçmemişti. *Neden?*

Yüzbaşı Aris, o nedenleri sıralamaya şimdi her zamankinden çok daha yakındı.

"Gökçe..." Süreyya, Gökçe'nin kapısını birkaç kez tıklattı. "Kızım hadi, kahvaltı hazır..." İçeriden hiçbir cevap gelmedi. "Gökçe... Hadi kızım!" Biraz bekledi, yine hiç ses yoktu. "Valla çok üzüyorsun anneciğim beni..." dedi, ağlamaklı bir tonda. "Olmaz böyle, iki lokma bir şey ye."

Yukarıdan gelen sesleri duyan Gökalp, çatalındaki peyniri ağzına atarak kahvaltı masasından kalktı. Merdivenlerin başına geldiğinde "Anne bırak!" diye seslendi. Ağzında hala lokmalarını çeviriyordu. "Ben kahvaltımı bitireyim, kıracağım kapıyı."

"Salak salak konuşma!" diye bağırdı İsmet. Elindeki gazeteyi masaya bırakıp gözlüğünü eğerek oğluna baktı. "Otur kahvaltını yap... Kapı kıracaktı! Tarzan mısın sen?"

O sırada merdivenlerden inen Süreyya'nın ayak sesleri duyuldu. "İnadı tuttu, diyorum ben size... Küçükken de böyle yapmıştı ya, o atlıkarıncadan düştüğü gün... Kilitledi ağzını, sustu. Üç gün tek kelime etmemişti. Hatırladın mı?"

"Hatırlamam mı..." İsmet, gözlüğünü çıkarıp mavi gözlerine oturan hüznle karısına baktı. Biraz önce Gökalp'e hırlayan sinirli halini üzerinden atmış, yıllar öncesini anımsayınca yüzüne babacan bir ifade takınmıştı. "İlk bana konuştu sonra... '*Çok acıyor*' dedi. Uykusundan uyanmış, terlemiş, nasıl titriyor... '*Neren acıyor kızım?*' dedim. Bir sürü yer saydı... '*Babacığım bir şey yok orada*' dedim. '*Ama acıyor*' dedi..."

Süreyya "Yine görünürde bir şey yok ama..." dedi, boğazı düğüm düğüm olmuştu. "Yine *acıyor* işte... İç i acıyor. Sindiremiyor... Hasta olacak üzüntüden..."

"Yahu deme öyle... Çağırma kötüyü!"

Süreyya, İsmet'i duymamış gibi "Ama ah, ah..." dedi. "Bin kere dedim. Hep burnunun dikine gitti, hep dikine gitti! Senin ne işin var Yunanistan'da? Bak, daha dün tanıyan adam bile kitap gibi okumuş bizimkini... Atmış önüne bir yem sonra çekmiş oltayı... Daha bu kafayla çok üzer bizi bu... Bir anda parlıyor, bir anda sönüyor. Al, kaç kişinin başı yandı şimdi... İnşallah aileleri kapımıza dayanmaz. Ay İsmet... Yüzbaşı'ya bir sorsan mı Gökçe'nin-..."

"Süreyya!" İsmet, sandalyesinden kalkıp karısının karşısına dikildi. "Dün ne konuştuk biz?" Manşetinde '*Direnış-39'a büyük darbe!*' yazan gazeteyi birkaç kez havada salladı. "Her şeyi buradan öğrendik! Sabah uyandık, haberi gazetede gördük... Bu. Bu kadar! Kurcalamayacağız daha fazla..."

Gökalp, "Ben bilirdim aslında o amina kodumun Yüzbaşısına yapacağımı-..." dediği anda zil çalmaya başladı. "Bu kim şimdi bu saatte?" diye söylenirken adımlarını antreye yöneltiyordu. Kapıyı açtığında ise kaşları çatıldı. "Yüzbaşı?"

Kapının ardında dikilen Aris, öksürür gibi yaparak gülümsedi. "Merhaba..."

"Eee merhaba?"

O sırada içeriden İsmet ve Süreyya, "Kim gelmiş?" diye seslendiler. Gökalp'in verdiği "Yüzbaşı Aris" cevabı ise üst kattaki odasında, dizlerini karnına çekmiş, iki büklüm halde yatan Gökçe'nin kulağına kadar gitti.

İsmet hızla masasından kalkmış, hızlı adımlarla antreden geçerek kapının önüne gelmişti. "Yüzbaşı, hayırdır?"

Aris, nazik bir tavırla "Girebilir miyim?" diye sordu. Etrafını saran alkol kokusu salonun ortasına kadar ulaşmıştı.

"Tabii, geç buyur..."

Kapıdan giren Aris, yavaş adımlarla evin içinde ilerlemeye, bir yandan da etrafa göz atmaya başladı. Adalıların evine ilk kez geliyordu ve Gökçe'nin nasıl hala eline mutfaktan bir bıçak alıp üzerine saldırmadığına hayret ediyordu. Salona geldiğinde kahvaltı masasını gördü. "Afiyet olsun..." dedi, Süreyya Hanım'a.

İsmet eliyle masayı işaret etti. "Buyurun, birlikte olsun..."

"Sağ olun, tokum..." dedi, Aris. Gözleri, biraz evvel önünden geçtiği merdivenlere takılmıştı. Muhtemelen Gökçe'nin odası üst kattaydı. Çekingen bir tavırla "Gökçe Hanım yoklar mı?" diye sordu.

"Uyanmadı henüz." Cevap veren Süreyya'ydı.

"Anlıyorum..." dedi Aris. Sabaha kadar yuvarladığı kadehlerle beyni ambale olmuş durumdaydı. Nereden başlayacağını, durumu nasıl ifade edeceğini bilmeden "Açıkçası buraya gelip gelmemek konusunda biraz kararsız kaldım..." diyerek başladı söze. "Ama bunu yuz yüze konuşmak daha doğru olur diye düşündüm... Ben... Dün gece yaşananlardan dolayı üzgün olduğumu bilmenizi isterim." O ara Gökalp, ağzının içinden küfür savurunca Aris bir anlığına duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesini Gökçe'ye duyurmak ister gibi yükseltti. "Ama emin olun ki! Gökçe'nin-... Hanım'ın... Gök-... Gökçe Hanım'ın isminin böyle bir dedikoduyla anılmasına musaade etmeyeceğim. Evet, insan bazen-... İnsan bazen yanlış şeyler yapabiliyor ama bunu ciddiye almaya gerek yok. Oyle değil? Çünkü... Bir anlık bir şeydi. Ben tutamadım kendimi, doğru... İnkâr

etmeyeceğim. Gökçe'ye bunu yaptım... Bu yaşandı. Evet! Doğru... Ama sizi temin ederim, bunları kimse duymayacak... Sadece biz bileceğiz. Aramızda kalacak. Ben-... Ben ona oyle şeyler denmesine izin vermeyeceğim."

"Ne diyon oğlum sen?" diye diklendi Gökalp. Aris'in konuyu bir türlü toparlayamaması herkesin algısını başka yerlere götürmüştü. "Ne yaşandı lan? Ne bir anlığı ne ciddiye almaması-... N'aptın lan sen benim kardeşime?!"

Gökalp, Aris'in üzerine yürürken İsmet Başkan araya girdi. "Dur! Gökalp, dur! Yanlış anlaşılma var belli ki! Dur-..."

Aris, "Yanlış anlaşılma yok..." dedi. Gökalp'in tepki vereceğini bildiği için şaşırılmıyordu. "Ben olanları reddetmiyorum -..."

"Baba bırak sikeceğim ben bunu!"

"Gökalp!" İsmet Gökalp'in omzunu tutarak salonun diğer tarafına savurdu. İşaret parmağını oğluna doğrultarak sesine tehditkar bir ton yerleştirdi. "Şu ağzını topla artık, lafını bil de konuş... Yoksa bak... Çok fena olacak!"

"Baba! Duymuyor musun dediklerini?!"

İsmet, sabır çekerek bakışlarını Aris'e yöneltti. "Yüzbaşı... Bizim Türkçe lastik gibidir. Gökalp de biraz tezcanlı... Sen tam olarak neden bahsediyorsun, ne oldu dün gece?"

Aris'in kaşları hafifçe çatıldı. "Limandaki operasyon-... Bir saniye... Gökçe size anlatmadı mı?"

"Anlatmadı!" dedi Süreyya imalı bir tonda. "Konuşmuyor kimseyle... Ne olduysa artık ne sıktıysa canını... Odasından bile çıkmadı."

Aris bocaladı. "Ben biliyorsunuzdur diye-..."

"Bırak onu, bunu!" Gökalp, elini sallaya sallaya Aris'in dibine kadar girdi. "Sen ne demeye çalışıyordun az önce? N'aptın sen benim kardeşime?"

Aris, hiçbir şey bilmiyor gibi görünen Adalı ailesine şüpheli gözlerle bakmaya başladı. *Gökçe'nin bir şey anlatmamış olması mümkün müydü? Susması, konuşmaması?* Dahası Gökalp ve İsmet'in bu işe karışıp karışmadığı da hala belli değildi. Baskında yakalanmamış olmaları pek bir şey değiştirmiyordu. Aris, içten içe ikisinin de bir şeyler çevirdiğine emindi. Yine de tüm bunları tartıp sağlıklı bir çıkarım yapmak için erken olduğunu düşünüyordu. Çok fazla irdileyip detaya girmek istemedi. Olan biteni oldukça yüzeysel geçerek "Dün gece Uğurlu ve Kuzu limanlarında bir operasyon gerçekleştirdik, haberiniz olmuştur muhakkak" dedi. "Bu esnada direnişçilerin Kuzu Limanı'nda bana bir suikast düzenleyeceği

istihbaratını aldım. Ben, Gökçe'nin de bu suikasttan haber olduğunu düşünüyordum. Ki, kendisinin background'ını hesaba katarsak, buna hiç şaşımak gerekir... O yüzden, böyle düşündüm ve orada ofkeyle yanlış birkaç şey soyledim. Ama... Emin olun, bunlar asla yaşanmayacak. Kimse onu 'hain' ya da 'işbirlikçi' diye damgalayamaz. Çünkü bu doğru değil. Siz, kendisine iletirsiniz, ben bu adada olduğum surece kimse Gökçe'nin arkasından aslı olmayan hiçbir şey söylemeyecek." Sonra içerideki kimsenin sözlerine karşılık vermesini beklemeden adımlarını kapıya doğru hızlandırdı. "Vaktinizi aldım..." dedi, gözleri hala merdivenlerin üst katını yokluyordu. "Görüşmek üzere..."

Gökçe, Aris'in sözlerini araladığı kapısının kenarından dinliyordu. Suikasttan o an haberi oldu. Hiçbir şey hissetmedi. Günah çıkaran bir adamın karşısındaki soğukkanlı bi' rahip gibi... Yüzünde mimik oynamamıştı.

-19 Eylül

"Yunan Ordusundan Direniş-39'a büyük darbe!"

"Direniş-39'un İmroz kolu çökertildi!"

"KOT'un yumruğu isyancıları ezdi geçti!"

"Teröristlere KAT KUT KOT!"

"İmroz'da ayrılıkçı gruplara yer yok!"

Adada dünden bu yana tüm gazete ve televizyonlarda, Direniş-39'un Gökçeada kolunun lağvedilerek lider kadrosuyla birlikte tutuklanması konuşuluyordu. Grubun İstanbul, İzmir ve Ankara başta olmak üzere Türkiye'nin diğer şehirlerinde örgütlenen üyeleri ise Gökçeada'da yaşananların ardından sokaklara dökülmüştü. KOT müdahalesiyle birlikte, aba altında saklanan sopayı görmüş ve inlerine çekilmiş olan direnişçiler, şimdi deliklerinden tek tek çıkıyordu. Böylelikle iki haftadır sakin günlerden geçen ülke, eski temposunu yeniden yakalamış oldu.

Bir yanda yine direnişçiler vardı bir yanda kolluk kuvvetlerinin direnişçilerin önüne barikat gibi çektiği *onlar*... Afgan Milis Kuvvetleri Lideri Halil Saffan ve Özgür Suriye Cemiyeti Başkanı El-Atraş'ın yayınladıkları ortak bildiriyle harekete geçmişlerdi. Sanki iki haftadır, bir kafesin içinde aç halde bekletilmiş ve sabırsız bir kan arzusuyla et yığınlarının arasına salınmış yırtıcı hayvanlar gibiydiler. Bilenmiş dişlerinin arasından sürekli bağıryorlardı:

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

Tüm bu karmaşa bir yana, Türkiye'nin en batısında yer alan işgal altındaki bir ada, en sakin günlerini yaşıyordu. Birkaç istisna dışında, neredeyse hiçbir çatlak ses duyulmamıştı. İstisnalardan ilki cezaevinin önünde toplanan tutuklu yakınlarının eylemiydi. Ellerinde oldukça kışkırtıcı pankartlar vardı:

"TUTUKLULAR serbest, KOTLULAR derdest olsun!"

"KOTLU ada BOKLU ada!"

"Zalimlikte KOT'A yok!"

Fakat protestoları çok uzun sürmedi. Göstericiler, dakikalar içinde alana gelen askerler tarafından cezaevinin önünden uzaklaştırılmış, eylem ivedilikle bastırılmıştı.

İstisnalardan ikincisi ise meydana kurulan KOT Destek Merkezi standının ateşe verilmesi oldu. Saldırı, Yüzbaşı Aris'in ada halkından gelen talepleri dinlemek üzere standı yaptığı ziyaret esnasında gerçekleştirilmişti.

Bir anda çadırın alev almasıyla neye uğradığını şaşırarak Aris, yüzünde maskeyle ara sokaklara kaçan saldırganın arkasından koşmaya başladı. Askerlerine "Dikkatli olun!" diye bağıırıyordu. "Çok-... Çok şey yapmayın!"

Başçavuş Mateo, uyarıya anlam veremeyenlerdendi. İki sokak ötede saldırganı yakaladığı gibi yüzüne yumruğu geçirdi. Bunu gören Yüzbaşı Aris'in gözleri öfkeyle açılmıştı. Sokağın sonuna kadar koşup ikisinin yanına geldi ve Mateo'yu yakasından kavrayarak "Ne yapıyorsun sen Başçavuş!" diye bağırdı. "Biraz-... Biraz nazik olun!" Mateo'nun yakasını bıraktığında tedirgin bir halde, kaldırıma düşmüş olan saldırganın yanına gitti. Yere eğildi ve derin bir nefes alarak elini saldırganın maskesine götürdü. Maskeyi yukarı sıyırdığında ise karşısına çıkan yüzde, aradığı kişiyi bulamamıştı. Yirmili yaşlarında, cılız bir delikanlıydı bu. Aris önce bocaladı sonra genci iterek ayağa kalktı. Kaldırımında duran çöp tenekesine sert bir tekme geçirdikten sonra "Götürün bunu buradan!" diye bağırdı. O sırada şaşkın halde kendisini izleyen Teğmen Adoni'yi fark etmişti. "Ne Teğmen? Ne?!"

Adoni, "Yok bir şey Yüzbaşım..." dedi. "Saldırganı ne yapalım?"

"Atın nezarete! Ne yapacaksınız başka?"

Adoni, gülmemek için dudaklarının içini dişleyerek "Nazikçe mi Yüzbaşım?" diye sordu.

"Teğmen!"

Adoni, Aris'e kep selamı verdi. "Emredersiniz Yüzbaşım!"

Aris, Adoni'nin yanına gelerek karşısına dikildi. Ela hareli gözlerinde temkinli bir ifade vardı. "Teğmen..." dedi, biraz önceki sert tavrının aksine sesi oldukça sakindi. "Başkan'ın evini gözleyen askerler... Bir şey demiyorlar mı sana?"

"Ne gibi Yüzbaşım?"

"Ne gibi olacak, Teğmen... Gökçe, sahiden hiç çıkmamış mı evden?"

Adoni başını iki yana salladı. "Hayır Yüzbaşım."

Aris, düşünceli bir tavrıyla "Yok..." dedi. "Normal değil bu. Kesin başka bir çıkışı vardır evin... Gizli çıkmıştır, askerler gözden kaçırmıştır."

"Sanmam Yüzbaşım. 7/24 izliyorlar."

"İmkanı yok..." dedi, Aris. "Kendini tutamaz o, hesap sormak ister, duramaz-... Yani... Sence de öyle değil mi?"

"Size henüz saldırmamış olması mı Yüzbaşım?"

Aris omuz silkti. "Saldırsın demiyorum ama..."

"Telefon ettiniz mi Yüzbaşım?"

"Henüz neden beni öldürmeye çalışmadığını sormak için mi?" dedi Aris, kinayeli bir sesle.

"Yüz yüze konuşmak istediğinizi söyleseniz?"

Aris gülümsedi. "Beni öldürmesi için mi?"

Adoni, Aris'in yüzüne imalı gözlerle bakarak "Tanrı size uzun ömür versin..." dedi. "Ama o gün size sorduğumda *cezanızın bu olduğunu* söylerken çok da uzun yaşamak isteyen biri gibi görünmüyordunuz..."

Aris bu kez Adoni'ye hak verir gibi gülümsedi ama sözlerine bir cevap vermedi. Bu genç ama zeki subayın öngörülerine katılmak içinse bir yirmi dört saate daha ihtiyacı vardı.

-20 Eylül

Gökçe, iki gündür odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. Annesinin kapısının önüne tepsiyle bıraktığı yemeklerden birkaç kez yemeye çalışmış ama her defasında kendisini klozetin önünde, midesini çıkarırcasına istifra ederken bulmuştu.

İş, bu noktaya varınca Gökalp'in kapı kırma önerisi bir kez daha gündeme geldi. Süreyya'nın teklifi ise biraz daha makuldü; *çilingire yeni bir anahtar yaptırmak*. Oysa İsmet, sorunun, açılacak bir kapıyla hallolmayacağını bilincindeydi. İki, üç kez kızının kapısının önüne giderek Yüzbaşı Aris'in ona her şeyi anlattığını, gerçek köstebeğin Timur olduğunu, kimsenin Gökçe'yi işbirlikçi olarak yaftalamadığını, gazetelerdeki

haberlerde isminin bile geçmediğini söyledi. Ama sözlerine hiçbir karşılık alamadı.

İsmet, öte yandansa Yüzbaşı Aris'in halini oldukça tuhaf bulmaya başlamıştı. Dün çat kapı belediyeye gelerek ziyarette bulunmuş, havadan sudan konuşup ev halkının sağlığını sıhhatini sormuştu. *Gökçe'nin suskunluğuyla Aris'in bu manasız samimiyetini ilişkilendirmeli miydi?* Terasta oturmuş, düşüncelere dalmışken eli birden cebindeki kullan-at telefona gitti. Önce kapıdan salonu kontrol etti, kimsenin olmadığını görünce rehberine girerek "B" diye kayıtlı numarayı aradı. İki gün önce kendisine ulaşarak her şeyin tuzak olduğunu, direnişçilerin oyuna getirildiğini söyleyen kişiydi bu. Direniş-39'un üç kişilik lider kadrosundan yakalanamayan tek isim;

Bornovalı.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı. "Çok önemli olmadıkça beni aramamanızı söylemiştim" dedi, hattın ucundaki Bornovalı.

İsmet, mahcup bir tavırla "Haklısınız" dedi. "Ama size teşekkür etme imkanı bulamamıştım hiç... Hem bunun için aradım hem de..."

"Nutuk'a katılmam içinse hiç kendinizi yormayın. Benim yolum başka."

İsmet birden suspus oldu. Bu adam kendisinin Nutuk için çalıştığını biliyordu. Kelimelerini zar zor toparlayarak "Siz-..." dedi. "Siz bunu nereden-..."

"Çok vaktim yok İsmet Bey" dedi, Bornovalı. İsmet'in sorusuna cevap vermeyeceği ortadaydı. "Başka bir şey yoksa-..."

"Hayır, hayır! Bir saniye kapatmayın..." İsmet yutkundu. "Ben aslında sizi kızım için aradım... Bana o gün, Yüzbaşı'nın Gökçe'ye bir oyun oynadığını, onun üzerinden direnişçileri pusuya çekeceğini söylediniz. Ben, bunun dışında bildiğiniz başka bir şey var mı diye merak ettim... Çünkü kızım o günden beri bi' tuhaf... Kimseyle tek kelime etmedi. Bu Gökçe için normal bir durum değil... Belli ki başka şeyler de olmuş. Eğer... Eğer bununla ilgili bildiğiniz bir şey varsa lütfen paylaşın benimle."

"Paparazzi miyim ben İsmet Bey? Gidin bunu, Gökçe'nin peşine taktığınız o Ali denen çocuğa sorun..."

İsmet bir kez daha dumura uğradı. "Siz-... Siz onu nereden biliyorsunuz?" Duraksadı. İçine müthiş bir tedirginlik yerleşmişti. Güçlkle "Kimsin sen Bornovalı?" diye sordu. "Bunca şeyi nereden biliyorsun? O gemide silahların olmadığını... Nutuk'u... Gökçe'nin peşine taktığım adamı bile... Kimsin sen?"

Bornovalı, kendinden emin bir ifadeyle "O gemide silahların olmadığını biliyordum" dedi. "Çünkü silahlar en başından beri bende... Nutuk'a çalıştığını biliyordum, çünkü ben de zamanında onlarla çalışıyordum... Gökçe'nin peşine adam taktığını biliyordum çünkü ben de adada birilerinin peşine adam takıyorum... Oldu mu İsmet Bey? Sorularınız cevaplandı mı?"

İsmet'in yüzü bembeyaz kesildi. "Sen-... Sen o gün bana bu yüzden geç haber verdin. Son anda söyledin ki direnişçileri uyarmaya vaktim kalmasın... Sen... Sen kendi arkadaşlarının göz göre göre tuzağa düşmelerine izin verdin! En başından beri bilmene rağmen sustun!"

"Fena mı oldu? Nutukçuların bu durumdan memnun olmadığını söyleme bana... Hepsi ayaklarının altından çekilmiş oldu işte."

"İyi de neden?" dedi, İsmet. "O zaman beni niye uyardın? *Kızın için geç kaldın, git oğlunu kurtar*, dedin bana... Neden?"

"Teşekkür edeceğine hesap mı soruyorsun İsmet Bey?"

"Anlamaya çalışıyorum!" dedi, İsmet. "Belki bi' yarım saat önce haber versen Gökçe'nin de o gemiye binmesine mani olurdu..." Sonra gözleri hafifçe kısıldı. "Tabii bu olsa, Gökçe direnişçileri de uyarırdı. Hiçbiri düşmezdi o zaman pusuya... Bilerek geç haber verdin! Sen benim kızımı bilerek ateşe gönderdin!"

Bornovalı, "Sonuca bak, İsmet Bey..." dedi, pişkin bir tavırla. "Yüzbaşı kızını tutuklamadı, oğlun son anda paçayı sıyırdı, direnişçilerin hepsi cezaevinde... Buradan bakınca sitem etmesi gereken bir adam gibi görünmüyorsun."

"Bornovalı sen-..." İsmet'in sözü, telefonundan gelen bip sesiyle yarıda kaldı. Adam telefonu kapatmıştı. İsmet, pek adedi olmadığı halde ağzından yarım yamalak bir küfür savurdu. "Ne dönüyor lan bu kodumun adasında, ne dönüyor..."

-21 Eylül

Gökçe, üzerinde parlak ışıklar yanan bembeyaz bir atın üstünde... Gözlerini sımsıkı kapatmış, iki büklüm olmuş gövdesini atın yelelerine bastırıyor. Zangır zangır titreyen elleri ise iki yandaki demirden yapılmış boynuzları kavramış. Tutunuyor ama düşeceğinin de farkında...

Ve atlıkarınca dönüyor. Üzerindeki her şeyi çarkına katıp döndürüyor; Gökçe'nin başını, annesinin iki yana ördüğü saçlarını, ayağındaki teki düşmüş kırmızı pabucu, biraz evvel yediği çilekli dondurmayı, yeşil puantiyeli beyaz bir mendili... Kimileri dönüyor kimileri bir vakumun içine çekilir gibi kaybolup gidiyor. Atlıkarınca dönüyor. Gökçe'nin yumduğu

gözlerinden pıt pıt yaşlar dökülüyor. Atıklarınca dönüyor. O döndükçe Gökçe'nin boynuzları kavrayan elleri gevşemeye başlıyor...

Ve düşüş.

"Çok acıyor!"

Dilinden beli belirsiz dökülen iki kelimeyle, ter içinde uyanmıştı Gökçe. Yatağın ortasında tir tir titremeye başlarken gözlerini duvardaki saate çevirdi. Henüz sabahın 7'siydi. Elini patlayacak gibi atan kalbinin üstüne koyduğunda, bu sesi günler sonra ilk kez duyduğunu fark etti. Hızla yatağından doğruldu ve pencerenin önüne gitti. Camı açar açmaz yüzüne vuran serinlik, uyku mahmuru halini üstünden atmasını sağlamıştı. Dışarıda tam bir sonbahar havası vardı. Gri bulutlarla kaplı gökyüzü usul usul yağıyor, hafiften esen rüzgar yerdeki kuru yaprakları oradan oraya savuruyordu.

Gökçe, gözlerini kapatıp ciğerlerine derin bir nefes çekti. *Üç saniye, beş saniye, on saniye...* Nefesini tekrar dışarı verirken göz kapaklarını yavaşça araladı. *Üç saniye, beş saniye, on saniye...* Üzerindeki tişörtü sıyırıp hızlıca zemine attı. Adımlarını banyoya yöneltirken, biraz evvel uyandığı kabusu hatırladı. Çünkü kabuslar hatırlanmalıydı; kimilerinin uyandığı, kimilerinin ise asla uyanamadığı...

Gökçe, günün sonunda hangi tarafta olacaktı?

Yüzbaşı Aris, güne Kaleköy kordonda yaptığı uzun bir sabah koşusuyla başladı. *Tıpkı o günkü gibi.* Üzerinde yine siyah bir kapüşonlu vardı. Saat 8.30'u gösteriyordu. Gökyüzü olabildiğince bulutlu, yağmur hafiften çiseliyor, termometreler bile muhtemelen aynı dereceyi gösteriyordu. Ama bu kez üzerinde kırmızı yağmurluğuyla karşı yönden gelen Gökçe yoktu. Gökçe hiçbir yerde yoktu. Odasından bile çıkmadığı doğru muydu acaba? Dün belediyeye gittiğinde İsmet Başkan'a bunu açıktan sormalıydı belki. Ya da Adoni'nin dediği gibi telefon etmeliydi. Ya da? *Ya da belki de başka bir ihtimal daha vardı.*

Spordan sonra eve dönen Aris, hızlıca duş alıp üniformalarını giydi. Şoförü saat 9 gibi lojmanlarının önüne geldiğinde karargaha giden yolu uzattıkça uzattırmıştı. En son Adalılarının evinin önünden beşinci kez geçtiklerini hatırlıyordu. *Ya da belki altı.*

Öğlene kadar karargahdaki işlerini halletti. Üç gün önce düşüp bileğini incittiğini söylediği için bir hafta rapor almış alan Üsteğmen Kerim'in izin

talebini ancak imzalamıştı. O sırada odasına gelen Başçavuş Mateo, baskın günü Kuzu ve Uğurlu Limanlarının çevresindeki güvenlik kamerası kayıtlarını bir kez daha incelediklerini ancak tetiği çeken kişinin kim olduğunun tespit edilemediğini söyledi. Etrafta görünen şüpheli şahıslar vardı fakat her birinin yüzünde kar maskesi olduğundan eşkallerinin tespiti imkansızdı.

Aris'in aklına o anda bir kez daha Kerim geldi. Tam da baskın gününün sonrasında böyle bir mazeretle rapor alması çok da normal görünmüyordu. Adoni'yi odasına çağırıp Kerim'in ev adresini sordu. Üsteğmen'e bir geçmiş olsun ziyareti yapmazsa kabalık etmiş olacaktı.

Akşamüzeri 5 sularında Yüzbaşı'nın odağı jet hızıyla değişti. Kerim'in evine gitmek için yola çıkmış ancak Şule'nin veteriner kliniğinin önünden geçerken birden frene basmıştı. *Belki de Şule, Gökçe'nin durumundan haberdardı?* Nisi'ye mama almayı bahane ederek kliniğe girdiğinde ise Şule'nin haberdar olduğu kişinin Gökçe değil, Kerim olduğunu öğrendi.

Son konuşmalarında kendisini reddettiği için Aris'e önce soğuk davranan ama sonunda dedikodu hevesi üstün gelen Şule, dört-beş gün önce Kerim'le karşılaştıklarını söyleyerek izlenimlerini anlatmaya başladı. "Çok üzgün görünüyordu" dedi, kendisini dikkatle dinleyen Aris'e. "Gökçe meğer reddetmiş bunu... *Kalbimde nefret var, demiş. Başka bir şeye yer yok, demiş...*"

Şule'nin anlattıklarını zihninde birleştiren Aris, o anda iki ayrı çıkarım yaptı. İlki, Kerim'le ilgiliydi; Kerim muhtemelen düşmemişti. İncinen de bileği değil kalbiydi.

İkincisi Gökçe'yle ilgiliydi; Gökçe, günlerdir hislerine cevap vermediği Kerim'i, Semadirek'ten döndükten sonra reddetmişti. Kalbinde nefret olduğunu söyleyerek reddetmişti. *Nefret Aris'ti.* Gökçe aynı zamanda Niki kolyesini Aris'e geri vermemişti. Ve Gökçe... Her şeyden önce Aris için endişelenmişti. Gökçe, Aris için... *Ne demekti bu?*

O anda önce kliniğin önünde durdu. Yüzünde, saniyede bir şekil değiştiren ifadelerin hızına yetişemiyordu. Sonra sesli bir nefes verdi ve çiseleyen yağmurun altında savruk adımlarla yürümeye başladı. *Bir dakika, üç dakika, beş dakika...* Bir büfenin önünden geçiyordu ki, yavaşladı. Raflardaki gazetelerden birinin manşeti çarpmıştı gözüne:

"Yüzbaşı Aris: Bir strateji adamı..."

Suratını ekşitti. Her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını düşündüğü anda böyle bir sıfatla anılmak, ne kadar da ironikti. Adımlarını tekrar hızlandıracağı sırada ise gazetenin tarihini fark etmesiyle bir kez daha duraksadı:

"21 Eylül 2039 - Çarşamba."

Kelimeler ağzından dökülürken göğsünde birden müthiş bir ağırlık hissetti. *Yirmi bir Eylül...* Elini yakasına götürüp üniformasının ilk iki düğmesini çözdü. Yine de boğazını sıkı elden kurtulamamıştı. *Yirmi bir Eylül...* Gözünün önünde bulanık görüntüler, kulağına dolan sesler... Sonra o seslere telefonun titreşim sesi eklendi. Arayan Adoni'ydi.

"Yüzbaşım!" dedi Adoni, sesi temkinliydi. "Biraz evvel de aradım sizi ama açmadınız... On dakika kadar önce Adalıların evinden bir motosiklet çıkış yapmış. Gökçe olabilir ama başına kask taktığı için emin olamıyoruz. Kameralardan yön tespiti yapmaya çalışacağız fakat yine de dikkatli olmanızda fayda var."

Aris, telefonu kapatırken kıpkırmızı kesilen gözlerine tezat gülümsüyordu. Zira motosikletlinin kim olduğuna dair içinde bir zerre olsun şüphe yoktu.

Gökyüzünde art arda patlayan şimşekler, kara bulutların arasında parlak şeritler oluştururken, çarşaf gibi uzanan deniz ise olabildiğince sakindi. Yüzbaşı Aris'in, Uğurlu Liman İskeleyi'nde ilerleyen adımları da öyle...

★•—————◆•★•◆—————•★

Sağ yanı küçük taşlarla kaplı, sol tarafı ise gemi rampası olarak kullanılan uzunca yolun sonundaki fenere kadar yürüdü. Başını yukarı kaldırdığında, ince ince çiseleyen yağmurun yüzünde bıraktığı damlalar, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına sebep oldu.

Taşlardan birinin üzerine oturdu, bacaklarını iki yana açtı ve kollarını dizlerinin üstüne yerleştirerek ellerini birbirine geçirdi. Gözleri, postallarının dibindeki yosunlu taşları döven dalgalara kaymıştı. O sırada şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Simsiyah kesilen gökyüzünden boşalan yağmur, deniz yüzeyine doğru inci taneleri gibi düşüyordu. İnci taneleri aklına annesini getiriyordu. Oysa yol boyu bunu zaten düşünmüştü Aris. Arabasını kenara çekmiş, iskeleye kadar yürümüş ve yürüdükçe de düşünmüştü. Annesini, abisini, babasının hastalıklı sözlerini, sırtında taşıdığı üniformayı, zihninde yıllardır kaşınıp duran onca meseleyi... Ve İmroz'u. Adaya ayağa bastığı ilk günü... Peki ya daha yirmi bir gün önce

tanıdığı asi bir Türk kızı, bu karmaşanın neresindeydi? Asi, kontrolsüz, fevri... Ege mavisini gözlerinden öfkenin arınmadığı bir kız... Bir hafta önce göğsüne bastırıldığı güzel başına, üç gün önce silah dayadığı... Gökçe. Kalbi nefretle çarpan Gökçe. Aris'ten nefret eden Gökçe. Kolyeyi geri vermeyen Gökçe. Aris için endişelenen Gökçe. Ve en sonunda;

Aris'in başına silah dayayan Gökçe...

Aris, namluyu başında hissettiğinde, dudağının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. Dakikalardır peşinde gezen motosikletliyi, oyunun son perdesinin oynandığı yere, Uğurlu Limanı'na kadar getirmişti. Tam da Adoni'nin söylediği gibi, çok da uzun yaşamak istemediğindendi belki. *Ya da belki de...*

"Biraz geciktin" dedi, Aris. Oturduğu yerden kımıldamamıştı bile. "Takip mesafesini bu kadar uzak tutmaman gerekir."

Gökçe, sıktığı dişlerinin arasından "Ayağa kalk!" dedi. Ne sesinde ne de silahı tutan elinde hiçbir titreme yoktu.

Aris, oturduğu yerden doğruldu ve derin bir nefes alıp yavaşça önünü döndü. Gökçe, şimdi tam karşısında duruyordu. Ortada yine bir adam, bir kadın ve aralarında çekilmiş bir silah vardı fakat bu kez tetiğin ucunda olan taraf farklıydı...

O anda göz göze gelmişlerdi ki, bir gök gürültüsü daha duyuldu ama Gökçe'nin kirpiği bile kımıldamamıştı. Karşısındaki apoletli adama, rövanş alır gibi bakıyordu. Üç gün önce, az ilerideki bir geminin içinde donmuş bir göle benzeyen mavi gözleri şimdiye çağlayanları andırıyordu. Sırtladığı yüke rağmen, ıslak saçlarının döküldüğü omuzları hala dikti. Üzerinde kayık yaka, beyaz bir bluz, altında koyu renk bir kot pantolon vardı. Kaskı ve motorcu montunu ise iskelenin ucuna savurur gibi atmıştı.

Bir süre birbirlerine hiçbir şey söylemeden öylece baktılar. Gökçe, o an sadece elindeki silahı görüyordu; Aris, sadece kalbine doğrultulmuş namluyu. Oysa limanı tepeden gören kör bir noktada, gözünü silahının dürbününe dayamış bir kişi daha vardı. Bakışları ikisinin üzerinde, kulağı yanında usul usul çalan antika radyosundaydı.

Gökçe, o esnada sırtında gezinen beladan habersiz elindeki silahı sertçe kavramıştı. "Bugün her şey bitecek, Yüzbaşı..." dedi, Aris'e. "Bugün seni burada öldüreceğim!" Ağzından çıkan her kelimeyi, dişlerinin arasından söylüyordu.

Aris başını salladı. "Ölmek için çok isabetli bir gün..."

"Öyle mi?"

"Oyle..." dedi Aris. "Biliyor musun, aslında unutmuştum. Sonra büfenin önünden geçerken rastgele bir gazete gördüm. 21 Eylül'ü oyle hatırladım..."

"21 Eylül?"

Aris sakince "21 Eylül" dedi. "Annemin öldürüldüğü gün... Tam yirmi beş sene geçmiş, insan bazen takvimleri karıştırabiliyor."

Gökçe, sinirle "Kes sesini!" diye bağırdı. "Acıyacağımı mı düşünüyorsun sana? Beni bu hikayelerle yeterince oyaladın sen! Yok abisi ölmüş, annesi ölmüş-... Ben bunları o gece teknede dinledim senden! Belki de-... Belki de o yüzden bunlar yaşandı. Sana tek bir an için, küçücük bir an için merhamet ettim diye gözümün önündekini göremedim!"

Aris başını iki yana sallayarak "O tekneye binmeni hiç istemedim ki Gökçe..." dedi. "İnmen için yalvardım sana. Çünkü senin aksine ben gözümün önündekini gördüm... O tekneye neden bindiğini en başından beri biliyordum."

"Bana-... Bana o gün o kordonda gönderilen mesaj..."

Aris başını salladı. "Ben gönderttim."

"Çantana bıraktığım telefon..."

Aris tekrar başını salladı. "Gördüm."

Gökçe sinirden gülmeye başlamıştı. "Beni günlerce peşinden koşturdun. Meyhaneyi o yüzden hemen açmadın. Bilerek yaptın... O gün Kaleköy'e kadar çektin beni... Mesaj, tekne, ses kaydı-... Sonra buluştuğun o kız, konuştuklarınız-... Her şey... Beni yemlemek içindi. Sen nasıl bir sahtekarsın?"

"Ya sen farklı mısın? O gün abinin meyhanesi için peşimde değildin."

Gökçe, "Aynı şey değil!" diye bağırdı. "Ben o gün ne yaptıysam senin, sizin-... Bu adadan defolup gitmeniz için yaptım! Sense iğrenç bir tuzak kurup o kadar insanın bileğine kelepçe vurdun! Aynı şey değil! Sen kaybetsen, Atina'da bir hayatın olurdu ama onlar kaybetti ve artık bir hayatları yok. Utanmadan aynı şey olduğunu nasıl söylersin?!"

"Anlamıyorsun..." dedi, Aris. Umutsuzca başını salladığında gözleri hafifçe kısıldı. "Ben gitsem, askerlerim gitse burada ne değişeceğini sanıyorsun? Yerimizi doldurmaları, bir saate Atina'dan kalkacak askeri bi' uçağa bakar. Onları alt etseniz yerine başkaları gelir; onları alt etseniz yine başkaları... Belki daha kötüler, daha canileri... Bunun sonu yok. Ki ben sadece vazifemi yaptım. Ustelik olabilecek en adil şekilde... Yerimde başka biri olsa hepsini kurşuna dizerdi."

"Vazifeni yaptın?!" Gökçe'nin sesindeki hayret, öfkesiyle yarışyordu. "İki adayı birden tiyatro sahnesine çevirerek mi? Hiç sanmıyorum! Bence sen komutandan çok oyuncuya benziyorsun, Yüzbaşı. Tüm gün oynadın... Tüm gün! Ve oyununun son perdesini katliamla kapatmadığın için adil bir adam oldun, öyle mi?"

"Bu doğru değil!" dedi Aris, iftiraya uğramış gibi şaşırarak. "Ben-... Ben tüm gün oynamadım! Aksine, bu şey bir an önce bitsin istedim. Senin *oyun* dediğin o şeyi, bin kez bozmak istedim. Hem de daha nerede, biliyor musun?" Yutkundu. "Kordonda, sen henüz tekneye binmeden önce... Mesajı aldığında hemen düşmedin peşime. Arkanı donüp uzaklaşmaya başlamıştın... Orada... *Oyun başlamadan bitti*, dedim kendime. Çok saçmaydı-... Ama rahatladığımı hissettim. Bunu daha fazla uzatmamaya karar verdim... Abini işte o an aradım, meyhaneyi açması için. Ama sonra-... Sonra birden senin sesini duydum. Bana doğru koşuyordun... Ben... Ben bana doğru koşmanı hiç böyle hayal etmemiştim."

"Kes sesini! Saçma sapan konuşma-... Kes sesini!"

"Saçma, evet" dedi, Aris. Yüzünde cümlesini teyit eder gibi absürt bir gülümseme oluşmuştu. "Ben de onu diyorum... Kim kendi kurduğu oyunun bozulmasını ister ki? Ama ben istedim... Denize olta atıp balık yakalanmasını diye beklemek gibi... Ama ben bekledim. Neden?"

"Belki böylesinden daha çok heyecan duyduğun içindir!" dedi, Gökçe. "Belki de senin de olayın budur? Oyun kur, oyun boz! Olta at, balık bekle! Balık gelsin-... Sonra vazgeçip oltayı yukarı çek! Ruh hastası bir sadist olduğun içindir belki! Beni ahmak gibi ayakta uyutmaktan zevk aldığın içindir!"

"Zevk almak? Ben günlerce uyku uyumadım! Kolay olduğunu mu sanıyorsun benim için? Sana gelme dedim-... Tekneden in, dedim! Gamó! Oyunu, planı, oltayı-... Sikeyim! Umurumda değildi-... İn dedim! İnmedin!"

"Ne anlatıyorsun ya sen?" diye bağırdı Gökçe. "Sen gitmişsin, o kadar prodüksiyon yapmışsın! Yok Semadirek, yok Fengari Dağları, mühimmatlar, gemiler! Fotoğraflarımı çeken-... O, o aptal sevgilinle yazmışsınız, çizmişsiniz! Sonra ne? Plan umurunda değilmiş! Tekneden inmemi istemiş! Palavra!"

Aris, sanki konuları buymuş gibi "O benim sevgilim değil!" dedi. "Eskiden-..."

"Bana ne!" diye gürledi Gökçe. "Bana ne bundan!"

"Ben o yüzd-..."

"Kes sesini!"

İkisinin hesaplaşması sürerken, onları uzaktan izleyen antika radyolu adam ne yapması gerektiğini hala tahayyül edememişti. Amiral Markos telefonlarını açmıyordu ve bu adada birini, hele ki Gökçe gibi bir figürü öldürmek, tek başına alabileceği bir karar değildi. Üstelik halihazırda yağın yağmur ve denizin üzerine çöken sis, görüş açısını daraltıyordu. Bu mesafeden tetiği çekmek Aris için riskli olabilirdi. O yüzden bir süre daha beklemeye karar verdi.

Bu sırada silahını hedefinden hala ayırmamış olan Gökçe "Sen iğrenç bir adamsın!" diye bağırdı. "Hala karşımda kıvırıyorsun, hala dürüst olamıyorsun! 'Yaptım, çok da iyi oldu!' diyemiyorsun! 'Ben zaten bunun için buradayım!' diyemiyorsun! 'Gökçeada'yı hapishane, sizi de içine tutsak yaptım!' demiyorsun! Onca masum insanı içeri attın-..."

"Masum mu?" diyerek araya girdi Aris. "O masum dediğin insanlar Kuzu Limanı'nda pusu kurup beni öldürmeye çalıştılar!"

"Ölseydin!" Gökçe'nin elindeki silah ilk kez titremeye başladı. "Keşke geberseydin-... Keşke başarabilselerdi! Ben-... Ben o kadar aptalım ki, bunu aklımdan ilk geçirdiğimde, acaba böyle bir şeyi denerler mi diye düşündüğümde-... Buna karşı çıktım! Kendimden-... Kendimden o kadar utanıyorum ki... Sen bana öyle bir şey yaşattın ki..."

"Gökçe..." dedi Aris. Nefesini sakinleşmeye çalışır gibi yavaşça dışarı üfledi. "Ben... Ben suikastı bildiğini sanıyordum. Orada sana ettiğim sözler o yüzdendi... Çünkü öfkelen dim. Çok öfkelen dim... Sonradan öğrendim bununla ilgin olmadığını... Ama sana yemin ederim-... Sana yemin ederim, suikasta karıştığını düşünürken bile o sözlerin hiçbirinde ciddi değildim. Boyle bir şeyi asla yapmayacaktım... Asla yapmazdım. Yapamazdım. Sadece... Sadece canını acıtmak istedim. Ama-..."

Gözünden akan yaş, yağmur damlalarına karışırken "Başardın..." dedi, Gökçe. Yüzünde histerik bir gülümseme vardı. "Acıttın, başardın..."

Aris, yutkunarak "Başardım..." dedi. "Ama bunu yaparken benim canım daha çok acıdı... Keşke bunu sana kelimelerle anlatabilsem..."

"Anlat!" diye bağırdı, Gökçe. "Anlatacağın çok şeyler var senin! Anlatmadan ölme... Yürü-... Yürü git, anlat! *Bana ne kadar minnettar olduğunı tüm İmroz'a anlat, Yüzbaşı! Anlat!*"

Aris gülümsedi. "Öldürsen yapmam..."

"Öldüreceğim zaten!" Gökçe'nin sesi, limanı baştan sona inletmişti. "Kim mani olacak artık bana?"

Belediye binasından çıkmış, makam aracına doğru ilerleyen İsmet Başkan'ın telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktığında Ali'nin ismini gördü. *Bu, Gökçe'nin evden çıkmış olduğu anlamına geliyordu.* Birden içine tuhaf bir endişe yerleşti ve temkinli bir tavırla aramayı cevapladı. "Ali, bana ne olur kötü bir haber verme..."

Ali, "Valla Başkanım şimdi ne desem ki..." dedi. "Ama durumlar sıkıntı..."

"Ne oldu, Ali? N'oldu yine..."

"Başkanım, şimdi şöyle... Bence bir an önce Uğurlu Limanı'na polis, jandarma, istihbarat, sahil güvenlik, ambulans, itfaiye... Hani ne varsa yönlendirin. Çünkü ortalık birazdan fena karışacak belli ki burada..."

"Lan ne oldu, ne?" dedi İsmet, sinirle. "Gökçe mi bir şey yaptı yine?"

"Yapmadı ama yapacak gibi Başkanım... Motorla çıktı evden, zor yetişip takip ettim. Sonra da Yüzbaşı'nın yanına gitti..."

"Eee?"

"Yüzbaşı'ya silah çekti Başkanım..."

"Ne!"

"He valla, çekti... Hatta bayadır da çekmiş durumda. Öyle, o şekilde muhabbet ediyorlar. Saçma sapan bir görüntü var burada..."

"Allah'ım bana sabır ver..." İsmet, kravatını gevşeterek elini arabanın kapısına dayadı. "Ali... Ali hiçbir yere ayrılma oradan! Duydun mu beni? Ben geliyorum şimdi oraya!"

"Ayrılmam Başkanım!"

"Kimseyi de arama, polis molis..."

"Aramam Başkanım!"

İsmet Başkan telefonu kapattığı gibi aracın yanında bekleyen şoförüne "Sen eve git" dedi. "Ben bugün kendim kullanacağım." Adam, aldığı emri başıyla onaylayıp oradan ayrılırken İsmet'se hemen telefonuna sarılıp Gökçe'yi aradı. *Cevap yoktu.* Ardından Yüzbaşı Aris'i aradı. *Yine cevap veren yoktu.* Sinirle yumruğunu sıktı ve "Allah kahretsin!" diye söylenerek arabanın kaputuna vurdu. "Yetti..." dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Yetti... Göndereceğim ben bu kızı adadan!" Aldığı kararla birlikte aracın kapısını açtı ve direksiyonun başına oturarak hızlıca gaza bastı.

"Sen... Şu dünya üzerinde bana yapılabilecek en büyük kötülüğü yaptın!" dedi, Gökçe. Dudakları tir tir titriyordu. "Keşke kelepçeleyip hücreye

atsaydın! Keşke canımı alsaydın... Keşke! Ama sen o kadar kirli oynadın ki... Yaktığın ateşe beni çıra yaptın, Yüzbaşı! İçine arkadaşlarımı attın! Sen onların yanmasından çok, onları yakanın ben olmasını istedin!"

"İstedim!" Aris'in sesi ilk defa bu kadar gür çıkmıştı. "İstedim... Neden biliyor musun? Çünkü dediğin gibi bu siktiğimin adasında her yerde ateş var... Her yerde yangın var! Sense o çıranın ta kendisisin. Kendini çıra haline getiren ben değil, sensin! Bunu yaptım... Çünkü daha fazla alevlerin arasında kal istemedim. Görmüyor musun Gökçe? Aç artık gözünü! O adamların hiçbiri senin gibi değil. Hepsi kendi çıkarının peşinde... Kibriti ateşleyen onlar, yangını çıkaran onlar ama alevlerin arasında kalan hep sensin. Anla artık bunu..." O anda Gökçe'ye doğru bir adım atmıştı ki, kulaklarına dolan sesle daha fazla ilerleyemedi.

"Yaklaşma bana!"

"Bak..." dedi, Aris. Aralarındaki üç-beş adımlık mesafeyi koruyordu. "Ben buna katlanamıyorum, anlıyor musun beni? Her defasında o yangının içinde olmanı istemiyorum. Bunu yaptım... Çünkü seni oradan çekip çıkarmanın başka bir yolu yoktu. Son kez yakmaktan başka yolu yoktu..."

"Ne saçmalıyorsun sen? Bu zırvalara..."

"Seni durdurmak içindi" dedi Aris, Gökçe'nin sözünü bölerek. "O gruplardan başka türlü aforoz edilmezdin. Sana güvenmemelerini sağlamak zorundaydım."

"Neden zorundaymışsın ya? Sana ne bundan? Kimsin sen! Benim hangi gruba girip çıktığımdan sana ne!"

"Ben onlarla savaşıyorum çünkü!" diye bağırdı Aris. "Ve içlerinde olmanı istemedim. Sana karşı savaşmak istemedim. Katálaves?"

Gökçe dişlerini sıkarak "Neden?!" dedi.

Aris, sitemli bir sesle "Çünkü karşımda durmanı istemedim!" diye cevap verdi.

"Neden, dedim! Neden?!"

"Bilmiyorum..." dedi Aris, zayıf bir sesle. "Sadece... Karşımda durmanı istemiyorum. Ben... Ben senin karşımda durmak da istemiyorum. En başından beri... Daha bu adaya bile gelmeden, Atina'da, az önce dediğin o fotoğraflarda gördüm seni. Ben o günden beri..." Yutkundu. Gözlerini hızlıca kapatıp açtığında sesli bir nefes verdi ve Gökçe'nin uzattığı silaha bir adım yaklaştı. "Fotoğrafını gördüğüm ilk andan beri... Senin karşımda, gözlerinin karşısında nasıl duracağımı bilmiyorum."

Gökçe, yutkunarak "Üniformayla..." dedi. "Kanlı, kirli, berbat bir üniformayla..."

Aris başını yere eğdi. Gözlerini oradan hiç kaldırmadan "Belki de..." dedi. "Belki de öyledir... Sana o gece teknede o yüzden sordum. Asker değil de-..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Gökçe. "Hala utanmadan bana o günden bahsetme! Koca gün-... Yirmi dört saat! Mitlerle, masallarla, süslediğin o acıklı hikayelerle oyaladın durdun beni. Kolyeymiş! Heykelmiş-... Tapınakmış!" Histerik bir kahkaha attı. "Hepsini önüme oyuncak gibi attın! Ben onlarla oynarken sense gerçek dünyana-..."

"Dönmek istemedim" dedi Aris. Gökçe'nin sözünü kararlı bir ifadeyle tamamlamıştı. "Çünkü senin oyun görüldüklerin benim için *o gerçek dünyada* olan bitenden çok daha sahiciydi. Gerçektir. Hepsi, her biri gerçektir..." Gökçe'nin uzattığı silaha doğru bir adım daha yaklaşarak "Niki gerçektir" dedi, yumuşacık bir sesle. "Tapınakta elini tutup koştuğum an gerçektir, frezyalar gerçektir..."

Gökçe, "Kes sesini!" diye bağırdı. "Yaklaşma bana!" Ellerin arasındaki silahın zangır zangır titremesine engel olamıyordu.

Aris, Gökçe'yi duymamış gibi, "Güvertede, kollarımda uyuduğun gece gerçektir..." dedi. "İkimiz de biliyoruz bunu..."

"Kes, dedim sesini! Kes!"

"Unutmamı istedin ama tek bir anını bile unutmadım" dedi, Aris. Ela harelerine yerleşen parıltıyı gizleme gereği duymadan ileri doğru bir adım daha attı. "Ben hepsini hatırlıyorum, sen de hatırlıyorsun. Ne yaşadığını ne hissettiğini-..."

Mavi gözlerinde kızıl alevler harlanan Gökçe "Yeter!" dedi, hırs dolu bir sesle. "Bir adım daha atarsan, çekerim tetiği!"

"Nasıl öldürmeyecek misin?" dedi, Aris. "Bu pek caydırıcı bir tehdit sayılmaz..."

"Nefret ediyorum senden!" Gökçe'nin kelimeleri, kenetlediği dişlerinin arasından tane tane dökülmüştü.

Aris, omuzunu silkti. "Bu da pek yeni bir şey sayılmaz..."

"Dua et!"

"Ne?"

Gökçe, "Dua et!" diye yineledi. "Birazdan ölecek bir adam dua eder! Dua et!"

Aris başını iki yana salladı. "Sana daha önce de söyledim-..."

Gökçe, Aris'in sözünü tamamlayarak "...Sadece çaresiz insanlar dua eder..." dedi.

"Hatırlıyorsun..."

"Hatırlıyorum..." dedi Gökçe. "O günden beri senin de onlardan biri olacağın günü bekliyorum. O çaresiz insanlardan-... Ve şu an, karşımda öylesin. Birazdan ölecek bir adam çaresizdir..."

Aris güldü. "Sanırım Adoni haklı... Ben, çok da uzun yaşamak isteyen biri değilim... Çünkü evet, birazdan ölecek bir adam çaresizdir ama birazdan ölecek olmayı umursamayan bir adam... Bence onun çaresiz olduğu söylenemez. Belki de bunu kendi seçmiştir; belki sadece çare aramıyordur..."

Gökçe, bir süre Aris'in yüzüne söylediklerini ölçüp tartar gibi baktıktan sonra "İyi!" dedi, yutkunarak. "Madem öyle, bir kez olsun dürüst davranırsın belki! Son anda bir numara çevirip o 'çare'yi aramaya kalkmazsın..."

Aris, gözlerini hafifçe kısarak "İstersen işini kolaylaştırayım..." dedi. "Aklında bir soru işareti kalmamış olur..."

İsmet Başkan, son süratle Uğurlu Limanı'na doğru giderken telefonu bir kez daha çaldı. Arayan yine Ali'ydi. Soğuk soğuk terlemeye başlayan İsmet, hızla frene basarak arabayı durdurdu. Kötü bir haberi direksiyon başında almak istemiyordu. Aramayı cevapladığında "Ali, vurdu deme!" dedi, korka korka. "Vurdu deme sakın Ali!"

"Yok Başkanım... Gökçe değil de..." Ali duraksadı. "Başka bir adam var burada... Az önce fark ettim. Çok tepede kalıyor, net seçemiyorum ama... Bunları mı izliyor ne yapıyor, anlamadım. Biraz uzak mesafe ancak... Başkanım, sanki adamın elinde silah var gibi..."

"Ne!" diye bağırdı İsmet. "Ali, bıktım senden... Senin felaket haberlerinden bıktım. Lan bir kere iyi bir şey söyle! Bir kere hayırlı bir laf çıksın ağzından!"

"Valla Başkanım, kızınız malum pek hayırlı işlere bulaşmıy-..."

İsmet, "Ondan da bıktım!" diyerek Ali'nin sözünü böldü. "Adalı ailesinden istifa edeceğim artık! Olaysız bir günümüz yok!" Tekrar gaza bastığında elindeki telefonu savurur gibi fırlattı. Rotasındaki Uğurlu Limanı'na son beş kilometre kalmıştı.

"Ne!" diye bağırdı Amiral Markos. Telefonunu nihayet cevapmış, hattın ucundan duydukları karşısında dehşete düşmüştü. "Benim oğlum dakikalardır bir namulun ucunda ve sen sadece izliyor musun?"

Antika radyolu adam, gözünü silahın dürbününden ayırmadan "Sizden emir gelmeden hareket etmek istemedim" dedi. "Ayrıca görüş mesafem çok dar... Yağmur ve sis büyük engel. Kızı ıskalarsam-..."

"Iskalamayacaksın! Kimse benim oğluma silah doğrultamaz! Hele bir Türk kızı... İndir onu! Duydun mu beni? İlk fırsatta indir kızı!"

"Anlaşıldı Amiral..."

Antika radyolu adam, aldığı emirle birlikte yeniden hedefine odaklandı. Ancak şiddetini artıran rüzgar, arkasına saklandığı ağaçlık alanda kırıntılar yaratıyor, görüş açısını büsbütün kapatıyordu. İş zordu. Hem onun hem de hedefindeki kişinin;

Gökçe'nin.

Saniyeler önce dua etmekten bile imtina eden Aris'e, "Son anda bir numara çevirip o 'çare'yi aramaya kalkmazsın..." demişti.

Aris'in verdiği cevap ise "İstersen işini kolaylaştırırım..." demek oldu. "Aklında bir soru işareti kalmamış olur..." Ardından belindeki silaha uzanmıştı ki Gökçe'nin sesini duydu.

"Ne yapıyorsun sen?! Çek elini oradan!"

Aris gülümsedi. "Söyledim ya..." dedi. Eline aldığı silahı ters tutarak havaya kaldırdı. "İşini kolaylaştırıyorum. Kendimi çaresiz bırakıyorum..." Sözlerinin ardından silahının şarjörünü çıkardı. "Ve işte..." dedi. "Sanırım artık oyleyim." Başparmağıyla bastırdığı şarjör açılmış, mermiler yaydan çıkıp teker teker yere dökülmeye başlamıştı. Gülümseyerek "Hadi..." diye fısıldadı Aris ve kararlı bir tonda ekledi:

"Öldür beni."

♪ **The Chapin Sisters - Kill Me Now** ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=Q2mQ3Pi5NfU>

Gökçe, bir Aris'in korkusuzca bakan gözlerine bir yere saçılan mermilere baktı. Kalbi, trampet gibi çarparken tetikteki parmağı seğirmeye başlamıştı. Zemine düşen mermilerin çıkardığı ses kulaklarında durmaksızın yankılanıyordu. Bu, Gökçe için teslimiyetin sesiydi; Aris için ise ölümün o tanıdık senfonisi... Kopan bir inci kolye, kapağı açılan bir kutu ilaç ya da yere saçılan kurşunlar... Artık hepsi aynıydı. Hepsi eşitti. Fakat Gökçe kendisini böyle bir sona hazırlamamıştı. Aris'in direnmesini hatta yaşamak

için yalvarmasını isterdi, ikiletmeden teslim olmasını değil. Kaldı ki buna tek şaşırın Gökçe de değildi.

Aris, elindeki boş silahı da mermilerin ardından yere fırlattığında, iskelenin üst tarafında mevzilenmiş olan antika radyolu adam, kaşlarını çattı. "Ne yapıyor bu?" diye söylendi. "Neden teslim oluyor?" Aslında bir teorisi vardı. Yine de çok üzerinde durmadan parmağını tetiğe yerleştirdi ve hedefini gözetmeye devam etti.

Adamın hedefinde Gökçe vardı, Gökçe'nin hedefinde Aris... Teslim olan bir asker, bir komutan... Ama hala gövdesine isabet eden bir kurşun yoktu. Aris, o an sabırsız bir tonda "Hadi..." dedi, ellerini iki yana açarak. "Yap şunu..."

Gökçe, ağlamaklı bir tınıyla "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

Aris, ıslanmış saçlarını parmaklarının arasından geçirerek gülümsedi. Tel tel ayrılmış kirpiklerinden taşan gözlerinin elası, üzerine uzatılmış silahı görmüyordu bile. "Bak..." dedi, Gökçe'ye. Çenesinin ucuyla etrafı göstererek. "Olduğumuz yere bak, bu işi bitirmek istediğin yer değil mi burası? Sen benim adımlı ilk kez burada, ettiğin ölüm yeminiyle söylemedin mi? Yap işte, bitir. Çek tetiği gitsin... Yakalanmazsın da. Teğmen Adoni dahil, kimse bilmiyor burada olduğumu... Hiçbirine bir şey söylemedim. Ama... Yine de ortadan kaybolmamı şüpheli bulup peşime düşebilirler. Bu yuzden... Sen en iyisi elini çabuk tut. Bir an önce bitir işini... Sonra tak kaskını başına, hızlıca git. Kimse ispatlayamaz da senin yaptığını... İskeleyi gören tüm kameraları kapattırdım."

"Ne-..."

"Duydun işte..." dedi, Aris. "Bugün, tam da şu an beni öldürmen için en doğru zaman... Benimse ölmek için. İnan, bundan daha iyi bir gün olamazdı..." Yutkundu. "Hem... Benim yaşamakla çok meselem yok... Oyle senin gibi büyük ülkülerim, ideallerim de yok. Sevdiğim iki insan vardı. Artık ikisi de bu dünyada değil... Ben neden hala buradayım, bilmiyorum. İntikam içinse-... Onu da beceremedim. Her şeyi mahvettim..."

Gökçe, acı bir çığlık atar gibi "Mahvettin!" diye bağırdı. "Sen benim hayatımı mahvettin! Ben de seninkini edeceğim!"

"Çoktan ettin..." dedi Aris, kelimelerini bastırarak. "O silahı uzerime çekmeden çok daha önce ettin... Denize dokecektin ya hani limandan... Oysa ben gözlerine baktığımda zaten oradaydım. Sen beni Ege'nin mavisine çoktan doktün, adalı kız."

"Yeter!"

Aris, başını salladı ve attığı son bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatarak "Yeter..." diye tasdikledi Gökçe'yi. "Bence de yeter..." Şimdi, üzerine doğrultulan silah gövdesine değiyordu. İki eliyle, Gökçe'nin elini kavradı ve namluyu kalbinin tam üstüne bastırdı. "Öldür beni!"

O anda önce bir gök gürültüsü daha duyuldu sonra kapkara kesilen bulutların arasından geçen elektrik akımı tüm şiddetiyle yerküreye düştü. Gökçe ise dizlerinin titrediğini hissetmeye başladı. Çiseleyen yağmurun altında üşüyor, terliyor, boğuluyordu. Dişleri birbirine çarparken "Öldüreceğim tabii..." dedi, nefes nefese. "Öldüreceğim..."

"Öldür!" dedi, Aris. Gökçe'nin silahı tutan elini üniformasına biraz daha bastırmıştı. "Kalbindeki *nefretten* kurtul, benden kurtul-... Bu şansı bir daha yakalayamazsın! Yap şunu, hadi!"

"Yapacağım!"

Aris, öfkeli bir tonda "Yap o zaman!" diye bağırdı. "Neyi bekliyorsun?"

"Kes sesini!" dedi Gökçe, dişlerini sıkarak. Kontrolünü yitirmiş gibi sürekli başa sarıyordu.

"Bas şu tetiğe!" diye gürledi, Aris. "Bitsin, gitsin! Sık hadi... Burasının İmroz değil, Gökçeada olduğunu kanıtla!"

"Burası-... Burası zaten Gökçeada!"

Aris, sinirle "Oyle mi?" diye diklendi. Gökçe'nin sınırlarını zorlamak ister gibi "İspatla o halde!" dedi. "Ben İmroz diyorum hala... Hadi sustur beni! Çek tetiği!"

"Kes sesini, dedim!"

İkisinin restleşmesi sürerken İsmet Başkan, iskeleye varmak üzereydi. Antika radyolu adamsa tetiğe basmak üzere...

Olmak üzere olan çok fazla şey vardı ama hiçbiri, nihayetin arifesine Yüzbaşı Aris kadar yakın değildi. Aris, patlamayan bir silahın ucunda çok fazla şey görüyordu. Gökçe'nin örselenen cesaretini, bakışlarındaki ürkekliği, silahı tutan ellerindeki tereddüdü görebiliyordu. Sert bir kabuğu da görüyordu altındaki kırılğanlığı da. Kalbi saran nefreti de görüyordu, o nefretin ardını da. Gökçe, sanki şimdi karşısında büsbütün çırlıçıplaktı ama hala zırhını bırakmıyordu.

Aris, tüm bunlara bir son vermek ister gibi "Gökçe!" diye bağırdı. "Sık! Yoksa bunu yapmak istemediğini düşünmeye başlayacağım!"

Gökçe, yangın yerine dönen gözleriyle "İstiyorum!" dedi. "Öyle çok istiyorum ki-... Ve yapacağım da!"

"Yap o halde!" dedi, Aris. Avuçlarının içine aldığı Gökçe'nin silah tutan elini bir kez daha bastırdı. "Çek tetiği! Yoksa her şey daha kötü olacak. Sık!"

Gökçe, son takatiyle bağırdı. "Kes artık şu sesini, Allah'ın belasası... Kes!"

Gözlerini hızlıca kapatıp açan Aris "Sık!" dedi, yalvarır bir tonda. "Yoksa-... Yoksa ben sana daha kötüsünü yapacağım!"

Gökçe yutkundu. "Sen bana daha kötü ne yap-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü tamamlamasına fırsat vermedi. Aralarında edilmiş ve edilecek tüm sancılı kelimeleri, isyanların ve işgallerin çamurundan arıtarak zihninin süzgecinden çarçabuk elemişti. Yağmur, aralarında ince ince yağarken Gökçe'nin yüzünü kavradığı gibi hızlıca kendine doğru çekti ve minik damlalarla bezeli titrek dudakları, kalbine dayalı bir namlunun ucunda kendi dudaklarına bastırıp şiddetli bir arzuyla öpmeye başladı.

«——Από την Ίμβρος——»

★•——Random Lines'tan——•★
SORU DEĞİL SOHBETİMSİ:

1. Yandık mı Fuat abi?

2. Antikalı adamın namlusundan Aris'in namlusuna odaklanamadık, tüh yazıklar diyenler buraya...

3. Kalbine silah dayayan elin sahibini öpmek mi? Hey gidi Damat Aristo... Cesaret ve aptallık arasındaki o kalın çizgide bu adamın yeri neresi?

4. İsmet Başkan koş! Kızını mucukluyorlar! (Sizce kiss'i görecektir mi?)

5. Gökçe, bu alev ateş kiss'e nasıl tepki verir? Donup kalır mı tokat mı atar sonradan silahı mı ateşler?

6. FİRSAT KISS puanınız nedir? (10 verin.)

****Veee son olarak; kafanıza takılan hoşnut olmadığınız bir şey var mı?**

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Çanlı Instagram için; esra.canli

Esra Çanlı Twitter için; EsraCanli

13. Bölüm: "Daha kötüsü..."

★OY VERMEYİ VE YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN★

İTHAF:

İthaflar Yağız'ın karısına geliyor (: Nice güzel yaşlara bebeğim!
miracledml

«— Από την Ίμβρος —»

"Bunu gece günlüğüme yazacağım."

"Neyi?"

"Ateşten yananın ateşe doymadığını..."

Dorian Gray'in Portresi - Oscar Wilde

★•—————◇•★•◇—————•★

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▷ ▷ ▷

21 Eylül 2039 - Gökçeada

Gözlerini hızlıca kapatıp açan Aris "Sık!" dedi, yalvarır bir tonda.
"Yoksa-... Yoksa ben sana daha kötüsünü yapacağım!"

Gökçe yutkundu. "Sen bana daha kötü ne yap-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü tamamlamasına fırsat vermedi. Aralarında edilmiş ve edilecek tüm sancılı kelimeleri, isyanların ve işgallerin çamurundan arıtarak zihninin süzgecinden çarçabuk elemişti. Yağmur, aralarında ince ince yağarken Gökçe'nin yüzünü kavradığı gibi hızlıca kendine doğru çekti ve minik damlalarla bezeli titrek dudakları, kalbine dayalı bir namlunun ucunda kendi dudaklarına bastırıp şiddetli bir arzuyla öpmeye başladı.

Zira ateşten yanan, ateşe doymuyordu. En başından beri küçük bir kıvılcım kollayan dudakları, ateşe dokunmayı ilk ne zaman böylesine arzulamıştı? Başını döndüren bu ıslak, şekersi tat, göğsünün ortasında kızıl alevler ateşlemişken, bu soruya cevap bulmak imkansızdı. Hafsalasındaki hasarı söylemek de öyle. Damağına çalınan haz, kasıklarını

belirginleştirirken aklını ise giderek bulandırıyordu. Gökçe'nin yumuşacık dudaklarına müthiş bir açlıkla bastırđıđı ağzı, daha fazlası için arsızca aralanıyor, içini yangın yerine çeviren bu kontrolsüz arzusun önüne geçemiyordu.

Aris, ateş altındayken Gökçe ise buz tutmuş sular gibi hareketsiz haldeydi. Dudaklarında hissettiği ıslak ağırlık, saniyeler sonra ellerini uyuşturmuş, tuttuğu silah, avcundan kayıp ikisinin bedenleri arasından yere doğru düşmeye başlamıştı. Aris, o sırada bir elini Gökçe'nin çenesinden çekti ve silahı usta bir manevrayla yakalayarak hızlıca denize savurdu. Ardından kolunu Gökçe'nin beline sarıp kızı sertçe gövdesine bastırđı.

Gökçe, Aris'in göğsünde kalan avuçlarının varlığını ilk o an hissetti. Gövdeleri birbirine çarpınca ellerinin buzu çözölmüş ve yavaş yavaş hareketlenmişti. Dudakları bu davetsiz öpücökle nasıl baş edeceğini bilemezken elleri Aris'in göğsünü yumruklamaya başladı. *Ama Aris durmuyordu.* Gökçe yumruklarını savurmaya devam etti. Darbeler önce yavaştı sonra hızlı. *Hızlı hızlı hızlı.* Ama hiçbir darbenin hızı, kalbinin atışına yetişemiyordu. Hiçbir darbe, Aris'in, dudaklarında bıraktığı darbeler kadar sabırsız değildi. Hiçbiri, bir elini beline bir elini çenesine kilitleyen Aris kadar kararlı da değildi. Gökçe'nin yumrukları zayıflamaya başladığında, rahmine ağrılar sokan adrenalın nabzını patlatacak gibiydi. Doğru. *Ateşten yanan ateşe doymuyordu.* Peki ya ateş? Yaktığını en başından beri bilen ateş, daha ne kadar buz sarkaçları arasında gizlenecekti? *Üstelik küllerin arasında erimediğini söyleyerek...*

Aris, dudaklarını geri çektiğinde alnını usulca Gökçe'nin alnına dayadı. Bir eli hala kızın çenesindeydi. Soluk soluğa kalmış halde gözlerini aralayıp birbirlerine bakmaya başladılar. *Bir saniye, üç saniye, beş saniye...* Ela harelerde ateşlenen tutku, mavi gözlerde ise ürkek bir korku vardı. Aris'in bakışları, anın sahiciliğini özümsemeye çalışır gibi Gökçe'nin gözleri ve dudakları arasında gidip gelmeye başlayınca Gökçe hızlıca kendini geri çekti. Elleri, Aris'in yüzüne okkalı bir tokat atamayacak kadar uyuşmuş haldeydi. Elleri, dili, kelimeleri... Her biri korkunç bir eylemsizliğin içinde uyuşmuşken gözleri ise dehşetle açılmıştı. Aris'in yüzüne, önüne şerit çekilmiş bir cinayet mahalline bakar gibi bakıyordu. *Hayret, korku ve inkarla...* O sırada arka caddeden gelen siren sesleri takıldı kulağına. Sesler giderek yaklaşınca Gökçe'nin içindeki panik daha da alevlendi. Omuzları art arda alıp verdiği nefeslerle yükselip alçalırken adımlarını geri geri atmaya başladı. *Cinayet mahallinden bir an önce uzaklaşmak ister gibi...*

Nefes aldı, nefes verdi. Bir adım geri çıktı. Nefes aldı, nefes verdi. Bir adım daha geri çıktı. Ardından hızla arkasını döndü ve iskelenin üzerinde, ileriye doğru ilk adımını attı. Sonra bir adım ve bir daha... Dizlerinin bedenini taşıyacağından emin değildi. Yine de var gücüyle çabalıyor, büyük bir travmanın ortasından elini ayağını çekerek kaçan küçük çocuklar gibi yalpalaya yalpaya yürümeye çalışıyordu.

Gökçe kadar olmasa da benzer bir şaşkınlık, ikisini uzaktan izleyen antika radyolu adamın yüzünde de vardı. Saniyeler önce parmağını tetikten çektiğinde bir süredir açık olan telefon hoparlöründen Amiral Markos'un "Son durum ne?" diye soran sesini duymuş, cevap olaraksa "Öpüşüyorlar" demişti.

"Ne?!" dedi o anda Markos. "Ne demek öpüşüyorlar? Az önce kızın Aris'e silah çektiğini söylemedin mi?"

"Öyleydi. Sonra oğlunuz... Sonra oğlunuz Gökçe'yi öptü."

Markos, "Aris?" dedi, şaşkınlık içinde. Olanları idrak etmekte zorlanıyordu. "Üzerine silah doğrultan Türk kızını mı öptü?"

"Tam olarak öyle oldu, Amiral..." dedi adam. Sonra dürbününden bir kez daha bakarak "Kızı vurmamı hala istiyor musunuz?" diye sordu. "Şu an Aris'in yanından ayrıldı. İskelede yürüyor. Görüş açım uygun."

Markos, "Dur!" dedi, temkinli bir sesle. "Ne demek oluyor bunlar? Aris'in öyle bir kızla ne işi olabilir? Abisinin meyhanesine de ortak olmuş, dedin. Ne yapmaya çalışıyor bu çocuk?"

"Ya strateji ya da..."

"Ya da ne?" diye sordu Markos.

"Ya da oğlunuz, Amiral... Oğlunuz, asi bir Türk kızına gönlünü kaptırmış gibi görünüyor..."

Markos bir süre cevap vermedi sonra boğuk bir sesle, "Bunu ne sen söyledin..." dedi. "Ne de ben duydum. Anladın mı beni?"

"Anladım... Bir emriniz var mı?"

"Kıza dikkat et" diye cevap verdi Markos, buyurgan bir tonda. "Bir gözün de Aris'te olsun. Tek oğlum kaldı benim... Onu-... Onu da kaybedemem."

İkisi telefon görüşmelerini sonlandırırken, iskelenin ucuna gelen Gökçe, karşısında dikilen iki polis gördü. Aldırış etmeden yanlarından geçip gideceği esnada ise polislerden birinin "Gökçe Hanım, iyi misiniz?" diye soran sesini duydu. "Sayın Başkan yönlendirdi bizi buraya, sanırım sıkıntılı bir durum-..."

Gökçe önce adımlarını yavaşlatsa da sonra umursamayarak yürümeye devam etti. Dakikalar önce yere fırlattığı kaskı ve montu bile fark etmeden kollarını birbirine bağladı ve büzülmüş halde titreyerek limandan uzaklaşmaya başladı.

Bu manzaraya tanık olan iki polis, bir iskelenin ucunda dikilen Yüzbaşı Aris'e, bir hızlı adımlarla yanlarından uzaklaşan Gökçe'ye baktılar. Sonra biri, diğerine dönerek hayretle sordu. "E hani ya? Hani Yüzbaşı'nın hayatı tehlikedeydi?"

5 dakika önce...

İsmet Başkan, Uğurlu Liman İskelesi'nin sapağına girmek üzereyken, yolu kapatan bir polis aracıyla karşılaştı. Araçtan inen polis, "Yüzbaşı Aris'in kesin talimatı var" diyordu. "Liman bölgesine hiç kimse giriş yapmayacak."

İsmet, sinirden ayağını yere vurarak "Ben bu adanın belediye başkanıyım!" diye bağırıyordu. "Sen nasıl benim yolumu kesersin? Ne cüretle benim nereye gidip nereye gidemeyeceğimi söylersin?"

Polisler mahcup bir tavırla "Üzgünüz Başkanım" dediler. "Bize verilen talimat böyle..."

İsmet, birkaç kez daha münakaşaya girişse de sonuç alamayacağını anlayınca çaresiz yöntemini değiştirdi. Gökçe'nin Yüzbaşı'ya silah çekmesinin altından kalkabilirlerdi belki ama tetiği çekmesinin altından kalkamazlardı. El mahkum "Siz bilirsiniz..." dedi, imalı bir tonda. "Yüzbaşı Aris'in hayatı tehlikede ve ben onu uyarmaya gidiyorum! Eğer önümden biraz daha çekilmezseniz kendisi muhtemelen canından olacak! Bunun sorumluluğunu alıyorsanız, devam edin."

İsmet'in bu sözleri, polisleri işkillendirdi. Önce bocalasalar da sonrasında aldıkları karar, liman bölgesine İsmet Başkan'ın değil, kendilerinin gitmesi gerektiği yönünde oldu.

Şimdi...

Polisler, Yüzbaşı Aris'in sağlığından emin olduktan sonra iskeleden uzaklaşırken, virajı güçlükle alan cip tipi askeri bir araç limana hızlı bir giriş yaptı. Saniyeler sonra araçtan inen Teğmen Adoni, iskelenin sonunda silüetini gördüğü Aris'in yanına doğru telaşlı adımlarla yürümeye başladı.

Bir yandan da sitemli bir sesle "Yüzbaşım!" diye bağırıyordu. "N'apıyorsunuz siz?!" Aris'in karşısına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Limana çıkan tüm yolları kapattırmışsınız. Geçebilmek için polise silah çektim! İntihar mı etmeye çalışıyorsunuz-... Ben anlamıyorum sizi!

Kameraları da kapattırmışsınız. Gökçe'yi buraya çektiniz, değil mi? Bize *takibi bırakın*, dediğinizde şüphelenmeliydim zaten! Siz-... Siz! Tanrı aşkına, Yüzbaşım... Tanrı aşkına, neden yapıyorsunuz bunu?!" Aris'ten cevap gelmeyince Adoni'nin gözleri kısıldı. Yüzbaşı'nın hali pek de normal görünmüyordu. Üstü başı sırlıslıkla olmuş halde, gözlerini boşluğa dikmiş, dudağının kenarında saçma bir tebessümle öylece dikiliyordu. Adoni, Aris'i şüpheli bakışlarla süzerek "Yüzbaşım?" dedi. "Siz... Siz iyi misiniz? Ne oldu burada? Gökçe Hanım nerede?"

Aris, yutkunarak "Gökçe..." diye mırıldandı.

"Ben de onu soruyorum, Yüzbaşım... Açıkçası, ben sizi öldürmek için peşinize düştüğünden neredeyse emindim."

Aris, "Ben de..." dedi, varla yok arası bir sesle.

"Öyleyse?"

"Öldürecekti..." Aris'in yüzündeki tebessüm hala silinmemişti. "Çok yaklaşıyordu..."

"Eee?"

"Ama... Yapmadı. Yapamadı..."

"Yapamadı?" dedi Adoni, hayret dolu bir sesle.

Aris başını iki yana salladı. "Yapamadı..."

"Gökçe?"

"Gökçe."

"Fırsatı varken sizi öldürmedi?"

"Öldürmedi."

Adoni ne düşüneceğini şaşırmıştı. "Nasıl ikna ettiniz peki buna?" diye sordu. "Yolları, kameraları kapattırışken..." Gözleri yerdeki mermilere takılınca "Üstelik silahsız-..." dedi ve birden duraksadı. "Siz... Siz ona teslim oldunuz!"

Aris başını salladı. "Ama yapmadı. Silahı çekti ama tetiği çekemedi, Adoni. Tetiği çekemedi. Yapamadı..."

"Yüzbaşım!" dedi Adoni, duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Hayatınızla nasıl böyle bir kumar oynarsınız, aklım almıyor! Silahı çeken tetiği de çekebilirdi. Sizi vurabilirdi, farkında mısınız? Hatta belki daha kötüsü bile olabilirdi!"

Aris, iç çekerek gülümsedi. "Daha kötüsü oldu zaten, Adoni... Daha kötüsü oldu."

"Halinize bakılırsa hiç öyle görünmüyor..." dedi Adoni. Sonra kaşlarını kaldırarak "Yüzbaşım ne oldu burada?" diye sordu. "Yani bilmem gereken

bir şey varsa söyleyin ki ona göre durumu toparlayabileyim. Yoksa Ali birazdan İsmet Başkan'a her şeyi tek tek öter zaten."

45 dakika önce...

Yüzbaşı Aris, Uğurlu Liman İskelesi'ne doğru yürümeye başlamadan önce aracını yol kenarına park etmiş ve karargahı arayarak iskeleyi gören tüm kameralara erişimi durdurmuştu. Ardından Teğmen Adoni'yi aradı ve "Gökçe'yi takip etmeyi bırakın..." dedi. "O konuyla ben ilgileneneğim."

Adoni önce itiraz etse de Aris'in inadıyla başa çıkamayacağını biliyordu. "Anlaşıldı Yüzbaşım" dedi, tatsız bir tonda. "Bu arada bilginiz olsun, Ali de Gökçe Hanım'ın peşinde... Muhtemelen İsmet Başkan'ın işi."

"Farkındayım Adoni."

"Ne yapalım peki? Durduralım mı Ali'yi?"

Aris, kısa bir duraksamadan sonra "Gerek yok" dedi. "Ali'yi durdurmak, İsmet Başkan'ı şüphelendirip harekete geçirmek olur... Bırakın, herkes işini yapsın."

Şimdi...

Bir süredir boşluğa dalmış halde tebessüm eden Aris'in gözleri, Adoni'nin ağzından çıkan son cümleyle birlikte fal taşı gibi açıldı. Ali'nin her şeyi görmüş olma ihtimali aklına düşünce "Siktir!" dedi, panikle. "Adoni! Ali... Ali'yi bul bana!"

"Yüzbaşım-..."

"Ali'yi bul, Teğmen! Ali'yi bul!"

Ardından önlü arkalı iskelede koşmaya başladılar. Zira Aris, Ali'nin varlığını büsbütün unutmuştu. Olacak şey değildi bu. Nasıl aklından çıkabilirdi? İsmet'in gözcüsünün önünde, adamın kızını öpmüştü!

"Çabuk, Teğmen! Çabuk!"

"Yüzbaşım!" dedi o sıra, Adoni. Az ilerideki bir arabanın arkasından sivrilmiş bi' kafa görünüyordu. "Şuraya bakın..."

Aris, yavaş adımlarla aracın yanına giderek arkadan dolandı ve iki büküm olmuş halde arka cama yaslanan Ali'yi yakasından tutarak yukarı kaldırdı. Ali, sahte bir tebessümle "Ooo selamünaleyküm Yüzbaşı..." dedi.

Aris başını salladı. "Sana da selamlarküm..."

"O öyle şey değil ama-..."

"Çok konuşma sen..." dedi Aris, sert bir tonda. "Hatta hiç konuşma..." Bakışlarını Adoni'ye çevirdi. "Teğmen, bizi biraz yalnız bırak Ali'yle..."

Adoni, Aris'in tavrına bir anlam veremese de başıyla komutanını onaylayıp yanlarından ayrıldı. Adoni'nin gitmesiyle Ali, Aris'e dönerek "Ne

o Yüzbaşı?" dedi. "Duyulmasını istemediğin bir şey mi va-..."

Aris, "Kes, o sesini!" dedi, Ali'yi susturarak. "Bak-... Her ne görduysen unutacaksın, duydun mu beni?"

"Öyle unut deyince oluyor mu ya, Yüzbaşı?" diye sordu Ali. "Sen unutabilec-..."

Aris, yakasından kavradığı gibi adamı arabanın kaputuna yasladı. Dışlerini sıkarak "Birine tek kelime edersen!" dedi, tehditkar bir tonda. "Eğer ağzından en ufak bir şey çıkarsa..."

Ali, dudaklarını büzerek öpücük yapar gibi birkaç kez oynattı. "Neyle ilgili?" dedi, sırtarak. "Şeyle mi ilg-..."

Beş dakika sonra...

Ali, cebinden çıkardığı peçeteyi ağzına bastırmış, patlayan dudaklarından akan kanları siliyor, bir yandan da İsmet Başkan'a telefonda izahat veriyordu. "Öyle Başkanım... Hı hı... Evet... Sonradan Gökçe şey oldu... Vazgeçti... Hı hı... Evet... Hı hı... İndirdi silahı... Kendiliğinden Başkanım, evet... Evet... Başka bir şey olmadı Başkanım... Hiç hem de-... Başka hiçbir şey olma-... Aynen Başkanım... Tamamdır Başkanım..." Telefonu kapattığında gözlerini tepesinde dikilen Yüzbaşı Aris'e dikti. "Oldu mu Yüzbaşı?"

Aris, "*Oldu!*" dedi, kelimesini bastırarak. "Ama eğer sonradan *olmadığını* düşünmeye başlarsan senin için bambaşka şeyler olur, Ali."

"Anladık" diye yanıt verdi Ali, iğneleyici bir sesle. Elindeki peçeteyi hala dudağının üstüne bastırıyordu. "Şiddete de gerek yoktu... Kılığına yaptım sana. Zaten söylemeyecektim. Benim dilim, Başkanıma varmaz o lafı etmeye... Kızını senin gibi bir gavurun şey yaptığını öğrense kalpten gider adamcağız."

Aris, sıkıdığı yumruğunu Ali'nin üzerine doğrultarak "Laflarına dikkat et!" dedi.

"Ne lan?" dedi, Ali. "Gavur değil misin? Ha... Niyetin ciddiye o başka tabii... Önce çıkar şu üstündeki zıkkımı..." İşaret ve orta parmağıyla makas işareti yaptı. "Sonra git kestir ucundan, getir şahadetini sonra da al çiçeğini çikolatanı, gel iste kızı."

Aris, tam sinirle bir şey diyecekti ki arkadan Adoni'nin sesini duydu. "Yüzbaşım, karargahtan telefon geldi. Tutuklu yakınları yine olay çıkarmışlar. Bu defa mevzu büyümüş, içlerinde yaralananlar olmuş..."

"Anlaşıldı, Teğmen" dedi, Aris Türkçe olarak. Öfkeli gözlerini Ali'den ayırmadan gözdağı verir gibi Adoni'nin getirdiği haberin altını çizdi.

"Tutuklu yakınları rahat durmayacak demek... O halde kendilerine en sert müdahale neyse o uygulanacak, demektir bu. Rahat durmayan herkese olduğu gibi... Oyle değil mi Teğmen?"

Adoni, Aris ve Ali arasında neyin restleşmesinin döndüğünü henüz kavrayamamış olsa da "Kesinlikle Yüzbaşım" dedi. "Rahat durmamanın bir cezasının olacağı doğru..." Ardından iç çekerek ekledi. "Herkes için..."

"Teğmen!"

"Emredin Yüzbaşım!"

Aris sitemli bir tavırla "Arabayı çalıştır!" dedi.

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Akşam karanlığı çöktüğünde, Adalıların evinde kurulan meclis, ilk yarım saatini geride bırakmıştı. Salon penceresinin yanındaki berjerde oturan ve gözleri bir saniye için dahi olsa yerden kalkmayan Gökçe, önce kendisine yöneltilen suçlamaları dinlemiş ardından sorulan soruları yarım ağızla cevaplamıştı. Ama verdiği hiçbir cevap, evdeki tansiyonu düşürmeye yetmiyordu.

O sıralarda Süreyya Hanım'dan rol çalan İsmet Başkan, dakikalardır çatlarcasına ağrıyan başı için ikinci ağrı kesicisini yuttu. Bir bardak suyu ilacıyla birlikte boğazından içeri gönderdikten sonra ellerini dizlerine koyarak derin bir nefes aldı. Zihni düşünmekten karman çorman olmuştu. Ali'nin anlattıkları kafasında bir türlü oturmuyordu. Gökçe'nin silah çekmesi sonra durduk yere vazgeçmesi, ki Yüzbaşı Aris'in onu engellemeye bile çalışmaması, üstüne üstlük kapattığı yollar, Ali'nin gördüğü silahlı adam, Uğurlu etrafında kuş uçurtmayan polisin silahlı bir adamı gözden kaırması... *Ya da o adamı tutan bizzat Yüzbaşı Aris'ti belki? Gökçe'nin doğrulttuğu silah karşısında o yüzden bu kadar tepkisiz kalmıştı? Ters bir durumda onun yerine tetiği çekecek biri olduğu için?* Yine de Yüzbaşı'nın böyle gereksiz bir entrika çevirme olasılığını zayıf buluyordu İsmet. Yaşananlara bu pencereden bakınca, hiçbir şey bir bütünlüğün içinde anlam kazanmıyordu bu yüzden. Bir ara kafasını az da olsa rahatlatmak için Aris'i arayıp bu husustan bahsetmeyi bile düşündü ama çok geçmeden bundan vazgeçti. Gökçe'ye olan öfkesi, önceliğini değiştirmişti. *En azından birkaç gün için.*

Bir süre sakinleşmeye çalışır gibi dizlerini hızlı hızlı sıvazladıktan sonra gök mavi gözlerini Gökçe'ye dikti ve "Kızımız üç gün sustu sustu..." dedi, kafasını sallayarak. "Sonra bunları konuştu... Üç gün yattı yattı... Sonra

kalkıp bunları yaptı... Üç gün yemedi içmedi..." Önce duraksadı ardından ender bozduğu ağzını açarak bağırdı. "Sonra da gitti bu boku yedi! Öyle mi?!"

Süreyya, "İsmet!" dedi, ikaz eder bir tonda. Elini, kocasının dizinin üzerine koymuştu. "Bak, bana diyorsun ama senin fırladı gitti tansiyonun... Betin, benzin attı iyice... Sakin ol biraz artık!"

Gökalp ellerini belinde birleştirmiş, dalgın gözlerle salonda turluyordu. "Ben şimdi doğru mu anladım?" dedi, kendi kendine hayıflanır gibi. Hem Gökçe'nin anlattıkları hem de babasının tanık olduklarını birleştirtince karşısına oldukça absürt bir tablo çıkıyordu. "Gökçe evden gizli gizli çıkıyor, Yüzbaşı'nın peşine takılıyor sonra bir şekilde bunu Uğurlu'da kıştırıp silah çekiyor... Ama tüm bunlar olmadan önce de adam limanın giriş çıkışlarını falan kapattırmış zaten... Hani sanki Gökçe onu rahat rahat öldürebilsin diye..." Sonra bakışlarını kardeşine çevirdi. "Sen de sıksan sıkarsın orada, niyetin de bu aslında ama sonradan ne hikmetse vazgeçiyorsun? Öyle silahını geri çekip paşa paşa yürüyüp gidiyorsun yanından... Bu herif de *hop, nereye gidiyorsun* diye sormuyor sana. *Az önce beni öldürmeye kalktın, düş önüme* demiyor... Nasıl hikaye kızım böyle bu? Neden yapıyor bu adam bunu? Kaç oldu karşı karşıya geliyorsunuz, neden çekiliyor senin önünden?"

Gökçe, abisinin azından çıkan son cümleyle birlikte kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Kulağında Aris'in sözleri yankılanıyordu. "*Karşımda durmanı istemiyorum. Karşımda durmak da istemiyorum. Fotoğrafını gördüğüm andan beri... Senin karşımda, gözlerinin karşısında nasıl duracağımı bilmiyorum.*"

Gökçe'nin dalıp gittiğini gören Gökalp, "Sana diyorum Gökçeee?" dedi. "Bir şey desene! Alooo!"

Onun yerine cevap verense İsmet oldu. "Yüzbaşı'nın da vardır illa kendince bir hesabı... Herkesin var. Senin yok mu?"

"Haydaaa..." diyerek ellerini birbirine çarptı Gökalp. "Konu bana ne ara bağlandı yine ya? Fikrimi de söylemeyeyim mi yani? Olaya bak... Biri intihar eder gibi aha bu delinin karşısına dikiliyor, diğeri de ne oluyorsa son anda tetiği çekemiyor. Bir tek bana mı anormal geliyor anasını satayım bu durum? Hayır, bizim kız da acayip. Madem eline böyle bir fırsat geçmiş keşke yapsaymış yani... Ben olsam dakika düşünmezdim. Bana kalırsa böyle daha kötü oldu..."

O anda Gökçe'nin kalp ritmi bir kez daha hızlandı. Parmakları istemsiz dudaklarını yoklarken önce aklına Aris'in o sözü düştü. *"Sık! Yoksa-... Yoksa ben sana daha kötüsünü yapacağım!"* Sonra yüzü gözünün önüne geldi. Alnına dağılan ıslanmış saçları, ela hareli gözlerinde uçuşan arsız parıltılar ve aralanan dudaklarının hedefini bir an olsun şaşırmadan dudaklarıyla birleşmesi... O şiddetli çarpışma anı, hafif bir aralıktan nefesine değen o katıksız arzu...

Birden aklını saran yasaklı düşüncelerle koca bir boşluğa çekildiğini hissetti Gökçe. Salondan kulağına gelen sesler, uğultudan farksızdı. "Daha kötü oldu..." diye mırıldandı kendi kendine. "Daha kötüsü oldu..."

Gökalp, "Ben de onu diyorum işte..." diye sözüne devam etmeye çalışırken İsmet, "İkiniz de kesin sesinizi!" dedi. "Abisi olacaksın bir de, verdiğin akla bak! Keşke yapsaymışmış! Böyle daha kötü olmuşmuş! Ne daha kötü oldu lan? Daha kötü olan ne?"

"Sık! Yoksa-... Yoksa ben sana daha kötüsünü yapacağım!" Gökçe, kulaklarında bir kez daha çınlayan cümleyle elini kalbine götürüp "Yeter..." diye hayıflandı. Daha fazla bunu düşünmek istemiyordu. "Yeter..."

İsmet, kızının ağzından çıkan son kelimeyi duyunca mavi gözlerine yerleştirdiği öfkeyle "Doğru!" dedi. "Yeter! Ben artık baş edemiyorum seninle, kızım. Durulmuyorsun, uslanmıyorsun, akıllanmıyorsun! Beş yaşındaki çocuk bile anlardı şu hareketinin neye mal olacağını ama senin aklın bunu tartamıyor... Zeki bir kızdın sen! Nasıl düşünmezsin bunun önünü ardını? Bu nasıl bir körlük Gökçe? Perde mi indi senin gözüne kızım? Sen-... Sen acaba bugün o tetiği çekseydin sadece Yüzbaşı'yı mı öldüreceğini düşünüyordun? Öyle düşündüysen ben sana doğrusunu söyleyeyim kızım... Sen bugün o namluyu o adamdan önce anana, babana, kardeşine doğrulttun Gökçe... Sen o namluyu kendine, kendi ailene doğrulttun. Duydun mu beni? Abinin şişirme laflarına aldanma hiç... İşin doğrusu bu. O kurşun o silahtan çıksaydı birer delik de bizim göğsümüzde açılırdı kızım... Yüzbaşı'nın üzerine sererlerdi bir bayrak, koyarlardı önüne resmini sonra tüfek atışları, acıklı bir tören... Bizim de leşimizi kargalar verdi. Mezara bile koydurmazlardı çünkü ölümüzü... Böyle mi olsun istiyordun? Bunu mu reva gördün sen bize? Abinle yeterince sınanmamışız gibi..."

Gökalp, babasının ağzından çıkan son cümleyle birlikte sıkıttığı yumruğunu duvara geçirip tek kelime etmeden koridora doğru hızlandı.

Gökçe'nin gözünden ince bir yaş süzülürken Süreyya ise "İsmet!" diye bağırdı. "Ettiğin lafa bak, İsmet!"

"Yalan mı?" dedi İsmet. Gökalp'in adımlarını evden dışarı atmaya başladığını görünce "Kaç, kaç..." diye gürledi. "Zora gelince kaç! Andaval herif seni... Biri ayrı öteki ayrı! Uğraştığımız şeylere bak-... Sen git, adamların büyükelçisinin başını ye-..."

Süreyya o an panikle araya girdi. "Şişşşttt! Biri duyacak İsmet! Yerin kulağı var!"

"Eninde sonunda biri duyacak Süreyya! Malum evlatlarımız vukuatlara pek hevesli! Abisi büyükelçilerini halletti, kardeşi de ondan aşağı kalacak değil ya, o da gitsin komutanlarını öldürsün! E bizim de elimiz armut toplamıyor ya! Biz de senle Yunan bir vekil falan indirdik mi, mis... Sonra topyekun savaşa girelim Yunanistan'la! Gökçeada yetmez, Kars'a kadar işgal etsinler! Zaten baksana, düşmana ne hacet! Bir Adalı ailesi yetiyor canına yandığının ülkesine..." O anda hızını alamayıp koşar adım pencereyi açtı ve bahçe kapısından çıkmakta olan Gökalp'in arkasından "Bu kaçışların sonu yok Gökalp!" diye bağırdı. "Ankara'dan İstanbul'a, İstanbul'dan Gökçeada'ya... Daha kaçacağın yer kaldı mı?" Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti İsmet'in. Camı çarpar gibi kapattığında öfkesinin hedefine yeniden Gökçe'yi koydu. "Sana gelince Gökçe Hanım..." dedi, kelimelerini bastırarak. "Dediğin gibi artık yeter-..."

O sırada Süreyya, telaşla İsmet'in yanına gelerek kocasını kolundan kavradı. Başını iki yana sallayıp sessizce *yapma* dedi. İsmet'in konuşmasındaki gidişatı sezmişti. Gökalp'e patlaması anlık gelişse de Gökçe'ye söyleyeceklerini biliyordu çünkü. Aslında ortak aldıkları bir karardı bu; Gökçe'yi adadan gönderme fikrinde mutabık olmuşlardı. Yine de Süreyya bu fikri kızlarıyla paylaşmak için doğru bir zaman olmadığını düşünüyordu. O sebeple İsmet'i susturdu ve sözü kocasından devralarak "Yeter, evet... Bu akşam için bu kadar aksiyon yeter" dedi. "Gökçe biraz dinlensin, sonrasını sonra konuşuruz..."

İsmet, karısının uyarısıyla az da olsa frene basması gerektiğini anlamıştı. Yoksa yirmi bir gündür sustuğu, yuttuğu, kızına bir türlü kıyamadığından görmezden geldiği ne kadar mesele varsa hepsini orada kusacak gibiydi. "İyi" dedi, kelimesinin son harfini uzatarak. "Öyle olsun, Süreyyam... Sonrasını sonra konuşalım bakalım, ne değişecekse..."

Gökçe, babasının gönülsüz de olsa verdiği rızayı, başıyla onaylayıp berjerden doğruldu. Yavaş adımlarla koridora doğru yürümeye başladığında

ise arkadan isminin seslenildiğini duydu.

"Gökçe!"

Yüzünü döndüğünde karşısında tekrar babası duruyordu. "Uğurlu'dan sonra nereye kayboldun sen?" diye sordu İsmet, şüpheli bir tavırla. "Polisler arayıp 'Gökçe iskeleden ayrıldı' dedi ama... Eve o telefonda iki saat sonra döndün. Neredeydin onca zaman?"

Neredeydi? Gökçe, bunun açıklamasını henüz kendine bile yapamıyordu. Babasına hiç yapamazdı. Gözlerini yerden ayırmadan "Biraz kafamı dinledim..." dedi.

"Sen çok dinleme o kafanı kızım..." diye çıkıştı İsmet. "Malum, şerden başka bir şey çıkmıyor bugünlerde oradan."

Gökçe, adımlarını tekrar odasına doğru hızlandırırken babasının sözlerindeki serzenişi düşündü. *Hayır ve şer*. Beyninde ne kadar da iç içe geçmişti. Ucunu ararken başını kaybettiği karmaşık bir yumak gibi, yolunun hangisiyle kesişeceğini asla tahmin edemiyordu.

Üst kata çıktığında *içi şer dolu* kafasını çok fazla dinlememeye çalışarak kendini banyoya attı. Ilık bir duştan sonra saçına havlusunu sardı ve pijamalarını giyerek makyaj masasının karşısına oturdu. Avcuna sıkığı kremlerle yüzünü nemlendirmeye başlasa da çok geçmeden parmak uçları yeniden dudaklarını yoklamıştı. *Şer durdurulamıyordu*. Orta ve işaret parmağı dudaklarının aralığına geldiğinde gözleri yavaşça kapandı. Başına saplanan ağrı mı kalbine yerleşen öfke mi yoksa kasıklarına giren incecik bir sızı mı daha çok zehirliyordu içini, emin değildi. Gözlerini yeniden açtığında avcunu göğsünün tam ortasına yerleştirdi. Aynada gördüğü yüzü hiç hoşuna gitmemişti. "4-7-8 Gökçe..." dedi panik içinde. "4-7-8."

4 saniye burnundan nefes aldı, 7 saniye nefesini tuttu ve 8 saniye boyunca ağzından nefesini verdi. *Şimdi iyi olmak zorundaydı*. Yoksa her şey daha kötü olurdu. Yanına öldürmek için gittiği adam, kalbine dayadığı bir silahın ucunda dudaklarını öpmemiş gibi... *Daha kötüsü olurdu*.

Yatağına girdiğinde yorganı başına çekti. Abajurunu söndürdü ve gözlerini kapatırken dudaklarının arasından belli belirsiz mırıldandı. "Daha kötüsü oldu..." dedi iç çekerek. "Çok daha kötüsü oldu..."

Daha kötüsü.

İkisinin de o güne dair üzerinde mutabık olduğu tek kelime buydu. *Daha kötüsü*. Zamansız bir öpücükten paylarına düşen iki kelime... Telaffuzda aynı manada farklı; biri için tüm ihtimallerin en fenası, diğeri için ise büsbütün ihtimalsiz kalmak...

Duştan ıkan Yüzbaşı Aris, banyodaki aynanın buğusunu eliyle sıvazladıktan sonra bir süre yüzünü inceledi. Aynadaki aksine baktıkça sakallarının ve ense köklerindeki saçların minik minik sivrildiğini fark etmişti. Omzuna havlusunu atıp hızlıca tıraş olmaya başladığında bir yandan da ıslık çalıyordu.

Islığının sesi salondaki Adoni'nin kulağına kadar gitti. L koltuğa yaslanmış, ikinci birasını açan Adoni, karşısındaki dev ekranın önünde giderek sabırsızlanıyordu. Birkaç dakika sonra koridorda Aris'in ayak seslerini duyunca "Bizim PES yalan oldu, Yüzbaşım!" diye sitem etti. "ıkmak bilmediniz banyodan... Kaç saat geçti..."

Altına siyah bir eşofman, üzerine aynı renk bir kısa kollu giymiş olan Aris, omzundaki havluyu Adoni'nin yüzüne fırlatarak "Sana öyle gelmiş, Adoni!" dedi. "Hangi takımı aldın?"

"Bayern, Yüzbaşım."

"Bira var mı başka?"

"Var Yüzbaşım."

Aris, yüzünü ekşiterek "Her cümleinin sonunda Yüzbaşım demene gerek yok, Adoni" dedi. "Rahat ol biraz. Karargahta değiliz... Germe beni..." Koltuğa oturduktan sonra oyun kolunu eline aldı ve gözlerini ekrana dikerek "E hadi Adoni!" dedi. "Bira getir bana."

Adoni rahat bir tavırla, "Mutfağın yerini biliyorsun" diye cevap verdi. "Kalk, kendin al."

Aris, kaşlarını çatarak Adoni'ye döndü. "Teğmen!"

Adoni ayağa fırladığı gibi "Emredersiniz Yüzbaşım!" dedi. "Ama siz yani öyle rahat ol falan deyince ben de-..."

"O kadar da rahat olma Adoni!"

Adoni kep selamı verdi. "Emir anlaşıldı Yüzbaşım!"

"Abartma da..."

"Haklısınız Yüzbaşım! Ben o zaman bira getireyim!"

Aris yeniden komutan zırhını kuşanarak "Aferin asker" dedi.

Mutfağa giden Adoni, çok geçmeden elinde iki bira şişesiyle salona geri döndü. şişeleri sehpanın üzerine bıraktığında bakışlarını, hali oldukça tuhaf görünen Yüzbaşı Aris'e çevirdi. Komutanının akşamdan beri gergin mi yoksa keyifli mi olduğunu bir türlü özememişti. Gözleri sürekli boşluğa dalıyor, kendi kendine gülüyor sonra kendi kendine kaşlarını atıyordu. "Yüzbaşım..." dedi o anda, daha fazla dayanamayarak. "Yani haddim

olmayarak soracağım, şimdiden af buyurun ama... Sizde bir şey var. Ve sanırım neyle ilgili olduğu da ortada... Müsaadenizle sormak istiyorum; bugün iskelede Gökçe Hanım'la aranızda ne oldu?"

Aris, duyduğu soru karşısında yudumlamak üzere olduğu birayı zar zor yuttu. Birkaç kez öksürdükten sonra "Ne olacak, Adoni..." dedi. Bira şişesini bırakıp oyun kolunu eline aldı ve gözlerini PES ekranına dikti. "Öyle-... Önemli bir şey olmadı."

"Olmadı? Bu yüzden mi Ali'nin sizi izlediğini görünce o kadar paniğe kapıldınız?"

"Adoni..." dedi Aris, geçiştirir gibi. "Maçımız var, hadi..."

Önce aralarında bir sessizlik oluştu sonra Adoni, dümdüz bir tonda "Yüzbaşım" dedi. "Siz Gökçe'ye aşık mısınız?"

Aris, başını hızla Adoni'ye çevirdi. "Ne?!"

"Siz bu kıza aşıksınız" dedi Adoni. Kendi sorduğu soruyu kendi cevaplamıştı.

Aris, irkilerek "Saçma sapan konuşma Adoni!" dedi. Sanki saatler önce iskelede ağzından çıkanlar başka bir anlama geliyormuş gibi inkar yolunu seçmişti. "İyice haddini aştin sen! Karşında komutanın var senin."

"Karargahta olmadığımızı siz söylediniz, Yüzbaşım."

"Karargahta değiliz dedim, evet ama lise sıralarında olduğumuzu da söylemedim Adoni. Aşkmış-... On beş yaşında mıyım ben?"

Adoni'den itiraz geldi. "Birine karşı duygular beslemenin yaşla ilgisi olduğunu düşünmüyorum, Yüzbaşım."

Aris sesli bir nefes vererek "Öyle bir şey-..." dedi. "Öyle bir şey değil bu..."

Adoni, imayla "Nasıl bir şey peki?" diye sordu.

Nasıl bir şey?

Aris, bunun cevabını aslında kendisi de bilmiyordu. Belki de şimdiye dek, hiç doğrudan düşünmemişti bile. *Nasıl bir şey?* Zihninde dönen üç kelimeyle, bulunduğu anın içinden kopmaya başladığını hissetti. *Nasıl bir şey?* Gözünün önüne sanki binlerce fotoğraf karesi geliyordu. İlk karşılaşmaları... Bir bayrağın iki ayrı tarafında masmavi gözleriyle yüzüne nefretle bakan, elleri kanlı bir kadın... Sonra bir patlama sesi, bir hücre. Yüzüne tokat gibi çarpan sözler... '*Siz işgalcisiniz Yüzbaşı!*' Ve bir hastane odası. '*Çok acıyor...*' Derken ilk temas ve bu kez yüzüne inen sahici bir tokat... Sonra Yıldız Koyu. '*Benim koşuda derecem var, Yüzbaşı!*' Bir tören meydanı, mavi bir elbise... Parmağında hissettiği bir sızı, avcuna bastırıldığı

yeşil puantiyeli beyaz bir mendil. Sonra birkaç damla gözyaşı... Hedefini şaşırان bir namlu, havaya kalkan kadehler ve dilden dile dolaşan bir şarkı; Mendilimin Yeşili... İpi çözülen bir elbise, ipi çözülen çok fazla mesele... Bir tekne, bir ada, kanatlarını açmış bir tanrı, kadehlerce şarap ve yıldızlı bir gece... Her yerde frezya kokuları ama en çok Gökçe'nin boynunda... Omuzlarına düşen saçlarında, bembeyaz gerdanında... '*Çok acıyor...*' '*Artık acımasın.*' Oysa sonrası daha acı. Aralarında çekilen silahlar ve en olmazların ortasında birleşen dudakları... *Tüm bunların karşılığı neydi?*

"Yüzbaşım?" dedi Adoni, Aris'in sessizliği dikkatini çekmişti. "Cevap vermediniz?"

"Cevap..." Aris'in gözleri uzaklara dalmıştı. Kendisine veremediği cevabı Teğmen'e vermenin imkansız olduğunu biliyordu. "Cevap..." diye yineledi bir kez daha. "Cevap, sana bir cevap borçlu olmadığım, Teğmen..."

Adoni, "Haklısınız Yüzbaşım" dedi. "Haddimi aştım, kusura bakmayın." Aris'in konuyu geçiştirir gibi başını salladığını görünce kendi bildiği yöntemden devam etmeye karar verdi. "Bu arada tıraş iyi olmuş Yüzbaşım, yakışmış." Aris tekrar başını salladı. "Bu tıraşın üzerine beyaz bir gömleğiniz var ya sizin, o size çok yakışır, Yüzbaşım."

Konu birden Aris'in ilgisini çekti. "Hangisi? Bir sürü var."

"Şey olan... Hani, dümdüz böyle... Hafif de bronzlaşmışsınız, teninizin rengine iyi gider."

Aris, ilgili bir tonda "Oduncu gömleği mi klasik olanlar mı, keten-..." dediği anda sustu. Adoni'nin dudaklarını dişleyerek gülmeye başladığını görünce "Nerede benim silahım?" dedi öfkeyle. "Silahım nerede benim?!" Hızla ayağa kalkmış salonun içinde turlamaya başlamıştı.

Adoni, odasına doğru kaçarken "Ama ben ciddiydim Yüzbaşım!" dedi. "Beyaz renk cazibenizi ortaya çıkartı-..." Aris, top haline getirdiği havluyu yeniden kafasına fırlatınca Adoni'nin sözü yarım kaldı. Kendini güç bela odasına attığında ise kapının arkasından Aris'e "Yüzbaşım!" diye seslendi. "Bu arada keten olanı kastetmiştim!"

Aris, dişlerinin arasından okkalı bir küfür savurarak salona geri döndü. İçinden Adoni'ye fazla yüz verdiğini düşünürken yarım bıraktığı birasını da tek dikişte içti. Sonra gözleri sehpanın üzerindeki telefona kayd. *Belki de akşamdan beri yüzüncü kez.* Yanından öylece çekip gittiğinden beri aklı Gökçe'de kalmıştı. Adalıların evinin karşısında sık sık devriye gezen askerleri, Gökçe'nin eve oldukça geç döndüğünü bildirmişti. Aris bu durumdan şüphelenerek birkaç kez karargahtan MOBESE görüntülerini

istemeyi ve kameralardan Gökçe'yi kontrol etmeyi düşündü ama sonra bunu müthiş sağlıklı buldu. Takıntılı ergenler gibi... *Liseye mi gidiyordu sanki?* Yine de gece boyu Gökçe'yi düşünmeden edemedi; Gökçe'nin nasıl hissettiğini, bununla nasıl baş ettiğini... Yersiz, zamansız, teklifsiz ve öpücükle...

Aris, Gökçe'yi öpmüştü. Nicedir ertelediği bir meseleyi çözüme kavuşturur gibi yapmıştı bunu. Arzuyla kıvrılan dudakları, uzun bir nadasın ardından kalbine dayalı bir silahın ucunda hareketlenmişti. Üstelik silahı tutan el Gökçe'ye aitti ama aynı el, yüzüne o an tokat bile atmamıştı. Ne tek bir tokat ne tek bir kelime... Oysa Aris'in ikisine de ihtiyacı vardı. Gökçe'den gelecek herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. *Havada asılı kalan bir öpücükten fazlasına...*

Boş şeyi sehpanın üzerine bırakan Aris, zihninde dönen kaosu geçiştirir gibi başını iki yana salladı. Saate baktığında gece yarısını gösteriyordu. Adoni'nin dediği gibi PES yalan olmuştu. Telefonunu eline alarak yatak odasına gitti. Gardırobun önünden geçerken ise durdu. Boğazından öksürür gibi sesler çıkararak kaşlarını hafifçe çattı. Kapının aralığından Adoni'yi kontrol edip gardırobun kapağını açtı ve askıdan beyaz keten gömleğini çıkardı. Aynanın karşısına geçtiğinde gömleği üzerine tuttu. Bakışları aynadaki görüntüsüyle kesişince başını yavaş yavaş sallayarak alnını kırıştırdı. Dudakları, Adoni'nin sözlerini teyit etmiş gibi memnuniyetle kıvrılmıştı. Teğmen yine haklıydı;

Beyaz keten gömlek, Yüzbaşı Aris'in cazibesini ortaya çıkarıyordu.

-22 Eylül

Eski adıyla Gökçeada Devlet Hastanesi, yeni adıyla ise İmroz Halk Hastanesi olarak adlandırılan iki bloklu sağlık hizmeti binası, son bir haftadır yoğun günlerden geçiyordu. Yunanistan'dan tıbbi ekipmanlarla birlikte gelen doktor ve sağlık görevlileri, aylardır ertelenen ameliyatlara yeniden başlamışlardı. O sabah da üst üste acil iki ameliyat çıkınca rutin muayenelerin aksamaması için pratisyen hekimler, hasta kabulü yapmak durumunda kaldı. Hiçbirinin uzmanlık alanı olmamasına karşın, ilaç yazımı, tahliller ve radyolojik tetkik istemlerini karşılamak üzere seçilen iki hekim, yoğunluk oluşan bölümlerde geçici olarak görevlendirilmişti.

Öğle saatlerine doğru aralarına Gökçe de katıldı. Resmiyette henüz burasının doktoru olmadığı için tam zamanlı olarak hastaneye geldiği söylenemezdi. Ancak aldığı bir telefonla kendini kardiyoloji polikliniğinde bulmuştu. Normal şartlar altında uzmanlığı bile olmayan bir pratisyenin

içine itildiği bu kabul edilemez durum, özellikle son üç-dört yıldır trajik bir ülke gerçeğine dönüştüğünden, halini hiç yadırgamamıştı Gökçe. *Hatay'dan, Antep'ten, Adana'dan alışıktı.* Üzerine önlüğünü, boynuna stetoskopunu geçirdiği gibi, koridorda uzayan hasta kuyruğunu yararak muayene odasına girdi.

Göğsü daralan teyzeler, anjiyolu yaşlılar, panik atağını kalp kriziyle bir tutanlar, elinde ilaç kutusuyla reçete yazdırmaya gelenler... Gökçe'nin hasta trafiği saatlerce sürdü. Akşam saat 5 gibi masasına, üzerinde sıra numarası olan son fiş koyulduğunda oldukça bitkin hissediyordu. Başını, önünde doldurduğu rapordan ayırmadan, "Hoş geldiniz, buyurun..." dedi. "Şikayetiniz neydi?"

"Dunden beri taşıkardim var, Doktor Hanım..." diye cevap verdi, son derece tanıdık bir ses. "Acilden size yönlendirdiler."

Gökçe, etrafını saran akuatik bir kokuya karışan sesi duyar duymaz ayak parmaklarından saç diplerine kadar uyuştüğünü hissetti. Önündeki raporu doldurduğu kalem, elinden kayar gibi düşmüştü. Derin bir nefes alıp yutkundüğünde başını yavaşça kaldırdı ve gözlerini karşısında dikilen Yüzbaşı Aris'e çevirdi. Her zamankinin aksine sivil giyinmişti. Altında açık renkli bir kot pantolon, üstünde beyaz keten bir gömlek vardı. Minik sakalları ve ensesindeki saçları tıraşlanmış olsa da, kumral saçlarının üst tutamları hala gür ve dağınıktı. Dudağının kenarında biten belli belirsiz tebessüm, gözlerindeki muzip parıltıyla daha da ortaya çıkıyor, Gökçe'nin yüzüne maksadını aşan bakışlar atıyordu.

Gökçe, sinirden titremeye başlayan ellerini yumruk yapıp sıktı. Kalbinin sesini kulaklarında işitiyordu. Sandalyesinden hızlıca doğrularak Aris'in karşısına geçti. Elini ilerideki sedyeye doğru uzatıp "Buyurun..." dedi, sahte bir gülümsemeyle. "Sizi bir muayene edelim o halde..."

Aris, üst dudağını içe doğru kıvrıarak başını salladı ve sanki muayene olacak gerçek bir hasta gibi sedyeye geçip oturdu. Saniyeler sonra karşısına dikilen Gökçe, Aris'in gözlerini üzerine dikmesine aldırış etmeden boynundaki stetoskopu eline aldı. Sakinliğini korumaya çalışıyordu. Aleti, Yüzbaşı'nın ilk üç düğmesi açık olan gömleğinin içine soktu ve göğsünün ortasından sarkan künyenin arasından kalbini buldu. Bir süre dinledikten sonra "Kalbiniz şu an gayet normal görünüyor" dedi. Ardından sesli bir nefes vererek gözlerini, yüzüne arsızca bakan Aris'e doğrulttu ve "Ama..." diye ekledi. "Bir de şöyle deneyelim..." Sol eliyle Aris'in kalbine bastırıldığı stetoskopu tutmaya devam ederken sağ elini yukarı kaldırdı ve Aris'in

yüzüne tüm gücüyle sağlam bir tokat indirdi. *Şimdi kulaklarına gelen kalp ritminde hızlanma vardı.* Aris, yana savrulan başını tekrar önce çevirdiğinde Gökçe, yüzüne bir tokat daha patlattı. Yine de hırsını alabilmiş değildi. Kulaklarında atan Aris'in kalbini dinlerken "Şimdi!" dedi, sert bir tonlamayla. "Şimdi taşikardiye biraz benziyor işte!"

Aris, elini kırmızıya dönen yanağına koyarak ela hareli gözlerini Gökçe'nin maviliklerine çevirdi. Bir müddet kızın yüzüne öylece baktıktan sonra elini yanağından indirdi, bacaklarını hafifçe araladı ve Gökçe'yi belinden kavradığı gibi hızla kendine doğru çekti. Ardından "Bir de böyle dinlesene..." dedi, nefesini Gökçe'nin yüzüne vererek. "Şimdi taşikardiye daha çok benziyordur."

Gökçe, o anda kendini geri çekmeye çalışmıştı ki Aris'in gövdesine sertçe çarptı. Elleriyle Yüzbaşı'yı omzundan iterek "Bırak!" dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından. "Hastane burası! Kendine gel!"

Aris, bir elini Gökçe'nin belinden çözdü ve aralarındaki stetoskopu kalbine bastırarak "Oyleyse dinle..." dedi. "İşin bu değil mi?"

Tak, tak! Tak, tak! Tak, tak!

Stetoskopun ucunda yankılanan kalp sesi, Gökçe'nin kulaklarından içeri zuhur ederken ortaya çıkan ritim, kendi gövdesinde hissettiğiyle yarışıyordu.

Tak, tak! Tak, tak! Tak, tak!

Yüzleri arasındaki bir karışıklık boşluk, hemen şimdi kapansa, birbirine karışan iki kalbin sesi, stetoskopun ölçemeyeceği bir desibelde vururdu.

Tak, tak! Tak, tak! Tak, tak!

Aris'in giderek silikleşen bakışları, bir Gökçe'nin Ege mavisi gözlerine gidiyordu, bir kıpkırmızı dudaklarına... Onları, kalbine dayalı bir namlunun değil, bir stetoskobun ucunda öpmek çok daha akıl karı olurdu. Oysa buraya bu yüzden gelmemişti ki... Belki özür dilemek belki de gerçekten yüzüne okkalı tokatlar yemek için buradaydı. Henüz ödenmemiş bir faturanın üstüne bir yenisini eklemek için değil. Ona açılmayan dudakları bir kez daha öpmek için değil. Ama şimdi aklından başka hiçbir düşünce geçiremiyordu. Zira ateşten yanan ateşe doymuyordu.

Tak, tak! Tak, tak! Tak, tak!

Taşikardisini misliyle ispatlayan Aris, yüzüne panikle bakan Gökçe'nin kulaklarındaki stetoskopu çıkardı. Tek koluyla kavradığı incecik gövdeyi kendine biraz daha yaklaştırarak "Gökçe..." dedi. Bakışları sıcacıktı. Önce

yutkundu sonra hafifçe gülümseyip iç çekti ve sesine karışan çaresizlikle "Çok güzelsin..." diye fısıldadı.

O an Gökçe'nin mavi gözlerinin etrafı birden kıpkırmızı kesildi. Burnunun ucunda hissettiği sızıyı boğazına yerleşen bir yumru takip etti. Kendini var gücüyle geri çektiğinde elleri yeniden titremeye başlamıştı. "Defol git buradan!" dedi, parmağıyla kapıyı gösteriyordu. "Hemen... Hemen git buradan!"

Aris, sedyeden doğrularak "Gökçe-..." dediği anda yüzüne bir tokat daha indi. *Şimdi üç etmişti.* Bakışlarını, nefes nefese kalmış halde yüzüne bakan Gökçe'ye çevirdiğinde, sebebini anlayamamış gibi kaşlarının ortasını çatarak "Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

Gökçe, boynundaki stetoskopu öfkeyle yere fırlattı ve hayret dolu bir sesle "Neden mi yapıyorum?!" dedi. "Siz neden olduğunu çok iyi biliyorsunuz, Yüzbaşı! Dün yapmalıydım ama yaşattığınız şokun tesirine verin. Siz-... Siz tokadı çoktan hak ettiniz!"

Aris, başını iki yana sallayarak sesli bir nefes verdi ve gözlerini yeniden Gökçe'nin dudaklarına odakladı. "Keşke bir kere daha hak etseydim o halde..."

Gökçe, yine üslubunu siz'den sen'e çekerek "Bana bak!" dedi. İşaret parmağını bu kez Aris'in yüzüne sallamaya başladı. "Bir daha-... Bir daha bana öyle dokunmaya kalkarsan kalbine dayadığım stetoskop değil, bistüri olur, Yüzbaşı! Anladın mı beni?!"

"Dün de silah dayamıştın" dedi Aris, gülümseyerek. "Ama tetiği çekemedin, Doktor Hanım... Son hamleyi yapmadıktan sonra..." Eliyle kalbini işaret etti. "Buraya ne doğrulttuğunun hiçbir önemi yok."

Gökçe, gözlerini hızlıca kapatıp açtı. Ardından sinirle, "Git buradan, Yüzbaşı!" diye bağırdı. Elini aralarındaki mesafeyi korumak ister gibi yukarı kaldırmıştı. "Defol git buradan!" Bakışlarını Aris'ten kaçırarak yere eğdi ve sanki seçeneksiz kalmış gibi "Seni istemiyorum!" dedi, sitemli bir sesle. "Ne yüzünü görmek ne sesini duymak-... İstemiyorum! Ağzından çıkanları da duymak istemiyorum, kalbinin sesini de dinlemek istemiyorum..." Yutkundu. "Ne senin ne kendimin-... Git buradan!"

Gökçe, gözlerini hala yerden kaldıramamışken Aris ileri doğru bir adım attı ve Gökçe'nin havada duran elini tutup tam kalbinin üzerine koydu. "Bunun için o alete ihtiyacın yoktu ki..." dedi, fısıldar bir tonda. Gökçe bakışlarını yerden çekip yüzüne doğrulttuğunda "Ellerin var..." diye ekledi, yumuşacık bir ses. "Gözlerin var, sezgilerin var... Ustelik bir kardiyoloji

polikliniğinde ve uzerinde onl kle, bir kalbin sesini dinlemek istemediğini nasıl söylersin Doktor Hanım? İntikam yeminlerinden çok daha önce Hipokrat yemini etmedin mi sen?"

Gökçe, Aris'in yüzüne öfkelerini perdeleyen bir çaresizlik içinde bakmaya başladı. Avcunda hissettiği kalp atışları, dünyanın en olmaz ihtimaline ritim tutarken birkaç kez elini geri çekmeye  alı mı  ama ba aramamı tı. "Bırak" dedi o anda, zayıf bir tonda. "Elimi bırak..."

"Gökçe..."

"Elimi bırak, dedim Yüzbaşı! Ta ıkardın falan da yok ayrıca... Gayet sağlıklısın. Ki olsa da umurumda olmazdı... Ne kalbinin nasıl attığı-... Ne de oradan nelerin geçtiği benim umurumda değil. O yüzden... Bırak beni!"

Aris, o an avcunu yavaşça gev etti. "Tamam... Tamam..."

Elini hızlıca geri çeken Gökçe hemen arkasını döndü. Gözlerini kapatıp derin derin nefes vererek sakinle meye çalışıyordu ki, Aris'in, "Ben eğer d n seni rahatsız ettiysem özür dilerim..." diyen sesini duydu. Doğru anladığına emin olmak için önünü döndü ve "Ne?" diye sordu.

Aris anlamazdan gelir gibi cümlesini yineledi."Eğer seni rahatsız ettiysem özür dilediğimi soyledim."

"Rahatsız etmek? Sanki sinemada seslide unuttuğu telefonu  almı  gibi *rahatsız etmekten* bahsediyor adam!"

Gülümseyerek "Boyle bir şey asla yapmam" diye cevap verdi Aris. Gökçe, tam bir şey diyecekti ki, "Aslında oyle bir şey de yapmam!" dedi. "Yani-... En azından şimdiye dek hiç yapmamı tım. Ben daha once... Daha once hiçbir kadına izni olmadan dokunmadım."

"Ama bana dokundunuz Yüzbaşı!" dedi Gökçe, kelimesini bastırarak. "Demek ki bu sizin için izin meselesi değil, g   meselesiymi . Topraklarına bile izinsiz ayak bastığınız bir ülkede, *alt taraftı* bir kadına dokunmak için izin isteyecek değilsiniz ya!"

"Gökçe, bunun doğru olmadığını biliyorsun..."

"Bak, ben sana neyin doğru olduğunu söyleyeyim Yüzbaşı" diyerek Aris'in tam karşısına dikildi Gökçe. "Evet, d n o tetiği çekemedim çünkü birinin gözünün içine baka baka canını almak, boş bir binaya bomba yerleştirmeye benzemiyormu . Çünkü ben bugüne dek kimseyi öldürmedim. Antep'te, Adana'da, İstanbul'da... Çok kez köşeye de sıkı tım, çok kere silah da çektim ama tetiği hiç çekmedim. Çünkü ben katil değilim. Bir canı almaya değil, kurtarmaya alı ığım... D n, o tetiği  ekemememin tek sebebi bu. Bundan kendinize başka bir anlam çıkarmayın. Ne bundan ne

de-... Ne de dünkü hadsizliğinizden. Çünkü sizle biz, Yüzbaşı, bu adaya ayak bastığınız günden beri düşmandan başka hiçbir şey değiliz. Ve asla olmayacağız da."

Aris, Gökçe'yi onaylar gibi başını salladı. "O yuzden buraya geldim... Burası, bu hastane, düşman olmadığımız tek yer değil miydi?" Gökçe, ne diyeceğini düşünür gibi yüzüne bakakalınca "Bak..." diye devam etti. Eliyle kıyafetlerini gösteriyordu. "Uzerimde üniformam bile yok."

Gökçe mavi gözlerini Aris'in giysilerinde gezdirdi. "Ama yarın giyeceksin."

O an Aris'in bakışları hafifçe kısıldı. Yüzünde oluşan imalı bir tebessümle "Yarın?" dedi. "Yarın ne kadar sürer Gökçe?" dedi.

Aris'in ağzından dökülen o beş kelimelik cümle, ikisini de birden o güne götürdü. Semadirek'e. *Karkanis kumsalına demir attıkları teknenin güvertesinde, kadehlerce şarap eşliğinde uzadıkça uzayan geceye...* Gözünün önüne gelenleri zihinden savuşturmaya çalışan Gökçe'nin burnunun ucu tekrar sızlamaya başladı. "Yarın ne kadar sürer, Gökçe?" O gün bu soruya verdiği cevap o meşhur filmin adı olmuştu; "Sonsuzluk ve bir gün kadar." Fakat bu defa yanıtı aynı olmadı.

"Yeterince uzun sürdü" dedi, her bir kelimesini tek tek bastırarak. "Artık-... Artık bitsin. Bitsin yoksa-..."

"Yoksa ne?" diyerek araya girdi Aris. Aklına dün Gökçe'yi öpmeden önce ağzından çıkan son cümleler gelmişti. "Yoksa her şey daha mı kötü olacak?"

Gökçe başını salladı. "Oldu bile."

Gülümseyerek "Öyleyse..." dedi, Aris. "Sen benden daha kötüsünü yapacaksın."

Gökçe bir kere daha başını salladı. "Yaptım bile."

Aris, Gökçe'nin ne kastettiğini anlamaya çalışırken birden odanın kapısı açıldı. Pervazda beliren Kerim, Aris'le göz göze geldiğinde "Pardon, böldüm galiba... Kusura bakmayın" dedi. Ardından bakışlarını Gökçe'ye çevirerek gülümsedi ve son derece kendinden emin bir tavırla "Sevgilim," dedi. "Ben dışarıda bekliyorum."

«——Από την Ίμβρος——»

KATILIYORUM.

Evet, biraz darlanacağız, biraz dağıtacağız ve sonra biraz da zamanda atlayacağız. Böyle böyle çıkacak karanlıklar aydınlığa (':

ARİS CABBAR'A AĞIT KÖŞESİ...
DİSTOPYA DİYE GELDİK AMA KAVAQ YELLERİ ÇIKTI
HOŞÇA ĞALIN ĞİDİOM BNE KÖŞESİ...

SORULAR:

- 1. Gökçe'nin böyle bir karar vermesini bekliyor muydunuz ve sizce doğru bir hamle miydi?**
- 2. Aris'in Gökçe-Kerim ilişkisine tepkisi ne olur?**

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

14. Bölüm: Sürgün

★ΟΥ VERMEYİ VE YORUM YAPMAYI UNUTMAYIN★

«——Από την Ίμβρος——»

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ► ► ►

Birden odanın kapısı açıldı. Pervazda beliren Kerim, Aris'le göz göze geldiğinde "Pardon, böldüm galiba... Kusura bakmayın" dedi. Ardından bakışlarını Gökçe'ye çevirerek gülümsedi ve son derece kendinden emin bir tavırla "Sevgilim" dedi. "Ben dışarıda bekliyorum."

Bir gün önce...

Kerim, bardağına üçüncü kadehini doldurmuş, paketindeki son sigarayı içerken gözünün önüne bir kez daha Kuzu Limanı'nda yaşananlar geldi. O gece pusuya düştüklerini, öldürdüğü kişinin Yüzbaşı Aris değil Timur olduğunu ve grubun kemik kadrosunun Uğurlu'da baskın yediğini, saatler sonra aldığı bir telefonla öğrenmişti. Arayan kişi, tutuklanan üyelerin suikastı kimin gerçekleştirdiğinden haberdar olmadığını, liderlerinin ise hiçbir koşulda Kerim'in ismini vermeyeceğini, bu yüzden panik yapmasına mahal olmadığını söylüyordu.

Ancak Kerim yine de büyük bir yıkım yaşadı. Hayatında ilk kez birini öldürmüştü. Bu kişi Aris olsaydı, hiç değilse girdiği günah bir işe yaramış olurdu ama onu bile başaramamıştı. Üstelik tetiği Kerim'in çektiği ortaya çıkarsa, öldürmeyi bile beceremediği bir adam yüzünden hayatını karanlık bir hücrede geçirecekti. *Yunan'ın vurduğu kelepçeyle içeride çürüyeceğine ölse daha iyiydi.* Bu düşüncelerle aklını oynatacak gibi olan Kerim, Yüzbaşı Aris'le yüz yüze gelmeye hazır olmadığına kanaat getirdi. En iyisi, üç-beş gün de olsa karargahtan uzak kalıp kafasını toparlamaktı. Bu kararından hareketle, bir şişe rakıyı köklediği gibi yumruğunu duvara vurdu ve ağrılarını bahane ederek hastaneye bir haftalık rapor yazdırdı.

O günden bugüne, sargıya alınan bileği, daha iyiye gitse de Kerim için aynı şey söylenemezdi. Ne aldığı alkolün haddi hesabı vardı ne kül tablalarından taşan sigaraların... Evi ise büsbütün ahıra dönmüştü. Ayağını

yere bastığı anda boş bir şişeye çarpıyor, yere düşen izmaritleri toplama gereği bile duymuyordu.

O anda da rakısını doldurmuş, son sigarasını yarılamişken çalan kapıyı, tekelden verdiği siparişleri getiren kurye zannederek açtı. Karşısında gördüğü yüz ise günlerdir içinde debelendiği kuyudan birden çıkardı Kerim'i. "Gökçe?" dedi, hayret dolu bir sesle. Üstü başı ıslanmış, ağlamaktan gözleri şişmiş halde oldukça kötü görünen Gökçe'yi baştan ayağa süzdü. "İyi misin sen? N'oldu sana?"

Gökçe, kızaran gözleriyle Kerim'e bir süre baktıktan sonra "Nasıl olacak?" dedi, titrek bir sesle. "O dediğin şey nasıl olacak?!"

"Anlamadım? Hangi şey? İçeri gel, diyeceğim ama ev çok kö-..."

Kerim sözünü tamamlayamadan hızlıca içeri giren Gökçe, kendi derdine düştüğü için ne Kerim'in ne de evinin sefaletini görececek durumda değildi. Salonun ortasında turlamaya başlayarak "Bana o gün arabada dediğin şey!" diye bağırdı. "Nefretle ilgili dediğin o şeyler işte!"

"N'oluyor Gökçe? Nereden çık-..."

"Kerim!" Gökçe ellerini yumruk yapıp göğsünde birleştirdi. "Bak-... Ben bununla baş edemem, tamam mı? Yapamam! Bu çok ağır. Çok ağır bu-... Ben taşıyamam bunu. Böyle nefes alamam ben. Bak... Bak, bir saattir! Bir saattir dışarıda, bu yağmurun altında motosiklet sürdüm. Çünkü duramadım. Çünkü frene bastığımda bunun olacağını biliyordum!"

"Neyin olacağını Gökçe? N'oldu?"

"Sen haklıydın. Haklıydın! Sen haklıydın... Bana, *nefrete teslim olma* dedin. Haklıydın! Ondandır... Onlardan ettiğim nefretin beni-... Bana-... Beni iyi yapmayacağını-... Nefretin beni-..."

Kerim, Gökçe'nin hatırlamasına yardımcı oldu. "Seni iyi bir yere götürmeyeceğini söyledim."

"Evet! Evet-... Götürmedi de. Hiç iyi bir yere götürmedi!"

"Gökçe..." dedi Kerim, huzursuz bir sesle. "Yoksa bir şey mi yaptı o adam sana?"

Gökçe, o an sadece dakikalar önce dudaklarında gezinen ıslak ağırlığı bir kere daha hatırlayınca gözlerini hızlıca kapatıp açtı. Ardından derin bir nefes alarak "Hayır" dedi. "Kimse bana bir şey yapmadı. Kendimi bu hale ben getirdim. Şimdiyse bundan kurtulmak istiyorum. Ben-... Ben böyle olmak istemiyorum Kerim. Bu halde olmak istemiyorum. Ben-... Ben bu nefreti içimden atmak istiyorum." Gözlerini Kerim'e çevirdiğinde o gün konuştuklarını bir kere daha düşündü. "Bana o gün, sanki bu mümkünmüş

gibi konuştun. Sanki istesem üstesinden gelebilirmişim gibi... Hala öyle düşünüyor musun?"

Kerim gülümseyerek Gökçe'nin yanına yaklaştı. "Tabii ki düşünüyorum, Gökçe. Üstesinden gelebileceğini de biliyorum. Ama neden birden bu konu-..."

Gökçe, "Kerim bana soru sorma!" diyerek araya girdi. "Sorma. Hiçbir şey sorma. Sadece nasıl olacak bu, onu söyle. Nasıl... Nasıl geçecek bu?" Avcunu kalbine bastırduğunda gözünden bir damla süzüldü. "Nefret... Nefret buradan nasıl gidecek?"

Kerim, Gökçe'nin elini tutarak "Gel..." dedi. Birlikte koltuğa oturduklarında gözlerine yerleştirdiği sıcak bir ifadeyle "Sana o gün de söyledim..." diye devam etti. "Sevgiyle, Gökçe... Güvenmekle, umut etmekle. Bunlar nefretten daha güçlü duygular değil mi?"

Gökçe, iç çekerek "Öyle mi?" dedi.

"Öyle tabii. Yeter ki, sen iste. Yeter ki bundan kurtulmak iste..."

"Çok istiyorum!"

"Tamam..." diyerek başını salladı, Kerim. "Öyleyse başaracaksın da."

Gökçe, sesine oturan çaresizlikle "Nasıl?" diye sordu.

O anda aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Kerim, ölülerin dirilmeyeceğini unutmuş gibi, günler önce, silecekleri hızlı hızlı çalışan bir arabanın içinde kalbine gömdüğü ne varsa, her birisini mezarından tek tek çıkarmaya çalışıyordu. Gözlerine yerleşen parıltıyla, "Eğer izin verirsen..." dedi. "Benimle."

"Kerim... Bunu konuştuk-..."

"Gökçe, ben sana yarın yüzük takalım, demiyorum ki... Sadece deneyelim, diyorum... Nasıl gidiyor, bi' bakalım, diyorum."

Gökçe, elleriyle yüzünü sıvazlayarak başını iki yana salladı. "Kerim, söyledim sana... Sana karşı-... Sana karşı öyle bir şey yok içimde benim."

"Nefret yüzünden!" diye çıkıştı, Kerim. "Sen kendin demedin mi bana, *o gün Yunan adaya ayak basmadan önce sana evet diyecektim*, diye?"

"Evet ama-..."

"Aması yok Gökçe... Kalbine nefret girmeden önce bana bir şans vermeyi düşünmüşsen, demek ki şu an aramızdaki tek engel o." Gökçe'nin ellerini tekrar yakalayarak gülümsedi. "Ve sen bugün bana, *ondan kurtulmak istiyorum*, diye geldin. Farkında mısın? Sen bugün bana geldin, Gökçe! İçten içe bunu istedin çünkü. *Bir saat motosiklet sürdüm*, dedin ama durduğun yer benim evimin önü oldu..."

"Kerim..."

"Gökçe ne kaybederiz ya? En kötü ne olur ki? Olmadı mı? *Tamam* deriz, *yürümüyor*. Bu... Bu kadar! Ama denemeden bilemeyiz ki..."

"Ya arkadaşlığımız?" dedi, Gökçe. Bu soruyu kendine mi yoksa Kerim'e mi sorduğuna emin değildi. "Bu iş yürümediğinde bir daha eskisi gibi olmayacağız. Ve eğer yürütemeyen ben olursam... Bu kez-... Bu kez o nefret senin kalbinde olacak."

Kerim, kararlı bir sesle "Asla" dedi. "Asla. Ben senden hiçbir koşulda nefret etmeyeceğim. Çünkü ben senden bir şeyin garantisini istemiyorum ki, Gökçe. Kendini baskı altında hissetmeni de istemiyorum. Sadece..." Gülümsedi. "Ya, deneme sürümü gibi düşün. Premium'u satın almak zorunda değilsin ki?"

Gökçe, gülerek "Kerim ya..." dedi. "Yaptığın benzetmeye bak..."

Kerim, parmağını ileri doğru uzatıp "İşte!" deyip sırtıttı. "Bak, yüzün güldü bile! Bence iyi bir başlangıç sayılır."

O sırada tekrar bir sessizlik yaşandı. Gökçe, *deneme sürümüne* pek de ikna olmuş değildi. Bu halde, bu sözlerle Kerim'in yanına gelmesinin aşağı yukarı bu manaya geldiğini yeni yeni idrak ediyordu. O sebeple Kerim'i anlıyor, bir noktada hak da veriyordu ama... Amanın altı bir türlü dolmuyordu. Neden sonra "Kerim..." dedi zayıf bir sesle. "Ama... Ama ben..."

"Ama sen, ne?"

"Kerim, ben... Ben seni saçma bir duruma sokmak istemiyorum. Ben çünkü-... Seninle iki sevgilinin yaşadığı şeyleri-..."

Kerim, "Hiçbir önemi yok!" diyerek Gökçe'yi susturdu. "Ben seni beklerim. Her anlamda beklerim... Sen hazır olana kadar elini bile tutmam, sana yemin ederim." Sonra birden sırtıttı. "Yani az önce şey yaptım, tuttum falan ama o anlamda demiyorum. Anladın işte!"

Gökçe, Kerim'den gözlerini kaçırarak "Anladım da..." dedi. Devamını getiremedi. Hisleri, düşünceleri karman çorman olmuştu. Kerim'in haklı olmasını öyle çok istiyordu ki... Nefreti alt etmenin yolu buysa, o yolda her türlü yürürdü. Ama içinden bir ses, hem de çok güçlü bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. *Daha kötüsünden, daha kötü olduğunu...*

Kerim'se, Gökçe'nin aklındaki bu karmaşayı, açık bir kitap gibi okuyordu. Hatta içten içe daha fazlasını da okuyordu. Gökalp'in meyhanesinin açılışında Gökçe ve Yüzbaşı Aris arasındaki o tuhaf elektriği hissettiği andan beri, kendine dahi itiraf edemediği şüpheler vardı içinde.

Bazen bunu saçma bir evham olarak görüyor, bazense Gökçe'nin nefret diye belirttiği şeyin çok daha farklı bir hissin tohumu olmasından korkuyordu. Çünkü durum buysa, o tohumu büyüüp yeşermeden topraktan söküp atmak gerekiyordu. Ve Kerim'in şu an bundan daha fazla istediği çok az şey vardı. Neyse ki sonunda koşullar hazırды. Cesaretini topladı ve kara gözlerini tüm şefkatiyle Gökçe'ye çevirerek "Gökçe..." dedi. "Hadi... *Tamam*, de bana. *Deneyeceğiz*, de. Lütfen... Tamam mı?"

O anda aralarında bir sessizlik daha oluştu. Kerim sordu, Gökçe sustu. Bu sessizliğin Kerim için manası belliydi. Gökçe ise nasıl bir yola girdiğinin henüz farkında değildi. Ta ki, apansız açılacak bir kapıyla yüzüne tokat gibi inecek o dört kelimelik cümleye kadar;

"Sevgilim, ben dışarıda bekliyorum."

Şimdi...

22 Eylül 2039 - Gökçeada

Kerim, kapıdan çekildiğinde Gökçe ve Aris göz göze geldiler. Kısa bir andı. Belki bir saniye bile sürmemişti ama Gökçe'nin gözleri, o kısacık anın içinde görülebilecek her şeyi gördü. Ela harelerde ateşlenen kıvılcımların nasıl harlandığını ve nasıl söndüğünü gördü. Gördükleri yettiğinde arkasını döndü, masasından çantasını aldı. Önce birkaç adım attı ardından duraksadı. Sonra bir daha hiç duraksamadan ve dahi arkasını dönmeden odadan çıkarak koridorda bekleyen Kerim'in yanına gitti. Gözleri zafer kazanmış gibi parlayan Kerim, elini Gökçe'nin beline koydu ve birlikte yürümeye başladılar.

Aris'in manzarasından, olan biten her şey bu denli yalın görünüyordu. Saniyeler sonra o manzaraya Adoni de eklendi. Bakışları, koridorda ilerleyen Gökçe'yle Kerim ve donmuş halde odanın ortasında dikilen Aris arasında birkaç kez gidip geldikten "Yüzbaşım?" dedi. "Siz iyi-..."

Aris, Adoni'nin sözünü tamamlamasına fırsat vermeden bir anda hareketlendi ve yüzüne yerleşen kıpkırmızı bir öfkeyle sol taraftaki ilaç rafına sert bir tekme geçirdi. Tekmeyle birlikte ayağı kırılan raf yere devrilirken bembeyaz zemin, saniyeler içinde cam kırıkları ve ilaç şişeleriyle dolmuştu.

♪ **Dolu Kadehi Ters Tut - Olabilirdik** ♪

https://youtu.be/wm_Ia6L-oCw

O anda ortaya çıkan gürültüyle irkilen Adoni, birkaç adım geri çekildi. Aris ise burnundan solumaya devam ediyordu. Teğmen'in tuhaf bakışlarına

aldırmadan etrafa saçılan raf yığının arasından geçip odadan dışarı çıktı ve hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı.

Çok geçmeden Adoni de, Aris'in peşine takıldı. "Yüzbaşım! Yüzbaşım, bekleyin!" Fakat Aris pek oralı olmadı. Adımlarını hiç yavaşlatmadan yürüyor, gözünün önüne gelen görüntülere engel olamıyordu. Kerim'in 'sevgilim' diyen o çiğ sesi, birlikte koridorda yürümeleri, Gökçe'nin belinde Kerim'in eli... Sadece saniyeler önce Aris'in kollarının arasına aldığı o incecik belde gezinen biçimsiz eller... Ne eğreti bir görüntü!

Aris, ruhu çekilmiş gibi koridorda yürürken Gökçe ise çoktan Kerim'in arabasına binmişti. Kemerini taktığında gözleri, hastanenin çıkış kapısında idi. Kerim'in yüzüne hiç bakmadan, son derece donuk bir sesle "Neden bana öyle seslendin içeride?" diye sordu. "Dün konuştuğumuzd-..."

"Dün konuştuğumuzda bana 'evet' demedin mi?" diyerek araya girdi, Kerim. Arabayı çalıştırmış, bakışlarını yola dikmişti.

"Dedim..."

"Eee, o zaman? Yüzbaşı'nın bilmesinde bir sakınca mı var?"

Gökçe yutkundu. "Yok."

Virajı dönen Kerim gülümsedi ve imalı bir ifadeyle "Öyleyse..." dedi. "Ortada sorun da yok."

O sıralarda hastaneden çıkan Aris'in, Kerim'le pek de aynı fikirde olduğu söylenemezdi. Zira ortada sorun vardı. Gözüne gözüne sokulmuş, kulaklarına dek haykırılmıştı. Sorun vardı. Attığı her adımda biraz daha cisimleşiyor, ete kemiğe bürünüyordu. Sorun ortadaydı. *Gökçe ve Kerim. Kerim ve Gökçe.* Yok, daha neler!

Aris, merdivenlerden inip otoparka geldiğinde, yaşadığı sinir harbini, Adoni'nin sesi böldü. Komutanına yetişmeye çalışırken nefes nefese kalan Teğmen bir kez daha "Yüzbaşım!" diye seslendi. "Ne oluyor?" Cevap yoktu. "Yüzbaşım! Bekler misiniz?" Yine cevap yoktu. "Yüzbaşım, size diyor-..."

Aris, o anda önünü birden Adoni'ye döndü. Arabasının yanına gelmiş ama anahtarın Teğmen'de olduğunu hatırlamıştı. "Adoni, anahtarları ver!" dedi, buyurgan bir tonda.

Adoni başını iki yana salladı. "Ne olduğunu anlatmazsanız, vermeyeceğim Yüzbaşım!"

"Teğmen! Anahtarları ver, dedim!"

"Üzgünüm, Yüzbaşım! Sizi bu hale getiren şeyin ne olduğunu söylemeden-..." Aris yumruğunu sıkarak üzerine yürüyünce Adoni önce

duraksadı sonra kendinden emin bir tavırla "Vurup kırınca geçiyorsa devam edin, Yüzbaşım" dedi. "Size iyi gelecekse, ben yumruk yemeye razıyım."

Aris, havada kalan elini aşağı indirerek derin bir nefes verdi. Öfkesini dizginlemeye çalışır bir hali vardı. "Adoni!" dedi, kelimesini bastırarak. "Ver şu anahtarı!"

"Yüzbaşım, Gökçe Hanım'la ne oldu içer-..."

"Bana o kızın adından bahsetme, Adoni!"

"İyi de neden, Yüzbaşım?"

"Neden?" diye mırıldandı Aris. Bu soruyu daha çok kendine sorar gibiydi. Öfkeli adımlarla ileri geri gezinmeye başlayarak "Neden?" dedi, tekrar. "Bunu ona sormak lazım aslında. Ama-... Ama sormayacağım. Çünkü umurumda bile değil!"

"Umurunuzda değil?"

"Değil!"

"Peki... Umurunuzda olmayan şey, tam olarak nedir Yüzbaşım?"

Aris'in yüzünde histerik bir tebessüm belirdi. "Bilerek yaptı! İnadına yaptı! Çocukluktan başka bir şey değil bu! Sürekli yanlış kararlar veriyor, sürekli, sürekli, sürekli-..." Elini yukarı kaldırarak parmağıyla hastane binasını işaret etti. "İkisini gördün değil mi az önce koridorda? Öyle-... Öyle yürürlerken! Birlikte! Yan yana! Sen-... İkisi! Sence... İkisi-... Olmuş mu? Adoni... Olmuş mu?!"

"Yüzbaşım, ben o gözle bakmadım ama-..."

"Ben baktım!" dedi Aris, gergin bir tonda. "Ve olmamış Adoni! Çünkü biriyle olmamanın ya da biriyle-... Biriyle hiç olmayacak olmanın zıddı, bir başkasıyla olmak değildir, Adoni!"

"Haklısınız Yüzbaşım!"

Aris hırsla başını salladı. "Bu saçmalıktan başka bir şey değil! Kendine mi bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor bana mı? Saçmalık! Saçmalık... Hatta ne biliyor musun? Komik de! Basbayağı komik! Çünkü sahici değil bir kere! Kerim-... Kerim'le olacak, öyle mi? Daha üç-beş gün önce reddettiği o gerizekalının aşkına, tam da onu öptüğüm gün karşılık veresi geldi, öyle mi?!"

Adoni, şok geçirir gibi "Kimi öptüğünüz gün?" diye sordu. Sonra yarı ciddi yarı alaycı bir tavırla "Kerim'i mi öptünüz, Yüzbaşım?!" dedi. "Diğer ihtimal daha zayıf çü-..." Aris, iki eliyle boğazına yapışınca Adoni'nin sözünü yarım kaldı. "Özür dilerim!" demeye başladı, kesik bir sesle. "Yüz-... Yüz-... Başım! Özür-..."

Aris, saniyeler sonra ellerini Adoni'nin boğazından çektiğinde "Senin rütbeni düşürüyorum!" dedi, dişlerini sıkarak. "Duydun mu beni, Başçavuş Adoni?!"

Adoni, elleriyle boğazını tutmuş, sırtını arabaya yaslamıştı. Sesi, öksürüğüne karışırken "Kırık kalbinizi onaracaksa..." diye mırıldandı. "Kabul, Yüzbaşım."

"Bana bak, Çavuş Adoni!" diye bağırdı, Aris. Adoni'nin ağzından çıkan her kelimedede rütbesi de aşağı çekiliyordu. "Kırık olan benim kalbim değil, o kızın kafası! Kerim'i mi istiyor? İyi! Gitsin olsun! Bana ne! Gitsin... Devam etsin kendini kandırmaya! Umurumda değil artık! Anladın mı beni? O kara kuru-... O gerizekalı! O ahmak Kerim'le! Mutlu olsun! Tamam mı? Ne olup bittiğiyle ilgili yeterince aydınlandın mı?" Sonra elini Adoni'ye uzattı. "Ver şimdi şu siktiğimin anahtarlarını bana!"

Adoni, işin ciddiyetini yeni yeni anlıyordu. Yüzbaşı'nın içindeki bu sindirilememiş öfkeye kafa tutarsa, rütbesinin ere kadar düşeceği ortadaydı. Bu yüzden başka tek bir kelime etmeden anahtarı Aris'in avuna bıraktı.

Aris, anahtarı aldığı gibi arabasını açtı ve sürücü koltuğuna oturarak gazı körükledi. Araba, hareket ettiğinde beton zeminden çıkan ses, Aris'in kalbini bozan ritimden daha yüksek değildi. *Asıl taşıkardi, şimdi başlıyordu.*

Saat akşam 9'u gösterirken Gökalp, Adalı Meyhanesi'nin iç tarafında oturmuş, rakısını yudumluyor, bir yandan da Yüzbaşı Aris'le olan ortaklığını resmiyete dökmek için hazırladığı son evrakları inceliyordu.

Dördüncü bardağı yarılamışken, garsonlardan birinin "Gökalp Bey..." diye seslendiğini duydu. Başını önündeki kağıt kaldırdığında, adam, "Şey..." dedi, çekingen bir tavırla. "Şey demiştiniz ya hani, *Şule Hanım gelirse mekana alınmayacak* diye..."

Gökalp, adamın ağzından çıkan son cümleyle birlikte yerinden fırlar gibi kalktı. Sinirli adımlarla verandaya geldiğinde, Şule'nin yanında bir erkekle, masaya oturmak üzere olduğunu gördü. Birkaç saniye durdu, düşündü. Nefes aldı, nefes verdi. Çare etmedi. Kendini frenleyemeyeceğini anlamıştı. Koşar adım Şule'nin yanına gitti ve kızı kolundan yakaladığı gibi mekandan dışarı çıkardı. Masanın başında öylece kalakalan adam ise Gökalp'in öfkesini görünce çarçabuk toplamıştı.

O sırada Şule, "Sen dağ ayısısın!" diye bağıırıyordu. "Bırak kolumu! Gerizekalı hayvan!"

Gökalp, Şule'nin kolunu iter gibi bıraktığında "Ben sana, *seni bir daha benim meyhanemde görmeyeceğim*, demedim mi?" dedi. "Kızım, sen ne yüz­süz ne gurursuz bir insansın lan!"

Şule imalı bir kahkaha attı. "Senin meyhanenin mi? Yüzbaşı Aris'le ortak olduğumuz meyhane demek istedin, sanırım?"

"Şuleeee!"

"Ne, Şule? Ya pardon da, sen kimsin ki onun adına karar veriyorsun? Koskoca Yüzbaşı'nın ortak olduğu bir mekandan beni kovabiliyorsun? Kimsin ya sen? Ne sanıyorsun sen kendini?"

Gökalp'in yüzü birden bembeyaz kesildi. Bu soruyu ona Şule'nin sorması ne kadar da trajikti. "Kimim ki..." diye mırıldandı. "Doğru, ben kimim ki? Sayende hiç kimseyim artık!"

Şule, suratını ekşiterek "Yine başladık!" dedi. "Ben bunları daha fazla dinlemeyeceğim artık-..." Tam dönmüş gidiyordu ki, Gökalp bileğine yapışınca "Bırak!" diye inledi.

"Daha fazla dinleyemezsin, öyle mi?" Gökalp'in mavi gözleri kocaman açılmıştı. Aklına dün babasından işittiği azarlar geldi; aylardır yakasını bırakmayan kabuslar, saklanan sırlar... "Ben dinliyorum ama?" dedi, yüzünü Şule'ye doğru eğerek. "Ben bir yıldır bu bokun içinde debeleniyorum! Sen elin orospu çocuklarını koluna takıp karşımda kadeh tokuştur diye mi yaşandı bunlar?! İnsan nasıl olur da bir gram olsun rahatsızlık duymaz lan? Anlat bi' bana-... Nasıl?!"

Şule, bileğini Gökalp'ten kurtardığında "Eeeh!" diye bağırdı. "Hep aynı terane! Hep aynı mağdur Gökalp! Ben çok sıkıldım artık bundan!"

"Ulan sen benim hayatımı siktin! Hayatımı siktin kızım sen benim! Şimdi de geçmiş karşıma, *sıkıldım*, diyorsun. Ulan az sıkılıver be, olsun o kadar Şule Hanım! Azıcık sıkılıversin canın! Yaptıklarının karşılığı olmas-..."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım! Sen kendi başını kendin yedin, kabullen artık bunu! Önüne bak! Bir yıl oldu!"

"Bir yıl oldu, evet..." dedi Gökalp. Yüzünde oluşan imalı tebessümle Şule'nin üzerine doğru bir adım attı. "Ve ben hala bakamıyorum amına kodüğumun *önüne*! Çünkü bir sik yok önümde benim! O gün-... O gün Kızılay'da o adamla birlikte ben de öldüm!"

Şule, hızlıca etrafa göz atarak "Gerizekalı!" diye fısıldadı. "Kes sesini! Biri duyacak!"

"Duysunlar!"

"Gökalp!"

"Duysunlar Şule, duysunlar!"

Şule, avcunu tüm gücüyle Gökalp'in ağzına bastırdı. "Yalvarıyorum, sus!"

Gökalp, Şule'nin elini iterek "Ne zaman senden bir telefon alsam, hayatım kaydı!" diye bağırdı. "O gün sana *beni arama* dedim. Bin kere *arama* dedim! Yine aradın, yine hayatımı siktin!"

"Açmasaydın o zaman!"

"*Kendimi öldüreceğim*, dedin gerizekalı!"

Şule, "Sen de buna inandın mı?!" diye bağırdı. "Kim, böyle bir şey için kendini öldürür?! Sadece kötüydüm-... Ve sesini duymak istedim! Ben senin neyle uğraştığını, neyin içinde olduğunu nereden bileyim?! Bunun için hala nasıl beni suçlayabilirsin?"

"Aslında var ya, haklısın amına koyim..." diye mırıldandı Gökalp. Sinirden gözleri kızarmış, sesi çatallaşmıştı. "Ben niye inandım ki sana, dimi? Sanki aynı hatayı on yıl önce de yapmamışım gibi... Senin nasıl bir yalancı olduğunu bazen unutuyorum."

"Sen zavallısın..." dedi Şule, boğazına yerleşen düğümü güçlükle yutkunmuştu. "Ben sana tek bir an bile yalan söylemedim. Ki o yüzden bu haldesin zaten. Gerçekleri kaldıramadığın için-... Hayatında hiçbir zaman hiçbir şeyin sorumluluğunu alamadığın için!"

"Öyle mi?"

"Öyle! Hep kaçtın, hep-... Yine aynı şeyi yapıyorsun. Yine senden başka herkes suçlu. Sen? Sen mağdursun! Sen kurbansın!"

"Öyleyim çünkü! Ben o gün-..."

"Değilsin!" diye bağırdı Şule. "Değilsin. Sen ne mağdursun ne kurbansın..." Sonra eğilerek Gökalp'in kulağına fısıldadı. "O büyükelçi de senin yüzünden öldü-... O-... Karnımdaki-... Karnımdaki küçücük bebek de senin yüzünden öldü! Kabullen artık bunu! Sen, elin o kana değmese de katilsin Gökalp. Katilsin sen." Sözlerini bitirdiğinde kendini geri çekti ve hızlı adımlarla Kaleköy kordonda yürümeye başladı.

Gökalp'se olduğu yerde kalakalmıştı. Kulaklarında Şule'nin ağzından çıkan sözler defalarca ve defalarca yankılandı. *Katilsin sen! Sen katilsin!* Saniyeler sonra savruk adımlarla meyhaneye doğru yürümeye başladığına gözlerinin önüne ilkin on yıl öncesi geldi.

"Hamileyim" demişti, Şule. Söylerken gözlerinin içi parlamıştı. Henüz on sekiz yaşındaydı ve akıl almaz şekilde doğurmak istediğini söylüyordu. Daha yirmi yaşından yeni yeni gün alan Gökalp ise böyle bir sorumluluğa

asla hazır hissetmiyordu kendini. Dahası bebeğin kendinden olduğuna bile değildi. Ya da belki bir an için böyle olmasını ummuş ve "Benden olduğuna emin misin?" diye sormuştu. Ama bu sorusuna ne o gün ne de o günden sonra hiçbir cevap alamadı. Şule yanından basıp gitmiş, günlerce telefonlarına cevap vermemişti. En sonunda bir gün, bir akşamüstü aradığında "Bebeği aldırđım" dedi. "Artık beni arama."

Ama ikisi arasındaki işler pek de öyle yürümedi. Gökalp, ağzından çıkan tek bir soru yüzünden omzuna böylesi bir vebal yükleyen Şule'yi hiçbir zaman aşamadı. Kimi zaman onu suçladı kimi zaman kendini kimi zamansa sadece yaşlarını... Biri on sekizdi, diğeri yirmi ve aralarında bir bebek ölmüşü. Suçlu kimdi? Eğer Gökalp'se, bunu sayısız kez telafi etmeye çalışmıştı zaten ama Şule her defasında onu geri püskürtmenin yolunu buluyor, Gökalp'ten intikam alırcasına bir ilişkiden diğetine atlıyordu.

Aralarındaki bu kovalamaca yıllar boyu sürdü. Gökalp, hislerinin sevgiye mi yoksa nefrete mi daha yakın olduğunu artık çözememeye başlamıştı ki, bir sene önce, 15 Ağustos 2038 günü, Ankara'dayken Şule'den bir mesaj aldı. Aylardır konuşmamışlardı ve Şule, mesajında "Sana ihtiyacım var" diyordu. "Acilen konuşmamız gerek."

Gökalp o gün, bir açılışa katılmak için Kızılay'a gelecek olan Yunanistan'ın Türkiye Büyükelçisi Alexander Nikopoulos'un ziyareti öncesinde, bölgede güvenliği sağlayan özel hareket polisleri arasında yer alıyordu. Ne var ki henüz Büyükelçi Kızılay'a ayak basamadan kötü bir haber geldi. Elçi'nin korumalığını yapan araç bir kazaya karışmış ve programda aksamama olmaması için gayri resmi bir görev değişikliğine gidilmişti. Gökalp ve beraberindeki iki özel hareket polisine, o andan itibaren gün boyunca Elçi'nin yakın koruması olarak görevlendirildikleri bildirildi.

Gökalp, durumun ciddiyetinin farkındaydı. Bu yüzden Şule'nin mesajını görür görmez içi içini yese de "Şu an görevdeyim sonra konuşalım" yazdı. Ancak Şule hiç oralı olmadı. "Sadece iki dakika!" diyordu. "Sana çok ihtiyacım var. Sesini duymak istiyorum."

Gökalp, bir süre kadar Şule'nin mesaj ve aramalarına direndi. O sıralarda açılış tamamlanmış, Büyükelçi, Atina'dan kardeşinin geldiğini ve birazdan onunla buluşacağını söyleyerek konuklardan müsaade istemişti. Binanın etrafındaki son güvenlik kontrolleri tamamlandığında Gökalp, yanında Elçi'yle birlikte mekandan dışarı çıktı. Fakat caddeye attığı ilk adımda, kulaklığına telefonundan yeni bir mesaj sesi geldi. Şule, gönderdiği sesli

mesajda, "Eğer hemen şimdi telefonumu açmazsan kendimi öldürürüm!" diyordu.

Mesajı dinleyen Gökalp'in birden eli ayağı boşaldı. Çok değil, en fazla on beş, yirmi saniye sürmüştü. Büyükelçi önden yürümeye devam ederken, adımları duraksadı ve Şule'nin telefonunu açarak "Aklını mı kaçırdın sen?!" diye bağırdı. Fakat henüz Şule, Gökalp'e cevap veremeden meydanın ortasında art arda iki kurşun sesi yankılandı. Polislerden önce biri düştü yere sonra diğeri. Derken üç-beş el silah sesi daha duyuldu. Elçi'nin diğer korumaları da ne olduğunu anlamadan gövdelerinde açılan birer delikle yığılıp kalmışlardı.

O anlarda kendini korkuyla yere atan Elçi, donmuş halde yüzüne bakan Gökalp'le göz göze geldi. "Yardım et bana!" dedi, elini ileri doğru uzatarak. "Yardım et bana!"

Fakat Gökalp buna fırsat dahi bulamadı. Elçi'nin yardım ığılığını farklı sesler takip etmeye başlamıştı:

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

Kurşun sesleri sonlandığında Kızılay'a dört koldan akın eden milisler Büyükelçi'nin etrafını ablukaya aldılar ve adamı kolundan tuttukları gibi havaya kaldırdılar. O sırada önce uzaklardan "Alex!" diye bağırarak bir adamın sesi duyuldu sonra kınından çıkan bir kılıç sesi... Sonrası bulanık.

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

"Allahu ekber!"

Gökalp, kulağına karışan tekbir seslerinin ardından Elçi'nin gövdesinden koparak yere yuvarlanan başını gördü. Saniyeler sonra ise o baş, sivriltilmiş bir sopanın ucunda havaya kaldırıldı ve sarıklı bir adam, sopayı hızlı hızlı sallayarak "Tekbir!" diye bağırdı.

"Allahu ekber!"

"Tekbir!"

"Allahu ekber!"

"Tekbir!"

"Allahu ekber!"

Kan gölüne dönen Kızılay'da, yüzlerce sarıklı adam hep bir ağızdan bağııyordu.

"Ya Allah bismillah, Allahu ekber! Ya Allah bismillah, Allahu ekber! Ya Allah bismillah, Allahu ekber!"

O gün Yunanistan'ın Türkiye Büyükelçisi Alexander Nikopoulos'un başı, bir sopanın ucuna takılarak Kızılay Meydanı'nda dakikalar boyunca dolaştırıldı. Elçi'nin korumalarından hayatta kalan tek kişi ise Gökalp olmuştı. Görevi resmîyete dökülmediği için sonraki günlerde yürütülen soruşturmanın hiçbir evresinde de adı geçmedi. Dönemin Özel Hareket Şube Müdürü, gayri resmî görevlendirme verdiği üç polisin kimliğini gizli tutmuştu. Kaldı ki, içlerinde sağ olan tek kişi Gökalp'ti ve bu olay açığa çıkarsa sadece Gökalp'in değil, Müdür'ün de başı yanardı.

Bu sebeple kafa kafaya verip kirli bir pazarlığa oturdular. Müdür, göz önünde tutmak istemediği Gökalp'i disiplinsiz davranışlarını öne sürüp açığa alacak, kendisi de çok geçmeden emekliliğini isteyerek Ankara'dan taşınacaktı. Öyle de oldu. Gökalp, 2038'in eylül ayında teşkilattan uzaklaştırıldı, Müdür de çok geçmeden emekliliğe ayrılıp izini kaybettirdi. Oysa belki bunlara gerek bile yoktu. Emniyet Teşkilatının içini kanser hücresi gibi saran milis yanlıları, yaşanan korkunç olayın üstünü kapatmak için birbiriyle yarış haline girmişlerdi. Bölgedeki MOBESE'lere zarar verildiğini, bu yüzden saldırganların kimliğine ulaşamadığını söylüyor, yaşananların ardını aramak için en ufak bir çaba göstermiyorlardı. Cumhurbaşkanı topu Bakanlığa atıyor, Bakanlık İstihbarat'ı işaret ediyor, İstihbarat Emniyet'i suçluyor ve ortaya müthiş bir belirsizlik çıkıyordu.

Gökalp'se o dönem bu kaostan içinden sıyrılmayı başarsa da içten içe önlenemez bir huzursuzluğun kısılcığında bulmuştu kendisini. O gün belki de Şule'yle konuşmasa, ilk kurşunu duyduğu an harekete geçer ve Büyükelçi'yi sadece on metre ilerideki zırhlı araca götürebilirdi. Ya da belki de Şule'yle konuşmasa, o da diğerleri gibi ölmüş olurdu. Elçi'nin çaresiz bakışlarını bir kar maskesinin altına gizlediği utançla, dikildiği yerden izlemek zorunda kalmazdı. *Böylesi daha mı iyi olmuştu?*

Şule'yle, bebekten sonra aralarındaki ikinci sırdı bu. Ailesine, yaşananların bir anlık dikkatsizliğinden kaynaklandığını söylemiş ama dikkatini dağıtan şeyin, çalan bir telefon olduğunu söyleyememişti.

Fakat bir kişi vardı ki, yaşananların basit bir dikkatsizlikten fazlası olduğunu biliyordu. Büyükelçi, elini uzatmış karşısındaki korumadan yardım isterken uzaktan onlara doğru koşan bir adam, korumanın yerinden dahi kımıldadığını görmüş ve bağırmişti:

"Alex!"

Yüzbaşı Aris, abisinin o günkü çaresiz çırpınışlarını hiç unutmadı. Saniyeler sonra Alex'i yakasından tutup kaldıran kalabalığı, kınından çıkan bir kılıcı, kulağında yankılanan tekbir seslerini, abisinin gövdesinden kopup yerde yuvarlanan başını ve dizlerinin çözölen bağını... Bir an olsun unutmadı. Hepsi gözlerinin önünde olmuştu. Alex'in saçlarından kavrılan kapkara bir el, ağzından tükürükler saçsa saçsa kan içindeki kafayı elindeki sopaya takmış ve etrafını saran kalabalıkla birlikte Kızılay'da turlamaya başlamıştı.

Aris ise yaşadığı şokun tesiriyle dakikalar boyunca olduğu yerden kımıldayamadı. Elinden hiçbir şey gelmemişti. Ne o gün ne de ondan sonraki günlerde... Ne o kapkara elleri olan sarıklı adamı ne de abisine yüz çeviren o yüz karası korumayı bir türlü bulamadı. Ya da belki de bulduğundan henüz haberi yoktu;

Hiç değilse birini...

"Yüzbaşı?" dedi Gökalp. Tam meyhaneye girmek üzereyken karşılaştığı Aris'in yüzüne tuhaf gözlerle bakıyordu. "Hayırdır bu saatte?"

Aris, Gökalp'in sorusuna cevap vermeden adımlarını içeri hızlandırdı ve antreye geçerek duvar dibindeki küçük bir masaya oturdu. Aris'in geldiğini gören müşteriler başlarıyla Yüzbaşı'yı selamlarken garsonlar ise çoktan masanın önüne dizilmişti. İçlerinden biri öne çıkarak "Hoş geldiniz efendim" dedi. "Ne arzu edersiniz? İsterseniz arkadaşlar menü-..."

"Rakı" dedi Aris, adamın sözünü bölerek. "Sadece rakı."

Garsonlar birkaç dakika sonra bir kase buzla birlikte getirdikleri yetmişlik rakıyı, Aris'in masasına servis ettiler.

Birinci duble...

Gökalp, içerideki masasına doğru yürürken ilk bardağını tek dikişte içen Yüzbaşı Aris'i görünce duraksadı. Hali pek normal görünmüyordu. Kısa bir an sebebini sormak istese de kapının önündeki tavrı sinirini bozduğu için vazgeçti. Üstelik kendi derdi kendine yetiyordu zaten. *Bir de Yunan gönlü eğleyemeyecekti.*

İkinci duble...

"İyi akşamlar, Yüzbaşı..."

Aris, ikinci dublesinden ilk yudumu aldığı anda kulaklarına bir kadın sesi geldi. Başını kaldırdığında yirmili yaşlarda, esmer, uzun boylu, genç bir kadın gördü. Siması oldukça tanıdıktı.

Genç kadın, Yüzbaşı'nın kendisini tanıyıp tanımadığından emin olamadığı için "Yeşim ben" dedi, gülümseyerek. "Stajyer hemşire..."

Omzunuza pansuman yapmıştım?"

Aris başını salladı. "Hatırladım."

"Öyle, sizi görünce bir selam vereyim, dedim..." Eliyle sahile yakın taraftaki kalabalık bir masayı işaret etti. "Kızlarla oturuyorduk biz de öyle, iki kadeh bir şeyler içelim dedik... Yani, bi' konuğunuz falan gelmeyecekse siz de bize katılabilirsiniz isterseniz?"

Aris nazikçe gülümsedi. "Size afiyet olsun. Ben burada iyiyim."

Yeşim, "Siz bilirsiniz" dedi, omzunu silkerek. "Teklif var, ısar yok. İyi akşamlar..."

Üçüncü duble...

Yarım saati bulmadan Aris'i, masasına çağıran ya da bir şekilde Yüzbaşı'dan buyur edilmeyi bekleyen kişilerin sayısı artmıştı.

"Çiğdem ben? Geçen gün açılışa tanışmıştık?"

"Gözde ben? KOT TV spikeri, Yüzbaşım! Tanımadınız mı beni? Aşk olsun! O kadar haberlerinizi yaptık!"

"Eleni ben, hatırladınız mı? Tepeköy'de tanışmıştık?"

Aris'in, masasına gelen herkesi istisna gözetmeden geri çevirdiği kanıksanınca takribi bir saatin sonunda mekandaki hareketlilik duruldu. Bu kez fısıldaşmalar başladı. *Yüzbaşı bugün pek de sohbet havasında gibi durmuyordu. Canını sıkkan bir şey mi vardı?*

Dördüncü duble...

Aris, dördüncü dubleden ilk yudumu aldıktan sonra karşısındaki sandalyeye birinin oturduğunu fark etti. Başını isteksizce yukarı kaldırdığında Adoni'yi gördü.

"İyi akşamlar, Yüzbaşım..." dedi, Adoni. Arkasına yaslanmış, eliyle garsona işaret veriyordu. "Bir bardak daha alabilir miyiz buraya?" O sırada Aris'in yüzüne sitem eder gibi baktığını görünce bu kez kendi rütbesini kendisi düşürdü. "Ben, Er Adoni, Yüzbaşım. Memnun oldum."

"Adoni..."

"Buyurun Yüzbaşım?"

"Git buradan."

"Gideceğim Yüzbaşım, bir kadeh içeyim. Gideceğim."

Aris, memnuniyetsiz bir tavırla "İyi" dedi. "O zaman sadece iç ve git. Hiçbir şey konuşmayacaksın."

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Beşinci duble...

Bir süre boyunca Aris'in sessizliğini izleyen Adoni, sanki hayalet bir altyazıyla tüm hikayeyi öğrenmiş gibi "Demek siz dün limanda o yüzden o haldeydiniz..." dedi, pat diye.

Aris, o an bakışlarını iki avcunun arasına aldığı kadehten kaldırarak derin bir nefes verdi. "Ne konuştuk biz sizinle az önce?"

Adoni, Aris'in uyarısına aldırmadan "Yüzbaşım!" diyerek merakla eğildi. "Siz-... Siz gerçekten yaptınız mı bunu? Yani, otoparkta söylediğiniz o şey?" Sonra fısıldayarak ekledi. "Gökçe'yi sahiden öptünüz mü?" Aris'in başını eğip yavaşça salladığını görünce Adoni'nin yüzüne bilge bir tavır yerleşti. "Demek Gökçe o yüzden tetiği çekemedi..."

Aris, dudağını içine büküp başını yavaşça sallayarak "Bugün çekti, Adoni" diye mırıldandı. "Bugün... Çekti..."

Adoni, önce bir düşünür gibi oldu sonra gözlerini hafifçe kıstığında "Yüzbaşım..." dedi. "Ben, affınıza sığınarak-..."

"Söyle Adoni."

"Siz... Yani şöyle ikiniz... Eğer Üsteğmen'e 'evet' demeseydi bile, sizce ikinizin birlikte olması mümkün m-..."

"Adoni" diyerek araya girdi Aris. "Sence benim-... Benim neyin mümkün olup neyin olmadığını tahlil etme yetim, senden daha mı zayıf?"

"Yok, öyle demek istemedim, Yüzbaşım. Ben-..."

Aris, "Benim zaten böyle bir niyetim yok" dedi. Adoni'nin sözünü bir kez daha keskin bir tutumla bölmüştü. Rakısındaki son yudumu boğazından içeri gönderdiğinde bardağı sertçe masaya vurdu. "Olmaz da, olamaz da... Mümkün değil bu. Mümkün değil-... Ben onun için barbar bir işgalciyim, o benim için başıbozuk bir isyancı... Bu-... Bu asla değişmeyecek. Ama bazen... Bazen bu keskin sınırlar, öyle bir an geliyor ki Adoni, bir anlığına, çok kısa bir anlığına bulanıklaşıyor... Öyle olduğunda, burasının İmroz mu yoksa Gökçeada mı olduğunu unuttuğumda... Ya da bunu o an için hiç umursamadığımda, hata yapıyorum. Doğru..." Kendini tasdikler gibi başını salladı. "Limanda olan da bundan ibaretti. Hataydı... O bir 'an'ın içinde gelişti. Akla, mantığa sığan bir yanı yok bunun. Büyük hataydı..."

Adoni, gözlerini devirerek ağzının içinden mırıldandı. "Siz de hata yapmaya çok heveslisiniz Yüzbaşım."

"Teğmen!"

"Yüzbaşım, madem sadece bir hatadan ibaretti, neden bugün o kadar sinirlendiniz? Bırakın o halde, kiminle isterse çıks-..."

"Aynı şey değil!" dedi, Aris. Sesini yükseltmiş, ardı giderek boşalan gözlerini Adoni'ye dikmişti. "Ben-... Ben sadece ikisini yan yana görmekten hoşlanmıyorum. O heriften hoşlanmıyorum! Ve üstelik zamanlaması! Bu-... Bu saçmalık. Saçma bir inattan başka hiçbir şey değil!" Başını hızlı hızlı sallayarak arkasına yaslandı. "Sen de kapat artık bu konuyu, Teğmen" dedi, sikkın bir sesle. "Konuştuklarımızı da unut. Bir daha hiçbirinin bahsi açılmayacak. Ne dün ne de bugün olanların..." Adoni başını sallarken Aris'in ise parmakları, ahşap masanın üzerinde ritim tutmaya başlamıştı. *Tık tık, tık tık*. Adoni'yi sustursa da zihnini susturamıyor, gözünün önüne gelen görüntülere engel olamıyordu. *Tık tık, tık tık*. Gökçe ve Kerim. *Tık tık, tık tık*. El ele, dudak dudağa. *Tık tık, tık tık*. Belki evlenirlerdi. Gökçe inadından bunu da yapardı. *Tık tık, tık tık*. Çocukları da olurdu. Kerim'e benzerlerse çirkin olurlardı. *Tık tık, tık tık*. Gökçe'ye benzerlerse... O anda düşüncelerini başından savuşturmak ister gibi elini hızla masaya vurmuştu ki yanından geçen garsonla göz göze geldiler.

Adam, Aris'in tavrını üzerine alınarak "Efendim, bir istediğiniz mi var?" diye sordu.

"Rakı" dedi Aris, görece sakın bir tonla. "Sadece rakı."

Altıncı duble...

Meyhane yavaş yavaş boşalmaya başlarken Aris ve Adoni'nin masasında bir süredir sessizlik hakimdi. Üstü alelacele kapatılan her meseleden sonra yaşanan sessizliklerdendi bu; havası kasvetli ve ağırdı. Neden sonra konuşulacak tüm kelimelerin ağırlığını sırtlamış gibi boynunu öne düşüren Aris, gözlerini kadehinde giderek kaybolan buz parçasından ayırmadan "Teğmen..." dedi, meraklı bir tonda. "Sana bir şey soracağım."

"Elbette Yüzbaşım?"

"Sence-... Sence biz... Biz işgalci miyiz?"

Adoni'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Ada halkının yerinde olsam sanırım böyle düşünürdüm Yüzbaşım. Amaç bu olmasa da gönderde Yunan bayrağı var, sokaklarında Yunan askerleri geziyor, kolluk kuvvetleri Yunanlara bağlı, tüm idari binaların ismi değişti, yaşadıkları ilçenin bile... Böyle düşünmeleri normal olmalı, Yüzbaşım."

Aris, Adoni'nin sözlerine ikna olmamış gibi başını iki yana sallayarak "Bizi buraya onlar çağırdı" dedi. "İnsan davet edilerek geldiği bir yerde nasıl işgalci olabilir? İşgal böyle bir şey değil-..." Sonra duraksadı. Aklına, günler önce Gökçe'yle aralarında geçen o konuşma gelmişti. İşgalin ve işgalcinin tanımını üzerine anlaşılmadıklarında Aris, ona da aynı şeyi

söylemişti. Gökçe'den aldığı cevabı hatırladığında ise yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Gerçi ona göre işgal artık tam da böyle bir şeymiş..." diye mırıldandı. "Daha ilk günden öyle demişti bana. *Eskisi gibi sınırların bombalanması değilmiş işgal. İşgal, yabancı bir ordunun, havaalanında protokolle karşılanmasıymış. İşgal, düşmanın önüne serilen kırmızı bir halıymış. Ve ben de-... Ben de o halıda yürümüşüm*, Adoni. Bu yüzden..." Kadehini yukarı kaldırdı. "İşgalciliğe!"

Adoni, kadehini tokuştururken gülmeye başladı. "Aman bunu ulu orta yerde söylemeyin, Yüzbaşım. Yunan askerine mukavemet sayılıyor, en az bir gece nezarete yatarı var."

Aris'in o anda gözleri aklına parlak bir fikir gelmiş gibi kısıldı. Tek kaşını havalandırdığında kadehinden büyük bir yudum aldı ve "Adoni..." dedi, temkinli bir tavırla. "Gökçe'yi tutuklasam mı?"

Ağzındaki rakıyı zor yutan Adoni, gülmemeye çalışarak "Hangi sebeple Yüzbaşım?" diye sordu.

"Seç bir tane. Portfolyosu geniş..."

"Çemberi daraltın Yüzbaşım, böyle çok vakit alır."

"Mesela... Hasta haklarının ihlali!"

"Hasta haklarının ihlali?"

Aris, başını sallayarak "Sen onun beni nasıl muayene ettiğini görmedin, Adoni" dedi, ciddi bir tonda. "O odada bana-... Bana şiddet uyguladı!"

Adoni gülerek "Peki, hak ettiniz mi Yüzbaşım?" diye sordu.

Yüzünde büyük bir marifet başarmış gibi muzip bir ifade beliren Aris, "Hak ettim..." dedi. "Ama belki biraz daha hak edebilirdim."

"İşte o zaman o tetiği çekerti Yüzbaşım" diyerek güldü Adoni. "Zaten o gün bile çekmemiş olması mucize... Peki, neden yapamadı sizce Yüzbaşım?"

O sırada Aris'in gözünün önüne limanda yaşananlar geldi bir kez daha. Gökçe'nin silah tutan kendinden emin ellerinin zamanla da nasıl titremeye başladığını hatırladı; içinde dirilen kuşkuları, gözlerindeki tereddütleri, bakışlarındaki kırılganlığı... Sonra kadehinden bir yudum daha aldı. Yavaş yavaş aklının bulanmaya başladığını hissediyordu. Sesli bir nefes vererek "Yapamadı..." diye hayıflandı. "Çünkü tereddüt ettiğin an yapamazsın." Şimdi hafızası biraz daha eskiye gitmişti. "Ama... Ama ben onu uyardım. Ona anlattım... *Eğer bir daha içimizden birini öldürmeye kalkacaksan silahını bana doğrult*, dedim *ve o gün geldiğinde, karşımda terleme...*" Yüzüne merakla bakan Adoni'ye dönerek hatırlatmak ister gibi "Şansıma..."

dedi, imalı şekilde. "Silahını bana doğrulttuğu gün hava yağmurluydu, Teğmen."

Adoni gülümseyerek başını salladı. "Yine de tereddüdünü görmüşsünüz Yüzbaşım."

"Daha fazlasını da gördüğümü sandım" diye mırıldandı Aris. Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra arkasına yaslandı. Biraz önce ağzından çıkan üç-beş kelime, sanki kabul edemediği bir gerçeği yüzüne başka birisi haykırmış gibi tekrardan canını sıkıyordu. Bir an için Gökçe'nin tereddüdünde aradığı o küçücük ihtimali hatırladı. Neydi bu? İki için bir olasılık göremeyen gözleri, akıl ve mantıkla izah edemediği o ihtimalin peşini neden bu kadar kovalıyordu? 'Anlık' dediği bir hataya tekrar ve tekrar düşmek istemesi, açılmasının mümkün olmadığını bildiği binbir kilitli kapıyı zorlaması, nedendi? Üstelik artık eşiğinde bir başkası varken... *Kerim. Fırsatçı, düzenbaz, işgüzar Kerim. "Sevgilim, ben dışarıda bekliyorum."*

Aris'in daldığını gören Adoni, "Yüzbaşım?" dedi. "Duyuyor musunuz beni?"

"Ne?"

"Telefonunuz diyorum. Kaç oldu telefonunuz titriyor."

Aris, Adoni'nin uyarısıyla telefon ekranına baktığında art arda atılmış üç-dört tane mesaj gördü. Hepsi tanımadığı bir numaraya aitti:

"Yüzbaşım ii akşamlar Şule ben klinik kaydından aldım numaranızı yaaa bizim kızlar sizi bu gece meyhanede görmüşler sizi onlarada hiç pas vermemişsiniz bende bir an kişisel algılamıştımkdkksdklfjsjf"

"Keyifsiz görünüyormuşsunuz bide merak ettim iyimisiniz?"

"Canınız sıkınsa dinlerim her türlü arkadaşlık ederim benim de sıkın zaten birkaç kadeh bişey içtim müsaitseniz beklerimmmmm!"

"Bu arada aman Gökalp ordaysa ona bişey demeyin ruh hastası o her şeye takar Gökçe bile onay vermişken o salağa ne oluyorsa..."

Aris, son mesajı okuduktan sonra bir süre ekrana boş gözlerle baktı. Ardından önce numaranın üzerine tıklayıp Şule'yi aramayı düşündü sonra bunun gereksizliğini fark edip vazgeçti. Yüzünde kaskatı bir tepkisiz oluşmuştu. Kulaklarında hep aynı cümle dönüyordu. *"Gökçe bile onay vermişken."* *"Gökçe bile onay vermişken."* *"Gökçe bile onay vermişken."* Araya birkaç kez Kerim'in de sesi karıştı. *"Sevgilim, ben dışarıda bekliyorum."* Sonra hastanede olanlar... 'Sen benden daha kötüsünü yapacaksın' dediğinde Gökçe'nin verdiği cevap... *"Yaptım bile."*

Aris'in halindeki tuhaflığı fark eden Adoni, "Yüzbaşım?" dedi o sırada. "Kimden gelmiş mesaj? Bir durum mu var?"

Aris, bakışlarını yerden kaldırmadan kadehinin kalanını tek dikişte içti. Kıracak gibi kavradığı bardağını masaya vurduğunda "Teğmen!" dedi, sert bir tonda. "Beni yalnız bırak."

"Yüzbaşım ne o-..."

"Adoni beni yalnız bırak, dedim!"

"Yüzb-..."

Aris, yumruğunu masaya vurdu. "Beni! Yalnız! Bırak!"

Adoni, direktmenin fayda etmeyeceğini anladı ve "Emredersiniz" diyerek sandalyeden kalktı. Aris'e kaygılı gözlerle bakarak adımlarını meyhaneden dışarı doğru atmaya başladığında, duruma geç olmadan müdahale etmesi gerektiğini düşündü. Zira gidişat ortadaydı ve Yüzbaşı'nın hali hiç de iyi sinyaller vermiyordu.

Son duble...

Saat, sokağa çıkma yasaklarının başladığı gece yarısına yaklaşırken müşteriler Adalı Meyhanesi'nden yavaş yavaş ayrılmıştı. Mekanın tenhalaşmasıyla kapanış hazırlığına geçen garsonlar ise Yüzbaşı Aris'in yanına pek yaklaşmadan görev dağılımına gittiler. Bir kısmı masalardaki servisleri topluyor, diğer kısmı ise boşalan masaları üst üste dizerek iç tarafa istifliyordu.

O sırada gecenin başından beri fonda usul usul çalan şarkılara Mendilimin Yeşili eklendi. Eski bir kayıttan, fasıl tarzında yükselen türkü, duvar dibinde son dublesini yuvarlayan Yüzbaşı Aris'in kulağına, 9 Eylül gecesinin hatıralarıyla birlikte gelmişti. Kollarını masaya dayamış, kadehini avuçları arasına sıkıştırmış olan Aris, gözlerini yerden hiç kaldırmadan, bir süre öylece türküyü dinledi.

"Mendilimin yeşili, aman aman... Ben kaybettim eşimi, aman aman..." Meyhaneden içeri girdiği anı hatırladı; beyaz elbiseyle verandada dikilen Gökçe'yi, havaya kalkan kadehleri...

"Al bu mendil sende, sende kalsın... Sil gözünün yaşını..." *Bir masanın iki ayrı ucunda birlikte söyledikleri türküyü hatırladı; Gökçe'nin peşinden mutfaka attığı adımları, elbisesine dolanan ellerini...*

"Aman doktor... Canım, kuzum doktor... Derdime bir çare..." *Dudaklarını öpmeye en çok yaklaştığı anı hatırladı; kulağına fısıldadığı sözleri ve sonra çalan bir marşla nasıl da allak bullak olduğunu...*

"Çaresiz dertlere düştüm, doktor bana bir çare..." İpi kopan boncuk perdeyi hatırladı; kopup ve dağılan bir sürü meseleyi, yüzüne inen tokatları, koridorda uzaklaşan Kerim ve Gökçe'yi ve birkaç satır mesajla payına düşen gerçekleri...

"Yüzbaşı?" Gökalp, gözlerini bir noktaya dikmiş, elinde tuttuğu kadehiyle dakikalardır hareketsiz halde oturan Aris'in karşısına dikildi o anda. "İyi misiniz siz?" Aris'ten cevap gelmeyince elindeki dosyayı masaya bıraktı. "Şunları müsait bir zamanda incelersiniz. Bizim ortaklıkla ilgili evrakları topladım ben. Uygun görmediğiniz bir madde varsa-..."

Aris, Gökalp'in sözünü tamamlamasına fırsat vermeden sandalyesinden kalktı. Başı hafifçe dönse de hala kendindeydi. Önce kadehinin dibindeki son rakıyı yudumladı, ardından Gökalp'in elinden kalemini alıp tek satırını bile okumadan ortaklık sözleşmesini imzaladı ve yüzüne anlamsız gözlerle bakan Gökalp'e tek kelime etmeden meyhanenin çıkışına doğru yürümeye başladı.

O anda telefonuna Şule'den bir mesaj daha geldi:

"Yüzbaşım geliyor musunuz ya da konum atın ben geleyim size hem evde bunaldım!"

Gökalp, saat gece yarısını gösterirken eve geldiğinde hane halkından uyanık olan tek kişi Gökçe'ydi. Terasın ışığının yandığını fark edince üst kata çıkmış ve kız kardeşini, omzuna sardığı bir battaniyeyle yerdeki minderlerin üzerinde otururken bulmuştu. "İyi misin?" diye sorduğunda, yarım ağızla aldığı "İyiyim" cevabının üzerinde ise çok durmadı Gökalp. Son yaşananlardan sonra Gökçe'nin kolay kolay toparlanamayacağını tahmin ediyordu.

O yüzden çok da ısrarcı olmadan "İyi bakalım" dedi. "Yatıyorum ben de..." Tam kapıdan çıkıyordu ki, "Ha, bu arada..."diyerek geri döndü. Elindeki dosyaları birkaç kez salladı. "Yüzbaşı'yla ortaklık işi tamam."

Gökçe, birden kafasını Gökalp'e çevirdi. "Ne?" dedi, şaşkın bir tonda. "Ne ara-... Görüştünüz mü?"

"Meyhaneye geldi bu gece. Gitmeden önce koydum evrakları önüne, tek satır bile okumadan imzaladı herif. Zaten... Tuhaftı hali. Bi' değışikti."

"Nasıl?" diye sordu Gökçe merakla. "Nasıl değışik?"

"Ne bileyim kızım işte... İyi görünmüyordu. Baya bi' içti. Küfeye döndü valla ama bana mısın demedi. Kalktı sonra çatır çutur yürüyüp gitti."

"Bir-... Bir şey demedi mi peki?"

Gökalp kaşlarını çatdı. "Ne diyecek?"

"Yok-... Hani dedin ya, iyi görünmüyordu diye-... Sordun mu sebebini diye-..."

"Sordum ama-..." dedi Gökalp sonra sustu. Sinirli bir tavırla, "Sana ne kızım?" diyerek tersledi kardeşini. "Sana ne oluyor? Sorgu memuru gibi vır vır vır!"

Gökçe panikle, "Bir şey olmuyor ya, ne olacak!" dedi. "Tamam, sormadık bir şey!" Oturduğu yerden kalktı ve abisinin yanından omzuna çarparak geçip teras kapısından çıktı. "Hayret bir şey... Kimseye de bir şey denmiyor bu evde..." diye söyleniyordu. "*Bana ne oluyormuş? Ne olacak bana!*"

Gökalp, kardeşinin arkasından bakakalırken bu gece payına düşenin, neden sadece bu olduğunu düşündü. *Afralı tafralı yürüyenlerin arkasından öylece bakmak*. Neyse ki elinde, sonunda nihayete eren bir sözleşme vardı da moral bulabiliyordu. Yüzbaşı'nın hiç bakmadan imzalayacağını bilse bazı maddelerde daha cüretkar olurdu. *Yazık olmuştu*.

Yüzbaşı Aris, eve geldiğinde Adoni henüz ortalarda yoktu. Yorgun adımlarla koridordan geçerken üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Son düğmeyi de çözdükten sonra gömleğini çıkarıp yere doğru rastgele fırlattı ve buzdolabından bir tane bira aldı. Birayı açtı, koltuğa oturdu, ayaklarını önündeki sehpa uzattı. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamasa da, şişesi henüz yarılanmamıştı ki kapı çaldı. İçkisini bıraktı, yerinden doğruldu ve yavaş adımlarla koridordan geçerek kapıyı açtı.

"İyi akşamlar..." dedi, kapının önünde dikilen kadın. "Sizi aradım ama açmayınca Teğmen Adoni'den aldım adresi-... Yani daha doğrusu, aslında ilk o şey dedi... Bana dedi ki-... Siz-..."

Aris, başını 'içeri gel' der gibi yana doğru eğerek kapıyı açınca kadın sustu ve eşikten içeri bir adım attı.

"Ya ben rahatsız ettiysem-..."

Aris, kapıyı kapatıp kadına döndü ve başını 'hayır' anlamında iki yana salladı.

"Öyleyse, tamam..." dedi kadın. "Hem benim çantamda şeyler vardı-... Onları da şey yapmış oluruz..."

Aris, o anda kadının elinden çantasını alıp yere bıraktı, ardından üstündeki monta uzandı ve onu da omzundan sıyırıp yerdeki çantanın yanına koydu. Önce koridorun ortasında birbirlerine bir süre baktılar sonra

kadın, "Alkollüsün sen..." diye mırıldandı. Bunu kendini mi yoksa onu mu durdurmak için söylediğinden emin değildi.

Aris başını salladı. "Doğru."

"Ben de biraz öyleyim aslında."

Aris, yine başını sallayıp "Doğru" dedi.

"Senin bir şeylere canın sıkkın..."

Yüzbaşı'dan bir onay daha geldi. "Doğru."

"Benim de bir şeylere canım sıkkın..."

Aris, kadının üzerindeki gömleği çözmeye başlarken "Doğru..." diye mırıldandı, tekrar.

"Gönül meselesi mi?"

Duyduğu soruyla birlikte ellerini kadının gömleğinden hızla geri çeken Aris, "Soru soracaksan, git" dedi, donuk bir tonda.

Kadın önce bir duraksadı sonra başını iki yana sallayarak ellerini Aris'in çıplak göğsüne yerleştirdi. "Hayır. Sorular umurumda değil ve beni asla bulmak istediğim cevaplara götürmüyor." Ardından giderek baygınlaşan gözlerle Aris'in dudaklarına uzandı ama Yüzbaşı kendini geri çekince beklediği karşılığı bulamadı.

Aris, o sırada yüzüne ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi bakan kadının hızlıca arkasını çevirdi ve bedenini sertçe kendine yasladı. Kollarını, kadının beline doladığında, parmakları biraz önce yarım bıraktığı düğmeleri yeniden çözmeye başlamıştı.

Düğmeler tamamen çözüldüğünde, artık ikisinin de soyunduğu şey, sadece giysileri değildi.

Üç gün sonra...

-25 Eylül

Adalı ailesinin yemek masasında bir süredir süren sessizliği ilk İsmet Başkan bozdu. Dirseklerini masaya dayamış, dalgın gözlerle oturan kızına dönerek "Gökçe..." dedi. "Seninle bir şey konuşmam lazım kızım."

Zira günlerdir evin içinde ruh gibi gezen kızına, ağzını açıp bir şey diyememişti İsmet. Süreyya'nın baskısıyla susmuş ve bu konuşmayı sürekli *daha doğru bir zamana* ertelemişti. Fakat görünen o ki, bu evde *daha doğru bir zaman* yoktu. Bu yüzden fazla uzatmadan meseleye çarçabuk giriş yaptı.

"Bir süre buradan uzaklaşmanı istiyorum. Sadece ben değil, annen de öyle düşünüyor. O yüzden ortak kararımız bu."

Gökçe, babasına ters bir bakış atarak "Anlamadım" dedi. "Neymiş o ortak kararınız?"

İsmet, elindeki çatal-bıçağı yavaşça tabağının kenarına bıraktı ve bakışlarını Süreyya'ya çevirdi. Karısının başını salladığını görünce, kararlarını Gökçe'ye tek cırpıda bildirdi.

"Avusturalya'ya, Süheyla teyzenin yanına gidiyorsun, kızım. Bir süre orada kalacaksın."

Gökçe, ellerini masaya vurarak hızla ayağa kalktı. "Ne?!"

Gökalp, ağzındaki lokmayı çevirirken "Duydun işte, kızım" dedi, sakın bir sesle. "Avusturalya yolcusu kalmasın... Ayrıca çok doğru bir karar olmuş bence."

"Siz ne diyorsunuz ya? Şaka mı bu?"

Süreyya, "Şaka olması gereken başka şeylerdi, Gökçeciğim" diyerek söze girdi. "Kaç gündür başına açtığın işler şaka olmalıydı... Üzgünüm. Bizi bu kararı almaya sen zorladın."

"Siz-... Siz hepiniz kafayı yemişsiniz!" diye bağırdı Gökçe. "Ne karar alması ne Avustralya'sı? Durduk yere nereden çıktı şimdi ya bu?"

Üçü birden sordu. "Durduk yere?"

Gökçe, sinirle "Durduk yere, evet!" dedi. "Ben kaç gündür evden dışarı adımımı bile atmadım! Kimseye, hiçbir şeye bulaşmadım! Neyin cezası şimdi bu?"

İsmet, "Sen ayarsızsın evladım" diye çıkıştı. Sesi de tavrı da gayet sakın ve kararlı görünüyordu. "Ben iki gün delirmeden durdun diye üçüncü günü riske atamam. Sürekli, *Gökçe acaba bugün başına hangi belaya açacak*, diye düşünmekten yorulduğum artık..."

"Baba!"

"Ayrıca kararı da yeni almadık zaten. Sana söylemek için biraz kendini toparla diye bekledik."

"Babaa!"

"Hem bu, öyle dediğin gibi ceza falan da değil. İnsan evladının kötülüğünü ister mi?"

"Babaaa!"

"Babası mabası yok!" dedi İsmet. Keskin bir çıkışla Gökçe'yi susturmuştu. "İşlemlerin tamamlanır tamamlanmaz Avustralya'ya gidiyorsun. Ben geri dönmeni uygun görene kadar da orada, teyzenin yanında kalacaksın."

"Yok öyle bir dava, baba! Çocuk muyum ben, benim arkamdan kararlar alıyorsunuz? Hükümler varıyorsunuz? Benim adıma ülkeler seçiyorsunuz?! Ben yirmi altı-... Hatta pardon, girdiğim yılı sayalım yirmi yedi yaşınday-..."

İsmet "Kırk da olsan, bir şey değişmeyecek Gökçe" diyerek araya girdi. "Avustralya'ya gidiyorsun. Nokta."

Gökçe sinirden gülmeye başladı. "Ya, ben sizinle neyi tartışıyorum ki? O kadar boş ki şu an bu konuşma... Nasıl gönderecekmışsınız beni acaba Avusturalya'ya? Şuradan vapura binip Kabatepe'ye gidemiyoruz ya hani? Yunan tahakkümü altında olduğumuzu unuttunuz mu Sayın Başkan?"

İsmet rahat bir tavırla, "Ha, onu hallettim ben" dedi. "Dün Yüzbaşı Aris'ten ricacı oldum. Sağ olsun kırmadı beni." Yere eğilerek çantasından çıkardığı ince bir dosyayı Gökçe'ye uzattı. "Adadan tahliyen konusunda hiçbir sıkıntı çıkarmayacak."

"Ne?" Gökçe, birden başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Duyduğuna inanmak istemese de elindeki dosya tam aksini söylüyordu. Yazılanlara şöyle bir göz attığında kağıtların sonunda Aris'in kaşe ve imzasını gördü. "Bu-... Burada yazan bu şey-... Yok, gerçek olamaz..."

Alay edercesine "Gerçek, gerçek" dedi, İsmet. "Bizzat yanımda imzaladı. Yırtıp atarsın diye on tane falan da kopyaya imza attı... Üzerine beni tebrik de etti... *Çok yerinde, hatta geç bile kalınmış bir karar*, dedi. Yani sen o kısmı, hiç kafana takma kızım."

"Aşağılık herif!" diye bağırdı Gökçe. Salonun içinde dört dönmeye başlamıştı. Pislik-... Bilerek yaptı! Bilerek yaptı! İnadına yaptı!"

"Valla niye yaptığı, neden yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor kızım. Düşün artık... Nasıl bir noktaya getirdiysen insanları, işgalci dediğin adamlarda ortak paydada buluşturdun bizi."

Gökçe başını iki yana salladı ve kelimelerini tane tane bastırarak "Ben! Hiçbir! Yere! Gitmiyorum!" dedi. Elindeki dosyayı büküp birkaç kez havada salladı. "Beni bu aptal kağıt parçasıyla hiçbir yere gönderemezsiniz! Ne siz-... Ne de o!" Sözlerinin ardından hızlı adımlarla koridora yöneldi ve askıdan ceketini aldığı gibi kendini evden dışarı attı.

İstikametinde Yunan Karargahı vardı.

Yüzbaşı Aris, akşam saat 5 gibi adadaki son durumu bildiren gün sonu raporunu Atina'ya göndermiş, karargahtan çıkmak üzere son hazırlıklarını yapıyordu ki kulağına koridordan gelen sesler takıldı.

"Bırakın beni!"

"Çekil!"

"Çekilin önümden!"

Aris, sesin Gökçe'ye ait olduğunu fark edince durumu anladı ve daha fazla uzatmadan kapıyı açıp "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Askerler izahat vermeye çalışırken Gökçe, aralarından sıyrıldı ve yüzüne üstenci bir tavırla bakan Aris'in karşısına dikildi. Büküttüğü dosyayı Yüzbaşı'nın göğsüne çarparak "Bu oluyor!" dedi. Mavi gözlerindeki öfke, üç günün sonunda yeniden muhatabıyla buluşmuştu. Dosyayı geri alıp adımlarını makam odasına doğru attığında ise Aris'in "Seni içeri davet etmedim" diyen sesini duydu. "Çık dışarı."

Birden eli, ayağı buz kesti Gökçe'nin. Böylesi soğuk bir tonlamayı ilk kez duymuştu ondan. Oysa beklediği bir şeydi bu. Adadan defeden odasından hayli hayli ederdi. Renk vermemeye çalışarak geri döndü ve odadan dışarı çıkıp kapının eşiğinde dikilen Aris'in karşısına geçti. "İyi! Burada konuşalım o zaman."

"Konuşacak bir şey yok."

"Ne demek yok?" Elindeki dosyayı Aris'in gözüne sokar gibi salladı. "Burada yazanları kabul etmemi mi bekliyorsun? Beni-... Beni sürgün ettiğin yazıyor ya burada! Sürgün! Siyasi mahkum muyum ben? Dalga geçer gibi 'Sürgünname' yazdırmışsın bir de üstüne!"

"Tek sorun buysa daha makul bir isim buluruz."

"Komik mı şimdi bu?" diye çıkıştı Gökçe. "Ya-... Ya sen ne hakla benim adıma böyle bir karar verebilirsin?!"

Aris "Kararı ben vermedim Gökçe Hanım" dedi, soğuk bir sesle. "Babanız verdi. Ben de gayet isabetli buldum."

Gökçe, sinirle gülerek "Anlıyorum" dedi. "O kadar iyi anlıyorum ki hem de..."

"Neyi anlıyormuşsun?"

"Bilerek yapıyorsun! İnadına yapıyorsun!"

Aris, kaşlarını kaldırarak "Öyle mi?" diye sordu.

Gökçe hızlı hızlı başını salladı. "Öyle!"

"Onu siz daha iyi bilirsiniz tabii..." dedi Aris, imalı bir tonla. "Bir şeyleri inadına yapmak konusunda sizden öğreneceğim çok şey var Gökçe Hanım... Ama maalesef ki şu an vaktim kısıtlı. Müsaadenizle..." Ardından odanın kapısını çekip adımlarını koridora doğru hızlandırdı.

"Yüzbaşı!" Gökçe de Aris'in peşinden yürümeye başladı. "Daha konuşacaklarım bitmedi!"

"Benim bitti."

Gökçe sinirden ayaklarını yere vurarak "Yüzbaşı!" diye tekrar bağırdı. Aris durmayınca "Atamamı istiyorum!" dedi, elindeki son kozu oynar gibi. "Gökçeada Dev-... İm-... İmr-... İmroz! İmroz Halk Hastanesine atamamı istiyorum!"

Aris önce bir duraksar gibi oldu sonra "Hiç gerek yok" dedi. "Kontenjanımız yeterli."

Gökçe adımlarını tekrar hızlandırırken dişlerinin arasından "Allah belanı versin senin!" diye fısıldadı. Aris, merdivenlere yönelince ise hızlı hızlı arkasından koşturdu. "Yüzbaşı! Çok tekrara düşmediniz mi acaba? Yine beni peşinizden koşturmak için yapıyorsunuz! Meyhane olayında da aynısını yaptınız!" Aris sözlerine cevap vermeden merdivenlerden inip zemin katın koridoruna gelmişti. Gökçe, o an bir kez daha "Yüzbaşı!" dedi. "Bi' bekler misiniz?"

Karargahın kapısından çıkarken "Acelem var!" diye cevap verdi, Aris. "Siz en iyisi o kağıtta yazanları kabullenin Gökçe Hanım... Kabullenmek, insana iyi geliyor."

Gökçe, Aris'in ardından kapıdan çıkarken "Ne kabulleneceğim-..." dedi ama devamını getiremedi. Bahçeye inen merdivenlerin başında attığı adımlar, o an birden durmuştu. Zira şimdi karşısında Aris'in *acelesini* görüyordu;

Motosikletin önünde bekleyen, arkası dönük bir kadını.

Aris, kadının yanına gittiğinde önce birbirlerine sarıldılar. *Üç günde üçüncü görüşmeleri*ydi bu. *Adoni'nin işgüzarlığının işe yaradığı ender durumlardan*dı. Kucaklaştıktan sonra Aris, elini motosikletin üzerine koyarak "Anlattığın kadar varmış..." dedi. "İstersen ben kullanayım?"

Kadın alınmış gibi iç çekti. "Aaa, çok ayıp Yüzbaşıcığım! Ben daha kimleri kimleri taşıdım arkamda... Güven bana. Atla hadi!"

Aris gülümseyerek "Göreceğiz bakalım" dedi ve kadının verdiği kaskı kafasına geçirip motosikletin arkasına bindi.

Saniyeler sonra motosiklet hareket ettiğinde Gökçe, ikisinin karargahın bahçesinden uzaklaşmasını, elinde tuttuğu sürgünnamesiyle izledi. Sürgün edilen kendisiydi ama manzarasından çekilen Aris olmuştu. Ve dahası motosiklettteki kadın... Birlikte ne saçma görünüyorlardı.

Yüzbaşı Aris'in Elif denen gazeteci kızla ne işi olurdu?

«——Από την Ίμβρος——»

Selam! Zor bir bölümde çıktık ama karakterlerin birbirine alan açması için gerekli hamlelerdi hepsi. Ve ileriki bölümler şu an çok daha heyecan dozu yüksek benim gözümde. Biliyorum, birkaç bölümdür biraz distopya evreninden koptuk ama kurgunun iskeletini oluşturacak olaylar zinciri bu zemine inşa edilecek. Az sabır (:

Soruları, had ve saygı sınırını aşan yorumlardan dolayı kaldırdım. Bu bölümde sorulan sorular, okurun "14'te gördükleri" üzerinden sorulmuştu ki, sanırım hiç gerek yokmuş. Zira 15. bölümde Gökçe'nin kaleminden pasajlar olacak ve Aris-Elif hattında yaşananlara dair flashbackler okuyacaksınız. Bunları düşünerek biraz beyin fırtınası olsun istemiştım ama üslup ve adap olmayınca o beyinden hiçbir fırtına çıkmıyor maalesef.

Neyse, kalan sağlar bizimdir :) Kendinize şimdiden köşe kapın;

15. bölümde görüşmek üzere!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Sizi çok seviyorum!

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

15. Bölüm: "Anlaştık"

★ BÖLÜMDEN BÖLÜME OY GRAFİĞİNDE DALGALANMALAR VAR. LÜTFEN, OYLAMAYI ATLADIĞINIZ BÖLÜM VARSA YILDIZA BASARAK İMROZLU'YA DESTEK OLUN! ★

Selamlar! BUGÜN 100 BİN OLDUK! ♡ Yolcuğumuz temmuzdan bu yana sürüyor ve ben her saniyesinden müthiş keyif alıyorum. Kesinlikle ayaklarımız yere basa basa büyüyoruz. Ama yeterli mi? Elbette değil. İmrozlu'yu kitapkurtlarına tavsiye ederek, ailemizin daha da genişlemesine katkı sağlarsanız beni çok çok çok mutlu edersiniz.

15. bölüm, yine bir geçiş bölümü olacak. Adım adım kırılma noktamıza doğru giderken keskin viraj öncesi bombeli bir geçiş diyelim... (: Bol bol yorumlarınızı bekliyorum! Her biri benim için çok değerli!

Çokça iyi ki, çokça siz! ♡

İTHAF:

İthafılar sana geliyor, kendince (: Sözünün eri olanların hastasıyız!

«——Από την Ίμβρος——»

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

Saniyeler sonra motosiklet hareket ettiğinde Gökçe, ikisinin karargahın bahçesinden uzaklaşmasını, elinde tuttuğu sürgünnamesiyle izledi. Sürgün edilen kendisiydi ama manzarasından çekilen Aris olmuştu. Ve dahası motosiklettaki kadın... Birlikte ne saçma görünüyorlardı.

Yüzbaşı Aris'in Elif denen gazeteci kızla ne işi olurdu?

Üç gün önce...

-22 Eylül

Şule'den gelen mesajları okuyan Aris, bakışlarını yerden kaldırmadan kadehinin kalanını tek dikişte içti. Kıracak gibi kavradığı bardağını masaya

vurduğunda "Teğmen!" dedi, sert bir tonda. "Beni yalnız bırak."

"Yüzbaşım ne o-..."

"Adoni beni yalnız bırak, dedim!"

"Yüzb-..."

Aris, yumruğunu masaya vurdu. "Beni! Yalnız! Bırak!"

Adoni, direktmenin fayda etmeyeceğini anladı ve "Emredersiniz" diyerek sandalyeden kalktı. Aris'e kaygılı gözlerle bakarak adımlarını meyhaneden dışarı doğru atmaya başladığında, duruma geç olmadan müdahale etmesi gerektiğini düşündü. Zira gidişat ortadaydı ve Yüzbaşı'nın hali hiç de iyi sinyaller vermiyordu.

Kafasında bu düşüncelerle mekandan çıkan Adoni, önce bir süre Kaleköy sahilde dolaştı sonra bir tekele uğrayıp üç şişe bira aldı ve kayalıklara doğru yürümeye başladı. Ama henüz üç-beş adım atmıştı ki, kulağına ağlama sesleri takıldı. Etrafa şöyle bir göz atınca, kayalıkların sol yanında bir kadın gördü. Elinde tuttuğu bira şişesini ikide bir kafasına dikeyiyor, içini çeke çeke ağlıyordu.

Adoni, kadına doğru yaklaştığında gördüğü simayı tanımakta gecikmedi. "Elif Hanım?" dedi, tedirgin bir tonda. "İyi misiniz siz?"

"Sence?" dedi Elif, sesi hıçkırıklarına karışırken. "Oradan bakınca nasıl görünüyor, Teğmen?"

Adoni, müsaade isteyerek Elif'in yanına oturdu. "Canınızı sıkan bir şey var, belli. Anlatmak isterseniz, vakit var bende?"

Elif önce pek oralı olmadı sonra birden daha fazla ağlamaya başladı. "Aşağılıklar!" dedi, sesi hıçkırıklarına karışırken. "Utanmadan hala birlikte geziyorlar!"

"Kimler?"

"Kimler olacak? Murat'la o Şule denen kaltak!"

"Murat?"

Elif burnunu çekerek "Nişanlım" dedi. "Yani-... Bu yaz Şule'yle basana kadar öyleydi! Bana yaşattıkları yetmezmiş gibi-... Bir de birlikte meyhaneye gitmişler bugün! Gözümün önünden gitmiyor halleri! Allah'ın belaları!" Elif, birkaç saat önce Adalı Meyhanesinin önünden geçerken Şule ve Murat'ı, içeri girerken görmüştü. O andan beri de kafasını toparlanamıyordu. "Herkes önüne bakıyor, herkes... Ben bakamıyorum. Üç ay geçti. Hala atamıyorum içimden. Sindiremiyorum. Zoruma gidiyor!"

Dakikalarca Elif anlattı, Adoni dinledi. Elif anlattı, Adoni'nin aklında farklı şeyler canlandı. Elif anlattı, Adoni 'acaba mı?' dedi ve Elif anlattı,

Adoni kafasındaki düşüncelere son şekli verdi. *Aris ve Elif birbirine iyi gelebilirdi.* Yüzbaşı'nın Gökçe'yle olma ihtimali yoktu. Ya da bir zamanlar varsa bile Aris, Direniş-39'u çökertirken Gökçe'yi bir nevi yem ederek bu ihtimali çürütmüştü. O günlerde Aris'i az uyarmamıştı Adoni. Bunun böyle olacağını biliyordu çünkü. Aris bir vursa Gökçe'nin bin vuracağını biliyordu. Geri dönüşü olmayan bir yoldu bu ve Yüzbaşı'nın bu rotada daha fazla ilerlemesi, kimseye zarardan başka bir şey getirmeyecekti. Oysa *'Biriyle olmamanın zıddı başka bir başkasıyla olmak değildir'* demişti Aris ama Yüzbaşı'nın vecizlerinden ziyade Türklerin bir atasözü vardı ki, bu duruma çok daha uygun görünüyordu. Neydi? Ortada çiviler vardı ve birbirlerini mi söküyorlardı?

Adoni, kafasında parçaları birleştirirken Elif "Ben artık gideyim" diye ayaklandı ve Teğmen'in eline çantasından çıkardığı bir USB bellek tutuşturdu. "Yüzbaşı'ya verecektim bugün bunu ama aradım, açmıyor telefonunu... İçinde yaptığım son arşiv derlemesi var. Dijitale güvenmediğim için böyle depoluyorum hepsini. Sen iletir misin kendisine?"

Adoni, hiç düşünmeden "Bence senin vermen daha doğru olur" dedi. "Yüzbaşı'nın da canı sıkındı bugün biraz... Adalı Meyhanesinde oturuyor. Uğrasana bi' yanına."

Elif "Yok, yok" diyerek itiraz etti. "O ikisini görürsem olay çıkartırım falan mekanda. Hiç gerek yok."

"Şule Hanım yoktu yalnız içeride. Muhtemelen erken ayrılmışlar. Siz bence bi' uğrayın oraya..."

Adoni'nin ısrarına anlam veremese de "İyi" dedi Elif. "Öyle olsun bakalım." Meyhane bulunduğu yere yakındı, üstelik Teğmen'in *'Yüzbaşı'nın canı sıkındı'* diye özellikle belirtmesi de dikkatini çekmişti, Elif'in. Adoni'yle tokalaşıp kayalıklardan inerek kordon şeridine çıktı ve Adalı Meyhanesi'ne doğru yürümeye başladı. Üç-beş dakika sonra mekandan içeri girdiğinde ise ortada Yüzbaşı Aris falan yoktu. Saat gece yarısına yaklaştığı için müşteriler ayrılmış, garsonlar masaları toplamaya başlamıştı.

Garsonlardan birini tanıyordu Elif. Adamı yanına çağırıp Aris'i sorduğunda, "Beş dakika önce çıktı" dedi adam. "Baya dertli görünüyordu. Koca 70'liği devirdi sonra bir asker geldi, bindi gitti onun aracına..."

"Yüzbaşım?" dedi, sürücü koltuğundaki asker. "Nereye bırakayım sizi?"

Arka koltukta oturan Aris'ten hiçbir cevap gelmedi. Elindeki telefonun ekranında hala Şule'den gelen son mesaj vardı. *"Yüzbaşım geliyor musunuz"*

ya da konum atın ben geleyim size hem evde bunaldım!" Bir üstte ise fitili ateşleyen o mesaj. *"Bu arada aman Gökalp ordaysa ona bişey demeyin ruh hastası o her şeye takar Gökçe bile onay vermişken o salağa ne oluyorsa..."* Aris, başına korkunç bir ağrı girdiğini hissetti o an. Gökçe'nin kendisini istememesi, hatta üzerine Kerim'le olması yetmemiş, bir de üstüne çöpçatanlığa mı başlamıştı bu kız? Üstelik Şule? Sözüm ona arkadaşı olan Şule? Bundan hiç rahatsızlık duymayacaktı demek ki... Gözünün önünde Şule'yle olmasını mı istiyordu? İyi. Olurdu. Çok da iyi olurdu. Umurunda mıydı? Hiç de değildi. Şule güzel kızdı. Adaya geldiği günden beri sürekli peşinde dolanıyordu zaten, şimdiye kadar neden görmezden gelmişti ki? Siksinlerdi etiği! Kimin umurundaydı? *Biriyle olmamanın zıddı, başka biriyle olmak değilmişmiş!* Palavra! Ne zamandan beri böyle romantik laflar eder olmuştu? Bu ada Aris'in tabiatını değiştirmişti. Hem de ne için? Önüne ördüğü koca bir istinat duvarının tepesinden yüzüne nefretle bakan fevri, dengesiz, akli beş karış havada, asi bir Türk kızı için mi? Türklerden yeterince şamar yemediği için mi? Hiç akıllanmadığı için mi?

Aris kendiyle hesaplaşırken, askerin bir kez daha "Yüzbaşım?" dediğini duydu ama adamın soruyu yinelemesine fırsat vermedi. Ölçüp tarttığı ona yetmişti. "Merkeze!" dedi, sesine yerleşen hırsıyla. "Şule Hanım'ın evine!"

Elif, meyhaneden iki şişe bira alarak çıkmış ve hemen karşıdaki banka oturarak içmeye başlamıştı. Saate baktığında neredeyse gece yarısı olduğunu gördü. Yasaklar birazdan başlayacaktı ama umurunda bile değildi. Eve gitmek istemiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Aklına, önce Adoni'nin sonra biraz önceki garsonun Yüzbaşı Aris'le ilgili söylediği sözler geldi. Niye canı sıkındı acaba? Körkütük içecek kadar neyi dert edinmişti? Birden saçma sapan fikirler doluştu zihnine. "Saçmalama Elif!" dedi. Sonra biraz daha içti ve yine "Saçmalama Elif!" dedi. Ancak ikinci şişeyi yarılادığında kendiyle aynı fikirde değildi. Nesi saçmaydı bunun? Arar, lojmanlardaki dairesini öğrenir ve gidip USB'yi şimdi verirdi. Hem yalnız kalmamış olurdu hem belki sohbet ederlerdi hem de... Kimi kandırıyordu ki? Yüzbaşı Aris çekici bir adamdı ve Elif'in aklına dağıtmaya, odağını değiştirmeye her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Eline telefonunu aldı ve Aris'i aradı. *Cevap yoktu.* Bir kere daha aradı. *Yine cevap yoktu.* Sonunda Teğmen Adoni'yi aradı ve "Adoni!" dedi, çekimser bir sesle. "Yüzbaşı'yı meyhanede bulamadım. Lojmanlardaki adresini verir misin?"

Araç, Şule'nin evinin önünde durduğunda "Yüzbaşım?" dedi, asker. "Geldik."

Fakat Aris olduğu yerden hala kıınıldamış değildi. Eli birkaç kez arabanın kapısına gitti, geldi, gitti, geldi. Aynı gelgitler zihninde de vardı. *Şule'yle olmak, tek gecelik bile olsa, Şule'yle olmak? Gökçe'nin arkadaşıyla olmak...* İçini rahatsız eden saçma his yine devreye girmiş ve kafasındaki o her ucu başka bir çelişkiye çıkan çarkı bir kez daha çevirmeye başlamıştı.

Çark döndü, Aris'in eli arabanın kapısına gitti, çark tekrar döndü ve eli yeniden kapıdan geri çekildi. Dilinden bir küfür savurdu ve derin bir nefes vererek arkasına yaslandığında "Lojmanlara..." dedi, sönük bir sesle. "Lojmanlara dönelim asker."

Yüzbaşı Aris, eve geldiğinde Adoni henüz ortalarda yoktu. Yorgun adımlarla koridordan geçerken üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Son düğmeyi de çözdükten sonra gömleğini çıkarıp yere doğru rastgele fırlattı ve buzdolabından bir tane bira aldı. Birayı açtı, koltuğa oturdu, ayaklarını önündeki sehpa uzattı. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamasa da, şişesi henüz yarılanmamıştı ki kapı çaldı. İçkisini bıraktı, yerinden doğruldu ve yavaş adımlarla koridordan geçerek kapıyı açtı.

"İyi akşamlar..." dedi, kapının önünde dikilen Elif. "Sizi aradım ama açmayınca Teğmen Adoni'den aldım adresi-... Yani daha doğrusu, aslında ilk o şey dedi... Bana dedi ki-... Siz-..."

Aris, başını 'içeri gel' der gibi yana doğru eğerek kapıyı açınca Elif sustu ve eşikten içeri bir adım attı.

"Ya ben rahatsız ettiysem-..."

Aris, kapıyı kapatıp kadına döndü ve başını 'hayır' anlamında iki yana salladı.

"Öyleyse, tamam..." dedi Elif. "Hem benim çantamda şeyler vardı-... Onları da şey yapmış oluruz..."

Aris, o anda Elif'in elinden çantasını alıp yere bıraktı, ardından üstündeki monta uzandı ve onu da omzundan sıyrıp yerdeki çantanın yanına koydu. Önce koridorun ortasında birbirlerine bir süre baktılar sonra Elif, "Alkollüsün sen..." diye mırıldandı. Bunu kendini mi yoksa onu mu durdurmak için söylediğinden emin değildi.

Aris başını salladı. "Doğru."

"Ben de biraz öyleyim aslında."

Aris, yine başını sallayıp "Doğru" dedi.

"Senin bir şeylere canın sikkın..."

Yüzbaşı'dan bir onay daha geldi. "Doğru."

"Benim de bir şeylere canım sikkın..."

Aris, Elif'in üzerindeki gömleği çözmeye başlarken "Doğru..." diye mırıldandı tekrar.

"Gönül meselesi mi?"

Duyduğu soruyla birlikte ellerini kadının gömleğinden hızla geri çeken Aris, "Soru soracaksan, git" dedi, donuk bir tonda.

Elif önce bir duraksadı sonra başını iki yana sallayarak ellerini Aris'in çıplak göğsüne yerleştirdi. "Hayır. Sorular umurumda değil ve beni asla bulmak istediğim cevaplara götürmüyor." Ardından giderek baygınlaşan gözlerle Aris'in dudaklarına uzandı ama Yüzbaşı kendini geri çekince beklediği karşılığı bulamadı.

Aris, o sırada yüzüne ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi bakan Elif'in hızlıca arkasını çevirdi ve bedenini sertçe kendine yasladı. Kollarını, kadının beline doladığında, parmakları biraz önce yarım bıraktığı düğmeleri yeniden çözmeye başlamıştı.

Düğmeler tamamen çözüldüğünde, artık ikisinin de soyunduğu şey, sadece giysileri değildi.

Alkolün uyuşturduğu zihinler de tıpkı iliğinden boşalan o düğmeler gibi, bağlı olduğu illüzyondan soyunmak üzereydi...

Aris, Elif'in gömleğini zemine bıraktıktan sonra iki eliyle kadının kollarını kavrayıp başını boynuna gömdü. Birlikte yatak odasına doğru yürümeye başladıklarında dudakları, Elif'in boynunda aceleci bir gezintiye çıkmıştı.

Çok geçmeden kapının eşiğine kadar geldiler. İçeriye doğru attıkları ilk adımda ise Aris, Elifi arkası dönük halde odanın duvarına yasladı. Yüzü, aniden soğuk duvara değen Elif, "Yavaş" diye fısıldadı o anda.

Aris, Elifi duymamıştı bile. Gözlerini kapatmış, ellerini kadının kollarına sımsıkı kenetlemiş ve gövdesini tüm ağırlığıyla sırtına yaslamıştı. Saniyeler sonra canının acımaya başladığını hisseden Elif "Ellerini gevşet" diye mırıldandı soluk soluğa. Aris'ten cevap gelmeyince "Hey" dedi. "Aris?"

Aris, birden ellerini gevşetip kadının kollarını bıraktı. Gözleri hala kapalıyken bu kez Elif'in belinden kavradı ve yüzünde oluşan gülümsemeye kadının kulağına fısıldayarak cevap verdi. "Gökçe..."

Elif hızla önünü döndü o an. "Hop, hop, hop!"

Gözlerini, illüzyondan gerçeklere açan Aris, "Ne?" dedi, şaşırarak. Elif'in neden kollarının arasından çekildiğini anlayamamıştı.

Kadın, Aris'in yüzüne hayretle bakıyordu. "Sen-... Sen az önce bana ne dediğinin farkında mısın?"

"Bir şey demedim..."

"Dedin. Bana 'Gökçe' dedin."

Aris allak bullak oldu. "Ne-... Saç-... Saçmalama..."

"Saçmalamıyorum. 'Gökçe' dedin bana."

"De-demedim-... Deme-...dim-..." Aris sendeleyerek birkaç adım geri çıktığında sırtı yatak odasının kapısına çarptı. Elini alnına dayayıp biraz soluklandı. Sonra gözleri birden kocaman açıldı ve "Dedim!" diye fısıldadı, dişlerinin arasından. "Gamóto!"

Elif, hızlı adımlarla koridora giderek yerden gömleğini alıp üzerine geçirdi. "Anlaşıldı" dediğinde, sesine ironik bir ton yerleştirmişti. "Gönül meselesinin adı belli oldu. Gökçe, ha?"

Aris, panikle başını iki yana salladı. "Bak, Gökçe-... Elif! Gamóto! Ben-... O anlamda..." Elif birden kahkaha atınca "Ochi!" dedi, sinirle. "Gamísou! Gerçekten, o an-..."

"Yüzbaşı!" dedi Elif, gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Biran var mı ya?"

"Ne-..."

"Biran, biran?"

"Var da-..." Aris temkinli adımlarla Elif'in yanına geldi. "Ben, az önce-..."

"Siktir et!" dedi Elif, kelimesinin son harfini uzatarak. Mutfağa gitti ve buzdolabından iki bira çıkarttı. Koridora geldiğinde biralardan birini Aris'in eline tutuşturup şişesini hızlıca tokuşturdu. İçkisinden ilk yudumu aldıktan sonra hayıflanır gibi konuştu. "Murat'ı, yani eski nişanlımı, o kızla bastıktan sonra... Onları öyle o gün gördüm ya... Koymuyor artık hiçbir şey. Yani, takma kafana. Sorun yok."

Aris, Elif'le aynı fikirde değildi. Ona karşı mahcup kendine karşı öfkeli hissediyordu. Nasıl olmuştu bu? Gözlerini kapattığında hayalinde Semadirek'te bir tekne canlandığı için mi? Burnu, kadının boynunda buram buram kokan frezyalar aradığı için mi? Fakat bu korkunç derecede yanlıştı. "Elif-..." dedi o an, zayıf bir sesle. "Ben-... Ben sana o amaçla yaklaşmadım. Sana yemin ederim-... Ben böyle olacağını bilmiyordum. Bu-... Bu başıma ilk kez geliyor benim..."

Elif, birasından bir yudum daha alarak koltuğa oturdu ve alaycı bir tavırla "İlk kez mi biriyle sevişmeye çalışırken başka bir kadının ismini söyledin?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Aris, keskin bir şekilde. "Yani, evet! Ama-..." Elif'in yanına oturduğunda sıkıntılı bir nefes verdi. "Yani... Daha önce hiç bu durumda olmadım ki... Daha önce hiç-... Hiç... Aklımda başka bir kadın varken başka bir kadınla olmadım ki... O yüzden şu an tahlil edemiyorum bunu. Bana-... Bana çok yabancı bu. Bu-..."

"Aşk mı?"

Aris güldü. "Ben inanmam oyle şeylere."

"Neye inanırsın peki? İnkara mı?"

"İnkâr değil bu!" diye itiraz etti Aris. "Sadece... Tanımlamaya çalışıyorum. Yani-... Çalışıyordum. Artık gerek yok. Gökçe başkasıyla birlikte. Tanımlanın bir manası da kalmadı."

Elif "Az önce tanımladın bence" dedi, imalı bir tavırla. Aris, ne dediğini anlamak ister gibi yüzüne bakınca, onu taklit ederek "Gökçe..." diye mırıldandı. "Başkan'ın kızı ha? Asi takımından bi' de... Nasıl oldu o iş? Ne ara oldu? Ben de gazeteciyim diye gezerim ortada... Saman altından ne sular yürümüş."

Aris kaşlarını çatı. "Ne demek o?"

"Deyim, deyim... Yani, hiç fark etmedim diyorum. Bi' de yani, kırk yıl düşünsem aklıma gelmez. İkiniz..."

"İkimiz diye bir şey yok."

"O halinden belli zaten" dedi Elif, gülerek. "Gidip en olamazını bulmuşsun sen de, Yüzbaşı... E, nasıl oldu peki?" Aris'in, soruyla birlikte başını diğer tarafa çevirip sustuğunu görünce "İyi, tamam, ısrar yok" dedi ve tekrar kıs kıs gülmeye başladı. "Ama yani... Gökçe Adalı... Kızın ismi bile sana karşı be Yüzbaşıcığım... Sen neyin içine düştün böyle?"

Aris, sinirle ayağa kalktı. "En iyisi ben seni yolcu edeyim!"

Elif, "Tamam, sustum!" dedi. Ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırmıştı. "Sadece şaşırdım işte, anla yani... Kim duysa şaşıır." Aris tekrar yüzüne ters ters bakınca "Ha, yok!" diye ekledi. "Ben ağzımı açmam kimseye, merak etme. Aramızda sır."

"Ortada-... Ortada sır olacak bir şey yok. Çünkü zaten bir şey yok. Ve olmayacak da. Oyle o an ağzımdan adı çıktı diye, aklımdan her ne geçiyorsa-..."

"Sakin, sakin..." diyerek araya girdi Elif. "Aklımdan bir şey geçtiği yok... Hem beni ne ilgilendirir? Çok da tanımam etmem zaten kendisini... Şule şeyinin kankası olduğunu biliyorum ama... İkisi ne alaka, onu da yıllardır çözebilmiş değilim." Sonra güldü. "Yalnız... Şaşırdım, ettim diyorum da, aslında çarpılman normal... Hakkını vermek lazım, güzel kız şimdi. Baya güzel kız. Hele gözler? Fena..."

Aris iç çekti. "Ya... Oraya hiç girme."

"Tamam... O zaman sana bir itiraf; lisede biraz gıcık olurdum ben buna... Aman aman bi' tanışıklığımız da yoktu gerçi, farklı liselerdeydik zaten ama... Kız her şeye atladığı için mecbur tanıyoruz bir yerde. Görsen, nasıl hırslı... Deli gibi böyle. Nerede hangi yarış var, nerede neyin turnuvası var... Her şeyin içinde. Bir kere yüzme yarışlarına katılmıştı; ikinci oldu diye madalyayı yere atıp basıp gitti törenden... Üzüntünden hasta olup üç gün okula gitmemiş. Yani... Şule'ye laf ediyorum ama ondan başkası da katlanmıyordu Gökçe'ye... Sonrasını bilmiyorum tabii, belki değişmiştir."

Aris, dudağının kenarına konan tebessümle başını iki yana salladı. "Hala aynı. Her şeyde iddialı, her şeyde *derecesi var*... Hep bir yarışın, bir kavganın, bir kovalamacanın içinde. Kimse düşmese peşine, kendi kovalıyor kendini..." Birasından bir yudum alıp meraklı gözlerle Elife döndü. "Başka-... Başka nasıl biriydi peki? Yani-... Şey, Rum bir çocuktan bahsediyor..."

Elif'in kakhahasıyla Aris'in sözü yarım kaldı. "Yok yok... Valla ateşlerden dönmüşüm ben!"

"Anlamadım?"

"İyi ki sevişmemişiz diyorum!" dedi Elif, pat diye. Bira şişesini öne doğru uzatarak Aris'in elindeki şişeye tokuşturdu. "Şu meraklı hallerine falan bakarsak, sen olmuşsun zaten, orası belli. Ama ne bileyim, Gökçe'de de içten içe bir şeyler varsa... Cıks. Ben o kızı karşıma alamazdım. Kankası da Şule... Üçümüz paket olur, gözümüzü nezarette açardık herhalde."

Aris, sesli bir nefes vererek "Yok oyle bir şey" dedi. "Ne içten içe ne başka turlü... Olmadığını çok net şekilde ispatladı bugün." Gözünün önüne Kerim'le ikisi gelince bir kez daha yüzü düştü. Sonra Şule'nin attığı mesajlar, kafasında birleşen anlamlar... Hepsinin vardığı sonuç ortadaydı. "Neyse... Bu konuyu kapatalım mı artık?" O sırada Elif tekrar gülmeye başlayınca Aris, sitemle "Yine ne var?" diye sordu.

"Hiç... Bir şey yok. Düşündüm sadece öyle bi'. Ben mevzunun böyle derin olduğunu bilsem gelemezdim herhalde buraya. Yolda bin kere

dönmek istedim zaten, bir yandan da kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı... Saçma sapan bir sürü şey geçti aklımdan... Cevap arayan sorular..." Küçük bir kahkaha daha attı. "*İşgalci adamın evine mi gidilir*'den *'sünnetsizse nasıl olur'*a kadar düşündüm..."

Aris, içtiği birayı zor yuttu. "Sonuncusunun cevabını öğrenemeyeceksin gibi duruyor..."

"Adını doğrulttukların düşünsün, bana ne?" dedi Elif, sırtarak. "Zaten bir dünya tereddütle boğuştum. Bir de ona kafa yoramam..."

"Tereddutler?"

Elif, "Hı hı..." diyerek başını salladı. "İlk tereddüdü, seni öyle yarı çıplak kapıda görünce ettim." Elini yumruk yapıp Aris'in omzuna vurdu. "Fena parça değilsin be, Yüzbaşı... Dedim, *'Elif, adam hot! Ya kapılırsan kızım?'* Sonra... İkinci tereddüdü beni öpmediğinde ettim. Dedim, *'Ooo, dur bakalım! Mevzu taze.'* Eh... Üçüncüyü edemedim de, yardıma yetiştin neyse ki... Bir USB nelere mal oldu..."

"USB mi?"

"Aynen." Elif ayağa kalkıp koridora gitti. Yerden çantasını aldı ve çantanın iç cebinden çıkardığı USB bellekle geri geldi. Belleği Aris'in avcuna bırakırken "Buradan çıktı aslında konu" dedi. "Adoni'yle karşılaştık kordonda. Bunu sana vermesini rica ettim. *O da sen ver*, deyince... Sonrası spontane gelişti." Koltuğa oturdu ve birasından bir yudum daha alıp göz ucuyla USB'yi işaret etti. "İçinde arşiv derlemesinin son kayıtları var. Şu radyolu psikopatla ilgili..."

"İnceleyeceğim hepsini... Gözune çarpan bir şey var mı peki?"

Elif başını iki yana salladı. "Gözüme çarpan bir şey yok ama... Aklıma gelen bir şey var." Aris'in meraklı gözlerini üzerinde hissedince "Bir plan" diye ekledi. "Aslında birkaç gündür kafamda dönüyordu. Kabul, biraz riskli... Ama işe yarayabilir. Eğer beni korursanız bence üstesinden gelebiliriz."

Aris, bira şişesini sehpanın üzerine bırakıp kuşkulu gözlerle Elif'e baktı. "Ne geçiyor aklından?"

"Anlatacağım" dedi Elif. "Ama önce..." Elindeki boş şişeyi işaret etti. "Bir tane daha biraya ihtiyacım var."

Aris, başıyla Elif'i onayladı ve kalkıp bira getirdi. Böylece gece, bir kez daha keskin bir viraja girmiş oldu. Elif, antika radyolu adamı tuzağa çekeceğini düşündüğü planın detaylarını anlattıkça Aris'in yüzü asılıyordu. Zira 'biraz riskli' diyerek anlattığı plan, intihara teşebbüsün ta kendisiydi.

Elif, adamla ilgili tüm bildiklerini ifşa etmekten söz ediyordu. Gazetede bununla ilgili bir yazı kaleme alacak ve 15 Ağustos Meryem Ana Panayırı saldırısındaki kayıp failin hala adada olduğunu, sürekli kılık değiştirdiğini ve ada halkını manipüle ederek Rum ve Türkleri birbirine düşürdüğünü yazacaktı. Tabii, en can alıcı kısmı ise bundan sonrasıydı...

Büyük bir heyecan içinde "Elimdeki arşivlerden bahsedeceğim!" dedi Elif. "Eski görüntüleri taradığımı, tüm eşleşmeleri takip ettiğimi ve şüphelendiğim bir eşkal olduğunu yazacağım. Ve haliyle benim peşime düşecek-..."

"Oldürmek için!" diyerek araya girdi Aris.

"Ya bir şey olmaz, korursunuz o zaman beni!"

"Elif... Çok riskli... Bu şekilde olmaz."

"Ne şekilde olacak o zaman?"

Aris'in yüzünde kararlı bir ifade oluştu. "Benim söyleyeceğim şekilde..."

"Dinliyorum?"

Bu konunun üzerinde uzun zamandır düşünüyordu Aris. Aklından geçen planın bir kısmı, Elif'in ortaya attığı fikirle örtüşse de, böylesi karmaşık bir meseleyi kafaların zum olduğu bir gecede masaya yatırmak istemedi. "Henüz netleştirmedim" dedi, bakışları kelimesinin sağlamasını alır gibi dalgındı. "Ama bunu kimseyi açık hedef haline getirmeden çözeceğim. Sen gazetede şimdilik hiçbir şey yazma..."

Elif, başını sallayarak "Anlaştık" diye cevap verdi. "Ben her türlü işbirliğine varım. Yeter ki o şerefsiz yakalansın..."

Bunun üzerine başka da bir şey konuşmadılar o gece. Çok geçmeden Elif, bir bira daha içip oturduğu koltukta sızdı. Aris ise yatak odasına geçerek yatağına öylece uzandı. Ellerini başının altına yerleştirip bakışlarını tavana diktiğinde gün boyu yaşanan her şey, gözünün önünden tek tek geçmeye başladı.

Bir hastane odası ve koridorda uzaklaşan iki kişi, bir rakı masası ve birkaç mesaj, kapıda beliren bir kadın ve dudaklarından dökülen tek bir kelime... Ne öngörülemez bir gündü... Sabah Gökçe'nin gözlerine bakarken bir stetoskopun ucunda çarpan kalbi, saatler sonra yeniden aynı ritimle vurduğunda bu kez onun ismini söylemişti:

"Gökçe..."

Sonra aklına Elif'le olan konuşması geldi.

"Aşk mı?"

"Ben inanmam öyle şeylere..."

"Neye inanırsın peki? İnkara mı?"

Artık alkolün uyuşturduğu zihni, bağlı olduğu illüzyondan büsbütün soyunmuştu. Şimdi, tehlike çanlarının sesini çok daha iyi duyuyordu. Gökçe... Basit bir sevişmenin orta yerine kabus gibi çöken, Aris'e başka bir kadının boynunda frezya kokuları aratan Gökçe... Bu adalı kız, aklında sandığından daha fazla yer etmişti. Önünü alamazsa, bağışıklık sistemini vuran apansız bir hastalık gibi içinde yayılmaya devam edecekti. Üstelik artık yanında ikincil sendrom olarak Kerim de vardı. Bu, katlanılabilir bir şey değildi Aris için. İkisini yan yana görmek... Daha rahatsız edici bir şey hayal edemiyordu. Bundan kurtulmalıydı. Böyle hissetmekten kurtulmalıydı.

Gökçe'den kurtulmalıydı.

Yüzbaşı Aris, sonraki üç gün boyunca antika radyolu adamla ilgili kafasındaki planı yavaş yavaş şekillendirirken Gökçe'den kurtulmak için ise çaba göstermesine gerek kalmadı. Bir sonraki gün karargaha gelen İsmet Başkan, bu fırsatı eline altın tepside sunmuştu.

Kızının sürekli başını belaya soktuğunu, tüm aile fertlerini üzdüğünü, binbir nasihate, hatta musibete rağmen akıllanmadığını, özellikle son yaptığı hareketin kabul edilemez olduğunu, kimsenin bu adanın yönetiminden sorumlu bir kişiye silah çekemeyeceğini ve bunun affedilemez olduğunu söyleyerek "Gökçe'yi Avusturalya'ya göndermek istiyorum" demiş ve Aris'ten icazet istemişti.

Aris'in İsmet'e cevap vermesi on saniyesini aldı. *On saniye.* İmroz'a ayak bastığı günden beri Gökçe'yle yaşadığı her şeyi tüm o on saniyenin içine sığdırdı. Yaşadıklarını sığdırdı, hissettiklerini dışarıda bıraktı. Böylece yirmi dört gün önce kafasının nasıl çalıştığını yeniden hatırlamaya başladı. Hep yaptığı bir şeydi bu. *Basit bir eleme.* Olması ve olmaması gerekenleri mantığının süzgecinden hızlıcaelediğinde İsmet'e verdiği cevap "Son derece isabetli bir karar" demek oldu.

Gökçe'den kurtulmak için son derece isabetli ve son derece bencil bir karar.

Sürgün.

Girişlerin ve çıkışların yalnızca ticari amaçlar dahilinde sınırlandırıldığı İmroz adasından özel izinle tahliye...

Sürgünname:

Adı Soyadı: Gökçe Adalı

Cinsiyeti: Kadın

Doğum Tarihi: 07.08.12

Anne Adı: Süreyya

Baba Adı: İsmet

Sürgün Sebebi: İmroz İlçe İstihdam Kurulu Kararlarını defaatle ihlal, kanunlara aykırı hareketler, KOT askerlerine muhalefet, sosyal birliğe ve düzene karşı isyan.

Karar Veren Yetkili: İmroz Karargah Komutanı ve Yunanistan Kot Birimi Ekip Lideri Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos.

Tarih: 24.09.2039

★•—————◇•★•◇—————•★

Şimdi...

25 Eylül 2039 - Gökçeada

Saniyeler sonra motosiklet hareket ettiğinde Gökçe, ikisinin karargahın bahçesinden uzaklaşmasını, elinde tuttuğu sürgünnamesiyle izledi. Sürgün edilen kendisiydi ama manzarasından çekilen Aris olmuştu. Ve dahası motosikletteki kadın... Birlikte ne saçma görünüyorlardı.

Yüzbaşı Aris'in Elif denen gazeteci kızla ne işi olurdu?

Cevabı henüz Elif'in kendisi de bilmiyordu. Üç günde, üçüncü buluşmalarıydı bu fakat Aris hala plana dair hiçbir şeyden bahsetmemişti. Motosiklet ana caddeye çıktığında Elif, kaskının içinden bağırarak "Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordu o an. "Ama yine fark etmez, deme bana!"

Aris, gülererek "Fark etmez!" diye bağırdı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, anlamıyorum ki!"

"Anlarsın yakında, az kaldı!"

"O değil de! Seninki çok fena bakıyordu arkadan bize!"

"Surdüm onu İmroz'dan, ondandır!"

"Ne yaptın?!"

"Surdüm!"

"İyi halt ettin!"

Aris, keyifsiz bir sesle "Haltı eden o!" dedi. "Sen önüne bak!"

"Emredersiniz!"

Gökçe, karargahtan ayrıldığından beri pek kendinde değildi. Onu adadan sürüp motor tepelerinde fink atan Yüzbaşı Aris'ten bir kez daha nefret

etmişti. Üzerine bir de bu halle, günlerdir *görüşelim görüşelim* diye tutturan Kerim'le buluşmuş, yaşananları ona özetlemekle uğraşmıştı.

Sürgün kararını öğrenen Kerim'i zapt etmek ise en zoruydu. Deliye dönen Üsteğmen, "Ben Yüzbaşı'yla konuşacağım!" diye direktmiş, "Böyle bir şey yapmaya hakkı yok!" demişti.

Oysa Gökçe bunun hakla değil, güçle ilgisi olduğunu çok iyi biliyordu. Aris, gücünü kabul ettirme derdindeydi. Başından beri her şey bununla ilgili değil miydi zaten? Onun gücünü kabul etmediği için yaşanmıştı her şey. Ona karşı kurduğu baraj, oluşturduğu direnç ya da adı her neyse... Gökçe, Aris'in otoritesini sarmıştı. Ve kudretinden sual olunan her megaloman gibi Aris de bunun aksini ispat etmenin derdine düşmüştü. Gücünü kabul ettirmek, kararlarını kabul ettirmek, varlığını kabul ettirmek, kendini kabul ettirmek... Her şey bununla ilgiliydi. Kalbine dayalı bir namlunun ucunda dudaklarına kondurduğu teklifsiz bir öpücük bile... Zira böyle büyük bir haşmet, her koşulda kabul görmeli, reddedilmemeliydi. Bunun meali buydu. Günlerdir, içinde insani hisler varmış gibi dayattığı onca şey, büsbütün zorbalık ve onay ihtiyacından ibaretti. Aptal mı sanıyordu Gökçe'yi? Bunu göremeyeceğini mi düşünmüştü sahiden? Neyse ki rüzgar tersine dönünce gerçek yüzü de ortaya çıkmıştı. Kabul gören kendisi değil, Kerim olduğu için apaçık terör estiriyordu. Önce hastane odasını dağıtmış sonra sürgün belgesini imzalamış, en sonunda da o iflah olmaz güç gösterisi için başka bir Türk kızı bulmuştu. Yalnız bu kez isabetli bir tercih olmuştu. Sırta sırta *yüzbaşıcığım yüzbaşıcığım* diye etrafında dolanan o ahmak kızla motosiklet tepelerinden inemesinlerdi inşallah. Tabii, önce bi' Semadirek turu yapmaları gerekirdi. Yüzbaşı böyle büyük prodüksiyonlu göz boyamaları çok severdi. Bir de kızı mitolojik bir tanrıya da benzetti miydi, tamam... Sonra kim tutardı Yüzbaşı Aris'i? Allah da bu adamın belasını versindi!

"Gökçe abla?"

Gökçe'nin içindeki sinir harbini bölen ses, Ezgi'ye aitti. Kerim'in yanından ayrıldıktan sonra sözde eve gitmek için motosikletine atlamış ama son anda Ezgi'yi görmeye karar verip rotasını lojmanlara çevirmişti.

Ezgi, kapının eşiğinde çatık kaşlarıyla dikilen Gökçe'ye hayret dolu gözlerle bakarak "Hayırdır? Bir şey mi oldu?" diye sordu. Gökçe, çantasından çıkardığı sürgannameyi kızın eline tutuşturup tek kelime etmeden içeri girdi. Kapıyı kapatıp koridorda yürümeye başlarken kağıdı inceleyen Ezgi, yazılanları okuyunca "Bu ne?" dedi, dumura uğramış gibi. "Bu-... Nasıl ya? Ciddi misin sen?"

"Sence?"

"Nereden çıktı peki birden?"

Gökçe, öfkeden yerinde duramıyordu. "Babam istemiş, o... O herif de memnuniyetle onaylamış! Yok, her şeyin altından ben çıkıyormuşum da, yok rahat durmuyormuşum da... Tabii, eğsem başımı! Kapasam çenemi! Ortalarda..." Sesini birkaç ton inceltti. "*Yüzbaşıcığım, yüzbaşıcığım* diye gezsem o zaman sorun olmazdı!"

"Ne?"

"Yok bir şey!"

"E ne yapacaksın peki şimdi? Nereye gideceksin?"

"Gitmeyeceğim tabii ki hiçbir yere!" diye itiraz etti Gökçe. "Babam tutturdu Avustralya'ya, teyzenin yanına gideceksin diye ama anca rüyalarında görü-..." Sözüünü bitiremeden Nisi'yi gördü. "Kızım!" dedi, yere eğilerek. "Ne kadar büyümüşsün sen!" Nisi, paytak paytak yürüyüp Gökçe'nin ayaklarına dolanmaya başladı. "Gel bakalım, gel... Gel..." Gökçe köpeği kucağına aldığı anda siniri biraz olsun yatışmıştı. "N'apıyorsun bakalım sen? İyi bakıyor mu bu abla sana?"

Ezgi gülümsedi. "Valla bugünlerde Yüzbaşı'dan bana pek düşmüyor... Bugünlerde onlar gezdirmeye çıkarıyor Nisi'yi."

Gökçe, Nisi'nin başını okşarken "Adoni'yle mi?" diye sordu.

"Ha, yok... Elif ablayla..."

"Ne-..."

"Tanıyor musun sen Elif'i? Gazeteci kız hani? Çok tatlı biri ya... Nisi'yle de iyi anlaştılar."

Gökçe, gergin bir merak içinde "Onun ne işi var ki burada?!" diye sordu.

"Ne bileyim, Yüzbaşı'yla takılıyorlar herhalde. İki-üç gündür hep buralarda görüyorum..."

"Bana ne ya ondan-... Onu mu soyuyorum ben?" Gökçe, Nisi'yi yere bırakarak salonun içinde turlamaya başladı. "Kimle takılıyorsa takılıyor, orası beni hiç ilgilendirmez ama işin içine Nisi girerse o başka. Öyle-... Öyle herkese emanet edemez onu!"

Ezgi kahkaha attı. "Ne? İstersen velayet davası da aç Gökçe abla."

"Ha ha ha. Çok komik! Sen ne zaman dönüyorsun eve?"

"Yarın" dedi Ezgi, suratını ekşiterek. "Annemi daha fazla oyalayamadım... Ama benim rahatım burada iyiydi ya... Nisi'ye de çok alışmıştım."

Ezgi'nin gitmesi demek, Aris'in bu eve geri taşınması demekti; bu da Elif'in buraya daha sık gelip gitmesi, Nisi'yle daha fazla haşır neşir olması... Gökçe bu ihtimalleri düşündükçe haksızlığa uğramış gibi hissediyordu. Nisi'yi o fark etmiş, peşinden o gitmiş ve yerini o bulmuştu. Sözde onunla istediği kadar vakit geçirebilecekti. Sadece on gün önce böyle söylemişti Aris. Şimdiyse utanmadan Gökçe'yi adadan sürüyor, yerine o hakkı Elife mi devrediyordu? Kimdi ya bu kız?

Ezgi, Gökçe'nin dalıp gittiğini görünce "Gökçe abla?" dedi, meraklı bir tonda. "İyi misin sen?"

"İyiyim."

"Bir tuhaf gibisin de..."

"Yooo..."

"İyi, tamam öyleyse" diyerek fazla direktmedi Ezgi. Ardından eliyle mutfağı gösterdi. "Ne içersin? Çay, kahve? Şarap da var. Hem de bizim bağdan... Geçen bi' eve uğramıştım da, annem görmeden aşırdım!"

Gökçe sıkıntılı bir nefes verip kendini koltuğa bıraktı. "O zaman cevap belli..."

"Yes!" dedi Ezgi, yumruğunu havaya kaldırarak. Sonra adımlarını hızlıca mutfağa yöneltti. Bir şişe şarap ve iki kadehle geri geldiğinde saat akşam 9'u gösteriyordu. Telefonundan, soft müziklerin olduğu rastgele bir playlist açıp şarabı kadehlere doldurdu ve Gökçe'nin karşısına oturdu. İçinden bir ses uzun bir gece olacağını söylüyordu.

"Yüzbaşım?" dedi Teğmen Adoni. Bakışları, lojmanların basket sahasında koşturan Yüzbaşı Aris'in üzerindeydi. İçeride başka kimseyi göremeyince alaycı bir tavırla "Maçınız kimle?" diye sordu.

Aris, sektirdiği topu basket potasına gönderirken "Kendimle" dedi, donuk bir sesle. Üzerinde lacivert bir sporcu atleti, altında benzer tonlarda bir şort vardı. Elif'in yanından ayrıldıktan sonra üstünü değiştirip spor salonuna inmiş, yarım saatten fazla kardiyo çalışmış, on kilometre koşmuş ama yine de hızını alamamıştı. Gecenin kapanışını basketbol sahasında yaparken bedenindeki tüm kasların yay gibi gerildiğini hissediyordu. Terden sıırıslam olan gövdesinin rüzgarın altında kaçınıcı kez kuruyup kaçınıcı kez yeniden ıslandığını ise unutmuştu.

Aris'in o anki halini gören Adoni, aldığı cevabı yadırgamadı. "Kendinizle?" diye yineledi, gülümseyerek. "Kazanan kim peki?"

Potaya doğru sıçrayan Aris, bu kez topa sert bir smaç bastı. "Henüz maç bitmedi, Teğmen" dedi, nefes nefese. "Henüz bitmedi." Ardından kenarda duran sırt çantasından çıkardığı şişe suyu hızlıca boğazına dikti. Şişe yarı olduğunda derin bir nefes verdi, alındaki teri koluyla sildi ve yavaş adımlarla Adoni'nin yanına geldi. "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Dediğim gazetecilerle görüştün mü bugün?"

"Görüşüm Yüzbaşım. Hepsinden arşiv kayıtlarını istedim. Şimdilik her şey yolunda görünüyor."

"Güzel."

"Peki, ne zaman harekete geçeceğiz Yüzbaşım?"

"Az kaldı Teğmen... Birkaç gün, belki biraz daha fazla ama az kaldı."

"Umarım Yüzbaşım... Bu arada, talebiniz üzerine Elif Hanım için ek koruma görevlendirdik. Tedbiri kıyafet tabii..."

"Anlaşıldı Teğmen."

Adoni, o an önce bir duraksadı sonra çekimser bir tavırla "Yüzbaşım" dedi. "Siz-... Elif'le gerçekten de-..."

"Elif iyi kız, Adoni."

"E öyleyse sorun ne Yüzbaşım?"

"Sorun yok..." diyerek omzunu silkti Aris. Bir yandan da elindeki topu sektirip yeniden potaya yöneldi. "Aksine, işgüzarlığın bu defa işe yaradı. Sayende adada ilk kez arkadaş edinmiş oldum..."

"Ne zamandan beri güzel kadınlarla arkadaş oluyorsunuz Yüzbaşım?"

Aris, potadan geri dönen topu tekrar sektirmeye başlarken "Sen ne zamandan beri benim kiminle ne yapacağıma karışıyorsun Teğmen?" diye sordu.

Adoni'nin yüzü düştü. "Niyetimin bu olmadığını biliyorsunuz, Yüzbaşım. Sadece o gece... Sizi öyle görünce... İkinizin de kafayı dağıtmaya ihtiyacı vardı-..."

"Sen çöpçatan mısın yoksa asker mi Adoni?"

"Çok haklısınız Yüzbaşım, haddimi aştım" dedi Adoni ama sesinde kelimelerinin aksine, maksadını zorlayan bir ima vardı. Aris'in tadını kaçırmak ister gibi kinayeli bir ifadeyle "Bu arada bilginiz var mı bilmiyorum ama..." dedi. "Gökçe Hanım burada, Ezg-..."

Aris, sektirdiği topu Adoni'ye fırlatarak sözünü böldü. "Çok konuşma da geç karşıma."

"Ne?"

"Duydun işte, geç karşıma."

"Yüzbaşım, çok sert oynuyorsunuz ama siz-..." Ensesinde Aris'in elini hissedince yine sözünü tamamlayamadı Adoni. Gövdesine çarpıp yere düşen topu eline aldı ve sahaya doğru yürürken isteksiz bir sesle mırıldandı. "Emredersiniz Yüzbaşım!"

"Yani... Kerim abi iyi biri..." dedi Ezgi, ikinci kadehinden ilk yudumunu almış, sırtını arkasındaki koltuğa yaslamıştı. "Ama yine de şaşırdım. Ben kabul edeceğini düşünmüyordum açıkçası..."

Gökçe, "Ben de..." dedi. Gözleri avuçlarının arasına aldığı kadehteydi. "Ama öyle gelişti işte..."

Ezgi'nin aklı karıştı. Bir saate yakındır konuşuyorlardı ve Gökçe'nin Kerim'e 'evet' dediğini, muhabbet arasında öylece geçiştirivermesini tuhaf bulmuştu. Bir an tereddütte kalsa da "Hoşlanıyor musun ondan gerçekten?" diye sordu.

Gökçe omzunu silkti. "Bir ara hoşlanmışım sanırım sonra araya çok fazla şey girince..."

"Sanırım, derken?"

"Ne bileyim... 15 Ağustos'tan sonra KOT adaya gelene kadar hep birlikteydik. Her şeyin üstesinden birlikte geldik. O kadar destek oldu ki bana... Her anlamda. Kendimi hiç yalnız hissettirmedi. Aynı saftaydık, aynı şeylerle sınıandık, aynı yerden kırıldık... İnsan böyle anlarda, yanında onu anlayan birinin varlığına ihtiyaç duyuyor."

Ezgi başını salladı. "Evet ve ona *arkadaş* diyorlar, *sevgili* değil."

"Bilmiyorum" dedi Gökçe, şarabından bir yudum daha almış, başını arkasındaki koltuğa yaslamıştı. "Üzerine düşünecek fazla vaktim olmadı. Çok uzun zamandır da olmuyor zaten..."

"Sakin Kaan'dan sonra kimseyle çıkmadım, deme?" diye sordu Ezgi. Gökçe'nin gözlerini devirdiğini görünce "Oha yani Gökçe abla!" dedi şaşıracak. "Fakültedendi dimi o? Son sene ayrılmıştınız hatta..."

"Öyle olmuştu..."

Ezgi, "Yuh valla..." diyerek güldü. "Sen flört skillerini falan da unutmuşsundur..." Sonra yüzüne muzip bir ifade takındı. "En son ne zaman seviştin peki?"

"Oha!"

"Ne?"

Gökçe kaşlarını çatı. "Ne biçim soru o ya... Sen daha on alt-..."

"Kasımda on yedi oluyorum! Ve eee?"

"Ezgiii! İki kadeh içmene müsaade ettim diye-..."

"Ya Gökçe abla, şaka mısın? Annem gibi başlama sen de... Bağların, mahzenlerin içinde büyüdüm ben ya, aaa... Hem konuyu değiştirme şimdi. En son ne zaman seviş-..."

"Pataklayacağım seni şimdi!"

"Cevap verene kadar sorarım bak! En son ne zaman biriyle seviştin? En son ne zaman biriyle seviştin? En son ne zaman-..."

Gökçe, "Öf!" diye bağırdı. Sonra elindeki kadehi sehpaye bırakıp parmaklarıyla 'üç' işareti yaptı. "Tamam? Sus artık!"

Ezgi, "Vay..." dedi, başını sallayarak. "Ne ara yattınız hemen Kerim abiyle..."

"Yuh! O nereden çıktı ya?"

"E üç gün önce ise onunla olmuştur diye düşünmüştüm..."

Gökçe, gergin bir tonla "Üç gün değil" dedi.

"Aaa pardon... Üç ay da çokmuş ama yetişkin kadınsın sonuçta..."

Ezgi'den bakışlarını kaçırarak Gökçe, sehpaye bıraktığı kadehine uzanarak büyük bir yudum aldı. Bardağı tekrar geri bıraktığında, ağzının içinden mırıldanır gibi "Üç ay da değil" dedi.

Ezgi ağzındaki şarabı halıya püskürterek gülmeye başladı. "Ne?!"

"Gülme!"

"Şaka yaptığını söyle!"

Gökçe, sesli bir nefes verip "Asıl sen şaka yaptığını söyle?" dedi. "Bacak kadar çocuğun ağzından çıkanlara bak ya... İpiniz kopmuş sizin, ipiniz!"

Ezgi hala gülüyordu. "Gökçe abla, hangi devirdeyiz ya?"

"Bilmem! Savaşlar, işgaller, çatışmalar, sokaklarda kelle avlayan milisler... Benim devrimde bunlar var. İstanbul'da okurken başladı. Antep'e gittim, alevlendi. Sonra Hatay'a gittim, orası daha beterdi. Son durağım Adana oldu. Orada da eşek gibi damgalayıp evimi bastılar! Sonra işte... Gökçeada'ya geldim. Buraya da Yunan girince... Devre bak, dimi? *Dur bugün de sevişeyim*, denilecek bir ortam yaratamamışım kendime... Yazık olmuş."

"Bence yanlış düşünüyorsun. O ayrı o ayrı!"

Gökçe, Ezgi'ye ters ters bakmaya başladı. Ağzından yanlış bir şey çıkmasından korkuyor ama Ezgi'nin bu hallerine bir türlü anlam veremiyordu. Böyle büyük bir travmadan sonra bu denli rahat konuşması, her şeyi tiye alıp üzerine şakalar yapması normal değildi. Yine de uzatıp meseleyi kurcalamak istemedi. Belli ki, bir şeylerle başa çıkma şekli buydu.

Kadehindaki son yudumu da aldıktan sonra "Çok konuşma sen" dedi, kaşlarını çatarak. "Başka şarap var mı?"

Ezgi hemen yerinden fırladı. "Olmaz mı!"

"10!" diye bağırdı Aris. Adoni'yi ablukaya alıp attığı son basketten sonra aralarındaki sayı farkı 10'a çıkmıştı.

"Temas var yine Yüzbaşım ya-..."

Aris, başını iki yana sallayarak "Ağlama Adoni!" dedi. "Bahane üreteceğine tekniğini geliştir!" Ardından bir kez daha potaya doğru koştu ve ayaklarının altında yay varmış gibi sıçrayıp basket filesinden içeri sert bir smaç bastı. Yere düşen top maçın bittiğini gösterir gibi kenara doğru yuvarlanıyordu. Aris ise tek eliyle tutunduğu potada bir süre asılı kaldıktan sonra kendini yavaşça aşağı bıraktı. Soluk soluğa kalmış halde saha kenarına yürüdü ve çantasından çıkardığı yarım şişe suyu başından aşağı boca edip hızlıca silkelendi. Saç tutamlarından savrulan damlalar pıt pıt omuzlarına düşerken, göğsü müthiş bir adrenalinle yükselip alçalıyordu.

Adoni'nin hali de Aris'ten aşağı kalır değildi. "Yüzbaşım!" dedi, nefes nefese. "Benden bu kadar! Bir daha da sizinle basket falan oynamam, çok açık söyleyeyim. Bi' dövmediğiniz kaldı yani sahanın ortasında-..."

Aris, sağ elinin işaret parmağıyla sol elinin serçe parmağına dokunarak "Poligonda ağlıyorsun" diye saymaya başladı. Sonra yüzük parmağına dokundu. "Box'ta ağlıyorsun." Orta parmağına dokundu. "PES'te ağlıyorsun." İşaret parmağına dokundu. "Baskette ağlıyorsun... Bebek misin asker mi?"

"Bunlar oyun Yüzbaşım, savaş değil. Neden asker olmam gereksin? Bence sizin siniriniz b-..."

"Sen şimdi konuşuyorsun ya..." diyerek araya girdi Aris. "Ama ben ne duyuyorum, biliyor musun?" Çantasını yerden alıp omzuna taktıktan sonra Adoni'nin karşısına dikildi. "Bebek sesi, Adoni... Ağlayan bir bebek sesi." Ardından Teğmen'in omzuna birkaç kere vurup adımlarını sahadan dışarı doğru hızlandırdı.

Adoni de hemen Aris'in peşinden yürümeye başladı. "Yüzbaşım!" dedi, alaycı bir tonda. "Siz şimdi konuşuyorsunuz ya... Ben ne duyuyorum, biliyor musunuz?"

"Cümleleri tamamlarsan kurşun sesi duyacaksın, Adoni."

"Ya ben de silahımı çekersem Yüzbaşım?"

Aris, lojmanlara doğru yürümeye devam ederken "Cesaretin varsa çek, Teğmen" dedi. "Poligonda sana neler yaptığımı unuttuysan, hiç durma."

Adoni, topu doksana göndereceğini hissetmiş olmanın verdiği güvenle sıırttı. "Bu kez ne yaparsanız peki Yüzbaşım? Öper misiniz yoksa?"

Aris, öfkeyle arkasını döndüğünde Adoni'nin çoktan topukladığını gördü. İşaret parmağını ileri doğru uzatarak "Bu akşam eve sakın gelme, Adoni!" diye bağırdı arkasından. "Duydun mu beni?"

Dördüncü kadehindeki son yudumu da boğazından içeri gönderen Gökçe, koltuğa sırt üstü uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Bir eliyle saçının bukleleriyle oynarken diğer elinin parmakları karnının üzerinde ritim tutuyordu. Başının yavaş yavaş dönmeye başladığını hissetse de dilinin ardında dönenler, dengesini daha çok sarsıyordu. Buraya geldiğinden beri Aris'e kaç kere beddua ettiğini, onu kaç kere suçlayıp kaç kere gıyabında nefret kustuğunu unutmuştu.

Son birkaç dakikadır ise içinde devinen sessizlik hepsinden başkaydı. Hızlı hızlı içtiği şarap hafiften çarpmış, yanaklarını ateş basarken karnına ritim tutan parmakları kalbinin üzerinde gezinmeye başlamıştı. O sırada birden, sanki kendisiyle konuşur gibi, "Nasıl ya..." diye mırıldandı. "Nasıl öpebilir beni?"

Sırtını koltuğa yaslamış halde yerde oturan Ezgi, Gökçe'nin hayıflanmaya benzer sesini işitince "Ay Gökçe abla..." dedi. "Alemsin sen de... Adama 'evet' demişsin, 'deneyelim' demişsin... Kerim abi öpmeyecek de kim öpecek yani?"

Gökçe ofladı. "Kerim değil ya..."

"Ne?" Ezgi, kocaman açılan yeşil gözlerini Gökçe'ye dikti. "Bismillahirrahmanirrahim! Kim?"

"Üffü!"

"Ne *üf* ya? Ya Gökçe abla! Çabuk söyle! Valla çatlarım! Kimle öpüştün?"

Gökçe kaşlarını çatarak "Kimseyle öpüşmedim!" dedi. "Ne öpüşeceğim onunla-... O öptü! Zorla yaptı. İzinsizce, saygısızca-... Ben ne güzel öldürecektim onu. Silahı da çektim, üzerine de doğrulttum ama-..."

"Ya kim, kim-..." derken birden sustu Ezgi. Sonra iki eliyle ağzını kapatıp olduğu yerden zıpladı. "Şaka yapıyorsun! Sen-... Sen şaka yapıyorsun!"

"*Öldür beni*, dedi bana..." Gökçe, Ezgi'nin şoka girmiş halinin farkında bile değildi. "Ciddi ciddi şarjörünü boşalttı, *öldür beni* dedi. Ama-... Sonra

baktı, ben yapamayacağım, o daha kötüsünü yaptı. Ben onu öldüremedim ama o beni öldürdü..."

"Oha! Oha! Oha!" Ezgi, elleriyle Gökçe'nin kolunu tutup sarsmaya başladı. "Bayılacağım şimdi, bi' dakika! Yüzbaşı Aris seni öptü? Siz ikiniz öpüştünüz? Yüzbaşı Aris ve sen? Sen ve Yüzbaşı Aris? Hem de üzerine silah doğrultmuşken?" Küçük bir çığlık attı. "Harika!"

"Harika mı?" dedi Gökçe, kaşlarını çatarak. "Sen aklını mı oynattın ya? Zorla öptü, diyorum! Zorla! Zor-la!"

"Acaba?" dediğinde gülmeye başladı Ezgi. "Hiç sinyal vermeden mi yani? Öpmeden önce bir şey söylemedi mi?"

Gökçe, gözlerini Ezgi'den kaçırarak mırıldanmaya benzer çekinik bir tavırla konuşmaya başladı. "Bir sürü şey söyledi, ne bileyim... Karşımda nasıl duracağını bilmiyormuş... Fotoğrafımı görmüş benim buraya gelmeden... O zamandan beri karşımda olmak istemiyormuş... Zaten ben onu çoktan... Denize dökmüşüm, Ege'nin mavisine... Gözlerime bakınca orada oluyormuş." Sonra çok detaya girdiğini fark edince panikleyip topladı. "Yani işte bir sürü saçma sapan şey... Hatırlamıyorum hepsini... Sonra da *öldür beni*, dedi... *Yoksa ben sana daha kötüsünü yapacağım*, dedi..."

Ezgi bir çığlık daha attı. "Gökçe abla, adam sinyal falan vermemiş, bildiğin lazer ışığı tutmuş gözüne! İtiraflara gel resmen! Ay... Sıcak bastı birden bana!" Kollarını birbirine bağlayıp koltuğa yaslandı ve dudaklarını hafifçe dişleyerek "Eee?" dedi. "Ne hissettin peki?"

"Ne hissedeceğim ya..."

"Ben de onu soruyorum işte?"

Gökçe, gözlerini tekrar tavana dikti. "Hiç de bir şey hissetmedim..."

"Ya... Bırak şimdi! Koşa koşa Kerim abiye gittiğine göre, hissetmişsin işte bir şeyler."

"Onunla hiçbir ilgisi y-..."

Ezgi, suratını ekşiterek "Hı hı" dedi. "Eminim öyledir de... Konumuza dönelim bence... Ne hissettin? İyi düşün. Mutlaka bir şey hisseder yani insan..."

Gökçe sesli bir nefes verdiğinde kalbinin üzerinde ritim tutan parmak uçları daha hızlı hareket etmeye başladı. "İşte... Önce... Bi' dondum, kaldım. Zaten silah elimden kaydı o an... Bu, tuttu silahı. Sonra attı bi' yere, denize attı herhalde, emin değilim... Sonra işte, beni kendine çekince-..."

Birkaç kez yutkunup nefeslendi. "İtmeye çalıştım... Ama bırakmadı. Sonra da tekrar bi' dondum gibi oldu... Tepki bile veremedim..."

Ezgi heyecanla atıldı. "Eee? Tüm bunlar olurken ne hissettin işte?"

"Şey oldum..." diyerek mırıldandı Gökçe. Tek omzunu hafifçe yukarı çekerek kesik kesik soluklandı. "Rahatsız oldum işte... Ne olacağım zaten başka? Bir an önce bitsin istedim. Böyle-... Böyle içim-... İçim kötü oldu."

"Nasıl kötü?"

Gökçe, "Kötü işte..." diye homurdandı. Kalbinin üzerinden göğüs boşluğuna getirdiği parmaklarını düz bir çizgi halinde karnına doğru indirdi. "Buradan bööyle... Bıçak gibi bir şey geçti. İrkildim. Ayak parmaklarıma kadar-... Kasıldım. Berbattı!"

Ezgi, alt dudağını hafifçe dişleyerek sırttı. "Gökçe abla... Bence sen tahrik olmuşsun."

Gökçe o an yüzünü hızla Ezgi'ye döndü. "Bana bak!" dedi, kaşlarının ortasını çatarak. "Sen iyice zıvanadan çıktın! Daha on-..."

"Ya ya... Hı hı... Evet... On altı yaşındayım, doğru. Ama benden on yaş büyük bir kadından daha olgun olduğum da doğru!"

"Ezgiii!"

"Ne?" dedi Ezgi, yarı alaycı yarı ciddi bir sitemle. "Düpedüz tahrik olmuşsun işte. Neden kabul etmiyorsun ki bunu?"

Gökçe, "Çünkü yok öyle bir şey!" diyerek yattığı yerden doğruldu. "Tahrik olmanın-... Nasıl bir şey olduğunu biliyorum herhalde!"

"Unutmuşsun demek ki... Üç yıldır tık yoksa norm-..." Gökçe, koltuğun yastığını kafasına geçirince Ezgi'nin sözü yarım kaldı. "Yaaa ne, ne?" dedi sonra kahkaha atarak. "İnsani şeyler bunlar!"

"Laflara bak! Şule el mi verdi sana?"

"Tövbe! Ama bence sana biraz verebilir..."

"Ezgiii!"

"Aman!" dedi Ezgi, burnunu kırıstırarak. "Kabul etsen ölürsün zaten... Yani, tamam... Yalan yok, durum biraz şey... Sonuçta adam, yani Yüzbaşı Aris KOT askeri, doğru... Onlarla iyi anıların yok, doğru. Adada yaptıkları şeyin adı buradaki yerli halk için işgal, bu da doğru. Bunlara itiraz eden yo-..."

Gökçe sinirle araya girdi. "Orada bir 'ama' var, dimi?"

"*Ama...*" dedi Ezgi başını bilmiş bir tavırla sallayarak. "*Ama* her yerde var, her durumda var. O yüzden *ama...* Tüm bunlar gerçek olsa da, konunun bununla ilgisi yok ki... İnsanın biri ona dokunduğunda nasıl hissedeceği

hayatın gerçekleriyle ilgili değil ki... Bence kontrol edemezsin bunu. Bedenin nasıl tepki vereceğini aklın yönetemez ki..."

Gökçe, bir süre Ezgi'nin yüzüne şüpheli gözlerle baktı. Sanki bunları ona değil de kendine hatırlatır gibi konuşması dikkatini çekmişti. "Sen nereden biliyorsun Ezgiciğim?" diye sordu, imalı bir tonda. "Başına gelmiş gibi anlatıyorsun?"

"Yoo-... Nereden gelecek başıma? Yani sen de Gökçe abla... Misalen diyorum ben. Öyledir herhalde, gibisinden... Hem ayrıca, bunları bilmek için tecrübeye de gerek yok. Hatta ve hatta hiçbir şeye gerek yok... Hepsini bir kenara bırak..."

"Eee?"

Ezgi sırtıttı. "Etkilenmen için Yüzbaşı Aris'in kendisi tek başına yeterli bence. Yani tamam, Kerim abi de iyi hoş çocuk ama Aris... Allah var şimdi, başka bir boyut."

"Abartma Ezgi!"

"Sen bir gün kendini kandırmaktan düşüp bayılacaksın bir yerde" dedi Ezgi. Sırtını arkadaki sehpaye yaslamış, dizlerini karnına çekerek bakışlarını Gökçe'ye dikmişti. "Bunu da reddedemezsin ya... Üzgünüm ama adam bildiğin baya baya yakışıklı! Ya-kı-şık-lı!"

Gökçe omzunu silkerek kollarını birbirine bağladı. "O kadar da değil bence..."

"Of!" dedi Ezgi. Başını diz kapaklarına yerleştirip içli bir tonda "Of! Of!" diye yineledi. "Ben biliyordum ama var ya... Yemin ederim biliyordum!"

"Neyi biliyormuşsun?"

Ezgi, kaşlarını havalandırarak "Aris'teki potansiyeli" deyip sırtıttı. "Sana bakışları hayra alamet değildi zaten..."

Gökçe, çekinerek "Nasıl bakıyormuş ki?" diye sordu.

"Öpmekten daha fazlasını ister gib-..." Gökçe kolunu çimdirince "Ay!" diye bağırdı Ezgi. "Sana da bir şey denmiyor! Ayrıca, anladın bence... Sanki görmüyorsun nasıl baktığını? Güzel bakıyordu işte. Ne bileyim, öyle tatlı tatlı... Besbelli baya hoşlanıyor adam senden."

"Saçma sapan konuşma-..."

"Yani, evet... Hoşlanma biraz saçma oldu. Aslında daha çok crash durumu gibi... Sen adamı öldürmeye kalkıyorsun o seni öpüyor."

"Ezgiii!" dedi Gökçe, uyarıcı bir tonda. "İyice saçmaladın sen... Hoşlanmaymış, crashmiş-... Ayrıca-... Ayrıca, öyle şeyler varsa bile bana karşı olmadığı ortada. Git bunları-..." İşaret parmağını ileri doğru uzattı. "O

Elif denen kıza anlat! *Yüzbaşıcığı* ile çok mutlu görünüyordlardı. Ona bakıyordur şimdi *tatlı tatlı!*"

Ezgi gözlerini düşünür gibi kıstı. "Hmmm... Parçalar şimdi birleşiyor bende... O seni öptü, sen inadına Kerim'e evet dedin, o inadına gitti Elif'le oldu... *Liseli misiniz siz*, diye soracağım da bizim jenerasyon bile artık bunu yapmıyor."

"Ben inadıma falan 'evet' demedim Kerim'e!"

"Niye dedin o zaman?"

Gökçe ayağa fırlayarak "Sana ne?" dedi tiz bir sesle. "Her şeyi de bilme... Her konuda da bir fikrin olmayiversin!"

Ezgi de Gökçe'yle birlikte ayaklandı. "Allah Allah ya... Valla hiç kusura bakma da, bana o fikirleri veren sensin Gökçe abla. Geldiğinden beri *yok Yüzbaşı şöyle yok Yüzbaşı böyle...* Sözde Kerim'le birliktesin ama ağzından Yüzbaşı'dan başka laf çıkmıyor."

O sırada Gökçe, "Şimdi elimde kalacaksın benim!" diyerek sinirle üzerine doğru yürümeye başlarken Ezgi daha da bastırdı.

"Ki ben buna neden hiç şaşırmıyorum acaba? Yüzbaşı'nın sana bakışlarını gördüğüm için mi yoksa bundan da öte, aranızdaki elektriği hissettiğim için mi?"

Gökçe birkaç kere sendeleyerek durdu. "Hata bende! Çoluk çocukla muhatap olursan sonuç bu olur işte! Ettiği-... Ettiği laflara bak! Bacaksız, ergen seni! Kime ne anlatıyorum ki? Ben-... Ben gidiyorum! Neden geldiysem zaten..."

"Ya... Hemen kaç bakalım..."

"Kaçtığım falan yok benim!" diye itiraz etti Gökçe. Sehpanın üzerinde duran telefonuna uzandığında asabı daha da bozuldu. "Ne güzel, şarjım da bitmiş!" dedi. "Annemler bin kere aramıştır beni!" Ağzının içinden oflaya oflaya kenara ilıstırdığı deri ceketıyla sırt çantasını aldı ve hızlı adımlarla salondan dışarı çıktı. Koridora geldiğinde, bir süredir minderin üzerinde uyuyan Nisi'yi gördü. Yere doğru eğilip "Görüşürüz bitanem..." dedi, köpeğin başını okşarken. "Görüşeceğiz de, tamam mı? Halledeceğim ben her şeyi." Ardından tereddütlü adımlarla kapının yanına gelip gözetleme deliğinden baktı. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Rahat bir nefes verdi ve kapının kulpunu yavaşça bastırdı. Arkasında dikilen Ezgi'nin, haline güldüğünün farkında bile değildi. Sessizce "Gidiyorum ben" dedi. "Geçirmene gerek yok."

"Öyle olsun bakalım... Görüşürüz."

"Görüşürüz" diye fısıldadı Gökçe. Ezgi'ye el salladı ve yavaşça açtığı kapıyı yine yavaşça kapatarak adımını apartmanın koridoruna attı. Şimdi sağ tarafında merdivenler vardı, az ilerisinde asansör, hemen karşısında ise bir kapı... Adoni'nin dairesinin kapısı. Yüzbaşı Aris'le birlikte kaldıkları dairenin kapısı. *Evdeler miydi acaba? Kim kim evdeydiler bir de? Aris, Adoni... Belki de Elif? Yok, Elif varsa Adoni gitmiştir. Kızcağız, yüzbaşıcıyla yalnız kalmak istemiştir!*

"Üf!" diye mırıldandı o anda Gökçe. Koridorun ortasında öylece dikilip kalmıştı. "Bana ne ya..." Bakışları bir ilerideki asansörün bir karşıdaki dairenin kapısına gidiyordu. Adımları da bakışlarını takip etti. Birkaç adım asansöre doğru attı, birkaç adım daireye doğru... Çalsa mıydı acaba kapıyı? Bir yolunu bulup sürgünnameyi iptal ettirmeliydi. *Şimdi mi?* Ya ne zaman olacaktı? Yunan askerleri tarafından derdest edilip havalimanına götürülürken mi? Bu kadarını yapamazdı. *Yapabilirdi.* "Allah kahretsin!" dedi kendi kendine. Elleriyle yüzünü sıvazlayıp kapıya birkaç adım daha yaklaştı ama... *Yok, yapamayacaktı.*

Kararsızlığı devam ederken koridordaki sensörlü ışık birden söndü. Gökçe, "Bi' sen eksiktin!" dedi, sinirle. Birkaç kere elini havada sallasa da ışık bir türlü yeniden yanmıyordu. Karanlığın içinde debelenirken duvardaki lamba düğmesini aramaya koyuldu. "Nerede bu?" dediği anda ise parmak ucu bir düğmeye çarptı. Işık yanar sanmıştı ama onun yerine karşı dairenin zili çalmaya başladı. "Siktir!" diye mırıldandı panikle. Alkolün tesiriyle pembeleşen yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Neyse ki benzer anlarda ışık sensörü de devreye girince üzerindeki tutukluktan kurtuldu ve alelacele asansöre doğru hızlandı.

Bir adım, iki adım... Üçüncüyü atmaya fırsat bulamadan, önce dairenin kapısının açıldığını duydu ardından kulağına irite edici bir ses takıldı.

"Şimdi de zilime mi basıp kaçmaya başladın?"

Gökçe, Aris'in sesiyle elektrik çarpmış gibi irkildi. Gözlerini hızlıca kapatıp kaşlarının ortasını çattı. Yumruk yaptığı ellerini gevşettiğinde yüzünde oluşan tedirginliği dağıtmaya çalışıyordu. Gözlerini yeniden açtı ve önünü Aris'e dönerek "Yanlışlıkla bastım" dedi, kendinden emin bir tonda. "Ezgi'den çıktım-... Sonra sensör yanmadığı için... Lambanın düğmesini ararken oldu."

Gökçe'nin yüzüne anlamsız bakışlar atan Aris, bir omzunu kapının pervazına dayamış, kollarını birbirine bağlamıştı. Üzerinde siyah bir sporcu atleti, altında aynı renk bir eşofman vardı. Islak saçlarından damlayan sular,

sol omzundaki beyaz renkli havluya düşerken etrafa yaydığı akuatik şampuanın kokusu, koridorun ortasındaki Gökçe'ye kadar ulaşmıştı. Aris, o anda bakışlarını bir süre kadar kızın baygın gözlerinde gezdirdikten sonra duyduklarına inanmamış gibi "Ya..." dedi, ağzını kırıstırarak. "Eminim oyle olmuştur."

"Öyle oldu..." diye yanıt verdi Gökçe. Dairenin kapısına doğru birkaç adım atıp şüpheli gözlerle Aris'i baştan ayağa süzdü ve sesine yerleştirdiği imalı bir ifadeyle "Rahatsız ettiysem kusura bakmayın!" dedi. Bakışları birkaç kez kapıdan içerisini yoklamıştı. "Yanlış bir zamana denk geldim galiba?"

Aris, alaycı bir tavırla "Doğru olanına mı denk gelmek isterdin?" diye sordu.

"Sende doğru olan bir şeye denk gelmek ne mümkün..."

"İnsanın bulduğu, aradığıyla müntesiptir Gökçe Hanım..." diyerek başını salladı Aris. "Denk gelememeniz bundandır."

"Müntesip?"

"Müntesip."

Gökçe, kollarını birbirine bağlayıp Aris'in yanına doğru birkaç adım daha attı. "Bakıyorum, üç günde dimağınız gelişmiş Yüzbaşı. Türkçeyi söktünüz de sıra Arapçaya mı geldi?"

"Bilmem... Sıra her şeye gelebilir. Burada zamanım bol ne de olsa. Bir yere gidecek değilim ya..."

İmayı anlayan Gökçe sinirle güldü. "Yanıldığınızı anlamanın sırası ne zaman gelecek peki? O aptal kağıt parçasıyla, beni bu adadan göndermeye gücünüzün yeteceğini mi sanıyorsunuz?"

Aris, başını Gökçe'ye doğru hafifçe eğerek tebessüm etti. "O aptal kağıt parçasıyla, neleri yapmaya gücümün yettiğini görsen... Aklın durur."

"Ben!" dedi Gökçe dişlerini sıkarak. "Ben bu adadan hiçbir yere gitmeyeceğim!"

Aris'se cevabını tane tane verdi. "Sen... Bu adadan... Ağlaya ağlaya... Gideceksin."

O sırada sensör sönünce Gökçe olduğu yerde birkaç kez zıpladı. Sonra öfkeden koyulan masmavi gözlerini Aris'in donuk bakışlarına çevirip "Sen!" dedi. İşaret parmağını havaya kaldırmıştı. "Sen beni hiçbir yere gönderemezsin, tamam mı?"

"Hadi ya... Neden gönderemezmişim?"

"Sen çünkü bana-... Sen çünkü bana dedin ki..." İşaret parmağını bu kez karşı dairenin kapısına çevirdi. "*Nisî'yi istediğin zaman görebilirsin*, dedin! Adadan gidersem nasıl olacak o?"

Aris dudağını büzerek bakışlarını kıstı. "Bence daha iyi bahaneler bulabilirsin. Ardında bırakırken zorlanacağın başka şeyler de vardır muhakkak ya da başka birileri..."

"Bahane falan değil! Nisî'yi ilk ben fark ettim o gün, ben gittim peşinden, ben buldum... Sen de bana, istediğim zaman gelip onu görebileceğimi söyledin-... Ama şimdi-..." Duraksadı. Gözlerini sıkıca kapatıp açtığında "Bunu yapamazsın!" dedi. "Beni ondan ayıramazsın-... Ayrıca... Ayrıca-..."

"Ayrıca?"

"Ayrıca... Sen kiminle ne halt yiyorsan ye, beni zerre ilgilendirmez-..." Bakışlarını yere eğdi. "Ama onu hiçbirine alet edemezsin. Çapkınlık malzemen değil senin o... Hem ben-... Ben bir yer ayarlayıp alacağım zaten yanıma Nisî'yi..."

Aris kahkaha attı. "Rüyada görürsün sen onu..."

"Bana bak! Nisî'yi ben buldum, diyorum! Benim-... Benim de köpeğim o!"

"Doğru, sen buldun. Ben de sahiplendim. İsmi bile ben koydum... Nisî benim köpeğim. Sense sadece aracısın."

Gökçe, öfkeyle "Bilerek yapıyorsun, dimi?" dedi. "İntikam alıyorsun aklınca benden! Zorbalığınla beklediğin karşılığı bulamadığın için çıldırıyorsun!"

"Zorbalığım?"

"Zorbalığın!" diyerek kelimesini bastırdı Gökçe. "Tabii, senin olayın bu olmuş zaten... Bir adayı işgal ediyorsun ama bekliyorsun ki kimse sana direnmesin, herkes kucak açsın, buyur etsin... Bir-... Bir kadına dokunuyorsun ve yine aynı şey! İstiyorsun ki sana karşı koyamasın, direnemesin, hemen kendini kollarına bıraksın... Bu senin için çarpık bir güç gösterisine dönüşmüş. Ki muhtemelen bunun farkında bile değilsin... Zorbalığı sadece eylemlerde arıyorsun oysa zorbalık aynı zamanda bir beklentidir, Yüzbaşı... Hiç ama hiç hak etmediğin bir şey için yersiz bir beklentiye girmek de bununla-... MÜNTESİPTİR!"

Aris, Gökçe'nin yüzüne bir müddet boş gözlerle baktıktan sonra histerik bir tavırla gülmeye başladı. "Beklenti mi? Sen kendini ne kadar onemsiyorsun ya boyle? Her öptüğüm kadın için beklentiye gireceğimi sana düşündüren ne?" Yüzündeki tebessüm yerini öfkeye bırakırken eşikten ileri

doğru bir adım atıp Gökçe'nin karşısına dikildi. "Üstelik o kadın daha aynı gün kendini başka bir adamın kollarına atmışken-..."

"Terbiyeni takın!"

"Sen git bu terbiye laflarını o düzenbaz sevgiline anlat!"

Gökçe, hırsla "Düzenbaz sensin!" diye bağırdı. "Dengesiz! Yanardöner! Aşağılık bir fırsatçısın sen!"

Aris başını iki yana sallayarak kaşlarını kaldırdı. "Bunların muhatabı o, ben değilim! O Kerim denen herif günlerce ortalarda *Gökçe benim sevgilim* diye gezdi! Sen de aptal gibi koşa koşa gidip o fırsatçının yalanını gerçeğe dönüştürdün!"

"Ne diyorsun sen ya? Her şey bitti, şimdi de iftiraya mı başladın? Kerim'in *Gökçe benim sevgilim* diye ortalarda gezdiği falan yoktu ama..." Sesini birkaç ton inceltti. "*Yüzbaşıcığım yüzbaşıcığım* diye ortalarda gezen biri var mesela... Fırsatçılık neymiş, düzenbazlık nasıl olurmuş, insan o zaman anlıyor. Kendi memleketini işgal etmiş bir ordunun komutanına utanmadan kur yap, köpeğini gezdirip yalakalık yap... Ama ortamlarda *gazeteciyim* dersin, dimi? Meslek etiğine bak... Hasan Tahsin'in mezarında kemikleri sızlıyordur!"

Aris'in kaşları çatıldı. "O kız senin aksine, sadece işini yapmaya çalışıyor. Mezarında illa kemikleri sızlayan biri varsa da, o da Hasan Tahsin falan değil, olsa olsa Hipokrat'tır!"

Gökçe tam ağzını açacaktı ki, Ezgi'nin kaldığı daireden bir çığlık sesi duyuldu. "Ezgi!" diye bağırdı o an Gökçe. Panikle arkasını döndüğünde ise Aris'in elini kolunda hissetti.

"Bekle!"

"Ya nasıl bekle-... N'oluyor?"

O anda çığlık sesi kesilmişti. "Bilmiyorum!" dedi, Aris. "Gel benimle!" Birlikte hızlıca eve girdiler. Aris salondaki sehpanın üzerinden silahını aldığı anda "Sessiz ol!" diyerek uyardı Gökçe'yi. Ardından koluyla kızın gövdesini geride tutarken "Arkamda kal!" dedi ve adımlarını yavaş yavaş evden dışarı atmaya başladı. Aris önde, Gökçe arkada apartmanın koridorundan geçip karşı dairenin kapısına geldiler. Aris, o sırada Gökçe'yi hızlıca yana doğru çekip kızı yeniden arkasına aldı ve parmağını tetikten ayırmadan bağırdı. "Ezgi! İyi misin?" İçeriden gelen bir cevap yoktu. Bir kez daha seslendi. "Ezgi?" Fakat yine karşılık alamadı. "Ezgi! Kapının kilidine ateş edeceğim! Koridordaysan çekil! Duydun mu beni?" İçeriden yine ses gelmeyince uyarısını tekrarlardı. Ardından Gökçe'yle bir an için göz

göze geldiler. İkisi de birbirini başıyla onaylayınca Aris silahını kapının kilidine doğrulttu ve hiç tereddüt etmeden tetiği çekti.

Kilit kırılıp kapı açıldığında Aris, telaşa kapılan Gökçe'ye "Burada bekle!" dedi ve onu arkada tutarak içeri ilk adımını attı. Ancak ortada kimse görünmüyordu. Fonda çalan müzik sesinden başka evde hiçbir gürültü yoktu.

♫ Mozart - Canzonetta Sull'aria ♫

<https://youtu.be/Fc3fmSSUwck>

Aris, parmağını tetikten çekmeden "Ezgi!" diye seslendi. Ama yine bir karşılık alamadı. O sırada Gökçe daha fazla dayanamayarak içeri girince, tek koluyla Gökçe'yi durdurup "Arkamda dur!" dedi, sessizce. Gökçe başını salladı ve birlikte koridordan salona doğru yavaş yavaş ilerlediler. Bir adım, iki adım, üç, beş... Sonra ikisi aynı anda adımlarını durdurdu.

Karşılarındaki manzara beklediklerinden tuhaftı... Ezgi, salonun ortasında tek başına öylece dikiliyordu. Etrafta olağan dışı hiçbir şey görünmediğinden Aris şaşırarak silahını indirdi. Gökçe, "Ezgi!" dedi korku içinde ve kızın yanına gelip omuzlarına dokunmuştu ki Ezgi bir çığlık daha atıp kendini yere bıraktı.

"Bitanem ne oluyor?" Gökçe ağlamaklı bir sesle dizlerinin üzerine çöktü. "Ezg-..."

Ezgi, iki eliyle kulaklarını kapatıp çığlık kıyamet ağlamaya başladı. Bir yandan da "Duymak istemiyorum!" diye bağıırıyordu. "Duymak istemiyorum! Duymak istemiyorum!"

Aris ve Gökçe o an önce birbirlerine baktılar sonra Yüzbaşı'nın ağzından okkalı bir küfür koptu ve müziği takip ederek çarçabuk Ezgi'nin telefonunu buldu. Playlist'i kapattığında bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. İkisinin gözlerinde de aynı ifade vardı. Ezgi'yi tetikleyen ne olduğunu anlamışlardı. Günler önce Marmaros'ta Yunan askerleri tarafından saldırıya uğradığında, onu uzaktan izleyen antika radyolu adamın klasik müzik dinlediğini söylemişti Ezgi. İsmi bilmesede de kulağına hiç de yabancı gelmeyen o notaları, bu gece, onca zamandan sonra ilk kez duymuş ve hemen tanımıştı. Mozart'ın Canzonetta Sull'aria isimli bestesiydi bu. Travmalarının üstüne binlerce kilit vuran Ezgi'nin hafsalasına acımasız bir balyoz indirerek onu bir kez daha o geceye götüren beste...

Yaşananları hatırlayınca dizlerinin bağı çözölen Ezgi, salonun ortasında hüngür hüngür ağlamaya başlarken koridorun başında Adoni göröndü.

Koşar adım içeri giren Teğmen, belinden çıkardığı silahla "Yüzbaşım!" dedi, panikle. "Ne olu-..."

Aris, elini havaya kaldırarak Adoni'yi susturdu ve çenesinin ucuyla Ezgi'yi işaret edip "O geceki müziği duymuş..." diye fısıldadı.

Adoni, hızlıca Ezgi'nin yanına gittiğinde Gökçe'yle göz göze geldiler. Teğmen, Gökçe'nin müsaade eder gibi başını salladığını görünce Ezgi'nin omzuna elini attı. "Ezgi..."

Ezgi o an ilk kez başını kaldırıp Adoni'ye baktı. Kıpırmızı kesilen yeşil gözleriyle "Adoni-..." dedi. "Ben ne yaptım..." Ardından başını Teğmen'in göğsüne dayayıp ağlamaya başladı. "Ben ne yaptım-..." diyordu sürekli. "Ben ne yaptım-..."

Gökçe ve Adoni bir kez daha panikle birbirlerine baktılar. Sonra ikisi de "Hiçbir şey yapmadın Ezgi..." diyerek kızı teselli etmeye çalıştı. Ancak Ezgi'nin ağzından çıkan birkaç cümleyle, günlerdir taşıdıkları sır öylece ortalığa saçılıverdi.

"O askeri öldürdüm! Katil oldum ben! Ben öldürdüm onu-... Öldürdüm onu!"

Adoni ve Gökçe'den tık çıkmazken Yüzbaşı Aris, "Ne?" dedi, irkilerek. O gece Marmaros'ta Adoni'den dinlediği hikaye böyle değildi. Teğmen, üzerine silah çektiği için askeri kendisinin öldürdüğünü söylemişti. *Yalan söylemişti.*

Ne diyeceğini bilemeyen Adoni, o an yerden yavaşça doğrulmaya çalışarak "Yüzbaşım-..." diye mırıldandı sadece ama ayağa kalkamadı. Ezgi, ellerini üzerindeki hırkaya kenetler gibi geçirmiş, hareket etmesine izin vermemişti.

Aris, donuk bakışlarını bir Gökçe'ye bir Adoni'ye çevirdi. Üçünün günlerdir kendisini ayakta uyuttuğunu yeni yeni anlıyordu. Yine de hesaplaşmanın sırası değildi. "Ezgi'nin yanında kal. Bu konuyu sonra konuşacağız" dedi soğuk bir sesle ve arkasını dönüp hızlı adımlarla koridora çıktı.

"Allah kahretsin!" dedi o anda Gökçe. Aris'in bunu öğrenmesi her şeyi daha da berbat edecekti. Çarçabuk ayağa kalktı ve Adoni'ye dönerek Ezgi'yi işaret etti. "Yanımdan ayrılma hiçbir yere!" Adoni başını sallayınca koşar adım Aris'in peşinden gitti. "Yüzbaşı!" Aris, Gökçe'ye cevap vermeden koridordan geçip karşı daireye girmişti bile. Kapıyı kapatacağı esnada ise Gökçe araya girdi. "Sana-... Sana yalvarıyorum! İki dakika dinle beni!"

Aris, ortada dinlemesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyor, böylesi bir gerçeği türlü yalanlarla örtbas etmelerinin sebebini anlayamıyordu. Neydi yani? Tecavüzcü bir sapığı öldürdüğü için Ezgi'yi tutuklayacağını mı düşünmüşlerdi? Gerçi Gökçe muhatabı bile değildi. Ona kalsa Aris, dünyadaki tüm kötülüklerden sorumlu olabilirdi ama Adoni...

Gökçe, Aris'in sessiz kaldığını görünce hızlıca evden içeri girdi. Masmavi gözlerine yerleşen telaşla "Yüzbaşı..." dedi. İki elini havaya kaldırmış, uzlaşmacı bir tavır takınmıştı. "Bak, sana yalvarıyorum... Aklından her ne geçiyorsa, lütfen-... Yapma. Ezgi daha on altı yaşında-... Sadece kendini korudu. Sadece-... O aşağılık, insan bile değildi! Ezgi o tetiği çekmese..." Dolu dolu olan gözlerinden bir damla düştü. "Bak... Sana ilk kez... İlk kez bir şey için yalvarıyorum. Bu diğerleri gibi değil... Bu hepsinden başka. Lütfen-... Lütfen-..."

"Lütfen, ne?" diye sordu, Aris.

Gökçe gözlerini devirdi. "Lütfen... Lütfen, Ezgi'yi tutuklama."

Aris, duyduğu son kelimeyle birlikte sinirle gülmeye başladı. "Ezgi'yi tutuklamayayım, oyle mi?"

"Yalvarıyorum!"

"Uçünüz günlerdir gözümün içine baka baka bana yalan söylediniz!"

Gökçe, ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Biliyorum! Ama Adoni-..."

"Adoni, evet!" diyerek araya girdi Aris. "Şu adada güvendiğim tek insan bile bana yalan soyledi! Ve yine ve yine ve yine-... Yine altından sen çıkıyorsun!"

Gökçe, o an önce bir duraksadı sonra derin bir nefes verdi ve gözünden akan yaşı elinin tersiyle silerek "Artık çıkmayacağım" dedi.

"Sen?"

"Ben."

Aris başını iki yana salladı. "Buna neden hiç ikna olmuyorum acaba!"

"Olman için elimden geleni yapacağım..." diye cevap verdi Gökçe. *Elinden gelen ise belliydi.* Güçlkle yutkundu ve buğulu gözlerini Aris'e çevirerek bir çırpıda konuştu. "Eğer Ezgi'ye dokunmayacağına söz verirsen, sürgün kararı konusunda sana hiçbir zorluk çıkarmayacağım... Ben... Gökçeada'dan-... Gökçeada'dan kendi rızamla gideceğim, Yüzbaşı."

Aris, bu beklenmedik teklif karşısında bocaladı. "Sen-... Sen oyle bir şey yapmazsın. Ne beni ne de kendini kandır-..."

"Bana sadece beş gün verin. Hazırlıklarımı tamamlamam için beş gün... Sonra istediğinizi yapacağım. 30 Eylül akşamı buradan-... Gökçeada'dan

gideceğim."

"Oyle mi?" diye sordu Aris.

Gökçe'nin yanıtı netti. "Öyle."

O sıra önce aralarında uzun bir sessizlik yaşandı sonra Aris, ela harelerinin ferî sönerken gülümsedi ve bir süredir arkasında yumruk yapıp sıkıdığı elini gevşeterek Gökçe'ye doğru uzattı. "Çok memnun olurum."

Gökçe, içinde kıyametler koparken yutkundu. Aris'in uzattığı eli sıkarken "Bundan eminim Yüzbaşı" dedi. "Öyleyse..."

Sonra ikisi de "beş gün"lük mühletin kronometresini, gözlerini birbirlerinden ayırmadan tek bir kelimeyle başlattılar:

"Anlaştık."

«——Από την Ίμβρος——»

Tekrar selamlar! (: Geçen bölüm sonunda sözünü ettiğim Gökçe'den pasajlar 16. bölüme kaldı, hatta sanırım Aris'ten de okuyacağız bir şeyler. 16, hem bu sebeple hem de kırılma noktamız için son virajlardan biri olduğu için heyecanlandırıyor beni. Bölümler 20'yi görmeden, evrenin iskeleti bütünüyle oturmuş olacak. Gökçe-Aris hattı için de asıl seyir o zaman başlayacak bence (: Sadece sabırsız olmayalım, şoföre güvenelim!

Hepinizi çok seviyorum!

HADİ GEÇELİM SORULARA...

1. "Gökçe..." (: <Soru değil.>
2. Gökçe, anlaşma teklifinde samimi mi yoksa başka bir planı mı var?
3. Bu "Beş gün"de bizi neler bekliyor olabilir?
4. Elif'i biraz kıskandık mı, ne? (:
5. Bu sürgün Gökçe'yi Avustralya'ya götürür mü yoksa başka bir çıkış yolu olacak mı?

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra anlı Instagram için; esra.canli
Esra anlı Twitter için; EsraCanli

16. Bölüm/1: "Beş gün" - I

★LÜTFEN OY VERMEYİ VE YORUM YAPMAYI UNUTMAYINIZ!

İTHAF:

İthaflar sana (: KardelenSarcaKarabey İyi ki doğdun!

«——Από την Ίμβρος——»

Birbirine elini uzatan iki kişi... *Biri sürgün biri sürgüncü.* Mutabık oldukları tek bir kelime... "*Anlaştık.*"

Ve pimi çekilen bir kronometre;

"*Beş gün.*"

Şimdi her şey bir geri sayımın ucunda... Bir kağıt parçasının başlattığını, bir kağıt parçasının bitirmesi için...

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ► ► ►

26 Eylül 2039 - Gökçeada

Birinci gün...

Ellerini beline bağlayan Yüzbaşı Aris, makam odasındaki pencerenin önüne dikilmiş, dalgın gözlerle dışarıyı izliyordu. Dün gecedен beri içinde devridaim olan öfkeye, kendisinden başka muhatap bulabilmiş değildi.

Zira Teğmen Adoni'nin savunması da bunu doğruluyordu. Dün saatler sonra Aris'in karşısına geçen Adoni, başını öne eğmiş ve günlerdir sürdürdüğü yalanı iki kelimeyle özetlemişti.

"Tepkinizi kestiremedim."

Çünkü Adoni'ye göre komutanı, zaman zaman öngörülemez hamleler yapıyor, anlık bir öfkeyle hatalı kararlar veriyordu. Ki o gün Marmaros'tan önce olanlar baz alınırса, benzer bir durumun yaşanması kaçınılmazdı. Adoni, dün de bunlardan dem vürmüş ve başından sonuna dek mahcup bir tavırla sürdürdüğü savunmasına "O akşam törenden dolayı gergindiniz" diyerek devam etmişti. "Gökçe sizi elinizden bıçaklamıştı, konuşmanız sabote edilmişti, askerlerimiz merkezde olay çıkarmıştı... Aynı gün Gökçe'yi ikinci kez görmezden gelmezsiniz diye düşündüm. Gökçe,

muhtemelen Ezgi'yi korumak için suçu üstlenip 'askeri ben öldürdüm' diyecekti. Ezgi ise kendisinin yaptığını söyleyip diretecekti. Ve siz, tetiği çeken kim diye düşünürken anlattıkları hikayeden bile şüpheye düşmeye başlayacaktınız... Sorular soracak, cevaplar arayacaktınız ve arada olan Ezgi'ye olacaktı. Ama askeri benim öldürdüğümü söylemem, her şeyi o an için kolaylaştırdı. En çok da Ezgi için... O bunlarla yüzleşecek durumda değildi çünkü. Fakat ben yüzleşmeliydim. Törende Ezgi'yi hedef haline getirdiğim için sorumluluk hissettim... Size yalan söylememin tek sebebi buydu. O karmaşanın içinden Ezgi'yi tutup çıkarmak için; iğrenç bir sapık yüzünden Ezgi'yi tutuklacağınızı düşündüğüm için değil..."

Adoni için komutanına yalan söylemek zordu. Yalan söylediğini söylemek ise bundan çok daha beteri idi. O günden sonra defalarca denemiş ama tıpkı bir refleks gibi ağzından çıkan yalanı Aris'e bir türlü itiraf edememişti. Belki suyu bulandırmamak için belki utandığından belki de yine *tepkisini kestiremediğinden...*

Yüzbaşı Aris, o anda pencereden dışarı bakarken Adoni'nin söylediklerini tekrar ve tekrar düşündü. Her birinde top, dönüp dolaşıp kendine geliyordu. Aris, ne zamandan beri sağlıklı düşünmekten bu denli uzak bir profil çiziyordu ki Adoni böylesi evhamlara kapılıp aralarına yalan sokmuştu? Ne bunu akli alıyordu ne de...

Başını hızlıca sallayıp zihnini zapteden yersiz fikirleri savuşturdu. *Ne de'den sonrası yoktu.* Şu adada güvendiği tek insan dahi Aris'e türlü sebeplerle yalan söylemişken Gökçe'yi böyle düşündüğü için suçlayamazdı. *"Eğer Ezgi'ye dokunmayacağına söz verersen, sürgün kararı konusunda sana hiçbir zorluk çıkarmayacağım. Gökçeada'dan kendi rızamla gideceğim"* demişti Gökçe. Aslında iyi de demişti. Aris, sürgünnameyi imzaladığından beri onu bu adadan nasıl göndereceğini düşünüyordu. İyi olmuştu işte. İşi kolaylaşmıştı. Kolaylaşmıştı tabii. Sadece beş gün vardı önünde. Sonra? Sonra Gökçe yoktu. Bu, herkes için en iyisiydi. *Herkes için en iyisi.*

O sırada kapı çalınca aklındaki düşünceleri hızlıca geçiştirdi Aris. Derin bir nefes verdi ve gözlerini dışarıda çiselemeye başlayan yağmurdan ayırmadan "Gel!" diye seslendi.

İçeri giren asker başıyla Aris'i selamladı. "Açılış saati yaklaşıyor, Yüzbaşım. Aracınızı hazırladık."

"Anlaşıldı asker" dedi Aris. "Geliyorum birazdan." Saatine baktığında akşam 5'i gösteriyordu. Yarım saat sonra iki yılı aşkındır maddi

yetersizliklerden dolayı kapalı olan belediyeye ait sinema işletmesinin açılış töreni vardı. Sinemanın tekrar adaya kazandırılması KOT desteği ile dağıtılan hibelerle gerçekleştiği için kurdele kesimine bizzat Yüzbaşı Aris davet edilmişti. Adadaki Türk ve Rum halklarının, sosyal aktivitelerle yeniden kaynaşması amacıyla ilk bir hafta boyunca gişelerden ücret alınmamasını talimat veren Aris, vizyona girecek ilk filmi ise o an fark etti. Masasının üzerindeki davetiyeyi eline aldığı anda, sinemada gösterimi yapılacak filmin adını kaşlarını çatarak mırıldandı.

"Sen Benim Düşmanımsın!"

Gökçe, makyaj masasına oturmuş, elindeki kırmızı ruju dudaklarına sürerken dalgın gözleri aynadaki aksini bulanık görmeye başladı. Aklına, dün gece Yüzbaşı Aris'le yaptığı anlaşma gelmişti.

Sürgün konusunda zorluk çıkarmayacağını söylediğinde nasıl da hemen atlamıştı teklifine... *'Çok memnun olurmuşmuş.'* Olurdu tabii. Boş yere *fırsatçı* dememişti ona. Üstelik bir o kadar yanardönerdi de. *Her öptüğü kadından beklentiye girmemişmiş-...* Neyse. *Daha üç-dört gün öncesine kadar...* Neyse... *Hastanede neler neler söylemişti-...* Neyse... *Tabii, Elif-...*

Zihnindeki sesleri savuşturur gibi elindeki ruju sertçe yere fırlattığında aynadaki aksiyle göz göze geldi Gökçe. Hala solgun görünüyordu. Yeryüzündeki hiçbir makyajın, yüzündeki mağlup ifadeyi değiştiremeyeceği ortadaydı. Günlerdir gardını ilk kez indirmiş, ilk kez başını eğmiş, ilk kez böylesine plansız kalmıştı. Yine de değer, diye geçirdi içinden. Ezgi için her şeyi yapardı. Sağı solu kestirelemeyen güç manyağı bir adamın insafına bırakamazdı onu. Gerçi, böyle bile sözünü tutacağını garantisi yoktu ki...

Aynanın karşısında düşüncelere dalmışken kapısının çalındığını duydu. "Gelme!" diye bağırırsa da annesi çoktan kapıyı aralamıştı. "Gökçe..." dedi Süreyya Hanım, şaşkın bir sesle. Kızının dışarı çıkmak için hazırlandığını görünce şaşırmıştı. "E gelmeyeceğim diyordun açılışa?"

Gökçe, annesinin yüzüne bakmadan ayağa kalktı. Dünden beri neredeyse ev halkından kimseyle muhatap olmuyordu. Ailesinin, kendisini adadan göndermek için Yüzbaş Aris'le birlik olmasını hala sindirebilmiş değildi. Yana yakıla karşı çıktığı sürgünnameyi, günün sonunda kendiliğinden kabullenecek duruma gelmesi ise apayrı bir skandaldı. Gardıroptan bej rengi trençkotunu alıp çizmelerini ayağına geçirirken "Sizinle gelmiyorum zaten" dedi, soğuk bir tonla. "Kerim'le buluşacağız."

Süreyya bir kez daha şaşırdı. "Kerim'le? Allah Allah... O nereden çıktı?"

Gökçe, askıdan çantasını da aldıktan sonra annesinin karşısına geçip "Dün söyledim size..." dedi, kelimelerini vurgulayarak. "Beş gün sonra defolup gideceğim buradan... O zamana kadar da ne yaptığım, nerede olduğum, kimle neden görüştüğüm hiç kimseyi ilgilendirmez." Sözlerinin ardından annesinin cevap vermesine fırsat tanımadan odasından dışarı çıktı.

Kapının eşiğinde dikilen Süreyya ise kızının arkasından bakakalmıştı. Aklına gelen ihtimaller hiç hoşuna gitmiyordu. Sıkıntılı bir nefes verip "Kerim'le?" diye mırıldandı. "N'apıyorsun sen Gökçe acaba... N'apıyorsun sen..."

Gökçe, Kerim'in arabasına bindiğinde gülümseyerek selam verdi. "N'aber?" Kerim, cevap vermek yerine uzanıp yanağından öpünce Gökçe'nin içine saçma bir rahatsızlık yerleşti. *Alt tarafı yanaktan, küçük, masum bir öpücük... Bunda irite olacak ne vardı ki?* Kendini telkin edip yatıştırdı ve renk vermeden tebessümünü sürdürdü. "Eee... Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz" dedi Kerim, arabayı tekrar çalıştırırken. "Bu arada... Çok güzelsin."

Gökçe birden gerildiğini hissetti. En son bu sözü kalbi, bir stetoskopun ucunda atarken Aris'in ağzından duymuştu. "Kes sesini-..." diye hayıflandı o an kendi kendine.

Kerim ise afalladı. "Kötü bir şey demedim ki ya..."

"Sana-... Sana demedim. Özür dilerim."

"Yok... Önemli değil de... İyi misin sen?"

Gülümseyerek "İyiym" dedi Gökçe. "Sadece biraz gerginim... Malum, son yaşananlar-..."

"Gerilecek bir şey yok ki... Seni hiçbir kuvvet bu adadan gönderemez. Bugün bir türlü denk gelemedik ama yarın mutlaka konuşacağım Yüzbaşı'yla... Bir çaresini bula-..."

Gökçe, "Kerim" diyerek araya girdi. Sesine çekimser bir ton yerleşmişti. "Aslında ben, biraz da bu yüzden buluşmak istedim seninle... Yüzbaşı'yla konuşmana gerek. Durumlar değişti."

"Nasıl değişti?"

"Anlatacağım..." dedi Gökçe. "Bi' oturalım da bir yere..." Kerim'e, adadan gitmeyi kabul ettiğini Ezgi olayına değinmeden anlatması gerekiyordu. Düne kadar *'kimse beni bu adadan gönderemez'* diye ortalığı

yıkan birinin, bir gün sonra yola gelip bunun tam aksini söylemesi, kime, ne kadar inandırıcı gelirdi, emin değildi. Yine de akıllarda belirecek hiçbir ihtimal, inandırıcılık konusunda işin gerçeğiyle yarışamazdı. Adadan gitmek için Aris'le el sıkışmıştı. Aris'le el sıkışmıştı. *Buna kargalar bile gülerdi.*

Sinemanın açıldığı cadde, gişenin önünde giderek uzayan kuyruktan dolayı ana baba gününe dönmüştü. Ellerinde şemsiyelerle bilet sırasına giren ada halkı, iki yıl aradan sonra sinemada film izleyeceği için heyecanlıydı. *En azından bir kısmı.* Karşı kaldırımda toplanan ve ellerinde, "Asıl film Gökçeada'da dönüyor! Hem de konulu!" şeklinde pankartlar taşıyan küçük bir kalabalık, dakikalar önce kolluk kuvvetleri tarafından dağıtılmıştı. Geriye kalanlar ise durumdan son derece memnundu.

Milislerin sokakta satırlarla gezdiği Anadolu'nun hali neredeydi, iki yıl sonra sinemanın açıldığı, hastanelerine uzman doktorların atanıp ameliyatların yapıldığı Gökçeada'nın hali neredeydi? KOT TV doğru söylüyordu. Yunan, adaya refah getirmiş, yıllarca korku filmi senaryosu yazanları ters köşeye oturmuştu. İşgal buysa, çok da iyi olmuştu. *Belki vaktinde yaşasalardı İngiliz mandasını da savunurlardı.* O sırada, önlü arkalı iki koruma aracıyla sokağa giriş yapan Yüzbaşı Aris'i gördüklerinde, içlerini dolduran bu coşkuyla daha fazla baş edemediler. Kuyrukta bekleyen birçok kişi ellerini birbirine vurup Aris'i alkışlamaya başladı. Bazılarıysa ıslık çalıp Yüzbaşı'ya övgüler yağdırıyordu:

"Bravo be sana! Bravo!"

"Helal sana Yüzbaşı!"

"Sayenizde insan olduğumuzu hatırladık!"

"Sana 'işgalci' diyenler utansın!"

Aris, tezahüratlar eşliğinde aracından inip şoförünün tuttuğu şemsiyenin altında sinema binasına doğru yürümeye başladı. Bir yandan da elini kaldırmış, yüzüne kondurduğu tebessümle, kendisine övgüler yağdıran kalabalığı selamlıyordu.

O anları, caddenin köşesinde dumura uğramış halde izleyen Gökçe, öfkeli gözlerini arabadan inerek yanına gelen Kerim'e çevirdi. "Bu muydu sürprizin ya? Gerçekten mi Kerim?"

Kerim, elindeki şemsiyeyi açmaya çalışırken "Yapma Gökçe..." dedi, rahat bir tavırla. "İlk randevumuz sayılır bu. Şansımıza baksana, iki yıl

sonra adada sinema açılıyor bugün. Ben de o kadar uğraşıp en iyi yerden bilet ayarladım... Hadi."

"Uğraştın bi' de? KOT desteğiyle açılan bir sinema için mış?!"

"Hastane de öyleydi? Oraya gittin ama?"

"Aynı şey değil Kerim! Verdiğin örneğe bak!"

"Değil, evet. Sinema belediyeye ait, belediyenin başında da baban var üstelik..."

Gökçe, "Ya... Seçmenine bak, başkanını al!" diyerek göz ucuyla kalabalığı işaret etti. "Şunlara baksana... Böyle afyonlanıyorlar işte. Yok hibeydi yok sinemaydı, filmdi... Daha ne kadar gözleri boyanacak acaba? Tiplerine bak şunların-... *Keşke daha önce işgal edilseydik de bedava film izleyip mısır yeseydik*, diye bakıyorlar-... Ahmaklar!"

"Ya, sana ne onlardan canım benim? Çoğu Rum zaten, baksana... Hem hepsini geç, hiç mi hakkı yok insanların kırk yılın başında kafa dağıtmaya?"

O sırada Gökçe'nin bakışları binanın girişindeki basın mensuplarına takıldı. Aris'in fotoğrafını çekip üzerine mikrofon uzatan gazetecilerin arasında Elif'in de olduğunu görmüştü. Önce diğerleri gibi birkaç kere deklanşörünü patlatan Elif, ardından Aris'in yanına gelerek ayaküstü bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Gökçe, ikisinin bu rahatsız edici hallerini izlerken Kerim'in sesini tekrar duydu.

"Gökçe? Hadi ya... Kırma beni, hadi-..."

"İyi!" diyerek Kerim'in sözünü böldü Gökçe. Kollarını birbirine bağlayıp adımlarını binaya doğru hızlandığında ağzının içinden mırıldanmaya devam ediyordu. "Ne film çeviriyorlarsa artık... Kapalı gişe oynar, eminim."

Yüzbaşı Aris, binanın giriş kapısına çekilen kurdelenin önüne geldiğinde, sağ yanında Kaymakam Sıddık Gümüşkaşık, sol yanında Başkan İsmet Adalı vardı. Makası eline alırken gülümseyerek gişelerde bekleyen kalabalığa döndü.

Ve gür bir sesle konuşmasına başladı. *"Bir milleti yaşatmak için birtakım temeller lazımdır ve bilirsiniz ki, bu temellerin en muhimlerinden biri sanattır. Bir millet sanattan ve sanatkârdan yoksunsa tam bir hayata sahip olamaz. Böyle bir millet bir ayağı topal, bir kolu çolak, sakat ve hasta bir kimse gibidir. Zira sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir,* der Mustafa Kemal Atatürk..." O sırada kalabalıktan yükselen alkışlarla kısa bir an nefeslenmişti ki, merdivenlerin başında Gökçe'yi gördü. Kollarını birbirine bağlamış, masmavi gözlerini üzerine

dikmişti. Aris, maviliklerde boğulmadan bakışlarını çarçabuk geri çektiğinde "Bugünse burada, bu bilge devlet adamının bir kez daha ne kadar haklı olduğunu görüyoruz..." diye devam etti sözlerine. "Zira sanat, cephelerde en kanlı çatışmaların yaşandığı Birinci Dünya Savaşında dahi icra edilmeye devam edilmiştir. Ki bu gaye, toplumun mevcut gerçeklerden koparılıp, zevk ve sefaya düşkün umursamaz kimselere dönüştürülmesi için değildir, aksine tam da Mustafa Kemal'in dediği gibi, milletlerin hayat damarlarını beslemenin yolu, sanat ve sanatçıdan geçtiği içindir... Ben, bugün, renksiz ve karanlık günlerle dolu o korkunç iki yılın ardından, ışığına yeniden kavuşmaya başlayan İmroz adına mutluyum. Yakın zamanda yerel işbirlikleriyle İmroz Halk Tiyatrosunu da hayata geçireceğimizi buradan sizlere duyurmak isterim..." Alkışlar bir kez daha yükselirken Aris ise bakışlarını önce sağına sonra soluna çevirdi. "Sayın Kaymakam... Sayın Başkan... O halde musaadenizle..."

İkisi birlikte Aris'i onayladı. "Tabii ki, buyrun."

Aris, makası uzatıp kurdeleyi keserken Kaymakam Sıddık Gümüşkaşık, coşkulu bir sesle "Haydi vira bismillah!" diye bağırdı. "Allah kabul etsin! Allah razı olsun! Adamıza hayırlı, uğurlu olsun!"

Kaymakam'ın coşku seline kalabalıktan birileri kurt işareti yaparak katılırken kimileri ise bir kez daha olan biten her şeyi alkışlamıştı. O sırada, merdivenlerin başında öylece kalakalan Gökçe, "Ya sabır..." dedi, öfke dolu bir sesle. "Ya sabır... Ya sabır!" Bu toplumun beslenmek için sanata, sanatçıya falan ihtiyacı yoktu ki... Ülkenin kendisi koca bir tiyatro sahnesiydi zaten. Ne oyun eskiyordu ne perde kapanıyordu.

Açılışın ardından başlayan kokteyle, ada protokolünden yoğun ilgi vardı. Film öncesi salonu dolduran konuklar, fonda çalan hafif bir müzik eşliğinde, çeşit çeşit ikramlarla donatılmış masalarda ağırlanıyordu. O anlarda İsmet Başkan, salonun girişinde beliren Gökçe'yi görünce, yanında oturan eşine "Süreyya..." dedi. "Bizimkine bak..." Elini yukarı kaldırıp kızını masaya çağırdı. "Ne işi var burada? Hani gelmeyecekti?"

Süreyya, kaygılı bir tavra büründü. "Ne bileyim... Ne geçiyor acaba yine aklından? Olay falan çıkarmasın da... Allah'ım, hayırlısıyla bi' gitse Avustralya'ya..."

Masanın karşısında oturan Yüzbaşı Aris, İsmet ve Süreyya'nın aynı yöne bakıp fısıldaştığını görünce, gözlerini ikisinin dikkat kesildiği yere, salon girişine çevirdi ve Gökçe'nin, yavaş adımlarla yanlarına doğru yürümeye

başladığını gördü. Omuzlarına dökülen saçları attığı her adımda dalgalanıyor, gözlerinin mavisi, onlarca metre uzaktan bile yaldızlanmışçasına parıltıyordu. Üzerinde krem renginde, düşük yaka, yarım kollu bir elbise vardı. Belindeki tokalı kemerle, taba rengi çizimleri birbirini tamamlıyordu. Trençkotunu koluna almış, masaya doğru yürürken, etrafına yaydığı çiçeksi kokuların büyüünden pek de haberdar görünmüyordu. O sıralarda Aris gözlerini henüz Gökçe'den ayıramamışken arkada beliren Kerim'i fark etti ve içinde birden yeşeren ne varsa aynı hızla soluverdi. *İkisi yan yanaydı. Gökçe ve Kerim yan yanaydı. Demek ki artık alenen ilan ediyorlardı ilişkilerini? Hiç çekinmeden, herkesin gözüne sokar gibi? Ama bu Aris'e işlemezdi. Bakışlarını hemen geri çekti ve masadaki şampanya kadehinden büyükçe bir yudum aldı. Yavaş yavaş yanlarına yaklaşan çifte kumruları görmezden gelmek için azami özen gösteriyordu Ta ki...*

"İyi akşamlar!" Kerim'in sesiyle, herkesin dikkati masanın yeni konuklarına döndü. "İyi akşamlar, Sayın Başkanım, Sayın Kaymakam... Yüzbaşı?"

Hepsi birden cevap verdi. "İki akşamlar..."

İkisi, yuvarlak bar masasının etrafına konumlandıklarında İsmet, bakışlarını hemen kızına çevirdi. "Hayırdır kızım?" diye fısıldadı kulağına. "Neden fikrini değiştirdin? Bak eğer-..."

"Merak etme baba!" Gökçe'nin sesi, İsmet'in aksine oldukça gür çıkmıştı. "Olay çıkarmak için burada değilim. Herkes rahat olabilir... Film izlemeye geldim sadece..." O an içinde imalar uçuşan gözleri, masanın karşısındaki Aris'le buluşunca ekledi. "Adadaki son günlerimi sanatla değerlendirmek istedim. İnsanın hayatla olan damarları öyle besleniyor malum..."

"Hayırdır, bir yere mi gidiyorsun?" Ses, elinde fotoğraf makinesiyle masanın yanında biten Elif'e aitti. Gökçe'nin cevap vermesini beklemeden, "Önce hep beraber bi' buraya bakalım..." dedi. "Güzel poz... Çekiyorum! Harika!"

Flaş patladıktan sonra Kaymakam, telefon görüşmesi yapmak için masadan ayrılınca Elif, boşluğu değerlendirdi. Fotoğraf makinesini masanın üstüne bırakarak ikramlardan atıştırmaya başladı. Bir yandan da dikkatini yeniden Gökçe'ye vermişti. "Eee?"

Gökçe gergin bir tonda gülümsedi. "Ne eee?"

"Bir yere mi gidiyorsun diye sordum ya az önce?"

"Ya..." dedi Gökçe, ironik bir tonda. Gözlerinin önüne, imzalı on kopyayla hazırlanmış *sürgünnamesi* gelmişti. "Seyahate çıkıyorum."

Aris, gülmemeye çalışırken yudumladığı şampanyayı zor yutunca Elif, odağını ona çevirdi. "Yüzbaşım? Ticari seferler dışında adaya giriş-çıkışlar yasak değil miydi? Seyahat hakkımız var da ben mi bilmiyorum?"

"Bazı durumlarda var tabii..." dedi Aris, tebessümünü sürdürerek. "Özel izinle mümkün... Gökçe Hanım için de böyle bir kolaylık bir sağladım. Seyahat isteği oyle bir boyuta ulaştı ki, kendisine bir-... Bir *seyahatname* çıkarttım..."

Bu kez, yudumunu zor yutma sırası Gökçe'deydi. Bardağına doldurduğu suyu içmeye çalışırken duraksadı ve sinirle gülerek başını salladı. "Seyahatname... Hı hı. Seyahatname..."

Elif, "E iyiymiş..." dedi, sanki mevzuyu bilmiyormuş gibi ortamın tansiyonuyla oynuyordu. "Şanslısın valla... Gürültü, patırtıdan uzakta biraz kafanı dinlersin. Yolculuk nereye?"

Soruyu Süreyya cevapladı. "Avustralya'ya gidecek, teyzesinin yanına."

Gökçe o anda ağzının içinden bir şeyler mırıldanırken Aris'se dikkatini Kerim'e odaklamıştı. "Üsteğmen..." dedi, yapay bir samimiyetle. "Bileğin nasıl oldu?"

Kerim zorlukla gülümsedi. "Şey-... İyi. Daha iyi. Sağ olun."

"E oyleyse seni de gönderelim seyahate?" diyerek şampanyasından bir yudum daha aldı Aris. "Karargaha uğradığın da yok zaten..."

Kerim, "Anlamadım..." gibi bir şeyler mırıldanırken Gökçe lafa girdi. "Aaa... Sizin haberiniz yok mu Üsteğmen? Yüzbaşı turizm acentası gibidir, insanları seyahate göndermeyi çok sever. Çıkartır bir *seyahatname*, on tane kopyasını alıp altına da döşer imzasını... Oldu, bitti. Sonra gelsin açılışlar, kokteyler..." Bakışlarını Elif'e çevirdi. "Yüzüne patlayan flaşlar... Etrafını saran şakşakçı yalakalar... Sonra bir de bakarsın KOT pr'ının adı *toplumun hayat damarlarını beslemek* olmuş... Oysa işgalle tıkanan damarların sanatla değil, savaşla besleneceğini birilerinin kendisine hatırlatması gerekiyor."

Aris gülümsedi. Gözleri hala Gökçe'deyken muhatabı Kerim'miş gibi konuşarak "Belki de damarlar çok daha önceden tıkanmıştır, Üsteğmen" dedi. "Ve işgal sanılan şeyin adı da Bypass'tır... Birilerinin de Gökçe Hanım'a bunu hatırlatması gere-... Pardon. Gökçe Hanım zaten doktordu, değil mi? Kendisini elinde ilaç yerine silah taşıırken görmeye alışık olduğumdan... Bir an için mesleğini anımsayamadım."

Gökçe ağzını açacağı esnada İsmet, bileğine dokunarak kızını susturdu ve "Bu arada Yüzbaşı..." diye söze girdi. Aris'in silahlı dokundurması, aklına Uğurlu Limanı'nda yaşananları getirmişti. "Hazır hepimiz buradayken, limandaki hadise için ne kadar mahcup olduğumuzu bir kez daha söylemek istiyorum."

Limandaki hadise... İsmet'in ağzından çıkan iki kelimeyle Gökçe ve Aris'in bakışları jet hızıyla kesişti. Zira bu tabir, artık ikisi için de aralarında çekilen silahtan fazlasıydı. *Limandaki hadise*, bir namlunun ucunda birbirine değen ıslak ve titrek dudaklardı.

O anda Gökçe birden kıpkırmızı kesilirken Aris, yüzüne uzlaşmacı bir tutumla bakan İsmet'ten gözlerini kaçırmaya başladı. Limanda kızını öptüğünü bilse, birazdan oynayacak film muhtemelen çok daha farklı olurdu. Türk babalarının bu tip konularda tutucu olduklarını duymuştu. Ki öyle olmasa bile... Ne kadar uygunsuz bir durumdu... Derken bakışları Süreyya'ya çarptı. Kadın sanki yüzüne imalı imalı bakıyordu. Gökçe anlatmış mıydı acaba? *Yok daha neler!* Kendisinin bile kabullenemediğini annesine mi anlatacaktı? "Şey-..." dedi, birkaç kez öksürerek. "Onem-... Onemli değil. Yani-... Sorun yok." O sırada boğazının kuruduğunu hissedip masanın ortasında duran su şişesine uzanmıştı ki, aynısını Gökçe de yapınca elleri şişenin üstünde birleşiverdi.

Gökçe elektrik çarpmış gibi irkildi ve parmaklarını çarçabuk şişenin altına kımıldattı ama Aris elini çekmemekte ısrarcıydı. Gözleri birbiriyle restleşirken şişe, masanın ortasında gidip gelmeye başladı. Bir biri çektikendine, bir diğeri. Şimdi, tüm bakışlar ikisi arasında ateşlenen gerilimi takip ediyordu. Hallerinde ete kemiğe bürünen tuhaf bir denge vardı, ikisinin de gizliden gizliye zevk aldığı bir köşe kapmacaydı sanki bu; zıtlığın içinden çıkagelen aykırı uçlar, yabpoz parçaları gibi birbirine uyumlanıyor, başka başka olan ne varsa hepten aynılığa dönüşüyordu. *Bir su şişesini iki farklı yöne çekerken bile...*

Saniyeler sonra aralarındaki bu çocuksu rekabete son veren kişi, Elif oldu. Şişeyi tepesinden kavradığı gibi çekip aldı ve suyu masadaki bardaklara doldururken konuyu değiştirmek için "Ya bu arada..." dedi, bakışlarını Aris'e çevirmişti. "Nisiciğim ne yapıyor ya? Özledim onu."

Gökçe dudaklarını dişleyip, "Nisiciğim..." diye mırıldandı. Anlaşılan bu kız her şeyi samimiyetsiz bir sevimliliğe indirgeyebiliyordu. *Yüzbaşıcığım, Nisiciğim!*

Aris, gülümseyerek "Gayet iyi..." diye cevap verdi. "Bir daha ne zaman gezdireceğini merak ediyor ama..."

"Aaa..." dedi Elif, hevesli bir tavırla. "Tamam o zaman, yarın akşam gelir, gezdiririm ben kızımı."

Gökçe birden histerik bir kahkaha atınca tüm bakışlar yüzüne çevrildi. *Kızıymış? Kızını gezdirmiş!* Gülücüklerinin arasında "Rüyanda görürsün sen onu..." diye fısıldadı. Herkesin ona baktığını fark ettiğinde ise içinden geçirdiği cümleyi sesli söylediğini anladı. "Yani-... Şey... Köpeklerle bağ kurmak rüya gibidir, diyorum. Tabii kurabilene... Herkesle anlaşılamazlar çünkü. Hisleri kuvvetlidir, insan seçerler."

Elif kaşlarını kaldırarak "Yaaa..." deyip güldü. "Ama biz anlaştık Nisi'yle ya, sesime tepki bile veriyor artık. Yani, sen dert etme onu hiç. Seyahatinin tadını çıkar."

Benzer anlarda Süreyya ve İsmet, kokteyle katılan eski bir ahabplarını görünce izin isteyip masadan ayrıldılar. Gökçe'nin yüzü ise sinirden renkten renge girmişti. *Nisi'yle anlaşmışmış, sesine tepki veriyormuşmuş, seyahatinin tadını çıkarmışmış!* "Çıkaracağım ben tadını..." dedi, yüzüne yayılan gergin bir gülümsemeyle. "Zaten kimi bir şeylerin tadını çıkaracak kimi acısını kimi suyunu kimi b-..." Kendini güçlükle frenlediğinde Elif'in sesini duydu.

"Anlamadım?"

Gökçe, "Şaşırmadım..." diye mırıldanırken Aris başını iki yana sallayıp Elif'e doğru eğildi. "Anlama çabasına bile girme... Mumkün değil."

Ne mümkün ne değil, ortadaydı aslında. Gökçe'nin, apaçık üzerine oynayan bu *çifte kumrulara* daha fazla katlanması mümkün değildi. Film bir an önce başlayıp bir an önce bitseydi de şu kabustan kurtulsaydı. İkisine bilendikçe bilenirken kulağında Kerim'in sesini işitti. "Sen nereden biliyorsun o köpeği? Nisi midir Nişi midir?"

Nereden mi biliyordu? Kerim'in sorusuyla Gökçe'nin aklı birden Aris'le Semadirek'te geçirdikleri o güne gitti. *Sonsuzluk ve Bir Gün'e...* Ölmüş annesinin koynunda, ıslanmış ve korkmuş halde meme ararken bulmuştu onu. Küçük, kara gözleri hüznü bakıyor, havlamaktan kısılmış sesi ağlamaklı çıkıyordu. Sonra hatıra ismini koydukları an geldi ve kulaklarında istemsizce Aris'in sözleri yankılandı. *"Birbirinizi burada, bu adada buldunuz. O seni çağırdı, sen ona gittin... Ve Niki, Nisi'yi kurtarmış oldu... Fonetığınız bile aynı. Baksana, Niki ve Nisi... Sanırım artık o da senin gibi adayı isminde taşıyacak."*

Gökçe, gözünün önünde canlanan anılarla donup kalırken Kerim, "Ha, doğru tabii..." diyerek, kendi sorusuna kendi açıklama getirdi. "Yüzbaşı *gezdirmek* falan dedi ya, haliyle köpek olacak dimi? Ne olacak başka... Bir an şey yapamadım." Ardından İsmet ve Süreyya'nın yokluğunu fırsat bilip Gökçe'ye doğru yaklaştı ve kızın koluna hafifçe dokunarak "Film de başlar birazdan..." dedi. Fısıldar gibi konuşmasına rağmen sesindeki tınıyı, Aris'in duyacağı gibi ayarlamıştı. "Heyecanlandım birden. Birlikte izleyeceğimiz ilk film olacak... Ama ben daha çok seni izlemeyi düşünüyorum."

Bu kez vesveseler Aris'in zihninde dolanmaya başladı. İkisinin şu eğreti hallerine böylesine yakından maruz kalmak katlanılmaz bir histi. *Daha çok Gökçe'yi izleyecekmiş!* Şampanya kadehinden büyük bir yudum alıp sesli bir nefes verdi ve gülümseyerek Elif'in kulağına eğildi. "Bir bahane bul, kaldır beni masadan... Yoksa öldüreğim ben bu düzenbaz adamı."

Elif, "Sakin ol..." diyerek Aris'i telkin etmeye çalışırken içeride yankılanan anons sesi duyuldu.

"Filmimiz başlamak üzeredir... Lütfen, koltuk numaralarınıza göre yerinizi alınız... İyi seyirler dileriz..."

"Al, bahanen geldi" dedi Elif, Aris'e doğru eğilerek. "Hadi sinemaya..."

Gökçe ve Kerim o sırada masadan ayrılmış, filmin gösterileceği salonuna doğru ilerlemeye başlamışlardı. Aris arkalarından bakıp yüzünü ekşitti. "Ben izlemeyeceğim film falan. Bugünlük izlediğim yetti..."

"Eh..." dedi Elif, omzunu silkerek. "Sen bilirsin tabii de... Kerim'in bilet numarasını gördüm az önce, sanırım karargaha gönderilen biletlere çökmüş. Numaralarınız da yan yana; H-6, H-7..." Sözlerinin Aris'in dikkatini çektiğini fark edince muzip bir tonda ekledi. "Yani, sen de sinemaya gelsen, bizzat yan yana olunca çekinirdi belki ama... Şimdi Gökçe'ye rahat rahat yanaşır. Artık sarılır mı öp-..."

Elif henüz sözlerini tamamlayamamışken Aris, yüzünü bürüyen hırsla adımlarını Gökçe ve Kerim'in arkasından hızlandırdı. Botlarını yere vura vura ilerledi, omuzlarını dikleştirdi ve yan yana yürüyen Gökçe'yle Kerim'i iki eliyle ayırıp aralarından geçti.

Hafiften sendeleyeyen Kerim, "Ne oluyor ya?" deyip bocalarken Gökçe, kötücül gözlerle Aris'e bakarak "Ayı!" diye mırıldandı.

Fakat asıl şoku, mısır ve kolalarını alıp koltuklarına oturduklarında yaşadılar. Sinemanın ışıkları karartılırken önce elinde karton kahve bardağıyla Aris belirdi, hemen arkasında ise Elif göründü. Onun da elinde

büyük boy smoothie bardağı vardı. "Şaka, dimi bu?" dedi Gökçe, sağ tarafında oturan Kerim'e dönerek. "Şaka bu!"

Kerim ise Yüzbaşı'nın filmi izleyeceğini düşünmediği için şaşırılmış ancak yanında Elif'i gördüğü için rahatlamıştı. "İlginç..." dedi, gülümseyerek. "Ben kokteylden sonra gider diye düşünmüştüm de... Mevzu başka, baksana. Elif Hanım'la çıkıyorlar herhalde... Valla çok da yakışmışlar..."

Kerim gördüğü manzara karşısında keyiflenirken Gökçe, sol tarafına oturan Yüzbaşı Aris'le göz göze geldi. Hemen arkasından da Aris'in diğer yanına oturan Elif'in sesi duyuldu. "Tekrardan iyi akşamlar!"

Kerim, eğilerek "İyi akşamlar" dedi, sıcak bir tavırla.

Gökçe ise gergin halini üstünden bir türlü atamıyordu. Gözlerini, yanında sakın sakın kahvesini yudumlamaya başlayan Aris'ten ayırmadan "Ne şimdi bu?" diye sordu. "Koca sinemada başka yer mi yoktu?!"

Aris, cevabını cebinden çıkardığı davetiyeyi göstererek verdi. Davetiyenin üzerinde, "H-3 ve H-11 arası koltuklar KOT birimine rezerve" ibaresi vardı. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini perdeden ayırmadan "Karargaha gönderilen biletler..." diye fısıldadı Gökçe'ye doğru. "Fakat şaşırmana bakılırsa, Üsteğmen sana koltukları kendisi ayarlamış gibi konuşmuş... Gerçi sana söylediği ne ilk ne de muhtemelen son yalan ama... Yine de sanırım surprizini bozdum?"

Gökçe sinirle gülerek kaşlarını kaldırdı. "Sen bizim aramızdaki hiçbir şeyi bozamazsın."

"Umrumda değilsiniz" dedi Aris, yüzüne yayılan tebessümle. "Teklifim hala geçerli... İstersen senin arkandan onu da sureyim adadan? Ayrılmamış olursunuz."

Ellerini, minnet duyar gibi çenesinin altında birleştiren Gökçe yapay bir samimiyetle mırıldandı. "Çok iyi fikir!"

İkisinin fısıldaşması, çok geçmeden Kerim'in dikkartini çekti. Gökçe'nin kulağına eğilerek "Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" diye sordu.

"Hiç... Filmin konusunu sordum" dedi Gökçe.

Kerim, "Eee neymiş?" dediği anda, tanıtımlar bitmiş, perdeye filmin ilk karesi yansımıştı.

O anda Gökçe'nin kaşları hafifçe havalandı. Filmin adını şimdi öğreniyordu. Sitemli bir tavırla perdede yazan üç kelimeyi okuduğunda, Aris'le tekrar göz göze gelmesi uzun sürmedi:

"Sen Benim Düşmanımsın."

Jessica: "Kes sesini Arthur! HiperV1 sizin yüzünüzden mutasyon geliştirdi! Milyonlarca insan öldü. Hepiniz katilsiniz!"

Arthur: "Lanet olsun Jessica! Sen ne dediğinin farkında mısın? Tanrım... Biz yapmasak başka biri yapacaktı. Belki o zaman daha tehlikeli mutasyonlar görülecekti, biz sadece virüsü kontrol altına almak-..."

Jessica: "Siz sadece virüsü bahane ederek Amerika'yı ele geçirmek istediniz, Profesör Parker! Ama bu o kadar kolay olmayacak, birçok eyalette ayaklanmalar başladı bile. Temsilciler Meclisi hala direniyor. Ne o beyni yıkanmış fedareller ne de senatodaki kuklalarınız kurtaramayacak sizi!"

Arthur: "Burada Temsilciler Meclisi de benim, fedareller de benim, senato da benim!"

Film devam ederken Gökçe sinirden gülmeye başladı. Elindeki mısır kovaşından aldığı koca bir avucu ağzına tıkarak hızlı hızlı çiğnedi. Yüzbaşı Aris resmen bir ylandı. Zulmü adada bizzat yaşattığı yetmiyormuş gibi bir de beyaz perdede filmini izlettiriyordu onca insana. O an daha fazla kendini tutamayarak ağzının içinden "Bilerek seçmiş filmi, adi..." diye mırıldandı.

Fakat Aris duymuştu. Gökçe'ye doğru eğilip "Ochi..." dedi. "İsmini bile az önce öğrendim." Sonra yüzüne alaycı bir ifade yerleşti "Davetiyede 'Sen Benim Düşmanımsın' yazdığını görünce bir an için zarfı sen gönderdin sandım."

Gökçe, "Davetiye değil ama..." diye fısıldadı. "Belki gittiğim yerden kart atarım, düşmanın olduğumu unut-..." O sırada başını soluna doğru çevirmişti ki, Aris'in de kulağına doğru hamle yapmasıyla birden burun buruna geldiler. Karanlığın içinde parlayan ela hareler, Gökçe'nin odağını çarçabuk bozdu. Cümlesinin devamını unutmuştu. Başını tekrar önüne çevirdiğinde ağzını pipete yerleştirip kolasından büyük bir yudum aldı. Yutkunmaya çalışırken ise terlemeye başladığını hissetti. Sinemanın havalandırması yetersiz gibi duruyordu.

Jessica: "Biraz önce içtiğin şarapta HiperV1 virüsü vardı. Birkaç saat içinde ölmüş olacaksın, Profesör Parker!"

Arthur: "Biliyorum, Jessica..."

Jessica: "Ne?"

Arthur: "Duydun beni... Bilerek içtim!"

Jessica: "Tanrı aşkına! Yalan söylü-..."

Arthur: "Sana hiçbir zaman yalan söylemedim, Jessica. Ben seni her şeye rağmen sevdim."

Jessica: "Kes şunu! Sen... Sen benim düşmanımsın!"

Arthur: "Sense benim sevdiğim kadınsın..."

Jessica: "Kes sesini!"

Arthur: "Seni seviyorum Jessica..."

Jessica: "Sus lütfen, sus..."

Arthur: "Gerçek bu... Beni öldürsen de gerçek bu..."

Jessica: "Yeter!"

Arthur: "Bırak, huzurla öleyim... Yaşamayı zaten hak etmiyorum..."

Jessica: "Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Arthur-... Bekle burada!"

Arthur: "Nereye gidiyorsun?"

Jessica: "Hayatımın en büyük hatasını yapmaya! Laboratuvarı panzehir bulacağım! Kahretsin! Senden nefret ediyorum Profesör Parker!"

Arthur: "Hey-... Jessica... Jessica! Biliyordum! Beni öldüremeyeceğini biliyordum! Sen de beni seviyorsun!"

O sırada gülmeye başlayan Aris oldu. Halbuki bir süredir Kerim'in hal ve hareketleri canını sıkıyordu. İki de bir Gökçe'yle fısıldaşması, koltuğa kolunu uzatması sonra tekrar Gökçe'yle fısıldaşması ve tekrar koltuğa kolunu uzatması... Neyse ki Aris kollarını şöyle bir gerinir gibi kaldırdığında dirseği Kerim'in eline çarpıyordu da, Üsteğmen'in o şekilsiz parmakları kızın omzuna erişmeden geri düşüyordu. Oysa Gökçe Kerim'den ziyade Aris'ten rahatsız görünüyordu. Yüzbaşı, Gökçe'nin dakikalardır ağzının içinden mırıldandığını, elini kolunu hiçbir yere sığdıramadığını, ara sıra omuzları birbirine değdiğinde ise irkilerek geri çekildiğini fark etmişti.

Tam da o anlarda Jessica ve Arthur'un sahneleri patlayınca Aris üzerindeki gerginliği atıp gülmeye başladı. *Düşmanını öldüremeyen kadınların öfkesi, hep birbirine mi benziyordu?* Başını hafifçe sağına doğru çevirdiğinde Gökçe'nin içten içe delirdiğini, konuşmamak için aralıksız mısır yediğini gördü. Böyle giderse birazdan boğulacaktı. *Ya da belki ikisi birden boğulurdu?*

Jessica: "Acele et Arthur! Koş! Koş!"

Arthur: "Jessica, kapı kilitli! Lanet olsun! Anahtar nerede?"

Jessica: "Bilmiyorum... Tanrım! Yakalanacağız!"

Nöbetçi: "Bunu mu arıyorsunuz yoksa?"

Arthur: "Kahrolası pislik! Ver şu anahtarı!"

Nöbetçi: "Maalesef bu imkansız, dostum..."

Arthur: "Anahtarı ver, dedim! Yoksa... Hiç iyi şeyler olmayacak!"

Nöbetçi: "Hey! Hey! Yavaş ol! Tanrı aşkına-... İndir şu silahı!"

Jessica: "O halde bırak bizi, ver anahtarı gidelim!"

Arthur: "Jessica'yı duydun... Ya hemen bana anahtarı verirsin... Ya da..."

Nöbetçi: "Ah! Ne yapıyorsun! Ahhh!"

Arthur: "Ya da taşaklarını havaya uçururum!"

Son sahneyle birlikte Aris'in yudumladığı kahve boğazında kaldı. Gökçe ise patlamış mısırları yutmak için ağzına çektiği kolayı, Aris'in üzerine püskürttü. Şimdi sinema, ikisinin öksürük sesleriyle yankılanıyordu.

O sırada Kerim, koltuğundan sıçrayıp bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Ne oluyor? İyi misin?"

Benzer bir tepki de Elif'ten geldi. Çantasından çıkardığı peçeteyi Aris'e doğru uzatarak "N'oldu ikinize birden?" diye sordu.

Aris, peçeteyi alıp üzerine silmeye başlarken Elif'e yarım ağız cevap verdi. "Yok bir şey."

Öksürmeye devam eden Gökçe ise nefes nefese kalmış halde ayağa fırladığında Aris'le göz göze geldi. Birkaç saniye süren bir andı. Ama ikisi de kanlı canlı o yere gitmişti sanki. *Yangın merdivenine*. Aris, Gökçe'nin bacaklarının arasında gezdirdiği namluyu hatırladı. Silahını, kızın en giz kıvrımlarında dolaştırırken, geçtiği her noktayı parmaklarının ucunda hissetmişti. Şimdi, günler sonra yine o his sanki hala oradaydı. *Parmaklarının ucunda*. Gökçe ise bu akıl dışı ziyaretin kadınlığında bıraktığı izi hatırlayınca, rahminde korkunç bir karıncanlama duyumsadı. *Bu sinema salonunda tam olarak ne oluyordu?*

"Sevgilim?" dedi o anda Kerim. "İyi misin?"

Sesi işiten Gökçe, gözlerini güç bela Aris'ten alıp Kerim'e çevirdi. "İyiyim. Ben lavaboya-... Lavaboya gidiyorum-... Se-... Sev-...gilim!"

Gökçe, ağzından çıkan son kelimeyle yumruklarını sıktı ve koltukların arasından hızlı hızlı geçerek öfkeli adımlarla lavaboya gitti. Çantasından çıkardığı ıslak mendili, musluğun altında biraz daha ıslatıp üzerine sıçrayan kolayı silmeye başladığında, sinirli sinirli söyleniyordu. "Hata bende! Sen gişede kuyruğa giren insanlara o kadar laf et sonra geç içeri film izle! Al... Al, izle şimdi filmi... Film de film olsa. Gelip burada gerçeğini çekselerdi ya! Ne gerek varmış o kadar prodüks-..."

O sırada tuvaletin kapısı hızla açılınca Gökçe birden havaya sıçradı. "Yavaş!" diye bağırdı, arkasında beliren Aris'e. "Tekmeyle açsaydın?"

Aris, iki eliyle üzerini işaret ederek "Uniformamı berbat ettin!" dedi.

Gökçe, elindeki mendili çöpe fırlatıp yüzünü Aris'e döndü. "Senin üniforman zaten berbat!"

"Berbat olan senin ağzından çıkan sözler!" dedi Aris. Mesela biraz önce duyduğu o tek kelime, berbattı. *Sevgilim?*

"Dinleme o zaman, defol git!"

"Ochi hanımefendi... Bu adadan gidecek olan kişi belli!"

Gökçe ellerini beline dayayıp "Gideceğim, doğru!" diye cevap verdi. "Ama sen o aptal kağıdı imzaladığın için değil, Ezgi için! Sadece ve sadece Ezgi için! Anladın mı beni-... Profesör Parker?"

Aris sinirle güldü. "Profesör Parker?"

"Profesör Parker!" diye onayladı Gökçe. "Aynı güç zehirlenmesi! Aynı gözü dönmüşlük! Aynı arsızlık! Yunan haline bizatihi maruz kaldığımız yetmiyor ya, bir de sinemada Amerikan versiyonunu izlettin insanlara..." Elleri birbirine vurarak alkışlamaya başladı. "Bravo!"

Aris'in kaşlarının ortası düşünür gibi çatıldı. "O halde sen de Jessica olmalısın... İkiniz de *güç zehirlenmesi yaşayan, gözü donmuş, o arsız* adamları öldüremediniz!"

"Ne büyük hata olmuş! Şimdi öyle pişmanım ki!"

"Ben de öyle!" dedi Aris diklenerek. "Bir asker, ona silah doğrultan birini çekip vormalı! Bense karşında şarjörümü boşaltıp aptal gibi optüm seni!"

Duyduğu son cümleyle Gökçe'nin kaşları istemsizce havalandı. Gözlerini Aris'ten kaçırmamaya çalışıyordu. "Haklısın... Senin gibi bir asker için ne amatör bir hamleydi. Aptallığına doyma..."

Aris'in bakışları, Gökçe'nin gözleri ve dudakları arasında mekik dokumaya başlarken, ağzından fısıltıya benzer birkaç kelime döküldü. "Doyduğumu kim soyledi?"

Gökçe, ürpererek "Ben-..." dedi. "Ben şarjörü boşaltmanı kastettim!"

Aris başını salladı. "Ben de."

O sıra dışarıdan sesler gelince Gökçe'nin gözleri bir an için kapıyı yokladı. Aris ise dudağını hafifçe dişleyerek alaycı bir tavırla "Ne oldu Gökçe Hanım?" diye sordu. "Küçük sırrımızı sevgilin duyar diye mi korktun yoksa?"

"Ben mi sen mi acaba?!"

Aris başını iki yana salladı. "Benim bir şeyden korktuğum yok. Bu soruları sen kendine sor... Korkularla, inkarlarla yaşayan sensin. Bu film de o yuzden delirtti seni... Bastırdığın, ne varsa hatırlattığı için."

Gökçe, dişlerini sıkarak yüzünü Aris'e doğru yaklaştırdı. "Ne korku ne de inkarlarla yaşıyorum! Ama sayende travmalarla yaşadığım doğru!"

"Travma?"

Aris'in imasını yaptığı pek çok şey vardı belki ama gözlerinde şimdi beliren mana, apaçık o yangın merivenini işaret ediyordu. *Bacaklarının arasında dolaşan namluyu...* Gökçe o anı düşündükçe renkten renge girerek "Travma, evet!" dedi. "Mide bulandırıcı bir travmaydı!"

Aris, başını sağa sola salladı. "Hiç sanmıyorum... Travma falan değildi."

"Travmaydı!"

"Değildi."

"Benim için öyleydi!" diye belirtti Gökçe.

Aris, sakın bir tavırla gülümsedi. "Az once sinemada yuzüme nasıl baktığını gördüm... Travma değildi. İkimiz için de... Sıradışı derecede çok... Çok erotik bir andı."

Gökçe bir süre Aris'in yüzüne irileşen gözbebekleriyle baktı sonra çenesini sıkarak "Aşağılık herif!" dedi, kesik bir sesle. "Sen-... Sen anca sapkın ruhunu kandır!" Ardından ileri doğru bir hamle yaptı. "Çekil önümden!"

"Nereye?" Aris, önüne attığı bir adımla Gökçe'yi durdurdu. "*Sevgilim* derken bile zorlandığın o düzenbaz herifin yanına mı?"

"Sana ne ya, hı? Sana ne! Sen beni bu adadan sürmedin mi zaten? Nereye gidiyorum, kimin yanına gidiyorum, sana ne! İşine bak sen... Git!" Burnunun ucu sızlamaya başlarken işaret parmağını ileri doğru uzattı. "Git şatafatlı açılışlarını yap, kurdeleler kes, bug'unu çözdün ya milletin, patlat bir Atatürk sözü! Herkes elleri patlayana kadar alkışlasın, övgüler dizsin, ağızlarının suyunu akıta akıta baksınlar yüzüne, düşman bildikleri dost gelsin hepsinin gözüne-... Sonra hooop, '*Çok Yaşa Yüzbaşı Aris!*' Yırtına yırtına bağırırsınlar! Şu kadar vicdanları da sızlamasın ama! *Ben ne halt ediyorum*, diye düşünmesinler! Ben hepsinin yerine düşünüyorum zaten-... Şu Allah'ın belası adada, seni karşısında görünce ayağının altında fren arayan tek kişi ben miyim? Benim! Benmişim-... Sense şimdi o tek kişiyi de buradan gönderiyorsun! Artık mutlu mesut yönet adanı! Tamam mı? Tak o-... O yalaka gazeteci kızı da koluna, sen zafer pozunu ver, o deklanşöre bassın! Davul, zurna çaldırın arkamdan!"

Aris yutkundu. "Aynen oyle yapacağım."

"Yap!"

"Yapacağım!" dedi Aris, yüzüne yayılan yapmacık bi tebessümle. "Kurtuluyorum sonunda senden. Yas mı tutacaktım?"

O sırada ikisi boynuzlarını yarıştıran iki keçi gibi birbirine bakarken lavabonun kapısı açıldı. Eşikte beliren Elif, şaşkın bir ifadeyle Aris'e bakarak "Her şey yolunda mı?" dedi.

Gökçe birden sinirle gülmeye başladı. Sadece saniyeler önce *yas mı tutacağım* diye soran Aris'ten gözlerini kaçırdı ve adımlarını kapıya doğru hızlandırırken "Neyi tutacağın ortada..." diye mırıldandı.

Elif, imayı anlamadığından sordu. "Bir şey mi dedin?"

Gökçe, elini kapıya uzatmışken duraksadı. Mavi gözlerini kısarak çenesini hafifçe yükseltti ve "Dedim, evet..." dedi, kararlı bir tonda. "Üstelik daha kokteyldeyken dedim."

"Neyi?"

Önce Aris'e sonra Elif'e baktı Gökçe. Ardından "Düşün bakalım, neyi..." diyerek kapıyı açtı ve hızlı adımlarla lavabodan çıkarak kendini sinemadan dışarı attı.

Aris, Gökçe'nin arkasından bozguna uğramışçasına bakakalmıştı. Neden sonra Elif'in "Şişşşt!" diyen sesini işitince başını silker gibi iki yana salladı. "Yüzbaşı..." dedi Elif sırtarak. "Burada tam olarak ne oldu, bilmiyorum ama... Gökçe benden hiç hoşlanmadı."

İç çekerek "Benden de..." dedi Aris.

"Ya öyle değil... Sanki daha çok, seninle görmekten rahatsız olmuş gibi... Sanki biraz da kıskanmış gibi."

Aris, ardı bomboş bakan gözlerle lavabodan çıkarken "Doğru" diye mırıldanadı. "Nisi'yi kıskanıyor..."

Elif ise bundan o kadar emin değildi. Aris'in arkasından yürürken yüzüne yerleşen bilmiş bir tavırla gülmeye başladı. Meslek alışkanlığı ile kadınsal içgüdülerinin harmanından geçip gelen bir his, Aris'in içine düştüğü ateşte yalnız yanmadığını söylüyordu. Etrafına yayılan kıvılcımları çıplak gözle görmüştü, Elif. Gökçe, adadan gitmeyecek olsaydı, bu ikisinin haliyle ne fena eğlenirdi... Gerçi bundan da emin değildi.

Aris, Gökçe'yi sahiden de adadan gönderebilecek miydi?

Gökçe'den...

İşgal günlükleri...

Nicedir kalem oynatmamışım burada. Eylemsizlik hali de, bir çeşit inkar çünkü. Çünkü yazmak, tam da böyle bir şey; her şeyi somutlaştıran bir şey. Tıpkı bir hisse isim koymak gibi... Köksüzlük. Şimdilerde hissettiğim şeyin adı bu. Elime tutuşturulan o aptal kağıt parçası ise fermanım oldu...

Zira ben Gökçe Adalı, ismini taşıdığım adadan, bu toprakları işgal eden bir Yunan Komutanı tarafından sürüldüm. Önce adanın ismini aldı sonra bana ismini veren adadan beni... Ne tuhaf değil mi? Artık gönlünce "İmroz" diyebilir buraya. Nasılsa benden sonra karşısında duracak tek bir kişi dahi olmayacak... Benimki de düpedüz aptallık! Sanırım yangına su taşıyan bir karıncadan fazlası değilim. Ama öfkeli, sabırsız bir karınca... Öyle bir telaşla koşturuyorum ki, yangın yerine gelene kadar kesemdeki o minicik su damlalarını bile çoktan arkama dökmüş oluyorum... Sonra o ıslak zeminde birileri kayıp düşüyor. Ve birden her şeyin sorumlusu, yangını çıkaran değil, söndüremeyen oluyor. Sonra mı? Sonrası öyle tanıdık ki... Karınca bu kez ters istikamette koşmaya başlıyor. Yangını arkasına alıyor ve kaçıyor... Hikaye öyle tanıdık ki...

Kendimi bildim bileli kaplumbağa gibi yaşadım çünkü. Evim sırtımdaydı hep. Adım attığım hiçbir yerde barınamadım ki... Hep köksüzdüm ben. Hatay'da, Antep'te, Adana'da... Şimdiyse doğup büyüdüğüm yeri, Gökçeada'yı terk etmek zorundayım. Bu kez milisler yüzünden de değil üstelik; Yüzbaşı Aris denen o aşağılık herif yüzünden!

Dün, onu tutuklamaması karşılığında, zorluk çıkarmadan adadan gitmeyi teklif ettim. Tabii ki kabul etti! Ayağına kadar gelen topu taca atacak değildi ya, işgalci domuz! "Onu zaten tutuklamayacağım, iğrenç bir tecavüzcüyü öldürdüğü için hayatının hapislerde geçmesine göz yumacak değilim" mi diyecekti?

Yine de içten içe bunu demesini umduğum için kendimden utanıyorum. Ama o asla utanmıyor. Gevşek gevşek gülererek "Çok memnun olurum" dedi. Neden olmasın ki zaten? Ayağının altından çekiliyorum işte. "Yas mı tutacağım?" dedi bir de bugün sinemada. Kurtuluyormuş benden! Muadilim de şimdiden belli. Elif??? Birlikte film izlemeler, Nisi'yi gezdirmeler... İkisi ne halt ederse etsin, umrumda değil ama Nisi'yi onlara bırakmayacağım!

Beş günüm var, babam vize işlemleriyle uğraşıyor. Benimse hesabım başka. Beş gün... Sadece beş gün... Bir çözüm bulmam gerek. Hem Nisi hem de kendim için!

-27 Eylül

İkinci gün...

"İnanmak meselesi değil, bu Kerim!" dedi Gökçe, elinde tuttuğu karton kutuya, hastanede kalan eşyalarını toplamış, dış kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bir yandan da bir süredir didiştği Kerim'e laf yetiştiriyordu. Zira Üsteğmen'in yalanlarıyla yüzleştği yoktu. Aksine inkarın ve yersiz kıyasların peşindeydi.

"Basbayağı öyle! İnanmıyorsun bana işte... Ben neden sen daha bana cevap bile vermemişken insanlara *Gökçe benim sevgilim*, diyeyim? Nasıl bir itham bu? Şizofren miyim ben?"

"İthamda bulunmadım, Kerim. Böyle bir şey söyledin mi, söylemedin mi diye sordum. Sadece bu."

Kerim, Gökçe'nin arkasından hızlı hızlı yürürken, sonunda en can alıcı soruyu buldu. "Kim söyledi ya sana bunu? Kimden duydun sen benim öyle dediğimi?"

"Kim söylediyse söyledi..."

"Yüzbaşı söyledi, dimi?"

O anda Gökçe hastanenin bahçesine gelmişti ki adımlarını durdurup Kerim'e döndü. "Doğru yani, öyle mi?"

"Hayır-... Tam olarak öyle bir şey dedim. Yanlış anla-..."

Gökçe, "Kerim..." diyerek araya girdi. "Bak, ben bunu ilk duyduğumda inanmadım. Kafamda oturtamadım, yakıştıramadım sana... Neden yapsın ki, dedim. Niye yapsın? Ama sen benim zihnimden ittiğim ne varsa, hepsine tek tek mıknaş tutuyorsun. Sürekli gereksiz, küçük küçük yalanlar... Önce çanta sonra sinema bileti ve en beteri de bu son mesele... Neden yapıyorsun ya bunu?"

"Çanta olayını konuşmuştuk Gökçe... O iki bileti de cidden zor ayarladım. Karargahta onlarca asker var. Canım çıktı biletleri herkesten önce kapana kadar... Neresi yalan bunun? O adama da sevgilim olduğunu falan söylemedim. Sadece-... Bir ara öyle muhabbet ederken, *Gökçe de adada iyi anlaştığım kız arkadaşlarımdan biri* dedim. Normal arkadaş manasında... Arada dil farkı olunca yanlış anlamış demek ki... Hem neden söyleyeyim böyle bir şey? Mantıklı mı sence bu?"

"Değil tabii ki... Ben de o yüzden-..."

"Gökçe..." Bu kez araya giren Kerim oldu. "Sen sahiden de bana değil de, düne kadar işgalci dediğin, düşman bildiğin o Yunan komutanına mı inanıyorsun?"

"O ne demek ya?! Ben hala onun için aynı şeyleri söylüyorum!"

"Öyleyse? Ben neden dakikalardır kendimi aklamak için çırpınıyorum? Sen ciddi ciddi o adamın lafıyla gelip beni suçluyorsun... Toprağımızı işgal eden bir ordunun komutanının lafına itibar ediyorsun... Ne söyledi de bu kadar etki etti üstünde? Ne oldu sana böyle?"

Gökçe, panikle "Saçmalama-..." dedi. "Saçma sapan konuşma! Neyinden etkileneceğim ben onun-... Ne lafı ne itibarı? Sen asıl-... Sen asıl beni neyle itham ediyorsun?"

"Gökçe-..."

"Kerim, sus!" diyerek diklendi Gökçe. "Özür dileyeceğine şu yaptığına bak... Beni karalayarak mı aklayacaksın kendini? Çünkü eğer öyleyse, hiç zahmet etme!" Kutuyu taşıyan elleri titremeye başlamıştı. Önünü dönüp adımlarını hastanenin kapısına doğru hızlandırırken, Kerim arkadan hala adını sesleniyordu. *Aris'ten etkilenmişmiş! Lafına itibar etmişmiş! Ne ilgisi vardı bununla? Cidden ne ilgisi vardı?*

Gözlerinden taştan öfkeyle bahçe kapısından çıktığında ise birden yavaşladı. Caddede gezen Yunan askerlerinin, ellerindeki posterleri hastanenin yan duvarında bulunan panoya astıklarını görmüştü. Posterlerin üzerinde, iki ayrı görsel vardı. Üst tarafta yer alan 15 Ağustos tarihli görsel, Meryem Ana Panayırı saldırısına aitti. Görüntüdeki saldırgan, katliam yaptığı yerinde ortasında, elinde silahıyla dikiliyordu. Alt tarafta yer alan görsel ise 3 Eylül gününde merkezde yapılan törene aitti. Görüntüde, Yunan askerleriyle sohbet eden polis üniformalı bir adam vardı.

Posterleri bir süre inceleyen Gökçe, üstte yazan yazıyı sesli okudu. "Bin bir yüzüyle hala aramızda..."

Antika radyolu adamı tuzağa çekmek için hazırladığı planı adım adım uygulamaya koyan Yüzbaşı Aris, planın son dan önceki aşamasında askerlerine tek bir talimat vermişti:

"Adada, o posterlerin asılmadığı tek bir sokak dahi kalmayacak!"

Askerler, komutanlarından aldıkları talimatla Gökçeada'nın dört bir yanı, birkaç saat içinde binlerce posterle donattılar. Ada halkına verilen mesaj ise açıktı; *Meryem Ana Panayırı saldırısının faili hala adada, hala aranızda dolaşıyor ama aynı yüzle değil... Bu adam, sabahları ekmek aldığınız fırın sahibi olabilir, selam verdiğiniz yan komşunuz olabilir, tıraş olduğunuz berberiniz olabilir... Herkes olabilir. Yüzü, yaşı, kilosunu, hatta belki de cinsiyeti bile değişiyor. Zira bu kişi kılık değil, besbelli kabuk değiştiriyor.*

Gizemli posterlerle, adalıların gündemi birden değişirken aynı gün akşam saatlerine doğru tüm gözler Yunan Karargahına çevrildi. Herkes Yüzbaşı Aris'ten daha detaylı bir açıklama bekliyordu. Saldırıda ölenlerin yakınları da çok geçmeden toplanıp karargahın önüne geldiler. Kimi Türktü, kimi Rum. Ceplerinde taşıdıkları kimlik değil, omuzlarında taşıdıkları ortak yük birleştirmişti onları. Ölümün, kaybın ve tecelli etmeyen adaletin yükü... Bazıları sitemle bazıları yalvarırcasına haykırdılar. *Yüzbaşı Aris, bu işin peşini bırakmamalıydı. O cani bir an önce yakalanmalıydı. Tüm sokaklar güvenlik kameralarıyla donatılmışken, nasıl oluyordu da bu adam hala elini, kolunu sallaya sallaya geziyordu?*

Kalabalığın sesini duyan Yüzbaşı Aris, karargahtan çıkıp bahçe kapısına doğru yürümeye başlarken, KOT TV hemen yayına girdi. Elinde mikrofonu olan genç bir muhabir, "Yüzbaşı Aris! Evet, Yüzbaşı Aris! Şu an kendisi buraya doğru yaklaşıyor!" dedi, heyecanla. "Askerlerine kesin talimat verdiğini öğrendik az önce... *Acılı ailelere asla dokunulmayacak*, dediğinin bilgisi geldi bize... Evet... Gerçekten örnek bir kaos yönetimi izliyoruz sayın seyirciler... Evet! Şu an geldi! Şu an burada! Şimdi sözü ona bırakalım... Kameralarımız hemen oraya dönsün..."

O sırada kalabalıktan birileri Yüzbaşı'nın ellerine sarılmaya kalkınca askerler araya girdi. Aris, askerlerine dönerek "Sorun yok... Sorun yok..." dedi, yatıştırıcı bir sesle. Sonra tekrar kalabalığa döndü. "Bakın, ben sizi, kederinizi, öfkenizi, sabırsızlığınızı... Hepsini anlıyorum. Ben de büyük kayıplar yaşadım. İnsanın sevdiği birini kaybetmesi ne demek, o katilin dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşması ne demek, adaletin sağlanamaması ne demek... İnanın, çok iyi biliyorum. Bunu ne yazık ki çokça kez tecrube ettim... O yuzden yasınızı, acınızı en derinden hissediyorum ve buna dayanarak sizden samimiyetime güvenmenizi istiyorum. Çünkü ben o caniyi yakalayacağım! Sizlere söz veriyorum, yakalayacağım... Sadece biraz muhlete ihtiyacım var. Onemli izler peşindeyiz. Soruşturmada yeni veriler elde ettik ama bu noktada sizlerin de desteğine ihtiyacım var. O posterleri, İmroz'un dört bir yanına bu yuzden astırdım. Nasıl bir suçlu profiliyle karşı karşıya olduğumuzu tüm ada halkı görsün ve herkes gözünü dört açsın diye... Çünkü bu kişi bin farklı yuzüyle hala aranızda geziyor..." Duraksadı. Bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırarak "Kim bilir?" diye devam etti, kuşkulu bir sesle. "Belki şu an bile buradadır? Belki, ben bunları anlatırken pişkince gözlerimin içine bakıyordur..."

Aris'in ağzından çıkan son cümlelerle kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Herkes yanındakinin yüzüne bakmaya ve şüpheyle mırıldanmaya başladı. Kimisi, "O kadar da değil..." diyerek karşı çıkıyor, kimisi ise Aris'i destekleyerek "Doğru söylüyor!" diyordu. Zira posterde gördükleri ve birbiriyle alakası dahi olmayan o iki adam da aynı kişiye, insanların görünürdeki yüzüne güvenmek imkansızdı.

Herkes, herkes olabilirdi.

Gökçe'den...

Sanırım, Marmaros'ta Yunan askerleri ona saldırdığında her şeyi uzaktan izleyen o antika radyolu psikopatla, 15 Ağustos katliamını gerçekleştiren aynı kişi. Yüzbaşı, o adam için 'kılık değiştiriyor, her yüze, kimliğe bürünüyor' demişti. Bugün adanın dört bir yanına astıkları posterlerde 15 Ağustos saldırganı için de aynı ifadeleri kullanmış... 3 Eylül'deki törende oradaymış. Polis üniformasıyla kalabalığın arasına karışmış... Belli ki sonra Yunan askerlerine uyuşturucu veren de o, tecavüzü azmettiren de, o iğrençliği elinde radyosuyla uzaktan izleyen de... Belki karargah saldırısını bile o planladı?

Bense şimdi bunca cevapsız soruyu arkamda bırakıp gideceğim buradan. Adam yakalanırsa Marmaros'ta yaşananlar da ortaya çıkacak belki ve ben o gün... Ben o gün onun yanında olup elini tutamayacağım. Gerçi buradayken de bir şey değişmiyor; konuşmuyor benimle. O müziği duyduğundan beri iyi değil. Evine döndü, odasına kapandı. Sürgün kararını kabul ettiğimi bile söyleyemedim ona. Önce bir bahane bulmam gerekecek. Hem ona hem de Kerim'e...

Hala Yüzbaşı'yla konuşacağını söyleyip diretiyor. Kararı niye kabul ettiğimi anlayamıyormuş! Oysa benim de anlayamadığım çok şey var. Mesela yalanları? Bugün açık açık her şeyi sordum Kerim'e. Ama verdiği cevaplar beni manipüle etmeye çalışmaktan öteye gitmedi. Yüzbaşı'dan etkilenmişmişim, onun sözlerine inanıp Kerim'i suçluyormuşmuşum! Neyinden etkileneceğim ben onun? Hayatımda daha isabetsiz bir iftiraya uğramadım. Yüzünü görmek bile tüylerimi diken diken yapıyor. Lafına itibar etmişmişim! Ben onun hiçbir şeyine itibar etmem. Üzerinde o üniforma varken hele, "1+1, 2 ediyor" dese, kabul etmem. "3 ediyor" derim, "5 ediyor" derim. "Ak" diyorsa, "kara" derim. Etimle, kemiğimle nefret ediyorum ondan!

-28 Elül

Üçüncü gün

KOT TV - İmroz'da Hayat Programı

Dış ses: "Bir yanda iç savaşla kırılan Anadolu..."

Görüntü: Milisler ve Türk çetecilerin sokaklarda girdikleri çatışmalar, patlayan bombalar, kapatılan hastaneler, iş yerleri, meydanlara dökülen göstericiler, üzerlerine inen polis copları, tekbir getiren sarıklılar, siyah çarşafli kadınlar, ağlayan çocuk sesleri...

Dış ses: "Bir yanda 1 Eylül'deki KOT müdahalesinden bu yana İmroz..."

Görüntü: "Yunan sağlık personellerinin hastalara yaptığı müdahaleler, gemilerden indirilen tıbbi teçhizatlar, KOT hibesiyle kurulan iş yerleri, iki yıl sonra açılan sinema, meydanda koşturan çocuklar, özgür kadınlar ve kahkaha sesleri..."

Sunucu: "İki görüntü arasındaki bu farkın mimarı ise hiç kuşkusuz Yunanistan KOT Birimi Ekip Lideri ve İmroz Karargah Komutanı Yüzbaşı Aris Nikopoulos... Kendisi İmroz'a ayak bastığı günden bu yana sergilediği demokratik yönetim anlayışıyla ada halkının sevgisini kazandı... Bu karizmatik lider, askeri dehasıyla olduğu kadar halkla kurduğu samimi iletişimle de takdir topluyor... Dün akşam 15 Ağustos Meryem Ana Panayırı saldırısında hayatını kaybedenlerin yakınlarıyla bir araya gelen ve acılı ailelere desteğini esirgemeyen Yüzbaşı Aris, bugün ise Kaleköy'deki teknesinde görüntülendi. Şimdi o anlar geliyor ekranlarınıza..."

Görüntü: Yüzbaşı Aris ve Elif, teknenin güvertesinde hararetili hararetili konuşurken muhabirler yanlarına yaklaşır...

Muhabir: "İyi akşamlar efendim..."

Görüntü: Elif hemen çantasını toplayıp ayaklanır, Aris ise kameralara döner...

Aris: "İyi akşamlar..."

Muhabir: "Keyifli bir akşam oluyor sanırım efendim?"

Aris: "İmroz'da her akşam keyifli..."

Görüntü: Kadraja giren Nisi Elif'in bacaklarına dolanmaya başlar.

Elif: "Gel kızım bura-..."

Gökçe, o sırada daha fazla dayanamayarak televizyonu kapattı. Oturduğu koltuktan sinirle kalkarken yargılayıcı gözlerini anne, babasına doğrultmuştu. "Bu evde neden KOT TV izleniyor ya? Bu evde gerçekten ama gerçekten neden KOT TV izleniyor?!"

Süreyya ve İsmet birbirine bakarak aynı anda cevap verdiler. "Sen açtın?"

Doğruydu. Elinde kumandayla kanalları zaplerken, KOT TV'ye denk gelmiş ve Yüzbaşı Aris'ten bahsedildiğini görünce bir anlığına duraksamıştı Gökçe. "Ben-... Ben o anlamda demedim!" diye belirtti o anda. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Neden hala-... Neden hala kanal listesinde görünüyor? İnsan siler diye dedim ama... Kime ne anlatıyorum ki? Siz o adamla bir olup kendi kızınızı memleketinden sürmüş insanların! KOT TV izlemek bunun yanında deve de kulak kalır tabii..."

Sözlerinin ardından hızlı adımlarla salondan çıkıp üst katın merdivenlerine yöneldi. Odasına geldiğinde ise açtığı kapıyı sertçe geri kapattı.

Gökçe'den...

"İmroz'da her akşam keyifli"ymiş! Keyifli olur tabii... Şimdi de birlikte tekne sefasına çıkmışlar. Belki Semadirek'ten dönüyorlardır??? Yanlarında da Nisi... O Elif denen gıcık, "Kızım" diyor Nisi'ye! Ağzını yaya yaya "Kızım" diyor. Nereden kızın oluyor senin o? Ama suç o Yüzbaşı olacak alçakta. "Nisi benim de köpeğim" deyince "Sen sadece aracısın" dedi bana. Ama Elif'in "Kızım" demesinde mahsur yok demek ki! Yanardöner herif! Nisi'yi bulduğumuz gün, "O da senin gibi aday isminde taşıyacak" demişti. Ben de kendimi tutamayıp aptal gibi gülümsemiştim o gün ona.

Al... Şimdi hepsinin acısını çıkartıyor. Ne zaman bir an için, tek bir an için gardımı indirsem, yüzüme sağlam bir kroşe yiyorum ondan. Ne zaman bir an için, tek bir an için derinlerinde bir yerde küçücük bir iyilik kırıntısı bulduğumu sansam, kötülüklerin en büyüğünü yaşıttıyor bana. Ama bu kadar ileri gitmeyecekti işte... Benden kopardığı Nisi'yi, Elif'in yanına mı layık gördü? Hem de tekne... Üçü birlikte. Nisi'yi getirdiğimiz tekne...

Allah kahretsin ya! Neden böyle oldu? Onları televizyonda öyle görünce kalbime iğneler battı. Ama eğer... Ama eğer o iğnelerin her birini Yüzbaşı'ya misliyle iade etmezsem benim de adım Gökçe Adalı değil! Bu işi yarın çözeceğim!

-29 Eylül

Dördüncü gün...

"Emin misin bundan?" diye sordu, hattın ucundaki Amiral Markos. Bir süredir antika radyolu adamdan, son günlerde adada dönen hadiseleri

dinliyordu. Özellikle de adanın dört bir yanına asılan posterleri ve Aris'in günlerdir süren diplomasi trafiğini...

"Eminim" dedi, antika radyolu adam. "Size her şeyi anlattım. Oğlunuz bir haftadır orada burada gazetecilerle görüşüyor. Sadece o da değil, bazı askerleri de var işin içinde... Sözde şüphe çekmemek için ortalık yerde buluşuyorlar... Köpek gezdirmeler, çay bahçelerinde oturmalar... Kaç gündür ne döndüğünü düşünüyordum..." Güldü. "Ama dün adanın her yerinde fotoğraflarımı görünce... Parçalar birleşti. 15 Ağustos'taki tamam, o zaten dünyadaki tüm arşivlere girdi ama 3 Eylül'deki törende oğlunuz görüntü alınmasını yasaklamıştı. Sadece protokol üyeleri basına poz verdi sonra gecenin devamında karargahın kendi kamerası ve drone'lar çekim yaptı... Bense o görüntülerin hepsini yok ettiğimi sanıyordum. Ama günler sonra görüyorum ki, edememişim. Çünkü muhtemelen bir gazeteci, o gün Yüzbaşı'nın talimatını dinlememiş, törenden görüntü almış... Posterdeki fotoğrafın tek açıklaması bu... Aklımda bu profile uyacak birkaç muhabir vardı ama oğlunuz dün sağ olsun, seçeneklerimi azalttı."

Markos, merakla "Kim?" diye sordu.

"Elif... Buradaki yerel gazetelerden birinde muhabir. Bir süredir Yüzbaşı'yla ikisini birlikte görüyordum. Dün de teknedeymişler... Kaydı alan ya o ya da... Teğmen Adoni'nin konuştuğu bir gazeteci daha var. Salim denen stajyer bir çocuk... Törende en heveslilerinden biri oydu. Ya Elif ya Salim..."

Markos, "İki kare fotoğraftan bir şey çıkmaz" dedi, kendinden emin bir tavırla. "Kimse tanımaz seni o halinle... Bırak, kim aldıysa kaydı aldı... Gazetecileri bulaşıp kendini açık etme. Ben oğlumu biraz olsun tanıyorsam yemliyor seni... Paniğe kapılıp hata yapmanı bekliyor. Sakın-..."

"Bizde bir laf vardır, Amiral..." diye araya girdi, adam. "*Senin tuzun kuru derler...* Tam da öyle, değil mi? Olan bana olacağı için rahatsınız."

"Bana bak, aptal herif. Bu yüzden hiçbir şey yapma, diyorum zaten! Olan ne sana olsun ne bana! Oğlumu tanıyorum... Eğer elinde dişe dokunur bir şey olsaydı, sokaklara fotoğrafını değil bizzat seni asardı! Blöf yapıyor, tuzak kuruyor... Nasıl görmezsin bunu?"

"Görüyorum" dedi adam, sakın bir sesle. "Ama bu, ellerinde görüntülerim olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bir şey yakaladılar, bir iz, bir işaret, bir şey... Yoksa dediğiniz gibi Amiral, oğlunuzu tanıyorsanız onun boş yere tuzak kurmayacağını da bilirsiniz."

Amiral Markos, bir süre düşündükten sonra "Ne yapacaksın peki?" diye sordu. "Planın ne?"

"Bilmiyorum... Ellerinde ne var öğrenmem lazım. Sonrası için aklımda bir fikir var."

"Sakın bana gazetecilerin peşine düşeceğini söyleme!"

Adam güldü. "Ben değil Amiral... Ama bunu kimin yapacağını biliyorum."

Hattın ucundaki Markos derin bir nefes verdi ve biraz merak, biraz da kaygı içinde sordu. "Kim?"

Gökçe, hava kararırken eve girdiğinde yüzünde hınzır bir tebessüm vardı. Montunu portmantoya asıp salona doğru yürürken "Kimse yok mu?" diye seslendi. İçeriden cevap alamayınca anne, babasının akşam yemeği için eski bir ahbablarının evine gittiklerini hatırladı. Gökalp de her zamanki gibi meyhanede olmalıydı. "Eh..." dedi, omzunu silkerek. "Daha iyi..."

Merdivenlerden çıkarak odasına geldi. Abajurunu yaktı ve gardırobundan aldığı gri renkli bir şort ile benzer tonlarda bir askılıyı yatağının üzerine koydu. Laptobundan rastgele bir şarkı açtıktan sonra adımlarını odasındaki banyoya yöneltti. Atkuyruğu yaptığı saçlarını çözerken terliklerini ayağına geçirdi ve musluğu açıp suyun sıcaklığını ayarladı. Kıyafetlerini çıkarıp kendini suyun altına bıraktığında içinde tarif edemediği bir kıpırtı vardı. Sanki bir satranç oyunun ortasında en doğru hamleyi yapmış ve arkasına yaslanarak, köşeye sıkıştırdığı rakibini izlemeye başlamıştı. *Ya da en azından öyle sanıyordu.*

Dakikalar sonra banyodan çıkıp şile bezi bornozunu üzerine geçirmişken zilin çaldığını duydu. Nefesini öfkeyle dışarı vererek terliklerini giydi ve söylene söylene merdivenlere yöneldi. "Şu anahtarınızı unutmayın artık ya... Kapıcınız mıyım ben sizin?" Derken zil bir kere daha çalınca "Patlamayın!" diye bağırdı. Son basamaktan da inip koridora geldiğinde adımlarını hızlandırdı. Kapıyı açarken hala mırıldanıyordu. "Ne bu acele ya! Şu evde rahatla banyo bile yapama-..." O anda kelimeleri birden dondu kaldı. Araladığı kapının eşiğinde dikilen kişi, ne annesi ne babası ne de abisiydi.

Gökçe, karşısında Yüzbaşı Aris'i görünce küçük bir çığlık attı ve var gücüyle kapıyı geri geri itmeye başladı. Ancak ayakkabısını kapının aralığına koyan Aris, hızlı bir manevrayla eşikten geçip içeri girdi.

O sırada Gökçe, kollarını çapraz yaparak gövdesini kapatmış, bas bas bağıırıyordu. "N'apıyorsun ya sen? Ne işin var burada? Hı? Görmüyor musun müsait olmadığımı! Nasıl dan diye girersin evime?! Hayvan!"

Aris, Gökçe'yi üzerinde incecik bornozuyla görünce, bir an için odağını şaşırdı. Islak saçları omuzlarına dökülen, etrafına yaydığı frezya buharının içinden masmavi gözleriyle yüzüne bakan bu oyunbozan kız, sebebini bilmiyormuşçasına hala neden burada olduğunu soruyordu. *Bu kadar arsızlık da anca ondan beklenirdi zaten.* Kendini Gökçe'nin sihrinden güç bela arındırdığında ela hareleri yeniden öfkeyle parladı. "Sen benim burada ne işim olduğunu biliyorsun!" dedi, kelimelerini bastıra bastıra. Ardından Gökçe'nin üzerine doğru yürümeye başlayarak hiç uzatmadan sordu. "Nisí nerede?"

Gökçe, adımlarını geri geri atarken yüzünde zafer kazanmış bir ifade belirdi. "Sana yerini söyleyeceğimi mi zannediyorsun?"

"Gökçe! Nisí nerede dedim?"

"Ben de sana yerini söylemeyeceğim, dedim!" Eliyle kapıyı işaret etti. "Çık git şimdi evimden!"

"Ochi" diyerek diklendi Aris. "Nisí'yi almadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gökçe geri geri yürümeye devam ederken "Seni uyardım!" dedi. "Onu benden ayıramayacağını söyledim sana! Sense gözüme sokar gibi Elif denen-... O kıza emanet ediyorsun Nisí'yi!"

Aris kaşlarını kaldırdı. "Köpeğimi gezdirmeye kiminle çıkacağımı sana mı soracağım?"

"Bana soracaksın!"

"Oyle mi?"

"Öyle!" diye bağırdı Gökçe. "İstemiyorum! Hoşlanmıyorum o kızıdan! Tamam mı? Nisí'yi onun etrafında, onun yanında, onun yöresinde görmek istemiyorum! İs-te-mi-yo-rum!"

Aris, gözleri düşünür gibi kısıılırken "Bana bak Gökçe Adalı..." dedi. Postalları koridordan salona doğru adımlamaya başlamıştı. "Ben kimin etrafında, yanında, yoresindeysem Nisí de orada olacak... Ben nereye gidersem Nisí de peşimden, benimle gelecek. Kabullen artık bunu."

Gökçe dişlerini sıktı. "Asla!"

"Asla? Niye asla? Bu işler oyle yürümüyor mu? Sen nereye gitsen-... Nereye adım atsan Üsteğmen de senin peşinden gelmiyor mu?"

"Kerim, köpek mi?" dedi Gökçe, öfkeyle. "Lafa bak ya!"

Aris birden duraksadı. "Yoksa sen-... Yoksa sen ona mı verdin Nisí'yi?"

"Yok artık!"

"Nisí'yi alıp lojmanlardan çıktıktan sonra güvenlik kameralarını atlatmışsın. İzini surememişler-... Biri yardım etti sana, değil mi? Eğer -... Eğer o duzenbaz sevgilini de bu oyuna bulaştırdıysan bir daha o üniformayı giyemez sırtına!"

"Kerim'in haberi bile yok!" dedi Gökçe. "Tek başıma planladım, tek başıma yaptım!" O sırada geri geri attığı adımlarla salonu tavaf etmeye başlamıştı. Aris, biraz daha üzerine geldiğinde, yavaşça kapıya yaklaşacak, başarabilirse Yüzbaşı'yı salona kilitleyip üst kata çıkararak telefonunu alacaktı. Otuz saniye kazansa bile yeterdi. Gökçe'nin birilerine telefon ettiğini düşünürse kendiliğinden giderdi belki? Zira rahatlığına bakılırsa evde kimsenin olmadığını bilerek dayanmıştı buraya.

Aris ise giderek sabırsızlanıyordu. "Oyleyse söyle..." dedi. "Nisí nerede?"

"Nisí..." diye mırıldandı Gökçe. "Nisí nerede? Hmmm... Madem o kadar merak ediyorsun... Nisí nerede, söylüyorum." Gözleri Aris ve salon kapısı arasına gitti, geldi. "Nisí..." dedi, bir kez daha ve koşar adım kapıya yöneldi.

Oysa Aris blöfü çoktan görmüştü. Gökçe'den önce davranarak salon kapısının önüne doğru hızlı bir manevra yaptı ve kollarını iki yana açarak Gökçe'yi durdurdu. O an önce göz göze geldiler sonra ise aralarında, müthiş bir köşe kapmaca başladı.

"Allah kahretsin ya!"

"Gel buraya!"

"Defol git evimden!"

"Buraya gel!"

Gökçe, yemek masasının etrafında dolanırken eline geçen vazoyu Aris'e fırlattı. "Adi! Aşağılık! Pislik herif!"

Aris, vazoyu havada tuttu. "Yakalayamayacağımı mı sanıyorsun seni?"

"Bak! Bak çok fena bağırırım! Çılgılık atarım!"

"At..." dedi Aris, pişkin bir tavırla. "Kim duyacak seni? Ya da pardon... Biri duysa ne olacak? Kime şikayet edeceksin beni?"

Gökçe, bu kez Aris'in üzerine masadaki kültablasını fırlattı. "Allah belanı versin senin!"

Aris, kültablasunu tam yere düşmek üzereyken yakalayarak "Onun yerine seni tercih etmiş!" dedi.

O anda Gökçe'nin salon kapısından koşar adım çıkmasıyla aralarındaki kovalamaca tekrar başladı. "Gökçe!" diye bağırdı Aris. Hemen arkasından fırladığında Gökçe'nin üst katın merdivenlerini çıkmaya başladığını gördü. Uzun bacaklarıyla üçer beşer atladığı basamaklar henüz yarı olmamıştı ki elini ileri Gökçe'nin sırtına uzatıp bornozunu kavradı. "Gel buraya!"

"Bırak!" Gökçe, ayağını arkaya doğru kaldırarak topuğuyla Aris'in bacağına vurdu. "Hayvan herif!" Ardından bornozunu zor zahmet Yüzbaşı'nın elinden kurtarıp odasına koştu. Ama kapıyı kapatmakta başarılı olamamıştı. "Ya git! Gitsene!"

Aris, hızlıca içeri girdi. "Aklından ne geçtiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Gökçe, adımlarını tekrar geri geri atmaya başladı. Gözleri, komodinin üzerindeki cep telefonunu yoklarken Aris'in de aynı yere baktığını fark etti. Ama Gökçe'nin mesafesi daha yakındı. Sesli bir nefes verdi ve çarçabuk komodinin yanına giderek telefonunu eline aldı. Arkasını döndüğünde Aris'in üzerine yürüdüğünü görünce "Yaklaşma!" diye bağırdı. Telefonu yukarı sallıyordu. "Babamı ararım! Abimi ararım! Burada, odamda... Üstelik ben bu haldeyken, seni yanımda görürlerse-... Bakalım o zaman o çok güvendiğin mevkimin, makamın bir işe yarıyor mu? O zaman kim kurtarabilir acaba seni... Özellikle abimin elinden?!"

Aris güldü. "Burada benimle görülmeyi benden önce sen istemezsin... Blöf yapıyorsun."

"Sen öyle san!"

"Kendini kandırma Gökçe... Sen sokakta yan yana yurürken bile utanıyorsun benden. Bizi yatak odanda görmelerine mi müsaade edeceksin? Ustelik ailenin?"

"Bence o kadar emin olma, Yüzbaşı. Belki de gemileri yakmışımdır? Gözümü karartmışımdır belki? Yarın defolup gideceğim nasılsa buradan... Niye umurumda olsun ki?"

Aris başını iki yana salladı. "Yapmazsın..."

"Peki..." dedi Gökçe. "İzle o halde..." Tam telefonun rehberine girmişti ki Aris'in üzerine doğru hareketlendiğini gördü. "N'oldu?" diye bağırdı, odanın içinde sağa sola koşturmaya başlamıştı. "Hani yapamazdım, hani arayamazdım?"

Aris, kısa bir kovalamacadan sonra Gökçe'yi odanın köşesinde sıkıştırdı. "Ver şu telefonu!"

Ellerini arkasında birleştiren Gökçe, "Ochi..." dedi, Aris'in yüzüne doğru eğilerek. "Vermeyec-..." Ama gövdesi birden Yüzbaşı'nın göğsüne çarpınca sözleri yarıda kaldı.

Aris, iki koluyla Gökçe'yi belinden kavrayıp sertçe kendine doğru çekmiş ve kızın avuçları arasında tuttuğu telefonu çekiştirmeye başlamıştı. "Ver dedim, şu telefonu..." dedi zayıf bir sesle. Gökçe'nin yüzüne bu kadar yakından bakarken, istediği şeyin telefon olduğundan emin değildi.

Gökçe ise belinde telefonunu çekiştiren dört elden, hangi ikisi kendine ait seçemiyordu. Avuçlarına değen parmaklar maksadını şaşırmış gibiydi. Yutkunarak "Çekil üstümden!" dedi. "Ne telefonumu vereceğim sana ne de Nisi'yi-... Git... Git buradan..."

O sırada birden boşa çıkan telefon ikisinin elleri arasından kayıp zemine düştü. Fakat Aris, kollarını hala Gökçe'nin belinden çözmüş değildi. Kamufajına değen incecik bornozun altından kızın tüm kıvrımlarını hissediyor, burnuna dolan frezya kokularının kaynağına inmek istiyordu. Oysa bunun için gelmemişti buraya. *Yasaklı düşlere kapılmak, olmazların kenarına bir kez daha tutunmak için değil...* Gözlerinin, Gökçe'nin tirek dudaklarına kaydığını fark etmeden "Theé mou..." diye mırıldandı. "Nasil yapıyorsun bunu?"

Kalbi patlar gibi çarpan Gökçe, yutkunarak "Neyi?" diye sordu.

Ama Aris henüz tek kelimedede edemeden alt kattan sesler gelmeye başladı. Süreyya ve İsmet, eve erken dönmüşlerdi. Gökçe, sesleri duyar duymaz gözlerini kocaman açtı. Bir süredir bedenini uyuşturan tuhaf histen sanki bir elektroşok dalgasıyla kurtulmuştu. Bir an için Aris'le birbirlerine baktılar sonra yumruklarını sıkı ve ağzını açtı:

"Ba-..."

Aris, o anda elini panikle Gökçe'nin ağzına bastırdı. "Gamó!" dedi, sıkıdığı dişlerinin ağzından. "Bağıрма!" Gökçe deli gibi çırpınmaya başlayınca kızı arkasındaki duvara iterek, üzerine yumruk sallayan ellerini kavradı. "Sakin ol-... Gökçe!"

Aris'in avcunun baskısı altında ağzından bir şeyler mırıldanmaya çalışan Gökçe, nefes nefese kalmıştı. "Nsmı vrmım snı!"

"Ne?" dedi Aris. Parmaklarını istemsiz hafifçe gevşetmişti.

Gökçe soluk soluğa kalmış halde yutkundu. "Nisi'yi-... Nisi'yi-... Onu vermem sana... Bunu kabul et! Ben de-... Ben de seni buradan annemler görmeden... Onlar görmeden burdan seni... Çıkarayım!"

"Kabul etmezsem?"

"Kabul etmezsen... Çılgık atarım! Hepsini buraya toplarım... Ben bu haldeyken odamda ne işin var, neden benim üstüme abandın? Sen açıklarsın! Abim mutfak bıçağını kapıp üzerine yürürken 'Kardeşimin odasında ne arıyorsun?' diye sorarsa... Köpek arıyorum dersin!"

Aris, öfkeyle "Doğru olan bu zaten!" dedi.

Gökçe, üzerindeki bornozu ve ikisi arasındaki mesafeyi işaret ederek imalı bir tonda fısıldadı. "Öyle mi?"

"Gamó!"

"10'dan geriye sayıyorum Yüzbaşı... Kararını ver! 10... 9... 8... 7... 6..." Gözlerini kocaman açıp yavaşça başını salladı. "5!" Aris'ten tepki gelmeyince sen bilirsin der gibi omzunu silkip saymayı sürdürdü. "4... 3... BABAAAĞĞĞ-..."

Aris, eliyle Gökçe'nin ağzını kapattığı gibi kızın arkasını döndürüp sırtını sertçe gövdesine bastırdı. Hemen yanındaki masanın üzerinde duran laptopa uzandı ve bir süredir hoparlörden yavaş yavaş çalan şarkısının sesini yükseltti. Tek koluyla Gökçe'nin belinden kavrayarak adımlarını odanın girişindeki banyoya doğru hızlandırdığında aşağıdan sesler geliyordu.

♪ Dutch Melrose & Benny Mayne - Rush ♪

<https://www.youtube.com/watch?v=WZPcObrGPmI>

"Gökçe mi seslendi?"

"Bilmem... Seslendi mi?"

"Baba diye bağırdı ya, İsmet... Duymadın mı?"

"Allah Allah..."

Aris, Gökçe'yi apar topar banyonun içine soktu. Bir yandan da deli gibi çırpınan gövdesini zapt etmeye çalışıyordu. "Kıpırdama! Gökçe-... Dur!"

Gökçe, ağzını kapatan ele rağmen hala mırıldanıyordu. "Mmmmmmmmmmmmm mmmmmmmmm snnmmmm mmmmm!"

"Sus!"

"Mmmmmymm!"

"Sus, dedim!" diye fısıldadı Aris. Duş perdesini aralayarak Gökçe'yi kabine soktu ve musluğu açar açmaz kızı banyonun duvarına yasladı. Eli hala Gökçe'nin ağzındaydı. Tepeden saçılan su damlaları ara sıra üzerlerine düşüyor; sudan yükselmeye başlayan buhar, loş ışıklı banyoda, yüzleri arasındaki mesafeyi büsbütün belirsizleştiriyordu. "Gökçe, lütfen!" dedi o sırada Aris. Göğsünü yumruklamaya çalışan elleri kavramış, gözlerini Gökçe'nin masmavi gözlerine dikmişti. "Bizi bu halde görmelerini mi istiyorsun? Gerçekten mi?" Derken birden duraksadı. "Sikeyim!" dedi,

dişlerini sıkarak. Banyonun kapısını kilitlemeyi unutmuştu. Elini Gökçe'nin ağzından çekmeden kızın arkasını döndürdü ama henüz duş perdesini aralayamadan Süreyya'nın sesini duydu.

"Gökçe?"

O anda hızlı bir manevrayla Gökçe'yi sertçe geri çeken Aris, kızın sırtını kendi göğsüne dayadı. Tepeden boşalan suyun altında saniyeler süren cebelleşmenin ardından Gökçe'yi zapt etmeyi başardığında birkaç adım arkaya çekildi ve duş perdesinden uzaklaştı.

Derken Süreyya'nın sesi bir kez daha duyuldu. "Banyoda mısınız? Müziği de açmışsın yine bangır bangır..."

Aris, panikten terlemeye başladığını hissediyordu. *Süreyya birden kapıyı açsa bu durumu kadına izah ederdi?* O an kendi sırtını banyonun duvarına dayayarak hala ağzının içinden mırıldanmaya çalışan Gökçe'nin belini, arkadan daha sıkı kavradı ve gövdesini bir kez daha kendine doğru çekip "Ses çıkarma..." diye fısıldadı kızın kulağına. "Bak, Nisi için bir orta yol buluruz tamam mı? Ama şimdi sessiz olman gerek." Gökçe, duyduğu sözlerle birden sakinleşti ama Aris yine de elini Gökçe'nin ağzından çekemiyordu. Bu kız tam bir deliydi ve sağı solu asla belli olmazdı. Sadece avuçlarını hafifçe gevşetmekle yetindi.

O sırada dışarıdan gelen seslere İsmet de dahil oldu. "E hani nerede Gökçe?"

"Banyoya girmiş..."

"Kıs şu müziğin sesini yahu..."

"Aman laf eder şimdi bir de, boş ver..."

"Valizlerini de toplamış..."

"Ya, dimi? Son dakikada bir şey çıkarmasın da..."

İsmet ve Süreyya'nın konuşmaları sürerken Aris, müthiş bir adrenalinin kıskacıdaydı. Bu son derece uygunsuz durum, içinde debelenen tarifsiz bir dürtüyü uyandırıyor, zihnine zuhur eden saçma düşünceler, odağını tümünden altüst ediyordu. Gökçe'nin, incecik, ıslak bir bornozun altında top gibi belirginleşen kalçası, kasıklarını sızlatmaya yetmişti. Kızın ağzını kapattığı avcu, içine kesik kesik dolan nefeslerin titreşimiyle cehennem yerine dönmüştü. Parmak uçlarına değen titreşen dudaklar ve aurasına kapıldığı mis kokulu saçlar, birkaç adım ötede bekleyen gerçekliği sıfırla çarpıyordu.

O anda, bağırmayacağını anlayınca avcunu Gökçe'nin ağzından tamamen uzaklaştırdı. Başparmağı, kızın dudaklarından çenesine doğru indiğinde, eline ıslak saç tutumları gelmeye başlamıştı. Yutkunarak gözlerini kapadı ve

Gökçe'nin yüzüne yapışan her bir tutamı, kulaklarının arkasına rastgele yerleştirdi. Kızın beline doladığı kolunu ise istemsizce sıkıyordu. Alıp verdiği her nefes Gökçe'nin frezya kokuları yükselen boynunda yankılanırken göz kapaklarını hafifçe araladı. Ve işte yine oradaydı. Sol omzunun bitip boynunun başladığı yerdeki o minicik ben... Etrafı su çiisentileriyle bezenmiş, küçük, kahverengi bir nokta... Aris, şimdi dudaklarını tüm açlığıyla oraya gömmek için neler vermezdi... O sıra Gökçe'nin saçlarından ayrılan parmak uçları yavaşça havalandı. Orta parmağı benin üzerine geldiğinde ise önce hemen dokunamadı. Parmağı, birkaç kez gitti, geldi, gitti, geldi... Sonunda su damlalarıyla bezeli benin üzerine varla yok arasında minik bir dokunuş bıraktığında Gökçe'nin ürperdiğini hissetti.

Dudaklarının arasından sesli bir nefes kopan Gökçe, gözlerini bir an için kapatıp sonra hızlıca geri açtı. İrkilerek kendini geri çekmeye çalıştığında ise Aris'in ılık nefesini bir kez daha kulaklarında hissetti. "Bekle..."

Gökçe bekledi. Nefes aldı, nefes verdi ve bekledi. Bacaklarının arasında hissettiği sızıyla, tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Aklına Ezgi'nin sözleri geldi... Aris, onu öptüğünde ne hissettiğini anlatırken arsız çıkarımlar yapmış ve *bence sen tahrik olmuştun*, demişti. Böyle bir şey mümkün değildi. Bir keresinde ismini hatırlamadığı bir kitapta, insanların derin keder ve korku durumlarında uyarılabileceğini okumuştı. Öyle bir şey miydi bu? Halbuki korkmuyordu, kederli de değildi. Sadece... Sadece rahatsız hissediyordu. Üzerinde işgal üniformalarıyla bedenini sarıp sarmalayan bu hayasız adam, tepeden tırnağa her zerresini ürpertiyordu Gökçe'nin. *En çok da...*

O sırada odanın kapısı kapandığında ikisi de aynı anda, bir rüyadan uyanmış gibi irkildi. Aris, Gökçe'nin beline sardığı kolunu gevşetirken ağzından minik bir küfür kopmuştu. Gökçe, hızlıca bedenini geri çekip hiç arkasına bakmadan perdeyi açtı ve banyodan çıktı. İlk işi odasının kapısını kilitlemek oldu. Aynadan kendini görünce, ıslanmış şile bezi bornozunun, tüm hatlarını ortaya çıkardığını fark edip elleriyle gövdesini kapattı.

Aris de banyodan çıkmış, hafiften ıslanan üniformasının omuzlarını silkiyordu. Bakışları Gökçe'ye çarpınca istemsiz gözlerini kaçırdı. Birkaç kez öksürerek, "O zaman..." dedi. "Artık... Nisi'nin yerini söyleyecek misin?"

Gökçe'nin gözleri birden hayretle aralandı. Öfkeli adımlarla Aris'in yanına yürüyerek "Bana bak..." diye mırıldandı, kesik bir sesle. "Az önce

banyoda-... Sustum, bağırmadım. Çünkü bana dedin ki-..."

"Orta bir yol buluruz, dedim Gökçe. Nisi'yi sana vereceğimi söylemedim."

Dişlerini sıkarak "Kandırdın beni!" dedi Gökçe.

Aris, yüzünü Gökçe'ye doğru eğdi. "Eğer burada ikimizden biri, bir diğerini kandırıdıysa korkarım ki o kişi sensin hanımefendi... 10'dan geriye sayacağım, dedin ama daha 2 demeden çılgılığı bastın."

Gökçe, "Çok yerinde olmuş!" diyerek başını hızlı hızlı salladı. "Zaten kabul etmeyecekmişsin... Şu anki tavrına bakılırsa senin Nisi' konusunda uzlaşamayacağız."

"Galiba öyle..."

Sesli bir nefes veren Gökçe sakın bir tavırla "O zaman..." deyip omzunu silkti. "Bu kez 10'dan geriye de saymayacağım, Yüzbaşı-..."

Aris, o anda avcunu hızla Gökçe'nin ağzına bastırarak "Çünkü bu kez buna müsaade etmeyeceğim!" dedi, imalı bir tonda. Gökçe kolları arasında çırpınırken kulağına fısıldadı. "Eğer sürekli böyle bağırmaya kalkarsan, gece boyu elimi buradan çekmem..."

Fakat aralarındaki fiziksel üstünlük, Gökçe'nin kıvrak hareketleriyle baş edecek gibi değil. Aris'in bacağına sert bir tekme geçiren Gökçe, ani bir manevrayla Yüzbaşı'nın kollarından kurtuldu ve kendini birkaç adım öne attı. "Bab-..." dediği anda ise çılgılığını tamamlayamadan denge bir kez daha değişti. Aris, bu kez gücünü kullanmada acımasızdı. Bir eliyle Gökçe'nin ağzını kapattığı gibi kızı arkasından kucakladı ve havada tepinen gövdesini hızlıca ilerideki yatağın üzerine attı. Bedeninin ağırlığıyla Gökçe'yi dizginlerken diğer eliyle ise kızın iki bileğini birden kavramış ve kollarını yukarı doğru kaldırarak avuçlarını yatağa bastırmıştı.

"Hala bağırarak mısın?" dedi Aris, nefes nefes. Gücünü, dirseğine veriyor, Gökçe'nin bacaklarının arasına yerleşen kasıklarının baskısını, kızıdan uzak tutmaya çalışıyordu. Zira tüm yasaklı arzuları notalara döken cüretkar bir şarkı, hoparlörden çılmaya devam ederken aralarındaki gerilim bir temas daha kaldırarak durumda değildi. Ama Gökçe her zamanki gibi limitleri zorluyordu. Belini yataktan dikleştirerek bedenini havaya kaldırıyor, Aris'in geride tuttuğu ne varsa hepsine kıyıya vuran dalgalar gibi çarpıyordu. "Gökçe-..." diye fısıldadı o anda Aris. "Yapma şunu-... Kımıldama..."

Gökçe oralı olmadan gövdesini yukarı kaldırarak çırpınmayı sürdürdü. Aris'in avcunun içine bildiği tüm küfürleri bırakıyordu. *Bu adamın*

odasında, banyosunda, yatağında ve ekseriyetle üzerinde ne işi vardı? Nasıl bir kabustu böyle bu?

Aris için de durum çok farklı sayılmazdı. İradesinin hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. "Gökçe..." dedi bir kez daha. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Kımıldama... Lütfen-... Bak... Elim ağzından çekeceğim, eğer bağırırsan-... Uzerinden de kalkacağım... Tamam mı?" Gökçe, tepkisiz kalınca parmaklarını yavaşça gevşetti. Şimdi nefes nefese kalmış halde birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

Gökçe, mavi gözlerinden akan sitemle "Senden-... Nefret-... Ediyorum!" diye mırıldandı. "Nefret ediyorum senden-... Çekil üstümden!"

Aris yutkundu. "Ama-... Ama bağırmayacaksın."

"Sana ne!"

"Gökçe, bak-..."

Gökçe, o anda bir kez daha belini yukarı doğru kaldırıncaya Aris, ikide bir kıyısına vuran yumuşak kıvrımların cazibesini daha fazla reddetmedi ve kamuflajının altında iştahla dirilen kasıklarının, okundan fırlayan yay gibi Gökçe'nin bacaklarının arasına bastırdı.

Ve aynı anda "Dur artık..." diye mırıldandı, cılız bir sesle. Şimdi kızın hareket edemeyeceğinden emindi.

Kadınlığına ansızın çarpan şişkin bir sertlikle Gökçe'nin ağzından "Ah!" diye bir inleme koptu. Göğsü, bornozunun altından hızlı hızlı yükselip alçalırken gözlerini kocaman açıp bir nefes uzaklığında duran Aris'in arsız yüzüne baktı. "N'apıyorsun sen-..." dedi, nefes nefese. "N'apıyorsun sen?!"

Aris'in giderek donuklaşan bakışları Gökçe'nin gözleri ve dudakları arasında kaybolurken "Kımıldama dedim sana..." diye hayıflandı. "Çok zorluyorsun beni... Canıma okuyorsun."

"Kalk üstümden-..." dedi Gökçe, yutkunarak. Bacaklarının arasını dolduran sert uzuvların baskısı, belden aşağısını düpedüz uyuşturmuştu. Bileklerinden kavrayan Aris'in avcuna tırnaklarını geçirip bir kez daha gövdesini yukarı kaldırdığında ise burun buruna geldiler. Nefesleri birbirine dolanırken "Çekil..." diye mırıldandı. "Çekil üstümden..."

Aris, nefesini dışarı vererek "Gökçe..." diye fısıldadığı anda birden duraksadı. Odağı, kızın gözlerinden ayrılmış ve istemsizce aşağı doğru kaymıştı. Önce gözbebekleri irileşti sonra kaşlarının ortası hafifçe çatılırken dudağının kenarına tuhaf bir tebessüm yerleşti.

Gökçe, Aris'in içi parlayan gözlerinin rotasını takip ederek başını aşağı eğdiğinde, sol göğsünün bornozun dışında olduğunu gördü. Memesi

görünüyordu. *Aris, Gökçe'nin memesine bakıyordu.* Yaşadığı anın dehşetiyle bileklerini Aris'ten kurtaran Gökçe, kendini panikle geri çekti. İki eliyle ağzını kapatmış, yatağın içinde geri geri kaçarken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Mememi gördün-..." dedi, şok içinde. "Mememi gördün-..."

Aris, yatıştırıcı bir tonla "Gökçe-..." dedi. Ama yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. "Bak, ben-..."

Gökçe, üzerindeki şoku atıp bornozunun ipini sıktı ve elini kolunu öfkeyle Aris'e doğru savurmaya başladı. "Allah belanı versin senin! Sapık! Hayvan! Aşağılık! Sen nasıl bakarsın ya? Sen nasıl-... Sen nasıl mememi görürsün?!"

Aris, yataktan doğrulup Gökçe'nin gazabından kurtulmaya çalışırken bir yandan da kendini savunuyordu. "Ama sadece bir tanesini gördüm."

Gökçe, yumruklarını sıkıp "Bu neyi değiştirir ya!" diye bağırdı. Odada hala tekrar modunda çalmakta olan şarkı, seslerini bastırsa da böyle giderse çıkardıkları gürültünün desibelini karşılamayacaktı. "Sapık-... Sapkın! Bir tanesini görmüşmüş!" Yastığı Aris'in üzerine fırlatattı. "İstersen açayım diğerini de gör!"

Aris, alnına düşen ıslak saçlarını eliyle arkaya atarken "Hayır, demem..." dedi, gülümseyerek. "Ama teki bile afalattı... Sandığımdan iyiymiş."

"Sandığımdan ne demek ya?!" diye çıkıştı Gökçe. Diğer yastığı da Aris'in üzerine fırlatmıştı. "Sen-... Sen benim memelerimi mi düşündün?!"

Yüzüne yastığı yiyen Aris çaresizce gülerek başını iki yana salladı. Nefesini dışarı verirken "Ah Gökçe..." dedi, iç çekerek. "Sen benim daha neler düşündüğümü bir bilsen..."

Gökçe, önce bir süre Aris'in yüzüne baktı sonra çenesini sıkarak "Ben senin ne düşündüğünle ilgilenmiyorum" dedi, kelimelerini bastırarak. "Ama sen benimkileri kulaklarını aç da dinle..." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Şimdi bu kapıdan çıkacağım ve babama da abime de-... Burada olduğunu, odama zorla girdiğini, beni alıkoyduğunu söyleyeceğim. Nasılsa yarın gidiyorum buradan... Sonrasında kim kimi yiyor, benim artık umurunda değil! Duydun mu beni?" Aris'in gülümseyerek başını salladığını görünce arkasını döndü ve kilidi açıp elini kapının kulbuna yerleştirdi. Dakikalardır attığı blöf gerçek olmak üzereydi. *Nasıl söyleyecekti babasına, abisine bunu? Cümleleri nasıl yan yana getirecekti?* Halbuki Aris Nisi'nin peşine düşmeyeceğini söyleseydi şimdi ya da en azından Elif denen o kızdan Nisi'yi uzak tutacağını, belki kimseye bir şey söylemesine gerek kalmazdı.

Hem memesini de görmüştü. Bununla ne ilgisi vardı? Yoktu. Ama Yüzbaşı, ciddi ciddi Gökçe'nin memesini görmüştü. Neyse ki en azından bir tanesini!

O sırada içinde türlü düşüncelerle boğuşurken kulbu yavaşça aşağı indirmişti ki arkadan Yüzbaşı Aris'in sesini duydu.

"Gökçe..."

Başını öne dönmeden duraksadı. "Ne?"

"Eğer şimdi o kapıya açarsan..." dedi Aris, kendinden son derece emin bir tonla. "Bu evdeki herkese onlardan sakladığın gerçeği söylerim."

Gökçe, lakayt bir tavırla "Neyi saklıyormuşum?" diye sordu.

Aris ise teklemekten cevap verdi. "Avustralya'ya falan gitmeyeceksin. Uçak Ankara'ya vardığı anda ineceksin orada..."

Duyduğu son birkaç cümleyle Gökçe'nin eli ayağı buz kesti. "Sen-..." dedi, panikle. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Aris, ellerini kamuflajının cebine sokarak Gökçe'nin üzerine doğru birkaç adım attı. Aralarında son bir adım kaldığında ise durdu. Kahverengi gözlerinin elasına muzip bir parıltı yerleşmişti. *Zira satrancın dördüncü günündeki son hamle Yüzbaşı'dan gelecekti.* O an omuzlarını yukarı kaldırarak dudaklarını içine kıvırdı ve yüzüne konan ironik bir tebessümle "Bilmiyordum..." dedi iç çekerek. "Şimdi öğrendim."

«——Από την Ίμβρος——»

16. Bölüm/2: "Beş gün" - II

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ
UNUTMAYALIM ★

♡ Paragraf aralarımı yorumlarla doldurursanız, belki hem şirinleri
görür hem de yeni bölümlere daha çabuk kavuşursunuz (: ♡

İTHAF:

İthaflar sana (: Sossorrycutie, iyi ki doğdun! ♡

«——Από την Ίμβρος——»

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▷ ▷ ▷

29 Eylül 2039 - Gökçeada

"Eğer şimdi o kapıya açarsan..." dedi Aris, kendinden son derece emin
bir tonla. "Bu evdeki herkese onlardan sakladığın gerçeği söylerim."

Gökçe, lakayt bir tavırla "Neyi saklıyormuşum?" diye sordu.

Aris ise teklemeden cevap verdi. "Avustralya'ya falan gitmeyeceksin.
Uçak Ankara'ya vardığı anda ineceksin orada..."

Duyduğu son birkaç cümleyle Gökçe'nin eli ayağı buz kesti. "Sen-..."
dedi, panikle. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

Aris, ellerini kamufajının cebine sokarak Gökçe'nin üzerine doğru birkaç
adım attı. Aralarında son bir adım kaldığında ise durdu. Kahverengi
gözlerinin elasına muzip bir parıltı yerleşmişti. *Zira satrancın dördüncü
günündeki son hamle Yüzbaşı'dan gelecekti.* O an omuzlarını yukarı
kaldırarak dudaklarını içine kıvırdı ve yüzüne konan ironik bir tebessümle
"Bilmiyordum..." dedi iç çekerek. "Şimdi öğrendim."

Gökçe, Aris'ten aldığı cevapla, kapıdan birkaç adım geri çekildi.
Yüzünde bozguna uğramış bir ifade vardı. "Zarf attın... Zarf attın bana!"

"Sadece tanıyorum seni..." Gökçe inanmamış gibi başını iki yana
sallayınca Aris konuşmasını sürdürdü. "O gün benimle adadan gitmek için
anlaştın, Avustralya'ya gitmek için değil... Sen kaos dururken refaha

gitmezsin çünkü... Anadolu'da başını sokacağın o kadar bela varken Güney'de kangurularla mı oynayacaksın? İmkânı yok."

Gökçe, iki eliyle bornozunu kavramaya devam ederek "Orası seni hiç ilgilendirmez" dedi. "Dediğin gibi anlaşılmamız bununla ilgiliydi. Adadan gidiyor muyum? Gidiyorum. Öyleyse o sesini kes."

"Ailen ciddi inanıyor mu Avustralya'ya gideceğine? Ya da o sahtekar sevgilin?"

"Sana ne!"

"Bence annen ve baban temkinli, emin olamıyorlar ne yapacağından ama Üsteğmen'in anladığını sanmam... Sana 'surpriz' diye KOT'un açtığı sinemaya götürecekt kadar tanımıyor seni..."

Aris'in haklılığı Gökçe'nin daha da sinirini bozdu. "Bütün bunlardan sana ne ya? Hı? Çok açık, bak. Sa-na-ne! Annem ne düşünüyormuş, babam ne düşünüyormuş, yok Kerim beni tanıyormuş, tanımıyormuş... Anadolu'da başıma bela açacakmışım, açmayacakmışım... Sana ne! Eğer sen sesini kesersen, kimse hiçbir şey öğrenmez. Ben de buradan defolur giderim işte... Senin de istediğin bu değil mi?"

"Bu."

"İyi o halde" dedi Gökçe. "Sen çeneni kapalı tut..." Kolunu gövdesinden çözüp işaret parmağıyla kapıyı gösterdi. "Ben de kapalı tutayım." O anda Aris'in bakışlarını üzerinde hissedince elini apar topar yine gövdesine doladı. "Nereye bakıyorsun sen?!"

Aris güldü. "Hiç..."

Gökçe, bunun "hiç" bakışı olmadığını farkındaydı. Nasıl da domuz gibi sırtıyordu! Ne olmuştu yani? Alt tarafı bornozunun ucundan göğsü görünmüştü biraz. İnsanın üzerinde bornoz varken böyle şeyler olabilirdi. Olmaması gereken şey, bornozdan fırlayan bir meme değil, Atina'dan fırlayan bu arsız adamdı. Odasında, banyosunda, yatağında işi neydi? Biraz önce burada neler olmuştu? Düşündükçe... *Yok, düşünmemeliydi.* Ama kahretsin ki düşünüyordu. Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi sonra bakışlarını Aris'e çevirerek "Ben o 'hiç'in altında ne olduğunu çok iyi biliyorum!" dedi.

Aris tekrar güldü. "Ben de bornozun..."

Gökçe, işaret parmağını tekrar havaya kaldırarak Aris'in üzerine doğru yürüdü. "Bana bak! Kes sesini! Ne gördüysen-... Ne olduysa orada unutacaksın, duydun mu beni?"

"Ya... Hiç sanmıyorum."

"Delirtme beni! Unutacaksın, diyorum!"

Aris sırtarak "İstesem de yapamam..." dedi. "Fotografik hafızam kuvvetlidir. Şu an bile, sanki hala bornozun dışındaymış gibi her detayı aklımd-..." Gökçe, göğsünden itince sözünü tamamlayamadı.

"Aşağılık domuz! İnsan utanır, diyeceğim de... Yaptığın o-... O-... O iğrençlik, o sapkınlık bile yüzünü kızartmadı senin!"

Aris birkaç adım sendeledikten sonra durdu. Sadece dakikalar önce Gökçe'nin yukarı yukarı kaldırdığı gövdesini, sertleşen kasıklarıyla yatağa geri bastırdığı anı hatırlamıştı. Gözlerini Gökçe'den kaçırarak "O başka..." dedi. "Sana kımıldamamanı soyledim. Ama asla durmadın. Surekli boğuşun benimle-..."

"Bunun da suçlusu benim yani, öyle mi?!"

"Suç meselesi değil. Sadece... Sen durmadıkça... Seni dizginlemeye uğraşırken-... Çok yakındık ve-... İstemeden oldu... Kontrol edemedim bir an..." Sesli bir nefes verdi. "Halbuki bu konuda senden yana idmanlıyım, kendimi tutmayı öğrenmiş olmam gerekirdi..."

Gökçe öfkeyle başını salladı. "Bir sapığa dönüşmemek için kendini zapt etmen gerekiyorsa zaten, geçmiş olsun!"

"Bunun sapık olmakla ilgisi yok!"

"Gayet de ilgisi var!"

Aris, "Hiçbir ilgisi yok" diye yineleyerek Gökçe'nin üzerine doğru bir adım attı. "Bunun sadece-..." Sesine yerleşen çekimser bir tonla "Erkek olmakla ilgisi var!" dedi, sanki Gökçe'yi değil, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Evet... Erkeğim ben. Ve... Erkekler, bazen boyle anları doğru yönetemeyebilirler. O yuzden... Ne sapık olmakla ne de seninle ilgili bir durum değildi. Basit, ilkel bir durtüydü sadece... Hepsi bu."

"Doğru... Hepsi bu. Basit ve ilkel dürtüler... Sen bunlardan ibaretsin zaten, haklısın." Aris, tam bir şey söyleyecekti ki Gökçe, araya girerek "Burada bekle" dedi. Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. "Ben-... Ben banyoda üzerimi giyineceğim. Sonra da... Seni evden çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Aris, duyduklarını onaylar gibi başını sallarken Gökçe, bir süredir yatağın üzerinde duran gri renkli şortla askılıyı alıp kendini hemen banyoya attı. Önce kapıyı kilitledi ardından hızlıca üstünü değiştirip kremlediği saçlarını taradı. Üç-beş dakika sonra kapıyı açıp banyodan çıktığında, Aris karşı duvara yaslanmış, kollarını birbirine bağlamış halde yüzüne bakıyordu. Pek orali olmadan yanından geçiyordu ki, sesini duydu.

"Nasıl yaptın?"

"Neyi?"

"Nisi'yi... Nasıl kaçırdın?" Kollarını çözüp yavaş adımlarla Gökçe'nin yanına geldi. "Evimin anahtarını, Ezgi daha orada yaşarken ondan alıp kopyasını yaptırdın, diyelim... Sonra bugün eve girdin, Nisi'yi aldın... Apartmandan çıktın. Lojmanların bahçesinde yürürken elinde bir box var. Kameradan bakınca Nisi'nin içinde olduğu görünüyor. Sonra dış kapıdan çıkıp caddede yürüyorsun... Box hala elinde... Ama birkaç dakika sonra kör bir nokta bulmuşsun. Orda gözden kayboluyorsun. Çok değil, en fazla otuz saniye... Kameraların kadrajına tekrar girdiğinde ise box elinde yok... Orada biriyle buluştun, oyle değil? O aldı Nisi'yi?"

"Kimseyle buluşmadım. Söyledim sana, hepsini tek başıma yaptım."

"Oyleyse nereye kayboldu Nisi-..." dedi Aris sonra duraksadı. Dudağının kenarında küçük bir tebessüm belirmişti. "Bir dakika... Sen..."

"Ben?"

"Theé mou... Kör noktada Nisi'yi box'tan çıkarıp sırtındaki çantaya koydun... Sonra da box'ı yok ettin ki, onu birine verdiğini düşüneyim ve burada aramak aklıma gelmesin..."

Gökçe, "Nisi'yi box'tan çıkarıp çantama falan koymadım..." dedi, imalı bir sesle. "Nisi en başından beri box'ın içinde değildi zaten... Senin kameralarda gördüğünse..." Arkasındaki gardrobunu açtı ve içinden çıkardığı, siyah oyuncak köpeği havada birkaç kez salladı.

Aris, şaşkın bir tebessümle Gökçe'nin yüzüne bakıyordu. "Vaov... Gökçe Adalı... Aynı saflarda olmamız lazımdı. Fevrisin, kontrolsuzsün ama... Yine de birliğimde asker diye gezenlerden daha çok taktik zekan var."

"Ben seninle cenazede bile aynı safta durmam" dedi Gökçe, başını sallayarak.

Aris hala gülümsüyordu. "Sahiden de bu kadar çok mu seviyorsun Nisi'yi?"

"Şüpheli mi var?"

"Aksine, bu kadar gözünü karartman hoşuma gitti."

"Ne demek o?"

"Yani... Nisi'yi benden habersiz bu adadan çıkaramayacağını biliyor olman gerekirdi; peşine düşeceğimi, onu eninde sonunda bulacağımı... Ki bence biliyordun da... Ama buna rağmen şansını sonuna kadar zorladın. Çünkü bir şeyi sahiden sevip istediğinde, o şeyin imkansız olması seni durdurmuyor..."

Aris'in cümleleriyle tanımlanmak Gökçe'yi irkiltti. Neydi şimdi bu? *Cebinde Gökçe Adalı El Kitabı mı taşıyordu bu adam?* Öksürür gibi yaparak yüzünü ekşitti. "Sen çok konuşma da..." dedi, gözlerini Aris'ten kaçırarak. "Bekle burada." Ardından arkasını döndü ve temkinli adımlarla kapının yanına gelip kilidi açtı. Kafasını ileri uzatıp koridoru kontrol ettiğinde, kulağına alt kattan sesler gelmeye başladı. Anne babası salonda oturuyor olmalıydı. Eğer merdivenden sessizce inerlerse Aris kimseye görünmeden evden çıkabilirdi. Elini arkaya uzatıp "Gel şimdi..." diye fısıldadı Aris'e. "Ama çok sessiz ol..." Aris yavaşça yanına geldiğinde devam etti. "Ben salona gidip annemleri lafa tutacağım, sen de o ara direkt koridordan geçip kapıdan çıkacaksın... Anladın, dimi?"

"Koridordan geçip kapıdan çıkacağım?"

"Evet."

Aris'in gözleri düşünür gibi kısıldı. "Çok karmaşık. Tahtaya çizip anlatman gerekecek."

"Ha... Ha... Ha... Yürü hadi."

"Bir dakika..." diyerek duraksadı Aris. "Asıl sorumu cevaplamadın hala... Nisí nerede?"

Gökçe, çok fazla seçeneği olmadığını farkındaydı. Nisí konusunda direktmek, bu alçak adamın şantajlarına maruz kalmak demektir. Eğer babası, Avustralya'ya hiç gitmeyeceğini öğrenirse bir bilet de kendine alır, onu teyzesine teslim etmeden de geri dönmezdi. Bunun düşüncesi bile öfkeden deliye çeviriyordu Gökçe'yi. Aris, kahretsin ki haklıydı çünkü. Memleket bu haldeyken Güney'de kangurularla mı oynayacaktı Gökçe? Olacak iş değildi. Hem günlerdir boşuna mı Ankara'da yer ayarlamaya çalışıyordu kendine? Fakülte'deki birkaç arkadaşı oradaydı. Balgat'ta, 2+1 zemin kat bir dairede küçük bir muayenehane açmışlar, direnişçilere ellerinden geldiği kadar tıbbi destek sağlıyorlardı. Gökçe de orada olmalıydı. Gökçeada'da Yunan'ın karşısında duramıyorsa, Ankara'da milislerin karşısında durmalıydı.

O anda kafasından geçen hesaplar, kefelerdeki ağırlıkları tek tek tarttı ve içinden kopan bir parçayla birlikte Nisí'ye veda etmesi gerektiğini anladı. Nefesini dışarı üfleyerek "Evin önünde bekle beni" dedi. "Oraya getireceğim..."

Aris, Gökçe'nin ikilemini mavi gözlerinde beliren teraziden seçebiliyordu. Yine de oralı olmamaya çalışarak "İyi..." diye cevap verdi, kuşkulu bir tonda. "Umarım yine bir oyun oynamaya kalkmazsın."

Aris'e ters ters bakan Gökçe bir şey demeden odadan dışarı çıktı ve önlü arkalı merdivenlerden inmeye başladılar. Son basamağa geldiklerinde Gökçe, işaret parmağıyla Aris'e sol tarafı gösterip kendisi de salona doğru yöneliyordu ki dış kapıdan sesler gelmeye başladı.

"Abim!" diye fısıldadı Gökçe panikle. Bir yandan da Aris'i merdivenin karşısındaki kilere doğru itiyordu. "Gir şuraya!"

"N'apıyorsu-..."

"Gir dedim, şuraya!"

Aris kapının kulpunu çektiğinde duraksadı. "Kilitli bu!"

"Ne?!"

O sırada arkadan Gökalp'in sesi geldi. "Gökçe-... Yüzbaşı?"

Aris zorlukla gülümsedi. "Gökalp..."

İsmet ve Süreyya da koridordan gelen sesleri duymuşlardı. Salondan kalkıp üçünün yanına geldiklerinde onların da yüzünde aynı şaşkın ifade vardı. "Yüzbaşı?"

Aris soğuk soğuk terlerken gülümsemeye devam etti. "Sayın Başkan... Sureyya Hanım..."

"Ne ara geldiniz, hiç duymadık?" dedi İsmet. Bakışları Gökçe'nin üstündeki pijamalara takılınca uyarıcı bir tonda "Kızım!" diyerek Gökçe'ye döndü. "Biz açardık kapıyı, keşke bu halde inmeseydin aşağı... Ayıp değil mi misafiri böyle karşılamak?"

Aris, kızaran yüzüyle, "Sorun değil" derken, Gökçe "Baba öyle birden kapı şey olunca-..." dese de sözlerinin devamını getiremedi.

"Ne ara geldin ki sen Yüzbaşı?" Gökalp'in şüpheli gözleri Aris'in üzerindeydi. "Ben daha şimdi girdim içeri. Merdivenlerde de rastlaşmadık?"

İsmet'in aklı karıştı. Gökalp'e dönerek "Siz birlikte gelmediniz mi?" diye sordu.

"Yoo..." Gökalp kaşlarını çattı. "Ben girdiğimde evdeydi. Önümden girse görürdüm."

O anda tüm gözler Aris'in üzerine çevrilmişti ki Gökçe, "Görmezdin" dedi, kelimesini bastırarak. "Çünkü arka bahçedeydik." Bu kez bakışlar Gökçe'ye dönmüştü. "Yüzbaşı'yı da ben çağırdım. Çünkü şey bende, onu alacaktı-..." O arada Nisi'nin mızırdanmaları duyulunca, gözlerini sıkıca kapatıp nefesini dışarı üfledi.

"Köpek sesi mi geliyor bir yerden?" İsmet etrafa bakınmaya başladı.

Gökçe ise Aris'le göz göze gelmişti. "Onu diyecektim zaten şimdi..." diye mırıldanarak bakışlarını babasına çevirdi. "Şey bende... Yüzbaşı'nın-..."

Aris, "Köpeğim, Nisí... Gökçe Hanım'daydı Sayın Başkan..." diyerek topu göğüsledi. "Kendisi yarın adadan ayrılıyor malum... Gitmeden önce biraz vakit geçirmek istedi onunda. Ben de musaade ettim..."

Gökalp yeterince aydınlanmamıştı. "Gökçe neden vakit geçirmek istesin senin köpeğinle?"

"Ben buldum çünkü onu!" dedi Gökçe. "Semadirek'e şey yapınca... Orada, adada gördüm. Annesi ölmüştü. Orada bıraksak o da ölecekti. Biz de... Yani ben de, eve getirmek istedim ama..." Bakışları, yüzüne tuhaf gözlerle bakan annesine gitti. "Annemin alerjisi var diye şey yapamadım. Sonra Yüzbaşı..."

Gökçe tıkanınca Aris tekrara araya girdi. "Ben de bakabileceğimi soyledim, Gökçe Hanım'a... O günden beri Nisí benimle kalıyor."

İsmet, bir Gökçe'ye bir Aris'a baktı. Ali, günler önce Gökçe'nin Aris'le tekmeden indiğini söylerken 'Gökçe'nin kucagında kedi vardı' demişti. "Gerizekalı!" diye mırıldandı o anda. *Bu yarım akıllı çocuğun verdiği istihbarat bu kadar olurdu işte.* Herkesin yüzüne baktığını fark edince "Yok... Size demedim..." diyerek toparladı. "Aklıma başka bir şey geldi de... Neyse... Böyle kapı önünde ayaküstü lafa tuttuk sizi. Buyurun, içeri geçelim. Bir şeyler ikram edelim size."

"Çok nazıksınız ama geç oldu, ben gideyim. Daha fazla rahatsızlık vermeyeyim..."

"Estağfurullah." Süreyya Hanım ilk kez konuşmuştu. Bakışlarını Aris'in ıslak üniformasında gezdiriyordu. "Bu arada, sanırım yağmura yakalanmışsınız?"

"Yoo..." Gökalp omzunu silkti. "Yağmur mağmur yok dışarıda..."

Süreyya, "Allah Allah..." dedi. "E Yüzbaşı ıslanmış ama?"

Gökçe, kıpkırmızı kesilen yüzüyle "Fıskıyeden anne!" dedi. "Bahçedeki fiskiye çalıştı birden-... Amma kurcaladın!"

İsmet gülümseyerek Aris'e döndü. "Kusura bakmayın, böyle sorgu memuru gibi sağlı sollu darladık sizi. Adalı ailesi biraz meraklıdır..."

Aris de İsmet'e gülümseyerek yanıt verdi. "Hiç sorun değil..." Sonra bakışları kapıya yöneldi. "Neyse... O halde, herkese iyi akşamlar..."

Tam birkaç adım atmıştı ki, Süreyya "Yüzbaşı?" diye seslendi. "E köpeğinizi almadınız? Onun için gelmemiş miydiniz buraya?"

Aris, arkasını döndüğünde gözleri önce Gökçe'ye takıldı. Sonra dudağının kenarına kondurduğu tebessümle "Oyleydi, evet..." dedi. "Ama

Nisí, Gökçe Hanım'dan pek ayrılmak istemedi... Sanırım onunla kalmak istiyor."

Gökçe allak bullak oldu. "Ne-..."

İsmet de şaşkıındı. "Olur mu öyle? Ta Avustralya'ya mı gidecek onunla?"

"Önce teyzesinin izin vermesi lazım" dedi Süreyya. "Öyle sormadan etmeden doğru olmaz..."

Aris, "Ben eminim ki Gökçe Hanım, teyzesinden izin almanın bir yolunu bulacaktır" deyip gülümsedi. Ardından kapıya doğru yürümeye başladı. "Tekrardan hepinize iyi akşamlar..."

Süreyya, İsmet ve Gökçe, belli belirsiz "İyi akşamlar" diye mırıldandı. Gökçe ise donmuş vaziyetteydi. *Şaka mı yapıyordu bu adam yoksa ciddi ciddi Nisí'yi ona mı vermişti? Onca şeyden sonra? Hiçbir şey olmamış gibi?*

Saniyeler sonra kendine geldiğinde, hızlı adımlarla kapıdan çıktı ve merdivenlerde yakaladığı Aris'in arkasından seslendi. "Yüzbaşı!" Aris durdu ama önünü Gökçe'ye dönmemişti. "Sen... Sen sahiden de-... Nisí'yi bana mı bıraktın?" Aris'ten cevap gelmeyince "İyi de neden?" diye sordu. "Neden fikrini değiştirdin?"

Sebebini Aris de bilmiyordu aslında. Yavaşça yüzünü Gökçe'ye döndüğünde, içi parlayan mavi gözlere uzun süre baktı. "Bilmem..." dedi sonra, üst dudağını hafifçe içine çekerek. "Sanırım bir an için haklı olmanı istediğimden..."

"Ha-...Hangi konuda?"

"İmkansız zorlaman konusunda..." Aris'in kahve gözlerinde salınan elalar, karşısında birden durgunlaşan maviliklere akıp gitmişti. "Nisí..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Nisí, gerçekten çok şanslı." Ardından tekrar arkasını döndü. Ama birkaç basamak daha indikten sonra durdu ve bakışlarını Gökçe'ye çevirerek "Biliyor musun?" dedi, yüzüne yayılan tebessümle. "Şu azmin, çaban, yerli yersiz sürekli boyle koşturman, hep bir şeyler için acelen, mucadelen... Sanki bir karınca gibisin."

Gökçe'nin gözleri birden kıpkırmızı oldu. Boğazına oturan yumrukla "Ne-..." diye mırıldandı. Yutkunamıyordu bile. *Karınca mı demişti o? Karınca?*

Aris'se sözlerini sürdürdü. "Bir karınca gibi, omzunda hep taşıyabileceğinden fazlası var... Yine de durmuyorsun. Çünkü bir şeyin çabasına girmek, sonuçtan daha önemli senin için. O yere belki hiç varamayacak olsan da yolunda yürümeye devam ediyorsun. Ve günün sonunda... Ne imkansız ne değil, aradaki çizgi bulanıklaşıyor; net olan tek

şey ise sen oluyorsun." Önce yutkundu sonra gözlerini Gökçe'nin giderek buğulanan gözlerinden ayırmadan gülümsedi. "Nisi'ye iyi bak..."

Aris, son cümlesinin ardından arkasını dönüp merdivenlerden inmeye devam etti. Gökçe ise tırabzanlara tutunmuş, dolu dolu olan gözlerle boşluğa bakıp kalmıştı. Saniyeler sonra afallamış halde basamaklardan yukarı çıktığında annesiyle karşılaştı. Süreyya, omzunu kapıya dayamış, bakışlarını Gökçe'nin kızaran gözlerine dikmişti. Biraz evvel kızıyla Yüzbaşı'nın arasında geçen konuşmayı duymuş, dahası ondan da önce, Aris'in ıslak postal izlerini, evin üst katına çıkan merdivenlerde görmüştü. Gökçe'nin *arka bahçedeydik* diyerek yalan söylediği ortadaydı. Muhtemelen köpeği de eve Yüzbaşı'dan habersiz getirmişti. Yine de düşündüğü hiçbir ihtimal, ikisi arasında tam olarak ne döndüğünü anlamasına yetmiyordu. Gökçe başını yere eğmiş yanından geçip giderken, bir an için aklından geçenleri kızına sormak, burnuna gelen tuhaf kokuları irdelemek istedi Süreyya. Sonra bundan hemen vazgeçti. Yeni yalanlar duymaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Nasılsa yarın adadan gidiyordu Gökçe... İyi ki de gidiyordu. Her açıdan en doğrusu buydu. *Herkes için en doğrusu buydu.*

Gökçe'den...

Aslolan varmak mı yoksa yolda olmak mı? Benim için cevap, her zaman ikincisiydi. Seçtiğim yol doğruysa, sonunda beni ne beklediğinden bağımsız, tabanlarım patlayana kadar yürürdüm ben. O yere asla varamayacak bile olsam, göğsümü gere gere derdim ki: "Ama yolunda yürüdüm!" Düşsem hatta belki hiç kalkamayacak olsam da bilirdim ki, birileri benim düştüğüm yerde çiçeklenecek. Ayağıma takılan taşı, batan dikenini görecek. Benim düşüşüm, onlara pusula olacak ve nihayetinde birileri, belki de sadece birisi, o yolun sonuna kadar yürüyecek ve orada ne olduğunu görebilecek. Zafer ya da hüsrân. Sonuna kadar gitmeyen cevabı asla öğrenemeyecek.

Ama geçenlerde bu düşüncemden ilk kez şüpheye düştüm. Kendimi, yangına su taşıyan öfkeli ve telaşlı bir karıncaya benzetmem de bundandı. İçinde olduğum çaba, birden o kadar faydasız ve öylesine boş göründü ki gözüme, kesesinde su taşıyan bir karıncadan farksız hissettim kendimi.

Fakat bugün, o yangını harlayanlardan biri; üniformasında alevlerin is kokusunu taşıyan bir adam, bana tam aksini söyledi. Üstelik bunu, beni bir karıncaya benzeterek yaptı. Nereye varacağını bir kenara bırakıp sadece

yolda olmak ve o yolda sınırları sonuna kadar zorlamak, bir noktada neyin imkanı neyin imkansız olduğunu bulanıklaştırıyormuş çünkü... Ve sanırım bu kez, sahiden de öyle oldu. Üst katta, odamın kapısının önündeyken benim için imkansız olan bir şey, alt katın kapısından çıkarken birden imkanı oluverdi. Yüzbaşı, Nisi'yi gerçekten de bana bıraktı...

Ben bu adamı sahiden anlayamıyorum. Bazen öyle şeyler yapıyor, öyle şeyler söylüyor ki, zihnimin fotokopisi çekilmiş gibi hissediyorum. Nasıl olabilir bu? "Sanki bir karınca gibisin" dedi bana. Nasıl? Milyonda kaç ihtimaldir bu? Yok! Sahiden nefret ediyorum böyle hissetmekten; biri tarafından böylesine görülmekten. Hele ki o... Zihnimden geçenleri gördüğü yetmezmiş gibi memelerimi de gördü! Aaa... Ama yok Gökçe, sakın ol. Sadece bir tanesini gördü! Abartma!

Neyse... Bu konuya daha fazla girmeyeceğim. 'İşgal Günlükleri'ni yeterince dedikodu güncesine çevirdim zaten. Yine de düşmanla göğüs göğüse çarpışmak bu değı-... Neyse! Düşmana göğüs germek, böyle bir şey olmamal-... Neyse! Göğsünü siper etmekle kast edilen-... Neyse! Aaa, dur! Göğsüne öküz oturdu Gökçe! Bak bu hepsinden daha uygun... Göğse öküz oturması... Bu geceyi düşününce gerçek, yarını düşününce mecazen. Yarın; Yunan askeri uçağı ile bir mahkum gibi adadan tahliye edileceğim gün...

O kadar istemiyorum ki gitmeyi... Keşke bir mucize olsa. Nisi'de olduğu gibi birden yine değişirse her şey. İmkanlı ve imkansız arasındaki o çizgi, tekrar bulanıklaşsa ve günün sonunda net olan tek şey, sadece Gökçeada olsa...

-30 Eylül

Beşinci gün...

Yüzbaşı Aris, öğleden sonra saat 4 sularında, karargahtaki makam koltuğuna oturmuş, arkasına yaslanmıştı. Tek kolunu önündeki masaya uzatmış haldeyken parmakları ahşap yüzeyde istemsiz ritim tutuyordu. Ela hareli kahverengi gözleri, az ilerideki kağıt parçasına kayınca sıkıntılı bir nefes verdi ve telefonunu eline alarak mesaj kutusuna girdi. İlk sırada hala abisi Alex'le konuşmaları duruyordu. Cevapsız kalacağını bile bile attığı mesajları...

"Bizim burada ne işimiz var?"

"Benim bu kızla işim var."

O anda aralarına bir yenisini daha ekledi Aris.

"Bu iş burada bitti."

Sonra yazmaya devam etti:

"Bugün gidiyor. Ama bunu o kadar istemiyor ki. Yine de bir kez olsun gurur yapmayı bırakıp beni kararımdan vazgeçirmeyi denemedi. İyi ki de denemedi yoksa başarırdı belki. Oysa böyle olması herkes için en doğrusu. Gökçe İmroz'dan gitmeli. Ankara'ya mı, Avustralya'ya mı? Umurumda değil. Başını belaya mı sokacak yoksa kangurularla mı oynayacak? Umurumda değil. Onu durdurmayacağım. Gökçe İmroz'dan gidecek. Aksi için bir mucizeye ihtiyacı var."

Aris, mesaj kutusundan çıkıp telefonu masanın üstüne fırlatır gibi attığında kapı çalmaya başladı.

"Gir!"

İçeri gelen asker Aris'i başıyla selamladıktan sonra "Yüzbaşım, Teğmen Adoni, Atina'ya ulaşmış" dedi. "Bilgilendirmemi istemiştiniz."

Aris başını salladı. "Anladım, asker. O halde gecikmeden gecikmeden anonslara başlayın."

"Emredersiniz, Yüzbaşım!"

"Ciddi ciddi gidiyor musun yani şimdi?" diyerek dudağını büzdü Şule. Veteriner kliniğinin önünde Gökçe'ye uzun uzun sarılmıştı.

"Maalesef öyle..." dedi Gökçe. Serin serin esen rüzgardan dolayı üşümüş, üzerindeki sarı pardesünün kemerini sıkarak gülümsemişti. "Daha Ezgi'yi göreceğim, Kerim'i göreceğim... Gideyim artık, olur mu?"

"Tamam kuzum... Ara sıra ara, mesaj falan at. Duydun mu beni? Geçen seferki gibi yapma, konuşmam bak seninle bir daha!"

Gökçe, Şule'den makas aldı. "Tamam, söz arayacağım."

"Göreceğiz bakalım."

İkisi bir kere daha sarıldılar sonra Gökçe, arkasından hüzünlü gözlerle bakan Şule'yi geride bırakıp caddeden sağa döndü ve Kerim'in biraz önce atmış olduğu "Neredesin?" mesajına cevap vermek için telefonunu eline aldı. Ona her ne kadar kızgın olsa da, adadan böyle ayrılmak istemiyordu.

Mesaj bölmesine, *"Merkezdeyim, ortak bir yerde buluş-..."* yazdı ama devamını getiremedi. Kulağına, ilçe meydanındaki hoparlörlerden, fonunda müzik çalan bir anons sesi takılmaya başlamıştı:

"İmroz Karargah Komutanlığından... Barış ve sevgi dilinin hüküm sürdüğü İmroz adası, ekim ayı takvimiyle de kültür sanat faaliyetlerine ev sahipliği yapmaya devam ediyor. Dünyaca ünlü Yunan müzisyen Dimitri Angelopoulos, ekim ayı içerisinde İmroz'a gelerek adada yaşayan Türk ve Rum halkları için muhteşem bir barış konseri verecek. Konsere katılmak

isteyenler biletlerini, kimlik bilgileriyle birlikte KOT Destek Masasına müracaat ederek ücretsiz olarak temin edebilirler..."

Gökçe ise o sıralarda, anonstan çok anonsun fonunda çalan ve seviyesi konuşmaya göre yükselip alçalan müziğe odaklanmıştı. Mozart'ın Canzonetta Sull'aria isimli bestesiydi bu. Adanın dört bir yanında Canzonetta Sull'aria çalıyordu. Ezgi'nin, Marmaros'ta Yunan askerlerinin saldırısına uğradığında, onları uzaktan izleyen antika radyolu adamın radyosunda çalan müzikti bu. Ezgi, günler sonra Yüzbaşı Aris'in evinde rastgele bir playlist açınca bu müzik karşısına çıkmış ve kız müthiş bir tetiklenme yaşadığından çılgılığı basarak lojmanları inletmişti. Zira bu beste Ezgi için yaşadığı travmanın fonundan başka hiçbir şey değildi. Şimdi ise bu "fon" adanın tüm sokaklarında bangır bangır çalmaya başlamıştı. *Peki ne için? Antika radyolu adama sözüm ona "mesaj" vermek için mi? Önce dört bir yana posterlerini asmışlar, şimdi de o sıkık antika radyosunda çaldığı besteleri mi ifşa ediyorlardı? Yüzbaşı Aris, bu caniye "peşindeyiz" izlenimi vermek için başka yöntem mi bulamamıştı sahiden? Ezgi aklını mı kaçırsın istiyordu? Ne biçim işti bu!*

"Allah kahretsin!" dedi o an Gökçe. Eliyle alnını tutmuş, sıkıntılı bir nefes vermişti. Kerim'e yazdığı mesajı silip rehberine girdi ve hemen Ezgi'yi aradı. Telefon çalmasına rağmen Ezgi'den cevap yoktu. *Normal*, diye düşündü Gökçe. Kız şimdi kim bilir ne haldeydi! Yüzbaşı Aris denen adam, giderayak kazığı atmıştı yine. *Zaten ondan da aksi beklenemezdi. İşine bakacaktı tabii. Ezgi'nin duygularını mı düşünecekti?*

Gökçe, içinden Aris'e söylene söylene adımlarını geldiği yönün tersine hızlandırdı ve Ezgilerin evine doğru koşturmaya başladı. Saatine baktığında akşam 5'i gösteriyordu.

Uçağın kalkmasına dört saat vardı.

"Seni tahrik etmek için yapıyor!" dedi, hattın ucundaki Amiral Markos. Bir süredir telefonda antika radyolu adamla konuşuyor ve adada anons edilen Canzonetta Sull'aria'nın, sadece bir tahrik unsuru olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Adam, sakince "Öyleyse başardı" diye yanıt verdi. Bodrum kattaki iki göz odalı evinde, pencerenin kenarına yanaşmış, araladığı perdeden dışarısını izliyordu. "Elinde ne varsa görmem gerek. Önce gazetecilerle iş çevirdi sonra her yer posterlerimi astırdı, şimdi de yakaladığı ipucunu ulu

orta adada bağırttırıyor. Oğlunuz, sabrımı zorluyor Amiral... Hem de çok zorluyor."

"Bana bak radyocu! Bu işi, oğlumu bulaştırmadan çöz. O ahmak beyninden ne geçiyorsa ucu Aris'e dokunmayacak. Duydun mu beni?"

"Duydum."

"İyi. O halde dediğin gibi hallet. O iki gazeteci-... Neydi isimleri?"

"Elif ve Salim."

"Elif ve Salim... İkisini bi' yoklat bakalım, ellerinde ne varmış, görelim. İşe önce Elif'ten başla. Onun daha şüpheli olduğunu söylüyordun... Ama sakın enseleneyim deme... Hepsinin tuzak olma ihtimalini de aklından çıkarma."

"Çıkarmam."

Amiral rahat bir nefes verdi. "Kız başarabilecek mi peki?"

Adam, elini perdeden çekip gülümseyerek "Gökçe mi?" dedi. "Kendisine güvenim tam."

Gökçe, Ezgilerin evine vardığında nefes nefese kalmıştı. Kapıyı açan Meryem Hanım, yüzüne tuhaf gözlerle bakarken elini diyaframına bastırıp bir müddet soluklandı. "Meryem abla..." dedi sonra kesik bir sesle. "Ben-... Şey-..."

Meryem, endişeli bir tavırla "İyi misin kızım sen?" diye sordu.

"Ben iyiyim-... İyiyim!" dedi Gökçe. Meryem Hanım'ı telaşlandırmak istemediği için konuyu hemen toparlaması gerekiyordu. "Şey-... Sadece biraz acelem var da... Bugün Avustralya'ya gidiyorum ya, ondan... Uçak kalkmadan Ezgi'yi görmem lazım..."

"O imkansız Gökçeciğim-..."

"Abla! Ya biliyorum, bugünlerde biraz tadı yok Ezgi'nin ama bu öyle bir şey değil. Gitmeden mutlaka-..."

"Ondan demiyorum" diyerek araya girdi Meryem. "Senin haberin yok sanırım?"

"Neyden haberim yok?"

Meryem, Gökçe'nin durumu bilmemesine şaşırılmıştı. Kollarını birbirine bağlayıp düşünceli bir ifade takınarak "Ezgi..." dedi. "Atina'ya gitti bu sabah."

"Ne?!"

"Ben de anlayamadım. Sabah Yunan bi' teğmen geldi buraya. Adoni'ydi sanırım ismi. Önce durumu o anlattı sonra da Yüzbaşı Aris arayınca..."

Gökçe şoke olmuştu. "Ha-... Hangi durumu?"

"Az önce hoparlörden de duyurdular ya... Ekim ayında burada etkinlikler olacakmış. Konserler, tiyatrolar falan... Öğrenciler arasında da değişim programı gibi bir şey yapmışlar. Buradan bir katile Yunanistan'a gidiyormuş. Ezgi de, hem Yunanca hem Türkçe bildiği için, onu da seçmişler..."

Gökçe, Meryem'in yüzüne şaşkın gözlerle bakıyordu. Neden sonra kendini toparladığında "Öyle mi olmuş?" dedi, cılız bir sesle. Kelimeler soru sorar gibi değil, kafasındaki sorulara cevap verir gibi çıkmıştı ağzından.

Meryem Hanım'la ayaküstü bir süre daha konuşup vedalaştıktan sonra evine doğru yürürken Gökçe'nin kafasında dönenler, dakikalar önce öfkeli adımlarla Ezgi'nin yanına giderken aklından geçenlerle müthiş bir çelişki içindeydi. Zira değişim programı falan hikayeydi. Aris, Ezgi'yi adadan uzaklaştırmak istemişti. Atina olayının özeti buydu. Biraz evvel anonsu duyunca sitemle karışık sorduğu soru da böylece yanıtlanmış oldu. Aris, *Ezgi'nin duygularını mı düşünecek* demişti kendi kendine. Halbuki Yüzbaşı, bundan fazlasını düşünmüştü. Antika radyolu manyağı yakalamak için kurduğu plan her neyse, bunu Ezgi'yi incitmeden, onu tehlikeye atmadan yapacaktı. Yani... Kabul etmek gerekirdi ki, işgalci bir ordunun komutanına göre bazı ters köşeleri oluyordu bu adamın. Ve böyle anlarda Gökçe, içinde koyulan o kapkara nefreti tekrar tekrar kontrol ediyor, gardını indirmemeye çalışıyordu. Zira ne zaman aksini yapsa, gerçekler yüzüne şamar gibi inmişti. Kamçılanmamış nefretin, düşmanın eline koz vermekten fazlası olmadığını unutmamak gerekiyordu. *Yine de... Nasıl bir adamdı bu Yüzbaşı Aris? Ezgi'yi buradan uzaklaştırması çok... Neyse. Ama bu davranışı çok... Neyse. İnce miydi? İsabetli ya da centilmence mi?*

Derin bir nefes verdiğinde saçmaladığını düşünmeye başladı. Ona minnet duymak, Gökçe'nin şu hayatta istediği en son şeydi.

"Bir şey unutmadın, değil mi?" Süreyya Hanım, son kez Gökçe'nin odasını kontrol ediyordu.

Gökçe, valizini merdivenlerden indirmeye çalışırken, soğuk bir sesle "Unutmadım" diye yanıt verdi.

İsmet Başkan, valize uzanarak "Ver ben indireyim" dese de, kızı asık bir suratla teklifini reddetmişti.

O sırada aşağıdan Gökalp'in sesi duyuldu. "Kızım çok erken değil mi? İki saat var daha uçağın kalkmasına. Özel jetle götürmeyecekler mi seni? Check-in yapacak gibi erkenden gitmene ne gerek var?"

Gökçe yine soğuk bir tavırla cevap verdi. "İşim var."

Süreyya, Gökçe'nin arkasından merdivenlerden inerken "Biz ne yapalım o zaman?" dedi. "Havaalanında mı buluşalım?"

Valizi son basamaktan da indiren Gökçe, "Hayır" dedi, dümdüz bir sesle. "Kimsenin gelmesini istemiyorum. Ben kendim giderim."

"Gökçe-..."

"İstemiyorum dedim, anne. Burada vedalaşırız, olur biter."

Süreyya "Kızım-..." demişti ki İsmet eşinin koluna dokunarak kadını susturdu. İsrar etmenin anlamı yoktu. Gökçe'nin uğurlanmayı sevmediğini hepsi biliyordu aslında. Ama bu defa olan, diğerlerinden farklıydı. Gökçe'yi, Gökçe'ye rağmen, Gökçe'nin iyiliği için buradan gönderiyorlardı. Kızının sitemli olmasını anlıyordu İsmet, yer yer hak da veriyordu. Zira Gökçe gibi biri için buradan bu şekilde gönderilmek, feci bir mağlubiyetti ama bir gerçek daha vardı ki, İsmet bunu daha çok önemsiyordu; kızının hür ve sağ olması... Bu, şu anki duygu durumundan çok daha mühimdi. Geri kalan her şey, zamanla hallolurdu.

Gökçe, o sırada babasının aklından geçenleri fark etmiş gibi acı acı gülümsedi. *Bu senin iyiliğin için* mavrasından oldum olası nefret ederdi. Şimdi ise hepsinin bakışlarında gördüğü ifade buydu. *Senin iyiliğin için...* Neyse ki buna karar vermek onlara düşmezdi. Hiçbirine aldırış etmeden valizini çeke çeke dışarı çıkardı. Box'ın içindeki Nisi'yi ise Gökalp taşıyordu.

Bahçe kapısından çıktıklarında, sokakta bekleyen taksiyi görünce "Neden taksi çağırdın?" diye sordu Gökalp. "Ben götürürdüm seni gideceğin yere."

Gökçe, "Gerek yok" dedi. "Böylesi daha iyi." Valizini taksinin bagajına yerleştirip box'ı abisinin elinden aldı. Bakışlarını ailesine çevirdiğinde gördüğü hüznü gözler, bir an için kalbinde derin bir sızı oluşturdu. Her birine kırgın ve öfkeliydi ama saatler sonra ibrenin tersine döneceğinin de farkındaydı. Kızlarının Avustralya'ya hiç gitmediğini öğrendiklerinde aynı duyguları onlar hissedecekti. *Tabii eğer Yüzbaşı Aris denen adam, planını bozmazsa!*

Gökçe, derin bir nefes vererek üzerindeki sarı pardesünün yakalarını kaldırdı. Rüzgardan olsa gerek, masmavi gözlerinin çeperleri kıpkırmızı kesilmişti. Boğazına yumruk gibi oturan bir tuhaf bir his burnunun ucunu

sızlatmaya başlarken güçlükle yutkundu. Vedalaşmaktan gerçekten nefret ediyordu. Ağlamamalıydı. Ağlamayacaktı. Aklına Yüzbaşı'nın sözleri düşüyordu. *Sen bu adadan ağlaya ağlaya gideceksin.* Hayır, ağlamayacaktı. Yanına önce abisi geldi. Sonra annesi. En son babası. Her birine ilk kez böyle sarılmıştı. *Soğuk, buruk ve isteksiz.* Kafasını kaldırıp yüzlerine bile bakmadı. Göz göze gelseler ağlayabilirdi. *Sen bu adadan ağlaya ağlaya gideceksin.* Hayır, ağlamayacaktı.

Hızlıca arkasını döndü ve taksiye bindiği gibi kapıyı çekti. Dikiz aynasından annesinin ağlayarak babasına sarıldığını görebiliyordu. Araç hareket ettiğinde, "4-7-8 Gökçe..." diye mırıldandı kendi kendine. "4-7-8." 4 saniye burnundan nefes aldı, 7 saniye nefesini tuttu ve 8 saniye boyunca ağzından nefesini verdi. Şimdi iyiydi. *İyi olmak zorundaydı.* Box'ın içinden simsiyah gözleriyle yüzüne bakan Nisi'yi görünce gülümsedi. En azından o yanındaydı işte. *Yalnız değildi.*

O anda telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktığında Kerim'in adını gördü. "Efendim Kerim?" diyerek yanıtladı aramayı.

"Geliyor musun?"

"Geliyorum, yoldayım."

"Tamam canım, oturdum ben" dedi Kerim. "Bekliyorum seni."

Gökçe, "Tamam, görüşürüz" deyip telefonu kapattı. Saate baktığında, 19.05'i gösteriyordu.

Uçağın kalkmasına, bir saat elli beş dakika vardı.

İsmet, Gökçe'nin adadan gideceğine hala emin değildi. Kızını birazcık tanıyorsa, son dakika golünü atmadan binmezdi o uçağa. *Ya da belki hiç binmezdi?* Salonda düşünceli bir halde volta atmayı sürdürürken telefonunun çaldığını duydu. Ekranda Ali'nin adını görünce aramayı hemen cevapladı. "Peşinde misin?"

"Evet Başkanım" dedi Ali. "Takside hala, gidiyor öyle merkeze doğru..."

"Tamam... Ama Ali bak, sakın gözünü ayırma oğlum. Gökçe'nin sağı solu belli olmaz. Senin de aklın gidip geliyor malum. Kedi diyorsun, köpek çıkıyor falan. Aman ha, bu da ona benzemesin."

"Valla aşk olsun Başkanım... Hep hakkımı yiyo-..."

"Ali! Laf yetiştirme bana, dikkatini Gökçe'ye ver."

"Tamam Başkanım, öyle yapıyorum zaten. Taksi hala gidiyor ama... Aaa, bir dakika. Durdu. Meydanda durdu taksi Başkanım. Gökçe indi şimdi... Valizini aldı, bir de bir kutu var elinde, sandık gibi bir şey..."

İsmet, "Köpeğin box'ı o, Ali!" dedi, sabır çekerek. "Şimdi ne yapıyor?"

"O şeyi-... O box'ı aldı Başkanım, diğer elinde de valiz var... Yürüyor öyle..."

"Nereye yürüyor?"

"Valla bilmiyom ki. Kafe gibi bir yere doğru gidiyor ama aaa... Durdu şimdi. Telefonuna bakıyor."

"Telefonuna bakıyor, ne demek? Biriyle mi konuşuyor?"

"Yok Başkanım..." dedi Ali. "Sanki mesaj okuyor gibi."

İsmet, hattın ucunda Ali'nin anlattıklarından çıkarımlar yapmaya çalışırken Gökçe, adımlarını yavaşlatmış, telefonuna tanımadığı bir numaradan art arda gönderilen mesajları okuyordu. Gözbebekleri, gördüğü her satırda biraz daha büyüdü:

"Sarı perdesü yakışmış."

"Ezgi'de de vardı bu sabah, buna benzer bir ceket. Adadan giden kadınlar sarı mı giiyor hep?"

"Dur, dur. Sakin ol. Ezgi iyi. Hiçbir şey yapmadım ona."

"Henüz."

Gökçe'nin elleri tir tir titremeye başladı o anda. Korkuyla açılan mavi gözleriyle etrafına bakınsa da, yavaştan kararmaya başlayan havanın içinde kimseyi seçemiyordu. Kalbi küt küt atarken gözlerini yeniden telefon ekranına çevirdi ve "Kimsin sen?" yazdı.

Cevapsa gecikmedi:

"Kim olduğumu biliyorsun bence."

"Bugün ada sokaklarında favori müziğimi dinlemedin mi?"

Gökçe, ağzından kopan minik çığlığı eliyle baskılarken, volta attığı salonda Ali'den istihbarat almaya çalışan İsmet Başkan sabırsızlanmıştı.

"Eeee?" dedi, hattın ucundaki Ali'ye. "Hala mı mesaj okuyor?"

Ali, oturduğu arabanın içinden gözlerini Gökçe'ye dikmişti. "Valla hala okuyor Başkanım... Şaşırmış, korkmuş gibi görünüyor. Etrafına falan bakındı az önce... Tuhaf bir şeyler oluyor sanki Başkanım..."

"Nasıl tuhaf lan? Kim, ne mesajı attı ki Gökçe'ye bu kadar uzun?!"

Gökçe, bu sorunun cevabını yeni yeni kavıyordu. "Sensin" yazdı, güçlkle. Ellerindeki titreme yüzünden klavyeyi kullanmakta zorlanıyordu. "Radyolu psikopat!"

Sonra mesajlar tekrar gelmeye başladı:

"Daha bir psikopatlığımı görmedin, umarım görmek zorunda da kalmazsın."

"O yüzden, bence gel seninle ikimiz bir anlaşma yapalım. Sen benim işimi hallet, ben de seninkini."

"Birbirimize yardımcı olalım."

Gökçe, ne yapacağını bilemez halde ekrana boş gözlerle bakarken telefonuna aynı kişiden bir bildirim daha geldi. Bu kez karşısında bir video duruyordu. Binbir tereddüt içinde görüntüyü oynattığında ağzından bir çığlık daha koptu. Gördükleri karşısında mavi gözleri irileşmiş, çenesi zangır zangır titremeye başlamıştı. Sesine yerleşen çaresizlikle "Ezgi..." diye mırıldandı. Gözlerinin önünde Ezgi'nin en savunmasız halleri vardı. Marmaros'ta, Yunan askerlerinin saldırısına uğradığı o korkunç anlar... Her biri tepeye yerleştirilmiş bir kamerayla anbe an kaydedilmişti. Ezgi'nin acı çığlıkları, ağzına tıklan bayrak, yırtılan kıyafetleri, askerlerin kahkahaları, yankılanan bir kurşun sesi... Derken kadraja giren Gökçe, ardından Adoni, bir kurşun sesi daha ve sonra yanlarına gelen Yüzbaşı Aris... Hepsi kayıtlıydı. Hepsi kare kare karşındaydı.

Gökçe, birden ayaklarının altından yerin çekildiğini hissetti. Sendeleyerek attığı birkaç adımla kaldırımdaki banka çöker gibi oturdu. Ağlayamıyordu bile. Tamamıyla donmuş haldeydi.

O sırada telefonuna mesajlar gelmeye devam etti:

"Bu videoyu nereden buldum, tahmin et!"

"Bence çok zorlanmazsın ama yine de sana bir ipucu vereyim: En son gördüğümde, Uğurlu Limanı'nda pek samimiydiniz kendisiyle."

"Ta da! Yüzbaşı Aris!"

Gökçe, son mesajı okuduktan sonra elini göğsüne yerleştirip başını bir an için gökyüzüne kaldırdı. Kalbi, avcunu patlatırcasına çarparken nefes alamıyor gibi hissediyordu. Duyduğu bildirim sesiyle bakışlarını yeniden ekrana çevirdiğinde üç yeni mesaj daha gördü:

"Ne? Yoksa sen bilmediğini mi zannediyordun? En başından beri biliyordu hem de. Görüntüleri, bizzat ben gönderdim ona. Küçük bir iyilik yaptım."

"Anlayacağın, Yüzbaşı'nın her şeyden haberi vardı. O askeri Ezgi'nin öldürdüğünü biliyordu, tecavüzün görüntüleri olduğunu biliyordu ama hiçbirini silmedi. Günün birinde işine yarar diye bekliyordu. Şantaj için pusuya yatmak... Ne kadar adice, değil mi?"

"Bugün de Ezgi'yi apar topar Atina'ya göndermiş. Piyonunu korumak istemesi takdire şayan ama benim elimin kolumun uzun olduğunu henüz öğrenememiş belli ki."

Gökçe okuduklarını idrak etmekte zorlanıyor; nasıl bir belanın içine düştüğünü tahlil edemiyordu. Buğulu gözlerini ekrana çevirdiğinde, kalan son takatiyle "Ne istiyorsun benden?" yazabildi sadece.

Bu kez cevap son derece açıklayıcıydı:

"Yüzbaşı gazetecilerin arşivlerini tarayarak beni bulmaya çalışıyor. Sense buna engel olacaksın. Gazeteci Elif'in elinde benimle ilgili bir arşiv dosyası var. Onu kızın evinden alıp sana söyleyeceğim adrese getireceksin. Yarım saat veriyorum sana. Çeneni kapatıp dediğimi yaparsan o videoyu karargahın arşivlerinden silerim. Sonra sen uçağına binip yoluna gidersin, Ezgi de hayatına sorunsuz devam eder. Ama eğer dediğimi yapmazsan işler biraz tatsızlaşır. İşte o zaman, biraz önce telefonda izlediğin o videoyu, tüm ada halkı, çiçeği burnundaki sinemada, hem de kapalı gişe olarak izler."

Gökçe, mesajı okuduktan sonra tüm vücudunun uyuştüğünü hissetti. Avcunun içinden kayıp giden telefonu, son anda yakalamıştı. Birkaç kere derin derin nefes alıp verdi. Başka şansı olmadığını biliyordu. Başına korkunç bir ağırlık saplanırken gözlerini yeniden telefon ekranına çevirdi ve adama, iki kelimelik bir cevap yazdı:

"Adresi söyle."

İsmet Başkan, üzerine ceketini geçirip evden çıktı. Ali, en son konuştuklarında Gökçe'nin merkezde taksiden indiğini ve ara sokaklara karışıp gözden kayboldüğünü söylemişti. Bu akıllı evvel çocuğun lafına itibar ederek hata ettiğini düşündü İsmet. Gökçe'yi kendisi takip etmeli, uçağı bindirene kadar da peşinden ayrılmamalıydı.

Bahçeden çıkıp arabasını çalıştırdığı esnada ise yolun karşısında Ali'yi gördü. Aracından inmiş, koşar adımlarla İsmet'in yanına geliyordu. "Başkanım! Başkanım!"

İsmet, camı aralayıp panikle "Ne oldu Ali?" diye sordu.

"Gökçe kaçtı!" dedi Ali, soluk soluğı. "Tam tekrar izini bulmuştum ama atlattı beni! Kılık mı değişti ne yaptı anlamadım, Başkanım... Bir vardı sonra birden yok oldu! Sanırım kızınız uçağı falan binmeyecek!"

"Binecek." İsmet'in sesi kendinden son derece emindi. "Ya kızımı bizzat ben bulup götüreceğim ya da... Ya da iki kolunda Yunan askerleriyle girecek havaalanının kapısından içeri." Sıkıntılı bir nefes vererek kemerini taktı. "Ah Gökçe ah... Beni istemediğim şeyleri yapmaya o kadar zorluyor ki..."

Ali çekingen bir tavırla "Başkanım..." dedi o anda. "Ben de geleyim mi sizle? Faydam dokunur belki?"

İsmet 'fayda' kısmından pek emin değildi. Yine de bir yanı, bu sabinın mahcup hallerine kıyamıyordu. "Atla bakalım" dedi, başıyla yan koltuğu işaret ederek.

Ali heyecanla arabaya binerken İsmet, kontağı çalıştırmadan önce bir kez daha telefonunu eline alıp Gökçe'yi aradı. Ama değişen bir şey olmadı.

Hattın ucundan gelen hiçbir cevap yoktu.

Yüzbaşı Aris, karargaha kurulan dijital kontrol merkezinin başındaydı. Bu merkezde görevlendirilen askeri ekip, adadaki tüm güvenlik kameralarından sağlanan görüntü aktarımını, 7/24 nöbetleşerek takip ediyor, şüpheli gördükleri durumları ise doğrudan Yüzbaşı Aris'e rapor ediyordu.

"Bakın, Yüzbaşım!" dedi o sırada asker. Parmağını, karşısındaki bilgisayar ekranına uzatmıştı. "Burası Elif'in evinin olduğu sokak... Şuradaki kişi, son üç-beş dakikadır etrafta geziniyor. Ama Salim'in evinin önünde henüz bir hareketlilik yok."

Aris bakışlarını kısıtı. "Kim bu?"

"Bilmiyoruz Yüzbaşım. Muhtemelen kılık değiştirmiş. Başında kapüşonu var. Kameraların yerini bilen biri gibi duruyor. Yüzünü hiç o tarafa çevirmedi."

"Sokaktaki ekip ne durumda?"

"Hepsi görev bölgelerinde Yüzbaşım... Bu arada, şüphelinin kadın olabileceği yönünde istihbarat verdiler az önce. Emin değiller ama tahminleri bu yönde."

Aris, kaşlarını çatarak "Kadın mı?" dedi. Aynı anda odanın kapısı çalmaya başladı. "Gel!"

İçeri giren asker Aris'i başıyla selamladı. "Yüzbaşım, bilgilendirmemi istemiştiniz. O yüzden-..."

"Uzatma asker. Söyle."

"Efendim... Uçağın kalkmasına az kaldı ama Gökçe Hanım henüz havaalanına gelmemiş. Evden taksitle çıkmış ama-..."

"Ama ne?"

"Merkezde taksiden inmiş. Üsteğmen Kerim'in olduğu bir kafeye doğru yürümüş ama içeri girmemiş. Sonra Üsteğmen de kalkıp gitmiş-..."

Aris öfkeyle, "Bana ne asker!" diye çıkıştı. "Belki daha rahat edecekleri bir yere gitmişlerdir-... Bana niye anlatıyorsun bunu?"

"Haber vermemi istediğiniz iç-..."

"Uçağa binmezse haber verin, dedim! Hangi kafede oturmuş, kiminle görüşmüş diye rapor verin demedim!" Parmağıyla kolundaki saate dokundu. "Kalkışa daha bir saat var! Üsteğmen'le gönlünce vedalaşsın-... 9'da havaalanında olsun, gerisi beni ilgilendirmiyor!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

10 dakika sonra...

Kontrol merkezindeki asker, kulaklığını boynuna indirip arkasına döndü. "Yüzbaşım, şahıs Elif Hanım'ın apartmanına girdi!"

Aris, duyduğu sesle birlikte oturduğu sandalyeden fırlayarak gözlerini karşısındaki bilgisayar ekranına dikti. Ardından belindeki telsizi çıkarıp mandalı kaldırdı ve bakışlarını ekrandan ayırmadan Elif'in sokağındaki ekiple konuşmaya başladı. "Merkez'den 34 52'ye..."

"34 52 dinlemede, Yüzbaşım!"

"Rapor geçin."

"Şahıs, 1.70 boylarında, kadın yahut zayıf cüsseli bir erkek. Başında kapüşonu var. Apartmana girmeden önce yüzüne kar maskesi geçirdi. Eşkali henüz saptanamadı, Yüzbaşım."

"Anlaşıldı. Gözünüzü dört açın!"

"Takipteyiz Yüzbaşım, anlaşıldı."

5 dakika sonra...

"34 52'den Merkez'e..."

Kontrol merkezinde volta atan Aris, hemen telsizine davrandı. "Merkez dinlemede!"

"Şahıs apartmandan çıkış yaptı, Yüzbaşım!"

O sırada arkadan güçlü bir çığlık sesi duyuldu. Elif, pencereyi açmış avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Kaçıyor! Yakalayın!"

Sokaktaki askerler, Elif'in çığlığıyla birlikte kaçan kişinin arkasından koşturmaya başladılar. "Dur!"

"Kaçma!"

"Dur orada!"

"Buraya gel!"

İki asker, iki ayrı kola ayrıldı. Biri, sağ taraftan arka sokağa doğru hızlanırken diğeri, kapüşonlunun arkasından koşarak rastgele bir el ateş etti.

Birkaç dakika sonra iki asker de soluk soluğa kalmış halde, apartmanın önüne geri geldiler. Biri, belinden telsizini çıkarıp merkeze anons geçti.

"34 52'den Merkez'e..."

Aris, hızlıca anonsa cevap verdi. "Merkez dinlemede!"

"*Şahıs kaçtı Yüzbaşım.*"

Aldığı cevabın ardından yanındaki Başçavuş Mateo'yla göz göze gelen Aris gülümsedi. "Güzel."

Günler önce...

"Gökçe..."

Aralarında yankılanan bir isimle, Aris ve Elif için bambaşka bir yöne dönen gece, şişelerce bira eşliğinde uzadıkça uzamıştı. Konu, bir türlü yakalanamayan antika radyolu adama geldiğinde ise Elif, kafasında bir süredir tasarladığı planın tüm detaylarını Yüzbaşı Aris'le paylaştı.

Fakat Aris, o gece bu planı son derece riskli bulmuş ve "Bu şekilde olmaz..." diyerek karşı çıkmıştı.

Elif, "Ne şekilde olacak o zaman?" diye sorduğunda ise verdiği cevap, oldukça kararlı ve netti "Benim söyleyeceğim şekilde..."

Zira Aris, bu konunun üzerinde uzun zamandır düşünüyordu. Aklından geçen planın bir kısmı, Elif'in ortaya attığı fikirle örtüşse de, böylesi karmaşık bir meseleyi kafaların züm olduğu bir gecede masaya yatırmak istemedi ve beklemeye başladı; planın zihninde şekillenmesini, aşamalanmasını, demlenmesini ve nihayetinde pişmesini...

Birkaç gün sonra aklından geçenler, tamamen berraklaştı. Şimdi ne yapması gerektiğini tüm açıklığıyla görüyordu. Antika radyolu adama tuzak kuracaktı ama ne var ki asıl istediği, adamın tuzağa düşmemesiydi.

İşe, önce adadaki yerel gazetecilerle görüşmekle başladı. Bir anda yerel basınla böylesine içli dışlı olması, adamın muhakkak ki dikkatini çekecekti. *Toplantılar, özel görüşmeler, ikili buluşmalar..* Yer yer bu oyuna Teğmen Adoni'yi de alet etti. Şüpheli görünmemeye çalışarak şüphe çekmeleri gerekiyordu. *Çay bahçelerinde görüşmeler, kordonda yürümeler, köpek gezdirmeler...*

Aris, sonraki günlerde ise rastgele bir araya geldiği gazetecilerin sayısını azaltmaya başladı. Radyolu için doğrudan tek bir kişiyi hedef göstermeden alan daraltması gerekiyordu. O yüzden geriye iki kişi bırakmıştı. *Elif ve Salim.* Adamın dikkatini ikisine yöneltirken, diğer yandan da planın ikinci aşamasını devreye soktu. Adanın dört bir yanına radyolunun posterlerini astırmaya başladı. Sadece gazetecilerin arşivlerinde olan fotoğrafların bir anda ada sokaklarında arzı endam etmesiyle radyolunun çığırdan çıkacağını biliyordu.

Aris'in sondan önceki hamlesi ise şüpheyi biraz daha lokalleştirme oldu. Elif'le teknede magazin muhabirlerine yakalanmaları, tam da bu işlevi görecek. O sırada kameraların ışığının yanmasıyla Elif'in paniğe kapılır gibi çantasını toparlaması, radyolu adam için "şüpheli gazeteciler" listesini oldukça daralttı. Arşiv kimdeydi? Salim'de mi Elif'te mi? Artık tüm işaretler, ağırlıklı olarak Elif'i gösteriyordu.

Böylece geriye sadece son bir tetikleyici kaldı:

Canzonetta Sull'aria...

Adanın tüm sokakları bu besteyle inlerken, antika radyolu adamın, harekete geçmekten başka şansı olmayacaktı.

Aris, planın buraya kadarki evresinin sorunsuz işleyeceğinden emindi. Ancak son kerte, radyolunun zeki bir adam olduğunu biliyordu. Tüm bunların, onu tuzağa çekmek için tertiplenen bir oyun olduğunu tahmin etmesi muhtemeldi. O sebeple, her şeyin tam da böyle olması gerekiyordu. Radyolu, tuzağı görmeli ve hamlelerini ona göre hesaplamalıydı. Elif'in elinde ne var, bunu görmek isteyeceği muhakkaktı fakat elini doğrudan ateşe uzatmayacağı da öyle...

Peki, bu kirli işi kime ya da kimlere yaptıracaktı? Dahası bu kişi ya da kişiler, Aris'i antika radyolu adama götürebilir miydi? *Zira plan, en başından beri bunun üzerineydi.*

Aris 30 Eylül günü, hoparlörden Canzonetta Sull'aria'yı çaldırmadan önce radyolunun muhtemel hedefindeki Elif'in evine, özel eğitimli üç sivil asker göndermişti. Eve konuşlanan askerler, gelecek "piyon"u beklerken, sokakta ise iki asker daha vardı. İkisinin görevi de, radyolunun gönderdiği piyonu yakalayamamaktı.

Her şey planlandığı gibi gitti. Saatler sonra eve gelen yüzü maskeli şahıs, Elif'i tehdit ederek arşiv kayıtlarını isterken, ters bir duruma karşı içerideki üç asker de tetikteydi. Maskeli, Elif'in verdiği USB belleği alıp evden koşar adım çıktığında, görev sırası sokaktaki askerlere geçti. Elif'in pencereden çılgılığı basması işaret fişeği oldu. Askerler, maskeliyi ellerinden kaçırmak üzere koştururken Yüzbaşı Aris ise kurduğu planın tıkır tıkır işleyişini, karargahtaki dijital kontrol merkezinden izliyordu.

Şimdi geriye tek bir şey kalmıştı; maskelinin, içine takip cihazı olan USB belleği, radyolu adama ulaştırması...

Şimdi...

Yüzbaşı Aris'in gözleri, karşısındaki bilgisayar ekranına kilitlenmiş haldeydi. Maskelinin attığı her adımı, hem mobese görüntülerinden hem de USB'deki takip cihazından takip ediyor, adanın dört bir yanına konuşlanan askerlerine talimat vermek için doğru anı bekliyordu. Maskeli, yer yer kameraların görüş açısından çıktığında ise telsizine sarılıp askerlerini uyarıyordu. Mümkün olduğu kadar uzak takip yapmalarını, mümkün olduğu kadar sessiz olmalarını istiyordu. Radyolu, piyonuyla bile olsa ortalık yerde görüşmezdi. *O halde USB'yi nasıl teslim alacaktı?*

Aris, düşündükçe gerildiğini hissediyordu. Masanın üzerine bıraktığı telsizi alarak askerlerine bir anons daha yapmaya karar verdi. "Merkez'den tüm ekiplere... Sırayla rapor verin."

Ardından içeride telsiz sesleri yankılanmaya başladı:

"65 18, Kısmet Sokak, durum stabil Yüzbaşım."

"46 12, Barış Sokak, şahıs az önce önümüzden geçti Yüzbaşım."

"72 45, Doğa Sokak, şahıs buraya doğru ilerlemekte, Yüzbaşım."

"36 52 ,Yelda Sokak, bölgeyi abluka altına aldık, durum stabil Yüzbaşım."

Aris, telsizine eğilip askerlerine "Anlaşıldı" dedi. Bakışları, hala karşısındaki ekranda yavaş yavaş ilerleyen maskeli şahıstaydı. Şahsın yüzünde artık maske olmadığını da o an anladı. Yine de kapüşonunu geçirdiği başını, omuzlarına düşürerek yürüdüğü için yüzü henüz belli olmuyordu.

"Yüzbaşım" dedi o sırada bir asker. Elinde Aris'in telefonunu tutuyordu. "Elif Hanım arıyor sizi."

Aris, askerden telefonunu aldı. "Efendim Elif."

Elif'in sesi heyecanlıydı. "Nasıl oynadım ama?"

"Başarılıydın... Sorun çıkmadı, değil mi?"

"Yok yok... İşte tehdit etti kendince, silah vardı elinde. Seninkiler çelik yelek giydirdi bana ama bir an korkmadım, değil... Neyse ki çok da sürmedi zaten. *Sende bir dosya varmış, sen ne olduğunu biliyormuşsun, onu vermezsen çekerim, vururum* falan filan dedi... Manyak kadın."

Aris'in kaşları çatıldı. "Emin misin kadın olduğuna?"

"Eminim tabii ki. Yüzünü görmedim, sesini de kalınlaştırmaya falan çalışıyordu ama net kadındı yani... Hatta biliyor musun? Sesi de inanılmaz tanıdık geldi."

Elif konuşurken Aris'in dikkati yeniden ekrandaki görüntüye takıldı. Şahıs Doğa Sokak civarında durmuştu. "Elif, kapatıyorum" dedi ve hemen

telsizine sarıldı. "72 45, rapor ver!"

"72 45'ten Merkez'e... Şahıs, sokağın başında bekliyor Yüzbaşım. Şu an bize arkası dönük, kafasında hala kapüşonu var, net eşgalini henüz tanımlayamıyoruz ama emir verdiğiniz anda-..."

"Sakın!" diyerek araya girdi Aris. "O USB'yi kime teslim ettiğini görene dek, hiçbir şey yapmayacaksınız."

"Anlaşıldı Yüzbaşım!"

Aris, sıkıntılı bir nefes verip eliyle yüzünü sıvazladı. Bu noktaya kadar gelen planın, asla bozulmaması gerekiyordu. O sırada kolundaki saate baktığında, içindeki sıkıntı daha da arttı. 20.30 olmuştu. *Gökçe'nin gitmesine yarım saat kalmıştı.* Kamufrajının yakasını gevşetip yutkundu ve askerlerine dönerek, "Gözünüzü ekrandan ayırmayın!" dedi. "Ben birazdan geliyorum."

Askerler bir ağızdan cevap verdiler. "Emredersiniz Yüzbaşım!"

Aris, dijital kontrol merkezinden çıkıp üst katın merdivenlerine yöneldiğinde, üniformasından bir düğme daha çözdü. Kolunda tıkr tıkr çalışan saatin sesini, basamaklardan yukarı attığı her adımda kulaklarında hissediyordu. *Tik tak, tik tak, tik tak.* Odasına geldiğinde, orta sehpanın üzerinde duran viski şişesine uzandı ve bardağını yarıya kadar doldurup ağzına dayadı. Tek yudumda boğazından içeri gönderdiği içki, midesini cehennem yerine çevirirken gözleri, yeniden masasının üzerinde duran kağıda kaymıştı. *Tik tak, tik tak, tik tak.* Acaba Gökçe, Kerim'in yanından ayrılmayı başarıp havaalanına gitmiş miydi? Saat 20.35'i gösteriyordu. Gitmiş olması lazımdı. Telefonunu cebinden çıkarıp havaalanında görevli ekibi aradı. Fakat aldığı cevap olumsuzdu. Gökçe henüz havaalanına gitmemişti. Kerim'in yanından ayrılamamıştı demek ki. *Tik tak, tik tak, tik tak.* Aralarındaki anlaşma olmasa, aklına bir oyun çevirdiği ihtimali gelirdi. Şimdi ise adı gibi biliyordu ki, Gökçe o uçağa havada karada binecekti. Ezgi için binecekti.

"Gamó!" dedi, o anda kendi kendine. Şimdi düşünmesi gereken şey bu değildi. Masaya uzanarak kağıdı eline aldı. *Ne yapacaktı ki artık bununla?* Büyük bir sıkıntı içinde nefesini dışarı üflerken kapısı çalmaya başladı. "Gel!"

İçeri giren asker, Aris'i başıyla selamladı ve aceleci bir tavırla "Yüzbaşım!" dedi. "Maskeli şahsın yüzü kameraya yakalanmış!"

Aris, elindeki kağıdı katlayıp arka cebine koyarken merakla "Kimmiş?" diye sordu.

Asker, tereddütlü bir sesle cevap verdi. "Yüzbaşım-... Ekiptekiler görüntüyü netleştirmeye çalışıyorlar ama-... Bence gelip kendiniz görseniz daha iyi olur."

Aris'in kaşları hafifçe çatıldı. Askerin haline anlam verememişti. Adımlarını odadan dışarı atmadan önce son kez saatine baktı. 20.40 olmuştu. Zaman acımasızca işliyordu. *Tik tak, tik tak, tik tak.* Merdivenlerden inmeye başladığında birden durdu. Başını arkasından gelen askere çevirip "Asker..." diye selendi, içindeki ikilem sesine sirayet etmişti.

"Yüzbaşım?"

Aris, gözlerini adamdan kaçırarak "Havaalanınla-..." dedi. "Havaalanıyla görüşün. Uçak-... Ben onay vermeden havalanmayacak."

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Önünü dönüp basamaklardan inmeye devam ederken, biraz önce ağzından çıkan sözlerin yersizliğini düşündü Aris. *Uçak, ben onay vermeden havalanmayacak*, ne demekti? Ne olacaktı ki? *Uçurma* mı diyecekti pilota? Yoksa sert rüzgarlar estirip tufanlar çıkarsın diye Boréas'a mı yalvaracaktı? Peki ya ne için? Kim için? Gözünde bir işgalciden öte gidemediği, yüzüne kainattaki tüm kötülüklerin merkeziymiş gibi bakan başıbozuk bir Türk kıızı için mi? Gökçe Adalı... Ege mavisini gözlerinde isyancı ateşler yanan adalı kız... *Tik tak, tik tak, tik tak.* Sadece dakikalar sonra gidecekti. *Öyle mi?* Aris, zihninde çalkalanan ikilemlerle merdivenlerden inip koridorda yürümeye başladığında, saatine son bir kez daha baktı. 20.41 olmuştu. *Son bir kez.* Sanırım bu üç kelime, şimdi aklına sadece Gökçe'yi getiriyordu. Son bir kez. *Keşke onu son bir kez daha görebilseydi.*

"Yüzbaşı!"

Kulağında yankılanan sesle birlikte Aris'in adımları olduğu yerde çakılır gibi durdu. Başını arkaya çevirdiğinde, karargahın kapısından nefes nefese girmiş halde, yüzüne bakan Gökçe'yi gördü. *Gerçek miydi bu? Sahiden mi?* "Gökçe-..." dedi, serseme dönmüş gibi. "Sen ne arıyo-..."

Telaşlı bir halde "Konuşmamız lazım!" diyerek araya girdi Gökçe. "Hemen! Şimdi!"

"Gökçe, çok önemli bir konu-..."

"Biliyorum! Konuyu biliyorum! Kurduğunuz tuzağı biliyorum! Onun için buradayım zaten. Konuşmamız gerek."

Aris, o anda yay gibi gerilen yüzüyle önce Gökçe'ye bir müddet baktı, ardından yanındaki askere dönerek, kendi dilinde "Kadın hala orada mı?"

diye sordu.

Asker başını salladı. "Orada Yüzbaşım. Hala bekliyor."

"Yanına gelen, giden oldu mu?"

"Hayır Yüzbaşım, olmadı."

"İyi o halde" dedi Aris. Kontrol odasına gidip vakit kaybetmek istemiyordu. "Eşkali belli olduysa görüntüsünü alıp telefonuma gönderin."

"Anlaşıldı Yüzbaşım!"

Asker yanından ayrıldığında Aris, bakışlarını Gökçe'ye çevirerek eliyle karşıdaki odayı işaret etti. "Boyle geçelim."

Gökçe, hızlı adımlarla içeri girdiğinde Aris'in soru sormasına fırsat tanımadan cebinden çıkardığı telefonu, Yüzbaşı'nın avcuna çarpar gibi koydu.

Aris, kaşlarını çatarak "Ne oluyor Gökçe?" dedi. "Ne şimdi bu?"

"Mesajlara bakarsan anlarsın!"

Gökçe'nin ağzından çıkan üç kelimelik cevabın ardından Aris, bakışlarını elindeki telefonun ekranına dikti ve karşısına çıkan ilk mesajı sesli olarak okudu. "*Sarı pardesü yakışmış.*" Gözleri hafifçe kısılmıştı ki, alttaki mesajları okumaya devam ettikçe, yüzüne okkalı bir tokat yemiş gibi sarsılmaya başladı. "*Ezgi'de de vardı bu sabah, buna benzer bir ceket. Adadan giden kadınlar sarı mı giyiyor hep?*" Önce mesajları okudu sonra video kaydını gördü ve sonra devamında yazanları...

Her satır, her bir kelime, her bir harf, yeni bilenmiş bir bıçağa dönüşüp Aris'in göğsüne defalarca saplanıp geri çıkıyordu sanki. Tüm bunlar korkunçtu. Simsiyah kesilen gözlerini ekrandan kaldırıp karşısında duran Gökçe'ye çevirdiğinde, nasıl hissettiğini söze dökmenin bir yolunu aradı. Bulamadı. Yüzüne bakan buğulu gözler, içindeki öfkeyi durgun bir hüzne dönüştürüyordu. Bir anda bocalayıp karmakarışık oldu ve sesine yerleşen derin bir kederle "Gökçe..." dedi sadece. "Sana-... Sana inandığım her şeyin üzerine yemin ederim-... Benim böyle bir kayıttan haberim-..."

Gökçe, dolu dolu olmuş mavi gözleriyle Aris'in sözünü böldü. "Biliyorum."

Aris, yanlış duyduğunu düşündü. "Ne-..."

"Biliyorum" diyerek yineledi Gökçe. Aris'in yanına doğru birkaç adım atıp durdu. "Her ne olursa olsun, senin-... Senin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. O yüzden... İnanmadım ona. Dediğini de yapmadım. Yapacağımı düşünmesi için bir süre ortadan kayboldum-... Saklandım. Sonra da-... Sonra da sana geldim işte..." Yutkunduğunda sesi

büsbütün çatallaştı. "Yüzbaşı... Çok fazla vaktimiz yok. Yalvarırım bir şey yap! Sinemayı-... Sinemayı kapattırabilir misin bugün? O iğrenç herif, bu görüntüleri orada yayınl-..."

"Kapatırm..." dedi Aris. Afallamış halini üzerinden atamıyordu. "Yani kapattırırım-... Blöf yapıyor! Orosu çocuğu-... Yayınlamayamaz bunları! Ne sinemada ne başka yerde-... Hiçbir şey yapamaz! Ezgi'yi Atina'ya gönderdim. Ona da dokunamaz, sana da dokunamaz-... Öldürürüm onu!" Derin bir nefes vererek odanın kapısını açıp koridora doğru seslendi. "Stratiótis!" Saniyeler sonra bir asker koşarak odaya geldi. Aris, elini hemen askerin omzuna koyup "Merkezdeki ekiplere telsizden acil anons geçin!" dedi, Türkçe olarak. "Siber sabotaj ihbarı aldık. Sinemayı derhal tahliye etsinler! Bina girişinde nöbetçi askerler bekleyecek. İçeri personel dahil kimse girmeyecek!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

"Merkezde, halkın toplandığı alanlarda da devriyeleri sıklaştırın. Çay bahçelerine, kordonlara özellikle dikkat edilecek. KOT TV'nin meydandaki sinevizyonu da kalkacak. Anlaşıldı mı asker?"

"Anlaşıldı Yüzbaşım!"

Askerin odadan çıkmasıyla birlikte Aris, bakışlarını yeniden Gökçe'ye çevirdi. Bu hüzünlü, mavi gözlere karşı ne söyleyeceğini bilmiyordu. Neden sonra "Ben..." diye mırıldandığında ise Gökçe'nin baskın çıkan sesini duydu.

"Yapamaz dimi artık bir şey?"

Başını iki yana sallayarak "Yapamaz..." dedi Aris. "Merak etm-..." Fakat sözünü tamamlayamadan Gökçe tekrar araya girdi.

"Anladım" dedi. Ardından göz ucuyla pencereden dışarısını işaret etti. "Taksi bekliyor. Gitmem lazım. Yoksa... Uçağı kaçıracağım." Derin bir nefes verip üzerindeki sarı perdesüye sıkıca bürünürken ağzından son birkaç cümle daha döküldü. "Ezgi-... Ezgi, aramızdaki anlaşmayı bilmiyor. Lütfen, hiçbir zaman öğrenmesin de..." Aris'in başını salladığını görünce "O halde..." diye ekledi ama devamını getiremedi. Ağzından hiçbir veda temennisi çıkmamıştı. Hızlıca arkasını döndü ve isteksiz adımlarla odadan çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Aris'se bir süre olduğu yerden kımlıdayamadı. Gökçe'nin gidişini, jeneriğı akan bir film gibi öylece izliyordu. Saniyeler sonra çatılan kaşlarını gevşettiğinde odadan dışarı çıktı. Koridorda gördüğü ilk askeri durduğunda,

gözleri hala yavaş yavaş yürüyen Gökçe'nin üzerindeydi. "Kadın hala orada mı?" diye sordu askere. "Ya da yanına gelen biri oldu mu?"

"Yanına henüz kimse gelmedi Yüzbaşım. Ama kadın hala orada... Eşkalini de şimdi gönderecekler size."

"Anlaşıldı asker..." dedi Aris ve adımlarını, koridorda ilerleyen Gökçe'nin arkasından atmaya başladı.

♪Pilli Bebek -Eylül Akşamı♪

<https://youtu.be/9bbOcdZWfdA>

Omuzlarını düşürmüş, başını öne eğmiş halde ağır ağır yürüyen Gökçe, Aris'in peşinden geldiğini fark etmemişti. Binadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Her bir basamakta, birkaç saniye duraksıyor, bomboş bir çuval gibi hissettiği gövdesini taşımakta zorlanıyordu. Karargahın sapsarı yapraklarla örtülü bahçesine indiğinde, ürpermeye başladı. Rüzgar, tam da eylülün son gününe yakışır gibi şiddetini artırmıştı. *Belki biraz daha sert esse uçak seferi iptal bile olurdu?* Yok, kimi kandırıyordu ki... Tufan da kopsa havalanırdı o uçak. *Anlaşma, anlaşmaydı.* Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. Saatine baktığında uçağın kalkmasına altı dakika kaldığını gördü. Az daha yavaş yürürse, otoyolda bekleyen taksinin yanına gitmesi bir dakika kadar sürerdi. Ve kalırdı geriye beş dakika. *Beş dakika.* Kronometresi sıfırlanmak üzere olan "beş gün"den geriye kalan beş dakika... *Her şey bitmiş miydi yani şimdi?*

"Gökçe!"

Arkasından duyduğu sesle birlikte, adımlarını durdurdu. Başını geriye çevirdiğinde Aris'in, yanına doğru yürüdüğünü gördü. Ellerini önünde kavuşturup bakışlarını, giderek kendisine yaklaşan Yüzbaşı'ya odakladı. Keskin hatları, karanlığın içinde kontürlenmiş gibi parlayan o gönenç yüzünde tuhaf bir ifade vardı Aris'in... Neydi bu? *Kirli bir zaferden kalan övünç mü?*

Aris, aralarındaki mesafe birkaç adıma düştüğünde durdu. Gökçe'nin donuk gözlerine apaçık bir parıltıyla bakıyordu. Dudaklarının arasından belli belirsiz bir nefes verip yutkunduğunda "Sen..." dedi. "Az önce... *Biliyorum*, dedin. *Boyle bir şey yapmayacağını biliyorum*, dedin-... Neden?"

Gökçe, duyduğu soruya bir anlam veremedi. *Şu an, tam da şimdi konu bu muydu gerçekten?* Omuzlarını yukarı çekerek "Bilmem..." dedi, kayıtsız bir tavırla. "Sadece... Mesajı okuduğumda öyle hissettim. Aksini düşünmem için bir gerekçe yoktu. Ne olursa olsun, bugüne dek Ezgi'yi korudun..."

Buradaki işgal, üzerindeki üniforma, aramızda yaşananlar... Hiçbiri bunu değiştirmez."

Duydukları, Aris'in dudağının kenarının hafifçe kıvrılmasına sebep oldu. Gökçe ilk kez ona inanmıştı. Üstelik kendisini savunmasına bile gerek kalmadan inanmıştı. Kendiliğinden, ikna edilmeden, sadece inanmıştı. *Kainattaki tüm kötülüklerin merkezi* olarak görmemişti onu. *İlk kez. İlk defa.* Aris, tebessümünü dizginlemeye çalışarak "Risk aldın..." dedi. "Boyle düşünmesen bile onun dediğini yapabilirdin. Hata olurdu ama seni anlardım... Sense buraya gelip her şeyi bana anlatmayı seçtin. Beni-... Beni şaşırttın."

Gökçe'nin kızaran mavi gözleri acı bir tebessümle kısıldı. "Seçim gibi bir şey değildi bu-... Sadece-... Düşündüm. Buraya gelmeden önce çok fazla düşündüm. Ama onun dediğini yapmak, buraya gelip her şeyi sana anlatmaktan daha riskliydi. Beni kıskırtmak için bir sürü yalan söyleyen, hilekar, psikopat bir katil... Böyle bir adamın sözünde duracağına kendimi ikna edemedim. Muhtemelen şantajlarına devam edecekti, başka isteklerle gelecekti, başka tehditlerle..." Kısa bir duraksamadan sonra konuşmaya devam etti. "O yüzden... Buraya gelmek bir seçim değildi benim için. Geldim. Çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Onun değil-... Senin-... Senin sözüne güvenmekten başka seçeneğim yoktu..." Başını, kendi sözlerini onaylar gibi salladıktan sonra "Öyleyse..." diye ekledi. "Merakınızı giderdiysem, gitmem gerekiyor artık. Uçak kalkmak üzere..." Ardından arkasını döndü ve karargahına bahçe kapısına doğru yürümeye devam etti.

Yüzbaşı Aris'in kulağında ise duyduğu son sözler yankılanıyordu. Gökçe, tüm ihtimalleri tükendiğinde, başka hiçbir seçeneği, hiçbir çaresi kalmadığında kendisini Aris'in yanında bulmuştu. Ona güvenmek istemişti. *İlk defa. İlk kez.*

Zemindeki kuru yaprakları havalandıran serin bir yel, üstten iki düğmesini çözdüğü üniformasının içine dolarken, hissettiği tuhaf bir kıpırtıyla gülümsedi Aris. Adımlarını yeniden Gökçe'nin arkasından hızlandığında ise gözlerini havada uçuşan yapraklara çevirerek "Çok rüzgar var!" dedi, gür bir sesle.

Gökçe, adımlarını yeniden yavaşlattı. *Her şey bitmiş, şimdi de havadan sudan mı konuşacaklardı?* Aris'e yüzünü dönerek "Anlamadım?" dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

Aris, Gökçe'nin tam karşısına geldiğinde durdu. Ela hareli gözlerini etrafta dolaştırarak "Diyorum ki..." dedi. "Boréas yine nefesini Çanakkale

Boğazı'na üflüyor..."

"Boréas?"

"Boréas..." diyerek başını salladı, Aris. "Kuzey Ege rüzgarlarının tanrısı... Ne zaman esse, insanı böyle ürpertir."

"Boréas..." Gökçe, şüpheyle gözlerini kıstı. "Poyraz olmasın o?"

Aris gülümsedi. "Bilmem... İsmi'nin onemi var mı? Soğuk rüzgarlar işte... Seninle aramızda eksik olmayanlardan..."

"Çanakkale'den oldukça uzağa gidiyorum Yüzbaşı ve sizi temin ederim ki... Ankara'da esen rüzgarlar, buradakinden çok daha sert." Gökçe, ağzından çıkan son cümle'nin ardından yeniden arkasını dönmüştü ki, henüz birkaç adım dahi atmadan Aris'in elini, bileğinde hissetti.

Aris, o anda arka cebinden çıkardığı kağıdı Gökçe'ye doğru uzattı. "Bunu almadan mı gidiyorsun?"

Gökçe, bileğini geri çekerek kaşlarını çattı ve çantasından çıkardığı sürgünnameyi Aris'in gözüne sokar gibi uzattı. "Sağ olun, Yüzbaşı! Çok düşüncelisiniz ama imzalı kopyası bende mevcut zaten."

Aris, Gökçe'nin elindeki sürgünnameyi aldı ve bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadan, kağıdı yırtarak parçalara ayırdı. Minik parçalar, Boréas'ın serin rüzgarlarına karışırken biraz önceki kağıdı Gökçe'ye tekrar uzattı. "Bunun başka hiçbir kopyası yok."

Gökçe, şaşkın bir ifadeyle Aris'in elindeki kağıdı aldı. Tereddütlü gözleri, kağıtta yazanlarla buluştuğunda ise kalp atışları hızlanmaya başladı. "Bu-..." dedi, silik bir sesle. "Nasıl-..." Elinde tuttuğu kağıt, bir atama belgesiydi. Gökçe'nin İmroz Halk Hastanesi'ne atanması için Yüzbaşı Aris tarafından imzalanıp kaşelenmiş bir form... Gökçe, bu atamayı, sürgün kararından sonra adada kalabilmek için bir umutla Aris'ten istemiş ama Yüzbaşı o gün bu talebi, üzerinde hiç düşünmeden reddetmişti. Şimdiyse günler sonra talebinin belgeye dönüşmüş halini, altında ıslak imzayla elinde tutuyordu Gökçe. Fakat yine de asıl sürprizi, belgenin imzalandığı tarihi gördüğünde yaşadı. Bakışları, Aris ve elindeki kağıt arasında birkaç kez gidip geldikten sonra "Burada..." diye mırıldandı. "Tarih kısmında-... 29 Eylül yazıyor. Bu... Bu dünün tarihi... Sen-..."

Aris yavaşça başını salladı. Ağzından çıkan ilk cümleler ise el sıkıştıkları anlaşılanın, en başından geçersiz olduğunun itirafıydı. "Ben, Ezgi'yi tutuklamayı hiçbir zaman düşünmedim, Gökçe. Ona bunu asla yapmam."

Duyduğu sözlerle, Gökçe'nin mavi gözleri önce hızla kapandı. Kirpiklerini tekrar araladığında ise gün boyu çeperlerinde beklettiği yaşlar,

şimdi büyük bir taşkına uğramış gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu.

O anda Aris'in odağı, gözünün önünde boncuk boncuk süzülen yaşlara kaydı. İstemsiz kımıldayan parmakları, Gökçe'nin yüzüne uzanıp o ıslaklığı silmek istiyordu oradan. *Ama yapamadı.* Başını birkaç kere sallayıp zorlukla gülümsedi. "Ağlama-... Lütfen. Ağlama ben..." Yutkundu. "Ben-... O gün sadece, benden bunu gizlediğiniz için ofke duydum. Teklifini o yuzden, bir anlık ofleyle kabul ettim, bunu bir pazarlık meselesi olarak gördüğüm için değil. Ve-... Ve bir yandan da... Aslında senin için en doğrusu bu diye düşündüm. Kavgadan, beladan uzak olmanı istedim... Surgün kararını da o yuzden verdim. Sandığın gibi kişisel bir sebepten değil. Ama... Ama dün anladım ki... Daha doğrusu emin oldum ki, sen kavgadan da beladan da asla uzak durmayacaksın."

Gökçe, duyduklarına hazırlıksız yakalanmıştı. Göğsü, hızla yükselip alçalırken ağzından belli belirsiz birkaç kelime döküldü. "Yani, sen-..."

"Dünden beri ne yapacağımı bilemedim onunla..." diyerek, Gökçe'nin elindeki kağıdı işaret etti Aris. "Seni burada, karşımda görene kadar da bilmiyordum. Belki gelmeseydin, uçak havalanmadan anlayamayacaktım da... Ama şimdi biliyorum." Gülümsedi. "Nasıl başına dert açmayı sürdüreceksin... O halde bence Ankara'da boş yere uşüme, hem madem o kadar soğuk... Ben burada Boréas'la anlaşıyorum... Her türlü o kavgaya, o belaya karışacaksan, hiç değilse burada, gözümün önünde ol."

Gökçe hala olanların idrakına varamamıştı. Sanki duymak istediği son bir şey daha varmış gibi atıldı. "Yani-... Ankara'ya-..."

Ve Aris son noktayı koydu. "Gitme."

Tek bir kelime. *Gitme.* Gökçe, tam o anda, dün bir defterin başında aradığı "mucize"yi, şimdi kendi elleriyle yarattığını fark etti. Bu akşam, buraya hiç gelmeseydi belki de çoktan o uçağın içinde olacaktı. Zira "mucize" bazı zamanlar, bazıları için gerçekleşen değil imar edilen bir şeydi. *Tıpkı şu anda olduğu gibi.*

Gökçe, yüzüne afallamış halde bakmayı sürdürürken Aris, ortamdaki hüznü havayı dağıtmak ister gibi muzipçe gülümsedi. "Hem... Zaten istesen de gidemezsin. Bana verdiğin sözünü unuttun mu?"

"Söz?"

Aris, "Söz..." diyerek başını hafifçe yana eğdi. "İddia da bir sozdür... Ve sen kaybettin. Ochi Günü'nde benimle dans edeceksin."

Gökçe, birden sinirleri boşanmışçasına gülmeye başladı. Saatlerdir yaşadığı stres, duygu durumunu çarkıfelek gibi döndürüyordu. Gözünden

akan yaşları elinin tersiyle sildikten sonra kararlı bir sesle "Sana daha ilk gün söyledim" dedi. "O iddia hileydi... Ve ben seninle dans falan etmeyeceğim, Yüzbaşı."

Aris, Gökçe'nin yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüğünde, gözlerine yerleşen sımsıcak bir parıltıyla dudaklarını hafifçe kıvırdı ve tek kaşını havalandırarak, "O halde..." dedi. "Bunu 28 Ekim'de ispatlaman gerekecek."

Gökçe ise erinmeden cevap verdi. "Hay hay..."

İkisi, karmakarışık duygular içinde, karargahın bahçesinde birbirine bakakalmışken saatler ise tam 21.00'ı gösteriyordu. Beş gün önce bir kağıt parçasıyla başlayan kronometre, şimdi yine bir kağıt parçasıyla sıfırlanmıştı. Kağıtlardan biri Gökçe'nin avcundaydı, diğeri ise aralarından eksik olmayan Boréas'ın o soğuk rüzgarlarına çoktan karışıp gitmişti bile...

Tam o sırada, Aris'in telefonundan gelen bir bildirim sesi duyuldu. Yüzbaşı, bakışlarını Gökçe'den güçlkle ayırdığında, biraz evvel askerine verdiği talimatı hatırladı. *Elif'in evinden USB'yi alan maskeli kadının eşkalini, telefonuna göndermelerini istemişti.* Derin bir nefes verdiğinde cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini ekrana çevirdi. Gelen bildirimin üzerine tıkladığında ise yüzü birden bembeyaz kesildi.

Zira, karşısında duran kadının eşkali, Meryem Hanım'dan başkası değildi.

«——Από την Ίμβρος——»

LET'S THE KRİTİKLER BEGİN!

- 1. İlk defa fevri davranmamayı başaran Gökçe'ye madalya köşesi...**
- 2. İlk defa hiç çaba sarf etmeden Gökçe'nin kendisine inandığını gören Aris'in mutluluğunu paylaşma köşesi...**
- 3. Son ana kadar "Gökçe yapar" diyenlerden miydiniz yoksa Gökçe'nin mesaja inanmayıp bir şekilde durumu Aris'e anlatacağını düşündünüz mü?**
- 4. İptal adilen sürgünname Adalı ailesi cephesinde nasıl karşılık bulur?**
- 5. "Kırılma noktamız"dan önce çatırdamaya başladığımız bu bölümden sonra Gökçe-Aris hattında neler yaşanır dersiniz?**
- 6. Aris'in antika radyoluyu yakalamak için kurduğu plan işe yarayacak mı sizce? Yoksa adam 'tuzaktan kurtulmanın da tuzak olduğunu' anlayacak mı?**
- 7. Meryem Hanım bu işe nasıl bulaşmış olabilir?**

****Veee adettendir;**

Şunu beğenmedim, şu kafama takıldı, bilemedim Altan köşesi... (:

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

17. Bölüm: Beyaz frezya

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ
UNUTMAYALIM ★

♡ Paragrafları yorumlarla dolduralım mı? Hadi dolduralım! (: ♡

İTHAF:

İthaflar sana canikom; claretpeony (: İyi ki doğdun! ♡

«——Από την Ίμβρος——»

"I lefkí frézia éinai elpída."

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▶ ▶ ▶

30 Eylül 2039 - Gökçeada

Tam o sırada, Aris'in telefonundan gelen bir bildirim sesi duyuldu. Yüzbaşı, bakışlarını Gökçe'den güçlkle ayırdığında, biraz evvel askerine verdiği talimatı hatırladı. *Elif'in evinden USB'yi alan maskeli kadının eşkalini, telefonuna göndermelerini istemişti.* Derin bir nefes verdiğinde cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini ekrana çevirdi. Gelen bildirimin üzerine tıkladığında ise yüzü birden bembeyaz kesildi.

Zira, karşısında duran kadının eşkali, Meryem Hanım'dan başkası değildi.

4 saat önce...

Adanın dört bir yanı Canzonetta Sull'aria'yla inlerken Amiral Markos, hattın ucundaki antika radyolu adama son ikazlarını yapmıştı. "Elif ve Salim... İkisini bi' yoklat bakalım, ellerinde ne varmış, görelim. İşe önce Eliften başla. Onun daha şüpheli olduğunu söylüyordun... Ama sakın enseleneyim deme... Hepsinin tuzak olma ihtimalini de aklından çıkarma."

Adam, "Çıkarmam" deyince Markos rahat bir nefes vererek "Kız başarabilecek mi peki?" diye sormuştu.

"Gökçe mi?" demişti radyolu adam. "Kendisine güvenim tam."

Fakat Markos'un aklında istemsiz bir şüphe belirdi. "Ya yapmazsa? Ya bir şeyler ters giderse?"

Adamın cevabı kendinden emindi. "O halde bunu kesin yapacak olan kişi devreye girer."

"Kim?"

"Kızın annesi... O görüntüleri izleyince, ne diyorsam yapmaktan başka çaresi olmayacak."

Şimdi...

Yüzbaşı Aris, büyük bir şaşkınlık içinde telefon ekranında gördüğü Meryem Hanım'ın eşkaline bakakalmıştı. Ancak bir şeyleri idrak etmeye vakit bulamadan karşısında başka bir bildirim belirdi:

"İsmet Başkan arıyor..."

Gökçe, Aris'in halinde bir tuhaflık olduğunu sezinlemişti. "Yüzbaşı?" dedi. "Bir durum mu var?"

Aris'in gözleri telefon ekranı ve Gökçe arasında birkaç kez gidip geldi. Sonra "Var..." dedi, temkinli bir sesle. "Bu gece sana ihtiyacım var, Gökçe..."

"A...-anlamadım?"

Aris, Gökçe'ye cevap vermeden "Sayın Başkan?" diyerek aramayı cevapladı. Hattın karşı ucunu bir müddet dinledikten sonra "Haberim var" dedi ve aralıklarla konuşmasını sürdürdü. "Evet... Gökçe Hanım benimle birlikte... Hayır... Bilgim dahilinde... Kendisini eve bizzat ben bırakacağım... Ama önce-... Sayın Başkan... Evet... Ama önce, halletmemiz gereken bir durum var... Anlıyorum... Haklısınız... Çok haklısınız... Her şeyi anlatacağım size... Evet... Şimdi kapatmam gerekiyor..." Telefonu kapattıktan sonra başını arkaya çevirerek "Stratiótis!" diye seslendi. Çok geçmeden yanına gelen askere, eliyle otoyolda bekleyen taksiyi işaret ederek "Gökçe Hanım'ın valizlerini taksiden indirin" dedi, Türkçe olarak. Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Nisí de takside mi?"

Gökçe, şaşkın bir tavırla başını salladı. "Evet de-..."

"Tamam." Aris yeniden askere döndü. "Köpeği de benim odama alın. İhtiyaçlarıyla ilgilenin." Cebinden çıkardığı bir miktar parayı askerin eline tutuşturdu. "Bunu da şoföre ver."

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Asker taksiye doğru koştururken Aris hafifçe Gökçe'nin koluna dokundu. "Gel benimle."

"Ya n'oluyor?"

Birlikte karargaha doğru yürümeye başladıklarında Aris, "Birileri B planı yapmış" dedi, sıkkin bir sesle. "İstedğini sana yaptıramayınca başka birini

bulmuş."

"Kim?"

Aris, adımlarını yavaşlatıp başını Gökçe'ye doğru çevirdi. "Meryem Hanım."

"Ne?!"

O sırada birlikte binanın içine girmiş, koridorda yürüyorlardı. "Meryem Hanım muhtemelen Ezgi'nin başına gelenleri öğrendi" dedi Aris. "Kızının görüntüleriyle tehdit edilince-..."

Gökçe "Hiii!" diyerek adımlarını durdurdu. İki eliyle ağzını kapatmış, mavi gözleri dehşetle açılmıştı.

Aris, Gökçe'nin girdiği şoku fark ederek birkaç adım geri çıktı ve kızın kollarından yakalayarak "Gökçe..." dedi, yumuşak bir sesle. "Gökçe... Bana bak..."

"Allah belasını versin-... Nasıl ya-... Ya nasıl ya? Bir insan-... Bir insan nasıl bu kadar iğrenç, nasıl bu kadar-..."

"Gökçe..." Aris, Gökçe'nin kollarını yavaşça aşağı indirerek sesine ılımlı bir ton yerleştirdi. "Öğreneceğiz her şeyi, çözeceğiz hepsini... Ama önce sakın olman lazım... Bu gece, Meryem Hanım'ın yanında olmanı istiyorum senden... Onunla senin konuşmanı istiyorum."

"Benim mi-..."

"Senin, evet. Bana inanmayabilir, olanları anlatmayabilir ama seni dinler... Yapabilirsin, değil mi bunu?"

"Yaparım! Yaparım-... Ben-..."

"Tamam..." dedi Aris, parmaklarını Gökçe'nin kollarından yavaşça çözdü. "Anlaştık o halde." Sonra elini ileri doğru uzatarak koridorun sonundaki odayı gösterdi. "Gel şimdi benimle..."

İkisi, hızlı adımlarla koridordan geçip dijital kontrol merkezine girdiklerinde, içerideki askerler hemen ayağa kalktı. Yüzbaşı'nın yanında Gökçe'yi görünce kısa bir an şaşırırsalar da dikkatlerini yeniden görevlerine vermeleri uzun sürmedi. "Durum ne?" diye Türkçe olarak sordu Aris. Bakışları, sokağın başında dikilen Meryem Hanım'ı izledikleri bilgisayar ekranındaydı. "Hala kimse gelmedi mi yanına?"

"Hayır Yüzbaşım. Bir suredir böyle bekliyor."

Askerin verdiği cevabın ardından Aris, Gökçe'ye döndü. "Meryem Hanım, Elif'ten bir USB bellek aldı. İçinde takip cihazı var. Eğer... Eğer o herif belleği almaya gelirse-..."

O anda Gökçe, "Baba!" dedi birden. Gözleri karşısındaki bilgisayara kenetlenmişti. "Babam ne arıyor orada-..."

Aris, ekrana bakınca İsmet'in, arkasında Ali'yle birlikte Meryem Hanım'ın yanına doğru yaklaştığını gördü. Bir süre üçünü izledikten sonra "Bilmiyorum..." dedi. "Az önce seni aramaya çıktıklarını söyledi telefonda bana. Ben de yanımda olduğunu söyledim."

"Doğru... Ali midir nedir, onu atlatmak için oralarda saklanmışım bugün... Ama nasıl denk gelirler ya? Ya-... Ya o herif bir şey yaparsa babama?!"

"Hiçbir şey yapamaz. Sokakta onlarca asker var. Hepsinin parmağı tetikte... Zaten onun derdi babanla değil, Meryem Hanım'la da değil. Tek derdi USB'yi almak..."

"Ya şüphelenirse tuzak olduğundan?"

"Şüphelendi zaten..." dedi Aris. Gözlerini bir saniye olsun ekrandan ayırmıyordu. "O yüzden son ana kadar kendini riske atmak istemiyor. Ama bir yandan da emin olamıyor. USB'ye bakmadan da emin olmayacak..." O sırada bakışları birden kısıldı. "Biri geliyor! Görüntüyü yaklaştıran!"

Askerler, ekrana zoom yaptıklarında Meryem Hanım ve İsmet Başkan ayakta konuşurken kadraja birinin girdiği görüldü. Zayıf, kısa boylu, başında şapka olan bir kişi, ikisinin arkasından geçerken önce ayakkabısını bağlamak ister gibi yere eğildi sonra tekrar doğrulduğunda hızlı adımlarla yürümeye başladı. Üç-beş adım attıktan sonra ise ileride savruk adımlarla volta atan Ali'yle çarpıştılar. Sendeleyen Ali'nin vücut dilinden, kendisine çarpan kişiye bağırıp söylendiği belli oluyordu. O anlarda USB'deki takip cihazından ise yeniden hareket sinyali gelince Aris atıldı. "Belleği aldı! Adam belleği aldı!"

Odadaki askerlerden biri, "Takipteyiz Yüzbaşım!" dedi.

"Kesin o mu?" diye sordu Gökçe heyecanla.

Aris, "Anlayacağız" diyerek masanın üzerinden aldığı telsizle sokaktaki ekiplere anons geçti. "Merkez'den tüm ekiplere..."

Ekipler sırasıyla geri dönüş yaptılar.

"65 18, dinlemede Yüzbaşım!"

"46 12, dinlemede Yüzbaşım!"

"72 45, dinlemede Yüzbaşım!"

"36 52 dinlemede Yüzbaşım!"

"Şüpheli, 1.60 boylarında, üzerinde siyah palto, sırtında çanta, başında siyah şapka var. Doğa Sokak'tan 75 Evler Sokak mevkiine doğru ilerliyor.

Uzaktan takibe devam edin!"

Her biri sırayla "Anlaşıldı Yüzbaşım!" diye cevap verdiler ve böylece Gökçeada sokaklarındaki kedi-fare oyunu yeniden başlamış oldu.

Her şey, aşağı yukarı on beş dakika kadar sürdü. Yüzbaşı Aris, dijital kontrol merkezinden USB'nin konumunu anlık olarak kontrol ederken sokaktaki ekipler ise şüphe çekmemek için USB'yi alan şahsı uzaktan takip ediyordu.

Şahıs, başını öne eğmiş, ellerini cebine sokmuş halde bir süre kadar hızlı adımlarla yürüdü. Takip edildiğinden kuşkulanmış gibi sürekli kalabalık alanları tercih ediyor, kör noktalı sokaklardan geçiyordu. Bu noktada ise dijital kontrol merkezi devreye giriyor ve şahsın takibi, sahadaki ekip, güvenlik kameraları ve USB'deki takip cihazı olmak üzere üç koldan devam ediyordu.

Şahsın, yaklaşık on beş dakikanın sonunda, iki katlı köhne bir binaya giriş yaptığı tespit edilince, ekipler operasyon için yerlerini alarak Yüzbaşı Aris'e bilgi geçtiler.

Aris, merkezdeki askerleriyle arasında geçen kısa bir istişareden sonra son kontrollerini yaptı ve telsizi eline alarak binanın etrafını kuşatmış olan saha ekibine gerekli talimatı verdi.

"Şimdi!"

Hızlıca koordine olan ekip, komutanlarının emirinin ardından pozisyonlarını aldı. Fakat tam içeri girecekleri esnada köhne binanın zemin katından tek el bir silah sesi geldi.

Beş dakika önce...

"Emin misin bundan?!" diyerek cellalendi hattın ucundaki Markos. "Oraya mı gidiyor kesin?"

Antika radyolu adam, Markos'tan daha öfkeliydi. Zira USB'yi almak üzere görevlendirdiği çocuk, ilk defa böylesi bir sorumsuzluk yapacak gibi görünüyordu. Oysa bugüne dek her sokak çocuğu gibi fark edilmez biriydi; karnını doyurduğunda ağzını açmaz, ondan istediği bu tip getir-götür işlerini, arkasını aramadan yapardı. O köhne bina da, radyoluyla buluşma noktalarıydı. Çağrılmadıkça gitmezdi oraya. Gitmemesi gerekirdi. Şimdi ise elinde USB'yle birlikte ilerlediği istikamet tam da o binaydı.

"Eminim!" dedi adam, kelimesi sıkıldığı dişlerinin arasından çıkmıştı. "O yönde gidebileceği başka bir yer yok. Ama-... Böyle olmaması gerekiyordu. Ona *merkezden uzaklaş*, dedim. Şimdiyse tam tersi yöne gidiyo-..."

Amiral, adamın sözünü bölerek "Senin dediklerine bakılırsa!" dedi, öfkeli bir tınıyla. "Gökçe de kesin yapacaktı bu işi! Sonra ne oldu? Dediğini yapmayı bırak, izini bile kaybettirdi sana. Kayboldu ortadan. Belki de Aris'e gidip her şeyi anlattı!"

"Amiral..." Adam, karanlığın içinde hızlı hızlı yürürken bir yandan da kendini açıklamaya çalışıyordu. "İnanın, bu bana da sürpriz old-..."

"Kes sesini! Bunun böyle olacağı belliydi! Eğer Aris, hala takipteyse bu ne demek, farkında mısın? Orası birazdan askerlerle kaynayacak demek! Ama ben-... Ben sana daha en başından bunun tuzak olabileceğini söyledim! Yine de *ellerinde ne var, göreceğim* dedin, *tamam* dedim. Bunu da kabul ettim. Sense sürekli çuvallıyorsun. Gökçe planın yattı, B planı dediğin de bir boka yaramayacak bu gidişle! Kızın annesi USB'yi gazeteciden almış, oraya gelmiş. O aptal çocuğun yapacağı tek şey, belleği kadından alıp merkezden uzaklaşmaktır. Bu! Bu kadar basitti!"

"Amiral-..."

"Bir de ne?! İsmet'le Ali de orada! Ne biçim iş bu?! Sonra o ahmak çocuk da kaçarken Ali'ye çarpıyor... Arkasında şahit bırakmak ister gibi dikkatsiz!"

"Sokak karanlıktı, Amiral. Bir şey olacağını sanm-..."

"Ben anlamam radyocu! Çocuk senin için önemli... Biliyorum. Ama buraya kadar. Temizle o işi!"

Amiral'in sözleri adamı düşündürdü. Çocuğun onun için önemli olduğu doğrudu. Adadaki eli koluydu o çocuk; gözü, kulağı, her türlü pislği kokladığı burnuydu. Çocuk önemliydi. Onu böylesi riskli bir plana hiç bulaştırmak bile istememişti bu yüzden. Şimdi ise başka bir çaresi var gibi görünmüyordu.

O sırada hızlı hızlı yürürken kulağına Amiral'in sesi gelmeye devam etti. "Yeterince risk aldın zaten... Ben Aris'i tanıyorsam, o çocuğun peşindedir şimdi. Çünkü sana o gün de söyledim, radyocu; oğlum iyi bir askerdir. Onun sakinliğinin altında ne depremler döndüğünü çok iyi bilirim ben. O yüzden artık risk alamazsın. Tek bir fire daha veremezsin. Temizle çocuğu."

"Anlaşıldı Amiral."

"Kim yapacak peki? Erzel mi?"

Adam sıkın bir sesle "O kadar vakit yok" dedi. "Bu defa direkt ben halledeceğim."

"İyi. Dikkatli ol..." dedi Amiral. Sonra birden duraksadı. "Bina deşifre olursa peki? İçeride iz bıraktığın bir şey var mı? Kriminal altüst eder yoksa

orayı."

"Yok Amiral. Eldivensiz hiçbir yere dokunmadım orada."

Amiral Markos ve antika radyolu adam, birkaç dakika sonra telefonu kapattıklarında çocuk binaya girmiş, zemin kattaki rutubet içindeki odalardan birine attığı döşegün üzerine oturmuştu. Kapşonu başından indirdiğinde alnına düşen saçlarını arkaya alıp heyecanla gülümsedi. Yarım saat önce iki ısırık alıp bıraktığı ekmek arası sövüşünü, yere serili gazete kağıtlarının üstünden aldı. Ağzını kocaman açıp ekmeğinden iştahla ısıracağı esnada ise kapının tam önünde bir karartı fark etti.

"Ki-... Kimsin sen?!" diye sordu panikle.

Antika radyolu adam bir adım atarak eşikten içeri girdi. "Erzel seni çağırmadan buraya gelmemen gerekirdi" dedi, donuk bir sesle. "Yanlış yaptın."

Çocuk korkuyla atıldı. "Erzel abi mi gönderdi seni? Ama ben-... Abi valla ben-... Ben sadece uyuyacaktım burada. Yemeğimi yiyip uyuyacaktım!"

Adam, "Uyuyacaksın" diyerek elini beline götürdü. "Ama biraz derin..." Sözlerinin ardından, belinden çıkardığı silahı çocuğun üzerine doğrulttu ve gözünü bile kırpmadan tetiği çekti.

Çocuk, şakağında açılan delikle yere düşerken köhne binada yankılanan kurşun sesinin yerini, dışarıdaki askerlerin bağırması aldı:

"İçerideki! Teslim ol!"

"Çıkamazsın buradan!"

Adam duyduğu seslere rağmen sakinliğini bozmadı. Sadece kısa bir an için gereksiz aksiyon aldığını düşündü. Zira Amiral haklıydı. *Tuzağın içinde tuzaktı bu ve USB'de hiçbir şey yoktu.* Yine de çok üzerinde durmadı. Hazırlıklı olduğu bir durumdu bu. Tek ihtiyacı olan biraz vakit kazanmaktı. *Hiç değilse Swap raporu çıkana kadar...* Bu yüzden basit düşündü. Yere eğilerek, silahını çocuğun eline tutuşturdu ve kan içindeki ölü bir çocuğu ardında bırakıp hızlı adımlarla odadan çıktı.

Şimdi...

Askerler, Yüzbaşı'dan aldıkları son talimatın ardından binadan içeri girdiklerinde, zemin kattaki cesetle karşılaşmaları uzun sürmedi. Etrafı altüst etseler de binada başka kimseyi bulamamışlardı.

Durumu telsizle haber alan Aris, gecikmeden etraftaki kameraları incelemeye başladı ama binayı gören kameraların açısı, net bir tespitle bulunmak için yetersizdi. Bu da geriye iki ihtimal kalıyor demekti; ya şahıs

tutuklanacağını anlayınca gerçekten intihar etmişti, ki bunun için Swap raporunu beklemeleri gerekecekti, ya da içeride olan başka bir kişi, şahsı öldürerek intihar süsü vermiş ve böylelikle zaman kazanarak askerleri atlatıp binadan kaçmayı başarmıştı. Yine de her iki ihtimalde de, USB'yi Meryem'den alan kişinin antika radyolu adam olmadığı ortadaydı. *Bu adamın daha kaç tane piyonu vardı?*

Yüzbaşı Aris, eline telsizi tekrar aldığı anda sesine tatsız bir ton yerleşmişti. "Etrafı aramaya devam edin..." dedi askerlerine. "Olay yeri ekipleri gelip incelemenden de binanın hiçbir yerine dokunmayın." Ardından bakışlarını, yüzüne hüzünlü gözlerle bakan Gökçe'ye çevirdi. "Merak etme... Koşeye sıkıştı. O yüzden bu halde. Tüm kozlarını oynuyor ama yakalayacağız onu. Bu kadar yaklaşmışken bırakmayacağım peşini."

Gökçe, yavaşça başını salladı. "Peki ya Meryem abla? Onu buraya-..."

"Meryem Hanım'ı karargahta sorgulamak istemiyorum" dedi Aris, sakın bir sesle. "Biraz evvel evine döndüğünü öğrendim. Bence-... Bence birlikte-..."

"Tamam!" diyerek araya girdi Gökçe. Aris'in sözünü kendisi tamamlamıştı. "Birlikte gidelim."

Aris başını salladı. "Ama önce sana şu mesajları gönderen numarayı bir araştırmamız gerekiyor. Bir şey çıkacağını sanmıyorum ama-..."

Gökçe, yine Aris'in sözünü bitirmesine fırsat vermedi ve cebinden çıkardığı telefonu Yüzbaşı'nın avcuna bıraktı. "Tamam! Araştırsınlar. Ne gerekiyorsa yapsınlar..."

"Tamam..." dedi Aris, sesindeki dinginlik yaşadığı şaşkınlıktan geliyordu. Sanki karşısında bambaşka bir Gökçe vardı. Uzlaşmacı bir Gökçe. Bu, hiç kuşkusuz yeniydi.

Her ikisi için de yeni bir iletişim diliydi.

Yüzbaşı Aris ve Gökçe, ilk kez aynı aracın arka koltuğunda birlikte oturuyorlardı. Yol boyu birkaç defa göz göze gelseler de, karanlığın içinde kesişen bakışları, birbirinde uzun süre tutunmuyor; ikisinden biri başını diğer tarafa çevirmekte gecikmiyordu. Bir ara ise ortalarında ayna varmışçasına suretleri birbirine benzedi. Aris, sağ elini sağ dizine, Gökçe sol elini sol dizine yerleştirmişti ve ikisi de parmaklarıyla diz kapaklarının üzerinde ritim tutuyordu. O sırada birden göz göze gelince aynı anda ellerini dizlerinden çektiler ve kollarını bağlayıp arkalarına yaslandılar. *Yine aynı anda.*

Aralarındaki bu beden dili benzeşmesi, Meryem Hanım'ın evine gelene kadar sürdü. Nihayetinde on dakikanın sonunda, arabadan indiklerinde, yol boyunca devam eden suskunlukları da sonlanmış oldu. İlk konuşan Gökçe'ydi. Bahçe kapısını açmadan önce Aris'e dönerek "Nasıl yapacağız?" dedi, düşünceli bir sesle. "Bana da öfkeli olabilir. Bilip sustuğum için, ona anlatmadığım için-... Belki haklı da! Annesi o. Ezgi'nin yaşadıklarını bilmeye hakkı vardı. Bizse günlerce kandırdık onu-..."

"Gökçe..." Aris, bir eliyle hafifçe Gökçe'nin omzuna dokundu. "Bence Meryem Hanım, senin Ezgi'yi ne kadar sevdiğini, onu ne kadar onemsediğini çok iyi biliyor. Şimdiye kadar doğru ya da yanlış, Ezgi için her ne yaptıysan, bunu bu yüzden yaptığını da biliyor... Evet, belki Meryem Hanım'dan bunu gizlemek hataydı ama anlaşılabilir bir hataydı. Çünkü insan bazen, doğru bir amaç için yanlış bir araç seçebiliyor... Bunu, bugün olanlardan sonra... En iyi Meryem Hanım anlayacaktır."

Gökçe, derin bir nefes verip Aris'i onaylar gibi başını salladı. Şimdi daha iyi hissediyordu. "O zaman..." dedi, rahatlamış bir ifadeyle. "Tamam..."

Ardından önlü arkalı bahçe kapısından geçerek Meryem Hanım'ın yaşadığı müstakil evin verandasına geldiler. Gökçe, tedirgin bir şekilde elini zile götürüp düğmeye bir kez bastı. Bir süre sonra içeriden ayak sesleri gelmeye başladı. Çok geçmeden kapı açıldığında, Gökçe karşısında gördüğü Meryem Hanım'ı tanımakta zorlanmıştı. "Meryem abla..." diye mırıldandı, şaşkın bir sesle. "Sen-... Sana ne oldu?"

Meryem'in kahverengi gözleri, ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Elinde tuttuğu peçeteyi, avcuna sımsıkı hapsetmiş, kapının eşiğinde dikilen Gökçe'ye donuk gözlerle bakıyordu. Arkada beliren Aris'i fark ettiğinde ise birden çenesini sıktı ve öfke dolu bir sesle "Tutuklamaya mı geldiniz beni?" diyerek bileklerini ileri doğru uzattı. "Öyleyse buyrun! İşinizi kolaylaştırayım!"

O anda Gökçe ve Aris'in gözleri birbiriyle buluştu. Meryem'in hiçbir şeyi inkar etmeden ortaya koyduğu bu tavır, ikisini de şaşırtmıştı. Aris, sakın bir sesle "Hayır, Meryem Hanım..." dedi. "Sizi tutuklamak için gelmedim buraya."

Meryem, gözünden akan yaşları hızlıca sildi. "O halde evimde ne işiniz var Yüzbaşı? Yaptığım şey için özür bekliyorsanız, üzgünüm. Özür falan dilemeyeceğim!"

"Özür duymak için de burada değilim. Sadece bu yaptığınızı-..."

"Yaparım! Ben-... Ben kızım için her şeyi yaparım. Duydun mu beni? O benim her şeyim. Hayattaki tek varlığım! Senin-... Bir annenin evladı için neler yapabileceğinden haberin var mı senin?!"

Aris, yüzünde beliren acıyla yutkundu. "Yok."

Gökçe, gözlerini sıkıca yumarak başını iki yana sallarken Meryem, ağzından çıkan sözlerin maksadını hesaplayacak durumda değildi. "Ben onun için her şeyi yaparım!" diyerek yineledi kendini. "Yapmak zorundayım! Yoksa-... O şeyleri, adanın her yerinde-..." Geri geri birkaç adım atıp evin duvarına sırtını yaslayarak ağlamaya başladı. "O görüntüler yayınlanırsa-... Ezgi dayanamaz buna... Ezgi ölür!"

Gökçe, Meryem'in yanına gidip kadının omuzlarından sıkıca kavradı. "Meryem abla..." dedi, yatıştırıcı bir sesle. "İnan... İnan çok üzgünüm. O iğrenç adam, sana ne anlattı bilmiyorum ama-..."

"Anlatmadı!" Meryem'in sesi, hıçkırıklarına karışıyordu. "İzletti! Ezgi'ye-... Ezgi'ye olanları... Kızım günlerdir nelerle boğuşmuş! Bu-..." Parmağını Aris'e doğru uzattı. "Bu adamın askerleri-... Ezgi'ne neler yapmış! Hepiniz bir olup saklamışsınız her şeyi benden! Yazıklar olsun-... Yazıklar olsun..." Gökçe'yi itip Aris'in üzerine doğru yürüdü. "Böyle mi yönetiyorsunuz adayı Yüzbaşı? O iğrenç, o sapkın-... O aşağılık askerlerinizin-... Benim on altı yaşındaki kızımın üstünde ne işi vardı!" Aris'i göğsünden hızlıca itti. "Cevap ver, ne işi vardı?!"

"Meryem abla!" Gökçe, Aris ve Meryem'in arasına girdi. "Abla-... Sakin olur mus-..."

Meryem, Gökçe'yi duymuyordu bile. "On altı yaşında daha o! On altı-..." Aris'i bir kez daha göğsünden itti. "Nasıl kıydılar ona?! Nasıl dokundular?! Bir de görüntüleri varmış-... Utanmadan kaydetmişler! Nasıl izin verirsin bunl-..."

O sırada Gökçe gür bir sesle Meryem'in konuşmasını böldü. "Onun bir suçu yok!"

Meryem, hayretle Gökçe'ye baktı. "Ne?"

Gökçe, "Onun..." dedi, yutkunarak. "Onun bunda bir suçu yok. O görüntüleri Yüzbaşı kaydetmedi. Bugün sana kaydı gönderen kişi kimse-... Onun işi bu! O yaptı! En başından beri niyeti buydu zaten. Şantaj... Aynı şeyi benden de istedi. Ama ben-..."

Meryem hiddetli bir tonda "Sen de Yüzbaşı'ya gittin, öyle mi?" diyerek araya girdi. "Ama ikimiz aynı durumda değiliz, Gökçe! Ben onun annesiyim. Ben risk alamazdım. Ben-... Ben o ne istiyorsa yapmak

zorundaydım! Hem sadece o görüntüler değil ki... Ezgi'nin Atina'ya gittiğini biliyordu. *Onu orada bulurum*, dedi. *Öldürürüm* dedi-..."

Aris, keskin bir tınıyla atıldı. "Hiçbir şey yapamaz ona! Sizi temin ed-..."

"Öyle mi?" Meryem'in öfkesi yeniden Aris'e yöneldi. "Temin ediyorsun beni... Öyle mi?" Yüzbaşı'nın tam karşısına dikilmiş, bakışlarını, giderek silikleşen ela harelere dikmişti. "Geçen sefer olduğu gibi mi? Sen-... Ezgi buradayken, şu kadarcık adada, gözümüzün önüneyken koruyamadın onu! Şimdi nasıl yapacaksın? Buradaki iki askerine hükmedemedin, onlara söz geçiremedin-... İki uçkuru düşük, tecavüzcü asker! Daha kaç tane var onlardan o karargahın içinde?!"

Gökçe, tam Meryem'in omzuna dokunuyordu ki Aris elini kaldırarak onu durdurdu. Karşısındaki bu öfkeli ve kederli annenin, her şeyi söylemeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Bir süre Meryem'in yüzüne, gözlerine sinen mahcup bir ifadeyle baktıktan sonra bir eliyle Meryem'in kolundan kavradı ve "Eğer!" dedi, yutkunarak. Şakaklarından geçen incecik bir damar, kızaran yüzünde jilet gibi keskinleşmişti. "Eğer o karargahın içinde, onlardan bir tane daha varsa... Size... Size, yirmi beş yıldır mezarına bile gidemediğim mitera mou üzerine-... Annem üzerine yemin ederim ki... Ben, kurduğum o taburu dağıtırım! O askeri de-..." İşaret parmağıyla pencereden dışarısını gösterdi. "Adanın tam meydanında, boynuna ilmek geçirir! Herkesin önünde... Asarım!"

Meryem, Aris'in ağzından çıkan son sözle birlikte başını yavaşça salladı. Yumruk yaptığı elleri, Yüzbaşı'nın gövdesine birkaç kez, gitti, geldi, gitti geldi. Ardından hüngür hüngür ağlamaya başlayarak "Yüzbaşı..." dedi, çaresiz bir sesle. "Bul o adamı Yüzbaşı... O iğrenç adamı bul-... Bul onu. Bul onu..." Başını Aris'in gövdesine yasladığında, biraz evvel sitemle yumruk yaptığı elleri, şimdiyse Yüzbaşı'nın kollarına umut içinde tutunuyordu. Meryem, bir an için kime, neye inanacağını şaşırsa da, bu genç adamın gözlerinde yalan olan hiçbir şey görmediğine emin olmuştu. Yüzbaşı'nın biraz önce sarf ettiği her bir kelime ve ettiği o yemin, kadının kalbinde bir yere, öyle derin bir sızı yerleştirmişti ki, böylesi güçlü bir hissin sahtesi imkansızdı.

Meryem, gözyaşlarını Aris'in üniformasına akıtırken Aris'se vakur bakışlarını Gökçe'ye çevirmişti. Buğulu, mavi gözlerde ilk kez gördüğü bir ifadeydi bu. *Onay*. Gökçe yavaşça başını sallıyordu. *Gökçe, Aris'i onaylıyordu*. İlk defa. İlk kez. *Bu gece aralarında tam olarak ne oluyordu?*

Aris, üzerindeki şaşkınlığı attığında havada duran ellerini Meryem'in sırtına bastırması gerektiğini anladı. Parmaklarını usulca kımıldattı ve iki elini de kadının sırtına yerleştirip "Bulacağım..." dedi, güçlü bir sesle. "Size soz veriyorum bulacağım onu. Ama sizin de bana yardımcı olmanız lazım. Bugün ne yaşandıysa, bana hepsini anlatmanız lazım..."

Meryem Hanım'ın anlattıkları ve telefonuna aynı numaradan gelen mesajlar, Gökçe'nin yaşadıklarıyla büyük ölçüde eşleşiyordu. Aradaki farklarsa manipülasyondan gelen nüanslardı. Meryem'e atılan videonun, Ezgi'ye saldıran askerlerle sınırlı olması gibi... Zira görüntülerin devamı yoktu. Meryem, kızının tecavüzden kurtulduğunu, dahası askerlerden birini de kendini savunmak için öldürmek zorunda kaldığını, Gökçe'nin her şeyi en baştan anlatmasıyla öğrendi; Aris'in diğer askeri tutukladığını, Ezgi'yi ise tetiği çektiği için suçlamadığını da öyle...

Gözlerinden oluk oluk yaşlar boşanan Meryem, duyduğu her cümleden sonra ellerini ağzını götürüp hayret içinde kalıyordu. Fakat bir yandan da günlerdir aklını bocalayan pek çok meselesinin çözüme kavuştuğunu hissediyor, tüm parçaların yerine oturduğunu fark ediyordu. *Ezgi, en başından beri Şule'de değil, Yüzbaşı Aris'in evinde kalmıştı. Eve gelmek istememesinin, geldiğinde ise annesiyle çok fazla konuşmadan odasına çekilmesinin sebebi buydu. Hatta apar topar Atina'ya gitmesinin bile...* Meryem'in bir süredir Ezgi'de dikkatini çeken ne varsa, o gün yaşananlarla ilgiliydi.

Her şey açıktan açığa konuşulduktan sonra duyduklarını güçlkle hazmeden Meryem Hanım, yaşlı gözlerini Yüzbaşı Aris'e çevirerek bir şeyler söylemek istedi. Dakikalar önce öfkeyle söylediği sözler, içinde keder oluşturmuştu.

Kapının önüne geldiklerinde "Yüzbaşı..." dedi, Aris'in omzuna hafifçe dokunmuştu. "Ben az önce söylediklerim için-..."

Aris, sıcak bir tonda "Onemi yok" diyerek araya girdi. "Haklıydınız. Yerinizde kim olsa aynı şeyleri düşünür, aynı şeyleri söylerdi... Sıkmayın canınızı." Meryem, elleriyle göz altlarındaki ıslaklığı silerek başını salladığında Aris sözlerini sürdürdü. "Ezgi, Atina'da güvende. Sizin de sokağınıza iki asker yerleştireceğim. Yine de eğer şüphe çeken bir durum fark ederseniz-..."

Meryem, zorlukla gülümseyerek "Haber veririm" dedi.

"Pekala o halde... İyi akşamlar."

Aris arkasını dönerek verandadan çıkarken Gökçe, Meryem'e bir kez daha sarıldı. İkisi vedalaştıktan sonra ise Meryem'in gözleri, bahçede yavaş adımlarla yürüyen Aris'e takıldı. "Yüzbaşı..." diye seslendi arkasından. Aris, önünü döndüğünde Meryem'in yüzündeki gülümseme bu kez sahiciydi. "Sen..." dedi yutkunarak. "Sen iyi bir adamsın Yüzbaşı... İyi bir adamsın sen."

Aris, duyduğu sözlerle dudağının kenarında oluşan küçük bir tebessümle yanıt verdi. Yersizce beliren dingin bir huzur yerleşmişti içine. *İyi bir adam olmak...* Daha önce, teyidine ihtiyaç duyduğu bir şey değildi bu. *Şimdi neden böyle hissediyordu peki?* O sırada gözleri, Meryem'in yanındaki Gökçe'ye çarptığında, aradığı sebebin çok da uzağında olmadığını fark etti. O Ege mavisini gözlerin içinden, dünyaya tam da onun baktığı yerden, iyi bir adam olarak görülebilmeyi ne çok isterdi...

Yüzbaşı Aris'in makam aracı, Adalıların evinin önünde durduğunda Gökçe tedirgin hissediyordu. Avustralya'ya gitmemesinin yarattığı kriz, öyle kolay kapanmayacaktı. *Farkındaydı.* Saatlerdir yaşadığı stres yetmiyormuş gibi, bir de babasından azar yemekle uğraşacaktı şimdi. *Bunun da farkındaydı.* Annesinin nasihatlarını, abisinin üstten üstten giydireceği lafları saymıyordu bile...

O sıralarda Aris de Gökçe'deki telaşın farkındaydı. Başını hafifçe eğerek kızın gözlerinde koyulan maviliklere baktı. "Bana bırak..." dedi sadece, yumuşacık bir sesle. "Ben halledeceğim hepsini."

"Neyi?"

"Kafanın içinde dönenleri" diyerek gülümsedi Aris. "İsmet Başkan'la konuşacağım. Surgün kararını ben bozdum, bunu ona bildirmesi gereken kişi de benim."

Gökçe başını iki yana salladı. "Bildirdikten sonrası var bir de... Gece boyu susmayacaklar. Babam bitirse annem, annem bitirse abim bir laf edecek..."

Aris, omzunu yukarı çekerek "İyi o halde..." dedi. "İstersen onları sureyim adadan?"

"Hmmm... Öyle benim söylememle olur mu?"

"Elbette olur" dedi Aris, ciddi bir tavırla. "Sen artık İmroz Halk Hastanesi'nin önemli bir hekimisin... Senin huzurun önemli. Bunu bozan biri varsa, onu bu adadan surerim."

O an aralarında kısa bir sessizlik oldu sonra ikisi de yüzlerini birbirine çevirdi ve aynı anda, hafif bir aksan farkıyla da olsa tam olarak aynı cümleyi kurdular:

"Öyleyse kendinizi sürün bu adadan, Yüzbaşı!"

Gökçe, kelimelerine tutulan ayna karşısında bocaladı. Bu kadar alaycılık da fazlaydı artık gerçekten. Aris'se yüzüne hayretle bakan gözlere aldırmadan başını öne eğmiş gülüyordu. Gökçe, "Aman ne komik..." diye mırıldandı o an. Ama çok geçmeden kafasını diğer tarafa çevirip kendisi de gülmeye başladı. *Sinirleri bozulmuştu.*

Aracın kapısını açıp dışarı çıktığında, yüzündeki gülümseme henüz silinmiş değildi. *Ne Gökçe'nin ne de Aris'in.* Onları uzaktan izleyen üç çift gözün varlığını ise arabanın farları söndüğünde fark ettiler. *İsmet, Süreyya, Gökalp.* Üçü de bahçe kapısının önünde dikiliyor, bir süredir park halinde duran makam aracından neden bu kadar geç indiklerini anlamaya çalışıyorlardı.

O sırada Aris, Gökçe'nin valizini bagajdan çıkarmıştı. Gökçe, valizi çekeceğinden tutup sürüklemeye başlarken Aris ise birden çatık kaşların hedefine yerleşti. Attığı birkaç adımla bahçe kapısının önüne geldiğinde, yüzüne sitemle bakan gözlere tezat gülümsüyordu. Boğazından öksürür gibi sesler çıkararak "İyi akşamlar... Hepinize" dedi. "Biraz geç oldu, kusura bakmayın."

İsmet, sert bir tonlamayla "Öyle oldu Yüzbaşı" dedi. "Saatlerdir haber bekliyorum sizden. Umarım, bu olanlar için bir açıklamanız vardır." Sonra gözlerini Gökçe'ye çevirdi. "Senin de öyle Gökçe Hanım... Kaç kere aradım, adayı altüst ettim... Yüzbaşı'dan haber alana kadar hepimiz öldük meraktan."

Gökçe, tam bir şey diyecekti ki topu Aris devrıldı. "Benim hatam, mazur görün. Onemli bir operasyon yurüttüm bu akşam ve Gökçe Hanım'ın bir konuda yardımına ihtiyacım vardı."

Gökalp yüzünü ekşitti. "Gökçe... Sana yardım etti? Bizim Gökçe?"

"Bana değil, bir anneye..." diye cevap verdi Aris. Meryem'in adını, ondan izinsiz geçirmek istememişti.

İsmet, "Anlıyorum" dedi. "İşinize karışmak gibi bir niyetim de yok. Ancak yine de kızımın uçağını ertelemek durumunda kalmanız-..."

Aris, İsmet'in sözünü kararlı bir tınıda böldü. "Ertelemedim, iptal ettim."

İsmet, Süreyya ve Gökalp aynı anda atıldı. "Ne?!"

"Surgün kararını iptal ettim" diyerek, açıklamasının altını keskin ifadelerle doldurdu Aris. "Hiç olmaması gereken bir şeydi bu. Hatalı bir karardı."

"Bu ne demek oluyor Yüzbaşı?" İsmet'in mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Olmaması gereken şey, Gökçe'nin burada başına açtığı belalardı! Her birini en yakından siz biliyorsunuz. Kızımı defalarca tutuklamadınız mı? Bu kararı almanızı, bunlar bir daha yaşanmasın diye istedim sizden. Şimdi nasıl böyle söylersiniz?!"

"Bunlar bir daha yaşanmayacak unk  Sayın Başkan." Gözlerini, teyit almak ister gibi Gökçe'ye çevirdi. "unk  Gökçe Hanım, hafta başından itibaren İmroz Halk Hastanesi'nin kadrolu hekimlerinden biri olacak. Kendisinin atamasını bizzat ben yaptım."

O anda bakışlar jet hızıyla Gökçe'ye çevrildi. "Doğru mu bu?" dedi Gökalp. "Sen doktorluk mu yapacaksın orada? 'İmroz' Hastanesinde?!"

"Yapacağım tabii." Gökçe'nin tavrı kendinden emindi. "Adı 'İmroz' değıl, 'Cehennem' de olsa yapacağım. Doktorum ben. Orada  ıfa arayan insanlar da bu adada yaşayan insanlar. Sırt mı çevireceğim onlara?"

İsmet ise buna takılmamıştı bile. Eliyle Gökçe'yi işaret ederek bakışlarını Aris'e çevirdi. "Siz orada çalışmanın Gökçe'yi durduracağını mı zannediyorsunuz?"

Aris, imalı bir sesle "Ya siz?" dedi. "Bu adadan gitmenin Gökçe'yi durduracağını mı zannediyorsunuz?"

"O ne demek Yüzbaşı!"

"Başına bela açmak isteyen, bunu her yerde yapabilir demek. Burası ya da dünyanın diğ r ucu... Onemli değıl."

İsmet, başını öfkeyle iki yana salladı. "Bu hiç iyi olmadı Yüzbaşı. Hiç iyi olmadı. Size g venebileceğimi d   nm   t m. Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Hem bu adanın belediye başkanını hem de kızını korumak isteyen bir babayı, ezip geçtiniz bu gece."

"Kızınız bir yetişkin, Sayın Başkan. Ve kendisi buradan bir yere gitmek istemiyor. Ben, yetişkin bir kadının verdiğı karara saygı duymanın, sizi ezip geçmekle ilgisini ozebilmiş değılim."

Süreyya, rüzgarın sertleştini fark edip kocasının omzuna dokununca İsmet, 'sorun yok' der gibi yavaşça elini havaya kaldırdı. "Yani, diyorsunuz ki... Gökçe'nin sözü, benim sözümden önce geliyor sizin için... Öyle mi?"

"Oyle."

Gökçe, duyduğu tek kelimeyle birlikte bakışlarını Aris'e çevirdi. Ellerini belinde birleştirmiş, dimdik tuttuğu çenesinin üzerinden, babasına meydan okuyan gözlerle bakan bu adamın, ne yapmak istediğini anlayamıyordu. *Hali ne tuhaftı.*

Neyse ki Aris, Adalı ailesinin markajına aldırmadan sözlerini açıkladı. "Oyle... Çünkü bir kişinin, kendisiyle ilgili verdiği karar, başkalarının onun hakkında verdiği hükümden önce gelir."

"Bunu siz mi söylüyorsunuz?" dedi İsmet, duyduklarına inanamamış gibi bir tavırla. "Yapmayın Yüzbaşı. Ağzınızdan çıkan her sözün 'kanun' sayıldığı bir adayı yönetirken, başkaları hakkında hükümler vermenin ne demek olduğunu, benden daha iyi bilmeniz gerekir."

Aris cevabını teklemeyi verdi. "Ada yönetmekle aile yönetmenin aynı şey olduğunu sanmıyorum, Sayın Başkan."

O an önce buz gibi bir sessizlik yaşandı, ardından İsmet'in yüzünde beliren acı bir tebessümle "İkisini de tecrübe ettim" dediği duyuldu. "Ve emin olun, aile yönetmek diğerinden çok daha zor... Ama şimdi size, ettiğiniz şu toy laflara bakınca, karşımda bu kavramdan habersiz birini görüyorum. Sanırım ki siz bunu hiç tecrübe etmemişsiniz Yüzbaşı."

İsmet, ağzından çıkan son sözün ardından arkasını dönerek hızlı adımlarla bahçe kapısından içeri girdi. Gökalp de kardeşinin valizini almış, Aris'e ters bi bakış atarak babasının peşinden içeri doğru hızlanmıştı. O anda Süreyya, Gökçe'ye doğru dönmüştü ki, kızının bakışlarının adresinde Yüzbaşı Aris'in olduğunu gördü. Sesli bir nefes vererek "Yüzbaşı..." dedi. "Her şeyi sakın kafayla konuşmakta fayda var. Şimdi herkes gergin..." Sonra *içeri geçelim* der gibi Gökçe'nin koluna dokundu. "Hadi kızım..."

Gökçe, bakışları birden donuk bir hal alan Aris'i ardında bırakıp, annesiyle birlikte bahçe kapısından içeri girerken adımlarının isteksizliğini fark etti. Ruhu daralıyordu sanki. Evin girişine gelene kadar, elinde olmadan, birkaç kere arkasını dönüp Aris'e baktı. Art arda yüzüne vurulan ağır bir gerçeği, nasıl böylesine vakurca omuzladığını düşündü. Oysa bir gecede iki kez, aynı yerden yara almıştı. *Ailesizlik*. Ne feci bir şeydi bu. Dahası bunu bir çırpıda öylece söyleyivermek... Ölçüsüz ve gaddarcaydı. "*Bir annenin evladı için neler yapabileceğinden haberin var mı senin?*", "*Karşımda bu kavramdan habersiz birini görüyorum. Sanırım ki siz bunu hiç tecrübe etmemişsiniz Yüzbaşı.*" İkisinin de sözlerinin nereye gittiğinden haberleri yoktu. Öfkeli bir anne, öfkeli bir baba ve karşılarında dikilen ailesiz bir adam... *Yalnız bir adam.*

Gökçe o gece, evde yaşanan ateşli tartışmalardan, bitip tükenmek bilmeyen sorulardan ve sonu gelmeyen ikaz ve öğütlerden sonra nihayetinde odasına çekilip yatağına uzandığında hiç farkında olmadan sadece bunu düşündü. Atina'dan kalkıp ismini bir türlü kabullenemediği bir adaya, üzerinde üniformasıyla gelen bu işgalci adam, hayatında gördüğü en yalnız adamdı. Dahası, Meryem'e göre iyi bir adamdı.

İyi bir adam?

O anda Gökçe'nin hafızasında hizaya giren anılar, sis kümeleri halinde gözlerinin önünden geçmeye başladı. Ezgi'yi korumak için Atina'ya gönderen Aris, sürgünnameyi yırtıp atan, ona 'gitme' diyen Aris, Meryem'i teskin eden, İsmet'in karşısında Gökçe'yi savunan, onu önceleyen Aris... Ve sonra Yüzbaşı Aris. Kanlı bir işgalin şafağında, karargahın tepesinden dalgalanan bir Yunan bayrağı; hemen önünde apoletleri parlayan bir komutan... Kürsülerde yankılanan o üç kelime: "Sevgili İmroz halkı!" Hoparlörden bağırılan istibdat anonsları ve sesler... Gökçe'nin zihninde asla susmayan o sesler... *"Burası artık İmroz!", "Halbuki çok yaratıcı bir isimmiş, yazık olacak!", "Sen bu adadan ağlaya ağlaya gideceksin!"*

Yastığına koyduğu başını, aklındakileri savuşturur gibi sallayan Gökçe, bir an delirdiğini düşündü. Neyin kıyasını yapıyordu böyle? Kendini tanımasa ikilemde kaldığını sanırdı. Oysa işgalci bir ordunun komutanını *iyi bir adam* olarak düşlemek, çok muhtemel hayal kırıklığı ile sonuçlanacak bir yanılgının ilk tohumu olurdu. İyi bir adam, o üniformayı taşımazdı çünkü. İyi bir adam, böylesine kirli bir işgalin ortasında at koşturmak istemezdi.

Aris, olsa olsa arada kalmış bir adam olabilirdi belki. İyinin ve kötünün arasında sıkışmış, kafası karışık bir adam. Boşa koysan dolmayan, doluya koysan almayan yalnız bir adam...

-1 Ekim

"Yüzbaşı Aris, aileye girsin."

İsmet'in, Nutuk'tan aldığı bu son emrin üzerinden günler geçmişti. Ancak Adalı ailesi ile Yüzbaşı'nın arasında üst üste patlak veren sayısız kriz, emrin yerine getirilmesini her defasında olanaksızlaştırıyordu. Tüm bunlar bir yana, dün yaşananlardan sonra Aris'le olumlu ilişkiler kurmak daha da zorlaşmıştı İsmet için. *"Yüzbaşı Aris, aileye girsin." Nasıl olacaktı bu? Ne demekti bu?*

Oltasını denize savurduğunda, sıkıntılı bir nefes verdi. Kıyıyı döven sert dalgalar, oturduğu iskemlenin ayaklarına vuruyordu. Gözleri, kovalarında ileri geri yüzen minik balıklara takılmıştı ki kulağına, az öteye tabure atan adamın tok sesi geldi.

"Rastgele."

İsmet, başını çevirmeden yanıtladı adamı. "Size de."

Adam, taburesine oturup oltasını kurarken "Buluşmak istemişsin?" dedi İsmet'e.

"Evet, istedim" diyerek sesli bir nefes verdi İsmet. Adada KOT ekipleri tarafından giderek artırılan güvenlik önlemleri ve özellikle dört bir yana yerleştirilen mobeseler, Nutuk hareketinin irtibatını aksatıyordu. Bu soruna buldukları çözüm ise, bundan sonraki iletişimleri için yeni bir yol haritası demekti. *Bir deniz kenarı ve rastgele balık tutmaya gelen iki adam...*

Adam, İsmet'ten aldığı cevabın ardından "Pekala" dedi sakın bir sesle. "Seni dinliyorum."

"Bana verdiğiniz son emirde, *Yüzbaşı Aris aileye girsin*, dediniz. Bense bunu neden istediğinizi bile sorgulamadan kendisiyle ilişkilerimi hep iyi tutmaya çalıştım. İlkelerime rağmen, aileme, çocuklarıma rağmen... Ama artık tıklandım. Bu iş yürümüyor. Gökçe adada kalmaya devam ettiği sürece de yürümeyecek... Hastaneye atamasını yaptırmış, Yüzbaşı. Kızım orada asla doğru durmaz. Gözünü nezarete açması da uzun sürmez... Bu şartlar altında elim kolum bağlanıyor benim. Hem kızımı korumam hem de görevimi ifa etmem zorlaşıyor... Dün birbirimize ağır laflar ettik Yüzbaşı'yla. Ama sanıyorum bu henüz başlangıçtı. Yarın Gökçe kendini karargah sorgusunda bulduğunda daha beterleri de yaşanacak... Anlayacağınız, bu konuda bana yardımcı olmanızı istiyorum. Yüzbaşı'yla ilişkiyi düzeltmem için kızımın buradan gitmesi şart."

"Açıkkçası seninle aynı kanıda değiliz, İsmet Bey" dedi adam, elindeki oltasını nihayet denize salmıştı. "Oğlunun Yüzbaşı'yla olan ortaklığı, kızının hastaneye atanması... Bizim için son derece olumlu gelişmeler. Çünkü senin aksine, biz bunları tehlike değil, birer fırsat olarak görüyoruz. Doğru yerden bakmayı bilirsen, sen de böyle göreceksin... Zira çocuklarının Yüzbaşı'yla olan diyalogu esasen büyük bir avantaj. Özellikle bundan sonraki süreçte..."

İsmet'in kaşları çatıldı. "Ne demek bu?"

"Değişim rüzgarları yakın, demek... Adada dengeler her an değişebilir. Gardımızı alırken, arkamızın kalabalık olması gerekir."

"Dengeler?" dedi İsmet. "Adada denge adına bir şey kaldı mı? Direnişçiler cezaevinde, KOT adada istediği gibi at koşturuyor... Bizse-..."

"Bizse ne?"

"Size daha önce de söyledim. Nutuk'ta köstebek var. Adımızı kullanıp kızımıza karargah bombalatanlar, hala aramızda dolaşıyor... Yönetim bunun için ne yaptı? Hiçbir şey! Bir de Bornovalı var, tabii... Adam, Nutuk'un içinden geçmiş, Direniş-39'u ayakta uyutmuş, herkesin peşinde olduğu silahlara çökmüş... Bizse hala bir arpa boyu yol alamadık."

Adam rahat bir tavırla "Yeni yollar açılacağı içindir, İsmet Bey" dedi. "Eskilerin bir ehemmiyeti yok artık. Hele Bornovalı... Yarın öbür gün rüzgar yön değiştirdiğinde ilk savrulan o olacak. Bizse adımlarımızı hiçbir zaman boşuna eskitmeyiz..."

"Ne ima ediyorsunuz siz?"

"Yüzbaşı'yla ilişkilerini düzelt, İsmet Bey. Aris, önemli bir adam. Ama yakında, daha da önemli bir adam olacak."

İsmet, duyduğu sözler karşısında bocaladı. Yüzü istemsiz asılmıştı. Oysa aklında uçuşan soru işaretlerine bir muhatap bulamayacağını biliyordu. Yine de çeperine kara bulutlar çöken mavi gözleri, düşünceli bir hal alarak kısılmıştı.

"Aris, önemli bir adam. Ama yakında, daha da önemli bir adam olacak."

Ne demekti bu?

-2 Ekim

İhtimaller denizinde yüzen Yüzbaşı Aris, gece geç vakitte eve döndüğünde müthiş bir mental yorgunluk hissediyordu. Çözüme kavuşmayan öyle çok mesele vardı ki... En başta antika radyolu adam geliyordu. İki katlı, köhne binada tamamlanan incelemeden hiçbir netice elde edememişlerdi. İçeride ölü bulunan kişinin ise on yedi yaşında, kimsesiz bir sokak çocuğu çıkması, Aris'i oldukça sarsmıştı. Swap raporu gelmeden kesin bir şey söylenemezdi elbet ama Aris, çocuğun intihar etmediğinden neredeyse emindi. Öldürmüşlerdi onu. *Operasyon sırasında içeride olan biri... Belki de bizzat radyolu?* Böyle bir canılık ancak ondan beklenirdi. Yine de Aris'in aklı almıyordu. Kana boyanmış kirli bir döşəğin üstünde, elindeki ekmek parçasını bitiremeden can vermiş bir çocuk... *Ne korkunç bir manzaraydı.* Ne olursa olsun bir çocuğun şakağında mermi çekirdeği görmek, vicdana sığacak bir şey değildi. Bu operasyon olmasa

belki hala hayatta olurdu, belki de ipini çekmek için başka bir ava ihtiyaç duyarlardı.

Aris, koltuğa uzanmış, gözünün önünden gitmeyen görüntülerle boğuşurken Nisí'nin, yüzünü yalamasıyla gıdıklanmaya başladı. Gökçe ailesinin yanına döndüğü için Nisí de evine geri gelmiş, eski düzenine hızlıca uyum sağlamıştı.

Aris, o anda kafasındaki kara bulutları dağıtarak gülümsedi. Köpeğin başını okşarken "Hmmm..." dedi. Bir elini başının altına yerleştirmiş, diğeriyle Nisí'nin siyah tüylerini seviyordu. "Demek öyle... Demek Gökçe'yi özledin?" Nisí, mızırdanır gibi sesler çıkarınca, iç çekerek "Seni çok iyi anlıyorum..." dedi. "Fotoğraf atalım mı ona?" Sonra Nisí'den cevap gelmiş gibi başını salladı. "Hadi atalım."

★•—————◇•★•◇—————•★

İşgalci:

İsyancı: Bana Nisí'den çok kendini çekmişsin gibi geldi.

İşgalci: Bana da dikkatini Nisí'den çok ben çekmişim gibi geldi.

İsyancı: Ha. Ha. Ha.

İşgalci: Her şey yolunda mı?

İsyancı: Az önceye kadar öyleydi.

İşgalci: Ayıp ediyorsun. Ara sıra fotoğraf atmamı isteyen sendin.

İsyancı: Nisí'nin fotoğrafını at, dedim. Kadraja girip sırt, demedim.

İşgalci: Belki neşelenirsin dedim :)

İsyancı: Neşe doldum! :):):):):):):):)

İşgalci: Yarın hastanedeki ilk iş günün Gökçe Hanım, biraz gevşe.

İsyancı: İmzalamam gereken evraklar olduğunu söylemiştin?

İşgalci: Prosedür.

İsyancı: Yani?

İşgalci: Yarın imzalarsın.

İsyancı: İyi, tamam.

İşgalci: Bana fotoğrafını gönderir misin?

İsyancı: Ne münasabet!

İşgalci: Kayıt işlemleri için Gökçe Hanım, duvarıma asmak için değil.

İsyancı: İyi. Yarın dosyama eklerim öyleyse. Gecenin köründe sana niye gönderiyorum?

İşgalci: O dosya kimin önüne geliyor acaba? Hep uzun yolları seçiyorsun.

İsyancı: Seninle karşılaşmamak içindir.

İşgalci: Ben kestirmeciyim, öyle mi?

İsyancı: Değil misin?

İşgalci: Öyle olsaydım, şimdi atama beklemek yerine kangurularla oynuyor olurdun.

İsyancı: İYİ GECELER YÜZBAŞI!

İşgalci: Tatlı rüyalar adalı kız.

-3 Ekim

Lojmanların önünde bekleyen asker, komutanını görür görmez eliyle kep selamı vererek makam aracının kapısını açtı. "Günaydın Yüzbaşım!"

Yüzbaşı Aris, kapıdan içeri geçip makam aracına otururken "Günaydın asker" diye yanıt verdi. Bir yandan da kulağına telefonunu dayamış, hala Atina'da olan Teğmen Adoni'yle konuşuyordu. "Dediğim gibi Teğmen, Ezgi bir süre daha Atina'da kalacak. Şimdilik buradan uzakta olması en doğrusu..."

"Peki ya ben Yüzbaşım? Benim ne yapmam gerekiyor?"

"O konu beni hiç ilgilendirmiyor, Teğmen. İster kal istersen dön. Benim buna dair bir tasarrufum yok."

"Yüzbaşım, bana hala kızgınsınız, farkındayım ama-..."

O sırada arkadan arama gelince Aris, "Kapatıyorum Teğmen" diyerek Adoni'nin telefonunu kapatıp diğer aramayı cevapladı. "Başçavuş?"

Hattın ucundaki Başçavuş Mateo, "Bazı gelişmeler var Yüzbaşım" dedi ve sabah sabah haberini vereceği iki tatsız meseleyi birden art arda sıralamaya başladı. İlki, dün gece geç saatlerde gelen Swap raporuyla ilgiliydi. Rapora göre, üç gün önceki operasyonda ölü halde bulunan sokak çocuğunun elinde barut izine rastlanmamıştı. Bu da Aris'in şüphelerini doğruluyordu. *Çocuk intihar etmemiş, öldürülmüştü.* İkinci tatsız haber ise cezaevinden gelmişti. Tutuklu bulunan Direniş-39 üyelerinden biri, koğuşun tuvaletinde kendini tavana asmış halde bulunmuştu. Mateo, olayın intihar mı yoksa intihar süsü verilmiş cinayet mi olduğunu henüz öğrenemediklerini, tahkikatı sürdürdüklerini söylüyordu.

Aris, telefonu kapattığında arkasına yaslandı ve bakışlarını dışarıda mat ışınlarıyla parlayan ekim güneşine dikti. Zor bir ay olacak gibi görünüyordu. O anda şoförünün sesini duydu.

"Yüzbaşım..." Asker, ön koltuktan aldığı dosyayı Aris'e uzattı. "Talep ettiğiniz üzere Gökçe Hanım'ın evraklarını getirdim."

Aris, askerin elindeki dosyayı aldı. "Sağ ol asker."

"Hastaneye mi gidelim Yüzbaşım?"

Kolundaki saate bakan Aris, vaktin henüz erken olduğunu fark etti. *Henüz mesai başlamamıştır* diye düşündü.

Gökçe, düzleştirdiği saçlarını hafifçe dalgalandırarak omuzlarına attı. Kirpiklerine rimel çekmiş, dudaklarını nemlendirerek kahverengi, mat bir ruj sürmüştü. Bronz allığıyla da yanaklarını renklendirdikten sonra aynanın karşısından kalktı. Altına krem tonlarda palazzo bir pantolon, üstüne taş rengi, İspanyol kollu, crop bir triko giymişti. Askıdan aldığı deri ceketini çantasının üzerine yerleştirerek odasından çıktığında saat henüz sabahın 8'ini gösteriyordu. Kahvaltı masasına oturmadığı gibi kimseyle selamlaşmadı da. *Üç gündür Adalı ailesiyle pek de hoş sohbet olduğu söylenemezdi.*

Kapıyı çekip evden çıkarken telefonundan bildirim sesi geldi. Ekranı baktığında Kerim'in gönderdiği mesajı gördü: "Akşama yemeğe çikalım mı?"

Yüzbaşı'nın sürgün kararını iptal edip Gökçe'yi buradaki hastaneye atmasına, en fazla şaşırıanlardan biri de Kerim'di. Kaç gündür olan biteni konuşmak için buluşmak istediğini söylese de Gökçe'den bir türlü olumlu yanıt alamamıştı. O yüzden hiç değilse bugün, mesai çıkışı görüşürler diye umuyordu.

Gökçe, Kerim'e cevabını bahçeye inmiş, patıkada yürürken verdi: "Maalesef. Akşama nöbetçi yazdırdım kendimi. Bizimkilerle ne kadar az karşılaşsam o kadar iyi."

Ardından telefonu çantasına koyarak bahçe kapısından çıktı. Sokağa attığı ilk adımla birlikte hissettiği esinti, hafiften ürpertmişti Gökçe'yi. Gökyüzünde ışıyan güneşe rağmen hava oldukça serindi.

"Kaliméra giatré."

O sırada duyduğu sesle birlikte başını sol tarafa çevirdiğinde, makam aracının arka koltuğundan başını uzatmış, güneş gözlüklerinin üzerinden bakarak kendisine gülümseyen Yüzbaşı Aris'i gördü. "Hayırdır Yüzbaşı?" dedi, adımlarını yavaşlatsa da yürümeyi sürdürüyordu. "Şimdi de stalker'lığa mı başladınız?"

Aris, pek oralı olmadan güldü. "Yürüyerek mi gideceksin?"

"Evet, yakın zaten."

"Çok da yakın değil. Hem hava da serin. Atla, bırakalım seni."

"Gerek yok."

"Dün, imzalaman gereken evrakları soruyordun" dedi Aris, başıyla hareket halindeki aracı işaret ediyordu. "Yanımda hepsi... Atla hadi." Gökçe'nin ikilemde kaldığını görünce "Yoksa KOT Destek Merkezi'ne mi gitmek istersin?" diye sordu. "Yani, benim için fark etmez. Askerler işlemini sıraya alır-..." Sözlerini bitirmeden Gökçe'nin arabaya doğru hareketlendiğini görünce sırtarak şoförüne seslendi. "Durdur aracı."

Gökçe, arabaya bindiğinde akuatik kokuların frezya bahçelerine karışması uzun sürmedi. Aris, güneş gözlüklerini çıkartarak bir kolunu arka koltuğa uzatmış, ela hareli gözlerini, yanına çekimserce oturan Gökçe'nin üzerine cüretkar bir parıltıyla dikmişti.

Gökçe, askeri aracın içini saran akuatik esintileri duyumsayınca camı yavaşça araladı. Teknede sarhoş kafayla adama *güzel koktuğunu* söylemeseydi, after shave kokusuyla birleşen bu iç gıcıklayıcı aurayı göz ardı etmesi daha kolay olurdu. Bakışlarını Aris'e çevirdiğinde aralarındaki kısa mesafeden tedirgin olarak biraz sağa kaydı. "Eee?" dedi ardından, rahat görünmeye çalışarak. "Şeyler-... Evraklar nerede?"

Aris, gözlerini Gökçe'den ayırmadan yan tarafa koyduğu dosyayı eline alarak kıza uzattı. Gökçe, dosyayı almak için hamle yaptığında ise "Bu arada..." dedi, şüpheci bir sesle. "Küçük bir hata yapmışlar. Ama gün içinde düzelttireceğim ben..."

Gökçe, "Ne gibi bir hata?" diyerek aceleci bir tavırla Aris'ten dosyayı alıp incelemeye başladı. Çantasından çıkardığı kalemle imza atılacak yerleri kontrol ederken mavi gözleri, satırlar arasında hızla bir tura çıkmıştı.

Aris'in ela hareli gözlerinin adresinde ise Gökçe vardı. Açık camdan giren rüzgarın dalgalandırdığı saç tutamları yüzüne değerken, burnuna gelen çiçeksi kokular göz kapaklarını yavaşça kapatmasına sebep olmuştu. Koltuğun arkasına uzattığı kolu, sanki her an çekip sarmalayacak gibiydi Gökçe'yi. Aklını bocalayan yersiz düşüncelerle parmakları kızın omzuna düşen saçlara uzanır gibi olmuştu ki, kulağına değen sesle göz kapakları yeniden aralandı.

"*Gökçe Adalı...*" diye mırıldandı Gökçe. Dosyanın içinden, üzerinde ismi yazan doktor yaka kartını çıkarmış, Aris'in yüzüne sallamaya başlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Küçük bir yanlışlık olmuş işte..." dedi Aris, gülerek. "Hallettireceğim bugün hemen. Halbuki uyarmıştım da, *Gökçe Hanım ismi konusunda hassastır* diye..."

Gökçe imayla başını salladı. "Kulak alışkanlığındandır o. Hep yanlışını duyduklarından doğrusunu unuttukları içindir."

"Benden duyamazlar yanlışını." Aris'in kaşları çatıldı. "Ben Gökçe diyebiliyorum."

"Hı hı."

"Gökçe?"

"Ne?"

"Diyebiliyorum işte? Gökçe. Gökçe. Gökçe!"

Gökçe, "Anladık!" dedi, kelimesini bastırarak. "Bin kere uyarınca aklına girmiş herhalde."

Aris gülümsedi. "Oradan hiç çıkmıyor ki..."

"Şu şeyi-..." diyerek bakışlarını yeniden kucığına koyduğu evraklara dikti Gökçe. Aris'i duymazdan gelmişti. "İmzalayayım şunu da-... Nerelere atıyoruz imza? Ya da önce tekrar bi' okuyayım..." Kağıtlara hızlı hızlı göz atarken kalemiyle evrakların üzerinde ritim tutmaya başlamıştı ki Aris'in avcunu elinin üstünde hissetti.

Aris, kalemi Gökçe'nin eliyle birlikte oynatarak "Önce buraya..." dedi. Sonra arka sayfayı çevirdi. "Buraya..." Bir sayfa daha çevirdi. "Ve buraya."

Gökçe, elini Aris'ten geri aldığı anda "Tamam, bırak" dedi, irkilerek. "Ben-... İmzalarım ben." İşaretli yerlere imza attıktan sonra kalemi çantasına atarak evrakı Aris'e uzattı. "Bitti bile. Sen de kontrol et istersen bi..."

Aris, Gökçe'nin elindekilere hızlıca göz gezdirdi. "Sorun görünmüyor." Sonra bakışları biraz kısıldı. "Akşama hemen nobet yazdırmışsın kendine? Henüz daha ilk günden? Çok mu bunaltıyorlar seni evde?"

"Yoo-... Yani öyle de-... Neyse. Seni ilgilendirm-..."

"İlgilendirir. Yapabileceğim bir şey varsa soyle."

Gökçe, göz ucuyla ismi yanlış yazılmış yaka kartını işaret etti. "Bunu halletmen yeterli. Yine hatalı yazmazlarsa sevinirim."

Aris daha fazla ısrarcı olmak istemedi. Gülümseyerek "Merak etme, bu defa başlarında bekleyeceğim" dedi. Gökçe'nin kafasını salladığını görünce "Eee ama onlar da haklı..." diyerek bakışlarına muzip bir ifade yerleştirdi. "İsmine benim kadar maruz kalsalar doğrusunu bilirlerdi ama henüz o'ların, u'ların üstüne ne zaman nokta koyulup ne zaman koyulmayacağını öğrenememişler..."

Duyduğu son cümleyle Gökçe'nin kaşlarının ortası bir şeyleri anımsamak ister gibi çatıldı. Doğruydı, bunu o söylemişti Aris'e. Karargah

saldırısından sonra nezarete atıldığında, *sen önce benim adımı doğru telaffuz etmeyi öğren* demiş ve ardından yüzüne yüzüne bağırmıştı. Şimdiyse kendi ikazını, bizzat onun ağzından duymak tuhaf hissettirmişti Gökçe'yi. Bir süre Aris'e garip bakışlar attıktan sonra başını önce iki yana salladı sonra pencereye doğru dönerek güldü.

O sırada araç, hastanenin bahçesine giriş yapmıştı. Gökçe, hızlıca kendini toparlayarak çantasını eline aldı. Boğazından öksürür gibi sesler çıkararak "O zaman, şey-..." dedi. "Yaka kartını-..."

Aris araya girdi. "Ben getiririm."

"İyi, tamam o zaman..."

"Tamam."

"Tamam..." dedi tekrar Gökçe ve elini kapıya doğru uzattı.

"Gökçe..."

Gökçe, başını duyduğu sesle birlikte arkasına çevirdi. "Yüzbaşı?"

Aris, gözlerine yerleşen sıcacık bir ifadeyle "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne için?"

İlk kez onu suçlamadığı, ona inandığı içindi. Ezgi konusunda ona güvendiği, Meryem'in karşısında söyledikleri içindi; yüzüne ilk kez bir insana bakar gibi baktığı içindi. Ama bunları dillendirdiğinde Gökçe'nin inkara gideceğini biliyordu. Bu yüzden büyüsunü bozmak istemedi. Sadece gülümsedi ve tek kaşını havalandırarak "Sen ne için olduğunu biliyorsun" dedi.

Gökçe, hemen gözlerini kaçırmıştı bile. "Dediklerinizden bir şey anlamıyorum Yüzbaşı-... Size-... İyi günler." Araçtan inip kapıyı kapatacağı esnada ise Aris'in sesini bir kez daha duydu.

"Sana da ilk gününde başarılar... Umarım güzel bir başlangıç olur."

"Ya, ne başlangıç ama..."

Aris, "Oyle söyleme..." diyerek güneş gözlüğünü taktı. Arkasına yaslanırken yüzü hala Gökçe'ye dönüktü. "Sadece her zaman yaptığını yap..."

"Ne yapayım?" diye sordu Gökçe.

Aris'in cevabı sadece iki kelimeydi. "Umut et."

Gökçe, hastanedeki dinlenme odasına girdiğinde gözleri kocaman açıldı. Etraftaki gül demeti yığınlarına garipser bakışlar atıyordu. Çantasını masanın üzerine bırakıp hemen pencereyi açtı. İçeride nefes alacak hava kalmamıştı. O sırada koridordan geçen hademeyi görünce, "Pardon!" diye

seslendi. Eliyle odayı göstererek "Bu-... Bunlar ne böyle?" dedi. "Nereden çıktı bunlar?"

"Kerim Komutan göndermiş Gökçe Hanım."

Gökçe, kaşlarını çatarak "Of..." dedi. Sonra tekrar adama döndü. "Ya... Size zahmet olmazsa, müsait bir zamanda bunları dışarı alabilir misiniz?"

"Tabii tabii, alırım ben. Ne yapalım peki? Atalım mı?"

"Of..." dedi tekrar Gökçe. "Bilmiyorum... Ama burada bunlar olmaz böyle. Bir tane değil, iki tane değil-..."

Adam, Gökçe'nin kararsızlığını görünce "Tamam Gökçe Hanım..." dedi. "Ben bir yol bulurum onlara."

"Çok teşekkür ederim."

Adam, birkaç dakika sonra elinde derince bir kovayla odaya gelip gülleri toplamaya başladığında Gökçe, hala sinirini üzerinden atabilmiş değildi. Ne yersiz bir şeydi böyle bu. Hastane bir anda motel odasına dönmüştü. Kerim'e, bundan hoşlanacağını düşündürten şey neydi acaba? Görgüsüzceydi bir kere. Dahası, kadınların üzerine yapışmış önyargılı bir etiketti aynı zamanda bu. Koparılıp bir vazunun içinde soldurulmaya bırakılan çiçeklerin, romantize edilmesini anlayamıyordu Gökçe. *Bu gidişle anlayamayacaktı da.*

Tam o anda adamın, "Bunu ne yapalım?" diyen sesini duydu. "Neyi?" diye sorduğunda ise, adam işaret parmağıyla ile odanın penceresini gösterdi. "Şuradaki çiçeği."

Pencere pervazında, içinden frezyaların yükseldiği bir saksı duruyordu. Gökçe, çiçeğin yanına geldiğinde yüzünde farkında olmadığı bir tebessüm belirmişti. Parmakları tereddütle havalanarak frezyalara dokunmaya başladı. *Beyaz frezyalara.*

Adam, "Onu kim gönderdi, bilmiyoruz ama..." deyince Gökçe araya girerek, "Ben biliyorum" diye cevap verdi. "Ben biliyorum..."

Saniyeler sonra hademe, elinde bir kova gülle odadan dışarı çıkarken Gökçe hala pencerenin önünde, beyaz frezyalarla bakışıyordu. Aklına önce Semadirek'te, frezya kokuları eşliğinde şarkı söyleyen kadının sözleri geldi...

"I lefki frézia eínai elpída."

Ve sonra Aris'in tercümesi...

"Beyaz frezya umut etmektir."

Ardından biraz önce araçtan inerken Aris'le aralarında geçen konuşmayı hatırladı. *"Sadece her zaman yaptığını yap..."* demişti. Ve sonra...

"Umut et."

Gökçe'nin ağzından sesli olarak dökülen iki kelime, kalbinin ritmini bozarak yüzünde çarpık bir tebessüm oluşturdu. Kendini hiç olmadığı kadar tuhaf hissediyordu. *Yüzbaşı Aris denen bu adam-...*

"Doktor Hanım!"

Zihninde dönenler, arkadan duyduğu sesle yarım kaldı. Ellerini frezyalardan çektiğinde nefesini dışarı vererek "Geliyorum!" diye seslendi. Muhtemelen yoğun bir gün olacaktı. *Evet*. Düşünmeye fırsat bulamayacak kadar yoğun bir gün olmalıydı.

Yoğun ve fakat *umutlu*.

İmroz Halk Hastanesi Acil Servisi, son zamanlardaki en hareketli günlerinden birini yaşıyordu. Sabah mesaisi, iki ayrı trafik kazasıyla başlarken öğle saatlerinde birkaç kavga ve basit ev kazası vakası gelmiş, akşama doğru ise yoğunluğa zehirlenme şüphesiyle müşahede altına alınan öğrenciler eklenmişti.

Gün boyu aralıksız çalışan Gökçe, akşam yemeği molasından sonra küçük bir boşluk yakalayıp dinlenme odasına geldiğinde, yorgunluktan bacaklarını hissetmiyordu. Sahiden de olağanüstü derecede yoğun bir gün olmuştu. *İnsanın bazen ne dilediğine dikkat etmesi gerekiyordu*.

Akşam saat 8'e doğru, gömülür gibi uzandığı koltukta birden içi geçiverdi. Gözlerini yumduğunda burnuna değen hoş kokularla birlikte kendini çiçek tarlalarının arasında gördü. Papatyalar, gül bahçeleri, laleler, sümbüller, zambaklar... Öyle sahici ve öyle çoklardı ki, hepsi rengarenk yapraklarıyla bir resim paletindeymiş gibi birbirine benziyor; göz alabildiğince yeşilliğin içinde uçsuz bucaksız görünüyorlardı. Gökçe, minik bir patikadan yürüyerek her birinin arasından geçti, gitti. Gözleri, etrafını saran binbir çiçeğin arasından sadece bir tanesine kilitlenmişti. Patikanın sonunda, bir sis bulutu içinden yükselen bembeyaz frezyalar... Sonra birden adımlarını hızlandırdı. Deli bir telaşla koşuyordu onlara; sanki bir an önce dokunmasa bir daha hiç fırsatını bulamayacakmış gibi... Koştı, koştı, koştı. Artık neredeyse dokunacak gibiydi. Elini frezyalara uzattı ama parmak uçları çiçeğin yapraklarına dokunamadan karnının sol tarafında bir acı hissetti. Muhtemelen koşmaktan diyaframına kramp girmiş, dalağı şişmişti. Son takatiyle elini karnına götürdüğünde ise irkilerek rüyasından uyandı. Üzerine doğru eğilmiş öfkeli bir adam, elindeki bıçağı Gökçe'nin karnına bastırıyordu.

"Sakın! Sakın, bağırayım deme! Yemin ediyorum-... Yemin ediyorum saplarım bunu karnına!"

Gökçe, "Ne oluyor ya?!" dedi panikle. "Kimsin sen?!"

"Öğrenirsin birazdan kim olduğumu! Ayağa kalk!" Gökçe, yavaşça ayağa kalkınca adam sert bir tonlamayla konuşmasını sürdürdü. "Şimdi bu odadan birlikte çıkacağız. Koridorda yan yana yürüyeceğiz. Sonra da hastaneden çıkacağız... Ve bunlar olurken tek bir ters hareketini görürsem, bağırdığını, çağırdığını, birilerine kaş göz yapıp yardım istediğini fark edersem... O bıçağı karnına yersin. Duydun mu beni?"

"Kimsin sen be?!" dedi Gökçe öfkeyle. "Sen ne hadle-..." Adam saçlarından yakalayınca cümlesiyle acıyla bölündü. "Bırak! Canım acıyo-... Bırak!"

Adam, ağlamaklı bir ifadeyle "Abimin de acıdı..." dedi. "Sıtından bıçaklanınca onun da acıdı canı böyle... Senin umurunda oldu mu? Taşıyamadı daha fazla bu yükü, dayanamadı Yunan'ın zulmüne! Dün gece-... Dün gece koğuştaki asmış kendini!"

"Ne-... Kim asmış kendini-... Senin abin kim?!"

"İsmi söylesem tanıyacak mısın?" dedi adam, başını öfkeyle sallayarak. "Hasan... Hasan abim-... Yüzbaşıyla bir olup arkasından oyun çevirdiğin, ihanet ettiğin o direnişçilerden biriydi... Abimdi benim. Artık hayatta değil. Öldürdü kendini. O öldü-... Sense-... Abim mezara girerken utanmadan gavurun hastanesinde kadrolu hekimliğe terfi ettin... Bunun bir bedeli olmayacak mı sanıyordun?"

Gökçe'nin bakışları birden kıpkırmızı kesildi. Uğurlu'daki baskında yakalanan Direniş-39 üyeleri geldi gözünün önüne. Tuzağa düştüklerini fark ettiklerinde hepsi hedefine Gökçe'yi koymuş ve "Hainsin sen!" diye bağırmışlardı. "Yunan'la bir olup sattın bizi!" demişlerdi. Sonrasıysa daha vahimdi. Her biri cezaevini boylarken içlerinde bir tek Gökçe tutuklanmamıştı. Aris, operasyonda Gökçe'nin adını geçirmemiş olsa da, o gün limanda yakalanan üyelerin hepsi o manzarayı görmüştü bir kere. *Onların bileklerine geçen kelepçenin Gökçe'ye takılmadığını, onlara sorulan soruların Gökçe'ye sorulmadığını görmüşlerdi...*

Gökçe, kendini biraz toparladığında "Ben-... Bak ben, abin için çok üzgünüm ama sandığın şey doğru değil" dedi. "Ben onlara ihanet falan etmedim. Benim-... Benim de haberim yoktu. Olsaydı-..."

Adam, Gökçe'nin çenesini kavrayarak kızı susturdu. "Kes sesini!" dedi, tehditkar bir tınıyla. "Yalan dinlemeye gelmedim buraya! Gidiyoruz,

yürü..."

Ama Gökçe, direnmeden gitmeye niyetli değildi. Ani bir hamleyle kapıya doğru yönelmişti ki, suratına sert bir tokat yedi. Saniyeler sonra attığı "İmdat!" çığlığı ise adamın elini ağzında hissetmesiyle yarıda kesildi ve ardından aralarında müthiş bir arbede başladı.

Aris, Kerim, Gökalp.

Hastane koridorunda karşılaşan üç adam, birbirine yadırgar gözlerle bakıyordu. Üçünün de adımları, doktor dinlenme odasının önünde durunca ister istemez selamlaştılar.

Gökalp'in elinde tatlı paketi vardı. Günlerdir evde horlanan Gökçe'ye kıyamamış, hem ilk gününde kardeşini ziyaret etmek hem de kızın gönlünü almak istemişti. Bakışlarını Kerim ve Aris'e çevirerek "Hayırdır?" diye sordu. "Siz ne yapıyorsunuz burada?"

Kerim, çekimser bir tavırla "Geçiyordum da" dedi. "Öyle selam vereyim dedim ben... Hem de hayırlı olsun diyeyim dedim."

Aris'se elindeki yaka kartını gösterdi. "Gökçe Hanım'ın ismini yanlış basmışlar. Onu vermek için-..."

Gökalp, yaka kartını Aris'in elinden bir hışımla aldı. "Ben veririm. Zahmet etmeseydin keşke... Koskoca Yüzbaşı böyle ayak işlerine mi bakıyor?" Sonra kaşlarını çatarak Kerim'e döndü. "Senin de selamını iletirim."

Gökalp'in *abilik* bariyerine çarpan Aris ve Kerim, ortak bir kaderi paylaşır gibi birbirlerine baktılar. İkisinin ağzından da "Tamam", "Peki" gibi birkaç zayıf kelime döküldü. Tatsız bir ifadeyle tam arkalarını dönüp gidiyorlardı ki, doktor odasının kapısını açan Gökalp'in sesini duydular.

"*Dinlenme odasıdadır*, demişlerdi. Yok içeride?"

Kerim, "Lavaboya gitmiştir belki?" dedi.

Gökalp, "Herhalde..." diyerek önünü döndü. "Belki de bahçededir. Bi' bakayım ben... Hem de bir sigara içerim."

Kerim başını salladı. "İyi hadi, ben de geleyim..."

O sırada Aris'in bakışları ise odanın köşesindeki pencerenin önüne ilişti. Zemine yayılan toprak izlerini fark etmişti. Gökalp'in, "Yüzbaşı? Gelmiyor musun?" diyen sesini duyduğunda aldırış etmeden odadan içeri girdi.

Bir adım, iki adım, üç, beş.

Masanın yanından geçtiğinde, zemine saçılan toprakların kaynağını gördü. Gökçe'ye bu sabah gönderdiği frezya saksısı yere düşmüştü. Saksıyı

kaldırmak için eğildiğinde, masanın altına yuvarlanmış bir kalem takıldı gözüne. *Gökçe'nin evrakları imzalarken kullandığı kalemdi bu.* Kalemi ve saksıyı yerden kaldırarak masanın üzerine bırakırken kapının eşiğinde dikilen Kerim ve Gökalp'le göz göze geldi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gökalp.

Aris, cevap vermeyince Kerim, "Yüzbaşı?" diyerek ısrarcı oldu. "Ne oldu?"

Aris, bunu henüz kelimelere dökebilmiş değildi. Ela harelerine yerleşen sıkıntı, birkaç saniye kadar tereddütle yandı, söndü, yandı, söndü. Gözleri, bir kez daha frezya saksısına takıldığında ise yaprakların arasına süzölmüş kırmızı bir nokta dikkatini çekti. O an önce kaşları çatıldı sonra sığıdı dişleriyle birlikte çene kemikleri usturalanmış gibi keskinleşti.

Beyaz frezya umut etmekte;

Fakat şimdi umudun yaprağına bir damla kan düşmüştü.

«——Από την Ίμβρος——»

Kapanıştan selamlar, dostlar!

Sanırım Gökçe-Aris hattı için yazdığım en soft bölümdü bu. Çünkü yürüdükçe kapanıyor mesafeler ve keskinliklerimiz bilendikçe... (:

Hadi şimdi biraz nabız yoklayalım!

1. Antika radyolu adam paçayı sıyırdı mı dersiniz yoksa Yüzbaşı Aris'in baskın esnasında ıskaladığı bir şey mi var?

2. Nutuk'un Aris'le ilgili planı ne olabilir? Onu "Daha da önemli biri" yapacak şey nedir?

3. İsmet ve Meryem'in Aris'e sarf ettiğı ve Gökçe'nin bile içten içte 'gaddarca' bulduğı sözler, size nasıl hissettirdi?

4. Gökçe'nin Aris'e dair yargıları yavaş yavaş değişirken bölüm sonunda yaşananlar, ikisi arasındaki teraziye nasıl etkiler?

5. Gökçe'yi darp ederek hastaneden kaçırmak mı? ŞİMDİ ARİS BU GEZENİ YAKMAZ MI?! :D

****Veee adettendir;**

Şunu beğenmedim, şu kafama takıldı, bilemedim Altan köşesi... (:

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Çanlı Instagram için; esra.canli

Esra Çanlı Twitter için; EsraCanli

18. Bölüm: Elfida

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ
UNUTMAYALIM ★

Bu bölümü, Yüzbaşı Aris sağ olsun, turbo modda yazdık :) Çokça heyecanlıyım. Paragrafları yorumlarla şenlendirirseniz benden mutlusu olmaz. Öpüldünüz! ♡

İTHAF:

İthaflar sana; golgeninkesfi (: İyi ki doğdun! ♡

«——Από την Έμβρος——»

"*Elpída..*"

◀ ◀ ◀ Έμβρος ▶ ▶ ▶

3 Ekim 2039 - Gökçeada

"Umut et."

Sabah böyle söylemişti Gökçe'ye. Çünkü "*I lefkí frézia élnai elpída*" demişti, Semadirek'te şarkıyı söyleyen kadın. *Beyaz frezya umut etmektir* ve umudun, Gökçe'nin Ege mavisini gözlerinden eksik olduğu görülmemişti.

Şimdiyse umuda ihtiyacı olan başka biri daha vardı. Bir hiçliğin ortasında hissediyordu kendini. Yaprığına bir damla kan düşmüş beyaz frezyalara bakarken, göğsünün ortasına balyoz inmiş gibi sarsılmıştı. Önsezileri bu odada hiç iyi şeylerin yaşanmadığını söylüyordu. *Önsezileri Gökçe'nin bu odada hiç iyi şeyler yaşamadığını söylüyordu.*

Fakat sezgilerin sırası değildi. Elini cebine atarak telefonunu aldı ve hemen Gökçe'yi aradı. Ama kulağına gelen tek ses, telefona ulaşamadığını söyleyen telesekreterin sesiydi. Yumruklarını sıkıp aceleci adımlarla odadan dışarı çıktı. Postallarıyla zemini deler gibi adımlarken arkasından seslenen Kerim ve Gökcalp'i duymuyordu bile. Güvenlik birimine geldiğinde yetkili ekibe hemen Gökçe'yi sordu.

Görevlilerden biri, "Yarım saat oldu, olmadı" dedi. "Yanında dev gibi bir adamla şu koridordan geçip bahçe kapısına doğru yürüdü. Sonra bir daha görmedim."

Aris, telaşla "Kamera kayıtlarını aç!" dedi.

O sırada Kerim ve Gökalp de, Aris'in arkasından güvenlikçilerin yanına gelmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Görevli, yarım saat öncesinin kayıtlarını açtığı anda, hepsinin bakışları ekranda beliren Gökçe'ye odaklandı. Hali oldukça tedirgin görünüyordu. Yanında iri cüsseli bir adamla birlikte koridordan geçerken başını kaldırmış ve yardım ister gibi kameraya bakmıştı. Aris, görüntüleri yaklaştırdığında adamın elinde bıçak olduğunu fark etti ve ağzından kopan okkalı bir küfürle arkasındaki sandalyeye sert bir tekme geçirdi.

Gökalp de durumu ancak anlıyordu. "Ne oluyor lan?! Kim-... Kim o Gökçe'nin yanındaki?! Nereye götürüyordu kardeşimi?!"

Kerim, panikle atıldı. "Elinde bıçak vardı!"

Aris, ikisine de cevap vermeden görevliye dönerek "Bahçeyi gören kamera var mı?" diye sordu. Görevli, başını sallayıp bahçedeki güvenlik kamerasının yarım saat önceki kayıtlarını açtı. Şimdiki görüntülerde Gökçe'nin aynı adamla birlikte bahçeye park etmiş bir arabaya doğru ilerlediği görülüyordu. Saniyeler sonra arabadan iki kişi indi. Birisi Gökçe'nin kolunu tutarken diğeri arka kapıyı açarak kıızı araca bindirmişti. Kadraja girdikleri son görüntü ise arabanın bahçeden son süratle uzaklaşması oldu.

"Orospu çocukları!" diye bağırdı Gökalp. Siteminin hedefinde Yüzbaşı Aris vardı. "Kim lan bunlar?! Kim bunlar?!"

Aris, öfkeyle gürledi. "Bilmiyorum! Bilmiyorum-... Yoksa bir saniye durur muydum burada?!" Bakışlarını tekrar görevliye çevirerek "Plakayı yakınlaştır!" dedi. Adam, dediğini yaptığında önce bakışlarını ekrana kilitledi ardından hemen karargahı arayarak durumu anlatıp aracın model ve plakasını tüm ekiplere bildirdi.

Dakikalar sonra karargahtan gelen haber ise Aris için her şeyi daha da katlanılmaz hale getirdi. Plaka, bu sabah cezaevinde intihar ettiğini öğrendikleri Hasan ismindeki Direniş-39 üyesinin üzerine kayıtlıydı. Aris'i arayan asker, görüntülerdeki şahısların da Hasan'ın kardeşleri olduğunu söylüyordu. Ondan küçük dört kardeşi vardı Hasan'ın. Sonuncusu hariç hepsi erkekti ve askerin anlattığına göre özellikle Davut isimli abileri, oldukça sıkıntılı biriydi. Bu da demek oluyordu ki, yaşananlar için Gökçe'yi

suçlayan aile intikam peşine düşmüştü. Aris, şimdiye dek Uğurlu'daki operasyonda Gökçe'nin adını geçirmemiş olsa da, o gün yaşananlara tanık olanlar rahat durmamıştı demek ki... Ve Gökçe'ye hükümlerini vermişlerdi; *hain*. Gökçe onlar için Yunan'la işbirliği yapmış bir haindi. Oysa Aris, bu söylentinin *önünü alabilirim* sanıyordu. Almıştı da. *Ta ki bugüne kadar*.

Olan biteni idrak ettiğinde, masaya yumruğunu vurduğu gibi adımlarını koridora hızlandırdı. İçinden sürekli *benim yüzümden* diyordu, *benim yüzümden, benim yüzümden*.

"Yüzbaşı!" Gökalp, arkasında Kerim'le birlikte koşar adım Aris'in peşinden gelmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?! Ne yapacağız-... Bir şey söyle! Kim onlar?! Ne işleri var kardeşimle?!" Fakat Aris adımlarını yavaşlatmıyordu bile. "Yüzbaşı! Sana diyorum lan! Cevap ver bana! Kardeşim o benim-... Eğer onun saçının teline zarar gelirse-..."

O anda Aris, önünü hızla Gökalp'e döndü ve adamın omuzlarından sertçe yakalayarak "Bana bak!" dedi. "Yüzüme bak-... Gökçe'ye hiçbir şey olmayacak, duydun mu beni? Buna asla izin vermeyeceğim! Bu adayı gerekirse yakarım ama onu bulurum, anladın mı beni?"

"O zaman nereye gidiyorsan ben de geleceğim!"

"Gökalp!"

"Aris!" diyerek diklendi Gökalp. "Ben de geleceğim, dedim. Kardeşim o benim. Oturup burada elim kolum bağlı bekleyemem!"

Aynı anda Kerim de atıldı. "Ben de öyle Yüzbaşı!"

Aris, ikisine de ters bakışlar atarak adımlarını yeniden hızlandırdı. Bir yandan da hızlıca Başçavuş Mateo'yu aradı. "Başçavuş!" dedi, sabırsız bir sesle. "Ekip ve araç hazır mı?"

"Hazır Yüzbaşım! Şimdi karargahtan çıkış yaptılar!"

Yüzbaşı Aris, on dakika kadar sonra yanında Kerim ve Gökalp'le birlikte hastanenin önüne gelen siyah bir minibüse bindi. Dijital kontrol merkezinin mobil haline getirilmiş olan minibüs, her türlü teknik donanıma sahipti. Böylelikle Gökçe'nin izini sürerken merkeze bağlı kalmadan hareket halinde olabilecek, aktarılan mobese görüntülerini doğrudan bu aracın içinden takip edebileceklerdi.

O sırada bir asker, elindeki laptobu Aris'in önüne koyarak "Yüzbaşım!" dedi, kendi dilinde. "Çok profesyonel gibi durmuyorlar. Her noktada kameraya takılmışlar. Bakın... Şurada, şurada ve şurada... Sonra ışıklardan

geçiyorlar ama köy yoluna saptıklarında işler biraz karışıyor. En son Şahinkaya köyünde görüntüleniyorlar sonra bir daha-..."

"Sonra ne?!" diye öfkeyle bağırdı Aris.

"Köyden çıkış yaptıkları görünmüyor ama buralardaki mobese sayısı sınırlı olduğu için takipleri mümkün değil. Ekip köyün her yerini şimdiden aramaya başladı."

Aris, ağzından bir küfür savurarak "Gökçe'nin telefonundan sinyal yok mu hala?" diye sordu. "Ya da onu kaçıranların?"

"Maalesef Yüzbaşım."

Aris bir küfür daha savurdu. "Ya heriflerin evleri? İş yerleri? Hepsine ekip gitti mi?!"

"Gitti Yüzbaşım ancak beş kardeşler ve hepsi farklı yerlerde oturduğu için-..."

"O halde beş ekip çalışacak, asker!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Adadaki neredeyse tüm KOT askerleri ayrı ayrı ekiplere bölünmüş, aileyle irtibatlı kim varsa, her birinin evine baskın üstüne baskın yapıyordu. *Akrabalar, aile dostları, civardaki esnaf...* Hasan denen adamla ilişkili olabilecek herkes muhtemel şüpheli listesindeydi.

O sıralarda Şahinkaya'nın altını üstüne getirmiş ancak hala bir netice elde edememiş olan Aris, sorguya çektiği altıncı kişiden de "Bilmiyoruz" yanıtını alınca, büyük bir öfke harbi içinde adamın yakasına yapıştı. "Öldürürüm seni!" dedi, dişlerini sıkarak. "Hepinizi öldürürüm!"

Araya giren askerler Aris'i sakinleştirmeye çalışıyordu. "Yüzbaşım!"

"Bırak! Çekilin-..." Aris'in öfkesi bu kez askerlerine yöneldi. "Bir saati geçti, hala ortada tek bir iz yok! Ne işe yararsınız siz?!"

Derken Gökalp'in sesi duyuldu. "Babam arıyor!"

Adadaki hareketliliği fark eden İsmet, oğlundan olan biteni öğrendiğinde siteminin hedefine Yüzbaşı Aris'i yerleştirdi. Aris ise bunun farkında olmakla birlikte, Gökalp'in uzattığı telefonu alırken duyacaklarına kendini hazırlamıştı.

"Kızım o gün o uçağa binseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı! Daha ilk gün! Hastaneye adımını attığı ilk gün olanlara bak! Benim kızım nerede Yüzbaşı? Nerede benim kızım?!"

"Ben-..."

"Limanda olanları öğrendim!" diye devam etti İsmet. O gün ortalığı velveleye vermemek için susmuşlardı ama şimdi susacak noktada hissetmiyordu kendini. "Kızımı nasıl yem ettiğini, direnişçileri pusuya çekmek için onu nasıl kullandığını-... Öğrendim hepsini! Benim sonradan öğrendiğimi o direnişçilerin aileleri en başından beri biliyordu demek ki... Ne sanıyordun zaten? Bunun ilelebet gizli kalacağını mı?! Bu belanın dönüp dolaşıp Gökçe'yi bulmayacağını mı?!"

"Ben çok üzgünüm-..."

"Üzgünsün, öyle mi? Bunu karşıma geçip *o uçağı iptal ettim* derken düşünecektin, Yüzbaşı! Ben kızımı korumaya çalışırken sense onu, adamların gözüne sokar gibi gittin hastaneye atadın! Sen-... Sen benim kızımı tehlikeye attın, Yüzbaşı. Üstelik keyfi bir kararla! Senin işin miydi bu? Değildi! Benim işimdi-... Benim işim! Çünkü ben Gökçe'nin babasıyım, sense sadece bu adanın idari yöneticisisin. Sen-... Sen benim kızımın nerede olacağına, ne yapacağına ne hakla karışırırsın?! Kimsin sen? Söyle bana... Gökçe'nin neyisin-... Kimsin? Kardeşi misin abisi misin kocası mısın?! Sana ne!"

"Ben-..."

"Bul benim kızımı! Duyuyor musun beni?! Benim kızımı bul, Yüzbaşı! Gökçe'yi bul!"

Aris, yutkunarak "Bulacağım efendim..." dedi. "Kızınızı bulacağım..."

Saat gece 11'e gelirken Yüzbaşı Aris, tüm istatistikleri unutmuştu. Kaç tane köy gezmişler, kaç eve baskın yapıp, kaç kişiden hesap sormuşlar... Hatırlamıyordu. Ama Gökçe'ye dair henüz hiçbir iz yoktu.

Hala Şahinkaya'da olan ekip de oradan eli boş dönünce, herkesin aklında tek bir düşünce belirmişti; *Gökçe'yi kaçırانlar burada araç değiştirmiş olmalıydı*. Ve bu ihtimalin peşinden koşmak, arama yelpazesini tüm adaya yaymak demekti. Oysa bu herifler, böylesine kapsamlı bir plan yapabilecek kadar profesyonel değillerdi. Üstelik ailesinden bir ferdi kaybetmiş insanlar, aynı gün içinde bu kadar katmanlı düşünecek mental sağlığa sahip olamazlardı. *Öyleyse?* Şahinkaya'ya kadar hiç durmadan ve neredeyse tüm kameralara takılarak gelen araç, şimdi neredeydi? *Neyi gözden geçiriyorlardı?*

O sırada minibüs Şahinkaya'nın çıkışında durmuştu. Aris, araçtan inmiş, yere eğilerek başını ellerinin arasına almış düşünürken bakışları şüpheyle

kısıldı. Hızla ayağa kalktığında Kerim ve Gökalp'le göz göze geldi. "Bir şeyi atladık!" dedi, aceleci bir tavırla. "Ama neyi... Neyi?"

Kerim, "Araç değiştirmemişler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedi Aris. "Olabilir ama-..."

Aris'in sözünü Gökalp tamamladı. "Ama buraya kadar sırf araç değiştirip izlerini kaybettirmek için gelecek kadar kapasite yoktur onlarda. Ben aileyi sorup soruşturdum. Cahil cühela orospu çocuğu hepsi-... Öfkeyle kalktılar ama götlerine giren zararlar oturacaklar geri!!"

Aris, "Gökalp!" dedi, sabırsız bir halde. "Buralarda yerleşim alanı dışında kalan çok fazla yer var mı?"

"Var tabii. Buralar hep öyle... Mezra gibi her yer."

Gökalp'i başıyla onaylayan Aris ekibine seslendi. "Asker!"

İçlerinden biri koşarak Aris'in yanına geldi. "Emredin Yüzbaşım!"

"Buradaki ekip Şahinkaya'ya geri dönüyor! Ekip 3 ve Ekip 4'ü de destek kuvvet olarak çağırın. Bu kez yerleşim alanının dışına çıkacağız. Dağ, taş ne varsa her yeri arayacağız!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Yarım saat kadar sonra bölgede tespit edilen bağımsız yerleşmeler, dört kola ayrılan KOT ekipleri tarafından didik didik edilmiş fakat yine bir sonuca ulaşamamıştı.

Yüzbaşı Aris girdikleri beşinci binadan da eli boş çıktıktan sonra telsizin başına geçerek diğer ekiplerden gelen anonsları, yüzüne yerleşen acıyla dinledi:

"65 18, bölge temiz Yüzbaşım!"

"46 12, bölge temiz Yüzbaşım!"

"72 45, bölge temiz Yüzbaşım!"

"36 52, bölge temiz Yüzbaşım!"

Anonslar bittiğinde ise elindeki telsizi öfkeyle yere fırlattı. "Pou eısai? Gökçe!" diye söylendi sonra kendi kendine. "Neredesin-... Nerdesin..." Üniformasının yakasından kaç düğme çözdüğünü unutmuştu ama hala boğulacak gibi hissediyordu. Dizlerini yere bırakarak başını eğdi. İçinde hissettiği korkunun tarifi yoktu. Çiçeğin üzerinde bir damla kan görmüştü. *Bir damla kan.* Zarar vermişlerdi ona. Gökçe'nin canını acıtmışlardı. *Gökçe'nin.* Dokunmuşlardı ona. Ne kadar ileri gitmişlerdi? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu Aris. Damarlarında gezinen şiddet arzusunu kontrol edemiyordu. Şimdi ona bunu yapanları karşısında görse çıplak

elleriyle her birinin tek tek boynuna yapışır, nefesleri tükenene kadar boğazlarını sıkardı. *Yapardı.* Hiçbirine acımazdı. *Ya onlar da Gökçe'ye acımamışlarsa? Ya onu-...*

"Elin kanıyor."

Gökalp'in sesini duyduğunda, bir süredir elinde çevirdiği çakıyla avcunu kestiğini fark etti. Bakışları, yere pıt pıt düşen kan damlalarına takılmıştı. O sırada postallarına bulaşan çamuru görünce gözleri kuşkuyla kısıldı ve hızlıca yerden doğrularak çakıyı kamuflajının paçasındaki bölmeye taktığı gibi hızlı adımlarla minibüse bindi. "Şu görüntüleri tekrar açın!" diye bağırdı içeride görevli askerine. "Hastanenin koridorundaki görüntüleri!" Asker görüntüleri açtığında Aris'in gözleri, Gökçe'yi kaçıran adamın ayağındaki botlara odaklandı. *Botlar çamurdan görünmeyecek gibiydi.* Sonra "Şimdi de bahçedeki görüntüleri!" açın diye emir verdi. Görüntüler açıldığında "Yakınlaştırın!" dedi. "Arabanın tekerleklerine yakınlaştırın!" Ardından işaret parmağıyla ekranı gösterdi. "Tekerlekleri netleştirin!"

Birkaç dakika sonra asker görüntüyü netleştirince tekerleklerin tertemiz olduğu görüldü "Çamur yok!" dedi Aris, heyecanla. Hızlıca araçtan inip minibüsün tekerleklerine baktı. *Her biri çamur içindeydi.* "Araç Şahinkaya'dan hastaneye geliyor, adamların botları çamurlu ama arabanın ama tekerleklerinde hiçbir şey... Eğer mezradan hareket etmiş olsalar, tekerlekleri temiz olmazdı. Dun gece yağmur yağdı. Bu imkansız..."

Kerim'in kaşları havalandı. "Demek ki mezraya girmediler..."

Gökalp, "Ya da araçla girmediler!" dedi. "Eğer aracı köyün girişinde bir yere bırakmışlarsa-..."

Aris, Gökalp'in sözünü tamamladı. "Yayan gittiler!"

"Civardaki dağınık yerleşmelerin hepsine baktık" dedi Kerim. Sonra birden aydınlandı. "Doğru... Araçla gidilecek yerlere baktık..."

Aris başını salladı. "Sarp, aracın giremeyeceği, dağlık bir yer. olabilir.. Buralarda-..."

Gökalp, "Çam ormanları!" diyerek Aris'in sözünü böldü. "Köy yolunun karşısında ormanlık bir alan var. Müdürlüğü falan siklediği yok kimsenin. Her yer kaçak yapı-... Orada bir ev, bir kulübe yapmışlarsa-..."

Aris, gözlerine yerleşen parıltıyla Gökalp'in omzunu sıktı. "Bu işte-... Bu! Bu!"

Gökalp'in de yüzünde aynı ifadeden vardı. "Bulduk mu dersin Yüzbaşı?!"

Aris temkinli bir tavırla gülümsedi. "Oyle görünüyor!" Ardından askerlerine dönerek "Toparlanın!" diye bağırdı. "Çam ormanlarına

gidiyoruz!"

Saat gece yarısına yaklaşırken Yüzbaşı Aris, beraberinde yirmi askeriyle birlikte çam ormanlarının içindeydi. Aris'in talimatıyla bölgeye gelen destek kuvvetleri, adamların kaçma ihtimaline karşı, ormanın dört bir yanını ablukaya almıştı.

Kerim'in komutasındaki jandarma ekipleri de, özel eğitimli köpeklerin öncülüğünde ormanın altını üstüne getiriyordu. Gökçe'nin doktor odasındaki askılıkta kalan ceketinden koku izi süren köpekler, askerleri ormanın ortasındaki eski bir kulübeye kadar götürdü. *Muhtemelen öncesinde buraya uğramış olmalıydılar.* Çok geçmeden iki köpek birden, karanlığın içinde bodur ağaçları yara aynı yöne doğru hızlıca koşmaya başladı.

Kerim, "Yüzbaşı!" diye bağırdı o anda. "Bu taraftan!"

Aris, elinde fenerle Kerim'in yanına doğru yürüdüğü sırada ise yakınlardan ateşlenen bir kurşun, keskin bir gürültüyle ikisinin tam arasından geçti.

Herkes birden silahlarına davranırken etrafı, kulakları sağır eden kuş sesleri sardı. Ormanın ortasında patlayan kurşun, ağaçlarda tüneyen kuşları ürkütmüştü.

Art arda kanat çırparak göğe havalanan kuşlar sustuğunda, silahı ateşleyen kişi gür sesiyle konuştu:

"Bir adım daha atarsanız kız ölür!"

Aris, "Tamam!" diye panikle bağırdı. "Sakin-... Sakin ol!"

"Silahlarınızı bırakın! Ellerinizi havaya kaldırın!"

"Tamam!" dedi tekrar Aris. Elindeki silahı yavaşça yere bırakırken, arkadaki askerlerine seslendi. "İndirin silahlarınızı! Ellerinizi kaldırın!" Aris'in talimatıyla, Gökalp ve Kerim dahil bölgedeki herkes silahını indirmiş ve ellerini yukarı kaldırmıştı.

Adam, "Diğer askerlerine de emir ver!" dedi. "Kimse yerinden kımıldamayacak!"

Kerim'in elinden telsizini alan Aris, ekiplerine anons geçti. "Yüzbaşı Aris konuşuyor! Kimse olduğu yerden bir adım daha ileri atmayacak! Tekrar ediyorum, kim ne yapıyorsa olduğu yerde kalsın!" Sonra bir kez daha karanlığın içine doğru seslendi. "Bak! Dediklerini yaptım! Şimdi musaade et... Oraya geleyim, konuşalım-... Her ne istiyorsan, bir çözüm bulalım!"

Gökalp öfkeyle bağırdı. "Önce kardeşimi göstereyim! Gökçe nerede?!"

Gökalp'in sorusuyla karanlığın içinde bir fener yandı. Işık, otuz, kırk metre kadar ileriden, çam ağaçlarının örttüğü bir alanın arkasındaki yükseltiden sızıyordu. Aris, boynundaki dürbünle ışığın geldiği yere baktığında, bir binanın üst katından sarkıtılan Gökçe'yi gördü. Ağzı bağlıydı. Dağılan saçlarıyla yüzü kapanmış olsa da, gözlerindeki acıyı bu mesafeden hissetmişti Aris. Dürbünü indirdiğinde, dişlerini sıkarak "Gios tis skýlas!" diye söylendi. Sonra bakışlarını Gökalp'e çevirdi. "Gökçe yanlarında!"

Aris'in verdiği haberle, hem Gökalp hem Kerim rahat bir nefes almıştı. *En azından iyiydi Gökçe, hayattaydı.*

Gökalp, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Yanlarına gideceğim..." dedi Aris ve elleri hala havadayken gür bir sesle ileri doğru bağırdı. "Tamam! Şimdi ikimiz konuşalım, olur mu? Yanına geleyim... Sadece konuşalım ve meseleyi çözelim!"

O anda önce kısa bir sessizlik oldu sonra adamın sesi yeniden duyuldu. "Madem öyle, silahsız geleceksin!" Sanki görmüş gibi "Belindekini diyorum!" dedi. "Bırak onu!" Aris, Gökalp ve Kerim'in şaşkın bakışları eşliğinde belindeki silahı yere bıraktığında adam, "Şimdi yavaş yavaş buraya doğru gel!" diye bağırdı.

Gökalp sessize, "Silahsız mı gideceksin?!" dedi. "Nasıl kurtaracaksın oradan Gökçe'yi-... Aris! Sana diyorum!"

Aris, adımlarını yavaş yavaş ileri doğru atarken Gökalp'e alçak bir sesle yanıt verdi. "Uzerimde çakı var."

Kerim, "Çakı mı?!" dedi. "Çakıyla nasıl baş edeceksin onlarla?!"

Gökalp, Kerim'e katıldı. "Tuzağa çekiyorlar seni besbelli!"

"Farkındayım..." diye fısıldadı Aris. Adımlarını, sesini arkadakilere duyuracak kadar yavaş atıyordu. "Ben oraya gider gitmez Başçavuş Mateo'yla irtibata geçin, yanımda çip kamera var. İçeriye yerleştirmeye çalışacağım onu, cihazdan takipte kalsınlar ama ben işaret vermeden kimse eve girmeyecek! Ne olursa olsun, tek bir asker bile yaklaşmayacak binaya!"

Gökalp, hayret içinde "Sen..." dedi. "Sen düpedüz teslim oluyorsun..."

Aris, Gökalp'e cevabını oldukça rahat bir tavırla verdi. "Oyleyse ne olmuş?"

Aris, evin önünde bekleyen bir grup silahlı adamın yanından ellerini havaya kaldırarak geçti. Henüz iç yapısı tamamlanmamış, üç katlı, ahşap bir binanın kapısından girdiğinde ise üst kattan gelen buyurgan bir ses duydu:

"Yukarı çık!"

Ellerini havada tutarak merdivenlerden çıkmaya başladı. İlk iki kat, yukarıdan sızan zayıf bir ışık haricinde tamamen karanlıktı. Üçüncü kata ayak bastığında, bu kez ses daha yakından geldi:

"Buraya doğru gel!"

Aris, duyduğu sesle birlikte adımlarını çatı katına yönlendirdi. Karşısına çıkan dar bir kapıdan geçip terasa geldiğinde ise gördüğü manzarayla dizlerinin titrediğini hissetti.

Gökçe ağzı bantlı, elleri bağlanmış halde ayakta dikiliyordu. Yaş içindeki mavi gözleri kızarmış, kaşının üzerinde açılan küçük bir yaraya kan oturmuştu. Kızın iki yanında da eli bıçaklı iki adam dikiliyordu. Biri, bıçağını Gökçe'nin gırtlığına, diğeri karnına doğru tutuyordu. Biraz evvel Aris'le konuşan iri yarı adamın elinde ise silah vardı. Gökçe'yi hastaneden kaçırın Davut isimli adamdı bu. Hem o hem de diğer iki kardeşi kaşlarını çatmış, üzerine tehdiktar bakışlar atarken Aris, yitik bir sesle "Gökçe..." diye mırıldandı.

Davut, "Kal orada!" dedi. "Yaklaşma!"

"Tamam!" Aris, hemen yanındaki bacaya yaslanır gibi yaparak avcunda sakladığı çip kamerayı hızlıca yerleştirdi. "Sakin ol... Bak, dediğin gibi silahsız geldim." Göz ucuyla Gökçe'nin yanındaki adamları işaret etti. "Kardeşlerine soyle, bıçaklarını-... Bıçaklarını çeksinler Gökçe'den..."

İkisi birden onay bekler gibi abilerine baktı ama Davut oralı olmadı. "Böyle iyi! Bu şekilde konuşacağız!" Birkaç adımla kenara gelerek eline aldığı dürbünle ormanın içini kontrol etti. Eve doğru yaklaşan kimseyi görmeyince yeniden Aris'e döndü. "Eğer bir oyun çeviriyorsan..."

Aris başını iki yana salladı. "Oyun moyun yok! Buradayım işte, karşıdayım. Ne derdin varsa benimle çöz... Gökçe'yi bırak. Onun hiçbir suçu yok..."

Gökalp'ten Aris'in talimatını öğrenen Başçavuş Mateo, minibüsün içinden aldığı teknik teçhizatlarla evin yakınına küçük bir mobil alan kurdu. Binanın etrafını geniş bir daire çizerek kuşatan destek kuvvetleri dışında tüm askerler bu alanın gerisine konumlanmıştı.

Mateo, Aris'in yerleştirdiği kameradan ilk görüntüyü aldığı anda, karşısındaki tablet ekrana bakakalan Gökalp zayıf bir sesle "Gökçe..." diye mırıldandı. Kardeşinin halini yüreği kaldırmamıştı. "Orospu çocukları! Orospu çocuk-..."

"Sakin ol!" Kerim, Gökalp'in kolundan tuttu. "Sakin ol, kurtaracağız Gökçe'yi... Hiçbir şey olmayacak ona-..."

"Sessiz olun!" diyerek ikisini de uyardı Mateo. "Duyamıyorum konustuklarını!"

Gökalp şaşırdı. "Sesleri geliyor mu?"

Mateo, cevabını cebinden çıkardığı kulak içi çipleri Gökalp'in eline tutuşturarak verdi. Bakışlarını yeniden elindeki tablete çevirdiğinde, tüm dikkati komutanından gelecek operasyon işaretindeydi.

O sırada Gökalp, çiplerden birini kulağına takarken Kerim, "Diğerini de bana ver!" diyerek Gökalp'in elindeki ikinci çipi hızlıca aldı.

Şimdi üçünün de gözü kulağı, karşılarındaki ekrandaydı.

Aris, "*Gökçe'yi bırak. Onun hiçbir suçu yok...*" deyince, Davut nevro dönmüş gibi öfkeyle bağırdı. "Ulan puşt! Abim öldü benim, abim! Boynuna ilmek geçirip asmış kendini-... Üç tane yetim bıraktı ardında!" Ağzından çıkan her kelimedede hem sesi hem de tuttuğu silah titriyordu. "Niye içeri girdi abim?! Neden günlerdir o bok çukurunda sürünüyor?! Kimin yüzünden oldu bunlar?!"

Aris yutkundu. "Benim yuzümden oldu. Ben tutukladım abini. Gökçe sadece-..."

"Sadece ne?" dedi Davut, öfkeden kızaran gözleri simsiyah kesilmişti. "Direnişçilerin arasına soktuğun ajan mıydı? Sana haber uçuran güvercin miydi?! Bir de günlerce herkese vatansever pozları kesti... Hepsi güvenlerini kazanmak içinmiş." İşaret parmağını, zayıf dizlerinin üzerinde zar zor dikilen Gökçe'yi doğrultarak sinirle bağırdı. "Bu orospu! Bir hain!"

Aris'in sesi Davut'tan daha gür çıktı. "Laflarına dikkat et!"

"Etmezsem ne olur lan?! Ne olur etmezsem?!"

Aris, sakinleşmeye çalışır gibi nefesini dışarı doğru verdi. Buraya gelmeden önce aileyle ilgili sayısız bilgi edinmişti ve şimdi karşısında duran Davut isimli adamın, ailedeki en baş belası kişi olduğunu biliyordu. Kırklı yaşlarda olan bu iri kıyım adamın pek de parlak bir sicili yoktu. Muhtemelen hem diğer kardeşlerini hem de aşağıda bekleyen adamları bu işe o bulaştırmış, o ikna etmişti. Davut'la anlaşmak demek, diğerleriyle de anlaşmak demektir. Davut'la anlaşmak demek, Gökçe'yi buradan hasarsız kurtarmanın tek yolu gibi görünüyordu. Kızın boğazına ve karnına dayalı iki bıçak varken hamle yapamaz, risk alamazdı. *Davut'la anlaşmak zorundaydı.*

İçinde bulunduğu durumun mecburiyetlerini kendine bir kez daha hatırlattıktan sonra öfkesini ve endişesini dizginlemesi gerektiğini anladı. Ardından "Davut'tu değil mi adın?" dedi, görece sakın bir sesle. "Hasan'ın bir küçüğün sen..."

"Abimin adını ağzına alma!"

"Ben, abin için üzgünüm Davut... Keşke bu hiç yaşanmasaydı. Acını, yasını anlıyorum... Ancak bu intikam isteğinin muhatabı Gökçe değil... Ortada bir yanlış anlaşılma var. Ben de buraya bunu düzeltmeye geldim. Sadece-... Sakince konuşalım istiyorum bunu. Tamam mı? Sakince konuşalım... Ama önce şu bıçakları Gökçe'den uzaklaştırsınlar..." Çenesinin ucuyla havada tuttuğu ellerini işaret etti. "Bak, silahsızım. Evin yakınında askerim yok... Olsalar bile terasın tam ortasındayız, hiçbirinin görüş alanında değiliz. Sen burada benden üstünsün. Kapıda adamların var, çatıda adamların var... O bıçaklara gerek yok."

"Neye gerek var ne yok sana sormayacağım Yüzbaşı! Hainlere nasıl muamele yapacağımı da ben gayet iyi bilirim!"

"Sana soyledim!" dedi Aris. Gözleri Gökçe'nin buğulu mavi gözleriyle buluşmuştu. "O hain falan değil. Gökçe size ihanet etmedi. Onun operasyon olacağından haberi bile yokt-..."

"Kes lan sesini! Hep aynı tatava! Abime mi itibar edeceğim sana mı? Öz abimin gözüyle gördüğüne, kulağıyla duyduğuna mı inanacağım yoksa elin işgalci köpeğinin lafına mı?! Kimi sikiyon sen?!" Aris, tam bir şey söyleyecekti ki Davut konuşmasını sürdürdü. "Ben seni buraya gözümün içine baka baka yalan konuş diye çağırmadım... O yüzden hiç nefesini tüketme."

"Niye çağırdın o halde?" diye sordu Aris. Gözleri karşısındaki Davut isimli adam ve az ileride her an bayılacak gibi duran Gökçe arasında mekik dokuyordu.

"Bana kalsa..." Davut terasta volta atmaya başladı. "Şimdiye bin kere sıkıştım kafasına kızın, bin kere almıştım canını. Ama aşağıdaki amca oğlu dedi ki, *Yunan her yerde fıldır fıldır Gökçe'yi arıyor...* Ben de dedim ki, *o zaman bu kız bu herifler için önemli biri. Öyleyse neden bir taşla iki kuş vurmuyoruz ki*, dedim. Sizin ışığınızı ormanın içinde görmeden önce bunu konuşuyorduk işte... *Yüzbaşı'ya haber uçursak, yerimizi söyleyip pazarlık yapacak gibi görünsek ayağımıza gelir mi*, diyorduk... Kimi gelmez dedi kimi gelir dedi. Ben de dedim ki, *eğer gelirse ikisini birden paketleyelim de abimin ruhuna değsin*, dedim! Laf ağzımdan çıktı, daha üzerine saniye

geçmeden ormanda ışığını gördük. Yani, anlayacağın Yüzbaşı... Sen bugün bizi büyük bir ikilemden kurtardın. Ayağımıza tıpış tıpış kendin geldin..."

Aris, dişlerini sıkarak "Geldim çünkü muhatabın benim!" dedi. "Gökçe ya da bir başkası değil. Planı ben kurdum, tuzağı ben hazırladım, operasyonu ben yönettim! Abinin bileğine o kelepçeyi ben vurdum, cezaevine ben soktum. O bıçakların hedefinde olması gereken kişi benim, Gökçe değil!" Birkaç kez hızlı hızlı nefes alıp verdi. "Ben-... Gökçe'yi-... Ben sadece kullandım onu! Çünkü biliyordum... Direnişçilerle görüşüğünü biliyordum. Araştırmaya başladım, bağlantılarını, iletişimde olduğu üyeleri... Once Timur'a ulaştım sonra onu kendi safımıza çektim... Abini de diğer direnişçileri de Timur sattı. Gökçe-... Gökçe sadece silah sevkiyatı olacağının istihbaratını ilettili. Çünkü olacağını sanıyordu. Çünkü oyle düşünmesini sağladım... Bu yüzden oradaydı zaten! O gün abin ne kadar tuzağa düşüyse Gökçe de o kadar tuzağa düştü..."

Davut, Aris'in sözlerine itibar etmiş gibi görünmüyordu. "Öyle mi? O yüzden mi *sana ne kadar minnettar olduğumu herkes görecek*, dedin? Bu laflar, tuzağa düşürdüğün birine edeceğin laflar mı Yüzbaşı? Yoksa işbirlikçine ettiğin bir teşekkür mü?!"

Aris, kalbine yerleşen ağırlıkla gözlerini sıkıca yumdu. Gökçe'nin canını acıtmak için söylediği sözlerin, günün birinde böylesine ayağına dolanacağını öngörememişti. Oysa o gün ona bunları söylerken konteynerde hiç kimsenin olmadığını hatırlıyordu. *O halde bu söz, bu adamın kulağına kadar nasıl gelmişti?* İçine keder çöken gözlerini yeniden araladığında "Ben-..." dedi, titrek bir sesle. "Bunları söylerken ciddi değildim... O sözler bir kinayeydi, gerçek değildi."

"Yok yok..." Davut başını iki yana salladı. "Buradan bakınca gayet gerçek görünüyor, bütün taşlar yerine tak diye oturuyor... İnsanın aklında hiçbir soru işareti kalmıyor..."

"Yanlışı düşünüyorsun-..."

Davut, "Yanlışı düşünüyorum?!" diyerek araya girdi. "Az önce dedin ki, *abin ne kadar tuzağa düşüyse Gökçe de o kadar tuzağa düştü...* Doğru mu?"

"Doğru."

"O zaman abimin bileğine giren o kelepçe o kıza neden takılmadı Yüzbaşı?! Neden tutuklamadın Gökçe'yi?! Madem işbirlikçin değildi... Madem o da herkes kadar oyuna geldi... Benim abim içeride çürürken o kız

niye elini kolunu sallaya sallaya dışarıda gezdi? Hayatına devam etti? KOT'un açtığı sinemalara gitti? KOT'un hastanesine atandı?! Anlat! Madem Gökçe'nin onlardan bir farkı yoktu-..."

"Onlardan bir farkı yok, demedim!" Aris, attığı birkaç adımla adamın yanına doğru yaklaştı. "Ağzımdan böyle bir şey çıkmadı..."

"Öyle mi? Neymiş o zaman farkı? Neyin iltimasına geçtin Gökçe'ye?!"

O anda Aris'in gözleri bir kez daha Gökçe'yi yokladı ve boğazına oturan bir yumruyla "O..." dedi. "Başkan'ın kızı çünkü... Ve İsmet Bey, önemli bir adam. Onunla ilişkilerimiz etkilensin istemedi-..." Kelimesini tamamlayamadan Davut'un yumruğu Aris'in ağzında patladı.

Aris, birkaç adım sendelerken Davut öfkeden deli olmuş gibi "Ulan! Piç!" dedi. Terasın ortasında ellerini kollarını savurarak bağıırıyordu. "Abimi gariban diye mi tutukladın?! Arkadaşlarını, onca insanı-... Sırf arkasında ensesi kalınlar yok diye mi?!" Aris'in yüzüne bir yumruk daha geçirdi. "Amina koyduğumun piçi! Amina koyduğumun köpeği!"

Aris, ağzından boşalan kanları koluyla silerek "Hayır..." dedi nefes nefese. "Onlar-... Onlar beni öldürmeye çalıştı-... Kuzu Limanı'nda-..."

"Ulan ne yapacaklardı?! Madalya mı takacaklardı?! Amina koyduğumun işgalci köpeği!" Ağzından çıkan her kelimedede etrafına tükürükler saçıyordu Davut. "Onlar vatanlarını savundu, Gökçeada için savaştı! Can da alırlar can da verirler! Sen bu kutsal davayı anlayamazsın. Senin gibi itler gelip bir memlekete çökmeyi bilir ancak-... Senin ben dinini, imanını sikeyim! Tamam mı?! Vicdanını sikeyim ben senin!"

Aris, ellerini dizine yerleştirmiş soluklanırken "Tamam..." dedi kesik bir sesle. "Ama Gökçe'yi bırak-..." Bu kez karnına inen tekmeyle bölündü sözü. Ama kendini toparladığında cümlesini dişlerini sıkarak yineledi. "Gökçe'yi bırak!"

Davut, "Bırakmayacağım lan!" diyerek Aris'in karnına bir tekme daha geçirdi. "Benim abim öldü-... Hiçbirinizi bırakmayacağım! Hiçbirinizi yaşatmayacağım! Abim öldü lan benim... Abim öldü!"

O sırada Gökçe, yanaklarından boynuna doğru oluk oluk süzülen yaşlarla Aris'e bakıyordu. Gözlerine endişeyle bakan gözlerine, çaresizliğine, *çaresizliklerine*... Yediği her darbeden sonra "Gökçe'yi bırak" diyen Aris'e, canı için canını ortaya koyan, apaçık teslim olan Aris'e... Günün birinde ona bakarken, içinin böyle yanacağını hiç düşünmemişti. *Onu böylesine eli kolu bağlı bırakan sebeplerin tam ortasında olmayı hiç hayal etmemişti.*

Gökçe'nin hesaplaşması sürerken Aris, karnına yediği ikinci tekmeden sonra öksürmeye başlamıştı. Nihayetinde nefesini düzene koyduğunda bakışlarını Davut'a dikerek "Benim de..." dedi. "Benim de abim öldü. Nasıl bir his bilirim-..."

"Kes lan sesini!" Davut, Aris'in yüzüne sert bir yumruk daha geçirdi. "Abisi ölmüşmüş-... Bana ne senin abinden!"

"Gözlerimin önünde öldü!" diye bağırdı Aris. Terden sıırıslıkıam olan saçları alnına düşmüş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Boynundan geçen ince bir damar dirilip keskinleşirken "Öldürdüler onu!" dedi. "Ayaklarımın dibine kadar aktı kanı-... Kanı sıcaktı, abim soğuktu. Morga koydular-... Soğuktu!" Yumruk yaptığı eliyle pat pat kalbine vurdu. "Ama burası hep sıcak! O günden beri-... Burada bir ateş yanıyor. Onun canını alanları, onu hayattan koparanları kendi ellerimle öldürmeden de sönmeyecek!" Yutkundu. "Ben-... Ben intikam hissini bilirim! İnsanın gözünü nasıl döndürür, bilirim... O yuzden, kahretsin-... Kahretsin ama anlıyorum seni! Ama-... Sen de beni anla. İntikamını yanlış yerde arıyorsun... Yanlış kişide arıyorsun..." Ellerini iki yana açarak gövdesini işaret etti. "Bak-... Bak ben buradayım! Karşı olduğun, karşısında durduğun, intikam istediğın her şeyin sorumlusu benim! İşgalci mi arıyorsun? Buradayım. Katil mi arıyorsun? Buradayım. Düşman mı arıyorsun? Buradayım. İntikam mı istiyorsun? Hadi! Al öyleyse! Ama Gök-..." Davut, öfkeyle bağırarak ağzına bir yumruk indirince Aris'in sözü yine yarım kaldı.

"Öldüreceğim lan seni! Öldüreceğim seni!"

Davut, yüzüne art arda yumruklar indirmeye devam ederken Aris'se, her darbeden sonra "Gökçe'yi bırak!" diye bağıırıyordu. "Gökçe'yi bırak!"

"Bırakmayacağım lan! Orospu çocuğu! Bırakmayacağım!"

O anda Gökçe'nin sağında ve solunda dikilen iki adam paniklemeye başladılar. İçlerinden biri, "Abi..." dedi, zayıf bir sesle. "Abi, tamam dur..."

Diğeri de ona katıldı. "Abim-... Abim yapma!"

Davut, Aris'e bir yumruk daha indirdikten sonra yere tükürerek doğruldu. Cebinden çıkardığı paketten bir sigara alıp ateşledi. Aceleci nefesleriyle ciğeriini şişirirken kardeşlerine dönerek "Bu piç yalan söylüyor!" dedi. Titreyen eliyle Aris'i işaret ediyordu. "Kendine acındırıyor, oyun ediyor size... İnanmayın o süslü laflarına!"

Nefes nefese kalan Aris'in bir dizi yerdeydi. Büküğü kolunu diz kapağına dayamış, patlayan dudağından akan kanları elinin tersiyle silerken

"Yalan söylemiyorum..." dedi. "Ben buraya oyun oynamaya gelmedim. Anlaşmak istiyorum sizinle-..."

"Anlaşmak?" Davut, bir fırt daha aldığı sigarasını yere atıp topuğuyla çarçabuk ezdi. "Ölülerle anlaşılıyor mu? Ölüler dirilip, *ben şunu şunu istiyorum*, diyebiliyor mu?"

Aris yavaşça doğruldu. "Ama yaşayanlar diyebilir... Ben-... Ben ne istiyorsanız yapmaya hazırım... Aklınıza gelebilecek her şeyi... Hiçbirinize dokunmam... Karşılığında ne gerekiyorsa-... Ne istiyorsanız, her ne istiyorsanız... Hatta-..." Gözlerini sıkıca yumup hızlıca açtı. "O direnişçilerin hepsini-... Hemen şimdi tek bir telefonla serbest bıraktırabilirim."

"Hiçbiri sikimde değil! Abimi hayata döndürebilir misin? Döndüremezsın. O halde benim için, bizim için yapabileceğin hiçbir şey yok!"

Davut'un ağzından çıkan son cümleyle Aris, müthiş bir çaresizliğin içine düştüğünü hissetti. Bu adam, ikna edilemez biriydi. Derdi, abisinden çok dişine değen kan gibi duruyordu. Adli sicili kabarık, laftan anlamaz bu barbar adam, tam anlamıyla umutsuz vakaydı. Yüzünden kapkara bir irin akıyor, gözlerinin ardı bile bomboş bakıyordu. İşin içinde Gökçe olmasa, bu kıt akıllı adamın hakkından gelmek Aris'in en fazla beş saniyesini alırdı. Şimdiyse, eli kolu bağlanmış halde daracak bir kuyunun içine atılmış gibi sıkışmış hissediyordu.

Aris, bu cendereden nasıl çıkacağını düşünürken Gökçe'nin boğazına bıçak dayayan adamın cılız sesi duyuldu. "Abi... Hiç değilse kızı bırakalım mı?"

Diğeri de onayladı. "Abi besbelli onun günahı yok..."

"İki dakikada beyniniz mi yıkandı?!" diyerek gürlledi Davut. "Ne demek suçu yok lan? Suçu yok, ne demek?!" Hızlı adımlarla Gökçe'nin yanına gelip kızın saçından kavradı. "Suçsuz mu yani bu?!"

Aris, o anda boğazı yırtılırcasına bağırdı. "Çek elini! Elini çek-... Senin o elini sikerim! Elini çek!"

"N'aparsın? N'aparsın?" Adam bu kez elindeki silahı Gökçe'nin şakağına dayadı. "Tekrar söyle-..."

"Dur! Dur! Dur! Dur!" Aris ellerini hızlıca yukarı kaldırdı. Alnından akan ter, yüzündeki kana karışıyor, sesi hiç olmadığı kadar savunmasız çıkıyordu. "Dur-... Dur! Özür dilerim-... Özür dilerim-... Dur! Lütfen-... Lütfen dur... Dur..."

"Ne oldu?" dedi Davut, alaycı bir tavırla. "Elimi, ayağımı sikiyordun hani, ne oldu? Kuzu gibi oldun ya bir anda..."

Başından çekilen namluyla birlikte Gökçe birden dizlerinin üstüne kapandı. Daha fazla ayakta duracak takati kalmamıştı.

Aris, korku içinde "Gökçe!" diye bağırdı. "Gökçe-... İyi misin? İyi misin-... Gökçe!?"

Gökçe, Aris'e bakarak yavaşça başını sallarken, yanındaki iki adam da onunla birlikte yere eğilmişti. Davut, sert bir sesle "Silahlarınızı çekin!" dedi, kardeşlerine. *Gökçe iki büküm yerdeyken bıçaklarını kullanmaları zor olacaktı.*

Davut'un emriyle ikisi birden belindeki silahı çıkarıp Gökçe'nin üzerine doğrulttu. Hal ve tavırları oldukça isteksiz dursa da, abilerinin sözünü çiğneyip Gökçe'yi bırakacak kadar bağımsız ve iradeli görünmüyorlardı. *Öyleyse Aris ne yapmalıydı? Nasıl çıkacaktı bu işin içinden?* Ekibi her koşula karşı tam teçhizatlı olarak hazırda ama bölgenin coğrafyası sağlıklı bir operasyon için olanak sağlamıyordu. Keskin nişancıların aşağıdan çatı katını hedef alması mümkün değildi. Ağaçların çoğu bodur yapıda olduğu için etrafta konumlanabilecekleri yüksek bir alan da yoktu. Binaya doğrudan yapılacak bir müdahale ise en riskli olandı. Davut, askerlerin varlığını fark ettiği anda gözünü kırpmadan öldürürdü Gökçe'yi. Sonra bir an *Davut'u rehin alabilir miyim,* diye düşündü. *Pantolonundan çakısını çıkarıp adamın boğazına dayasa ve diğer kardeşlerinden Gökçe'yi bırakmalarını istese?* Fakat Davut gözünü karartmış bir adamdı. Kardeşlerinin geri çekilmesine fırsat vermez, hatta belki de daha fenasını yapardı. *"Öldürün"* derdi. *"Çekin tetiği, sıkın!"* Gerçi lafına bakılırsa şimdi de öldüreceğini söylüyordu. O halde hala neyi bekliyordu? *İkna edilmeyi mi yoksa öfkesini daha fazla kusmayı mı?*

Aris, kafasında muhtemel çıkış yollarını hesaplarken Davut'un kapkara bir kinle parlayan gözleri yeniden Gökçe'ye döndü. "Şimdi bu kahpenin canı çok kıymetli, öyle mi?" dedi, histerik bir tavırla. "Son tahlilde öyle, dimi? Canı pek kıymetli Gökçe Adalı... Doğru mu? Okumuş, etmiş, üstüne bir de Başkan'ın kızı... Üst sınıftan, ha? O ne hata yapsa görmezden geliriz, en fazla göstermelik birkaç gün nezarette ağırlanır sonra ortada ne varsa hooop, hasıraltı edilir... Doğru mu? Bence doğru... Başına bir iş mi geldi? KOT tüm gücüyle sahada. Başına silah mı dayandı? Hooop, Yüzbaşı anında orada... Neden? Çünkü canı kıymetli." Omuzlarını silkerek yüzünü kırıştırdı. "Benim abimin değildi ama... Canı hiç kıymetli değildi. Sana

nedenini söyleyeyim mi?" Hızlı adımlarla Aris'in yanına gelerek öfkeyle bağırdı. "Çünkü o direnişçi geçinen göt yalayıcılardan değildi! O onurlu, namuslu bir adamdı! O davasına ihanet etmedi!"

"Gökçe de etmedi!" diyerek diklendi Aris. "Onlar aynı taraftaydı-..." Cümlesini bitiremeden Davut'un yumruğunu karnında hissetti.

"Benim abimle bu kahpenin adını aynı cümlede geçiremezsin!" Davut, hızını alamadan Aris'in üzerine yumruklarını savurmayı sürdürdü. "Sen beni gerizekalı mı sanıyorsun, ha?! Başkan'ın kızıymış, bilmem neymiş, İsmet'le arasını bozmak istememişmiş-... Sen ne anlatıyorsun kaç saattir? Hepsi aynı kapıya çıkıyor bunların! Babasının gücünü arkasına alıp şımaran, yalaka, yordakçı bir orospuyu kayırmışsın! Gelip bunu mu savunuyorsun bana?!" Aris'i yakasından tutup sertçe yere fırlattı. "Arsız Yunan piçi! Cevap ver! Abimin de yaşaması için böyle nüfuzuna güvenip kahpelik mi yapması gerekiyordu?! Gariban olduğu için mi öldü benim abim?!"

Aris, yerden kalkarken "Hayır!" diye bağırdı. "Sana anlattım-..." Bir tekme daha yiyince dizlerinin üzerine çöktü. "Davut!" Boğazını yırtan sesi hem öfkeli hem de yalvarır gibi çıkmıştı. "Gökçe'yi bırak!"

"Lan!" Davut bu cümleyi duymaktan sıkılmıştı. Aris'in üzerine rastgele tekmeler savururken "Bırakmayacağım lan!" dedi. "Bırakmayacağım! İşbirlikçi orospuyu gözünün önünde öldüreceğim senin!"

"İşbirlikçi falan değil o!" Aris, yediği her darbeden sonra yeniden doğruluyor, kurduğu her cümleden sonra ise yeniden geri savruluyordu. "O bu adayı-... Herkesten, hepinizden daha çok seviyor. O-... O sizi satmaz! O-... Benimle işbirliği yapmaz! O benimle cenazede bile aynı safta durmaz!"

Gökçe, duyduğu son cümleyle birlikte içlerinden yaşlar boşalan gözlerini sıkıca kapattı. Bu cümleyi o söylemişti Aris'e. Şimdiyse bir cenazeye katılmaktan çok cenazenin kendisi olacak gibi görünüyorlardı. *İkisi birden, bu çatıda ölecek gibi.* Şişmiş göz kapaklarını yeniden araladığında, gövdesine art arda darbeler inen Aris'le bir kez daha göz göze geldi. *Şimdi.* Tam da şu an keşke konuşabilseydi. *İçini alev topu gibi yakan acıyı keşke ona anlatabilseydi...*

Oysa Aris'in kelimelerle arası her zaman daha iyi olmuştu. Ama bu hasta ruhlu adam, laftan asla anlamıyordu. "Önce seni öldüreceğim!" diye bağırdı. Silahını uzatan elinde hiçbir titremeye yoktu. "Sonra da bu yılan karıyı! İhanetinin bedelini ödeyecek!"

Gövdesine yediği tekmelerle kaburgaları batmaya başlayan Aris, tüm gücüyle "Gökçe size ihanet etmedi!" diye gürledi o anda. "İhanet etmedi o size!"

Davut, Aris'e bir tekme daha attı. "Yalan söyleme orospu çocuğu!"

"Söylemiyorum!"

"Söylüyorsun lan! Ağzından çıkan her laf yalan!"

Aris, öfkeyle "Yalan değil!" diye bağırdı. "Gökçe sizi satmadı!"

Davut, kırdığı diziyle Aris'in karnına en sert darbesini vurdu. "Kes sesini! İtinin peşinden buraya kadar gelmişsin! Hala satmadı diyorsun! Hala ihanet etmedi diyorsun!"

Aris, kesik bir sesle "Etmedi çünkü!" dedi.

"Etmedi ha?!"

"Etmedi!"

"Etmedi?!" diyerek ileri doğru bir adım attı Davut. "Öyleyse Gökçe bir direnişçi? Bir isyancı?"

Aris bağırdı. "Oyle!"

Davut, iyice sıkıldığı yumruğunu Aris'in yüzüne bir kez daha indirirken "Siktir lan oradan!" dedi. "Sen buraya kadar bir isyancının peşinden mi geldin?! Onu kurtarmak için mi bu hale düştün?! Bunu neden-..."

Davut, ağzından çıkan son cümleyi henüz tamamlamamışken, dizlerinin üzerine çökmüş olan Aris, iki elini birden öfkeyle zemine vurarak "Giatí tin agapó!" diye bağırdı, nefes nefese. "Seviyorum çünkü onu!"

Bir çatı katında art arda yankılanan iki cümle. *Biri Yunanca, biri Türkçe.* Fakat ikisinin çıktığı kapı aynı. *Bir kapı.* Açıldığı yer belli. Gökçe'nin ilk kez gördüğü, Aris'in eşliğinden hiç ayrılmadığı. *Bir adım sonrasının ne olacağı ise, kelimelerle arası her zaman iyi olan bir adamın ağzından çıkacaklara bağlı...*

Davut, duyduklarının şokuyla "Ne?" diyerek birkaç adım geri çekildi. "Ne diyorsun lan sen?!"

Aris, ağzından süzülen kanı bileğiyle silerek yutkundu. Gözleri, düşüp kaldığı yerden yüzüne hayretle bakan Gökçe'nin yaşlı gözleriyle buluşmuştu. Bakışlarını buğulu maviliklerden hiç ayırmadan "Ben seviyorum onu..." diye yineledi. "Aşığım ona..." Sanki başlarındaki cellatları unutmuş gibi dupduru bir parıltı yerleşmişti gözlerine. "O yuzden yapamadım-... Herkese yaptığımı ona yapamadım. Tutuklayamadım onu..."

Davut'un bocalaması kısa sürdü. "Lan-... Ne sevmesi-... Ne sevgisi? Her yalanı sıkıladın, sırada bu mu var şimdi?"

"Sıranın en başında o var çünkü..." Aris, yerden yavaşça doğrularak bakışlarını Davut'a çevirdi. "Ben-... Ben bu akşam hastanede Gökçe'yi göremeyince önce endişelendim. Sonra kameralardan ona-... Ona bıçak dayadığımı görünce-... Sanki o bıçak benim kalbime dayanmış gibi hissettim. Saatlerce aradım onu. Bulamadım. Aklımı yitirecek gibi oldum." Eliyle, düğmelerini çözdüğü yakasını gösterdi. "Buradan kaç düğme çözdüğümü hatırlamıyorum ama onu karşımda görmeden, nefes alamadığımı çok iyi biliyorum-..." Başını yavaşça salladı. "O halde sen söyle şimdi. Bunun adının ne olduğunu sen söyle."

Davut, silahıyla önce Gökçe'yi sonra Aris'i işaret etti. "O zaman siz-..."

"Ben!" Aris, Davut'un sözünü panikle böldü. "Sadece ben. Bu söylediklerim yalnızca benimle ilgili. Gökçe-... O-... O bana karşı oyle hissetmiyor. Ben onun gözünde işgalci bir askerden fazlası değilim. O beni değil-... Kerim'i seviyor. Onunla birlikte."

Çatıdaki restleşme sürerken, bir süredir kulaklarındaki çiplerle yukarıdaki konuşmayı dinleyen Gökalp ve Kerim arasında sert rüzgarlar esiyordu. Gökalp, Yüzbaşı'nın dakikalardır yediği dayağa rağmen hala pes etmeden Gökçe için çırpınmasını ve üstüne saniyeler önce ağzından çıkan aşk itiraflarını henüz idrak edemememişken son işittiği ile ise büsbütün sarsıldı.

Çatık kaşlarıyla Kerim'e baktığında, "Abi yok öyle bir şey!" dedi Kerim, panikle. "Rol kesiyor işte kaç saattir adamı ikna etmek için... Bir şeyi var-... Bi'... Bi bildiği var demek ki... Yoksa ne alaka..."

"Doğru..." Gökalp sinirle başını salladı. "Gökçe sana bakmaz zaten."

Kerim, tam bir şey söyleyecekti Mateo, "Kesin sesinizi!" diyerek çıkıştı ikisini de. "Anlamıyorum konusulanları!"

Aris, artık son kozlarını oynuyordu. Davut'u değil belki ama kafası karışık diğer iki kardeşi kendi safına çekebilirse, Gökçe'yi buradan çıkarmanın bir yolu olabilirdi. Bakışlarını, iki adam arasında gezdirerek "Sizin anlayacağınız..." dedi. "Şu an üzerine silah doğrulttuğunuz o kadın, şu dünyada benimle işbirliği yapacak son kişi bile değil. Ben bu adaya ayak bastığım günden beri benim karşımda durdu o. Benimle kavga etti, benimle savaştı. Beni-... Öldürmeye bile çalıştı. Eğer şimdi ağzı bağlı olmasaydı söylediklerimin hepsini doğrulardı. Çünkü o böyle biri. Cesur, savaşçı bir kadın o." Sonra iki eliyle kendisini işaret etti. "Bense her şeyi eline yüzüne

bulaştırmış, çuvallamış bir adamım... Onu korumak isterken her defasında daha da batırdım... O planı Gökçe üzerinden kurgularken tek istediğim, onun artık bu işlere bulaşmamasıydı. Direnişçiler artık güvenmesin istedim ona-... Yanlış istihbarat getiren birine bir daha itibar etmezler diye düşündüm. Oyle olursa... Oyle olursa Gökçe beladan uzak olacaktı! Ama... Olmadı işte. Her şey daha da beter geldi." Bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Başına ne geldiyse bu yuzden geldi. Benim yuzümden geldi. O yüzden... Bırakın, ben kalayım ama o gitsin... Gökçe gitsin."

Davut pek oralı olmadan, "Vay..." dedi. "Burada onun için öleceksin yani, öyle mi? Gözlerim yaşardı be Yüzbaşı... Ama bana hiç cazip bir teklif gibi gelmedi bu. Kesmedi beni..."

Aris, aldığı lakayt cevapla alnında boncuk boncuk biriken teri eliyle silip sesli bir nefes verdi ve bakışlarını Gökçe'nin üzerine silah doğrultan diğer iki adama çevirdi. İkisinin gözlerinde de tereddütler vardı. "Siz ikiniz!" dedi, kelimelerini bastırarak. "Bence ikiniz de bunun yanlış olduğunu biliyorsunuz! Abinizin baskısı var üzerinizde. O, beyninizi yıkamış sizin... Ama ben bunu yapmak istemediğinizi görüyorum! Yalvarırım-... Çekin silahları onun üstünden... Size söz veriyorum, eğer şimdi Gökçe'nin gitmesine izin verirseniz hiçbirinizin kılına zarar gelmeyecek!"

İki adamın yaşadığı ikilem bakışlarına sirayet etmişti. Davut'sa onlara aldırmadan "Bak sen..." dedi. "Benden ümidini kesince sıra kardeşlerimi doldurmaya geldi, öyle mi?" Hızlı hızlı başını sallayarak cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal daha çekti. Sigarayı ateşleyip ciğerlerini dumanla doldururken "Ama sana kötü bir haberim var, Yüzbaşı..." diyerek sırtıttı. "Onlar benim sözümünden çıkmaz. Ben ne yapılması gerekiyorsa söylerim, onlar da harfiyen yaparlar."

Aris öfkeyle yumruklarını sıktı. "Sana ne yapılması gerektiğini söyledim zaten! Hala basmıyor mu kafan?!"

Davut, ciğerlerine çektiği dumanı dışarı üflerken "Ne yapılması gerektiğine benim sikimin keyfi karar verir ancak" dedi. "Sen değil... Öyle romantik laflarla da kafalayamazsın beni. *Gökçe'yi seviyormuş da bilmem ne...* Ya... İşte, insan sevdiği yerden sınanca böyle oluyor, dimi? Ki daha sen sınanmadın bile..." Attığı birkaç adımla Gökçe'nin yanına gidip elindeki silahla kızın saçlarını havalandırdı. "Dur bakalım."

Aris, hiddetli bir tonla "Çek elini!" dedi. Pazarlık aşamasından sonuç alamayacağını anlamış, ikinci evreye geçmişti. *Tehdit*. "Eğer ona bir zarar verirsen... Eğer bu çatıya, onun bir damla kanı düşerse... Buradan hiçbirinizi

canlı çıkarmam! Ne seni ne kardeşlerini ne de aşağıdaki köpeklerini... Duydun mu beni?! Cesetlerinizin mezarı bile olmaz. Hepinizi buraya, bu ormana parça parça gömerim! Beni öldürseniz askerlerim bırakmaz peşinizi. Her biriniz tek tek, o çok sevdiğiniz Hasan abinizin yanına gidersiniz!"

Gökçe'nin üzerine silah doğrultmuş iki adam paniğe kapılırken Davut tüm hıncıyla "Ulan!" diye bağırarak Aris'in üzerine yürüdü. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?! Geberteceğim lan seni! Umrumda mı lan benim ölmek?! Umrumda mı ölmek benim?!" Ağzından çıkan her kelimeden sonra Aris'in gövdesine sert bir tekme geçiriyor, gözü dönmüş bir halde bağırarak bağırıyordu. "Orospu çocuğu! Aşağılık piç! Yunan piçi!" Ardından hızını alamayınca iri ellerini sıkarak tüm gücüyle Aris'in başına sert bir yumruk geçirdi.

Aris, o anda önce sendeledi sonra ileri doğru birkaç adım atarak dizlerinin üzerine çöktü ve sarsılan gövdesi, Gökçe'nin tam önüne boylu boyunca devrildi.

Çatının terasında olup bitenleri anbean takip eden Başçavuş Mateo, kulaklığını çıkarıp yere fırlatarak "Yeter!" dedi. *Aris'ten talimat bekleyecek sabrı kalmamıştı.* Bakışlarını Gökalp ve Kerim'e çevirdi. "Oldürecekler Yüzbaşı'yı! Ben işaret falan bekleyemem! Giriyoruz binaya!"

Gökalp, "Bana bak!" diyerek dişlerini sıktı. "Ben sana komutanının talimatını birebir ilettim! *İşaret vermeden girmeyecekler,* dedi. Kimse benim kardeşimi tehlikeye atamaz!"

"Senin kardeşin zaten tehlikede! Böyle giderse ikisi de olacak orada! Boyle olsun istiyorsun?"

İkisi söz dalaşına girmişken Kerim, eliyle ikranı işaret ederek "Bakın!" dedi. "Yüzbaşı doğruldu!"

Mateo yeniden kulaklığını taktı. "Sadece başını kaldırmış!"

"Bilinci yerinde midir?" diyerek Gökalp de ekrana eğildi.

Kerim, "Öyle görü-..." dedi ama sözünü tamamlamadı.

Üçü de hayret dolu gözlerle tablet ekranına bakakalmıştı.

Aris, yüzükoyun düştüğü zeminde gövdesine art arda tekmeler yerken sadece Gökçe'yi görüyordu. Yüzüne yaşlar içinde bakan solgun, mavi gözler... Eğer şimdi burada ölüp giderse, gördüğü son manzara bu olabilirdi. *Ya da belki biraz daha fazlası...*

Bir süredir dizlerinin üzerinde duran Gökçe, o anda kendisini yavaşça yere bıraktı. Bileklerinden avuçlarına dek ellerini saran kalın ipe aldırış etmeden terasın zemininde süründü ve kollarını ileri doğru uzatarak Aris'in elini tuttu. Başını, "Yapma..." der gibi iki yana sallıyordu.

♪ Girl In Red - We fell in love in october ♪

<https://youtu.be/iggmIF7DNoM>

İkisinin ellerinin birleştiğini gören Davut, "Ulan!" diye bağırdı. "Kıyamadın mı işgalci piçe?!" Öfkesinin hedefinde Gökçe vardı. "Bir de hain değilmiş! Yunanın siki için mi sattın vatanını! Orospu!" Yanlarına gelerek ayağını kaldırdı ve ayakkabısının sivri ucuyla Gökçe'nin karnını hedef aldı. Ama hızlıca yerden doğrulan Aris, ani bir hamleyle Gökçe'nin üstüne kapanınca adamın tekmesi Aris'in sırtına isabet etti.

Hem o tekme hem de ondan sonrakiler...

Aris, bir eliyle Gökçe'nin başına siper olmuş, diğer elini ise zemine yaslamıştı. Gövdesinin değil, sanki kanatlarının arasına almıştı Gökçe'yi. Etine inen darbelere aldırmadan, yüzüne yaşlar içinde bakan kıza gülümsüyordu. Sanki şimdi bir anlığına bambaşka bir yerdeydiler. *Bu çatı katı, ürkütücü orman, silahlı onca adam, bir bataklık gibi saplandıkları bu bela...* Hepsi bir anlığına aralarından çekilmiş, hakikatin kilitli kapıları ardına dek açılmıştı. Ela harelerden ateşlenen kıvılcım, Ege'nin maviliklerini tavında dövülen demir gibi eritirken Gökçe, bir çift gözün içinde yaşama ve anlama dair ne varsa hepsini görmüş gibi hissetti.

Simsiyah bir gecenin içinden yükselen dolunayın sarımsı ışığı, ekimin serin rüzgarına karışırken ikisi arasında bambaşka bir lisan doğmuştu sanki. Çok eskilerden gelen tanıdık bir his. *Bir bağ.* Aris, sırtına inen tekmelere aldırmadan Gökçe'ye tüm şefkatiyle kendini siper ederken iliklerine dek duyumsadı o bağ. *Ve o bağla içini saran duyguları.* Şimdi her birini dupduru bir göle bakar gibi Gökçe'nin gözlerinin içinde görüyordu.

Aralarındaki bu gerçeküstü an birkaç dakika kadar sürdü. Sonra Davut'un, Aris'in sırtına attığı tekmelerden çıkan sesleri, dışarıdan gelen anons sesleri almaya başladı. *Mateo, komutanının emrine daha fazla itaat edememişti.*

"İçerdekiler! Teslim olun!"

"Tum ormanı kusattık!"

"Buradan çıkışınız yok!"

Megafondan gelen sesleri duyan Aris, "Gamísou!" diyerek yumruğunu yere vururken Davut, "Ben sana ne dedim Yüzbaşı!" diye bağırdı.

"Askerlerin buradan uzak duracak, demedim mi?!"

"Yeter!" Ses, Gökçe'ye silah doğrultan kardeşlerden birine aitti. Adam, yüzüne yerleşen korkuyla "Yeter artık abi!" dedi. "Öldürecekler bizi! Yeter artık!"

Diğeri de silahını indirdi. "Ben yokum abi! Hasan abim gibi ölelim mi biz de?! Ben ölmek istemiyorum abi!"

"Ne diyorsunuz lan siz?!"

Davut, kardeşlerine sitem ederken Aris ise bir anlık boşluktan yararlanarak pantolonun dizindeki bölmeyi yoklamaya başladı.

Fakat Davut görmüştü. "Lan!" diyerek ikisinin yanına gitti ve Gökçe'yi saçından çektiği gibi yerden kaldırdı. "Ne yapıyorsun lan sen?! Ne var elinde senin?!"

Aris, panikle ayağa kalkarak ellerini gösterdi. "Hiçbir şey yok! Bak-... Hiçbir şey yok! Bırak Gökçe'yi-... Bırak hadi!" O arada terastaki iki adam da silahlarını indirmiş, yavaş yavaş geri çekilmeye başlamışlardı. Aris, başıyla onları işaret ederek "Bak..." dedi. "Kardeşlerin de yanında değil artık. Buradan hiçbir çıkışın yo-..." Davut, sürüklediği Gökçe'yi birden terasın kenarındaki yükseltiye çıkarınca Aris sözünü tamamlayamadı. "Ne yapıyorsun sen-... Ne yapıyorsun?! Yapma-... Davut! Davut-... Davut!"

"Hadi!" diye bağırdı Davut. "Hadi şimdi vursunlar beni! Hadi ver emrini! Ver..." Gökçe'yi kenara doğru biraz daha itti. "Ben vurulduğum anda kız aşağı düşer!" Elindeki silahı ise bir Aris'e bir Gökçe'nin başına doğrultuyordu. "Üçümüzü de yakarım burada! Onlar tetiği çekerse, önce seni vururum sonra da..."

Gökçe'yi kenara doğru bir kere daha itmişti ki Aris, acıyla "Yapma!" diye bağırdı. "Tamam! Tamam kimse girmeyecek binaya! Kimse ateş etmeyecek sana!" Derin bir nefes alıp var gücüyle bağırdı. "Anonsları kesin! Uzaklaşın buradan!" Fakat bunu yaparken sol kolunu sırtına yaslamış ve bacaya yerleştirdiği kamera çipine doğru yumruğunu iki kez sıkıp gevşetmişti. Bu, *NCW* demekti. *Clean without notice; hedefe fark ettirmeden yapılan operasyon*. Mateo'nun dakikalardır beklediği işaret buydu. Ama Aris terastaki diğer iki adamdan kurtulmadan bunu göze alamamıştı. Şimdiyse düşmanı teke düşmüş olmasına rağmen hala Aris'ten avantajlıydı. Davut'un bir elinde silah vardı, diğeriyle Gökçe'nin kolunu tutmuştu. *Tetiği çekse Gökçe ölürdü, kolunu bıraksa Gökçe ölürdü*. Aris, bunları düşündükçe soğuk soğuk terliyordu. En son abisini kaybettiği gün böyle hissetmişti.

Ama buna bir kez daha tahammülü yoktu. *Annesi gibi, abisi gibi Gökçe'yi de gözünün önünde yitiremezdi.*

O sırada Aris'in talimatıyla anonslar susmuş, ekipler binanın dış tarafında bekleyen adamları NCW tekniğiyle etkisiz hale getirmek için hazırlıklarına başlamıştı. Aris ise operasyonun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Davut'un kuşgulanması an meselesiydi. Adımlarını yavaş yavaş ikisinin yanına doğru atarak "Bak, anonslar sustu!" diye bağırdı. "Kimse gelmiyor içeri! Hadi... İnin oradan ve ikimiz konuşalım."

Davut, "Kaldır ellerini yukarı!" dedi. "Yaklaşma buraya!"

Aris, yeniden ellerini kaldırdı ve milimetrik adımlarla ikisinin yanına yürümeyi sürdürdü. "Yaklaşmıyorum!"

"Kör müyüm lan ben?!" dedi Davut. "Yaklaşma, dedim! Atarım aşağı kızı!" Gökçe'yi kenara doğru biraz daha iterken birkaç adım da kendisi attı. Şimdi ikisi de terasın kıyı duvarındaydılar. "Ya da birlikte atlarız belki!" diye bağırdı. "İkimiz de geberir gideriz!"

Aris, kuruyan dudaklarını nemlendirerek yutkundu. Yanlarına doğru birkaç adım daha atarken kalbi etini deler gibi vuruyor, havada tuttuğu elleri kontrolsüzce titriyordu. Derin bir nefes vererek, "Aslına bakarsan..." dedi. "Muhtemelen ikinize de hiçbir şey olmaz."

Davut'un kaşları çatıldı. "Ne demek olmaz lan?! Sen hiç aşağı baktın mı?!"

Aris, "Ya sen hiç aşağı baktın mı?" diyerek yanlarına bir adım daha attı. "Biraz evvel askerlerim branda çektiler oraya... Atlasınız da hiçbir şey olmaz."

Davut'un gözleri şüpheyile kısıldı. Aşağısını kontrol etmek için bir anlığına başını arkaya çevirdiğinde ise boynunda müthiş bir acı hissetti. Aris, önce ileri doğru bir adım daha atmış sonra bir süredir elinin arkasında sakladığı çakıyı, üç-dört metre mesafeden Davut'un boynuna fırlatmıştı. Şah damarı kesilen Davut, boğazına saplanan çakıyla birlikte sendelemeye başlarken Aris'se hızla Gökçe'nin yanına doğru koştu. Bu sırada sağ elindeki silah yere düşen Davut, sol eliyle kavradığı Gökçe'nin kolunu ise iter gibi bırakmıştı.

Zamanın donduğu ya da aksine soluksuz aktığı bir andı. Aris'in Gökçe'yle arasındaki mesafeyi kapatması, tek bir saniyenin içinde sonsuz saatler sürmüştü. Sendeleleyen Davut, iki eliyle boğazını kavrayıp üç katlı binanın çatı katından zemine doğru düşmeye başlarken, sarsıntıyla ayağı kayan Gökçe ise yalpalayarak geriye çıktı. Dengesini kaybedince sırtı

boşluğa doğru salınıyordu ki Aris, aralarındaki son adımı da hızlı bir manevrayla kapattı ve Gökçe'nin elinden kavradığı gibi kızı tüm gücüyle gövdesine bastırdı.

Olan biteni tablet ekranından izleyen Gökalp ve Kerim, Aris'in Gökçe'yi kurtardığını görünce hızlıca yerlerinden fırladılar. Bu esnada KOT askerleri de binanın etrafındaki adamları derdest ederek etkisiz hale getirmişti.

Başçavuş Mateo, telsizden "Operasyon tamam!" anonsunu alınca, o da Gökalp ve Kerim'in arkasından hızlanarak binaya doğru koşturmaya başladı.

"Gökçe!" Aris, Gökçe'yle birlikte olduğu yere çöktü. Kızın önce ağzındaki bantı çıkardı sonra ellerini kavrayarak, bileklerinden avcuna dek bağlanmış ipi çözmeye başladı. Bir yandan da sürekli "Gökçe..." diyordu. "Geçti... Geçti... Geçti..."

Gökçe, sırtını çatının kenarındaki duvara yaslamış, Aris'in yüzüne boş gözlerle bakıyordu. Yanaklarını sarsan elleri hissettiğinde ise hıçkırarak ağlamaya başladı. Tüm bedeni baştan aşağı zangır zangır titriyor, zihni büsbütün uyuşmuş gibi hissediyordu.

Aris, Gökçe'nin yaşadığı şokun farkındaydı. Kızın yüzünü iki eliyle kavrayarak birkaç kez hafifçe sarstı. "Gökçe, bana bak... Gökçe, yüzüme bak canım. Geçti... Tamam mı? Bitti... Bitti her şey. İyisin... İyisin..." Derin bir nefes verip alnını kızın alnına yasladı. Kalbi adrenalinden patlayacak gibi çarpıyordu. Gökçe'nin hıçkırmaya devam ettiğini görünce "Gökçe..." dedi tekrar. "Nefes al benimle..." Gözlerini kapatarak hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Omorfiá mou... Nefes al... Böyle... İşte böyle... Geçti hepsi..."

Gökçe, bir süre Aris'le birlikte nefes aldı, nefes verdi. Nefes aldı, nefes verdi. Solukları birbirine karışırken yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyordu. "Çok korktum-..." diye mırıldandı sonra. Sesi, ağlamaktan kısılmıştı. İki eliyle Aris'in kollarından sıkıca kavrayarak "Çok korktum..." dedi tekrar. "Öleceğimizi düşündüm..."

"Düşünme artık böyle şeyler..." Aris'in başparmakları Gökçe'nin gözünden akan yaşları hızlıca sildi ve sesine yerleşen korkuyla sordu. "Bir şey yapmadılar dimi sana-... Dokunmadılar dimi-..."

Gökçe, başını iki yana salladı. Parmaklarını Aris'in bileklerine kenetlemiş, hayata tutunur gibi tutunmuştu onlara. Ağlamaktan kızaran

gözleriyle sadece ona bakıyordu şimdi. Sadece onu görüyordu. Saniyeler sonra Gökalp ve Kerim, nefes nefese kalmış halde yanlarına geldiğinde de ne ellerini ne de gözlerini Aris'ten ayırmış değildi.

"Gökçe'm!" diye bağırdı Gökalp. "Gökçe'm, iyi misin?" Fakat Gökçe, abisini fark etmedi bile. Aris'in kollarını tüm gücüyle kavramış, yüzünü adamın avuçları arasına bırakarak sakinleşmeye çalışıyordu. Gökalp, ikisinin halini görünce fazla üstelemedi. Kardeşi besbelli şokun etkisindeydi, Yüzbaşı ise bu gece çok daha fazlası olduğunu göstermişti. *Ya da ikisinin arasında çok daha fazlası olduğunu?* Neyse neydi. Gökçe iyiydi. Önemli olan tek şey buydu. Yine de halleri tuhaf hissettirmişti Gökalp'e. Başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve bir sigara yaktı. İçine çektiği ilk nefeste ise aklına babası geldi. Yüzbaşı onay vermediği için nerede olduklarını söyleyememişti ona. Şimdiyse Gökçe'yi kurtardıklarını haber vermesi gerekiyordu.

O sıra Gökçe'nin dış dünyaya kapattığı kapılardan Kerim de payını aldı. Gökalp, sigarasını ateşleyip arkasını dönerken "Gökçe!" diyerek kızın yanına koştu Kerim. Aris'le ikisini öyle görünce bir anlığına duraksasa da ısrarını sürdürdü. "Çok merak ettim seni..." dedi. "Çok korktuk sana bir şey olacak diye..." Fakat Gökçe, Kerim'i de duymadı. Elleri hala Aris'in bileklerindeydi. Kerim, önce Gökçe'ye uzanacak gibi oldu ama kızın gözlerinde, kendisine öylesine bir yer göremedi ki... Yutkunarak geri çekildi. "İyi olmana sevindim..." diye mırıldandı belli belirsiz. Ardından arkasını döndü ve hızlı adımlarla terastan ayrıldı.

Oysa Gökçe'nin tepkisizliği, kayıtsızlığından gelmiyordu. Sadece gerçeküstü bir anın içinde, ruhunun süzüldüğünü ve her defasında aynı yere konduğunu hissediyordu. O yerde gördüğü tek manzara ise Aris'ti. Sanki ellerini ondan ayırsa biraz evvel sendelediği boşluğa düşecekti, gözlerini ondan ayırsa o adamların yüzünü görecekti. Aris'in kollarına tutunmak, güvende olduğunu hissettiriyordu. Aris'in gözlerine bakmak, güvenle arasındaki en yakın mesafeydi. Çünkü belli ki şoktaydı Gökçe. Evet, şoktaydı. *Ama ona güvendiği için mi yoksa ona güvenmiş olmaktan hiç rahatsız olmadığı için mi, emin değildi.*

Gökçe o anlarda Aris'in yüzünü okşayan nefesiyle teskin olurken Aris de üzerindeki endişeden yeni yeni kurtuluyordu. Alnını Gökçe'nin alnından hafifçe geri çekip "Daha iyi misin?" diye fısıldadı. Gökçe, gözünden süzülen yaşlarla kafasını sallayınca Aris gülümseyerek "Gel buraya..." dedi

ve kızın saçlarına küçük bir öpücük kondurup başını yavaşça göğsüne bastırdı.

Gökçe, direnecek durumda değildi. Direnmeyi de istemiyordu. Gözlerini kapatıp başını Aris'in gövdesine yasladı. Şimdi kulağına gelen kalp atışları, ritmik bir meditasyon gibi sakinleştiriyordu Gökçe'yi. Saatlerdir yaşadığı korku yerini, güvende olmanın dinginliğine bırakıyordu. Neden sonra başını güçlükle Aris'in göğsünden kaldırdığında dupduru mavilikler, ela harelerin şefkatiyle buluştu. "Beni-..." dedi, kesik bir sesle. "Beni nasıl buldun?"

Aris gülümseyerek Gökçe'nin göz altlarındaki ıslaklığı sildi ve "Frezyalardan..." dedi. "Odana girdiğimde saksı yerdeydi..."

Gökçe, çocuksu bir edayla "Ben kırmadım!" diyerek başını iki yana salladı. "O adama direnirken ol-..."

"Biliyorum." Aris, Gökçe'nin dağınık saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirip gülümsedi. Sonra parmakları kızın sol kaşının üstündeki yaraya gitti. *Frezyanın yapraklarında gördüğü kanı hatırlamıştı.* "Bu da o zaman mı oldu?" diye sorunca Gökçe yavaşça başını salladı. Yüzüne yine hüznün yerleşmişti fakat Aris, hazır konuşmaya başlamışlarken Gökçe'nin aklı dağılsın istiyordu. O yüzden konuyu değiştirip kızı rahatlatmaya çalıştı. Muzipçe gülümseyerek, "Ayrıca..." dedi. "Saksıyı senin kırdığını da hiç düşünmedim. Ben göndermiş olsam bile zarar vermezsin onlara... Çünkü-..."

Gökçe, Aris'in ne söyleyeceğini anlamış gibi sözünü tamamladı. "*I lefki frézia éinai elpída.*"

Aris, şaşkın bir tebessümle "Hatırlıyorsun..." dedi. Gökçe'nin başıyla onu onayladığını görünce kızın saçlarını okşayarak "Bugün seni ararken sadece ona tutundum..." deyip yutkundü. "Beyaz frezyanın *umut etmek* olduğuna... *Elpídaya...* Umuda."

"Elfida..." Gökçe acı bir tebessümle Aris'e baktı. "Sizin dilinizde *umut* demek doğru... Ama Türkçe'deki karşılığı pek umutlu bir şey değil..."

Aris'in kaşları çatıldı. "Sizde ne demek?"

"Gözden çıkarmak demek..." diyerek gözlerini devirdi Gökçe. "Feda etmek demek-..."

Umut etmek ve feda etmek. Anlamları iki ayrı dilde zıtlaşan tek bir kelimenin ederi, Gökçe'nin ağzından çıktığında Aris'in yüzündeki tebessüm, keskin bir sesle bölündü. Gökçe, ilkin ne olduğunu anlayamamıştı. Saniyeler sonra başını yukarı kaldırdığında ise Aris'in arkasında bir karartı olduğunu gördü. Bir çocuktü bu. Elinde, biraz evvel Aris'in kanına

bulanmış büyük bir bıçak tutan, on beş-on altı yaşlarında bir çocuk. Dakikalardır yaşanan her şeyi, çatı katındaki küçük bir pencereden izlemiş olan Hasan'ın en küçük kardeşi... Abisinin gırtlığını kesen adamdan intikamını, elindeki bıçağı onun gövdesine saplayarak almış bir çocuk. *Bir kız çocuğu.*

"Yüz-... Yüzbaşı-..." dedi o anda Gökçe. "Yüzbaşı!" Dehşet içinde açılan gözleriyle, Aris'in karnının sol tarafından üniformasına doğru yayılmaya başlayan kana bakıyordu. Gökçe baktıkça, kanın kapladığı alan büyüyor, kesikten süzülen damlalar zemine düşüyordu.

Aris, yüzü bembeyaz kesilirken başını arkaya çevirip bıçağın sahibine baktığında bir kız çocuğunun korku dolu gözlerle geri geri çıktığını gördü. Beşinci çocuğu unuttuğunu o an fark etti. *Geç fark etti.* Yeniden önüne döndüğünde bedenini dik tutacak takati kalmamıştı. Baş, Gökçe'nin göğsüne düşerken kulaklarına takılan son ses ise çatı katından gökyüzüne doğru yankılanan kendi ismi oldu.

Gökçe'nin acıyla haykırdığı ismi:

"Aris!"

«——Από την Ίμβρος——»

Ve "Elfida" deyince olmazsa olmaz:

♪ Ayten Rasul - Elfida ♪

<https://youtu.be/5j2ieu833w0>

Selamlar! Hüzünlerden bir küçük demet olduk yine (: Yorucu ama esaslı bir bölüm oldu kanaatindeyim. Buraya kadar gelenler için önce naçizane bir notum sonra da bölüme dair birkaç sorum var.

BÖLÜM SONU NOTU:

İmrozlu'yu yazmaya başladığımdan beri Gökçe'nin karakteri çokça kez eleştirildi. Dik başlılığı, ön yargılı tutumları, fevriliği, plansız hareketleri, amatör ruhu yüzünden çekildiği tuzaklar... Belki çoğu da haklı eleştirilerdi. Fakat aynı zamanda eksikti de. Çünkü ben onu yazmaya başladığımda ortaya pişmiş bir ürün koymadım. Gökçe hamdı; işlenmesi, yontulması ve en nihayetinde kendi kabında şekil alması gerekiyordu. Onun göstereceği karakter gelişimi bu yüzden hep heyecanlandırdı beni. Şimdi ise fırından güzel kokular yükseliyor... :) Kitabın başından beri altını çizdiğim "Kırılma noktası" Gökçe'nin

buzullarla örülü kalbinden gelecek o büyük çatırdama aslında. Zaman zaman bölümlerde küçük çatlamlar duyduk ama ilk kırığın sesi 16/2'yle başladı sonra 17'yle devam ettik ve 18'le buzulların büyük bir parçasını o çatı katından aşağı attık. Sırada son bir parça daha var. 19'da da bunun kırılmasına şahit olacağız ve 20. bölümden itibaren İmrozlu evreni bambaşka bir düzleme oturacak. Ki bana kalırsa asıl hikaye o zaman başlayacak (: O yüzden, sakın bir yere ayrılmayın!

BÖLÜM SORULARI:

1. Aris'in "Agapo"sunda ne hissettiniz? :) Sürpriz oldu mu yoksa bir yerde sahici bir "Çünkü" patlatacağını düşündünüz mü?

2. Aris, aşk itirafını sonradan "Durum öyle gerektirdi" diyerek kıvrır mı yoksa arkasında mı durur?

3. Aris ve Gökçe'yi o halde görerek yanlarından çekilen Kerim, Gökçe'yle olamayacaklarını mı düşünür yoksa daha da hırs mı yapar?

4. Aris'in Gökçe'yi kurtarmak için ortaya koyduğu çaba, çatıda yaptığı itiraflar, üst üste yediği yumruklar, tekmeler ve derken gövdesine saplanan bıçak... Tüm bunlara şahit olan Gökçe'nin hisleri ne olur?

**Veee... Hoşunuza gitmeyen ya da kafanızı kurcayan bir şey var mı?

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

19. Bölüm: "Düşmanımı geri ver"

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ
UNUTMAYALIM ★

Selamlar! En uzun İmrozlu bölümlerinden biri oldu sanırım. Gökçe'nin gelgitleri, bocalamaları ve evre evre çekildiği "Aris bataklığına" da bu uzunluk yakışırdı herhalde (: Son derece dramatik bir bölüm okuyacağız ve bu esnada hislerinizi paragraflarla yorumlarla doldurarak benimle paylaşırsanız çok sevinirim! Hepinize kocaman sarılıyorum.♡

İTHAF:

Günlerdir kahrımı çeken canım Ayşe, namı diğer runbeifong, bu bölümdeki emeğini asla ödeyemem kar tanesi (: Malum gün Ankara'ya serum yemeye geldiğimde bol bol kucaklaşacağız :D Seni çok ama çok seviyorum! İthaf lar sana doktor hanımcığım! ♡

«——Από την Ίμβρος——»

Gökçe'den...

"Her şey zıddı ile kaim" derler.

Siyah ve beyaz, iyi ve kötü, doğru ve yanlış, dost ve düşman... Her birinin zıddı, kendisine kaim olanla mümkün. Fakat bazen öyle anlar geliyor ki, zaman tüm kelimeleri donduruyor ve birbirine zıt olan ne varsa kaimiyle yer değiştiriveriyor.

Buna kendi gözlerimle tanık olmasam inanmazdım. Düne kadar yanlarında saf tuttuğum, aynı yere baktığım, aynı yönde olduğum, aynı doğruya inanıp aynı yanlışla karşı çıktığım, siyahlarına siyah, beyazlarına beyaz dediğim adamlar; dost bildiğim adamlar, elimi kolumu bağlayıp başıma silah doğrulttular. Ölümün kıyısındaydım. Öleceğimi sandım. Her şeyin bittiğini, yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Sonra birden o geldi.

Karşısında saf tuttuğum, farklı yere baktığım, farklı yönde olduğum, başka doğrulara inanıp başka yanlışlara karşı çıktığım, siyahına beyaz, beyazına siyah dediğim adam; düşman bildiğim adam, kendi canına bile paha biçmeden beni itildiğim ölümün kıyısından çekip aldı.

Ve o anda her şey tepetaklak oldu. Doğrularla yanlışlar, siyahlarla beyazlar ve iyilerle kötüler birbirine karıştı. Dostum düşmanım, düşmanım dostum olurken tüm ezberim bozuldu.

Oysa bunu hiç sanmazdım. Başıma ne geldiyse onun yüzünden geldi, diyordum. O sebep oldu. Türlü manipölasyonlarla Semadirek'e kadar çekip kirli bir oyunun ortasına attı beni. Sonra da karşıma geçip "Senin iyiliğin için yaptım" a getirdi. Direnişçiler bana bir daha güvenmesin diye, bir daha o gruplarla iş tutup onun karşısında duramayayım diye yapmış. Bu yüzden atmış beni ateşe. Son bir kez daha yanmadan yangından kurtulamayacağım içinmiş. Ama olmadı işte. O alevler dönüp dolaşıp yine buldu beni. Üstelik cehenneme giden yolun iyi niyet taşlarıyla döşeli olduğunu ispatlar gibi bu kez kıvılcımı ateşleyen de kendisiydi.

Çırası olduğu yangını söndürmek istemesi de bundan mıydı? Onu çatı katında görünce önce bunu sordum kendime. Yüzüme endişe ve suçluluk içinde bakıyordu çünkü. Sebep olduğu ne varsa sonucunu sırtlanır gibi bakıyordu. Ama sonra çok daha fazlasıyla bakmaya başladı. Çok daha fazlasını konuşmaya başladı. Çok daha fazlası olmaya başladı. Öyle bir anın içindeydik ki, tarifini kelimelere sığdıramıyorum. Sırtına art arda tekmeler inerken gövdesini üzerime germiş, gülümsüyordu. Hayatımda hiç kimsenin gözlerinin içine bu kadar uzun bakmadım ben. Çünkü kimsenin gözlerine bu kadar uzun bakmamak gerekir. Kimsenin gözlerinde bu kadar çok şey görmemek gerekir. Ama ben gördüm. Gözleri netleştikçe zaman bulanıklaştı, mekan bulanıklaştı, dünyanın tüm gerçekleri bulanıklaştı. İyiler kötüler, doğrular yanlışlar, siyahlar ve beyazlar yer değiştirdi. Çok fazla şey gördüm orada. Her biri zıddı ila kaimdi.

Çok fazla şey gördüm ama düşmanımı göremedim. Düşmanımın gözlerinde düşmanımı kaybettim.

◀ ◀ ◀ Τυβροϝ ▶ ▶ ▶

4 Ekim 2039 - Gökçeada

"Aris!"

Saatler gece yarısını geçmişti ki, keskin nişancı tüfeğiyle ormanın içinde mevzilenmiş olan antika radyolu adam, Gökçe'nin acı çığlığını duyarak

öfkeyle dişlerini sıktı. Ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Dakikalar sonra dürbününden baktığında Gökalp'in, Aris'i omuzlayarak evden çıkardığını gördü. Bu durumu Amiral Markos'a nasıl izah edeceğini bilmiyordu. Oysa sabah direniş grubundan Hasan isimli bir kişinin kendini astığını öğrenince, her şey gayet makul görünmüştü gözüne. Direnişçilerin baskın için Gökçe'yi suçladıkları ortadayken krizi fırsata çevirmek için bundan iyi bir zaman olamazdı. Zira swap raporundan haberdar olan Aris'in yeniden kendisinin peşine düşeceğini biliyordu. Ama Gökçe'nin başına gelebilecek bir tehlike, Yüzbaşı'nın odağını jet hızıyla değiştirdi. *Bu da biraz zaman kazanmaları anlamına gelecekti.*

Gerçi Amiral Markos kendisiyle pek de aynı fikirde değildi. Planını ona anlattığında, aptal bir Türk kızı yüzünden oğlunun önceliklerini değiştirmeyeceğini söylemiş, bu hamlenin hiçbir işe yaramayacağını iddia etmişti. Ya da belki, oğlunun isyancı bir Türk kıızıyla olan alakasını kabullenemediğinden öyle olmasını ummuştı.

Fakat günün sonunda haklı çıkan, antika radyolu adam olacaktı. Hasan'ın intiharını öğrenir öğrenmez planını kurguladı. Ailesinin Şahinkaya köyünde oturan tekinsiz tipler olduğunu biliyordu. *Bu da işi daha da kolay olacak demekti.* Kendisine yeni bir kılık seçip hemen köyün yolunu tuttu. Davut'un karşısına çıktığında "Abinin eski bir arkadaşım" dedi ve halihazırda Gökçe'ye karşı bilenmiş olan Davut'u doldurdukça doldurdu. Çünkü o, Markos'un aksine Aris'in Gökçe'ye olan zafının farkındaydı. Kızın burnu kanasa Yüzbaşı'nın her şeyi bırakıp koşacağını görüyordu.

Ki koşmuştu da. Fakat bu kadarı antika radyolu adam için bile sürpriz olmuştu. Aris'in silahını bırakıp büsbütün teslim olmasını, Gökçe'yi kurtarmaya çalışırken kendi canını dahi görmez gelmesini beklemiyordu.

Şimdiyse hesaba katmadığı ihtimallerin sonuçlarıyla yüzleşirken oldukça temkinliydi. Markos'a haber vermek için biraz daha beklemeye karar verdi.

"Aris!"

Gökçe, adını haykırırken Aris'in bilinci henüz açıldı. Ağırlaşan göz kapaklarının arasından kare kare görüntüler geçiyor, basınçla uğuldayan kulaklarına belli belirsiz kelimeler doluyordu.

Gökçe'nin yüzünü sarstığını, yarasına tampon yaptığını, etrafında panikle koşturduğunu sonra Gökalp'in gövdesini kaldırdığını ve uzaklardan gelen siren seslerini hatırlıyordu. Gözleri kapanmaya yakın, burnuna çam kokuları gelmeye başladı. Simsiyah gecenin ortasında yaşları ışıyan mavi

gözlerin, yüzüne acıyla baktığını gördü. Gökçe'nin titrek dudaklardan bir kez daha adını duyduğunda ise vücudundan boşalan soğuk terlerle birlikte bilinci tamamen kapandı.

O sırada yola yanaşan ambulans, Aris'i sedyeye yerleştiriyordu. Üstü başı kan içinde kalan Gökçe ise İmroz Halk Hastanesi'nden gelen Yunan sağlık ekiplerine Aris'in durumunu İngilizce olarak durumu anlatmaya başladı. "Sol arka T8-9 hizasından toraks-batın boşluğu arasına bıçakla derin arter yaralanması var! Tampon-... Ben tampon yaptım ama... Ama kanaması devam ediyor! Acil kan ihtiyacı olacak!" Tir tir titreyen elleriyle Aris'in üniformasından kan grubuna baktı. "Kan grubu 0 rh pozitif! İç kanama riski de olabilir! Yaygın künt yaralar aldı, baş ve karın bölgesinden çok sayıda tekmelendi! Bilinci-... Bilinci kapalı, tansiyonu düşüyor, nabızı filiform! Acil büyük damaryolu açılıp mayi desteği verilmesi lazım! Pnömotoraks riski de var! Duyuyor musunuz beni?!"

"Duyuyoruz. Tamamdır, bize bırakın!" Konuşan, ekibin başında görevlendirilen doktordu. "Sizi ambulandan dışarı alalım."

Gökçe, "Dışarı falan alamazsınız beni!" dedi öfkeyle. Kolunu tutan Gökalp'i itti. "Çekil! Abi... Bırak!"

Adam, "Siz de travma yaşadınız" diyerek itiraz etti. "İşimizi zorlaştırıy-..."

"Kimsenin işini zorlaştırmıyorum! Sen doktorsan ben de doktorum! Sizinle geleceğim dedim!" Gökçe sözlerinin ardından abisin kolunu bir kez daha itti ve ambulansın içine oturarak dolu dolu olmuş gözlerini Aris'e dikti. Görevli doktor da Gökçe'yle daha fazla uğraşmak istememişti.

Yanında Kerim'le birlikte ambulansın başında dikilen Gökalp, "Gökçe..." diye seslendi kardeşine. Ama hiçbir cevap alamadı. "Biz, araçlarla arkadan takipte olacağız. Tamam mı? Gökçe..."

Gökçe, abisini duymadı. Gözünden süzülen yaşları kan içindeki elleriyle silerken "Bana bak Yüzbaşı!" dedi, çatallı sesiyle. "Sakın ölme-... Duydun mu beni? Sakın öleyim deme... Birisi eğer seni öldürecekse, o kişi ben olurum!" Aris'in bileğine hafifçe dokundu. "Anladın dimi beni? Burada ben dururken kimse öldüremez seni, Yüzbaşı! Sakın ölme! Sakın..."

Süreyya Hanım ve İsmet Başkan, Gökalp'ten olan biteni öğrenir öğrenmez hastanenin acil girişine gelerek ambulansı beklemeye başlamışlardı.

Ağlamaktan gözünde yaş kalmayan Süreyya, koridorda volta atan kocasına dönerek, "Saatlerce içim kendi evladım için yandı" deyip yutkundü. "Gökçe'ne bir şey olacak diye ömrümden ömür gitti... Ama... Sonra Gökalp, Yüzbaşı'nın haberini verince..." Sesli bir nefes verdi. "O da bir ananın kuzusu işte İsmet... Ailesi duyunca perişan olacak. Gökçe'yi kurtarmaya çalışırken olmuş bir de..."

İsmet başını salladı. "Öyle... Öyle de."

"Öyle de, ne?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum..." İsmet bıyıklarını eliyle sıvazlayarak sırtını arkasındaki duvara yasladı. "Bir yanım diyor ki, zaten en başta Gökçe'yi o attı tehlikeye, hepsi zaten onun yüzünden oldu diyor... Sonra..." Mavi gözlerini karısına çevirdi. "Herkes vazifesini yapıyor Süreyya... Yerinde başkası olsaydı, böyle bir yetki başka bir askerde olsaydı... Çeker kurşuna dizerdi hepsini."

"Allah korusun!"

"Korudu demek ki... Korudu ki kızımıza bir şey olmadı."

Süreyya başını sallayarak "Ona da olmasın..." dedi. "Allah onu da anasına babasına bağışlasın."

O sırada Yusuf Müdür koştura koştura acil kapısından içeri girdi. "Neler olmuş böyle Başkanım yav!?"

"Sorma Yusuf, sorma..."

"Çok geçmiş olsun. Valla duyar duymaz atladım geldi. Gökçe kardeşim nasıl? Yüzbaşı'nın durumu n-..."

Yusuf'un sorusunu acil kapısında duyulan ambulans sesleri bölünce üçü de koşar adımlarla binanın önüne çıktılar. Saniyeler sonra ambulansın kapısı açıldığında, Gökçe hemen kendini dışarı attı. Bileklerine kadar kan lekeleriyle bezenmiş elleri, araçtan çıkarılan sedyeyi çekiştirirken titriyordu.

İsmet ve Süreyya hemen atıldılar:

"Gökçe!"

"Kızım!"

Gökçe, ikisini de fark etmeden yanlarından geçti. Bir yandan sağlık görevlileriyle birlikte sedyeyi itiyor, bir yandan da "Sakin ölme!" diyordu hala Aris'e. "Sakin öleyim deme!"

Ameliyathanenin kapısına geldiklerinde cerrahlar hazırlıklarını tamamlamıştı. Görevliler sedyeyi içeri sokarken eşikte kalakalan Gökçe, iki eliyle ağzını kapatıp kapının aralığından son bir kez baktı Aris'e. Dilinde ise hala aynı kelimeler vardı. *Sakin öleyim deme. Sakin ölme.*

"Kızım..."

Gökçe, omzunda babasının elini hissedince ağlamaktan kızaran gözleriyle İsmet'e döndü ve kollarını adamın boynuna sıkıca doladı.

"Baba-..."

"Evladım..." İsmet, Gökçe'nin alnına küçük küçük öpücükler kondurdu.

"Gökçe'm..." diyerek Süreyya da yanlarına geldi. O da hemen kızını sıkıca kucaklamıştı. "Anneciğim, çok korktuk! Mahvolduk..." Kızının gözünden akan yaşları parmaklarıyla silerken kaşının üstündeki yaraya gitti geldi. "Çok acıtmadılar dimi canını anneciğim?"

Gökçe, başını iki yana sallarken İsmet "Ağlama güzel kızım..." dedi. "Geçti artık-..."

Gökçe aniden geri çekildi. "Geçmedi!" İşaret parmağıyla ameliyathaneyi gösteriyordu. "O-... O oradan çıkmadan da geçmeyecek!"

"Çıkacak anneciğim. Çıkacak..."

İsmet de tam karısını onaylayacaktı ki Gökçe, "Yarası ciddi!" diye bağırdı. "Arterleri paramparça oldu! Bıçağın etinden çıkardığı ses hala kulağımda! Nabzı-... Ambulansta nabzı çok zayıftı! Gözümün önünde-..." Devamını getiremeden iki eliyle yüzünü sıvazladı. "O adamı beni kurtarmak için öldürdü! Yapmasaydı belki de-..."

Süreyya "Kızım..." diyerek araya girmişti ki, koridorun başından yanlarına doğru peşi sıra yürüyen Yusuf Müdür, Gökalp ve Kerim göründü. Gökalp, "Nasıl durumu?" diye sordu hemen. "Aldılar mı ameliyata?" Gökçe başını sallayınca hızlıca kardeşini kucakladı. "Tamam Gökçe'm... Ağlama. Geçti-..."

"Bana *geçti* demeyin!" diyerek öfkeyle geri çekildi Gökçe. *Geçti*. En son bu sözü Aris'in ağzından duymuştu. Onu ölümün kıyısından çekip aldıktan hemen sonra gövdesini göğsüne bastırıp sıkıca kucaklarken söylemişti. *Geçti* demişti, *geçti*. Oysa hiçbir şeyin geçtiği yoktu. Aksine her şey daha da kötü olmuştu. *En kötü olmuştu*. Bu kelimeyi, Aris'i sağ salim karşısında görene dek tek bir kişiden daha duymak istemiyordu. Üzerinde gezinen şaşkın bakışlara aldırmadan işaret parmağıyla ameliyathaneyi gösterdi. "O da böyle söylemişti!" dedi, yutkunarak. "Ama hiçbir şeyin geçtiği yok! Bugün-... Bugün aynı aileden iki kişi öldü! Biri, küçücük bir çocuğun gözü önünde boğazına saplanan bıçakla çatıdan aşağı düştü! O ölmeseydi ben ölecektim belki! Ben düşecektim oradan aşağı... Ama bunu iki abisini birden aynı gün kaybetmiş bir çocuğa anlatamazsın! O da Yüzbaşı'yı öldürmek istedi... Hatta belki beni de! Ben-... Ben o çocuğun gözlerini

gördüm! Elinde kanlı bir bıçakla yüzüme nasıl baktığını gördüm!" Yüzündeki ıslaklığı hızlıca silerek kırık dökük bir sesle devam etti. "Çünkü ben herkesi bu hale getiren sebeplerin tam ortasıdayım! İki kişi mezara girecek, biri ıslahevine..." Eliyle tekrar ameliyathaneyi gösterdi. "Diğeri de içeride can çekişiyor! Ama ben iyiyim! Ben kurtuldum! Ben kurtuldum-... Kurtuldum ben..." Gökalp tam bir şey diyecekti ki, "Ama o da kurtulacak!" diyerek araya girdi Gökçe. "Yüzbaşı da kurtulacak! Bir kişi daha... Tek bir kişi daha benim yüzümden zarar görmeyecek artık!"

Gökalp, kardeşini tekrar gövdesine bastırıp "Hiçbir şey senin yüzünden olmadı Gökçe'm" dedi. "Bazıları belasını aradı, ceremesini de başkaları çekti işte. Sen kendini suçlama artık. Gönlünü de ferah tut... Kurtulacak çünkü Yüzbaşı. Dayanıklı adam o ya... Hayvan gibi cüsseli adam. Görmedin mi? Mateo'yla ikimiz zor taşıdık evden aşağı."

Gökçe, abisini onaylar gibi başını salladı. Üç beş gün öncesine kadar rüyasında görse ihtimal vermeyeceği hisler vardı içinde. İkisini ayıran, farklılaştıran ve karşı karşıya getiren ne kadar sebep varsa her birini unutmuştu. Ölümün adının geçtiği yerde hiçbirinin önemi yoktu çünkü. Hatırladığı tek şey, *elpîdaydı*. Anlamı *umut* olan elfida. Zira şimdi bu kelimeyi sadece Aris için diliyordu.

Umuda tutunma sırası artık Gökçe'deydi.

Yüzbaşı Aris'in ameliyatı sürerken KOT ekipleri hastane ve civarını adeta kuşatmıştı. Yunan sağlık personelleri ve belirli kişilerin dışında ameliyatın olduğu kata kimsenin giriş-çıkış yapmasına izin verilmiyor, basına bilgi sızdırılmaması için azami özen gösteriliyordu.

Bu sırada anne-babasının karşısına geçen Gökalp, çatıda yaşananları kendi filtresinden geçirerek anlatıyordu. "Bildiğin teslim oldu adam..." dedi, düşünceli bir tınıda. Az ileride sırtını duvara dayayıp yere oturmuş olan Gökçe'nin duymaması için alçak sesle konuşuyordu. "Bırak dediler silahını, bıraktı. Öylece girdi içeri. Ağzını burnunu kırdı o herif, gıkı çıkmadı. Dönüp bir fiske vurmadı bile... Önce baya bi' ikna etmeyi denedi. Konuştu, anlattı, uzlaşmaya çalıştı. Diğer ikisini kafaladı da o Davut denen herifte domuz inadı vardı. Aldı Gökçe'yi gitti çatının kıyısına..." Süreyya, eliyle ağzını kapatıp tekrar ağlamaya başlamıştı. İsmet, sıkıntılı bir nefes verip eliyle başını sıvazlarken Gökalp devam etti. "Biz de elimiz, kolumuz bağlı kaldık. *Bir asker yaklaşırsa eve, öldürürüm kızı* dedi, amına koyduğumun psikopatı! Öyle olunca giremedik de içeri... Aklımı yitirecektim, yemin

ederim. Aris iyi dayandı. Çok iyi dayandı. İnsan psikolojisi yani... Asker de olsan bir yere kadar. Bir ton dayak yedi. Bir noktada artık dedim, iç kanamadan ölecek bu... O derece... Ama kalktı ayağa. Hadi kalktı, yine de insanın o halde eli kolu tutmaz, dersin. Tutmayı bırak-... Bir de o mesafeden çakı fırlattı adamın gırtlığına... Davut'un çatıdan düşmesi, Gökçe'nin sendelemesi falan... Saniyelik bir andı. Tutup çekmese kızı-..."

"Allah'ım... Allah'ım..." Süreyya, oturduğu yerde başını ellerinin arasına aldı. "Yok... Anlatma, tamam. Dayanamayacağım daha fazla..."

İsmet, dalgın gözlerini zemine dikmiş düşünürken Gökalp "Yani..." diyerek başını salladı. "Hiç kolay şeyler yaşanmadı orada. Gökçe'nin zaten gitti psikolojisi... Aris de-... Yani ben pek sevmem kendisini biliyorsunuz ama... Doğruya doğru şimdi. Yapmasa yapmazdı çünkü. Ya da hadi yaptı, kendini riske atmazdı ama... Adam canını koydu ortaya. Esaslı çıktı."

"Yapmasa yapmazdı, doğru." İsmet, bakışlarını oğluna çevirdi. "Ama yapmış. *Canını ortaya koydu* diyorsun. Neden öyleyse?"

O anda Gökalp'in aklına Aris'in çatıda söyledikleri geldi. *Seviyorum onu* demişti. Kız kardeşine alenen aşık olduğunu söylemişti. Kerim, *adamı ikna etmek için rol kesiyor* dese de Gökalp bundan pek de emin değildi. Bir asker silahını bırakmazdı çünkü. Hele ki bir KOT askeri. Bir komutan. Eli silahlı onca adama teslim olmuş, bir kamyon dayak yemişti. *Altında yatan sağlam bir sebep olmadan kim yapardı böyle bir deliliği?* Yine de böylesi bir anda babasına bundan bahsetmek istemedi. "Suçlu hissetmiş kendini işte..." dedi, İsmet'ten gözlerini kaçırarak. "Onun yüzünden oldu diye."

İsmet, biraz evvel oğlunun aklından geçenleri okumuş gibi "Aris bir asker, Gökalp" dedi. "Üstelik Yunan askeri."

"Eee baba?!"

"Sana mantıklı geliyor mu bu?"

"Ne bileyim baba..." diyerek arkasını döndü Gökalp. "Uyanınca kendin sorarsın." Aşağı katın merdivenlerine yönelirken sigara paketinden bir dal çekti. "Uyanırsa tabii..."

Bir saat kadar sonra ameliyathaneden çıkan hemşireyi gören Gökçe, panikle ayağa fırladı. "Durumu nasıl?!" diye sordu hemşireye. "Yüzbaşı Aris'in durumu?!"

Hemşirenin cevabı pek açıklayıcı değildi. "Ameliyat devam ediyor" diyerek koridordan hızlıca geçip gitti.

Gökçe, kadının arkasından "Biliyoruz devam ettiğini!" diye söylendi. "İnsan iyi der, kötü der. Bir şey der!" Koridorda kaç volta attığını, kaç kere avunup kaç kere ağladığını unutmuştu. Yine de ameliyathanenin önünden hiçbir yere ayrılmıyordu.

"Kızım..." dedi o sırada yanına gelen Süreyya Hanım. Elinde tuttuğu çantaya Gökçe'ye uzatıyordu. "Abin eve uğradı az önce. Sana da temiz bir şeyler getirmiş. Hadi üzerini değiştir."

"İstemiyorum anne."

"Gökçe-..."

"Anne istemiyorum, dedim!"

Süreyya, "Tamam..." diyerek kızının elinden tutup koridordaki banklara oturttu Gökçe'yi. "Tamam... Sonra giyersin. Ama artık biraz sakinleş anneciğim. Sen de kötü şeyler yaşadın. Mahvettin kendini. İnsan evladını böyle görmeye kıyamıyor..." İç çekerek başını salladı. "Bir de Yüzbaşı'nın ailesini düşün şimdi... Çıkmışlardır herhalde yola. Perişan olacak insanlar."

Gökçe, gözünden süzülen incecik bir yaşla "Ailesi yok ki..." dedi. "Annesiyle abisini kaybetmiş. Babası varmış ama onunla da ilişkileri pek iyi değilmiş." Yüzünü annesine çevirdi. "Annesini de abisini de gözünün önünde öldürmüşler anne... Hatta-... Hatta o yüzden asker olmuş, biliyor musun? O katilleri bulmak için. Ama hiçbir zaman bulamamış..."

Süreyya'nın gözleri dolu dolu oldu. Aklına, İsmet'in Aris'e aile olmakla ilgili söyledikleri gelmişti. "Ah İsmet..." diyerek başını iki yana salladı. "Neler söyledi bir de o gün çocuğa... Kızınca dilinin ayarı yok ki! Pat pat konuşuyor işte. Önünü arkasını düşünmüyor hiç..." Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirerek kızının gözünden akan yaşları sildi. "Anneciğim... Ağlama artık hadi. Hem... Kimse yoksa biz varız. Gerekirse her gün geliriz hastaneye. İlgileniriz Yüzbaşı'yla. O seni sağ salim bize getirdi. Biz sırtımızı mı döneceğiz ona? Bir çıksın ameliyattan, gerisi kolay. Sen üzülme artık..."

"Üzülüyorum!" diye diklendi. Kelimesi ağzından çıkarken ağlamaya devam ediyordu. "Yani-... Üzülüyorum ama-..." Başını annesinin göğsüne yaslayarak gözyaşlarını akıtmaya devam etti. "Onu illa biri öldürecekse o ben olmalıyım çünkü!"

Süreyya, kızını kollarının arasına alıp "Ah Gökçe'm..." dedi. "Ah benim acı dilli kızım... Gözleri başka sözleri başka söyleyen kızım... Ne yapacağız biz seninle böyle?" Ardından Gökçe'nin saçına kocaman bir öpücük kondurdu.

Gökçe, ağlamaklı bir sesle "Oradan öpme..." diyerek omzunu yukarı çekti.

Süreyya şaşırdı. "Niye öpmeyecekmişim?"

Gökçe tekrar omzunu silktilti. Yutkunarak, "Öpme işte..." dedi. En son Aris öpmüştü çünkü saçlarını. Ölümün kollarından onun kollarına sığındığında nefesinin sıcaklığını saçlarında hissetmişti. Sonrası ise soğuktu. Onu kıyısından aldığı ölüme kendi yürümeye başlarken dudaklarının değdiği yer buz kesmişti.

Yüzbaşı Aris'in ameliyatında ikinci saat geri kalırken İsmet Başkan, Yusuf Müdür, Gökalp ve Kerim koridorun sonundaki merdiven boşluğuna toplanmış, çay içiyorlardı.

Yusuf, çayından aldığı ikinci yudumun ardından bakışlarını Gökalp'e dikerek "Çocuk ne oldu şimdi la?" diye sordu. "Neydi adı? Yüzbaşı'yı şey yapan... Bıçaklayan?"

"Nergis" dedi Gökalp. "Aldılar, götürdüler işte. Başçavuş Mateo, *gözetimimizde olacak* dedi. Yüzbaşı uyanmadan bir tasarrufları olmazmış."

"Zarar vermesinler çocuğa?"

"Ben de önce bi ' düşündüm ama... Öyle zarar verecek gibi bir muamele yapmadılar."

Yusuf cık cıklandı. "Valla olay yeri fotoğraflarını gördüm az önce..." Bardağını pencerenin kenarına bırakıp sağ kolunu ileri uzattı ve sol elinin kenarını kolunun tam ortasını yerleştirdi. "Nah bu kadar varmış bıçak! İnsan değil, dana deşersin onla. Biz eskiden köyde kurbana girişirdik o bıçaklarla... Nereden buldu acaba la? Nasıl güç alıp sapladı? Küçükük veledede bak..."

"Kolay değil, Yusuf Amir..." Konuşan Kerim'di. "İki abisini de aynı gün kaybetti. E Hasan'ı tutuklayan zaten Yüzbaşı'ydı, Davut'u da kızın gözünün önünde öldürmüş." Sonra kendini açıklamak ister gibi "Yani şey..." dedi. "Yapmak zorundaydı. Bir şey demiyorum zaten ona ama... Çocuğun kinlenmesi da normal yani."

Gökalp, "Yok abi, o iş öyle değil" diyerek çayından bir yudum aldı. "Aile vukuatlı zaten. Babaları, daha yıllar öncesinden analarını öldürüp hapse girmiş. Bunlar da babalarının yolunda işte... Dört tane hayvanla büyümüş kız. Kim bilir nasıl işlediler çocuğu... Yoksa bu yaşta eline bıçak al, adam öldürmeye kalk... Olur iş değil."

Kerim, başını iki yana sallayarak "Orası da doğru..." dedi. "Hayatı kaydı küçücük kızın. Yüzbaşı ölürse onu da yaşatmazla-..."

"Ölmeyecek!" Kerim'in sözünü bölen Gökçe'ydi. Koridorun ortasında hayalet gibi dikilmiş, üçünün yüzüne de öfkeli gözlerle bakıyordu. "Böyle şeyler konuşacaksanız gidin buradan!"

"Gökçe-..."

Gökçe, Kerim'i dinlemeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla üçünün yanından ayrıldı. Yürürken elini kazağının içine sokmuş, avcunu tam kalbinin üzerine yerleştirmişti. Soluduğu nefes yetmiyordu sanki. Kalbi, kulaklarını patlatırcasına çarparken taşıkardi geçiriyor gibi hissetti. *Taşikardi*. Birden duraksadı. Günler öncesi düştü aklına. Kardiyolojide görevliyken masasına bırakılan bir sıra numarası ve kulağına dolan muzip bir ses... *"Dünden beri taşikardim var, Doktor Hanım... Acilden size yönlendirdiler."* Aris'in sözleri aklına gelince Gökçe'nin gözleri tekrar nemlenmeye başladı.

Kafasının içinde ona dair öyle çok şey vardı ki... Birine kaçsa diğerine yakalanıyordu. Sesler, görüntüler, temaslar... Hepsinin içinde o vardı. Çatıda avaz avaz bağırıcıları vardı. Nasıl bir sınavdı bu? İsmi işgalci, cismi düşman bildiği adam nasıl bir ateşin ortasına atmıştı Gökçe'yi? Bu haksızlıktı. Kimse karşısına düşman diye dikildiği adamın şefkatiyle sınınamamalı, ona böylesine borçlanmamalıydı. Bir ameliyathanenin önünde onun için dua etmemeliydi. Ama Gökçe ediyordu. Şimdiye dek içinde iştahla beslediği nefretin giderek silikleştiğini ve rotasını kaybettiğini görüyordu. Nasıl mümkün olabilirdi bu? Çatıda olanlar yüzünden mi? *Hayır, ondan çok daha önceydi.*

Sonbaharın ilk ayının son günüydü. 30 Eylül akşamı. Elinde valizleriyle Gökçeada'yı geride bırakmaya hazırlanırken telefonuna gelen bir mesaj... Her şey o gün başlamıştı. Antika radyolu adamın mesajını okuduğunda, içinde hiçbir şüpheye yer olmaksızın Aris'in bunu yapmayacağını düşündüğünde... Bir an için bile olsa ondan şüpheye düşmediğinde. İlk kez o gün fark etti. Bu işgalci ordunun işgalci komutanına içten içe, gizliden gizliye, önü alınmaksızın ya da göz ardı edilmeksizin yahut bastırılması mümkün olmayacak, inkarına gidilemeyecek şekilde ilginç bir güven besliyordu. Bugün bile birlikte hastane koridorundan geçerken başını kaldırıp o yüzden bakmıştı kameraya. Çünkü kameraya değil Aris'e bakmıştı aslında. Peşine düşeceğini biliyordu. Onun için geleceğini, onu bulacağını biliyordu. Ama sonrasında olan kesinlikle öngörülemezdi.

Gökçe'yi kendisiyle takas etmek istemesi, kemikleri kırılana kadar yediği dayak, gövdesini gövdesine siper etmesi... *Dahası*-...

Gökçe, başını hızlıca iki yana sallayarak düşüncelerini susturdu. Zihninde yeterince çok şey vardı. *Dahasıyla* baş edemeyecekti. *Dahasına* yer yoktu. *Dahasından* ölecek gibi korkuyordu.

Aris'in, Gökçe'yi kurtarmaya çalışırken yaralandığını öğrenen Amiral Markos, üzüntüden çok öfke hissediyordu. Hattın ucundaki antika radyolu adama, "Sen ne dediğinin farkında mısın?!" diyerek gürledi. "Aris nasıl yapar böyle bir şey?! Hepi topu bir kızın için-... Üstelik bir Türk kızı için! İsyancı bir Türk kızı için!"

"Gözlerimle gördüm Amiral. Silahını bıraktı ve öyle girdi içeri. Oğlunuz, o kızın hayatı karşılığında o adamlara teslim oldu."

"Rezalet! Bu, Yunan Ordusu içinde duyulursa kimsenin yüzüne bakamam! Oğlum da olsa bu affedilebilir bir şey değil! *Daha önce de yaptı* demiştin bunu. *Gökçe denen kızın karşısında silahını indirdi* demiştin! Hadi o zaman sadece ikisiydi. Belki kızın silahında mermi bile yoktu! Çocukça buldum, aptal bir aşk oyunu çeviriyorlar deyip sustum ama bu-... Bu başka! Kendi askerlerinin önünde, onca insanın içinde nasıl teslim olur o barbarlara?! Silahı bir askerın şerefidir. Aris bunu nasıl bilmez?! Değil bir kızı, İsa'yı rehin alsalar bile onurlu bir Yunan subayı silahını bırakmaz! Utanıyorum ondan! Utanıyorum-... Hem babası hem komutanı olarak... Utanıyorum!"

"Haklısınız Amiral... Benden bir emriniz var mı peki?"

Amiral Markos, "Sana değil..." dedi, sert bir tonla. "Ama başkalarına olacak! Bu iş çok uzadı artık... Sorunu kökünden çözmenin vakti geldi!"

Yüzbaşı Aris'in ameliyatında üçüncü saat geride kalırken koridorda bekleyen kalabalığa rütbeli KOT askerleri de dahil olmuştu. Adli işlemleri tamamlayan Başçavuş Mateo, yanında üç askeriyle birlikte hastaneye gelmiş, endişeli gözlerini ameliyathane kapısına dikmişti. Kerim ve Yusuf Müdür, oturdukları bankta kafa kafaya vermiş uyuklarken Gökalp ve İsmet Başkan ise volta üstüne volta atıyordu.

O sırada ameliyathanenin kapısının açıldığını ilk Gökçe fark etti. Başını yaslayarak oturduğu annesinin yanından fırladığı gibi ayağa kalktı ve hızlıca kapıya koştu.

İçeriden çıkan Yunan cerraha, "Durumu nasıl?" diye sordu İngilizce olarak.

Cerrah, "Kanama kaynağını bulup kontrol altına aldık..." dedi ciddi bir sesle. "Fakat durumu şu an kritik. Bıçak yarasının dışında vücudunda sayısız laserasyon ve hematom mevcut. Çok şiddetli darp edilmiş. Neyse ki kas dokusunun fazlalığı kendisini korumuş yoksa çok daha farklı sonuçlarla karşılaşabilirdik... Bunun dışında, görünürde başka iç kanaması yok. Ama takibinde ne olacağını bilmiyoruz. Zor bir ameliyattı. Önümüzdeki ilk 48 saat çok önemli... Şimdilik entübe halde uyutuyoruz. Durumunu yakından izleyeceğiz."

Cerrah, sözlerinin ardından kalabalığın arasından geçerek koridorda ilerlemeye başlarken ameliyathanenin kapısı bir kez daha açıldı. Gökçe, bakışlarını kapıya çevirdiğinde Aris'in yanında sağlık görevlileriyle birlikte entübe halde içeriden çıkarıldığını gördü. Dizleri zangır zangır titrerken birkaç adım geri çekilerek görevlilere yolu açtı ama içinden yaşlar boşalan gözlerini Aris'ten ayırabilmiş değildi. Vücudundaki tüm kanı, çatı katında bırakmışçasına solgun duruyordu Aris. Yüzü ve gövdesindeki morluklar belirgenleşmiş, göz altları ödem tutmuş, sağ kaşının üstü davul gibi şişmişti. Bilinci kapalı halde yoğun bakım ünitesine götürülürken, ilk kez bu denli savunmasız görünüyordu.

O sırada koridordaki kalabalıktan belli belirsiz sesler homurtular duyuldu:

"Doktor ne dedi şimdi?"

"İyiymiş, iyiymiş."

"Durumu kritikmiş."

"Yaşayacak mıymış?"

Gökçe, kulaklarını saran uğultu yüzünden hiçbirini işitmiyordu. Elini, endişeyle çarpan kalbinin üzerine koydu ve kimseyle konuşmadan hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı. İsmet, "Kızım!" diye seslenince Süreyya omzuna dokunarak kocasını durdurdu. "Bırak, yalnız kalsın biraz."

Koridorun sonuna kadar yürüyen Gökçe, merdivenlerin başına gelince tirabzanlara tutanarak güç aldı. Basamaklardan aşağı attığı her adımda Aris'in solgun yüzü geliyordu gözünün önüne. Sedyedeki o hali, gövdesindeki yara bereler, doktorun söyledikleri... Aris, ameliyattan sağ çıkmıştı ama entübe durumdaydı. Ağır bir operasyondan sonra bu oldukça olasıydı aslında. Yine de Gökçe'nin duymayı beklediği bir şey değildi. Hazır olduğu bir şey değildi. İnsan böyle şeylere hazır olmazdı ki. *Doktor*

olurdu. Oysa Gökçe doktordu. Fakat şimdi doktordan çok, hasta yakını gibi hissediyordu. Hasta Aris'ti. Gökçe, Aris'in yakını mı olmuştu?

Zihninde dönen karmaşayla alt kata inip hastanenin bahçesine çıktığında, iki eliyle omuzlarını kavrayarak başını yukarı kaldırdı ve dolunayı kuşatan kapkara bulutları izledi. Gecenin sabaha, karanlıkların aydınlığa kavuşmasını öyle çok istiyordu ki... O anda gözünden ince bir damla daha süzüldü. Yanaklarına doğru inen ıslaklığın izi, serin serin esen rüzgarla silinirken, *Boréas yine nefesini Çanakkale Boğazı'na üflüyor* diye düşündü. "*Kuzey Ege rüzgarlarının tanrısı...*" demişti Aris, ona. "*Ne zaman esse, insanı böyle ürpertir.*"

Aris'in sözleri aklına düşünce, Gökçe'nin gözyaşına küçük bir tebessüm eklendi. Soğuk rüzgarları düşündü; Aris'le arasında eksik olmayan rüzgarları... Oysa Yüzbaşı, Gökçe'yi Ankara'nın soğuğuna "Orada üşüme" deyip göndermezken, elinden aldığı kağıdı "Gitme" diyerek yırtarken *Boréas'la anlaşacağını* söylemişti.

Öyleyse şimdi neden böyle hissediyordu Gökçe?

Neden bu kadar çok üşüyordu?

Aris'in ameliyattan çıkmasıyla Gökçe ve kızını yalnız bırakmak istemeyen Süreyya Hanım dışında herkes hastaneden ayrılmıştı. Sabahın ilk ışıkları, bekleme odasının penceresine vurduğunda gözlerini aralayan Süreyya, Gökçe'nin oturduğu tekli koltukta uyukladığını gördü. Gece boyu perişan olduğu yetmezmiş gibi, doğru düzgün uyumamıştı bile.

"Gökçe..." dedi, kızının omzuna dokunarak. "Anneciğim, hadi kalk. Yatağa yat. Boynun tutulacak burada."

Gökçe, hızlıca ayağa kalktı. "İyiyim ben. Uyumayacağım." Tam odadan çıkıyordu ki, kapının önünde Gökalp'le karşılaştılar. "Abi!" dedi Gökçe, merakla. "Ne yaptın? Görebildin mi kızı?" Akli dün gecedan beri, Aris'i bıcağıyla Nergis isimli kız çocuğundaydı. Abisinden sabah olduğunda onu görmesini ve kızın iyi olduğundan emin olmasını istemişti.

"Gördüm, gördüm..." dedi Gökalp. "Mateo'dan rica ettim, gösterdi. Yemek falan da koymuşlar önüne ama yememiş."

"Zarar vermemişler dimi kıza?"

Gökalp, *hayır* der gibi başını iki yana salladı. "Sen nasılsın? Aris'in durumunda bir değişiklik var mı?" Kardeşinin yüzünün düştüğünü görünce "Düzelir, düzelir..." dedi. "Sıkma canını." Elindeki poşeti Gökçe'ye uzattı. "Bak, fırından sıcak boyoz aldım. Hadi gel, iki lokma bir şeyler ye."

"Canım istemiyor."

Gökalp, tam itiraz edecekti ki odayı havalandırmak için pencereyi açan annesinin sesini duydu. "Aaa... Meryem değil mi şu?"

İkisi birlikte Süreyya'nın yanına gidip pencereden baktıklarında, Meryem Hanım'ın hastanenin girişindeki Yunan askerleriyle tartıştığını gördüler. Gökçe, askerın Meryem'i içeri almadığını anlayınca hızlıca odadan çıkıp aşağı kata indi.

Hala askerlere laf anlatmaya çalışan Meryem, Gökçe'yi görür görmez elini salladı. "Gökçe!"

"Meryem abla..."

"İsmet'le karşılaştık az önce..." dedi Meryem. "Olanları anlatınca koştum geldim hemen ama içeri almıyorlar beni."

Gökçe, kapının önünü tutan askerlere "Müsaade edin!" diye bağırdı. "Yüzbaşı, Meryem Hanım'ı tanıyor!"

Askerlerden biri, "Başcavus Mateo'nun kesin emri var-..." diyerek itiraz etmişti ki dışarıdan gelen başka bir sesle her biri hızlıca hazır ola geçti.

"Stratiótis! Fýge apó ti mési!"

Ses, askerlerine yoldan çekilmelerini söyleyen Teğmen Adoni'ye aitti. Hemen arkasında ise Ezgi vardı. Meryem, şok içinde "Kızım!" diyerek Ezgi'ye sarılırken Adoni, Gökçe'nin yanına geldi. "Duyar duymaz hemen yola çıktık!" dedi endişeli bir sesle. "Yüzbaşı nasıl?"

Gökçe, başını iki yana salladı. "Bekliyoruz... Uyutuyorlar hala." O sırada yanına Ezgi gelince "Bitanem!" diyerek kızı kucakladı.

Ezgi, Gökçe'ye sarılırken "Yüzbaşı'nın durumunda bir değişiklik var mı?" diye sordu.

"Yok canım, maalesef."

"Ben çok korktum duyunca..." dedi Ezgi iç çekerek. Son yaşananlardan sonra Aris'e kendini borçlu hissediyordu. "Yüzbaşı daha dönmemi istemiyordu aslında ama... Duramadım."

Adoni, Ezgi'nin sözlerini teyit eder gibi hayıflandı. "Yüzbaşı uyandığında beni mahvedecek."

Uyandığında. Gökçe, bu kelimeyi sevmiştir. Adoni'ye bakıp gülümseyerek başını salladı. "Hadi gelin, yukarı çıkalım."

Gökçe, günün kalanını şiddetli baş ağrılarıyla geçirdi. Sanki aklının kıvrımlarında gezinen olur olmaz düşüncelere, beyninin verdiği bir tür tepkiydi bu. Ya da bir sinyal. *Artık düşünme* diyordu zihni Gökçe'ye.

Anlamaya çalışma. İlişkilendirme. Kıyaslama. Çünkü olağanüstü koşullarda olağanüstü hisler mümkündü. Kalbini çepeçevre saran bu korkunç endişe bu yüzdendi. İbrenin bir ucunda işgalci bir ordunun işgalci komutanı vardı. *Yüzbaşı Aris vardı.* İbrenin diğer ucunda ise hayatını borçlu olduğu, gözlerinde düşmanını kaybettiği bir adam vardı. *Aris vardı.*

İkisi aynı kişiydi.

İkisi sahiden aynı kişi miydi?

Bir ara, gündüz vakitlerinde Meryem Hanım'la konuştuklarında, kendi içindeki sesi bastıramamış ve "Bunlar yaşanmamalıydı..." demişti. Kelimeleri ağzından, yaşları gözlerinden dökülüyordu. "Kimse, hayatını *düşmanım* dediği birine borçlu olmamalı. Ama ben öyleyim... Benim yüzümden bu hale geldi. Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Meryem, o anda Gökçe'nin ellerini sıkı sıkı kavrayarak "Çaresiz değil, toysun güzel kızım..." dedi. "Ama öğreniyorsun. Hayatın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını öğreniyorsun. Keskindin, bileniyorsun... Hayat böyle bir şey çünkü. Dümdüz bir çizgi değil. O yüzden hiçbir şey aynı yerde, aynı şekliyle kalmıyor. Sen birini bir yere koyarsın ama o yolda yürüdükçe, çizgi eğrilmeye başladıkça, bir gün bir bakmışsın; senin sağına koyduğun, soluna geçmiş. Siyah-beyaz karışmış, gri olmuş. Düşman demişsin, do-..."

"Hayır-..." Gökçe, dolu dolu olmuş gözleriyle başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır-... Öyle bir şey olmayacak."

"Gökçe-..."

"Meryem abla, yapma." Gökçe, bakışlarını Meryem'den kaçırdı. "Yarın uyandığında, üstüne yine o üniformasını giydiğinde... Hiçbir şey değişmiş olmayacak. Benim yine düşmanım olacak o. Ben yine-... Yine nefret edeceğim ondan. Nefret edeceğim!"

Meryem, "Tamam..." diyerek Gökçe'yi çekip gövdesine bastırdı. "Tamam... Şimdi düşünme bunları."

Saniyeler sonra Meryem yanından gittiğinde Gökçe'nin dilinde hala aynı serzeniş vardı. "Yine nefret edeceğim ondan. Nefret edeceğim..." Ardından boynunu geriye vererek başını arkadaki duvara yasladı ve çaresiz bir sesle kendi kendine mırıldandı. "Ben nasıl nefret edeceğim artık ondan?"

Bu sorunun cevabını gün boyu aradı Gökçe. İçinde izleri silinen nefret öyle çok acıtıyordu ki canını, elinde Yunan flamasıyla "Burası İmroz!" diye bağırarak satılmışlardan biri gibi hissediyordu kendini.

Neden bu kadar sızlıyordu içi? Onun için canını tehlikeye atmışmış! Onun yüzünden bu haldeymişmiş! *Eee?* Düne kadar ölsün diye karargah

tuzaklarken, şimdi ölme ihtimalinin şekline mi içerlemişti? Onu öldürmek için bomba yerleştiren elleri, şimdi o yaşasın diye dua eder hale mi gelmişti? *Neden?* İlk kırılma liman baskınında olmuştu aslında. O zaman da benzer kaygılar yerleşmişti içine. Onu öldürsünler istememişti. *Neden?* Sonra üzerine doğrulttuğu silahı hatırladı. Ateşleyememişti. *Neden?* Katil değil, doktor olduğu için mi? Bugün niye öyle hissetmiyordu öyleyse? Doktor değil, hasta yakını olmuştu birden. Aris'in yakını mı olmuştu? *Neden?* Bir ay, üç gün içinde... *Ne değişmişti?*

Gece vakitlerinde hastanenin bahçesinde karşılaştığı Kerim de benzer bir şey sordu Gökçe'ye. "Ne değişti?" dedi. "Yüzbaşı'nın ölmesini herkesten çok sen istemiyor muydun? Daha bir ay önce bu yüzden patlatmadın mı karargahı? Şimdi ne değişti? Şimdi yaşaması neden bu kadar umrunda?"

Gökçe, Kerim'e cevap veremedi. Zira cevaplar hiç bu kadar korkutmamıştı gözünü. Diline söz bulamayınca koyulan maviliklerine tedirginlik yerleşmiş, yavan gözlerle bakakalmıştı Kerim'e. *Sancılı bir andı.* Gökçe baktı. Kerim baktı. Gökçe baktı. Kerim sitemle arkasını dönüp gitti. *Cevap vermemek de bir cevap mıydı?* İkisi de bilmiyordu. Kerim yanından uzaklaşırken Gökçe bahçedeki banka çöker gibi oturdu. Başına yine sabahki ağrıdan girmişti. Çünkü yine düşünüyordu. *Ne halt ediyordu burada? Dünden beri girdiği şu haller neyin nesiydi?* Hala evine gitmemiş, üstünü değiştirmemiş, ağzına lokma koymamıştı. *Nasıl bu kadar dağılabilirdi?* Düşündükçe başı daha da zonkluyordu. İçindeki çelişkinin tarifi yoktu.

Sürekli bir suçlu arıyordu. Sürekli bir suçlu. *Suçlu?* Oysa her şeyi en başa sardığında, işgal düşleriyle Gökçeada'ya gelip Türk Jandarmasının komutanlığına Yunan flaması çeken bir komutandan başka suçlu yoktu. "Burası İmroz" diye tutturan oydu; hastanesinden hükümet binasına kadar her yerin adını değiştiren ve buna karşı çıkanları hiçbir adli süreç olmaksızın tutuklatan oydu. Hasan bu yüzden asmıştı kendini. Davut bu yüzden kaçırmıştı Gökçe'yi. Yüzbaşı Aris bu topraklara adım atmasaydı belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. *Ya da belki de...* Bu kez başka bir komutan, "Burası İmroz" diyecekti. O olmasa başka bir komutan, o da olmasa başka biri... Bu nasıl bir döngüydü? En başa, sahiden de en başa sardığında suçlu kimdi? İşgali mecliste oylayanlar mı, meclise o vekilleri sokanlar mı, o vekilleri seçenler mi? Gökçe'nin karşısına yine ölümler çıkıyordu ve korkunç bir gerçektir ki, ölümlerin yakasına yapışamıyordu. *Düşmanından başka tutunacak hiç kimsesi yoktu.*

Banktan kalktığında öfkeli adımlarla hastane binasından içeri girdi. Sürekli "Aris benim düşmanım!" diye mırıldanıyordu ağzından. "Aris hala benim düşmanım! Hala benim düşmanım!" Giriş katın sonuna kadar yürüdü. Gözleri üst katın merdivenlerine takılınca adımları geri geri gitmeye başladı. Dünden beri sayısız kez yeltenmesine rağmen Aris'in odasına hiç girememişti. İki, üç kez odanın cam bölmesinden içeri bakmış, belki bir o kadar da kapının kulpuna uzanmış ama daha fazlasını yapamamıştı. *Yine yapamadı.* Düşmanı ile yüzleşecek cesareti yoktu ve Aris onun düşmanıydı.

Ne yapacağını bilemez halde merdivenlerin yanından sağa dönüp koridorun sonuna kadar yürüdü. Doktor dinlenme odasının önüne geldiğinde kendini müthiş derecede tedirgin hissediyordu. *Bu odadaki son anısı, pek de hatırlamak isteyeceği türden değildi.* Derin bir nefes alarak eşikten içeri ilk adımını attı ve sırtını duvara verip olduğu yere çöktü. Kollarını dizlerine bağlayarak, başını diz kapaklarına yerleştirdiğinde korkularıyla yüzleşmeye bu odadan başlayacağını anladı. *Bir rüyanın ortasındayken Davut'un karnına dayadığı bıçak, yüzüne indirdiği tokat, yaşadıkları arbede ve...*

Aklından geçenler, gözüne takılan kırık bir saksıyla birden buharlaşıverdi. Odanın köşesindeki frezya saksısını görmüştü. *Beyaz frezyaların...*

♪ Sena Şener - Sendin Düşmanım ♪

https://youtu.be/W1mg_ilCPWM

Yavaşça yerinden kalktı, ürkek adımlarla pencerenin yanına kadar yürüdü. Parmakuçları frezyalara dokunduğunda ise kalbinde trampetler çalmaya başladı. Masmavi gözlerinden küçücük bir damla daha süzölmüştü. Kaşlarının ortası, bir şeylerin ayrımına varıyor gibi kırışırken başındaki ağrının uçup gittiğini fark etti. *Suçlu kim?* Bilmiyordu. Belki herkes, belki hiç kimse. Ama *suçluyu* aradığı zaman diliminin *dün* olduğunu çok iyi biliyordu. Oysa beyaz frezya umut etmekti ve umudun dünle hiçbir ilişkisi yoktu. Umut *yarın* demekti. Dost için de düşman için de *yarın...*

Arkasını döndüğü gibi koşar adımlarla odadan çıktı Gökçe. Koridoru saniyeler içinde geçti. Merdivenlerin basamaklarını üçer, beşer aştı. Üst kata geldiğinde üzerine önlük geçirip yanına bir tane maske aldı. Artık nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Ayaklarında hiçbir tereddüt yoktu. Saniyeler sonra kapısında iki asker bekleyen özel yoğun bakım odasının önünde durdu. Askerler, yol verir gibi iki yana çekilince yüzünden akan

yaşları elinin tersiyle silerek maskesini taktı ve kapının kulpunu aşağı bastırdı.

Şimdi, onun yanındaydı.

Yavaş adımlarla yatağın kenarına kadar geldi. Ürkek bakışları, solunum cihazına bağlı halde uyutulan Aris'in üzerindeydi. *Yüzü, düne oranla daha canlı görünüyor* diye düşündü. Göz altlarındaki ödem ve sağ kaşının üstündeki şişlik inmişti. Pencerenin kenarında duran sandalyeyi yatağın sağına çekip oturduğunda, elleri bir an için Aris'in eline uzandı sonra boğazında kaskatı bir yumruk hissederek geri çekildi. Gözleri, o anda önce utanmış gibi zemine eğildi, ardından derin bir nefes verip başını yerden kaldırdı ve Aris'in yara bere içindeki yüzüne baktı. Yüzünü gördü. Yüzünü izledi. Düşmanını, dostunu, siyahı, beyazı izledi. Kalbi ağırlaştı ve kalbi hafifledi.

Ne zamandır orada olduğunu unuttur gibi olduğunda, ağzındaki maskeyi farkında olmadan çenesine indirdi ve "Yüzbaşı..." dedi, titrek bir sesle. "Ben... Ben şu an bu odada ne arıyorum, inan bilmiyorum. Kafam öyle karışık ki, öyle çok soru var ki orada... Ama az önce hepsini halının altına süpürür gibi bir kenara bırakıp buraya geldim. Niye, biliyor musun?" Gözünden bir damla yaş düştü. "Frezyalar yüzünden. *Elpída* yüzünden... Kırık bir saksının içindeydiler. Ama bu anlamlarını değiştirmiyordu... O zaman *umut, onarılabilen bir şey dedim* içimden. Oysa kırık için bunu demezler. *İstedğin kadar birleştir, eskisiyle aynı olmaz* derler. Belki de doğrusu bu olduğu içindir? Belki de eskisi gibi olmaması gerektiğinden öyledir... Çünkü ben-... Ben o saksıyı onaracağım ve sen de iyileşeceksin. Bunlar olacak... Biliyorum. Olacak... Ama sonra-... Sonra biz de seninle eskisi gibi olmayacağız, Yüzbaşı. O çatıda olanları hiç yaşamamış gibi olmayacağız."

Göz çukurlarında biriken ıslaklığı, orta parmağıyla hafifçe sildi. Nefesini dışarı vererek yutkunduğunda, bakışlarını sanki onu görüyormuş gibi Aris'ten kaçırdı. "Ama bu-... Bu, başka bir anlama da gelmeyecek. Bu yol bizi başka bir yere götürmeyecek; saflarımızı değiştirmeyecek... Evet, şimdi belki içimdeki nefreti besleyemiyor olabilirim; düşmanımı kaybetmiş gibi hissediyor da olabilirim... Ama eminim ki siz, ayağa kalkıp üniformanızı giydiğinizde, bana onu geri vereceksiniz Yüzbaşı." Sonra çaresiz bir sesle fısıldadı. "Çünkü öyle yapman gerekiyor! Lütfen-... Lütfen öyle yap! Bana düşmanımı geri ver! Olur mu? Düşmanımı geri ver bana... Çünkü biz dost olamayız, Yüzbaşı... Bunu benim kadar sen de biliyorsun. O yüzden

bırak-... Bırak, ikimiz için de en kolayı olsun. Sen 'Burası İmroz' de, ben 'Gökçeada' diyeyim... Senin siyah dediğine ben beyaz diyeyim. Lütfen... Suyumu daha fazla bulandırma. Ne sen bir daha bir isyancı için hayatını riske at ne de ben bir işgalci için-..." Sözlerini tamamlayamadı. Başını iki yana sallayarak "Halime bak..." diye hayıflandı. "Bunu aklın alıyor mu senin? Çünkü benim almıyor. Ben tanıyamıyorum kendimi. Sana kızıyorum. Senden nefret ediyorum. Senin için endişeleniyorum-... Korkuyorum! Ödüm kopuyor... Bu-... Bu saçmalığa son vermen için uyanman lazım, Yüzbaşı. Bana bir şeyleri hatırlatman lazım. Hem kendin uyanman-... Hem de beni uyandırman lazım."

Ellerini, dizlerinin üzerine yerleştirdiğinde Aris'e doğru yavaşça eğildi ve sanki duymasını ister gibi son bir kez fısıldadı.

"Bana düşmanımı geri vermen lazım."

-5 Ekim

"Aris!"

"Dayan!"

"Aç gözünü!"

"Aris!"

"Çok kan kaybediyor!"

"Abi bir şeyler yap!"

"Gökçe sakın ol!"

"Kanaması durmuyor!"

"Aris uyanık kal!"

"Tampon yapmam lazım!"

"Lütfen ölme!"

"Aris!"

Yüzbaşı Aris, o ana dair her sesi karanlık bir kuyunun dibinden işitmiş ve her görüntüyü, sisli bir perdenin ardından izlemiş gibi hayal meyal hatırlıyordu. Yine de kulağına değen son sesin de gözünün önündeki son yüzün de Gökçe olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir buçuk günün ardından bir hastane odasında göz kapaklarını araladığında da, çok fazla bir şeyin değişmediğini gördü. Zira manzarasında yine Gökçe vardı. Oturduğu sandalyenin üzerinden öne doğru eğilmiş, iki kolunu üste üste bağlayıp yatağın kenarına koymuş ve başını kollarının üzerine yerleştirmiş halde uyuyordu. Aris, en son bu kadar güzel bir sabaha uyandığında Semadirek'te bir teknenin güvertesinde olduğunu hatırladı.

Şimdi günler sonra yine aynı yerdeydi sanki. Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken gövdesinin üzerinden geçen silindiri, bandajlarının altında zonklayan dikişleri unutmuştu.

Dudağının ucuna küçük bir tebessüm yerleşti hemen ve elini yavaşça yukarı kaldırıp Gökçe'nin saçlarına uzandı. Parmakları nazik dokunuşlarla kızın saç tutamlarının arasında gezinirken, odanın cam bölmesinden ikisini izleyen Süreyya Hanım'ı fark etmemişti bile. Gecedен bu yana buraya üçüncü geliyordu Süreyya'nın. İlkinde, kızının yatağın ucuna başını koymuş halde uyuyakaldığını görünce ses etmedi. *Yeter ki biraz uyup dinlensin* diye düşündü. İkinci gelişinde ise odada bir hemşirenin olduğunu gördü. Aris'in durumunun iyiye gittiğine kanaat getiren doktoru, entübe halinin sonlanmasına karar vererek ilacın kesilmesini istemişti. Bunun üzerine Aris'e gerekli müdahaleyi yapmak için odaya gelen hemşire, Gökçe'yi birkaç kez uyandırmayı denedi aslında. Ancak Gökçe, hemşirenin uyarılarını duymadı. Bir süre sonra pes eden kadın odadan çıkarken, Süreyya'nın gözleri hala kızındaydı. Sonunda üçüncü kez sabaha karşı odanın önüne geldiğinde, karşısına çıkan manzara bu olmuştu. Nicedir korktuğu, nicedir hissettiği ne varsa şimdi gözlerinin önündeydi.

Süreyya, çok geçmeden içine yerleşen sıkıntıyla hızlıca arkasını dönüp koridorda yürümeye başlarken Aris ise henüz yediği mimin farkına varabilmiş değildi. Hareli gözlerini saran huzurla hala onu izliyordu. Kızın yumuşacık saçlarından yüzüne doğru inen elleri, tatlı bir uykunun ortasına minik dokunuşlar bırakıyordu. Parmaklarının tersiyle yanaklarını hafifçe okşarken, Gökçe'nin huylandığını görüp gülümsedi. Birkaç kez kaşlarının ortası çatılmış ve bir o kadar dudakları büzülüp gevşemişti. Sonra birden göz kapaklarının kımıldadığını fark etti. *Sonrası alabildiğine maviydi...*

Yerinden fırlar gibi doğrularak "Yüzbaşı!" dedi Gökçe, sevinçle. Gözlerini açar açmaz ela harelerin markajında bulmuştu kendini.

Aris, yalandan kaşlarını çattı. *Adını ilk kez ölüm yemini ederken söylemişti Gökçe. Önceki gün ikinci kez söylediğinde ise Aris ölüme sahiden de yaklaşmıştı.* Bunları hatırlayınca kaşlarını çatarak "Adımı soylemen için hep ölümlle mi yüzleşmem gerekecek?" dedi, boğuk bir sesle.

Telaş içinde "Hayır!" diyerek gülümsedi Gökçe. "Hayır!"

Aris iç çekip yutkundu. "Rahatladım."

"Ben-..." Gökçe ne yapacağını şaşırmıştı. Kalbi heyecanla çarpıyor, elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu. Hızlıca ayağa kalkarak "Ben!" dedi tekrar. "Ben doktoruna haber verey-..."

Aris, uzanarak Gökçe'nin elini tuttu. "Haber verme kimseye."

"Ama..." Gökçe, avcunda Aris'in elini hissedince bocalamıştı. "Doktorunun görmesi gerek."

"Sen de doktor değil misin? Sen gör."

"Ama ameliyatına ben girmedim ki..."

"Gökçe..." diyerek başını salladı Aris. Bu, *kal* demekti.

"Tamam..." dedi Gökçe, yeniden sandalyesine otururken. "O zaman biraz sonra şey yaparım ben... Söylerim..." Dilindeki tutukluğun aksine kalbi öylesine ferahlamıştı ki, sanki Aris elini tutmasa oturduğu yerden gövdesi havalanıverecekti. Fakat Aris elini tutuyordu. *Hala elini tutuyordu*. Derin bir nefes vererek öksürür gibi yaptı. "Nasılsın-... Yani ağrın falan var mı?" Aris gülümseyerek başını iki yana salladı. "Çok iyi..." dedi Gökçe. "Dün ilacı kesmişler demek ki, duymamışım ben... Zaten doktorun *48 saat kritik* deyince ben daha uyandırmazlar diye-... Ondan..." Duraksadı. "Baş ağrın ya da bulantın var mı?" Aris yeniden başını sağa-sola salladı. Gökçe, "Güzel..." diyerek hafifçe doğruldu. O anda gözleri, Aris'in avcunda duran eline takılmıştı ki, kafasının içinden alarm sesleri gelmeye başladı ve elini panikle geri çekti.

Fakat Yüzbaşı'nın, Gökçe'yi bırakmaya pek niyeti yoktu. Avcunun arasından kayan parmakları sıkıca yakaladı. "Çok korktum..." dedi ardından. "Sana bir şey olacak diye çok korktum."

"Ama olmadı... Ne bana ne de sana..."

"Korumaya çalışırken daha da tehlikeye attım seni." Aris, başparmağıyla Gökçe'nin elinin üstünü yavaşça okşadı. "Benim yuzümden korkunç şeyler geldi başına... Kendimi berbat hissediyorum."

Aris'in parmakları elinde kımıldadıkça Gökçe karnında minik titreşimler hissediyordu. "Bunları-..." dedi, gülümsemeye çalışarak. "Bunları duyan da o yatakta ben yatıyorum sanacak. Başına-..." Sustu. "Başına korkunç şeyler-..." Bakışları ikisinin elleri arasında gitti geldi. Kelimelerini toparlayamıyordu bir türlü. "Korkunç şeyler gelen sensin..." Yutkundu. "Herkes çok endişelendi senin için..."

Aris, sıcacık bir sesle "Ya sen?" diye sordu.

"Ben ne?"

"Sen endişelenmedin mi?"

Gökçe, gözlerini devirerek "Endişelendim tabii..." dedi muzip bir tonda. "Seni, benden başka biri öldürecek diye ödüm koptu."

Aris güldü. "Buna asla izin vermem... O yuzden beyaz ışığa çok fazla yaklaşmadım." Başparmağı, bir kez daha Gökçe'nin eline minik temaslar bırakırken gözlerini, karşısındaki Ege mavisini gözlere dikti. "Çünkü beni ölüme çağıran ışığın rengi mavi olurdu."

Gökçe, hiçbir şey diyemeden Aris'e bakakalmıştı. Bu adamın ağzından çıkan her bir kelime duraksatıyordu Gökçe'yi. İkisinin arasında geçen normal bir konuşmayı, her defasında bambaşka yerlere çekme hızı inanılmazdı. Bunu öyle bir hızla yapıyordu ki, Gökçe başının döndüğünü yerin ayaklarının altından çekildiğini hissediyordu. Kelimelerle arası bu kadar iyi olan bir adamdan korkmak gerekirdi. *Üstelik Türkçe, bu adamın ana dili bile değildi.*

"Kapetánie!"

Gökçe, duyduğu sesle birlikte elini Aris'in elinden hızlıca çekti. İçeri giren Teğmen Adoni, komutanının uyandığını görünce sevinç içinde yanlarına geldi. Ve kendi *dilinde çok şükür uyanmışsınız* diyerek rahat bir nefes verdi. "Efcharistó ton Theó! Xýpnises!"

Aris, Türkçe olarak "Uyandım Teğmen..." dedi. "Sen ne zaman geldin?"

"Bu sabah geldik Yuzbaşım!"

"*Geldik*, derken?"

O anda içeri koşarak giren Ezgi, Aris'e gerekli cevabı vermişti. "Yüzbaşı! İyi misiniz?"

Aris, sinirle "Adoni!" dedi. "Biz sizinle ne-..."

"Onun bir suçu yok..." Ezgi, Aris'in sözünü bölerek yatağın yanına geldi. "Ben çok ısrar ettim dönmek için. Hem sonsuza kadar orada kalamazdım ya..."

"Ezgi-..."

"Yüzbaşı! Şimdi boş verin beni. Siz iyi misiniz? Ağrınız, sızınız var mı?"

Aris, başını iki yana salladı ama gözleri hala Adoni'deydi. Adoni, *elimden bir şey gelmedi* der gibi omuzlarını yukarı çekerken odaya üç tane doktor girdi. Birisi, Aris'i ameliyat eden cerrahlardan biriydi. Adam, bakışlarını Gökçe, Ezgi ve Adoni üzerinde gezdirerek "With your permission..." dedi ve üçünden de odadan ayrılmasını istedi.

Ezgi ve Adoni, uyarıyla birlikte odadan çıkarken Gökçe ise kendisinin de doktor olduğunu hatırlatarak bir yere gitmeyeceğini söyledi. Gökçe'nin bu çıkışı, Aris'in yüzünde küçük bir tebessüm oluşturmuştu. Böyle bir alakaya mazhar olmak için yaralı olması gerekiyorsa aslında hiç iyileşemeyebilirdi.

Gökçe, Aris'in kontrolleri tamamlandıktan sonra birkaç saatliğine hastaneden ayrılarak eve gitti. Önce hızlıca bir duş aldı ardından gardırobunun karşısına geçti. Altına siyah bir kot pantolon, üstüne v yaka, bel kısmı ve bileklerinde siyah yatay çizgilerin olduğu beyaz renkli bir sweet kazak giymişti. Saçlarını hafifçe kurutup siyah deri ceketini da üzerine geçirdikten sonra tam evden çıkıyordu ki Gökalp'le karşılaştılar.

"Hayırdır?" diye sordu Gökalp. "Nereye?"

Gökçe, "Hastaneyeee..." dedi. "Duydun mu Yüzbaşı uyand-..."

"Duydum, duydum. Ben de bir uğradım yanına az önce de..." Sonra başıyla salonu işaret etti. "Sen, gelsene biraz şöyle. Konuşalım bi' seninle."

"Ne konuşacağız?"

"Gel sen, gel." Gökalp, elini kardeşinin sırtına koyarak Gökçe'yi salona götürdü. "Otur şöyle."

"Abi ne oluyor? Bak, gitmem lazım benim. Ne konuşacaks-..."

"Gökçe..."

"Ne?"

Gökalp, sesli bir nefes vererek kardeşinin tam karşısına oturdu. "Kolay şeyler yaşamadın, biliyorum... İki gündür sustum o yüzden. Bir şey demedim. Aris'in uyanmasını bekledim. E uyandı da. Maşallah sapasağlam..."

"Eee?"

"Sana yalan söylemeyeceğim. Zerre sevmezdim ben bu herifi... Hala da sevmiyorum, orası ayrı da... Derler ya hani, *düşmanın bile mert olanı makbül* diye. İşte bak, tam öyle... Evirip çevirmeye gerek yok. Aris-... Aris karakterli bir adam. Az önce, Mateo'dan duydum. Onu bıçaklayan o kız için *resmi kayıtlara geçirmeyin olayı* demiş. Yani çocuğu ıslah evine falan göndermeyecekler."

Gökçe, "Ne?!" dedi, gülümseyerek. Aslında çok da şaşırmamıştı. İçten içe beklediği bir şeydi bu. Olay, Atina'ya yansımadan hallolursa Aris'in çocuğa dokunmayacağını tahmin ediyordu. Şaşırdığı şey, şimdiye dek olayın gizli tutulması olmuştu. *Demek ki askerler, komutanlarının süreci böyle yürüteceğini öngörmüşlerdi.*

Gökçe, gözleri boşluğa dalmış gülümsemeye devam ederken Gökalp sözlerini sürdürdü. "Yani... Şu birkaç gün içinde baya şaşırttı beni kendisi. Hele o gün... Kaçırıldığın gün... Yana döne aradı seni... Ama öyle herhangi birini arıyor gibi aramadı. Bildiğin telaşlıydı. Kaç kişinin yakasına yapıştı, kaç askerini kalayladı... Bir ara baktım, çakıyı sıkı sıkı elini kesmiş. Sonra

gitti, silahını bırakıp teslim oldu... Ağzını yüzünü dümdüz ettiler, sesini çıkarmadı... Canını pahasına önüne atlayıp korudu seni. Yani, gözümle görmesem inanmazdım."

Gökçe, abisinin ağzından çıkan son cümleyle irkildi. "Gözünle mi görmesen?"

Gökalp, "Aris içeri kamera yerleştirmişti" diyerek kardeşinin gözlerinin tam içine baktı. "Orada olan her şeyi hem gördük hem de duyduk, Gökçe." Gökçe'nin yüzü kıpkırmızı kesilirken Gökalp, altını çizerek gibi yineledi. "Her şeyi... Duyduk."

Abisinin kastettiği o 'duyduk'ların altında neyin olduğu ortadaydı. Gökçe, kuru iftiraya uğramış gibi "Ne *duyduk duyduk* abi-... Ne?" diye bağırды. "Ne-... Duydunuz yani?! Orada adamları ikna etmek için uğraştı Yüzbaşı... Bir sürü şey oldu! Şey yaptı?! Yol denedi! Uğraştı... Taktik şey yaptı adama-... Beni bıraksınlar diye?!"

"Diyorsun?"

"Evet!"

"Gökçe..." dedi Gökalp, kelimesini bastırarak. "Adam, bağıra bağıra *seviyorum* dedi-..."

Gökçe, kıpkırmızı kesilen yüzüyle hızlıca ayağa fırladı. "Saçma sapan konuşma abi! Ben de-... Ben de burada laf diye dinliyorum seni! Gelmiş bana-... Hayret bir şey ya!"

Gökalp de Gökçe'yle birlikte ayaklandı. "Bak, sana bir kere soracağım..."

"Ne? Ne? Ne?"

"Bir şey mi var sizin Aris'le aranızda?"

Gökçe'nin mavi gözlerinin içinde cehennem alevleri körüklendi. "Sen-... Aklını mı-... Ne biçim-... Saçma sapan-... Yok öyle bir şey! Olabilir mi ya öyle bir şey?!"

"Ondan yana var, o ortada da..."

"Abiii!" Gökçe'nin eli ayağı boşanmıştı. "Yok dedim, öyle bir şey! Ne ondan yana ne benden yana! Aaa!"

"Ondan mı herif gözünü açana kadar hayalet gibi gezdin ortada?! Ağzına lokma koymadın üzüntüden!"

"Benim yüzümden bıçaklandı diye o haldeydim! Benim yüzümden bir kişiye daha bir şey olmasın istedim çünkü-... O yüzden üzüldüm! Endişelendim!"

"Gökçe..."

"Ne?!"

"Ben gerizekalı mıyım?"

"Abiii! Delirtme beni! Ne gördüysen yanlış yorumlamışsın, tamam mı? O adamlar beni bıraksın diye, işbirlikçi gibi görünmeyeyim diye söyledi o şeyleri! Her yolu denedi işte-... Birinden biri tutar diye şey yaptı... Sen de yani... Allah Allah ya... Hayret bir şey!"

"Ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum Gökçe. Biliyorum da işte... Bi' düzelsin, ayağa kalsın sonra ben hastanelik edeceğim onu... Efendi dedik, karakterli dedik ama... Duracağı yeri bilecek. Yani... İsterse cennetle müjdelenmiş olsun, günün sonunda bu adam, işgalci bir Yunan askeri. Nokta."

Gökçe, "Dimi?!" dedi heyecanla. "Ben de bunu diyorum kaç gündür kendime-... Yani öyle olduğunu biliyorum anlamında!"

"Güzel. Biliyorsan sorun yok."

İmalı bir tonda "Senden çok daha iyi biliyorum abiciğim..." diyerek çantasını eline aldı Gökçe. "O yüzden bence sen bu yersiz kaygılarını kendine saklama. Çünkü bana-... Bana bunları sormanı bile zül addederim!"

"Laflara bak... Ben uyarayım da, sen yine o şeyden addet..." Sonra gözlerini kocaman açtı. "O Kerim'den de hazzetmiyorum zaten! Tam bir kaypak. Anasını satayım... Göt kadar adada BM askerî temsilciliği misin sen? Neden peşinde gezip duruyor kızım bunlar senin?"

"Düzgün konuş abi!"

"O kaypak Kerim de mi hoşlanıyor senden?!"

Gökçe, "Ya yeter!" diyerek Gökalp'i itip yanından geçti. Adımlarını kapıdan dışarı hızlandırırken abisine söylenmeye devam ediyordu. "Gelmiş sorguya çekiyor beni burada! Sana hesap vermeye mecburum sanki ben!"

Gökçe kapıdan çıkarken Gökalp, merdiven boşluğuna doğru seslendi. "Bana bak bana! Ne o sarı kertenkeleyi ne de o bit kılıklı herifi görmeyeceğim bir daha senin yanında!"

Yoğun bakımdan odaya çıkarılan Yüzbaşı Aris için yoğun bir ziyaretçi trafiği vardı. Öğle saatlerine doğru Meryem Hanım ve Adalı ailesinin diğer fertleri geldi yanına. İsmet Başkan, "Korkuttun bizi Yüzbaşı" dedi, babacan bir tavırla. "Ama çok şükür iyisin."

Süreyya Hanım, sabah gördüğü manzarayı zihninden silmeye çalışarak gülümsedi. "Çok geçmiş olsun Yüzbaşı."

Meryem, evde pişirdiği tavuk suyuna çorbayı büyükçe bir kaseye almış ve kalın bir beze sarıp Aris'in başucuna koymuştu. "Hemşireler *şimdi*

içemez falan diyorlar ama ben rahmetli Yorgo'ya hep pişirirdim bundan. 90 yaşında bile turp gibiydi..."

Aris, şaşırmış bir halde "Hiç gerek yoktu..." dedi. Gerek olmamasından ziyade, alışık da değildi böyle bir muameleye. *Hem de burada? Bu adada ve bu insanlar tarafından?*

"Bizde böyle..." diyerek gülümsedi Meryem. "Hasta olana hemen tavuk suyuna çorba yapılır. Sizde yok mu öyle adetler?"

Aris, başını iki yana salladı. "Varsa da ben bilmiyorum. Hiç denk gelmedim..."

Aris'in sözleriyle Meryem'in içine incecik bir sızı yerleşti. *Hasta olduğunda kimse önüne bir tas çorba koymamış mıydı yani bu çocuğun?* Süreyya ise durumu toparlamak ister gibi, "Artık denk gelirsiniz" diyerek tebessüm etti. "Siz bize kızımızı sağ salim getirdiniz. Çorbanın lafı mı olur?"

"Öyle tabii" dedi İsmet. Kafasında dünden beri dönen soruları bir kenara bırakıp Nutuk'un talimatını düşünmeye başlamıştı. *Fırsata çevrilen krizler, Yüzbaşı'nın yakında daha önemli bir adam olacak olması, Yüzbaşı Aris'in aileye girmesi...* Tüm bunlar bir işaretti sanki. Boğazını temizler gibi yaparak gülümsedi ve Aris'in yatağına doğru birkaç adım attı. "Hatta... Siz kendinizi toparlayın, bir akşam evimizde ağırlayalım sizi. Hep beraber güzel bir yemek yiyelim. Süreyya'nın çorbaları da çok lezzetlidir. Ama ezogelini tek geçirim."

Aris, "Ben-..." dedi hayret içinde. "Ben tabii... Tabii mutlaka gelmek isterim." Bakışları İsmet, Süreyya ve Meryem Hanım arasında gidip geliyordu. Yüzüne şefkatli gözlerle bakan bu insanlar, içinde hiç tanımadığı bir duyguyu uyandırmıştı Aris'in. Hiç tanımadığı ya da tanıyamayacak kadar uzak olduğu bir duygu, bir his, aslında bir olgu, *belki de bir aile*.

Başucuna koyulan bir kase sıcak çorbanın içinde ne çok şey görmüştü...

Akşam saatlerine doğru adadaki herkes, Yüzbaşı Aris'in yaralanıp hastaneye kaldırıldığını öğrenmişti. Ada protokolünden eline çiçeğini alan, Yüzbaşı'ya *geçmiş olsun* ziyaretine gelirken, başta KOT TV olmak üzere çok sayıda gazeteci hastanenin önüne adeta kamp kurmuştu. Fakat Aris'in kesin talimatıyla, yaşananların detayları medyaya sızdırılmadı. Yüzbaşı, aileyi hedef göstererek işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyordu. *Zira karmaşık hale gelen işlerin ucu, eninde sonunda Gökçe'ye kadar uzanıyordu.*

Ziyaretçi saati sona ererken odasına gelen Teğmen Adoni'ye de bunu bir kez daha hatırlattı Aris. "Ne ailenin ne de Gökçe'nin adı geçmeyecek" dedi. "Bir operasyonda yaralandım. Hepsi bu."

Adoni, başını sallayarak komutanını onayladı. Ardından, "Bu arada Yüzbaşım..." dedi. Aklına birkaç saat evvel Amiral Markos'la yaptığı telefon görüşmesi gelmişti. "Olayı kayıtlara geçirmemiş olsak da babanız... Babanız için aslını öğrenmiş ve... Kendisi size biraz öfkeli."

Aris, acı acı güldü. "O halde *babanız* demeyeceksin, Teğmen. *Komutanınız* diyeceksin. Çünkü babam olsaydı, endişeli olurdu. Üstüm olduğu için öfkeli."

"Yüzbaşım, Sayın Amiral-..."

"Beni aramadı bile..." diyerek araya girdi Aris. Yatakta hafifçe doğrulmuştu. "Seni arıyor-... Çünkü azarlamak için." Sonra gözleri hafifçe kısıldı. "Biliyor musun? Bugün, daha bir ay önce tanıdığım bir kadın, Meryem Hanım, bana çorba getirdi, Adoni. Çorba yapmış bana..."

"İçtiniz mi Yüzbaşım?"

"İçtim" diyerek gülümsedi Aris. "Sevdim de... Yani sen *Sayın Amiral'ine* söyle... Oğlu-... Hayır, *astı* de. Bu daha iyi. *Astınız, halinden gayet memnun* de. *Türkler kendisine çok iyi bakıyor*, de."

Adoni gülmeye başlamıştı ki birinin odanın kapısını tıklattığını duydu. "Girin!" diye bağırdığında, kapı hafifçe aralandı.

"Gelebilir miyim?" Ses, Elife aitti.

Aris, yatağın içinde biraz daha doğrularak Elif'i yanıtladı. "Gelebilirsin."

Gökçe, gün içinde birkaç kez Aris'in odasına kadar gelse de ikinci kattaki kalabalığı görüp her defasında geri çekilmişti. Akşam 9'dan sonra ise yeniden ikinci katın koridoruna yönelmişti ki, bir hemşirenin önünde pansuman arabasıyla Aris'in odasına doğru ilerlediğini gördü.

"Ben hallederim!" diyerek hemşireyi durdurdu hemen ve arabayı kadından devralıp odanın önüne geldi. Kapıyı nezaketen bir kez tıklattıktan sonra kulpu aşağı indirdi ve arabanın tekerleklerini eşikten içeri sürerek "Pansuman vakti..." dedi. Fakat birden Elif'le göz göze gelince duraksadı. "Şey-... Pardon. Ben kimse yok diye-..."

Aris, panikle "Kimse yok zaten!" dedi. Sonra bakışlarını sağ tarafındaki Elife çevirince kızın varlığını yeni fark etmiş gibi "Ha... Elif mi? Yani Elif Hanım mı..." diye mırıldandı. "Elif Hanım gidiyordu! Tam şimdi gidiyordu o da..."

Elif, ayaklanarak başını salladı. "Ya... Gidiyordum ben de. *Hasta ziyaretinin kıyası makbuldür* derler zaten, dimi?" İmayla Aris'e baktı. "Otuz beş saniye falan?!"

Gökçe, kollarını bağlayarak gülümsedi. "Yalnız o, o anlamda değil."

"Ne o anlamda değil?"

"Yani *kıyası makbuldür* derken 'kısa'sı değil, 'kıyas'ı... Orada bahsedilen süre değil yani, *karşılıklı olanı* anlamında."

Elif, "Aaa..." dedi. "E oturayım o zaman ben?"

Aris, sinirle Elif'e bakarak "O anlamda *kısa!*" dedi. "*Kısa* o anlamda!"

"Öyle olsun bakalım." Elif, sandalyenin kenarına astığı çantasını alarak kapıya doğru yöneldi. Ama birkaç adım atmıştı ki, "Ya bu arada..." diyerek Gökçe'ye döndü. "*Böyle şeylerle hemşireler ilgileniyor* diye kalmış benim aklımda... Doktorlar ne zamandır pansuman yapıyor?"

Gökçe, yüzündeki tebessümü bozmadan "Yapmak istedikleri zaman..." diye yanıt verdi.

Elif, aldığı cevap karşısında dudağını büzerek başını salladı. Ardından Aris'e imalı bakışlar atarak "O halde iyi akşamlar..." dedi keyifli bir şekilde. *Anlayan için verimli bir sohbet olmuştu.*

Elif'in odadan ayrılmasıyla Aris, gözlerini Gökçe'ye çevirdi. "Elif Hanım da *geçmiş olsun* demek için gelmiş" dedi, açıklama yapması gerekiyormuş gibi. "Birlikte çalışmıştık bir süre..."

Gökçe, pansuman arabasını yatağın kenarına çekerken ağzının içinden sessizce mırıldandı. "Çalıştınız hı hı..."

"Anlamadım?"

"Hiç..." diyerek geçiştirdi Gökçe. O sırada Aris'in doğrulup yatağın kenarına oturduğunu görünce "Ne yapıyorsun?" dedi. "Diğer türlü de yapardım. Kendini yormana gerek yoktu."

"Boyle daha iyi."

Gökçe, pansuman tepsisini hazırlarken "Sen bilirsin" dedi. Sonra odanın boş olduğu dikkatini çekti. "Bir sürü çiçek göndermişlerdi. Hiçbiri yok?"

"Kaldırtım çünkü hepsini. Bir tanesi hariç..."

Aris'in cevabıyla Gökçe'nin bakışları yatağın sağ başucundaki saksıya takıldı. Sabah kırık parçalarını yapıştırdığı elfida saksısıydı bu. "Nasıl yani?" dedi şaşkınlık içinde. "Aşağıdaki doktor odasındaydı o... Buraya nasıl geldi?"

Aris, hayretle "Sen koymadın mı onu oraya?" diye sordu.

"Hayır" dedi Gökçe. Sonra kaşlarının ortası hafifçe çatıldı. Sabah doktor odasında saksıyı yapıştırırken Ezgi gelmişti yanına. Çiçeğin nereden çıktığını sorunca, bir an boş bulunup ucundan çıtlatmıştı. "Ezgi..." diyerek hayıflandı. *Kızın ergen damarlarından işgüzarlık akıyordu yine.*

"Ezgi mi?"

"Hı hı. Ben saksıyı yapıştırırken yanımdaydı bugün... Çiçeğin anlamının umut olduğunu öğrenince, umuda ihtiyacın olduğunu düşünmüş herhalde..."

Aris gülümsedi. "Doğru düşünmüş."

O anlarda hazırladığı pansuman tepsisini eline alan Gökçe, yatağın karşısındaki sandalyeye oturarak Aris'in iki yana ayırdığı bacaklarının arasına sokuldu. Tepsiyi kucağına bıraktıktan sonra ise bakışları Yüzbaşı'nın çıplak gövdesine takıldı. Sol tarafındaki ameliyat yarasını belinden ve sağ omzundan sararak bandajlamışlardı. Yer yer morluklar içinde olan göğsü, yay gibi gerilen kas dokusuyla hala diri ve canlı duruyordu. Adamın kumral tenine izler bırakan yara-berelerin sebebi olduğunu bilmek tuhaf hissettirmişti Gökçe'yi. Bu uygunsuz seyre hemen son vermek istedi ve Aris'in gövdesine uzanıp bandajları çıkarmaya başladı.

Aris, seyir altında olmaktan rahatsız görünmüyordu. Onun daimi gündemi başkaydı. Bir müddet Gökçe'nin gözlerini takip ettikten sonra sitem eder gibi sordu. "Neden gelmedin bugün hiç yanıma?"

Gökçe, bu kadar filtresiz bir soru beklemiyordu. Aris'in bandajını yavaşça sıyrırken "Geldim" dedi. "Ama kalabalıktı çok. Girmedim o yüzden."

"Bilseydim kovdururdum hepsini."

Aris'in ataklarını duymazdan gelen Gökçe, dikkatini elinin altındaki bandaja verdi. Fakat bakışları hala istemsizce Yüzbaşı'nın göğsündeki morluklara çarpıyordu. "Çok kötü olmuşlar..." dedi, tatsız bir sesle. "Acıyorlar mı çok?"

Aris gülümsedi. "Hiç acıyıyorl-..." Gökçe, elini sağ kaburgasının altındaki morluğa bastırınca cümlesi yarım kaldı. "Aaa-...Acı-...Acıyormuş."

"Çok mu acıdı?!"

"Yok, çok değil de..." Aris, eliyle belinin sağ tarafındaki çürüğü işaret etti. "Burası daha kötü sanki..."

"Bakayım..." diyerek Aris'e doğru biraz daha eğildi Gökçe. Parmakları, çürüğün üzerine hafifçe dokununca "Hematomlar oluşmuş her yerinde..." dedi. "İç kanamadan ölebilirdin bile..."

Gökçe, gövdesini incelerken Aris de onu izleyerek gülümsüyordu. Sonra işaret parmağıyla dudağının altındaki yarayı işaret edip fısıldadı. "Burası da acıyor."

"Susarsan geçer" dedi Gökçe ve elini yeniden bandajların üzerine götürdü. Bandajın son katmanını da çıkardıktan sonra sıra gazlı bezlere gelmişti. Her birini yavaş yavaş Aris'in dikişlerinin üstünden kaldırırken son derece dikkatli olmaya çalışıyordu. Çok geçmeden eski bezleri çıkarıp dikişlerini temkinli bir şekilde steril etmeye başladı. Tüm bunları, Aris'in yakın markajı altında yaptığı için geriliyor, yüzünde arsızca dolaştırdığı manalı gözlerine bakmamaya uğraşıyordu. O sırada, sanki biraz evvel Aris'i susması için uyarmamış gibi aralarında oluşan sessizlikten rahatsız olarak "Bu arada..." dedi. "O çocuğun... Yani Nergis'in adının kayıtlara geçmemesini istemişsin. Mateo, abime Nergis'i ıslah evine göndermeyeceğinizi söylemiş. Doğru mu?"

"Şüpheye mi düştün?"

"Yooo ama-..."

"Ama?"

Gökçe gülümseyerek "Anladım..." dedi. "Ayrıca çok da sevindim. Doğru bir karar vermişsin."

"Aynı gün iki abisini birden kaybetmiş bir çocuk sadece o... Başka ne yapabilirdim ki?"

"Bilmem..." diyerek yarayı temizlemeye devam etti Gökçe. "Bunu umursamayıp gaddar bir karar da verebilirdin. Senin için burada herhangi bir şeyi yapmak, iki dudağının arasından çıkan bir lafa bakıyor sadece... Gücünün yetmediği bir şey mi var?"

Aris, başını eğerek Gökçe'ye baktı. "Sen varsın."

Gökçe, aldığı cevapla bir an için bocaladı. Önce Aris'e kaçamak bir bakış atıp sonra gözlerini hızlıca kaçırdı. *Neyse*, dedi içinden. Böyle tuzaklara bodoslama atlamayacaktı. Fakat susunca da yine tuhaf bir sessizlik oluyordu aralarında. Bu, apayrı rahatsız ediciydi. *Bir şeyler konuşmam gerek*, diye düşündü. Yoksa bu adam yüzüne bakmayı kesmeyecekti.

Bir süre düşünür gibi duraksadıktan sonra "Ezgi de iyi yapmış aslında..." dedi, yaranın çevresini temizlerken. "Yani saksıyı buraya getirmesi iyi olmuş. Frezyalar, odanın havasını değiştirmiş."

"Oyle mi olmuş?" dedi Aris, gülümseyerek.

Gökçe, "Olmamış mı?" deyip gözlerini devirdi. "Güzel kokmuş oda."

Aris, başını Gökçe'ye doğru biraz daha eğerek kızın saçlarından yayılan şampuan kokusunu içine çekti ve gözlerini hafifçe kapatarak "*Bana öyle kokan senmişsin gibi geldi*" diye fısıldadı.

Gökçe'nin yarayı temizleyen eli birden duraksadı. Bu cümleyi hatırlıyordu çünkü. Semadirek'te frezyaların önünde şarkı söyleyen kadını izlerken, Gökçe *sokak frezya kokuyor* dediğinde Aris'in ona verdiği cevaptı bu. Şimdi günler sonra tam da şu anda mı söylemesi gerekiyordu bunu? Böyle referanslar Gökçe'nin suyunu bulandırmaktan başka bir işe yaramazdı. *Sanki her şey yeterince bulanmamış gibi...* Nefesini dışarı vererek yutkundu. Duymazdan ve görmezden geldiği ne varsa, bu cümleyi de hızlıca o haneye eklemişti. Pansuman tepsisine uzanıp yeni gazlı bezlerle yarayı tekrar kapatmaya başladığında duyarsızlaşmaya çalışmanın meyvelerini terleyerek topluyordu. Sanki frezyalar odadaki tüm oksijeni emmiş, Gökçe'ye soluyacak bir alan bırakmamıştı.

Bakışlarını kısan Aris, "İyi misin sen?" diye sordu.

"İ-yi... İyiyim..." dedi Gökçe. Ama yüzünde gezinen ela harelerin ve dudaklarını yoklayan ılık bir nefesin tesiriyle baş etmeye çalışırken pek de iyi hissettiği söylenemezdi. Sonra birden "Sadece..." diye ekledi. Gözleri, kapatmaya çalıştığı yaranın üzerindeydi. "Sadece-..."

Aris, başını Gökçe'nin kızaran yüzüne doğru biraz daha yaklaştırmak için "Sadece ne?" dedi, gülümseyerek.

Gökçe, Aris'e hiç bakmadan temkinli bir tonda konuşmaya başladı. "Sadece biraz daha sözlerimize, davranışlarımıza dikkat edersek... Yani her anlamda, ona göre davranırsak sevinirim."

Aris, anlamazdan geldi. "Ne demek bu?"

"Ne demek olduğu ortada, Yüzbaşı."

"Yüzbaşı?" Aris'in tek kaşı havalandı. "Adımı söylemen için ölümle yüzleşmem gerekmecekti hani?"

"Adını söyleyince anlayacaksan-..."

Aris, "Denesene bi'..." diyerek gülümsedi.

"Pekala..." deyip nefesini dışarı üfledi Gökçe. Başını kaldırdı ve Aris'in içi ela parıltılarla yanan kahve gözlerine bakarak "Aris..." dedi. Önünde-ardında ölüm olmadan ilk kez ismini söylemişti ve nedense müthiş derecede tuhaf hissetmişti. Aris de öyle hissetmiş olacak ki otuz iki dişiyile sırtıyordu. Gökçe, *Yüzbaşı'nın yine gevşekliği üstünde*, diye düşündü. Adıyla seslenmenin bir şeyleri değiştireceğinden pek emin değildi. Boğazından öksürür gibi sesler çıkararak bakışlarını yeniden pansuman

yaptığı yaraya çevirdi. "Eğer böyle anlayacaksan, gerçi pek de ümitli değilim ama... Bu şekilde söyleyeyim o zaman, Aris... Sözlerine, davranışlarına dikkat edersen Aris, sevinirim Aris."

Aris, sırtarak "Nasıl yani?" dedi. "Anlayamadım."

"Ne demek *anlayamadım*? Söyledim ya işte..."

Aris, "Odaklanamadım" deyip güldü. "İsmimi o kadar art arda söyleyince dikkatim dağıldı."

Gökçe, sakın kalmaya çalışarak "İyi o zaman..." dedi. "Son kez söylüyorum, iyi dinle." Sözlerini nasıl toparlayacağını bilmiyordu ama bu meseleyi bir an önce konuşup çözmezlerse, kafasının bastırmaya çalıştığı düşüncelerden patlayacağını farkındaydı. Aris, *çatıda seviyorum çünkü onu* demişti. Önce kendi dilinde sonra Türkçe söylemişti. Sebebi her ne olursa olsun, zan altında kalmak istemiyordu Gökçe. "Bak..." diyerek devam etti. Açtığı steril yara pedini, temizleyip kremlediği dikişlerin üzerine yapıştırıyordu. "Ben... Sana hayatımı borçlu olduğumu reddedemem. O gün çatıda-... Çatıda beni kurtarmak için yaptığın onca şey... Cesurcaydı ve muhtemelen kolay kolay kimsenin kimse için yapmayacağı şeylerdi. Ben hepsi için teşekkür ederim..." Kısa bir an duraksayıp devam etti. "Tüm bunları, başıma gelenlerden dolayı sorumluluk hissettiğin için yaptığını biliyorum ama... Ama dışarıdan öyle görünmeyebiliyor. O yüzden, bundan sonra kimsenin bir şeyleri yanlış-... Yanlış anlamaması için en azından üslubuna dikkat edersen isabetli olur. Çünkü yani bazen-... Bazen ipin ucunu kaçırıyorsun, haddin hududun olmuyor... Öyle olunca, insanlar da bir şeyleri yanlış anlıyor."

"Kimmiş o insanlar?" dedi Aris, sakın bir tınıda. "Neyi yanlış anlamışlar?"

Gökçe yutkundu. Konunun özüne geldikçe kalbi küt küt atıyordu. "Şeyler işte-..." dedi, zayıf bir sesle. Yarayı kapamış, banjalamaya başlamıştı. "A-... Abim... Abim...ler..."

"Abin...ler?"

"Evet... O gece işte, kamera yerleştirmişsin ya çatıya..."

"Eee?"

"İşte..." diyerek sesli bir nefes verdi Gökçe. Hala Aris'in gözlerine bakabilmiş değildi. "Orada kim varsa... Abim, Kerim falan da şeyleri duymuşlar-... O dediklerini, yani Davut beni bıraksın diye bir sürü şey dedin ya... Onları duymuş abim... Yanlış anlamış-..."

Aris, başını iki yana salladı. "Yanlış anlaşılacak bir şey yok."

"Ben de öyle dedim zaten abime... Söylediklerinin taktik olduğunu, gerçek olmadığını söyledim ama-..."

Fakat Aris, hiç ikilemde kalmadan Gökçe'nin sözünü böldü. "Gerçektir" dedi, sıcacık bir sesle. Gökçe, duyduğu tek bir kelimeyle donup kalınca Aris, kızın bandajın üzerindeki ellerini bileklerinden yakaladı. Parmakları, Gökçe'nin nabızlarından avuçlarına kadar kayarken giderek koyulan maviliklerse sonunda ela harelerle buluşmuştu. Bir süre içi parlayan gözleriyle, Gökçe'nin telaşlı yüzünü izleyen Aris sonra kızın ellerini daha sıkı kavrayarak "Hepsi gerçektir..." diye yineledi. "Söylediğim her bir kelime gerçektir."

Gerçek. Gökçe için o anda bu sözcüğün anlamı, ruhunun incecik bir boşluktan süzülmesine ve sanki içinde aralıksız dönen bir değirmenin kalbini paramparça edip öğütmesine denk düşüyordu. Ne bir eksik ne bir fazla. *Gerçek, Gökçe için yıkıcı bir kelimeydi.* Siyah ve beyazın, doğru ve yanlışın, iyi ve kötünün ve ekseriyetle dost ve düşmanın ötesinde, kontrol edilemez bir yıkımdı bu. *Gerçek.* Gökçe gerçeklerle ne yapacağını bilmiyordu. Kendini bildi bileli gerçek denen şey, katıksız bir acıdan ibaretti onun için. Batmış, işgale uğramış, buhranlara sürüklenmiş bir ülke gibi... Şimdiyse bu kelimenin karşılığı, işgalci bir adamın ağzından çok daha sarsıcı bir kelamla çıkmıştı. *Gerçek.* Gerçek, o adamın ağzından dökülen hadsiz bir hevesti. Ve Gökçe'nin gerçeklerle savaşmak dışında ezberinde olan hiçbir şey yoktu.

Titreyen ellerini, Aris'in avcundan hızlıca geri çekerek "Belli ki hala narkozun etkisi altındasınız, Yüzbaşı" dedi, alaycı bir tonla. Bandajın klipsini takıp pansuman tepsisini toplamaya başlamıştı. "Ya da kafanıza aldığınız darbe yüzünden aklınız başınızda değil sizin."

Aris, başını *hayır* anlamında iki yana salladı. "Etkisi altında olduğum narkoz değil, sensin. Aklım da hiç bu kadar başımda olmamıştı."

Gökçe, "Pansuman bitti!" diyerek telaşla ayağa kalktı. Elindeki tepsiyi, yatağın kenarındaki pansuman arabasının üstüne bırakmıştı. Kızaran yüzünü minik ter damlaları basarken Aris'in gözlerine bakmamaya çalışarak arabayı kapıya doğru itmeye başladı.

O sırada yataktan kalkan Aris, "Gökçe!" diye seslendi. Gökçe, adını duyunca adımlarını durdurdu. "O çatıda söylediklerim..." dedi Aris. "Az önce *hepsi gerçektir*, dedim ya... Aslında tam olarak hepsi değildi." Gökçe, o an ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi Aris'e yüzünü döndü. Attığı birkaç adımla Gökçe'nin karşısına geçen Aris, çenesini kendinden emin bir

ifadeyle dikleştirerek "Bir konuda yalan söyledim" diye devam etti. "Kerim... Onu sevmeydiğini biliyorum." Ağzından çıkan her kelimede, Gökçe'nin göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyordu. "Orada seni daha fazla benimle ilişkilendirip üzerine gelsinler istemediğim için öyle söyledim... Çünkü hikaye buydu. *Ben, asi bir Türk kızına tutulmuş ve duygularına karşılık alamadığından gözü donmuş saplantılı bir askerdim. Sense o saplantılı, işgalci Yunan askerini değil, onurlu bir Türk askerini seven isyancı bir Türk kızı...*" Gülümsedi. "Hikayede doğruluk payı yok değil ama Kerim'le ilgili olan kısmın gerçek olmadığını ikimiz de biliyoruz... Sen onu sevmiyorsun Gökçe. Sevmek istiyorsun, kendini onu sevmeye ikna etmeye çalışıyorsun ama bu hiçbir zaman mümkün olmayacak. Çünkü sana daha önce de söyledim. İknanın vadesi kısadır. Parlar ve söner. İnsanı yanıltır. *İkna olanlarla yol yürünmez* dedim. O gün... O gün bunları konuşurken savaştan bahsediyorduk. Şimdiyse..." Duraksadı. Aşk, çatıda avaz avaz adını bağırmanın gibi, diline hala yabancı bir kelimeydi.

Ama Gökçe anlamıştı. Aris'in yüzüne, cümlesinin devamını duymuş gibi kocaman açılan masmavi gözleriyle bakıyordu. Burnunun ucunda minik bir sızı hissettiğinde çenesini kilitledi ve kaşlarını çatarak tek kelime etmeden arkasını döndü. Attığı ilk adımda ise yanındaki pansuman arabasına çarpmıştı. Pansuman aletleri büyük bir gürültüyle zemine dökülürken Gökçe koşar adım odadan çıktı.

Savruk adımlarla koridorda yürümeye başladığında kulaklarında keskin bir uğultu hissetti. Gövdesini patlatır gibi çarpan kalbini, duyduklarının tesirinden kurtaracak hiçbir telkin gelmiyordu aklına. Avcunu göğüs kafesine bastırarak birkaç kez derin derin nefes alıp verdi.

Geçirdiği bu yersiz anksiyeteyle birlikte, Elife birden hak vermeye başladı. Kız doğru söylemişti çünkü.

Pansumanı hemşireler yapmalıydı.

"...Çünkü kaçmak, suçu kabullenmek anlamına gelir" der Franz Kafka. O halde yakalanmak da teslim olmak mıydı?

Gökçe, gece boyu yaptığı şeyin kaçmak olmadığına kendini öylesine inandırmıştı ki *yakalanmayı* aklının ucundan bile geçirmemişti. Gidebileceği hiçbir yer yok gibi hissediyordu. *Ya da belki kaçabileceği?* Önce çıkıp eve gitmeyi düşündü. Ama henüz hastanenin kapısına bile gelmeden vazgeçti bundan. Abisinin yersiz ithamlarıyla baş edecek gücü yoktu. Habire ağzını yoklayan annesine laf yetiştirmek, babasının

dokundurmalı sözlerine karşı cevaplar aramak istemiyordu. Kaldı ki cevap dediğin yanıltıcı bir şeydi.

Tıpkı dakikalar evvel güç ve hüküm arzusunun kıskacında hiçbir ikbali olmayan cinsî heveslerini, yüzüne sanki aşk itirafıymış gibi savunan kafası karışık bir adamın ağzından çıkanlar gibi... Hayatında daha saçma bir şey duymamıştı Gökçe. *Gücünün yetmediği bir şey mi var*, diye sorunca utanmadan *sen varsın* demişti bir de. İşgal hırsının son evresi Gökçe'ydi çünkü. Ona direnen, boyun eğmeyen tek kişi oydu.

"Giatí tin agapó! Seviyorum çünkü onu!"

Kulaklarında birden yankılanan seslerle başını hızlıca iki yana salladı.

"Ben seviyorum onu! Aşığım ona! O yüzden yapamadım! Herkese yaptığımı ona yapamadım. Tutuklayamadım onu..."

Fakat sesler, Gökçe'yi yalnız bırakmıyordu. Hastanenin bahçesine inerek gözlerini kapadı ve elini yine göğsüne bastırarak "4-7-8 Gökçe!" dedi. "4-7-8." 4 saniye burnundan nefes aldı, 7 saniye nefesini tuttu ve 8 saniye boyunca ağzından nefesini verdi.

"Ben bu akşam hastanede Gökçe'yi göremeyince önce endişelendim. Sonra kameralardan ona bıçak dayadığını görünce, sanki o bıçak benim kalbime dayanmış gibi hissettim. Saatlerce aradım onu. Bulamadım. Aklımı yitirecek gibi oldum. Buradan kaç düğme çözdüğümü hatırlamıyorum ama onu karşımda görmeden, nefes alamadığımı çok iyi biliyorum..."

4-7-8'in hiçbir işe yaradığı yoktu. Zira sesler Gökçe'yi esir almıştı. Acilin önünde sigara içen bir adam çarptı o anda gözüne. Hemen yanına gidip "Sigaranız var mı?" dedi. Adam, paketinden bir sigara çıkarıp Gökçe'ye uzattı. "Ateşiniz var mı?" diye sordu sonra. Adam hızlıca çakmağı da uzattı.

Sigarayı yakıp ciğerlerine ilk fırtı çeken Gökçe, deli gibi öksürmeye başlamıştı. En son bu saçmalığı ne zaman yaptığını düşündü. *Muhtemelen fakülteydi*. İkinci fırtı çektiğinde, öksürmesi daha da fazlalaştı. *Üç fırt, dört, beş...* Ağzının tadı berbat olmuştu. Sigarayı çarçabuk söndürüp yeniden hastaneden içeri girdi. Saate baktığında gece 10'u gösteriyordu. Önce doktor dinlenme odasına girerek çantasını aldı sonra merdivenlerden çıkıp Aris'in olduğu ikinci kata geldi. Askerler, güvenlik tedbirleri sebebiyle bu kata kimseyi almadıklarından Aris'in odasının önünde bekleyen iki asker dışında, hem koridor hem de diğer odalar boştu. Rastgele içlerinden bir tanesine girerek kapıyı kapattı ama kafasında dönen sesleri kapının ardında bırakamamıştı.

"Gerçektir. Hepsi gerçektir. Her biri gerçektir."

Sıkıntılı bir nefes vererek çantasından çıkardığı kulaklığı kulaklarına takıp odadaki yatağa uzandı. Telefonunu eline aldığı anda, Adana'dayken bir arkadaşının gönderdiği kayıt geldi aklına. Kaygılı hissettiğinde bunu dinlemesini söylemiş, bilinçaltındaki tüm toksik anıları bu telkinlerle daha kolay aşabileceğinden bahsetmişti. Gökçe böyle şeylere inanmazdı aslında ama bir şekilde kendini, kaydı dinlemeye ikna etti. *İkna.*

"Kerim... Onu sevmediğini biliyorum. Sen onu sevmiyorsun Gökçe. Sevmek istiyorsun, kendini onu sevmeye ikna etmeye çalışıyorsun ama bu hiçbir zaman mümkün olmayacak."

Gökçe, "Sabır!" diyerek hemen telefonundaki kaydı açtı. Gözlerini kapadı ve altta çalan Tibet çanı eşliğinde buğulu bir sesin gereksiz sevecenlikteki telkinlerini dinlemeye başladı:

"Her şey akıp gidiyor... Tıpkı, iki kez yıkanmanın mümkün olmadığı bir nehir gibi... Gözlerini kapa. Şimdi benimlesin. Ucu açık bir okyanustasın... Her şeyden uzakta..."

"Gel, gidelim buradan... Yarın sabah bu teknenin yönünü Güney Avrupa'ya sürelim..."

Gökçe, yine Aris'in sözlerini hatırlayınca bir kez daha "Sabır!" diyerek kaydın sesini açtı ve dinlemeye devam etti:

"Yemyeşil bir ormanın ortasında, üzerinde beyaz bir kıyafetle koşuyorsun... Gökyüzünde kuş cıvıltıları var. Her şey ve herkes, o ormanın gerisinde kalmış... Büyük bir kapıdan geçtin şimdi... Güneş, tüm kızılılığıyla o kapının içinden parlıyor ve hemen arkada masmavi bir deniz ve sapsarı kumlar ışıltıyor... O ışığa bakıyorsun... Baktıkça gözlerin kısılıyor ama hala bakıyorsun... Sonra ışık zayıfladığında... O renk cümbüşünün arasından, deniz kabuklarının çıtırtısıyla birlikte gülümseyerek sana doğru yürüyen birini görüyorsun... Söyle bana, kim o?"

Gökçe, bakışlarını, herkesin dikkat kesildiği yöne çevirdiğinde, ön taraftaki ağaçların arasına çekilen hasır örgülü lambaların altında ağır adımlarla ilerleyen Yüzbaşı Aris'i gördü. Kıpırmızı bir güneşi sırtlayarak uzanan denizin, ufuk çizgisiyle birleştiği yerde, şimdi onun silueti vardı. İlk kez sivil giyinmişti. Üst tutamları, batan güneşin kızılılığıyla parlayan kumral saçlarıysa, her zamanki gibi hafifçe dağınıktı. Masmavi gözlerle kesişen ela hareler, deniz kabuklarının ardında duran Gökçe'yi, baştan ayağa süzdü.

Gözünün önüne gelen görüntülerle birlikte kaydı durdurup yatağın içinde sinirle tepindi Gökçe. Aris'in meyhaneye geldiği günü hatırlamıştı. "Ne

oluyor ya?" dedi, öfke içinde. "Ne oluyor?!"

Kaydı devam ettirdiğinde, arkadan yükselen Tibet çanıyla birlikte kadının iç gıcıklayıcı sesini yeniden duydu:

"O kişi... Çocukluğunuzdu, değil mi?"

Gökçe, kaydı tekrar durdurup "Bok çocukluğumdu!" diye bağırdı. "Bilinçaltımı temizleyecekmiş-... Gerizekalı!"

Tibet çanları, kuş cıvıltıları, şefkatli bir tınıda fısıldayan buğulu sesli kadın ve bitmek bilmeyen telkinleri...

Gökçe, en son beşinci bir kapıdan daha geçip yine çocukluğuyla karşılaşamayınca kulağında kulaklıklarla uykuya dalmıştı. Kaydın neresinde içinin geçtiğini, ne kadar süre uyuduğunu hatırlamıyordu ama gözlerini yeniden araladığında Aris'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Uyudun mu sen?"

Birden yataktan doğruldu. Aris'in sesi var ama kendisi yoktu. "Ne şimdi ya bu?" dedi korkuyla. "Aklımı mı oynattım ben?!" Ardından kendi sesini duydu.

"Çok... Çok üşüyorum..."

Ve sonra tekrar Aris'in sesini.

"Gel..."

O anda seslerin kulaklığından geldiğini fark etti. "Siktir!" dedi, elini ağzına götürerek. Semadirek'te teknedeyken Aris'in yaptığı telefon konuşmasını kaydetmek için telefonunun kayıt modunu açmış ama kapatmayı unutmuştu. Bunu günler önce fark etmişti aslında ama kaydı silmek aklından çıkmıştı nedense. Şimdiyse meditasyon kaydı bitince telefon, otomatik olarak çalma listesine almıştı bunu. Bütün telkinler, çanlar, kuş cıvıltıları boşunaydı yani. Şaka gibiydi ama ne yazık ki gerçektir de, uykusunda Aris'le ikisinin konuşmalarını dinlemişti!

Kendine saydırarak tam kaydı kapatıyordu ki, kendi sesini bir kez daha duydu:

"Yüzbaşı, sen... Sen... Sen çok güzel kokuyorsun."

Gökçe'nin yüzü o anı hatırlayınca utançla kıpkırmızı kesildi ama kulağı hala kayıttaydı. Bekledi. Bekledi. Bekledi. Sonra kaşları istemsiz çatıldı. "Hayvan!" diye mırıldandı. "Cevap da vermemiş-... İnsan bi' teşekkür ederdi hiç değilse..."

İçine merak düşmüştü bir kere. Telefonu eline alıp ses frekanslarının dalgalanmalarına baktı. "Başka bir şey konuşmamış mıyız yani?" dedi kendi

kendine. "Uyumuştum ben zaten ama..." Derken üç-beş dakika ilerideki frekanslar dikkatini çekti. Hemen kaydı ilerletmeye başladı. Şimdi Aris'in sesini yeniden duyuyordu:

"Gökçe..."

"Hı?" diye cevap verdiğini duyunca "Ben bu kısmı hatırlamıyorum..." dedi, irkilerek ve kaydı devam ettirdi:

"Gökçeee..."

"Neee..."

"Biliyor musun, bugün denizdeyken seni öpmek istedim. Zor tuttum kendimi..."

"Üfff... Saçma sapan konuşma..."

"Öpsem ne yapardın?"

"Öldürürdüm seni..."

"Denemeden inanmam..."

"Bir gün dene de gör o zaman..."

Gökçe kaydı durdurdu. "Hiii!" dedi, irileşen gözleriyle. "Adama resmen *beni öp* demişim-... Allah kahretsin! Ben niye hatırlamıyorum bunları?!"

Yataktan fırlayarak telefonu yeniden eline aldı. O anda kaydın ilerisindeki bir frekans değişimi daha dikkatini çekmişti. Hemen sesi ileri oynatarak tekrar *play* tuşuna bastı. Fakat şimdi sadece Aris'in sesini duyuyordu ve konuştuğu dil Yunancaydı. "Ne diyor ki acaba?" diye mırıldandı ve kayıttan çıkarak eş zamanlı çeviri programını çalıştırdı:

"Biliyorum... Bir gün gideceksin. Gözlerinde uzak rüzgarlar esiyor. Ama bugün, bugünü bana ver; sanki son günmüş gibi... Bir güne geri döndüğünde, hatırla. Ona tüm gözlerimle baktım. Ona tüm ellerimle dokundum. Burada duruyor ve titreyerek seni bekliyorum. Bana bugünü ver."

"Sonsuzluk ve Bir Gün" filminden bir pasajdı bu. O gün Gökçe *daha yarın olmadı* deyince, Aris *yarın ne kadar sürer* diye sormuştu. Bu, Gökçe'nin Aris'e verdiği cevaptı aynı zamanda. *Sonsuzluk ve bir gün kadar...*

Gökçe, kalbini sızlatan tuhaf bir hisle odadan hızlıca çıktı. Kulaklıkları hala kulağındaydı. Koridorun sonuna kadar yürüyerek camın önüne geldi. Pencereyi açıp dirseklerini pervazlara dayadığında mavi gözleri, gecenin karanlığına dalıp gitmişti. Her şey yine bulanıktı işte. Olacağı buydu. Yüzbaşı'nın hadsiz hevesleri sonunda Gökçe'nin suyunu tamamen

bulandırmıştı. Düşmanın gözlerinde, düşmanını kaybeden birine revaydı zaten hepsi. *Ne bekliyordu ki?*

Pencereden dışarısını ne kadar süre öylece izlediğini unuttuğu bir anda hala devam eden kayıt, kulağındaki kulaklıklardan bir kez daha varlığını hatırlattı Gökçe'ye...

"Çok acıyor!"

İşte bunu hatırlıyordu. Atlıkarıncadan düştüğü kabusu görmüştü yine o gece. Güverteden irkilerek kalktığını ve Aris'in onu, kollarının arasına yeniden aldığını anımsıyordu ve bunu yaparken iki kelime söylemişti:

"Artık acımasın."

O sırada gözleri dolu dolu olurken dirseklerini pervazdan çekti ve hızlıca pencereyi kapatmıştı ki, camdan koridorun sonunda dikilen bir adamın aksini gördü. Başını arkaya çevirdiğinde gözleri Aris'in gözleriyle buluştu. Koridorun diğer ucundaki odasından çıkmış, bir eliyle ameliyat yarasını tutarak ve oldukça yavaş adımlarla ona doğru yürümeye başlamıştı. Derken Gökçe de hareketlendi. Gözlerinin altındaki ıslaklığı parmaklarıyla silerek Aris'e doğru ilk adımını attı. O anda kulaklıklarını tam çıkarıyordu ki, Aris'in sesini bir kez daha duydu:

"Sürekli bu kabusu görüyorsun... Uykuların hep bununla bölünüyor, değil mi?"

Gökçe, bu esnada yeniden uyumuş olmalıydı ki kayıta Aris'e cevap verdiği duyulmuyordu ama Aris, sanki Gökçe uyanıkmiş gibi ya da belki de uyuyor olmasının verdiği rahatlıkla sözlerini sürdürmüştü:

"En büyük kabusunun ben olduğumu bilmesem, hepsini zihninden silip atabilmek isterdim..."

Yeniden gözleri nemlenen Gökçe, Aris'e doğru adım atmaya devam ederken kulağındaki seslerin ise ona söyleyeceği son bir şey daha vardı. *Son bir şey.* Son bir eşik. Oradan geçtiği andan itibaren Aris'e doğru attığı adımların, bir daha eskisiyle asla aynı olamayacağı bir çizgi. *Bir çizgi.* Dün ve bugün arasında. *Ve arafta bekleyen kirli bir sır.* Artık düşmanını geri almanın değil, ela hareli gözlerin içinde onunla vedalaşmanın vaktinin geldiğini söyleyen birkaç cümle...

"Ama kabuslardan kurtulmak kolay değil, biliyorum. Ben de bir yıldır aynı kabusla boğuşuyorum... Kızılay'ın ortasında Alex'in... Abimin başının, bir kılıcın ucunda gövdesinden kopup ayaklarımın dibine yuvarlandığı anı görüyorum... Ona bunu yapanları kendi ellerimle öldürmeden de bu kabustan kurtulamayacağım..."

«——Από την Ίμβρος——»

Bölüm çıkışından selamlar! 20. bölüm öncesi kırılma noktamız tamamlanırken bundan sonraki yolculuğumuz için çok heyecanlıyım (: Bölüme dair görüşlerinizi burada benimle paylaşırsanız beni çukkk mutlu edersiniz (:

Bölüm sorumuz ise bu defa bir tane olacak:

1. Gökçe'nin öğrendiği sırla birlikte hem Gökçe-Aris hem de Aris-Adalı ailesi cephesinde nasıl gelişmeler yaşanır dersiniz?

**Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

20. Bölüm: Narkissos

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ
UNUTMAYALIM ★

İTHAF:

İthaflar sana geliyor paragrafların gülü; wkitapsever (: ♡

Selamlar, mini mini büyüyen çağnım İmrozlu ailesi! Hepinize, sağlık ve umut dolu ve her açıdan 2023'ü aratmayacak bir yıl diliyorum. ✨ Bu sene de bol bol buluşalım, olur mu? :')

Geçelim 20. bölüme... 11 bin kelimeyi aşmışız yine! Uzun soluklu bir okuma olacak, çayınızı kahvenizi hazırlayın :) Daha önce de altını çizdiğim gibi, -20, İmrozlu evreni için çok önemli bir bölüm. Artık kurgunun vadettiği eksene yerleştiğini ve karakterlerin birbirini besleyerek başka bir döngüye evrildiğini hissediyorum. O yüzden oldukça heyecanlıyım, paragraf yorumlarıyla heyecanıma eşlik edersiniz çok seviniyorum. Kocaman sarıldım hepinize! 🐼

"Vah! Vah! Yıktın onu. O güzel dünyayı, kudretli yumruğunla. Yıkılıyor, mahvoluyor. Bir yan-ilah tarumar etti onu! Ey insanoğullarının kudretlisi, daha kusursuz olarak, yeniden kur dünyayı, kendi bağrında.

Goethe, Faust

«——Από την Ίμβρος——»

Her veda sancılıdır. *Fakat düşmanla vedalaşmak, değil.* Düşmanla vedalaşmanın kalbi hafifletmesi gerekir.

Oysa bir hastane koridorunun ortasında, düşmanının gözlerine bakan Gökçe'nin kalbi giderek ağırlaşmıştı o gün. Belki düşmanına veda etmeye hazır olmadığı için böyle hissediyordu.

Belki de artık düşman bile olamayacakları için...

◀ ◀ ◀ Ίμβρος ▷ ▷ ▷

5 Ekim 2039 - Gökçeada

"Ama kabuslardan kurtulmak kolay değil, biliyorum. Ben de bir yıldır aynı kabusla boğuşuyorum... Kızılay'ın ortasında Alex'in, abimin başının, bir kılıcın ucunda gövdesinden kopup ayaklarımın dibine yuvarlandığı anı görüyorum. Ona bunu yapanları kendi ellerimle öldürmeden de bu kabustan kurtulamayacağım..."

Gökçe, kulağından içeri zuhur eden birkaç cümleyle koridorun ortasında ayakları yere çakılmış gibi durup kaldı. Karşıdan yavaş adımlarla kendine doğru yaklaşan Aris'in yüzünü bulanık görmeye başlamıştı. Sonra bulanıklık giderek genişledi. Bastığı zemin, kapılar, pencereler ve tepesindeki tavan... Başı döndükçe etrafındaki her şey silikleşti. Birkaç adım atarak koridorun solundaki duvara tutunmaya çalıştığında, Aris'in adını seslendiğini duydu.

"Gökçe!"

"İyi misin?"

"Gökçe..."

Aris, kollarından hızlıca yakalamıştı ki Gökçe havaya sıçrar gibi irkilerek üç-beş adım geri çıktı ve eliyle duvardan destek aldı. Yüzü bembeyaz kesilirken mavi gözleri dehşetle açılmıştı.

"Gökçe!" dedi Aris tekrar panikle. "Ne oldu? İyi değilsin sen..." Gökçe, cevap vermeyince "Birine bir şey mi oldu?" diye sordu. "Bir şey olmuş... Gökçe?!"

Gökçe, neden sonra "İyi-..." diye mırıldandı. Başını yerden kaldıramıyor, Aris'in yüzüne bakamıyordu. "İyi-..." Sözlerini tamamlayamadan avcunu ağzına kapatıp koridorun sağındaki lavaboya koştu ve kendini içeri attığı gibi klozete eğilerek istifra etmeye başladı. Midesinde ne varsa saniyeler içinde kustu ama zihnindekiler hala yerindeydi. Sifonu çektiğinde gözleri yaş içinde kalmıştı. *Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Nasıl mümkün olabilirdi?* Düşündükçe delirecek gibi hissediyordu.

Lavabodan çıktığında Aris'i tekrar karşısında görünce, adamın yüzüne bakmadan "Tansiyonum..." kesik bir sesle. "Tansiyonum düştü herhalde..."

"Doktor çağıra-..."

Gökçe, "Gerek yok" deyip Aris'in sözünü böldü. "Biraz dinlenince geçer." Kazağını avcuna kadar çeker titreyen ellerini gizlemeye çalışıyordu. "Sen de çok ayakta kalma. Dinlenmen lazım..."

Aris, Gökçe'yi şüpheyle süzerek "Sen iyi değilsin" dedi. Ardından kızın koluna uzandı. "Gel, biraz otur şö-..."

Gökçe, yine aynı şekilde Aris'ten kaçındı ve ellerini yavaşça yukarı kaldırıp "Eve gitsem iyi olacak" dedi. "Eve gideceğim ben."

"Tamam..." Aris daha fazla üstelemedi. "Adoni bıraksın o zaman seni. Ben haber ver-..."

"Taksiyle giderim" diyerek Aris'in yanından hızlıca geçti Gökçe ve arkasına bakmadan telaşlı adımlarla koridorun sonundaki merdivenlere yöneldi.

Aris, ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Birkaç kez arkasından ismini seslendi ama Gökçe'den hiçbir cevap alamadı. İçine yerleşen sıkıntıyla "Ne oluyor yine Gökçe..." dedi, kendi kendine hayıflanır gibi. "Yine ne oluyor?"

-6 Ekim

Gökçe, eve vardığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Salona girer girmez evin tüm ışıklarını yaka yaka üst kata çıkıp abisinin odasının önüne geldi. Kırar gibi açtığı kapının eşiğinden içeri ilk adımı attığında ise kıpkırmızı kesilen gözlerini, kafasına yorganını çekmiş uyuyan Gökalp'e dikti ve "Uyan!" diye bağırdı abisine. "Uyan!"

"Ne oluyor kızım?" Gökalp, başını yastığından kaldırıp kardeşine baktı. "Delirdin mi gece gece?"

Gökçe, zangır zangır titreyen sesiyle bağırdı. "Biliyor muydun?!"

"Neyi biliyor muydum?"

"Biliyor muydun?!" diye tekrar bağırdı Gökçe. "Aris'in abisinin kim olduğunu biliyor muydun?!"

O sırada sesleri duyan Süreyya ve İsmet, yataklarından fırladığı gibi Gökalp'in odasına gelmişlerdi. "Kızım ne bağıırıyorsun abine?" dedi İsmet, kaşlarını çatarak. "Ne oluyor?"

Gökalp yatağından doğrulup ayağa kalktı. "Valla ben de anlamadım baba. *Biliyor muydun*, deyip duruyor takılı plak gibi... Aris'in abisini biliyor muymuşum? Sıyırdı kafayı kaç gündür hastanede dura dura herhalde-..."

"Abi!" diye bağırdı Gökçe, yalvarır gibi. "Öldürülen büyükelçinin... Yunanistan Büyükelçisinin, Aris'in abisi olduğunu biliyor muydun?!"

Gökçe'nin ağzından çıkan cümleyle birlikte Süreyya, "Hiii!" diyerek iki eliyle yüzünü kapattı. Gökalp ise "Ne-..." dedi, yarım yamalak bir sesle. "Nasıl-... Saçm-... Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum! O adam, Aris'in abisiymiş!"

Gökalp'in yüzü kireç gibi bembeyaz kesilirken, İsmet "Ne diyorsun evladım sen?" dedi, temkinli bir tavırla. "Nereden çıktı şimdi bu?"

Gökçe, "Yüzbaşı'dan çıktı!" diye bağırdı. "Aris'ten çıktı! Onun kabuslarından çıktı-... Rüyalarında görüyormuş o günü! Kabuslarında görüyormuş!" Odanın içinde hızlı hızlı gezinmeye başladı. "Kızılay'daymış çünkü o gün! Abisinin kafası kılıçla kesilip-... Bir sopanın ucunda gezdirilirken, oradaymış! İsmine... İsmine *Alex* dedi! Alexander... Alexander Nikopoulos! Yüzbaşı'nın abisiymiş..." Sesi hıçkırıklarına karışırken yeniden Gökalp'in karşısına dikildi. "Biliyor muydun bunları?! Hı? Sakın bana rol kesme-... Sakın! Doğru söyle! Cevap ver! Biliyor muydun bilmiy-..."

"Bilmiyordum!" diyerek öfkeyle bağırdı Gökalp. "Bilmiyordum! Bilmiyordum! Bilmiyordum! Oldu mu?! Bir bok bilmiyordum! Ben-... Ben o herifin daha adını doğrultamıyorum! Aris dedik, geçtik-... Tam adı ne? Bilmiyorum! Aristides mi Aristos mu ne sikimse?! İsmi bile telaffuz edemediğim herifin soyadına dikkat etmedim! Düşünüp tartıp arada bağ kurmadım! Bilsem niye susayım? Bilsem-... Gidip adamla ortak oldum bi' de!" Saçını ellerinin arasından geçirip yüzünü hızlıca sıvazladı. "Nasıl iş lan bu? Nasıl mümkün olur bu?!"

Gökçe, "Olmuş!" dedi. "Olmuş işte!" Başını hırsla salladıkça gözlerindeki yaşlar çenesine dek süzülüyordu. "Hem de Aris'in gözlerinin önünde olmuş! Her şeye şahit olmuş! Bir yıldır abisinin katillerini arıyormuş! Hem katilleri hem de muhtemelen... Abisini koruyamayan o polisi! Seni! Ama daha bulduğunun farkında bile değil!"

Başını ellerinin arasına alan Gökalp, "Allah kahretsin!" diyerek odada ileri geri gezinmeye başladı. "Allah kahretsin! Allah kahretsin!"

O sıralarda Süreyya, yere çöker gibi oturup kalırken İsmet ise "Allah daha ne kadar kahredecek?!" deyip Gökalp'in üzerine yürüdü. "Daha nasıl bir kahır bekliyorsun başımıza? Ben sana, bu meselenin bir gün patlayacağını söylemedim mi? Al şimdi... Al uğraş! Kardeşi burnumuzun dibinde çıktı! Ama beyefendinin haberi bile yok! Neymiş?! Düşünüp tartıp arada bağ kurmamışmış!" Parmağını oğlunun yüzüne salladı. "Kuracaktın! Adına-soyadına dikkat etmemişmiş! Edecektin! Düşmanın adını doğrultamayan kendi belini de doğrultamaz! Ahmak! Andaval herif!"

"Hepiniz biliyordunuz baba!" diyerek bağırdı Gökalp. Mavi gözlerini, babasının gözlerine dikmişti. "Gizli saklı bir şey miydi büyükelçinin Yunan olduğu? Soyadının Nikopoulos olduğu?" İşaret parmağıyla Gökçe'yi

gösterdi. "En iyi kızın biliyor Yüzbaşı'yı! İsmi de cismi de! Maşallah hep dip dibeler! Tek atımda hepimizden iyi söylüyordu adını törende? Onun niye aklına gelmedi?"

"Öldürürüm seni!" Gökçe, iki eliyle abisini göğsünden itti. "Hayvan herif! İğrenç bir insan sen-..."

"Gökçe!" İsmet, kızıyla oğlunun arasına girdi. "Gökçe!"

"Baba! Duymuyor musun ağzından çıkanları?" diyerek bağırdı Gökçe. "Ettiği laflara bak! Nasıl da sıyrıldı hemen işin içinden?! Ya sen-... Sen! Yüzbaşı'yla oturup ortak oldun sen! Sözleşme imzaladın! O zaman da mı görmedin adının soyadının tam halini? Aaa... Pardon ya da gördün de o tek hücreli beynin arada bağ kurmayı mı beceremedi yine?!"

"Lafını bil! Abinim ben senin!"

"Yeter!" İsmet, Gökçe'nin üzerine üzerine yürüyen Gökalp'i hızlıca ittirdi. "Kes sesini artık! Kes artık sesini! Ulan... Ulan! Hayatında bir kere bir şeyin sorumluluğunu al... Bir kere! Bir kere! *Bir halt ettim, ben şunda suçluyum, bu da benim cezam* de... Bir kere olsun, üzerine bulaştırdığın boku başka birine sürmeden temizle!"

Gökalp, öfkeyle dolan gözlerini kocaman açarken yumruklarını sıkarak bağırdı. "Sen de bir kere olsun beni o *boktan* ayrı gör baba! Bir yıldır yüzüme boka bakar gibi bakma mesela! Çünkü ben bundan ibaret değilim! Çünkü ben böyle olsun istemedim! Ben o günden sonra günlerce uyku uyuyamadım! Her gece-... Her gece kabuslarla uyandım! Kendimi suçlamadım mı sanıyorsun? Cezamı çekmediğimi mi düşünüyorsun?" Başını hızlı hızlı iki yana salladı. "Hepsinden çok çektim! Ama geçmişi geri getiremiyorsun, baba. Yapamıyorsun işte! Olmuyor! Eğer yapabilseydim-... O güne dönebilseydim..." Çenesini sıktağında gözleri dolu dolu oldu. "Çok kötüydü baba! Çok kötüydü! Birden oldu. Her yerde kurşun sesi vardı. Her yerde. Her yerde! Etrafındaki herkesi indirdiler. Adam korkmuştu-... Yere eğildi! Yüzüme baktı! Elini uzattı! Bana elini uzattı! Yardım istedi benden ama-... Kilitlendim. Dondum, kaldım baba. Gidemedim yanına. Birkaç adım atsam... Eline uzansam-... Belki..." Yutkundu. "Ama yapamadım. Yapamadım! Allah kahretsin ki yapamadım!"

"O yaptı..." Ses, bir süredir oturduğu yerden yaşlı gözlerle üçünü izleyen Süreyya'ya aitti. "Sen onun kardeşini kurtaramadın ama o senin kardeşini kurtardı. O yaptı. O... Yaptı."

Annesinin sözleriyle Gökalp, kafasına balyoz gibi inmiş gibi hissetti. Gözünün önüne Gökçe'nin o gün yaşadıkları gelmişti. Çatının ucundaki

ürkek bakışları, çaresizliği... Tıpkı Alex'in Gökalp'e baktığı gibi bakmıştı Gökçe o gün Aris'e. *Yaşamak isteyen herkes gibi bakmıştı.* Sonra Aris'in elini Gökçe'ye nasıl uzattığını hatırladı; onu ölümün kenarından nasıl çekip çıkardığını... Çünkü annesi haklıydı. O yapmıştı. Aris yapmıştı. Farkında bile olmadan yapmıştı. Abisini ölüme terk eden adamın kardeşini kurtarmıştı. *Karma, ne tuhaf bir şeydi.*

Süreyya'nın ağzından çıkanlarla birlikte, Adalıların evine ölüm sessizliği çöktü. Kavgalar, suçlamalar, savunmalar... Hepsi bıçak gibi kesilivermişti. Zira hiçbirinin vicdanındaki terazi böylesi bir yükü tartacak kadar dayanıklı değildi.

Bir süre sonra suskunluğunu ilk bozan Gökçe oldu. Yere oturmuş, sırtını yatağa dayamış halde endişeli gözlerini babasına çevirmişti. "Ne yapacağız?" diye sordu, çözüm arayan bir tavırla. "Eğer... Eğer Yüzbaşı bunu öğrenirse-..."

İsmet, elini yukarı kaldırıp kızını susturdu. "Düşüneceğim."

O sırada Gökalp, aklına bir fikir gelmiş gibi "Baba..." diyerek sesini çıkarmıştı ki İsmet, "Düşüneceğim, dedim Gökalp!" diye bağırdı. Sonra Gökçe'ye döndü. "Kızım, hadi bana bir kahve yap. Hatta annene de yap bir tane..." Süreyya'nın elini tutarak karısını yerden kaldırdı. "Gel, Süreyyam..."

Süreyya ve İsmet odadan çıkarken Gökçe, önce abisine sonra karşıdaki aynadan kendi aksine baktı. İkisi de birbirinden beter görünüyordu. *Gergin, endişeli ve tetikte.* Kirli bir sırrı omuzlayan herkes gibi...

Yarım saat kadar sonra Adalıların salonundaki ilk çatlak ses Gökalp'ten çıktı. Pencerenin yanındaki berjere oturmuş, elini çenesine dayamış düşünürken "Ben gideyim adadan!" dedi, dan diye. "Valla... En iyisi bu. Hem sizi de tehlikeye atmamış olurum. Devredeyim meyhaneyi, gideyim!"

Gökçe, şaşkınlıkla atıldı. "Nereye gideceksin acaba abi? Neyi mazeret göstererek gideceksin? Durup dururken meyhaneyi devretmen şüphe çeker! Sanki kolaydı öyle gitme-..."

İsmet, "Kimse bir yere gitmiyor!" diyerek, elini oturduğu masaya vurdu. Gözlerini oğluna diktiğinde sesine keskin bir sitem yerleşmişti. "Bir yıldır kaçtın da ne oldu? Bak... Yakalandığın yere bak. Sen nereye gitsen bela da arkandan oraya geliyor. O yüzden, sil aklından onu. Burada, gözümün önünde olacaksın."

Gökalp, "Baba, yapma..." dedi. "Nasıl olacak o iş? Nasıl yüz yüze bakacağız? Adam, benim mekanımın ortağı! Benim zaten kaçarım yok..."

Sen de öyle! Her gün kurulda, belediyede, bokta püsürde yan yana geleceksin hep!" Eliyle kardeşini gösterdi. "Gökçe desen, adamın hastanesinde çalışıyor!" Sonra annesini işaret etti. "Annemin gidip çay içtiği öğretmenevinden sokaktaki ekmek fırınına kadar-... Bu ada, Yüzbaşı'nın! O yönetiyor burayı! Göt kadar yerde köşe kapmaca mı oynayacağız?! Nasıl uzak duracağız adamdan?!"

İsmet, başını iki yana salladı. "Durmayacağız... Dün nasılsak, bugün de öyle olacağız. Hatta..."

"Hatta ne?" diye sordu Gökçe.

"Hatta..." İsmet bir an için duraksadı. Şartlar değişmiş olsa da Nutuk'tan aldığı emir ortadaydı. *Yüzbaşı Aris, aileye girsin* demişlerdi. Üstelik *değişim rüzgarlarının* kapıda olduğunu ve Yüzbaşı'nın yakında *çok daha önemli bir adam* olacağını da söylemişlerdi. İsmet'e düşen görevse, yakında *çok daha önemli olacak bu adamla*, Yüzbaşı Aris'le iyi ilişkiler kurmasıydı. Günlerdir bunu düşünüyordu İsmet. Her krizden yeni fırsatlar doğduğunu görüyordu. Aris'in, Gökçe'yi kurtarıırken ölümle burun buruna gelmesi gibi... Yaşananlar, üzücü ve acı tecrübelerle dolu olsa da, Yüzbaşı'yla aile dostu olmalarının da bir nevi önünü açmıştı. İsmet, kızını kurtaran adama minnet duyan bir baba olarak Aris'le kopan bağlarını yeniden onarabilirdi. Fakat saatler evvel yüzleştiği gerçeklerden sonra bu bağları onarmanın risklerini de düşünmeye başladı. Bugüne dek Yüzbaşı'yla yakınlık kurmanın en zor yanı, düşmanın yüzüne gülüp elini sıkmaktan ibaretken şimdi ise İsmet'in omzuna bambaşka bir yük binmişti. *Vicdanını rahatsız eden, kirlî, karanlık bir sır*. Kırpiğine gölgesini düşürse her şey alt üst olurdu. Tek bir açıklarına bakardı. Yüzbaşı, gerçeği öğrendiği an Gökalp'i çeker vururdu. Yine de denemek zorundaydı İsmet. Hepsi denemek zorundaydı. İçinden ezberlediği tüm basmakalıp lafları tek tek sıraladı. *Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tutmak lazımdı*. Derin bir nefes aldı ve sesine yerleşen kararlılıkla bakışlarını Gökçe'ye çevirip "Hatta..." diye yineledi ve cümlesinin devamını üç kelimeyle getirdi. "Daha yakın olacağız."

Süreyya tepkisiz kalırken Gökçe ve Gökalp, aynı anda aynı şaşkın tonlamayla babalarına çıkıştılar. "Ne?!"

"Duydunuz..." dedi, İsmet. Nutuk'un emrinden ailesine söz edemediği için aklındaki planı mantığa oturtmak durumundaydı. "Bu işler böyle yürür. Birinden bir şey mi saklamak istiyorsun? Gözünün önüne koyarsın. Ne kadar içindeyse o kadar azını görür çünkü. Kimsenin aklına önce en yakınına bakmak gelmez... O yüzden, Yüzbaşı'yla yakın olacağız. Hem..."

Hem hu saatten sonra uzak durmamız şüpheli olur zaten. Adam, Gökçe'nin hayatını kurtardı. Bir defa da değil üstelik... Minnetimizi göstereceğiz. Hastaneye ziyaretine de gideceğiz, taburcu olduğunda, eve yemeğe de alacağız... Minnet duyan insanlar, böyle davranır. Biz de böyle davranacağız."

"Baba, sen delirdin herhalde!" Gökçe, oturduğu koltuktan kalkıp babasının karşısına dikildi. "Nasıl söylersin ya bunu? Sen olanların farkında değil misin? Ya... Adamın, gözünün önünde, abisinin başını kılıçla kesip Kızılay'da hilafet mitingi yaptılar! Bir yıldır! Bir yıldır... Bunun acısıyla, kiniyle, hırsıyla bileniyor bu adam... Meyhanedeyken söylediği sözleri hatırla. *Ailesinin en büyük hatasının, Türklere sırtına dönmek olduğunu* söyledi. Çünkü ona göre, o kılıcı havaya kaldıranlar kadar onu koruyamayan o polis de suçlu! Bu adam, kafasında bir yıldır bununla yaşıyor... Böyle birini, kendini buna koşullamış birini nasıl yakınımızda tutarız? Eğer o polisin abim olduğunu öğrenirse-... Gözünü kırpmadan öldürür onu!"

"Öğrenebilecek olsaydı bir yıldır öğrenirdi" dedi İsmet, tereddütlü bir sesle. "En azından böyle umacağız. Teşkilat iç etmedi mi meseleyi? Etti! Hükümeti, bakanlığı, istihbaratı el ele verip örtmediler mi her şeyin üstünü? Örttüler! O halde geçmiş olsun! O sarıklı katilleri bile saklıyorlar hala... Çünkü bunların olayı bu! Meçhullerin failleri ne zaman bulundu bu ülkede?"

Gökçe, babasıyla aynı fikirde değildi. "Buna bel bağlayamayız, baba. Sadece 'ummak' yeterli değil... Bu dediğin bu yüzden hem çok tehlikeli... Hem de ayrıca-... Ayrıca çok gaddarca!"

"Gaddarca?" diyerek sandalyesinden doğruldu İsmet. "Neymiş gaddarca olan?"

Gökçe, dolu dolu olan gözleriyle "Baba..." dedi. "Nasıl bakacağız yüzüne? Hiçbir şey olmamış gibi? Nasıl konuşacağız? Nasıl yakın olacağız? Soframıza oturtacağız diyorsun... Karşısında-... Biz-... Nasıl yemek yiyeceğiz onun?!"

Süreyya, kızını destekledi. "Gökçe haklı. Kalkamayız biz bunun altından. Hem o çocukcağıza yazık hem bize... Onu eğlemek için maske mi takacağız yüzümü-..."

"Takacağız efendim!" diyerek karısının sözünü hiddetle böldü İsmet. "Siz kendi yüzüyle gezen insan görüyor musunuz etrafta? Bir aydır ne dönüyor bu adada? Kimin yüzü gerçek kiminki maske, biliyor musunuz?!"

Bilmiyorsunuz! Çünkü sizin bir türlü kafanızın basmadığı şeyin adı bu! Dip-lo-ma-si! Çünkü asıl savaş bu. Herkes, yanına çektiğiyle güçlü; yanına çektiğiyle zayıf! Ve bu şartlar altında, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, buna mecburuz." İşaret parmağını havaya kaldırarak uyarır gibi birkaç kez salladı. "Kimse de bana burada etikten metikten söz etmesin! Gaddarcaymış, kirliymiş, riskliymiş-... Ya ne zannediyordunuz? Elinde, istese kışınızdaki donu alacak kadar yetkisi olan bir adamın karşısında başka türlü nasıl duracağız? Akledemiyor musunuz bunu? Analı-kızlı ne oluyor size, anlamıyorum ki!"

Süreyya, "İsmet!" diyerek itiraz etmişti ki İsmet, ellerini birbirine silkeler gibi vurarak "İsmet, mismet yok!" dedi. "Bu konu tartışmaya kapalı!" Duraksadı. Sesine görece sakin bir ton yerleşmişti. "Çünkü öyle olmak zorunda... Yoksa hoşuma gittiği için mi bunları söylediğimi sanıyorsunuz? Benim vicdanım sızlamayacak mı yani? Ben görmüyor muyum sizce, hepinizin-... Hepimizin Yüzbaşı'ya nasıl baktığını? Çünkü... Hadi, gelin söyleyelim... Açık açık konuşalım. Çünkü her şey değişti. O ameliyathanenin önünde beklerken... Unuttuk onun kim olduğunu. Hepimiz unuttuk." Bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Benim isyancı, asi kızım bile... Unuttu." Gökçe, tam ağzını açmıştı ki İsmet kızına fırsat vermeden konuşmasına devam etti. "Halbuki unutmamak gerekiyor. Neden bu adaya geldiklerini, neden buraya İmroz dediklerini unutmamız gerekiyor. O yüzden bunu artık daha sık önceleyeceğiz. Soframızdayken bunu hatırlayacağız. Elini sıkarken bunu hatırlayacağız. Yüzüne gülerken bunu hatırlayacağız. Ne ona duyduğumuz minnet ne merhamet ne de bir can borcu... Yüzbaşı Aris'in, gerçekte kim olduğunun önüne geçmeyecek."

İsmet, sözlerini tamamladığında salondaki kimseden ses çıkmadı. Her biri, duyduklarını kendince ölçüp tartıyordu. Süreyya, kocasının düşünmeden hareket eden bir adam olmadığını farkındaydı. *Öyleyse muhakkak bir bildiği olmalı*, diye geçirdi içinden. *Gaddarca* da olsa bir bildiği olmalıydı. Gökalp ise kaçmanın çözüm olmadığını biliyor, yine de sürekli namlunun ucunda yaşayacak olmanın kaygısıyla baş edemiyordu. Ve Gökçe... Onun içindeki kavga başkaydı. Baş edememek de değildi bu, düpedüz başının dönmesiydi. Şu kısacık zamanda ezberini alaşağı eden çok fazla şey olmuştu ve Gökçe hiçbirinin hızına yetişemiyordu.

Aris kimdi? Bu sorunun cevabı öyle çok değişmişti ki... Bir ay öncesine kadar içinde askerleriyle birlikte patlayan bir karargahta paramparça olarak ölmesini istediği, işgalci bir canavardı. Üç hafta öncesine kadar, insanın

öldürüp elini kirlettiğine değmeyecek, efendi geçinen ama özünde zorbalık olan işgalci bir diktatör bozuntusuydu. İki hafta öncesine kadar, ölmesi değil sadece buradan gitmesi gereken, kendince acılar yaşayıp yanlış seçimler yapmış işgalci bir komutandı. Bir hafta önce ise işin rengi iyice değişmeye başladı. Aris, artık Gökçe için ölmesini istemediği, işgalci bir komutan da olsa geçmeyeceği çizgileri olan ve bir yanı istemsizce güven veren bir adama dönüşmüştü. Sonra işler daha da karıştı. Sadece birkaç gün önceydi. Gökçe, çatı katında yönünü, izini ve ziyadesiyle düşmanını kaybederken Aris birden ölmesinden deli gibi korktuğu, ellerine tutunarak ayakta gözlerine bakarak hayatta kaldığı bir adam oluvermişti. Ve sonra... Sonrası en feci olandı. Aris'in arkasından saplanan bıçağın acısını sanki kendi etinde hissetti Gökçe. Bir ambulansın içinde, bir ameliyathanenin önünde, bir hastane odasında kaç kere ölüp dirildiğini unuttu. Nihayetinde Aris, gözlerini açtığında ise en kötüsünün geride kaldığını sanıyordu. Kaybettiği düşmanını bulup bu açmazdan kurtulacağını... Oysa kulağına fısıldanan gerçekler bunun tam tersine hükmetmişti. Ve tüm bunların ortasında sadece dakikalar önce babasından bambaşka bir hüküm gelmişti. "*Daha yakın olacağız...*" Şimdi onca zaman, yaşanan onca olay, onca his, onca hüküm ve onca gerçeklikten sonra Aris, Gökçe için kimdi? Uzak mı yoksa yakın durmak mı daha zordu ona? İşgalci bir adama minnet duymak mı daha çok acıtıyordu canını yoksa minnet duyduğu bir adamın kabuslarıyla kan bağının olması mı? Artık düşman olamamak mı yoksa düşman *bile* olamamak mı daha kötüydü? Hiçbir fikri yoktu.

-7 Ekim

Ertesi günü, içinde boğulduğu türlü düşüncelerle odasında geçiren Gökçe, Aris'in aramalarına da cevap vermedi. "Her şey yolunda mı?" diye attığı mesaja ise "Yorgunum, dinleniyorum" yazmıştı sadece. Ki yalan da değildi. Kilometrelerce depar atmış gibi yorgundu zihninin içi. Yorgun ve suskundu. Akşamüzeri, odasının kapısı açıldığında eşikte Şule belirene kadar Aris'in adını sesli olarak anmamıştı bile.

Fakat Şule susmuyordu. Pencerenin kenarına oturmuş, sigarasının dumanını dışarı üflerken "Buraya gelmeden bi' hastaneye uğradım da..." dedi. "Mahvetmişler kız güzelim adamı... Nasıl oldu falan dedim, anlatmadı da hiçbir şey. Ama çok tatsız görünüyordu. Yüzü, gözü solmuş."

Gökçe, "Nasıl solmuş?" diye sordu, telaşını belli etmemeye çalışarak. "Hasta gibi mi?"

"Ne bileyim... İyi gelmedi valla hali bana." Sonra birden gözleri hafifçe kısıldı Şule'nin. "Şişşt... Bana bak, millet konuşuyordu hastanede, haberin olsun. Gökçe iki gün eve barka uğramadan Yüzbaşı'yı bekledi, diyorlar." Ağzındaki dumanı halka halka üflerken dudağını büzerek Gökçe'ye baktı. "Çok üzülmüşsün, mahvetmişsin kendini sözde... Dedim, gözümle görmeden inanmam."

"Bekledim çünkü!" dedi Gökçe, suratı birden kızarıp bozarmıştı. "Çünkü nöbetim vardı ve ayrıca-... Ayrıca kim olursa olsun, ben o hastanede doktorsam karşımdaki de hastam olur. Aris'le ilgisi yok bunun."

Şule, "Aris?" diyerek kaşlarını kaldırdı. "Vay... *Yüzbaşı'ya* ne oldu?"

"Offf Şule!"

"Ne *offf Şule?*" Şule, sigarasını söndürürken göz ucuyla Gökçe'ye bakıyordu. "Bi' haller var sende. Baya bi' değiştin sen ha... Düne kadar bir kaşık suda boğuyordun çocuğu. Şimdi yok hastanede başını beklemeler yok ismiyle seslenmeler falan... Hayırdır?"

Gökçe'nin birden etekleri tutuştu. "Saçma sapan konuşma Şule! Bi' hal falan yok bende. O ne idüğü belirsiz imalarını da-... Kendine sakla! Allah Allah ya..."

"Aaa, deliye bak! Ne ima edeceğim be... Sıyırdı iyice kız ha... Aman! İyi, bir şey demedik."

"Deme zaten!"

"Demiyorum!"

-8 Ekim

Gökçe, sonraki gün nöbeti için hastaneye gittiğinde adımlarını ikinci katın merdivenlerine atmakta bir hayli zorlandı. Hemşireler, Aris'in durumunun iyi olduğunu, hatta birkaç kez kendisini sorduğunu söylemişlerdi.

İyiye sorun yok, diye düşündü önce. Sonra babasının sözleri aklına geldi. *Daha yakın olacağız*. Acilin koridorunda sağa sola gezinirken, içinde yaşadığı çatışmanın önüne geçemiyordu. Zira imkanı yoktu. *Nasıl daha yakın olacaktı?* Aris'in yüzüne nasıl bakacağını bile bilmiyordu Gökçe. Sanki bakarsa vicdanını kamçılayan korkunç sızı, hiçbir kelimeye gerek kalmaksızın gözlerinden gözlerine akıverecekti. Oysa sırlar Gökçe'nin alışık olduğu meselelerdi. *Şimdi neden böyle hissediyordu?*

Öğle vaktine doğru, hissettiği bu karmaşayla daha fazla baş edemedi. Üçüncü teşebbüsünden sonra ikinci katın merdivenlerini tamamlamayı

nihayet başarmıştı. Koridorda birkaç kez gitti, geldi. Gitti, geldi. Aris'in odasının kapısı hafifçe aralıktı. Üzerindeki önlüğün kollarını çekiştirerek ve son derece yavaş adımlarla kapının önüne doğru yürüdü. Önce yürüdü sonra vazgeçti. Sonra yeniden kapıya hareketlendi ve bir kez daha vazgeçti. *Fakat bazılarının gözleri keskindi.*

"Gökçe?"

Aris'in sesini duymasıyla gözlerini *yakalandım* der gibi sımsıkı yumdu. Sesli bir nefes verip arkasını döndüğünde, kapının aralığından Aris'i gördü. Hemşirenin biri, elinde pansuman aletleriyle Yüzbaşı'nın üzerine eğilmiş, ameliyat yarasının bandajını değiştiriyordu.

Gökçe, "Yüzbaşı..." diyerek zorlukla gülümsemeye çalıştı. "Nöbetim vardı da, ben bi' şey yapayım, dedim... Bakayım dedim ama müsait olmadığınız görünce-..."

"Musaitim" dedi Aris. "Gelsene." Ardından karşısındaki Yunan hemşireye dönüp bir şeyler söyleyince kadın, Gökçe'ye ters bir bakış atıp odadan çıktı.

Temkinli hareketlerle içeri giren Gökçe ise tedirgindi. Yüzündeki tebessüm silinirken göz ucuyla Aris'in gövdesini işaret etti. "Pansumanın... Yarım bırakmış."

Aris başını salladı. "Tamamla öyleyse."

Gökçe, renk vermeden "Tamam..." dedi. Fakat Aris'in gözlerine, hala doğrudan bakamıyordu. Az ilerdeki sandalyeyi karşısına çekip oturdu. Ellerini steril ettikten sonra hemşirenin yarım bıraktığı sargıyı Aris'in gövdesine yeniden sarmaya başladı.

O anda Aris, hiç uzatmadan sordu. "Ne oldu sana?"

"Hiç... Bir şey olmadı."

"Olmuş..." dedi Aris, gözleri Gökçe'nin solgun yüzündeydi. "Biri canını mı sıkacak bir şey mi soyledi?"

"Yoo... Dedim ya işte, yorgundum biraz sadece. Dinlendim. İyiyim şimdi..."

Aris pek ikna olmuş değildi. "Evdekiler mi bir şey soyledi yoksa? Eğer oyleyse-..."

"Hayır, dedim ya!" diyerek sesini yükseltti Gökçe. "Yani-... Sorun yok. Ne evdekilerle ne de başka bir şeyle ilgili..."

"O yüzden mi bakmıyorsun hiç yuzüme?" Aris'in sorusuyla Gökçe yutkundu ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Titreyen elleriyle bandajın klipsini takmakta dahi zorlanıyordu. Aris, bir süre Gökçe'nin bu halini

izledikten sonra daha fazla kendini tutamadı ve elini havaya kaldırarak kızın çenesini baş ve işaret parmağının arasına alıp hafifçe yukarı kaldırdı. "Gökçe..." dedi ardından sıcacık bir sesle. "Neyin var senin?"

Gökçe, nemlenen gözlerini güçlkle Aris'in gözlerine doğrulttuğunda boğazına yumruk yemiş gibi oldu. Ela harelerde gezinen şefkat, öyle sarsıcı ve öyle temizdi ki, Gökçe kendini birden kirli hissetmişti. İşgalci bir ordunun işgalci komutanın gözlerine bakıp nasıl ondan daha kirli hissedebilirdi? Bu normal değildi. Saniyelik bir andı. Aris'e baktı ve hızlıca çenesini geri çekerek bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes verdiğinde bandajın klipsini takıp "Bir şeyim yok!" diyerek ayağa kalktı. "Sen... Sen kendinle ilgilen. Dinlen biraz... Ben de çıkayım." Elindeki malzemeleri pansuman arabasının üstüne bırakıp arkasını döndüğünde ise kolunda Aris'in elini hissetti.

Yataktan yavaşça doğrulan Aris, Gökçe'ye doğru birkaç adım atarak bakışlarını kızın yüzüne çevirdi ve "Gökçe..." diye fısıldadı, yumuşacık bir sesle. "Kaçma benden..."

Gökçe, mavi gözlerinin buğulanmasına engel olamıyordu. Güçlkle yutkunarak başını iki yana salladığında "Kaçması gereken ben değil..." dedi. "Sensin Yüzbaşı."

Aris'in tek kaşı havalandı. "Ne demek bu?"

Gerçekleri öğrense, abisinin ölümünden mesul tuttuğu bir adamın kız kardeşiyle yüz yüze bakmak istemezdi. Olan, buydu. Gökçe, bunu aklından geçirince bir kez daha yutkundu ve yüzüne yerleşen tedirgin bir ifadeyle "Bir şey demek değil..." dedi ve yeniden arkasını döndü.

O anda Aris tekrar atıldı. "Geçen gün söylediklerim yuzünden mi?"

Gökçe duraksadı. Gözlerini önce sımsıkı yumdu sonra hızlıca açıp önünü Aris'e döndü. "Ben unuttum bile onları. Kafa sarsıntısı yaşamış, narkozdan yeni ayılan bir hastanın halüsinasyonlarıydı hepsi..."

Aris, bir süre Gökçe'nin yüzüne sözlerinin maksadını sezmeye çalışır gibi baktıktan sonra "Anladım" dedi, donuk bir sesle. "Bu yüzdendi demek..." Sesli bir nefes verip başını yavaşça salladı. "Eğer istediğin buysa, bir daha halüsinasyonlarımla rahatsız etmem seni. Bu konuda tek kelime bile etmem... Böyle olması sana kendini daha iyi hissettirecekse, dediğin gibi olsun."

Gökçe'nin cevabı netti. "Çok sevinirim."

Aris, iç geçirir gibi nefesini dışarı verip başını salladı. Gökçe'den başka türlü bir cevap ummamıştı aslında. Belki de bu denli köşeye sıkışmasa

bunları söylemesi bile imkansızdı. *Ne Gökçe'ye ne de kendine.* Şimdiyse karşısına örülen kocaman bir duvara, son süratle çarpmış gibi hissediyordu. Üstelik göz göre göre. Ayağını gazdan bir kez olsun çekmeden. *Kazanın kaçınılmaz olduğunu bile bile...* Başka ne olabilirdi ki? Gökçe'nin iki güzel söze boynuna atlamayacağını biliyordu Aris. Gökçe'nin, esasında boynuna hiç atlamayacağını da biliyordu. Fakat yine de, içinde çok derinlerde bir yerde, mantığıyla izah edemediği bir şey vardı. *İdrak ve inkar arasında bir şey.* Ve o şeyi, Gökçe'nin gözlerinde kanlı canlı görüyordu. *En başından beri görüyordu.* Hem ittiğini hem de çektiğini görüyordu. *Şimdi bile.*

Aris çok fazla şey görüyordu ama hiçbirini, dilinin ardında bumerang gibi dönen kelimeleri hizaya sokmasına yetmiyordu. Gökçe'nin ağzından çıkan iki kelimeyi başıyla onaylarken "Tamam o halde..." dedi, dümdüz bir tonda. "Dediğin gibi olsun."

Gökçe, Aris'e başka bir cevap vermeden odadan çıktı. Koridora ilk adımını attığında rahat bir nefes almıştı. En azından zihnini meşgul eden bir meseleden kurtulmuştu işte. Kafasının içinde sürekli babasının sözleri dönmese, çok daha sert bile konuşurdu. Alt katın merdivenlerine yöneldiğinde, "İyi oldu..." diye mırıldandı. *İyi oldu.* İyi olmuştu.

Hem kendi için hem de hatta Aris için bile...

-9 Ekim

Ertesi gün akşam saatlerine doğru Atina'dan gelen bir telefon, Yüzbaşı Aris'in tadını iyice kaçırdı. Hattın ucundaki yetkili personel, yaşanan son olayları araştırmak üzere başında Albay Petrus Antoniadis'in görevli olduğu beş kişilik askeri bir heyetin, İmroz'a geleceğini söylemişti.

Aris, telefonu kapattığında karşısında dikilen Teğmen Adoni'ye dönerek "Neden bu kadar peşine düştüler bu olayın?" dedi, şüphe içinde. "Demek ki, verdiğimiz rapora inanmadılar. Yoksa heyetin burada ne işi var?"

"İnanmamış olma ihtimalleri yüksek, Yüzbaşım. Başçavuş Mateo'yla her şeyi yeniden gözden geçirince biz de aynı kanıya vardık. Mateo'nun gözlemleri de bu yönde... Atina'dan bazı üst düzey komutanların, buradaki askerler üzerinde idari baskı oluşturduğu kanaatindeyiz. Onlarla irtibat kurmuşlarsa bir şeylerden şüphelenmiş olabilirler. Kırk günde yaşanan provokasyon ve saldırıları düşününce, bunun sürpriz olmadığı da ortada Yüzbaşım. Bazı şeyleri filteleyerek rapor ettiğinizin farkındalar. Karargah patlaması, Yıldız Koyundaki suikast, Marmaros'ta olanlar, marş sabotajı, limanlardaki-..."

Aris, "Kes, Adoni!" diyerek, yatağından doğruldu. "Karargahtaki tüm askerleri topla. Hiçbirinin ağzından, benim beyanlarıma aykırı tek bir kelime çıkmayacak. Özellikle de-..."

"Gökçe Hanım'ın kaçırılmasıyla ilgili."

Aris, gözlerini devirerek "Evet..." dedi. "Heyet, hepsiyle görüşecektir. O yüzden her birini uyar. Asla fire vermeyecekler. Tek kelime bile etmeyecekler. Anladın mı? Ben yarın içtimada tekrar üzerinden geçeceğim ama sen şimdiden peşinen söyle... Benimle çelişeni birliğimden kovarım." Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "O günkü kayıtları imha ettiniz mi?"

Adoni, istemsizce sırtarak "Ettik Yüzbaşım!" dedi. Fakat imha etmeden önce kayıtları izleme gafletine düşmüştü. Şimdiyse gözünün önüne, Aris'in ellerini zemine vura vura yaptığı itiraflar geliyordu.

"Adoni..." dedi Aris, uyarıcı bir tonda. Teğmen'in yüzündeki imayı sezmişti. "*Tek kelime etmeyeceklere*, sen de dahilsin!"

"Etmedim ki Yüzbaşım! Sesimi bile çıkarmadım!"

Aris, "Sesini çıkarman gerekmiyor" diyerek yeniden yatağına uzandı. "Karşımda düşünmen yeterli... Çünkü ben senin aklından ne geçtiğini satır satır okuyorum, Teğmen. Ve şu an gözlerimi yoruyorsun. Çık odadan."

Adoni, iç çekerek "Bence yanıyorsunuz Yüzbaşım..." dedi. "Eğer aklımdan ne geçtiğini gerçekten okuyabilseydiniz, o günkü halinizi çok havalı bulduğumu bilirdiniz."

Konuşma Aris'in birden ilgisini çekti. "Havalı mı?"

"Kesinlikle öyleydiniz Yüzbaşım! Özellikle..." Adoni, ellerini havaya kaldırıp avuçlarını aşağı çevirdi. "Ellerinizi zemine böyle pat pat vurduğunuz yerde! En etkili o kısımdı Yüzbaşım. Hepimiz aynı fikirdeyiz."

"He-...Hepiniz mi?"

"Bölükteki askerler Yüzbaşım!"

Aris, sinirle dişlerini sıktı. "Siz karargahta oturup film izler gibi benim görüntülerimi mi izlediniz, Teğmen?!"

"Raporu şey yapmak için Yüzbaşım!" dedi Adoni, panikle.

"Çay partisi de verdiniz mi?!"

Adoni boynunu büktü. "İçenler oldu Yüzbaşım..."

"Çık!" Aris, parmağıyla kapıyı gösterdi. "Çık dışarı!"

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

Adoni tam arkasını dönmüştü ki, Aris boğazından öksürür gibi sesler çıkararak "Ayrıca..." dedi. "Zorunluluktan söyledim ben onları. Öyle

demem gerektiği için söyledim! Aklınızda-... Aklınızda başka şeyler oluşmasın."

"Gerçek değil miydi yani Yüzbaşım?"

Aris, hırıltılı bir nefes vererek "Değilmiş..." dedi. "*Halüsinasyonmuş...* Benim de yeni haberim oldu."

Adoni, kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Öyle... Kafa sarsıntısı geçirdiğim içinmiş."

Sesine alaycı bir ifade yerleşen Adoni, sırtarak sordu. "Bu sizin mi görüşünüz yoksa *doktorunuz* mu öyle söyledi Yüzbaşım?" *Doktorunuz mu* derken, Gökçe'yi kastettiği sanki yeterince anlaşılmıyormuş gibi ağzını, yüzünü şekilden şekle sokmuştu.

Aris ise kinayeyi bu kez okkalı bir küfürle karşıladı. "Ben senin o ağzını bir gün sikeceğim Adoni. Çok samimiyim bunda."

Adoni, telaşla "Öyleyse ben gideyim Yüzbaşım!" deyip yeniden arkasını döndü. "Zaten Nisi'de bende malum. Hem ona mamasını falan da veririm. Acıkmıştır..." Kapının önüne geldiğindeyse komutanına kaçamak bir bakış atarak ağzının içinden Aris'in malum itirafını onun sesini taklit ederek mırıldandı. "*Giatí tin agapó!*"

O sırada yatağına uzanmış olan Yüzbaşı Aris, öfkeyle yerinden doğrulup Adoni'ye fırlatacak bir şey aradı ama gözüne, başucundaki frezya saksısından başka bir şey ilişmemişti.

Vazgeçti.

Aris, gece saatlerinde gözlerini kapatmış, hastane odasındaki yatağında sıkkın bir ruh hali içinde uzanıyordu. Bu kadar istirahat, dengesini bozmuştu Yüzbaşı'nın. Fakat Atina'dan kesin talimat alan İmroz Halk Hastanesi'nde görevli Yunan sağlık ekipleri, Aris'in istirahat raporunu iki hafta olarak belirlemişlerdi. Bunun anlamı ise açıktı; Yüzbaşı, yarın bölümünde içtima alamayacak, heyeti karşılamak için hazırlanan törene katılamayacak, karargahtaki inceleme esnasında askerlerinin yanında bulunamayacaktı.

İçinden bir ses, tüm bunların arkasında babası olduğunu söylüyordu. Ölümünden dönen oğlunu, hala bir kez bile olsun aramayan babası. *Sayın Amiral Markos*. Muhtemelen hepsi onun fikriydi. Ancak onun kadar kontrol manyağı biri, oğlunun bıçaklanmasını zayıflık olarak görüp ona sırt çevirir, böylesi bir olayın ardında bile kusur ve şaibe arayarak, başına heyet diye denetçi gönderirdi. *Tam onluk bir hareketti bu.*

Aris, gözlerini yummuş, zihninde babasıyla hesaplaşırken odanın kapısının açıldığını fark etti. İlkin, hemşirelerin geldiğini düşünerek hiç oralı olmadığından göz kapaklarını aralama gereği duymamıştı fakat sonradan burnuna gelen frezya kokularıyla, fikri hemen değişti. Gelen hemşire değil; teninden savurduğu çiçeksi kokularla, başucundaki frezya saksısını alt eden bir kadındı.

Ayak ucuyla yatağın yanına kadar yürüyen Gökçe, Aris'in gözlerinin kapalı olduğunu görünce, emin olmak ister gibi "Uyudun mu?" diye sessizce fısıldadı. Biraz önce konuştuğu hemşireler, Yüzbaşı'nın zaman zaman ağrısı olduğunu ve uyuması için serumuna sakinleştirici eklediklerini söylemişlerdi. Gökçe de zaten buna güvenerek gelmişti içeri. Aris'in iyi olduğunu görüp gidecekti. Ama şimdiyse, loş ışığın yansıdığı yara bere içindeki yüzüne baktıkça aklını bir şeyler kemiriyordu. Sanki Aris'in hali, biraz hasta gibiydi. Ter içinde kalan dağınık saçları, alnına yapışmış, yanakları al al olmuştu. Gökçe, "Ateşi mi var ki..." diye fısıldayarak yatağa doğru biraz eğildi. Tereddütle kaldırdığı eli, yavaş hareketlerle Aris'in yüzüne uzandığında, parmakları tuzaklı bir mayına dokunacakmış gibi temkinliydi. *Birkaç kez ileri gitti, birkaç kez geri.* Sonuncusunda Yüzbaşı'nın alnını örten saçlarına dokunmayı başarmıştı. Derin bir nefes verip, tutamları kenara çekti ve işaret, orta ve yüzük parmağının tersiyle Aris'in alnına hafifçe dokundu.

Elinin altında duyumsadığı sıcaklığı ölçerken gözleri, Aris'in göz kapaklarının altına çizgi çizgi gölgeler düşüren uzun kirpiklerine kaydı. *Ne kadar gür ve dip dibe sıkışıklar,* diye düşündü. Erkek için gereksiz şovdu bu. Gökçe'nin kirpikleri ancak rimel sürdüğünde böyle görünüyordu. Sonra dudağının altındaki yara çarptı gözüne. Minik bir kabuk bağlamıştı. Tıpkı kaşının üstündeki açılma gibi. Adamın sağlam hiçbir yeri kalmamıştı ki... Ona rağmen iyi bile görünüyordu. Ağzı, burnu, kaşları, elmacık kemikleri, çenesi iyi görünüyordu. *Yani sağlık anlamında iyi görünüyordu!* O sıra elinin hala Aris'in alnında olduğunu fark edince yeniden asıl odağına döndü. Parmaklarına ekstrem bir sıcaklık gelmemişti. "Yoo..." diye fısıldadı Gökçe. "Ateşi de yok..." Vardığı kanıyla birlikte elini yavaş yavaş Aris'in yüzünden geri çekmeye başladı. Parmakları, Yüzbaşı'nın alnındaki saçlarının arasından nahif dokunuşlarla şakaklarına inmiş ama elmacık kemiklerine gelmeden ürkekçe havalanmıştı.

Elini nihayetinde geri alan Gökçe, çok geçmeden sessiz adımlarla odadan çıktı. Aris'se kapının kapanmasıyla göz kapaklarını aralamıştı. Ve dudağının

kenarına konan tebessüme asla engel olamıyordu. Halbuki ateşi de vardı.

Gökçe bunu nasıl bilmezdi?

-10 Ekim

Ertesi gün sabah saatlerinde İmroz Karargah Komutanlığından yapılan anonslarla, çeşitli denetimler gerçekleştirmek üzere Atina'dan bir heyet geleceği tüm ada halkına duyuruldu. Üstelik uçakla da değil, gövde gösterisi yapmak ister gibi askeri bir tekneyle adanın göbeğindeki Kaleköy Limanına geleceklerdi.

Gökçe, bu haberden hiç hoşlanmadı. Heyetin durduk yere gelmeyeceğinin farkındaydı. Kordonda yaptığı sabah koşusundan sonra kahve içmek için buluştuğu Kerim'le sahilde otururken, ona da bahsetti bundan. Göz ucuyla iskelede bir süredir devam eden askeri hareketliliği takip ederken "Kesin bir şeylerden şüphelendiler" dedi, sıkkın bir tonda. "Yoksa neyi denetlemeye gelecekler ki durup dururken?"

Kerim de aynı fikirdeydi. "Son olayları araştırmak için muhtemelen. Yüzbaşı'nın anlattığı hikayeye inanmadılar demek ki..."

"Ne anlatmış ki?"

"Bıçaklayan kimdi, bilmiyorum falan demiş işte... Yüzünü görmedim, karanlıktı vesaire... Demek ki yemediler. Şimdi didik didik ederler her şeyi."

"Yani... O zaman, ya yalan söylediği ortaya çıkarsa?"

"Çıkarsa çıksın Gökçe..." dedi Kerim, kahvesindeki son yudumu içmiş, fincanı masaya bırakmıştı. "Sana ne? Bize ne? Kendi iç meseleleri heriflerin. Ne olacak? Disiplin soruşturması geçirir en fazla..."

"O ne demek?"

"Gökçeee!"

"Ya ne Kerim, ne?! Bunun yalan olduğu ortaya çıkarsa, Yüzbaşı'yı bıçaklayanın kim olduğunu araştırmaya başlarlar. O zaman Nergis'in başı nasıl bir belaya girer farkında mısın?"

Kerim kaşlarını çatı. "Öğrenemezler onu. Yüzbaşı, *kızı affettim* diyorsa planını ona göre yapmıştır. Başka kim gidip ötecek heriflere? Sen mi ben mi Gökalp mi? Ha... Bir de kendi askerleri var tabii. Madem hepsini birliğine alacak kadar güvenmiş, o zaman onların da ağzının sıkıdır. Yani... Umalım ki öyle olsun."

Gökçe'nin yüzüne dalgın bir ifade yerleşti. Avcunun içinde tuttuğu kahve kupasını yavaş yavaş çevirirken aklına, doktorların Aris'e verdiği iki

haftalık istirahat raporu geldi. Bu sabah hastaneyi arayıp Yüzbaşı'nın durumunu sorduğunda haberi olmuştu rapordan. Dinlenip toparlanması için bu elbette gerekliydi ama aynı zamanda denetimler sırasında Aris'in karargahta bulunamayacak olması iyi olmamıştı. Bunları düşündükçe içini bir tedirginlik kapladı ve hoşnutsuz bir tutumla, "Keşke Yüzbaşı'nın raporu bittiğinde gelselerdi denetime..." dedi. "Şimdi askerlerinin başında olamayacak. Ters bir durum olursa müdahale de edemeyecek..."

Kerim, bir müddet Gökçe'nin kaygılı yüzünü izledikten sonra "Ne oluyor Gökçe?" dedi, ithamda bulunur gibi. "Ne şimdi bu?"

"Ne-... *Ne şimdi bu?* Yine ne yaptım?"

"Diyorum ki... Yok heyet, yok rapor, yok yüzbaşı, yok bilmem ne... Biz bunlardan başka bir şey konuşacak mıyız bugün burada?"

"Ne konuşmak istiyorsun Kerim?"

Kerim, Gökçe'nin eline uzandı. "İkimizi."

Gökçe, elini istemsizce geri çekerken "Kerim..." diye mırıldandı. Kulağında birden Aris'in sözleri yankılanmaya başlamıştı. *Kerim... Onu sevmediğini biliyorum. Sen onu sevmiyorsun Gökçe. Sevmek istiyorsun, kendini onu sevmeye ikna etmeye çalışıyorsun ama bu hiçbir zaman mümkün olmayacak.* Halbuki şu anda Gökçe'nin istediği son şey, Aris'i haklı çıkarmaktı. Aris'in haklı olmasından deli gibi korkuyordu. Dahası, Kerim'i hiç olmayacak bir şeyin peşinde sürüklemek de istemiyordu. *Bunun bir orta yolu var mıydı?* Ellerini, Kerim'den çektiğinde "Biz böyle konuşmamıştık..." diyebildi sadece.

"Nasıl konuşmamıştık?"

Gökçe, gözlerini kaçırarak "Sana, bir şeylere hazır olmadığımı söylemiştim" dedi. "Hatta belki de hiç hazır olamayacağımı... Yani ben-... Ben, açıkçası seni böyle bir belirsizliğin içine hapsetmek istemiyorum... Bu, yürüyecek gibi durmuyor çünkü."

"Yürüyecek gibi durmuyor?" diyerek gözlerini kıstı Kerim. "Nasıl vardın bu kanıya? Biz seninle iki sevgili gibi birlikte vakit mi geçirdik ki? Hep araya bir şeyler girdi, bir sürü-..."

"Kerim... Ben de bundan bahsediyorum işte. Araya hep bir şeyler girdi, evet. Görüşemedik, fazla vakit geçiremedik. Doğru... Ama konu da bu zaten. Çünkü eğer-... Çünkü eğer ikimizin gerçek bir bağı olsaydı, o şeylerin hiçbiri araya giremezdi."

Kerim, Gökçe'yi hiç duymamış gibi birden pat diye sordu. "Başka biri mi var?"

"Ne?!"

"Çok basit bir soru sordum, Gökçe. Başka biri mi var?"

"Kerim, sen iyi misin? Bu dediklerimden-... Sen! Nasıl bunları çıkartırsın ya?!"

Kerim hızlı hızlı başını salladı. "Yüzbaşı'nın çatıda söyledikleri aklını karıştırdı dimi senin? Hani takti hepsi, hani gerçek değildiler?"

"Yeter!" Gökçe bir hışımla ayağa kalktı. "Bu saçmalıkları daha fazla dinlemeyeceğim ben!"

"Gökçe!" Kerim, Gökçe'nin karşısına geçerek kızın yavaşça koluna uzandı. "Ya, sorun ne o zaman? Madem bunlar doğru değil... Madem konu Yüzbaşı değil, neden böylesin?"

Gökçe, tam Kerim'e cevap verecekti ki, bakışları iskelede yoğunlaşan askeri hareketliliğin ortasındaki bir çocuğa takıldı. *Yunan askerlerinin arasında gezinen, kısacık saçlı, cılız bir kız çocuğuna.* "Nergis..." diye mırıldandı. "Ne işi var ya onun burada? Tam da okul saatinde?"

Kerim, gözlerini Gökçe'nin baktığı yere çevirdiğinde o da önce benzer bir tepki verip şaşırdı. Sonra "Bir dakika..." dedi. "O gün aileyi araştırırken dikkatimi çekmişti. Nergis, okumuyormuş. Buralarda, kordondaki bir restoranda bulaşıkçılık yapıyormuş."

"Ciddi misin sen?" diye sordu Gökçe hayretle. "Ama bugün olmaz... Bugün buralarda görünmemesi lazım." Endişe içinde Kerim'e döndü. "Kerim, sen kızın abilerini arasana. Burada tek başına bırakmasınlar kızı. Ben de yanına gideyim."

"İyi, tamam. Bizim çocuklara sorup numaralarını bulayım."

Gökçe, "Tamam, haberleşiriz" diyerek Kerim'in yanından ayrıldı. Üzerindeki lacivert renkli paltonun fermuarını çekerek hızlı adımlarla iskeleye doğru yürümeye başladı. O esnada karşılama töreni için Kaleköy'e gelen kalabalık da giderek artıyordu. Teknenin yanaşacağı alan boşaltılmış, yere serilen uzunca bir kırmızı halının karşısına bando takımı yerleştirilmişti. Elllerinde Yunan flaması taşıyan iki asker, iskeleden caddeye dek oluşturulan koridorun ucunda dikilirken adadaki Rumlar da protokolün arkasında yerini almıştı.

Gökçe, Nergis'in yanına geldiğinde kızı, provaya başlayan bando takımını tuhaf bakışlarla izlerken buldu. "Nergis..." dedi, sevecen bir sesle. "Ne yapıyorsun canım sen burada?"

Eski olduğu her halinden anlaşılan kırmızı, kadife elbisesinin eteklerini eliyle ezer gibi tutan Nergis, başını Gökçe'ye çevirdiğinde, tıpkı kendininki

gibi mavi mavi parlayan gözlere yabani bakışlar atmaya başladı. "Ne yapıyorum burada? Sen ne yapıyorsun burada? Sen kimsin?"

Gökçe, Nergis'in onu tanımamasına şaşırsa da çok fazla üzerinde durmadı. Halbuki olaydan sonra Nergis'le görüşmek istemiş ama Gökalp, *abileri izin vermiyor* diyerek Gökçe'yi durdurmuştu. Şimdiyse yok yere o günü hatırlatmak da istemediğinden "Gökçe ben..." dedi. "Restorandan tanıyorum seni."

Nergis, "Restorandan tanıyorsun beni..." diye yineledi. "Bunlar niye buradalar? Konser mi veriyorlar?"

"Hayır canım. Birini karşılamak için canım."

"Birini karşılamak için..." diye tekrar etti Nergis. Sonra Gökçe'ye dönerek, "Saçların ne güzelmiş!" dedi. Ardından parmakları rastgele makas darbeleriyle kesilmiş, kendi kısacık saçlarına gitti. "Benimkiler çok çirkin."

Gökçe gülümsedi. "Çirkin değiller. Sadece... Güzel bir kesim gerekiyor onlara. Seni yarın kuaföre götüreyim mi?"

"Beni yarın kuaföre götür... Ama biliyor musun, benim ismimin anlamı çiçekmiş."

"Evet canım, öyle..." dedi Gökçe. Ama kızın sorulara verdiği bağlamından kopuk cevaplar ve sürekli kurduğu cümleleri yinelemesi dikkatini çekmişti. Hali pek normal görünmüyordu. "Bak, ne diyeceğim? Hadi gel, seninle hamburger yiyelim. Çok kalabalık burası. Gidelim buradan."

"Gidelim buradan ama ben yedim ki hamburger."

"Ne zaman yedin?"

"Ne zaman yedim? Dün yedim!" dedi Nergis. "O abi aldı bana hamburger. Bıçak soktuğum abi-..."

"Şişşşt!" Gökçe, elini Nergis'in omzuna atarak kızı kendine doğru çevirdi. "Nergis... Sakın! Canım, bak sakın o kelimeyi kullanma. Olur mu? Lütfen. Bir daha o kelimedenden bahsetmek yok. Tamam mı?" Kız başını sallayınca yeniden gülümsemeye çalıştı. "Yüzbaşı, sana hamburger mi ısmarladı?"

"Yüzbaşı bana hamburger ısmarladı. Dün hastanede yedim hem de. Orada hamburger yedim."

"Sen ziyarete mi gittin Yüzbaşı'yı?"

Nergis, yine aynı şekilde "Ben ziyarete gittim Yüzbaşı'yı" diye yineledi. Ardından bir kez daha "Benim adım çiçek adıymış, biliyor musun?" deyip

gözlerini devirdi. "O abi söyledi. Nergis diye çiçek varmış. Benim adım da Nergis ya..."

Gökçe, kızın sergilediği tavırları endişeli gözlerle izliyordu. Yaşadığı travmadan mı kaynaklıydı bu hali yoksa başka bir rahatsızlığı mı vardı, emin olamadı. "Söyledin ya canım az önce..." diyerek gülümsedi. "Ama bunları sonra konuşuruz, tamam mı? Hadi gel, şimdi gidelim buradan."

Nergis, birden işaret parmağını denize çevirerek "Aaa! Bak!" dedi. "Gemi geliyor, gemi!"

Gökçe, bakışlarını iskeleye çevirdiğinde Yunan bandıralı bir teknenin kıyıya yanaşmak üzere olduğunu gördü. Panikle, "Nergis, hadi!" diyerek elini tuttu. "Hadi gel, gidelim!"

"Gitmeyeceğim! İzleyeceğim onları! Gitmeyeceğim!"

"Nergis-..."

Nergis, kafasını hızlıca Gökçe'ye doğru çevirdi. Gözlerine yerleşen ifade, Gökçe'nin çatıda gördüğü ile aynıydı. "Gitmeyeceğim, dedim!"

"Tamam..." dedi Gökçe, ürkek bir tavırla. "O zaman buradan, beraber izleyelim. Tamam mı? Ama hiç sesini çıkarma." Nergis, onaylar gibi başını sallayınca Gökçe sırt çantasından telefonunu çıkarıp Kerim'i aradı. Ama telefonu açan olmadı. "Neredesin Kerim ya..." diye mırıldandı Gökçe. İçine garip bir sıkıntı yerleşmemiştir. Nergis'i tek başına zaptedememekten korkuyor, diken üstünde hissediyordu.

Çok geçmeden tekne iskeleye demir attığında, etraftan yükselen tempo ve alkışlar, arkada gümbür gümbür çalan askeri bando seslerine karıştı. Tekneden mavi renkli tören üniforması giymiş beş tane asker inmişti. İçlerinden biri, diğerlerine oranla daha yaşlı görünüyordu. Önünde sivri bir göbeği olan, esmer tenli, dazlak ve son derece suratsız bir adamdı. Omzunda albay rütbesi vardı. Karaya ayak basar basmaz, kendisine kep selamı veren Teğmen Adoni'nin elini sıktı. Yüzünü, bandonun arkasındaki Rum kalabalığa döndüğünde ilk kez gülümsedi ve tok bir sesle "Geiá sou!" diye bağırdı. Yunanca *merhaba* demekti, bu. Ardından, kırmızı halının gerisinde sıraya giren bir düzine askerin önünden başını dikleştirerek yürümeye başladı. Tam ortaya geldiğinde durdu ve bir kez daha bağırdı. "Pós eísai, stratióti?"

Bu, *nasılsın asker*, demekti ve askerler hep bir ağızdan *sağ ol* diye bağırdılar. "Efcharistó!"

Albay, onlara da kep selamı verdikten sonra kırmızı halıdaki adımlarını hızlandırdı. Diğer dört askeri de adamın arkasından yürüyordu. Gökçe,

Albay kendilerine doğru yaklaştıkça midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Uçakla gelmek varken, bilerek deniz yolunu seçmişlerdi ve başka bir limana yanaşmak varken, kasti olarak en merkezi olanı tercih etmişlerdi. Bunun içindi çünkü her şey. Bu şov için. Bu kalabalık için. Gövde gösterisi yapmak için. *Burası bizim demek için.*

O sırada, sabahtan bu yana parçalı bulutlu seyreden gökyüzü, tümünden kapkara kesilmiş ve şiddetli bir gök gürültüsü duyulmuştu. Gökçe, duyduğu sesle olduğu yerden sıçrarken yüzü birden ekşidi. Bando takımının, marşını değiştirdiğini fark etmişti. Şimdi, Kaleköy Limanı'nda bangır bangır Yunan milli marşı çalıyordu.

Albay, bu değişikliği beğendi. Elini havaya kaldırıp bando takımını selamlarken "Zító o Éllinas stratiótis!" diye bağırdı. *Çok yaşa Yunan askeri,* demekti bu. Aris'in Semadirek'teyken Gökçe'ye verdiği kapüşonlu paltonun arkasında da aynısı yazıyordu. Gökçe, içinden sabır çekti. Dişini sıktı, yumruklarını sıktı ve yutkundu. Maruz kaldığı şeye, dahası buna karşı gösterdiği dirence inanamıyordu. Normalde kendini tutamaz, bir çıkıntılık yapardı. Sabır eşiğinin böylesine yükselmesi inanılır gibi değildi.

Fakat Albay, hala hızını alamamıştı. Sağında askerler, solunda Rum halkın bulunduğu kırmızı halıda yürümeye devam ederken, elini bir kez daha havaya kaldırdı ve yüzünde oluşan kibirli bir ifadeyle, "Zító i megáli Elláda!" diye gürledi. Albay'ın ağzından çıkanlarla birlikte, Rum halk sevinç naraları atarken Gökçe ise öfkeden tırnaklarını batırdığı başparmağını kanatmıştı. *Megáli Elláda.* Bunu anlamak için Yunanca bilmeye gerek yoktu. Zító i megáli Elláda, *yaşasın büyük Yunanistan* demekti. Gökçeada, onlar için artık Yunanistan'ın bir parçasıydı çünkü. *Gökçeada, İmroz'du.* Gökçe, o anda bir kez daha yutkundu. Gözleri, içine oturan acıyla kızarmaya başlarken, sıktığı dişlerinin arasından "Aşağılık herifler!" diye fısıldadı. Sadece fısıldadı. Fısıldamıştı. Bundan emindi. Fakat Nergis, bunu buydu.

Önce mavi gözlerini Gökçe'ye çevirdi sonra sanki gücünü ondan almış gibi gülümsedi ve Albay tam önlerinden geçerken, "Aşağılık herifler!" diye bağırdı.

Bandonun gürültüsü, Nergis'in sesini bastırmıştı aslında. Muhtemelen çoğunluk, bunu hiç duymamıştı bile. Ama Albay duydu. Duyar duymaz durdu ve başını çevirip Nergis'e baktı. Çok değil, en fazla üç saniye kadar sürmüştü. Nergis'e baktı, arkasında dikilen Gökçe'ye baktı ve gülümseyerek adımlarını yeniden hızlandırdı.

Gökçe, üzerine kaynar sular dökülmüş gibi hissediyordu. Eli, ayağı buz keserken "Nergis..." dedi zayıf bir sesle. "N'aptın sen... N'aptın..." Kızın kolunu hızlıca çekiştirerek tören alanından uzaklaştırmaya başladı. "Yürü çabuk!"

"Yüremem!"

"Nergis, yürü!"

"Yürümem!"

"Nergis!" diyerek kızı omuzlarından kavradı Gökçe. Sesi hem sitemli hem de yalvarır gibi çıkıyordu. "Neden bağırдың öyle? Bak kızacaklar sana. Korkuyorum ben... Hadi gel, gidelim buradan."

"Gidelim! Ama o zaman hamburger yiyelim! Sonra da kuaföre gidelim!"

Gökçe, panikle "Tamam! Tamam, öyle yapalım!" dedi. Ardından Nergis'e elini uzattı. "Hadi o zaman, gel benimle."

Nergis, gülümseyerek Gökçe'nin elini tuttu. İkisi, hızlı adımlarla tören alanını geride bırakırken Nergis, hala aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Biliyor musun, benim isminin anlamı çiçek demekmiş. O abi söyledi. Sonra bana hamburger ısmarladı..."

Birlikte, belki bir beş dakika kadar kordon boyunda yürüdüler. Gökçe, Nergis'e yansıtmasa da tedirgin ve huzursuz hissediyordu. Ağzından fısıltıyla çıkan iki kelimeyi, nasıl duymuştu bu kız? Duyar duymaz niye hemen tekraren bağırırmıştı? Albay'ın gülümseyerek yanlarından geçip gitmesi ise ayrı tuhaftı. Gözleri bu derece donuk bakan, yaşlı ve çirkin bir adamın, duyduğu hakarete gülümsemesi ürkütmüştü Gökçe'yi. *Hiç iyi bir sinyal değildi bu.*

O anlarda Nergis, Gökçe'nin elini çekiştirerek "Hamburger!" diye bağırdı. "Hani hamburger yiyecektik?"

"Gideceğiz..." dedi Gökçe. "Ama önce-..." Fakat sözünü tamamlayamadan yanlarından geçen bir aracın içinden kendi adının seslenildiğini duydu.

"Gökçe Hanım?"

Başını yola doğru çevirdiğinde biraz önce, Albay'ın arkasında yürüyen askerlerden biriyle göze geldiler. Gökçe, kalbi endişeden yerinden fırlayacak gibi çarparken "Siz..." dedi adama. "İsmimi nereden biliyorsunuz benim?"

Asker, kapıyı açıp araçtan indi. Gökçe'nin karşısına dikildiğinde, hiç uzatmadan ve oldukça sert bir tutumla "Yaninizdeki kız, bizimle gelecek" dedi.

Gökçe, kolunu geriye uzatarak Nergis'i arkasına aldı. Sesine yerleşen sitemle, "Niye sizinle geliyormuş?" diye sordu.

"Sebebini biliyorsunuz. Kendisi bize saygısızlık yaptı."

"O daha çocuk!" dedi Gökçe. "Ayrıca onu söyleyen o değil, bendim! Beni götürün nereye götüreceksiniz!"

"Onu gotureceğiz. Talimat boyle."

Gökçe, "Bu büyük bir hata olur!" diyerek, arkasına aldığı Nergis'in kolunu daha sıkı kavradı. "Çocuğun bir suçu yok, dedim."

Asker, Gökçe'ye aldırmadan Nergis'in kolunu sertçe kavradı. "Yürü bakalım."

"Bırak!" Gökçe bağırmaya başlamıştı. "Götüremezsiniz-... Bakın! Lütfen... Yüzbaşı-... Yüzbaşı Aris'i arayın. O da bunu-..."

Asker, araya girerek "Yuzbasi Aris'in kararları bizi ilgilendirmiyor" dedi. "Talimatı bizzat Sayın Albay Petrus verdi... Kız, bizimle gelecek."

Gökçe, ne yapacağını şaşırıırken Nergis ise oldukça sakindi. Bir süre ikisinin konuşmalarını olduğu yerde zıplayarak taklit ettikten sonra "Sizde hamburger var mı?" diye sordu.

"Olmaz mı?" diyerek sırtıttı adam. "Neler var, bir bilsen..." Eliyle arabayı işaret etti. "Geç bakalım içeri."

Nergis, seke seke araca binerken bir gök gürültüsü daha duyuldu ve birden kuvvetli bir sağanak başladı. Gökçe ise korkudan ölecek gibi hissediyordu. Bağırıp çağırmanın fayda etmeyeceği ortadaydı. *Ne zaman etmişti ki?* Öyleyse boyun mu eğecekti buna? Büyük bir çaresizlik içinde askerin koluna yapışıp, "Lütfen..." dedi, ağlamaklı bir tonda. "Lütfen ona zarar vermeyin. Çok küçük daha... Çocuk daha o."

Asker, Nergis araca bindiğinde kolunu kapıya yasladı ve simsiyah gözlerinde beliren korkunç bir parıltıyla, "Çocuk..." diyerek ağzını kırıştırdı. "Doğru... Daha bir çocuk. Fakat siz Turklerin çok sevdiğim bir lafı var." Gökçe'nin kulağına doğru eğilerek fısıldadı. "Yılanın basini küçükken ezmek lazımdır."

Öğlene doğru hastaneden çıkıp evine dönen Yüzbaşı Aris, ılık bir duş aldıktan sonra siyah eşofman altıyla, aynı tonlarda bir sporcu atleti giymiş ve banyoda aynanın karşısına geçerek tıraş olmaya başlamıştı. Bir yandan da telefonunu hoparlöre almış, hattın ucundaki Başçavuş Mateo'dan törenle ilgili son malumatları dinliyordu. Yüzünü durulamaya başladığında, "Anladım Başçavuş" dedi. "Öyleyse bir sorun çıkmadı?"

"Hayır Yüzbaşım, hiçbir sorun çıkmadı. Tören biraz önce bitti. Heyet de karargaha varmak üzeredir. Teğmen Adoni, arkalarından çıktı hemen. Biz de on dakikaya orada oluruz."

"Anladım, Mateo" dedi Aris. Avcuna aldığı after shave losyonunu, yanaklarına sürmeye başlamıştı. "Dediğim gibi, karargahta çok dikkatli olmanız lazım. Sorguya giren herkesin, öncesiyle sonrasıyla yazılı beyanını istiyorum." O sırada kapının çaldığını duyunca, "Kapatıyorum şimdi" diyerek aramayı sonlandırdı.

Boynundaki havluyu sepete attı, banyodan çıktı ve holden geçerek kapıyı açtı. Fakat eşikte, üstü başı sıırıksıkam olmuş halde dikilen kişi, şu anda karşısında görmeyi beklediği son kişi bile değildi. "Gökçe..." dedi, hayret dolu bir sesle. "Sen-... Ne old-..."

Gökçe, Aris'in konuşmasına fırsat vermeden "Nerdesin sen?!" diyerek hızlıca içeri girdi. Gözleri ağlamaktan şişmiş, nefes nefese kalmıştı. "Dakikalardır arıyorum seni! Sürekli meşgul çalıyor telefonun-..."

"Gökçe... Ne oldu?!"

Gökçe şokta gibiydi. "Arıyorum, meşgul çalıyor! Mesaj gönderiyorum, bakmıyorsun! Hastaneye gittim, taburcu oldu dediler! Sonra tekrar aradım-..."

"Gökçe..." Aris, ellerini yavaşça yukarı kaldırdı. "Bak-... Dinle beni... Sakin ol. Tamam mı? Özür dilerim, Mateo'yla konuşuyordum. Görmedim aradığını... Ne olduğunu anlatır mısın bana?"

"Götürdüler onu!" dedi Gökçe, gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanıyordu. "Nergis'i götürdüler!"

"Ne?!"

"Bir şey yap! Lütfen-... Bir şey yap! Ona zarar vermelerine izin verme!"

"Gökçe... Kim, Nergis'i nereye götürdü?!"

Gökçe, "Albay Petrus mu ne haltsa!" diyerek salonun ortasında volta atmaya başladı. Bir yandan da soluk soluğa konuşuyordu. "Kaleköy kordona koşuya çıkmıştım! Sonra Nergis'i gördüm, yanına gittim. Uzaklaştırmaya çalıştım ama direndi. Gelmedi! Sonra Kerim... Kerim, abilerini bulmaya diye gitti ama bir daha onu da görmedim! Sonra tekne yanaştı, askerler indi içinden! Önümüzden geçerlerken-... O Albay Petrus denen adam, *Yaşasın Büyük Yunanistan* diye bağırınca... Ben tutamadım kendimi... *Aşağılık herifler* dedim." Aris'in kaşlarını çatıldığını görünce, "Hayır!" dedi. "Hayır, duyacakları gibi değil... Sessizce söyledim. Yemin ederim, öyleydi! Farkında bile değildim hem-... Zaten çok gürültü vardı..."

Bando alıyordu! Ama Nergis duymuş! Birden-... Döndü baktı bana sonra... Sonra aynısını bağırdı! *Aşaağılık herifler* dedi adamın yüzüne! O Albay da duydu işte... Tam önümüzden geçiyordu! Orada tepki vermedi ama sonra ilerde yolumuzu kestiler." Sesi, hıçkırıklarına karışmaya başlarken iki eliyle yüzünü kapatıp "Götürdüler Nergis'i..." dedi. "Engel olamadım. Benim yüzümden oldu!"

Aris, "Gökçe..." diyerek kızın omuzlarından kavradı.

Fakat Gökçe, Yüzbaşı'nın konuşmasına fırsat vermeden "Aris!" dedi, titrek bir sesle. "Lütfen... Lütfen bir şey yap! Adam senin üstün... Biliyorum. Ama yine de-... Bir şey yap! Bir şey-... Bilmiyorum! Ben... Düşündüm! Buraya gelirken de düşündüm... Ama bunu senden başka kimden isteyebilirim, bilemedim. Senden başka kime gideceğimi, kimin kapısını çalacağımı bilemedim... Yardım et, lütfen! Kız-... Kız normal değil. Eğer öğrenirlerse mahvederler onu!"

"Kimse hiçbir şey yapamaz ona!" dedi Aris. "Buna asla izin vermem. Tamam mı? Sen... Sen sadece biraz sakın ol." Gökçe'nin omuzlarını hafifçe okşadı. "Halledeceğiz... Korkma. Hiçbir şey olmayacak Nergis'e."

"Olmayacak, dimi?"

Aris, "Olmayacak" diyerek başını salladı. "Çözeceğiz şimdi." Ellerini, Gökçe'nin omuzlarından çektiğinde hemen telefonunu alıp "Adoni'yi arıyorum" dedi. "Karargaha varmıştır." Telefonu kulağına dayadı. Biraz bekledi. Karşı taraftan ses gelince Türkçe olarak konuşmaya başladı. "Teğmen, karargahta mısın? ... Tamam... Dinle beni şimdi. Her ne iş yapıyorsan bırak... Kaleköy'de bir tatsızlık olmuş. Albay Petrus, Nergis'i alıp götürmüş-... Hayır, o konuyla ilgili değil... Sadece soylediklerime odaklan Adoni! Git... Nergis'i bul, hemen benim odama al ve yanından sakın ayrılma. Ben birazdan geleceğim oraya... Kızı bulunca da beni ara... Tamam... Tamam Adoni."

Aris, telefonu kapattığında Gökçe panikle "Ne diyor?" diye sordu. "Görmüş mü Nergis'i?"

"Görmemiş ama normal. Albay'ı karargaha getiren araç ayrı. Nergis, diğer araçtaydı fark etmemişlerdir. Adoni, benim yerime vekalet ettiği için daha çok Albay'ın yanında..."

Gökçe'nin endişesi hala geçmiş değildi. "Ya başka yere götürmüşlerse? Ya-... Ya o herifler bi-... Bir şey yaparlars-..."

"Hayır!" Aris, Gökçe'nin yüzünü kavrayıp kendine doğru çekti. "Hayır... Aklına böyle şeyler getirme... Yok öyle bir şey! Nergis iyi." Başparmağına

değen yaşları hızlıca silerken "Ağlama..." diye mırıldandı. "Lütfen... Gökçe..."

Gökçe, "Elimde değil..." diyerek içini çekti. "O adamı görseydin... Ben *o daha çocuk*, deyince... Bana-... *Yılanın başını küçükken ezmek lazım*, dedi. Bu nasıl bir laf ya? İnsan bunu bir çocuk için nasıl söyler?"

"Gözünü korkutmak istemiştir aklınca..."

"Korkuttu..." diye fısıldadı Gökçe. "Başardı. Korktum."

Aris, sıcacık bir sesle "Korkma..." dedi. Gökçe'nin gözlerinden akan yaşları minik dokunuşlarla siliyordu. "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok... Heyet, sadece denetim için burada. Rapor tutacak, askerlerle konuşacak, gözlemlerini yazacak sonra da gidecekler... Onların buradaki iç işlere karışma yetkisi yok." Gülümsedi. "İmroz'un karargah komutanı hala benim Gökçe Hanım."

Gökçe, omuzlarını yukarı çekip çocuksu bir tınıda mırıldandı. "Burası Gökçeada."

Aris, "İşte bu!" diyerek Gökçe'nin yüzünü sarstı. "Oyle, *korktum* falan sana yakışmıyor... Hem de şu halde..."

"Ne varmış halimde?"

"Islanmışsın..." diye fısıldadı Aris. Önce göz ucuyla kızın üzerindeki paltoyu işaret etti. "Üstün sıırıslıkla olmuş." Ardından ellerini, Gökçe'nin yüzünden saçlarına götürdü. "Saçların da ıslanmış... Hasta olacaksın böyle."

Gökçe, bir adım geri çekildi. "İyi-... İyiyim ben."

"Değilsin..." dedi Aris. "Hadi çıkaralım şunu. Ben senin üzerine başka bir şey vereyim."

"İstemiyorum ben üzerimi değiştirmek falan! Hadi bir an önce gidelim... Aklım Nergis'te zaten. Ben de görmek istiyorum onu!"

"Benimle, karargaha gelmek istiyorsun yani?"

"Evet?"

Aris, tek kaşını kaldırarak "Tamam..." dedi. Adımlarını yatak odasına yönlendirmişti. "Oyleyse üzerini değiştireceksin."

Gökçe, bir süre kaşlarını çatıp Aris'in arkasından baktıktan sonra homurdanarak paltosunu çıkardı. İçine giydiği, mavi crop dahi sıırıslıkla olmuştu. Altındaki lacivert taytı hiç saymıyordu bile. Birden üşümeye başladı. Elleriyle omuzlarını kavrayıp kendini ısıtmaya çalışırken başını yatak odasına çevirerek imalı bir tınıda Aris'e seslendi. "Arkasında *Yaşasın Yunan Askeri* yazmayan bir şey olsun bari!"

Aris, çok geçmeden salona geri döndüğünde elinde siyah, salaş bir palto tutuyordu. "Bu nasıl?" diye sordu. Gökçe'nin başını salladığını görünce paltoyu kızın eline bırakmıştı ki telefonu çalmaya başladı.

Gökçe, heyecanla atıldı. "Adoni mi?"

"Adoni!" dedi Aris ve hemen aramayı cevapladı. "Soyle Teğmen... Hı hı... Evet... Anladım. Tamam, duysun." Gökçe'nin yüzüne merakla baktığını görünce telefonu hoparlöre aldı.

O anda önce Adoni'nin sesi geldi. "Konuşsana Nergis..."

Sonra da Nergis'in. "Bana hala hamburger vermediler!"

Gökçe, Nergis'in sesini duyar duymaz sevinçle ellerini ağzına götürdü. Dolu dolu olan mavi gözlerini Aris'le buluştuğunda ise Adoni'nin sesi bir kez daha duyuldu.

"Yuzbaşım, sorun yok. Nergis iyi. Yağmur bastırınca araçtan inememiş. O yuzden karargahta görmemişim. Şimdi sizin odanıza aldım. Ben de yanındayım. Birazdan da hamburgerini yiyecek... Yani, merak etmeyin."

"Anlaşıldı Teğmen..." dedi Aris. Telefonu kapatıp sehpaye bıraktığında yüzünü Gökçe'ye dönerek gülümsedi. "Gördün mü? Hiçbir sorun yok. Artık sıkma can-..." Fakat son cümlesini tamamlayamadı.

Gökçe, gözlerinden boşanan yaşlarla birlikte elindeki paltoyu yere fırlattığı gibi hızlıca ileri doğru atılmış ve ayakları üzerinde yükselerek Aris'in boynuna sarılmıştı.

Gerçek miydi bu? Yoksa Aris yine o *halüsinasyonlardan* mı görüyordu? Emin olamadı. Nefesi kesilmiş ve o anın içinde baştan ayağa donmuştu sanki. Parmakları istemsizce seyiriyor ama Gökçe'ye uzanamıyordu. Bir süre kadar havada asılı kalan kollarını, hiçbir yere koyamadan öylece durdu. Saniyeler sonra kulağına "Teşekkür ederim..." diye bir fısıltı takıldığında ise buzlarından çözünür gibi oldu. İçini kaplayan tatlı bir ürpertiyle gözlerini kapadı ve yavaşça kaldırdığı kollarını Gökçe'nin sırtına sımsıkı sardı. Şimdi, gövdeleri arasında hiçbir mesafe kalmamıştı ve bu his, en yalın haliyle muhteşemdi. Dünya ayaklarının altından kayıp giderken, dibe vurmayı umursamadan düşüşün heyecanına teslim olmuş gibiydi. Tarifsiz bir adrenalinle çarpan kalbinin damarlarına pompaladığı kanı, Gökçe'nin teninde gezinen parmak uçlarında duyumsuyordu. Başını, kızın frezya kokuları yükselen narin boynuna yaklaştırdığında ciğerlerinin alabileceği en derin nefesi çekti burnuna. Elleri, Gökçe'nin ıslak saçlarında, omuzlarında ve açıkta kalan nemli belinde sabırsızca gezinirken kulağına "Teşekkür ederim..." diye bir fısıltı daha geldi.

Gökçe, kollarını Aris'in boynuna kenetlemiş halde gözlerini yummuş, "Teşekkür ederim..." diyordu ağlamaklı bir tınıda. "Çok teşekkür ederim..." Dışarıda bastıran sağanak yağmur, salon penceresinin camını döverken Gökçe'nin suları ise hiç olmadığı kadar durulmuştu çünkü. Kalbini esir alan korku, biraz evvel telefondan duyduklarıyla birlikte yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Fakat korku belirsizleşirken bambaşka şeyler netleşiyordu. Gövdesini sımsıkı saran kolların ve burnuna dolan akuatik bir losyon kokusunun, saç diplerinden ayak parmaklarına kadar tüm bedenini güçlü bir antidepresan gibi gevşettiğini fark ediyordu. Ama gevşedikçe odağı da bozuluyordu. Aris'in, belinin çıplaklığında gezdirdiği parmauçları ve ensesinden boynuna dek minik esintiler bırakan ılık nefesi, Gökçe'yi, odağına koyduğu her şeyden uzaklaştırıyordu. Gözlerinin altında donup kalan birkaç damla yaş, o sırada yanaklarından usulca süzülerek Aris'in omzuna düştü.

Omzunda hissettiği ıslaklıkla gözlerini arayan Aris, "Yapma..." diye fısıldadı. Elleri, kızın saçlarını okşamaya başlamıştı. "Ağlama... Geçti hepsi... Hepsi geçti..."

Gökçe, kollarını Aris'in boynundan yavaşça çözerken "Bu söz beni korkutuyor..." dedi, yutkunarak. "*Geçti...* Çatıdayken öyle demiştin ama sonra her şey daha kötü old-..."

Aris, "Gökçe..." diyerek araya girdi. Bir eliyle Gökçe'nin belini sararken diğeriyle yüzünü kavramış, ela harelî gözlerini kızın nemli maviliklerine dikmişti. "Nergis'e hiçbir şey olmayacak. Kimseye hiçbir şey olmayacak... Bugün iskelede gördüklerin... Onların hepsi yersiz bir gösteriş. Üzme artık hem kendini hem de kendini üzerek beni..." İşaret ve orta parmağının tersiyle Gökçe'nin elmacık kemiklerinin üstünü nazikçe okşayarak "Anlaştık mı?" dedi. Parmakları, yüzünde kımıldadığında Gökçe'nin mavi gözlerinin baygınlaşarak hafifçe kapanıp açıldığını gördü. Ama bunu, sözlerini onaylamak için yapmış gibi durmuyordu. Sanki daha çok, istemsizce olmuştu. Aris, o anda gülümseyerek yüzünü Gökçe'ye biraz daha yaklaştırdı ve "Gökçe..." diye fısıldadı. "Tamam mı?" Bu kez, parmauçları kızın belinde dolaşmaya başlamıştı.

Gökçe, refleks gibi kapanıp açılan gözlerine yine aynı baygın bakışların yerleştiğini fark etmeden mırıldandı. "Tamam..."

Fakat bu Aris için hiç de iyiye işaret değildi. Bir eliyle Gökçe'nin belini sarmış, diğeriyle yüzünü okşarken ve dahası aralarındaki mesafe böylesine yakinken, baygın bir matlığa bulanana bu mavi gözler, Aris'i men edildiği

yollara saptırıyordu. Gökçe'yi biraz olsun tanımasa, bundan bir sürü anlam çıkarır, bambaşka ihtimallere kapılırdı. Gözleri, ikide bir kızın hafifçe aralanmış, ıslak dudaklarına kayarken bunu bir davet olarak bile görebilirdi. *Nasıl bir eziyetti bu?* Keşke Gökçe'yi hiç öpmemiş olsaydı. O güzel dudaklarının ağzında bıraktığı tadı hiç öğrenmemiş olsaydı da şimdi, hem de bu kadar yersiz bir zamanda, maddesinin yoksunluğunu çeken bir bağımlı gibi kıvrınmasaydı böyle karşısında. *Nasıl bir sınavdı bu?*

Gökçe, o anda rahmini sızlatan baskıyla Aris'in zihninde gezinen arsız kalabalıkları görmüş gibi kendini birden geri çekti. Gövdesini sarmalayan kolların arasından sıyrıldığında gözlerini de hızlıca kaçırmıştı. "Tamam o zaman..." dedi, kesik bir sesle. Elleriyle nemli gözlerini kurulamış, Aris'e arkasını dönmüştü. "Öyle diyorsan-... Şey yapalım-... Çıkalım bir an önce şeye-... Karargaha..."

Aris, gerçekliğe dönmeye çalışır gibi göz kapaklarını sıkıca yumup yavaşça araladı ve sesli bir nefes vererek "Tamam..." diye mırıldandı. "Ben-... Uzerimi değıştireyim o zaman..." Gökçe'nin başını salladığını görünce arkasını döndü ve yatak odasına giderek kapıyı kapattı. Bakışları, siyah, pamuklu eşofman altında beliren şişkinliğe takılmıştı. Sıkıdığı dişlerinin arasından "İn!" dedi, sinirle. "Bi' sarılmayla da bu hale gelmezsin. İn!"

Birkaç dakika sonra fikri ve zikrini eşitlemeye oldukça yaklaşmıştı Aris. Üzerindeki sporcu atletini çıkarmış, gardıroptan aldığı üniformasının altını giymişti. Ama sıra üstünü giymeye gelince, beyniyle arasındaki sinyal yeniden koptu. Birden ameliyat dikişlerinin acıdığını düşünmeye başladı. Yüzünü ekşitti ve dışarıya doğru "Gökçe!" diye seslendi.

Gökçe'nin sesi salondan geliyordu. "Neeee!"

"Eeee... Şey... Bi' gelir misin?"

Gökçe, kapıyı açarak kafasını içeri uzattı. "Ne?"

"Ya..." dedi Aris. "Ters bir hareket yaptım sanırım." Göz ucuyla belinin sol tarafındaki bandajı işaret etti. "Bi' baksana..."

Gökçe, Aris'e şüpheli gözlerle bakarak eşikten içeri girdi. Çattığı kaşlarıyla Aris'in karşısına geçip sol tarafındaki bandaja baktığında ise "Hiii!" dedi, panikle. "Kanamış bu!"

Bunu duyduğuna Aris de şaşırmıştı. "Kanamış mı?"

"Kanamış tabii. Evde pansuman malzemesi var mı? Değıştirelim hemen."

"Yok, gerek yok. Pansuman malzemesi de yok zaten... Ama sorun değil. İdare ederim."

Gökçe, "İyi o zaman" dedi, kaygılı bir tavırla. "Karargahtan Nergis'i alınca hastaneye uğrayalım hemen. Orada değiştiririz. Mikrop kapar yoksa... Ama yani-... Nasıl becerdin acaba bunu? Evin içinde hem de?"

Aris, dudağının kenarına konan muzip bir tebessümle, "İşte, şeyden olmuştur..." dedi. "Oyle bi' sarıldın ki boynuma..."

Yüzü birden kıpkırmızı kesilen Gökçe, "Ne alakası var ya onunla?!" diyerek gözlerini devirdi. "Bir anda çok sevindiğim için öyle şey oldu o..." Sonra öksürür gibi yaparak arkasını döndü. "Neyse, senin yine çenen düştü. En iyisi ben çıkayım da sen giyin!"

"Nereye?" Aris, Gökçe'nin kolunu tuttu. "Yardım etmeyecek misin giyinmeme?"

"Yardım?"

Aris, omzunu silkerek "Yardım..." dedi. "Kollarım kasılmış. Az önce üstümü giymeye çalışırken biraz-... Biraz zorlandım."

Gökçe, başını iki yana salladı. "Sen, baya numaracı bi' adamsın..."

"E gördün ama kanamış?" dedi Aris, sesi iftiraya uğramış gibi baskın çıkmıştı. "Sen de baya vicdansız bi' kadınsın..."

Gökçe, Aris'e dik dik bakarak yatağın üzerindeki üniformayı binbir tereddüt içinde eline aldı. Kaşlarının ortası çatılmış, yüzüne memnuniyetsiz bir ifade yerleşmişti. "Gel şöyle..." dedi, tatsız bir sesle. "Ama bak... Bunun bana sonra lafını, şakasını, dokundurmasını falan yaparsan, mahvederim seni!" Aris, işaret ve başparmağını birleştirip ağzını götürerek kilit işareti yapınca Gökçe "İyi!" diyerek üniformayı Aris'e doğru uzattı. "Geçir kolunu." Aris, sırtarak sağ kolunu geçirme. "Gülme!" dedi Gökçe, gözlerini kocaman açarak. "Tamam, şimdi diğer kolunu da geçir." Aris, hala gülmeye devam ederek diğer kolunu da geçirdi. Gökçe, için sabır çekiyordu yine. Üniformanın düğmelerini iliklemeye başlayınca sitemli bir ifadeyle "Düştüğüm duruma bak..." diye söylendi. "Üzerinden paramparça ederek çıkarıp atmak istediğim şeyi, şimdi kendi ellerimle giydiriyorum..."

Aris, ela hareli gözleri şehvetli bir ışıltıyla parlarken "Ne-..." dedi, serseme dönmüş gibi. "Ne yapmak istediğin?!"

Gökçe, düğmeleri iliklerken "Parçalamak!" diye yineledi kendini ama söz ağzından çıkar çıkmaz, malum imayı sezip duraksadı.

Aris'in yüzündeki çarpık tebessüm ise Gökçe başını kaldırıp gözlerine baktığında daha da genişlemişti. "Keşke..." dedi, iç çeker gibi. "Keşke bi' gün denesen..."

Bu adamın cüretkarlığı Gökçe'nin tepesini attırıyordu. Yüzü, kızarıp bozarırken "Sen bence iyileşmişsin Yüzbaşı!" dedi, sert bir tonda. "Aaaa... Ama yine hastanelik olmak istiyorsan orası başka tabii."

Aris güldü. "Aslında hiç fena fikir değil..."

"Yaaa?"

"Yaaa..."

O sırada Aris'in telefonu çalmaya başladı. Gökçe'ye kaçamak bir bakış atarak yatak odasından çıktı ve salondan telefonunu alıp aramayı cevapladı. "Soyle Adoni? Evet... Anladım... Tamam... Yok, Mateo gitsin... Sen Nergis'le kal... Anlaşıldı Teğmen... On dakika sonra ordayım zaten..." Telefonu kapattığında Gökçe'yi karşısında buldu.

"Bir şey mi olmuş?" dedi Gökçe panikle. "Ne dedi Adoni?"

Aris, nefesini dışarı üfleyerek gülümsedi. "Denetimlerle ilgili... Ayrıca Nergis de..."

"Nergis de ne?"

Yeni bir haber verirmiş gibi "Nergis iyiymiş..." dedi Aris ve kollarını kocaman açarak Gökçe'yi kucakladı.

Gökçe ise neye uğradığını şaşırıyordu. Aris'i göğsünden iterek kaşlarını çattı. "N'apıyorsun ya sen?!"

"Ne?" dedi Aris, çocuksu bir alınganlıkla. "Az önce-... Az önce böyle konuşunca sarıldın bana?"

"Aynı şey mi ya?!"

"Değil mi?"

"Değil tabii ki! Dedim sana-... O bi' anlık bir şeydi! Öyle bir anda çok şaşırınca-... Ondan şey oldu... Nasıl aynı olabilir?"

Aris, kaşlarını çatarak çenesini dikleştirdi ve kendini bizzat Gökçe'nin teziyle savundu. "Ben kafa sarsıntısı geçirdim!"

Gökçe, ironik bir ifadeyle "Aaa..." dedi. "Doğru..."

Aris, başını sallayarak "Doğru tabii..." diye mırıldandı. "Ara sıra da *halüsinasyon* görüyorum... Ondandır yine."

Aris'in dokundurmalarına aldırmadan "Mümkün!" dedi Gökçe. Ardından biraz önce attığı paltoyu yerden alıp üzerine geçirdi ve eliyle kapıyı işaret ederek sordu. "Çıkalım mı artık?"

Arabaya bindiklerinde yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Gökçe, kemerini takıp arkasına yaslanırken zihnini biraz evvel bataklığına çekildiği düşüncelerden arıtmaya çalışıyordu. Zira hiçbiriyle baş edecek gücü yoktu.

Beş gündür köşe bucak kaçtığı ne varsa, her birine teker teker yakalanmıştı. Hatta belki bir anlığına ötelemişti hepsini. Bir uykunun orta yerinde kulağına fısıldanan gerçekleri; *Aris'i ve abisini...* Ruhuna acı veren her şeyi, hafızasının en dibine itmiş ve gözlerine bile doğrudan bakamadığı bir adamın koşup boynuna sarılmıştı.

Düşünmeyecekti. *Düşünmemeliydi.* Hızlı hızlı çalışan silecekler, yağmur damlalarını sağa sola saçarken gözlerini sürücü koltuğundaki Aris'e çevirdi ve kafasını dağıtmak ister gibi "Dün Nergis'le görüşmüşsün sanırım..." dedi. "Bugün hep senden bahsetti..."

Aris gülümsedi. "Nasıl bahsetti?"

"Hamburger almışsın ona. Sonra isminin çiçek anlamına geldiğini söylemişsin. Bunları anlattı durdu... Ama hali biraz-..."

Aris, "Küçükken ateşli hastalık geçirmiş" diyerek Gökçe'nin aklındaki soru işaretlerini cevapladı. "Dün tıbbi kayıtlarını isteyince fark ettim. Sonra görüşmek istedim... Biraz konuştuk ve öğrendim ki, o gece bıçağı Davut vermiş kızın eline. *Bana ya da abilerine bir şey olursa, oradaki askeri öldür* demiş."

"Yok artık ya!" Gökçe, şok içindeydi. "İnsan küçücük bir kıza, üstelik kardeşine... Nasıl böyle bir şeyi reva görür?"

"Öyle bir adam her şeyi yapar..." dedi Aris. "Ama halledeceğiz... Ezgi'nin terapi aldığı psikiyatristle de görüştürdüm Nergis'i... Yarın seanslara başlayacaklar. Başka tetkikler de yapılacak..." Duraksadı. "Abilerinin yanından da alacağım onu. Çocuğu suistimal etmekten başka bir şey yaptıkları yok. Okula bile göndermemişler kızı... Keşke bunlardan daha önce haberim olsaydı..."

Gökçe, Aris'in ağzından çıkanları hayretle dinliyordu. Evet, Nergis'in ihmal edilmiş bir çocuk olduğu doğrudu ama bu Aris'i öldürmeye çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu. Öyleyse bu adam, nasıl bu kadar vakur karşılıyordu başına gelenleri? Kin gütmemesini, kızı cezalandırmamasını anlıyordu Gökçe, hatta buna seviniyordu da fakat bu çok daha fazlasıydı. Aris, katiline kucak açan bir maktül gibi davranıyordu... Demek ki sonuca bakarken sebepleri de anlayabilen biriydi. *Peki ya Gökalp'e de bu şans verilir miydi?* Gerçekleri öğrense onu da dinler, onu da anlamaya çalışır mıydı?

İşte yine aynı şey oluyordu. Gökçe yine tetikleniyor, yine aynı meseleyi düşünüyordu. O anda içindeki gerginliği dağıtmak ister gibi Aris'e bakarak

zoraki gülümsedi. "Biraz daha konuşursak... Sanki *iyi ki bıçaklanmışım* diyecekmişsin gibi geldi bana..."

Aris, tek kaşını kaldırdı. "Diyebilirim aslında ama... Sen yine de bunu Nergis'in yanında söyleme. Bazen bir şeyleri sürekli yineliyor; sözleri, davranışları..." Güldü. "Yani bunu da tekrar deneyebilir."

Gökçe, "Doğru..." dedi, sitem eder gibi. "Öyle bağıracağını bilseydim ağzımı açmazdım... Ama evet, bazı şeyleri hep tekrar ediyor. Sürekli *benim ismimin anlamı çiçekmiş* deyip durdu..."

"Tuhaf değil mi?" diyerek gülümsedi Aris. "Adı, Narkissos'tan geliyor ama daha çok Echo sanki... Kayalara vuran yankılar gibi her şeyi tekrar ediyor."

Gökçe'nin gözleri düşünür gibi kısıldı. Yunan mitolojisinin en bilindik hikayelerinden biriydi bu. *Narkissos ve Echo*... Mite göre; peri kızı Echo, yakışıklı avcı Narkissos'a görür görmez aşık olur ama duyguları karşılıksızdır. Ne yaparsa yapsın, Narkissos'tan beklediği sevgiyi göremez. Echo, bu duruma o kadar üzüldü ki, yemeden içmeden kesilerek ölür. Kemikleri kayalara, sesi ise kayalara çarpan yankılara dönüşür. Bunun üzerine Olimpos Dağı'nda yaşayan tanrılar çok öfkelenerek Narkissos'u cezalandırmak isterler ve bir gün bir nehir kıyısına su içmek için eğilen Narkissos'a kendi yüzünün yansımasını gösterirler. Narkissos, dupduru bir suyun içinde gördüğü yüzü hayranlıkla izlemeye başlar. Sudaki aksini öylesine beğenir ki, sahip olduğu güzellikten başka hiçbir şeyi düşünemeyecek hale gelir. Kendisine aşık olmuştur çünkü. Gözünü bir an olsun yansımasından ayıramaz. Artık o da Echo gibi ne yemek yiyebilir ne suçu içebilir. Ve orada, o nehrin başında kendini izlerken ölür. Nergis çiçeğinin ise Narkissos'un ölmüş bedeninden filizlendiği söylenir; kanla beslenen bir kibirten... *Narsizmin çiçeklerinin açtığı yerden*...

Gökçe, hikayeyi hatırlayınca "Hiç aklıma gelmemişti..." diye mırıldandı. "Ama düşününce sanırım öyle..."

Aris, başını sallayarak "Öyle..." dedi. "O da Echo gibi umduğu sevgiyi hiç görmemiş. Ona ne vermişlerse onu almış sadece... Bu yüzden her şeyi yansıtıyor, tekrar ediyor; nasıl saplanacağını öğrendiği bir bıçağı ya da nasıl söyleneceğini duyduğu bir sözü..."

Gökçe'nin içi birden kederle doldu. Hayatında, bundan daha isabetli ve daha üzücü bir mitle denk düşen düşen bi' hikayeye rastgelmemişti. Bu adam sosyolog muydu filozof mu yoksa asker mi? Bir çocuğun hüzünlü öyküsüyle Antik Yunan'ın mitlerini kesiştirmek ve ikisini tek bir potada

harmanlamayı akletmek nasıl bir zihnin ürünüydü? *Aris, kuşkusuz tuhaf bir adamdı.* Gökçe, başını iki yana sallayarak aklında gezinenleri hızlıca savuşturduğunda "Peki..." dedi. "Diyelim ki öyle... Diyelim ki hikaye tersten işliyor ve Nergis, Echo... Öyleyse Narkissos kim?"

Aris, Gökçe'nin sorusuna cevap veremeden telefonu çalmaya başladı. Göz ucuyla, tutucuya yerleştirilmiş telefona baktığında ise ekranda Albay Petrus'un adının yazdığını gördü ve aramayı sessize aldı. *Zira karargahın kapısından girmek üzereydiler.*

Saniyeler sonra Aris, aracı durdurduğunda yüzünü Gökçe'ye dönerek "Sen burada bekle, olur mu?" dedi. "Beş dakika surmez, Nergis'i alırlırlım ben."

Gökçe başını salladı ama hala tedirgindi. "Bir sorun çıkmaz, dimi?"

Aris gülümseyerek "Hayır, çıkmaz" diye yanıt verdi. Ardından arabanın kapısını açmıştı ki, Gökçe'nin "Şemsiyeni unuttun!" diyen sesini duyunca yeniden gülümsedi. Uzattığı yeşil şemsiyeyi kızın elinden aldı ve araçtan inerek sağanak yağmurun altında karargaha doğru yürümeye başladı.

Gökçe, Aris'in araçtan ayrılmasının üzerinden geçen onuncu dakikanın sonunda bir şeylerden işkillenmeye başlamıştı. *Beş dakika bile sürmez demişti oysa. Neden hala gelememişlerdi?* İçinden, karargaha mı gitsem yoksa Aris'i mi arasam diye düşünürken telefonunun çaldığını duydu. Ekranda Kerim'in adı vardı. Dakikalar önce Aris'in yanına giderken, olanları özetleyen bir mesaj atmıştı Kerim'e. *Herhalde bunun için arıyor,* diye düşünerek telefonu cevapladı. "Efendim Kerim?"

Hattın ucundaki Kerim, panik dolu bir sesle "Gökçe!" dedi. "Heyet, Nergis'i öğrendi!"

"Ne?!" Gökçe yerinden sıçrar gibi doğruldu. "Ne diyorsun ya sen?! Nereden duydun? Kim söyledi?!"

Kerim, "O abileri olacak iki şerefsiz!" diye bağırdı. "Ben-... Seninle konuştuktan sonra aradım bunları! Yakındaymışlar, yanlarına gittim. *Kardeşinizi tören alanından alın, bugün çalıştırmayın* diye anlatmaya-... Ama sonra... Sonra sen, *askerler Nergis'i götürdü* diye mesaj atınca... Yanlarındaydım onların. Ben de... Ben de söyledim! *Kardeşinizi göz göre göre tehlikeye attınız,* dedim! O aşağılıklar da... Her şey ortaya çıkar da suç kendilerinin üzerine kalır diye korktular! Albay, onları da mesul tutar diye-... Yalvardım ama dinlemediler! Kızı kendi elleriyle yaktılar!

Karargaha gidip her şeyi ötmüşler! *Yüzbaşı'yı Nergis bıçakladı, bizim bir suçumuz yok* demişler!"

Gökçe, duyduklarının şokunu atlatamamışken ön camın sileceklerinin arasından silüetler belirmeye başladı. Dikkatli baktığında, binanın kapısından önce Aris'in çıktığını gördü. Elinde az önceki yeşil şemsiye vardı. Onun hemen arkasında ise Nergis'in olduğunu fark edince Kerim'e hiçbir şey diyemeden telefonu kapattı ve hemen arabadan fırladı.

Aris ve Nergis, binanın merdivenlerinden inmiş ve aynı şemsiyenin altında Gökçe'ye doğru yürümeye başlamışlardı. Çok geçmeden ortada buluştuklarında Gökçe, korku dolu gözlerini Aris'e çevirerek "Öğrenmişler!" dedi. Çenesi zangır zangır titriyordu. "Kerim aradı, abileri karargaha gitmiş dedi-..."

"Gökçe!" diyerek araya girdi Aris. Yüzündeki gergin ifadeden içeride işlerin pek de yolunda gitmediği anlaşıyordu. "Sakin ol... Çözeceğiz her şeyi. Ama şimdi sen Nergis'i al ve arabaya bin. Birazdan Adoni de yanınıza gelecek-..."

"Ya sen?"

Aris, şemsiyeyi Gökçe'nin eline tutuşturarak "Ben de geleceğim" dedi. "Ama önce sizin buradan gitmeniz lazı-..."

"Kimse bir yere gitmiyor!" Aris, duyduğu sesle birlikte yumruklarını sıkarken, Gökçe bakışlarını sesin geldiği yöne çevirmişti ki Albay Petrus denen adamı gördü. Ellerini belinde birleştirmiş, göbeğini şişirmiş, postallarına bulaşan çamurla üçünün yanına doğru yürüyordu. Silik gözlerini Gökçe'ye doğrulttuğunda "Kabalık etmek istemem hanımefendi ama..." dedi, yüzünde Gökçe'nin törende gördüğü o ürkütücü tebessümden vardı. "Yanınızdaki çocuk, bizimle kalıyor."

Nergis, "Çocuk bizimle kalıyor!" diyerek Albay'ı tekrarlarlarken Aris sakinleşmeye çalışır gibi sesli bir nefes verdi ve önünü Albay Petrus'a döndü. "Albayım... Biraz evvel, içeride de size anlattığım gibi-..."

Albay Petrus, "Türkçe konuşmayı seviyorsun ha, Yüzbaşı..." deyip Aris'in sözünü böldü. "Burada doğmuşsun, burada büyümüşsün... Sen hakiki bir İmrozlusun." Sonra Aris'e kaygılı gözlerle bakan Gökçe'ye döndü. "Hanımefendi ise ismiyle bile tamamen senin zıttında... Gökçe Adalı..." Ardından bakışları, Nergis'e gitti. "Ama şimdi bakıyorum da, kuçucuk bir kız için aynı taraftasınız... Etkileyici."

Gökçe, o sırada şemsiyeyi Nergis'in eline vererek Albay Petrus'un karşısına geçti. Ama henüz dudaklarını dahi kımıldatmadan Aris, kolunu

ileri doğru uzatıp Gökçe'yi durdurdu ve yeniden "Albayım..." dedi, tok bir sesle. "İzin verin, Gökçe ve Nergis gitsinler. Dediğim gibi, ben size her şeyi anlatacağım."

Petrus, "Abileri bana her şeyi anlattı, Yuzbaşı..." diyerek omzunu silktilti. Sesinde hiçbir duyguya yer yoktu. "Sana biraz önce de söyledim. Çocuk dahi olsa, yaptığı şey bir cinayet girişimidir ve üzgünüm ama... Bunu gormezden gelemeyiz..."

Yağmur, ince ince çiselerken kara bulutlarla çevrili gökyüzünde art arda şimşekler çakıyor ve karargahın içinden bahçesine dek taşan restleşme, giderek çıkmaza sürükleniyordu. Kelimeleri, rütbelerinin arasına sıkışan Yüzbaşı Aris ise şimdi o çıkmazın tam da ortasıdaydı. Derin bir nefes verip sıırıslıkam olan saçlarını eliyle hızlıca geriye attığında gözlerinin harelerine yerleşen öfkeyi artık gizleme gereği duymuyordu. "Bakın, Sayın Albayım!" diyerek işaret parmağıyla, şemsiyenin altında seke seke dolaşan Nergis'i gösterdi. "O, eline bıçak verilip suça itilmiş küçük bir çocuk sadece... Eğer birileri bundan sorumlu tutulacaksa o kişiler, Nergis'in mental sağlığını manipüle ederek kızı azmettiren abileridir ya da idaresinde olduğum adada böyle canavarlar barındırdığım için ben suçluyumdur belki de... Ki siz de bunun için burada değil misiniz zaten? Beni soruşturmak için? Soruşturun o halde. Siz raporunuzu yazın, ben de savunmamı vereyim ama kızı bu işe karıştırmayalım."

Albay, gözlerini hafifçe kısarak Gökçe'ye baktı. "Yuzbaşı iyi bir konuşmaci, değil mi? Ama duydum ki o gün, o adam üzerinde etkili olamamış hiçbiri... Neydi adı? Davut? İkna sozcukleri işe yaramayınca gırtlığına bıçak sapladığı adam... Çünkü bu işler boyledir. Kelimelerin tukendiği yerde şiddet konuşur. Fakat Yuce İsa şahit ki... Biz, meseleler boyle çozulsün istemediğimiz için bugün buradayız..." Yeniden Aris'e döndü. "Ve sen Yuzbaşı... Görüyorum ki, Sayın Amiral Markus endişelerinde haklıymış... Onun gibi korkusuz bir askerin oğluna, yakışmayacak zayıflıklar sergiliyorsun... Bizim bu adada çok işimiz var gibi görünüyor..."

Aris, yumruklarına refleks gibi yerleşen kontrolsüz bir öfkeyle Albay'ın üzerine doğru bir adım atmıştı ki Gökçe, Aris'in koluna girdi. Bu, *sakin ol demekti; kim olduğunu, nerede olduğunu ve yanında kimlerin olduğunu unutma*. Fakat Aris *buna gerek yok* dermiş gibi Gökçe'ye bakarak başını iki yana salladı. Yüzünü yeniden Petrus'a döndüğünde sıkıdığı dişlerinin arasından gülümsüyordu. "Haklısınız Albayım. Sayın Amiral Markus, iyi

bir askerdir ancak gözleri çok iyi görmez... Ve bu da bir asker için büyük bir kusurdur. Zalimlik ve korkusuzluk arasındaki o belirgin çizgiyi sık sık ihlal eder bu yüzden... Ama sorsanız İsa'ya herkesten çok inanır. Tıpkı sizin gibi, adını dilinden düşürmez..."

Albay Petrus, gergin bir tavırla "Elbette Oyle..." dedi. "İyi bir Yunan askeri aynı zamanda iyi bir Hristiyandır da... Peki ya sen Yüzbaşı? Sen İsa'ya inanmaz mısın?"

Aris, öfkesini bastırmaya çalışarak gülümsedi. "Dhillon bir kitabında der ki; *inandığın şeyler seni daha iyi bir insan yapmaz. Daha iyi biri olup olmadığını belirleyen şey, nasıl davrandığındır.*"

Gökçe, ikisi arasındaki çatışmayı tedirgin gözlerle izlerken Albay Petrus, ıslanan dazlak kafasını eliyle sıvazlayıp Aris'in üzerine doğru bir adım attı. "Benim nasıl davranacağımı, karşımda kimin olduğu belirler Yüzbaşı... Ve gayet ortada ki, ne bu küçük kız ne de akılsız abileri, karşılarında iyi bir insan görmeyi hak etmiyor."

Aris, simsiyah kesilen gözlerini Albay Petrus'tan ayırmadan, "*Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin' dendiğini duydunuz*" dedi. "*Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Oyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız.*"

Petrus, dişlerini sıktı. "Yüzbaşı!"

Aris ise aldırmadan konuşmasına devam etti. "*Çünkü o, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur? Vergi görevlileri de oyle yapmıyor mu? Yalnız kardeşlerinize selam vererseniz, fazladan ne yapmış olursunuz? Putperestler de oyle yapmıyor mu? Matta - 43/47.*"

Petrus, o anda önce duraksadı sonra Aris'i onaylar gibi başını salladı. Bakışları, sıra sıra üçünü de yokladı; yağmurun altında elinde şemsiyeyle gezinen Nergis'i, yüzüne meydan okuyan gözlerle bakan Aris'i ve hala Aris'in kolunu tutan Gökçe'yi... Tek tek izledi. Ardından, "Haklısın Yüzbaşı..." dedi. "Matta'da boyle ayetler var. Ama... Gerçekçi bir asker için başka şeyler de var orada... Matta, 10. bölüm 39. ayette der ki..." Petrus'un referans aldığı ayetle, Aris'in yüzü birden allak bullak olmuştu. Fakat Albay, bakışlarını Nergis'e çevirerek sözünü tamamladı. "*Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın; barış değil kılıç getirmeye geldim.*" Kelimeleri ağzından çıkar çıkmaz, bir an olsun tereddütte kalmadı. Ardi bomboş bakan gözlerini, Aris'ten hiç ayırmadan belinden silahını aldı ve

namlusunu, yerdeki su dolu çukurlukların üzerinden atlayarak sek sek oynayan Nergis'e doğrultup tetiği çekti.

Yankılanan kurşun sesiyle birlikte Nergis'in önce şemsiyesi düştü elinden sonra cılız gövdesi, yağmur birikintilerinin içine devrildi. Kızın alnında açılan kurşun deliğinden sızan oluk oluk kan, beton zemine yayılmaya başlarken her şey birden flu bir hal almıştı. Gökçe, sonrasından çok emin değildi. Kendisini yere bırakarak var gücüyle çığlık attığını hatırlıyordu ve Aris'in büyük bir öfke patlaması içinde Albay Petrus'un yüzüne yumruk geçirdiğini...

♪ Daemonia Nympe - Enchanting Oneiro ♪

<https://youtu.be/XxDXF8b6Ong>

Sonrası? Gözlerinin önündeki son manzaralardan birinde, karargahtan koşarak gelen askerler vardı. Petrus'un üzerinden zor almışlardı Aris'i. Ardından yüzü kanlar içinde kalan Albay'ın, hınç dolu bir sesle askerlerine Aris'i işaret edip bağırdığını anımsıyordu. Söylediği kelime Yunanca olsa da Gökçe, bunun manasına aşinaydı:

"Tutuklayın!"

Aris'in iki omzuna birden bastıran iki asker, Yüzbaşı'yı önce dizüstü çöktürdü sonra arkadan gelen başka bir asker elindeki kelepçeyi Aris'in bileklerine geçirdi.

Gökçe, olan biteni bir kabusun içinde eli kolu bağlanmış gibi şok halinde izliyordu. Sağında ölmüş bir çocuk, solunda bilekleri kelepçeli bir adam vardı. Tam orta yere baktığında ise Albay Petrus'ü gördü. Adamın gözlerinde insanlığa dair hiçbir kısıntı yoktu. O anda, dakikalar evvel Aris'le aralarında geçen konuşma geldi aklına. *"Peki... Diyelim ki öyle... Diyelim ki hikaye tersten işliyor ve Nergis, Echo... Öyleyse Narkissos kim?"* diye sormuştu. Şimdi ise cevap tam karşısında duruyordu.

Gökçe, *Narsist'le* göz gözeydi.

«——Από την Ίμβρος——»

Dark side'a hoş geldin, sevgili okur! Yolculuğun kalan kısmı biraz sarsıntılı geçecek, kemerin bağlı olsun.

GEÇELİM KRİTİKLERE:

Öncelikle; biz, ilk kez karşılıklı sarıldık. Duyguları buraya alalım mı?
:)

1. Gökçeada, gerçek işgalcilerle yeni yeni tanışmaya başlarken Albay Petrus, adadaki dengeleri nasıl değiştirir dersiniz?

2. Aris'in tutuklanması ne gibi sonuçlar doğurabilir? Adadaki görevi tehlikeye girmiş midir?

3. Nergis konusunda Aris'e güvenen ve kendini onun kapısında bulan Gökçe, Nergis'in ölümünden sonra nasıl bir tavır alır?

4. Nergis'in ölümünde, tetiği çeken Petrus dışında en çok kimi suçlu buluyorsunuz?

***Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)*

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

21. Bölüm: İsyan bayrağı

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ VE PARAGRAF ARALARINA YORUMLAR BIRAKMAYI UNUTMAYALIM ★

Hoş geldiniz! Kaoslarımızın dumanı üstünde... Hemen sizi içeri alalım mı? (: Çokça seviliyorsunuz! ♡

İTHAF:

Çizimleriyle İmrozlu evrenini arşa çıkaran tatlı kadın, yetenekli ellerin dert görmesin! İthafılar sana; Random_Lines ♡

«——Από την Ίμβρος——»

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ► ► ►

10 Ekim 2039 - Gökçeada

"İmroz Karargah Komutanlığından duyurulur...

Değerli İmroz halkı, Yunanistan KOT Birimi Ekip Lideri ve İmroz Karargah Komutanı Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos'un geçtiğimiz günlerde kimliği belirsiz kişilerce menfur bir saldırıya uğrayarak yaralandığı fakat alanında uzman Yunan hekimlerimizin çabalarıyla hızlı bir iyileşme sürecine girdiği hepimizin malumudur. Bu gelişmelerin akabinde bir araya gelen sağlık ekibimiz ise yaptığı detaylı değerlendirmelerin ardından Sayın Nikopoulos'un, eski sıhhatine kavuşana dek istirahate ayrılmasını uygun görmüştür. Öte yandan, bu süre boyunca İmroz'un idari yönetiminden, Atina hükümetinin kanaati doğrultusunda, Yunanistan Kara Kuvvetleri Subayı ve Yunanistan KOT Birimi Askeri Yürütme Kurulu üyelerinden Sayın Albay Petrus Antoniadis sorumlu olacaktır. Tüm İmroz halkına saygıyla duyurulur..."

Gökçeada sokakları Yunan Karargahından yapılan anons sesleriyle inlerken Gökçe, kıvrıldığı yatağın içinde başına yorganını çekmiş öylece yatıyordu. Ne daha fazla ağlayacak takati kalmıştı ne daha fazla bağırarak

ne de yıkıp dökcek gücü... Gözlerini kapadığında Nergis'in yüzünü görüyordu; küçücük mavi gözlerini, lekeli yanaklarını, gelişigüzel kesilmiş saçlarını... Kulaklarında Nergis'in sesini duyuyordu; sürekli tekrarladığı kelimeleri, "hamburger istiyorum" diye diretmelerini, isminin çiçek ismi olduğunu söylerken yaşadığı o heyecanı... Sonra hepsinin üzerine bir kurşun sesi patlıyordu. Üstünde kırmızı elbise, elinde yeşil şemsiyeyle yağmurun altında seke seke oynayan o çocuk, başında açılan bir delikle beton zemine düşüyordu. *Sonrası yoktu.* Gökçe'nin o ana dair tüm anıları kopuktu. Aris, bileğinde kelepçelerle karargaha götürülürken, koluna giren iki asker tarafından bahçeden dışarı sürüklendiğini, yağmurun ortasında dakikalarca oturduğunu, bağıra bağıra ağladığını ve yanına birilerinin gelip gittiğini anımsıyordu. Hepsi kısa ve silik görüntülerdi. Ama Kerim'i karşısında gördüğü an oldukça netti. Karargahın önünde arabasını fark ettiğinde, yerinden nasıl fırladığını, onu var gücüyle göğsünden itip tüm öfkesini, acısını Kerim'den nasıl çıkardığını gayet iyi hatırlıyordu.

Hıçkırıklarının arasında "Neden söyledin?!" diye bağırıyordu. Nergis'in karargaha götürüldüğünü abileri hiç öğrenmemiş olsaydı, belki de bunlar yaşanmayacaktı. *Suçlu Kerim miydi?*

Böyle düşünüyordu ki, kendini savunmadı bile Kerim. Gökçe'den daha perişan haldeydi. O iki aşağılık adamın, çocuk yaştaki kız kardeşlerini ihbar edeceğini öngöremediği için, onları durduramadığı, peşlerinden gitse de yetişemediği için.

Ancak Kerim'in sessizliği, Gökçe'nin acısını dindirmedi. Bu kez, "Benim yüzümden!" demeye başladı. Tören alanında o iki kelimeyi hiç mırıldanmamış olsaydı, Nergis "Aşağılık herifler" diye hiç bağırmayacak, karargaha götürülmeyecek, Kerim, kızın abilerine bu bilgiyi vermeyecek ve onlar da Nergis'i ihbar edemeyeceklerdi. *Suçlu Gökçe miydi?*

Oysa İsmet Başkan, "Şarjörü kim doldurdu?" diye sormuştu. "Tetiği kim çekti?" Zira İsmet'e göre, onlardan başka suçlu yoktu. Ağlamaktan içi çıkan kızını göğsüne bastırıp saçlarını okşarken böyle söylemiş ve "Suçlu onlar" demişti. "Abileri şarjörü doldurdu, Albay tetiği çekti."

Gökçe ise hıçkırıkları arasında cevap vermişti babasına. "Hedefi de ben gösterdim."

Suçlu kim? Bu sorunun cevabını arayan biri daha vardı. Sırtını kapatıldığı hücrenin duvarına yaslamış, ellerini dizlerinin üzerinden bağlamış halde oturan Yüzbaşı Aris, zihnini kemiren suçluluk duygusundan

kurtulamıyordu. Karanlığın içinde kaybolan ela hareli gözlerinin önünde hep aynı görüntüler dönüyordu. *Albay'ın ağzından çıkan bir ayet ve silahından çıkan bir kurşun... Yağmur birikintilerinin içine boylu boyunca devrilen bir çocuk ve Gökçe'nin acı çığlığı...* Oysa bunun önüne geçmesi mümkündü. Albay'ın silahına uzandığını fark ettiği anda donup kalmasaydı, mümkündü. Albay'ın elini tutup silahın yönünü değiştirebilseydi, mümkündü. Nergis'in üzerine atılıp çocuğu yere eğseydi, mümkündü. Ya da en başından, Albay Petrus'un böylesine canavar ruhlu bir adam olduğunu öngörebilseydi, mümkündü. Şimdiyse geriye mümkün olan hiçbir şey kalmamıştı. *Suçlu Aris miydi?*

Öyle olmalıydı. Öyle hissediyordu. Gırtlığına oturan suçluluk duygusu, kelimelerini jilet gibi kesmiş, dilini mühürlemişti. Ağzından dışarı bir şey çıkmadığı gibi içeri de bir şey girmiyordu. Önüne koyulan tabldotların hiçbirine dokunmadı. İştahı yoktu. Enfeksiyon kapan ameliyat yarası ateşini çıkarmış, yerine dehşet bir ağrı ve mide bulantısı bırakmıştı. Birkaç kez içeri sağlık personelinin geldiğini hatırlıyordu ve hiçbirini kendine yaklaştırmadığını... Ama bunun kaç kez tekrarlandığından emin değildi. Karanlık bir hücrenin içinde gece ve gündüz birbirine karışırken Aris'in zaman algısı giderek zayıfladı. *Zaman algısı, dirayeti ve en nihayetinde bilinci...* Her şey zayıfladı ama gözünün önünde öldürülen bir çocuğun görüntüsü, hala sapasağlam yerindeydi. Hamburgerini bile bitirememişti. *Hayatında kaç defa hamburger yemişti? İsmi anlamı çiçektir. Bunu on beş yıl boyunca neden kimse söylememişti ona?*

İsmi anlamı çiçektir. Narsist'in kibrinden doğan bir çiçek... Kan gölünün ortasında açmış ve yine kan gölünün ortasında ölmüştü.

İki gün sonra...

-12 Ekim

"Gökçe abla?"

Gökçe, Ezgi'nin sesini duyduğunda başına çektiği yorganı kımıldatmadan gözlerini yavaşça araladı.

"Gökçe abla, uyumuyorsun. Biliyorum..." Ezgi, odadan içeri girip yatağın ucuna oturdu. "Süreyya teyze söyledi, iki gündür doğru düzgün odandan dışarı bile çıkmamışsın. Kerim abi aramış o da ulaşamamış sana... Açmamışsın telefonlarını. Ben de merak ettim öyle olunca... Herkes çok endişeleniyor senin için..." Bir süre bekledi ama Gökçe'den cevap gelmeyince "Böyle mi yapacaksın gerçekten?" diye sordu. "Sende değil ki

suç! Kızın abileri olacak o şerefsizlerde! Korkak pislikler! Utanmadan hala insan içinde geziyorlar... Hiç umurlarında değil. Hep birlikte üstünü örttüler her şeyin... KOT TV'nin yaptığı haberi gördün mü? *Akli dengesi yerinde olmayan on beş yaşındaki kız çocuğu silahla oynarken kendini vurdu*, diye haber yapmışlar. Aşağılık reziller! O Albay Petrus denen katilin işi hepsi... Onlar göğüslerini gere gere geziyorlar, sizse-... Bu haksızlık! Duyuyor musun beni?" Gökçe'den yine cevap gelmeyince "İyi!" diyerek ayaklandı. "İkiniz de devam edin böyle!"

Ezgi'nin ağzından çıkan son birkaç cümle, Gökçe'nin içini iki gündür yiyip bitiren başka bir meselenin fitilini bir kez daha ateşledi. Gözünün önüne diz çöktürülerek bileğine kelepçe vurulan Aris geldi. Gökçe, o günün akşamında Kerim'le konuştuğunda, Yüzbaşı'nın 48 saat hücre hapsi aldığını öğrenmişti. *Öyleyse bugün çıkmış ya da çıkacak olması lazım*, diye düşündü içinden. Fakat Ezgi'nin iması bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. *İkiniz de devam edin böyle*, ne demekti?

Başındaki yorganı hafifçe aşağı çekerek, çatallaşmış sesiyle "Ezgi..." diye seslendi. Yüzünü kapatan saçlarını çekip ağlamaktan şişmiş gözlerini Ezgi'ye çevirdiğinde, kızın kapıdan çıkmak üzere olduğunu gördü. "Ne demek istedin az önce?"

Ezgi, sonunda Gökçe'den tepki almış olduğu için rahatlamıştı. "Ne demek isteyeceğim..." dedi, kaygılı bir tonda. "Yüzbaşı'nın durumu da senden farklı değilmiş."

Gökçe, yatağın içinde doğruldu. "Ne-... Nesi varmış?"

"İki gündür hiçbir şey yememiş, pansuman için gelenleri bile yaklaştırmıyormuş yanına..."

"Kim söyledi bunları sana?"

Ezgi, "Adoni'yle konuştuk, o söyledi" derken, yüzüne endişeli bir ifade yerleşti. "Revire almak istemişler, onu da kabul etmemiş... Ne kadar inatçısınız ikiniz de."

Gökçe'nin gözleri boşluğa dalıp gitmişti. "Kendini suçluyor..." diye mırıldandı. "Engel olamadığı için kendini suçluyor, kendini cezalandırıyor..."

Ezgi gözlerini devirdi. "Öyle görünüyor... Bir de Adoni dedi ki, *böyle davranmaya devam ederse hücre hapsini uzayabilirmiş...* Albay'a vurduğu için pişmanmış gibi davranmıyormuş çünkü. *Öyle olmasa bile öyle davranması gerekiyor*, dedi..." Ardından yeniden kapıya yöneldi. "Öyle işte... Neyse, ben gideyim artık..."

"Ezgi!"

Ezgi duraksadı. "Efendim?"

Gökçe, gözlerini ovalayarak yataktan kalktı. Ezgi'nin karşısına dikildiğinde çekingen bir tonla "Adoni'yle konuşur musun?" diye sordu. "Ben-... Ben şey-... Eğer Yüzbaşı'yı görmem için izin-..."

"Tamam!" Ezgi, Gökçe'nin sözünü tamamlamasına fırsat dahi vermeden atıldı. "Ben şey yaparım şimdi-... Yani, sorarım Adoni'ye. O ayarlar bence izni..." Gökçe, yavaşça başını sallayınca "O zaman ben konuşur, sana dönerim ablacım..." dedi ve hızlı adımlarla odadan çıkarak alt kata indi. Salondaki Süreyya Hanım'la vedalaşıp evden ayrıldığında ise hemen telefonunu eline alarak Adoni'yi aradı.

Adoni telefonu "Halledebildin mi?" diyerek cevapladı. "Ziyaret edecek mi Yüzbaşı'yı?" Zira Teğmen, Aris'i bu durumdan çekip çıkarabilecek tek kişinin Gökçe olduğunun farkındaydı. Olan biteni Ezgi'yle konuşturlarken bu düşüncesini onunla da paylaşmış ve benzer bir cevabı ondan da duymuştu. "Gökçe abla da hiç iyi değil" demişti Ezgi ve tam o anda ikisinin aklına da aynı şey gelmişti. *Ortak bir yıkımla sınanan iki insan, düştüğü yerden kalkmak için birbirine tutunabilirdi.*

"Hallettim, hallettim!" dedi Ezgi. "Görmek istiyor Yüzbaşı'yı. Ama izin verecekler mi sahiden?"

Adoni, "Ayarlayacağım!" dedi rahat bir nefes vererek. "Harikasın Ezgi!"

Ezgi, telefonu kapattığında dudağının kenarına küçük bir tebessüm yerleşti. Yeşil gözlerinde tatlı bir parıltı belirmişti. Ağzının içinden "Sen de harikasın..." diyerek mırıldandı. Bu genç teğmene her geçen gün daha fazla hayranlık duyuyordu.

Akşam saatlerinde Adoni'den beklediği telefon alan Gökçe, apar topar evden çıkarak Yunan Karargahına gelmişti. Binanın girişinde kendisini karşılayan Başçavuş Mateo, Gökçe'ye zemin kattaki koridora kadar eşlik etti. Ardından, yanlarına gelen başka bir askerle birlikte merdivenlerden bodrum katına indiler. Tepesinde cılız florasanların yandığı dar ve uzun bir koridorun sonuna kadar yürüdüler.

Asker, sürgülü, demir bir kapının önüne vardıklarında adımlarını yavaşlattı. Küçük bir düğmeye basarak hücrenin ışığını yaktı ve elini ileri doğru uzatıp "Burası..." dedi Gökçe'ye.

O anda Aris'in bitkin bir sesle "Vges éxo!" diye bağırdığı duyuldu. *Gidin*, diyordu. *Defolun*. Asker tam bir şey diyecekti ki, Gökçe, "Müsaade edin..."

diyerek adamı durdurdu.

Aris'in, duyduğu sesle birlikte içindeki utanç daha da katlanmıştı. Gökçe'yi görmeye hiç hazır değildi. Tutamadığı bir sözün mavi gözlerde yarattığı o kederle, yüzleşecek cesareti yoktu. Gökçe de bunun farkındaydı. O yüzden ki varlığına alıştırmak gibi yavaş yavaş atıyordu adımlarını. Önce kapının eşiğinden girdi sonra üç-beş saniye duraksadı, ardından temkinli hareketlerle ona doğru yürümeye başladı. Aris ise Gökçe'ye hiçbir tepki vermemişti. Sırtını duvara dayamış, gözlerini zemine dikmiş halde hareketsizce oturuyordu. Üstelik içerisi oldukça serin olmasına karşın üzeri de çıplaktı. Üniformasını hücrenin bir köşesine fırlatmış, yaslandığı soğuk duvarla adeta bütünleşmişti. Yüzündeki solgun ifade, bu kadar zayıf bir ışığın altında bile seçiliyordu. Gökçe, yavaş adımlarla Aris'in yanına yaklaştığında içinde katıksız bir acı belirdi. Dizlerini büküp yere eğilirken boğazı düğüm düğümdü.

Sesindeki titremeye mani olamadan "Yüzbaşı..." dedi ama üniformasını çıkarıp hırsla yere fırlatmış bir adama rütbesiyle seslenmek yersizdi. Çok geçmeden "Aris..." diye düzeltti. Fakat Aris, ismine de hiçbir tepki vermemişti. Ellerini, dizlerinin üzerinden birbirine kenetlemiş, başını eğmiş halde öylece duruyordu. Gökçe, yutkunarak "Aris..." dedi tekrar. "Kaldır başını." Aris'ten cevap yoktu. Gökçe, ağlamaklı sesiyle yineledi. "Aris, kaldır başını. Yüzüme bak!"

O anda Aris'in ademelması önce yükseldi sonra alçaldı. Sanki yutkunmaktan çok dev bir yumruyu sindirmeye çalışıyordu. Ardından başını iki yana sallayarak "Bakamam..." dedi, kesik bir sesle. "Bakamam..."

Gökçe, kısa bir anlığına gözlerini kapadı. Günler önce o da böyle düşünmüştü. *Aris'in yüzüne nasıl bakacağını, onunla nasıl konuşacağını, bu sırrı omzunda nasıl taşıyacağını...* Ama şimdi geçmişin batağına saplanmanın sırası değildi. Gözlerini yeniden araladığında "Bakacaksın..." diye fısıldadı. "Ben senin yüzüne bakabiliyorsam, sen de benim yüzüme bakacaksın." Sözlerinin ardından Aris'in koluna dokunarak "Duyuyor musun beni?" dedi. "İkimiz de buna mecburuz. Toparlanman lazım. Böyle bırakamazsın kendini..."

Aris, başını yerden kaldırmadan mırıldandı. "Yüzüne bakacak yüzüm yok. Koruyamadım onu. Nergis'i koruyamadım..."

Gökçe'nin gözleri dolu dolu olmuştu. "Sen böyle diyorsan ben ne yapayım? Sen kendini suçluyorsan, benim nefes bile almamam gerekir.

Çünkü ben başlattım her şeyi! Ben eğer-... Ben eğer törende o kelimeleri söylemeseydim-..."

"Bilemezdin!" diyerek araya girdi Aris. Gözleri hala yerdeydi. "Böyle olacağını bilemezdin."

"Sen de bilemezdin!"

Aris, dişlerini sıkarak "Biliyordum!" dedi. "O ayeti okuduğunda kötü bir şeyler yapacağını anlamıştım. Elinin silahına gittiğini gördüm-... Ama durduramadım onu. Durduramadım onu..."

Gökçe, "Durduramazdın!" diyerek dizlerini tamamen yere bıraktı. "Her şey sadece bir saniye sürdü. Belinden silahını çıkarması ve ateşlemesi-... Bir saniye! Nasıl durdurabilirdin?"

Aris başını salladı. "Bir saniye... Bir çocuğun başına mermi çekirdeği saplanması o kadar sürüyor çünkü. Bir saniye..."

"Aris!" dedi, Gökçe. Gözünden süzülen yaşı hızlıca silmişti. "Yüzüme bak..." Sözlerine yine karşılık alamayınca tereddütlü bir tavırla ellerini ileri uzattı ve Aris'in yüzünü avuçları arasına alıp başını yukarı kaldırdı. Feri sünen ela hareler, maviliklerle buluştuğunda "Bilemezdin..." dedi tekrar. "Anladın mı beni? Bilemezdin, hesaplayamazdın, kestiremezdin... Durduramazdın. Ne sen ne ben, hiçbirimiz... İki gündür o kadar çok suçlu aradım ki... En çok da kendimi yiyip bitirdim. Ama sonra neyi fark ettim, biliyor musun? O adam-... O aşağılık adam, her ihtimalde o tetiği çekecekti. Abileri bugün yapmasa yarın ihbar edeceklerdi Nergis'i... O kurşun patlayacaktı. Çünkü buraya zaten bunun için geldiler... Hala farkında değil misin? Denetim falan umurlarında değil. Kaos yaratmak için buradalar, kan dökmek için buradalar!" Aris, başını çeviriyordu ki Gökçe, yüzünü daha sıkı yakaladı. "Senin yerine Teğmen Adoni vekalet ediyordu hani? Neden şimdi her şeyin başına Albay Petrus geçti?"

O sırada aklına, dün abisiyle babası konuşurken duydukları geldi. Petrus'la birlikte gelen dört askerin, adayı şimdiden karıştırdığını söylemişti Gökalp. O adam idarede olduğu sürece de ondan cesaret alacakları ortadaydı. "Askerleri şimdiden huzur kaçırmaya başlamışlar" diye devam etti Gökçe. "Çarşıda bir sürü kafeye, dükkana uğrayıp yiyip içip basıp gitmişler. Karşı gelen esnafı darp etmişler, raflarını yıkıp dökmüşler! Süslü cümlelerle açtığın o sinema var ya... Dün herkesi kovup kendilerine kapattırmışlar orayı. Tekelleri yağmalayıp kordonda içip olay çıkarmışlar! Sadece dört kişi... Hepi topu dört kişinin, sadece iki günlük marifeti hepsi... Sense oturmuş burada kendini suçluyorsun! Neden? Meydan onlara kalsın

diye mi? Nergis'in abileri olacak o iğrenç herifler elini kolunu sallayıp geziyor! O Albay denen katil de olayın üstünü kaza diye kapatıp dışarıda keyfine bakıyor! Sense günlerdir ağzına tek lokma koymadan, yanına kimseyi yaklaştırmadan oturmuş burada kendini suçluyor, kendini cezalandırıyorsun. Neden? Seni saf dışı bırakıp daha çok kan döksünler, daha çok çocuk öldürsünler diye mi?!"

Aris, zayıf bir sesle "Gökçe..." diye mırıldandı.

Gökçe ise ona aldırmadan, "Bana bak Yüzbaşı!" dedi. "Toparla kendini ve bir an önce görevinin başına dön! Beni... Bizi... Bin tane yeni yeni düşmanla uğraştırma. Hem... Hem ne biçim işgalcisin sen? Koltuğun gidiyor farkında mısın?"

"Gökçe-..."

"Seni ancak biz edebiliriz koltuğundan! Bize yenilebilirsin ama-... Ama onlara değil! Duydun mu beni?" Aris'in bakışlarının solgunlaştığını görünce, kaşları hafifçe çatıldı. Gözleri, Yüzbaşı'nın şakaklarından süzülen ter damlalarına takılmıştı. "Ateşin mi var senin?" deyip elini Aris'in alnına götürdüğünde ise "Hiii!" dedi, panikle. Avcu birden alev topuna dönmüştü. "Havale geçireceksin!" Hemen gövdesinin sol tarafına uzanarak bandajını açıp yarasına baktı. "Enfeksiyon kapmış bu... Hastaneye gitmemiz lazım!"

Aris, sayıklar gibi "Olmaz..." dedi.

"Ne demek olmaz ya?" Gökçe hızlıca ayağa kalkıp dışarıdaki askere bağırdı. "Bakar mısın? Orada mısınız?!" Asker kapıda belirince, "Yüzbaşı'nın acilen hastaneye gitmesi gerekiyor" dedi, panik içinde. "Yarası enfeksiyon kapmış, ateşi var. Havale geçirmek üzere!"

Asker, "Henüz hucre cezası bitmedi-..." gibi bir şeyler diyordu ki, Gökçe öfkeyle "Sen beni duymadın galiba!" diye bağırdı. "Havale geçirmek üzere diyorum! Ölüp kalsın mı burada? Üstlerine bunu mu rapor etmek istiyorsun?!"

Asker düşünceli bir tavır takınarak, "İki dakika bekleyin" dedi ve durumu üstlerine bildirmek üzere yanlarından ayrıldı.

Yüzbaşı Aris'in odasına yerleşen Albay Petrus, koltuğuna yaslanmış, hattın ucundaki Amiral Markos'a adadaki son durumu rapor ediyordu. Olan biteni anlattıktan sonra ise bir kez daha yaşananlar için mahcubiyetini iletmek ister gibi "Dediğim gibi Sayın Amiral..." dedi. Bir yandan da eliyle, kırılan burnunun üzerindeki bandajı bastırıyordu. "İnanın, oğlunuza böyle

muamele etmek istemezdim ama sınırlarımı çok zorladı. O küçük terörist için komutanına yumruk atacak kadar gözü dönmüş haldeydi..."

Markos, "Aris'in oğlum olması hiçbir şeyi değiştirmez, Petrus" dedi. Sesindeki keskinlik, kelimelerini destekliyordu. "Sana İmroz'a gelmeden önce de söyledim, *eğer ki Aris'in tutumunda en ufak bir zayıflık görürsen gereğini yerine getir*, dedim. Seni o heyete boşuna seçtirmedim ben. Sana güvenimde en ufak bir şüphe yok... O yüzden yersiz mahcubiyetlere kapılma. Ne yapılması gerekiyorsa yap. Ama raporlarını Atina'dan önce ben göreceğim..."

"Elbette Sayın Amiral."

"Güzel... Başka gözüne çarpan bir şey oldu mu?"

Petrus, "Aslında oldu, efendim" dedi imalı bir ifadeyle. "Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım... Gözlemlerim devam ediyor ama şunu net bir şekilde ifade edebilirim ki, Yunanistan olarak İmroz'da olmanın hiçbir avantajını kullanamamışız. Buradaki halkımız hala ikinci sınıf vatandaş durumunda... Yüzbaşı Aris bu konuda yapıcı bir adım atmamış. Askerlerimize herhangi bir kolaylık sağlanmamış. Sanki yönetimde hala Türkler varmış gibi... Maalesef burada hiçbir prestijimiz yok. Bize karargah diye tahsis ettikleri yer, eski bir jandarma binası... Lojman dedikleri yerden bahsetmiyorum bile... Bu şartların acilen iyileştirilmesi gerekiyor. Askerlerimizin motivasyona ihtiyacı var. Buraların artık Yunanistan'ın bir parçası olduğunu hissetmek istiyorlar."

Markos, duyduklarını sindirmeye çalışır gibi önce bir süre sessiz kaldı sonra gergin bir tavırla "Herkes, İmroz'a gidecek ekibin başına seni önerirken ben neden Aris'te ısrarcı oldum, biliyor musun Petrus?" dedi. "Aslında bunun iki sebebi var. İlki biraz özel, çok eski bir mevzu... O bende kalsın. Ama ikincisi, Aris'in sınırlarını görmek içindi... Bunun altından kalkıp kalkamayacağını görmek istedim çünkü. Ve şimdilerde görüyorum ki, oğlum beni hayal kırıklığına uğratmaya ant içmiş... Konuş onunla Petrus. Ya kendine çeki düzen versin ya da o koltuğa oturduğum gibi oradan kaldırmayı da bilirim onu. Anladın mı beni? İki hafta raporu var demiştin... Bir haftası gitti, kaldı geriye bir hafta daha... Şu yedi günde, ada nasıl yönetilmiş göster ona! Göreve döndüğünde de, o koltuğa hemen oturtmayacaksın onu. Bakanlıkla görüşeceğim, Aris'in sağlık sorunlarını öne sürüp vekalet süreni uzattıracağım senin. Adadaki nizam sağlanana dek, yetkiler sende olacak. Aris'i eğitmeni, gerçek bir askerin nasıl davrandığını göstermeni istiyorum ona!"

Petrus, küçük, siyah gözleri hırsla parlarken "Emredersiniz Sayın Amiral!" dedi. "Böyle düşünmeniz onore etti beni!"

"Ama şimdilik bu aramızda kalsın, Petrus. Aris'in raporu bittiğinde, uygun bir dille konuşursun onunla."

"Anlaşıldı efendim!"

Telefon görüşmesini sonlandırdıklarında Petrus, yüzünde beliren kibirli bir ifadeyle gülümsedi. Bakışları, masanın üstünde duran ve *üzerinde İmroz Karargah Komutanı Yüzbaşı A. Nikopoulos* yazan isimliğe kaymıştı. Oysa bu makam en başından beri onun hakkıydı. Parmağıyla hafifçe dokunarak isimliği devirdiğinde, yüzündeki tebessüm daha da genişledi. Ellerini birleştirip gerinerek koltuğuna yaslandı ve dışarı doğru "Asker!" diye seslendi.

Saniyeler sonra içeri giren asker kep selamı verdi. "Emredin Albayım!"

Petrus, keyifli bir tonda "Bana bol köpüklü bir Yunan kahvesi getirin" dedi. "Yanına da loukoúmi isterim."

"Emredersiniz Albayım!"

Asker, komutanını selamlayıp dışarı çıkarken, Başçavuş Mateo soluk soluğa kalmış halde içeri girdi. O da hemen kep selamı vermişti. "Albayım! Önemli bir konu var!"

Petrus'un kaşları çatıldı. "Söyle Başçavuş!"

"Efendim Yüzbaşı Aris..."

"Ne olmuş Yüzbaşı'ya?"

"Bildığınız üzere, az önce doktor muayenesinden geçti kendisi... Fakat durumu pek iyi değilmiş. Yarasında enfeksiyon oluşmuş. Doktor da, havale geçirmek üzere olduğunu ve bir an önce-..."

Petrus hızla ayağa fırladı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Derhal çıkarın hücreden! Ne gerekiyorsa yapın!"

"Emredersiniz Albayım!"

"Acele edin, acele! Haydi haydi!" diyerek bağırdı Petrus. Şu anda en son uğraşmak istediği şey, kendisine güvenerek böyle büyük bir vazife veren bir adamı, oğlunun sağlığıyla imtihan etmektir.

Aris'i hücreden çıkarıp araca bindirdiklerinde Gökçe, şoför koltuğunda oturan Teğmen Adoni'ye "Acele et!" diye bağırdı. "Hemen hastaneye gitmemiz lazım!"

Aris, "Hayır..." dedi, ter içinde kalan başını arkaya yaslamış, güçlükle nefes alıyordu. "Hastane olmaz... Eve götür beni."

Gökçe, elini tekrar Aris'in alnına koydu. "Delirdin mi ya sen? Şu ateşine bak! Antibiyotik alman lazım, serum takılması lazım-... Adoni! Sen beni dinle... Hastaneye sür."

"Hastane-... Olmaz!"

"Hastaneye sür dedim, Adoni!"

Adoni, ne yapacağını bilemez halde anayolda ilerlerken Aris, bir kez daha "Hastane olmaz..." dedi, sayıklar gibi. "Raporumu uzatırlarsa... Görevime dönmem de uzar... Hastane olmaz..."

Gökçe, bir süre düşündükten sonra Aris'e hak verdi. Heyetin niyeti halihazırda belliyken, bunu bahane edip kendi lehlerine çevirmeleri muhtemeldi. "İyi o zaman!" dedi, göz ucuyla Aris'e bakarak. "Madem hastaneye gitmiyoruz, o halde-..." Duraksadı. Bakışlarını Aris'ten çekerek sürücü koltuğundaki Adoni'ye seslendi. "Bize gidiyoruz Adoni. Merkeze sür."

Araç, on dakika sonra Adalıların evinin önünde durduğunda ateşi daha da yükselmiş olan Aris'in başını kaldıracak takati yoktu. Yol boyu birkaç kez, buna gerek olmadığını, evine gitmek istediğini söylese de her defasında Gökçe'nin itiraz ve azarlarını işitmişti.

Arabanın kapısı açıldığında önce karşısında Gökalp'i gördü, hemen yanında ise İsmet Başkan duruyordu. İkisine de bir şeyler söylemeye çalıştı ancak zayıflayan bilinci buna müsaade etmedi. Görüntüler ve sesler bulanıklaşırken gövdesini omuzlayıp araçtan indirdiklerini hatırlıyordu. Sonra kolundan tutarak yürümesine destek olduklarını, Gökçe'nin hızlı hızlı bir şeyler anlattığını, merdivenleri çıkarken Süreyya Hanım'ın geldiğini, hep birlikte içeri girdiklerini ve en nihayetinde sırtının yatakla buluştuğunu... Hepsini hayal meyal hatırlıyordu. Sonra bir kez daha Gökçe'yi gördü. Elinde tuttuğu seruma, ilaç enjekte ediyordu. Çok geçmeden kolundan tüm vücuduna yayılan bir uyuşma hissetti. Gövdesi ateşten cayır cayır yanarken, aynı zamanda üşüyordu da. Alnına, boynuna, koltukaltlarına buz kütleleri yerleştirilmiş gibi titriyordu. Elleri yorganına gittiğinde Gökçe'nin "Olmaz..." diyen sesini duydu. "Örtünemezsin..."

O anda göz kapaklarını hafifçe araladı ve başucunda oturan Gökçe'ye baktı. İki gündür hücrede gördüğü rüyalara benziyordu bu. *Belki de onlardan biriydi yine.* Bir çift Ege mavisi göz ve geri kalan her şey bulanık... Zayıf sesiyle "Gökçe..." diye mırıldandı. "Eísai alithinós?"

Elindeki bezi su dolu bir kaba batırıp Aris'in göğsüne koyan Gökçe, "Anlamadım?" dedi. "Türkçe söyler misin?"

Aris, Gökçe'yi idrak edemiyordu. Bir kez daha "Eísai alithinós?" diye mırıldandı. "Eísai alithinós?"

Gökçe, yeniden "Anlamıyorum" diye mırıldanırken, omzunu kapının eşiğine yaslamış halde dikilen Süreyya Hanım'ın sesi duyuldu. "*Gerçek misin*, diye soruyor."

Gökçe şaşırdı. Annesinin orada olduğunun farkında bile değildi. "Sen... Sen ne arıyorsun anne orada?"

"Hiç, bi' bakayım dedim, ne yaptın diye... Nasıl durumu?"

"Aynı..." dedi Gökçe. "Bandajını değiştirip damaryolundan ateş düşürücü verdim... Birazdan da antibiyotik yapacağım. Ama ateşi düşmüyor bir türlü... Ben de..." Göz ucuyla Aris'in gövdesine bastırıldığı bezleri gösterdi. "Soğuk kompres uyguluyorum işte..."

"Anladım..." dedi Süreyya. "İşin bitince salona gel, baban çağırıyor."

Gökçe, "Niye çağırıyormuş?" derken yataktan yavaşça doğrulmuştu ki Aris, Gökçe'nin elini tutarak "Min pas..." diye sayıkladı. "Se parakaló, min pas..."

Gökçe'nin yüzü birden kıpkırmızı kesildi. Annesiyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Zira bu sefer anlamıştı. Yunanca bilmesede dahi, Aris'in elini tutup bırakmamasının tek bir anlamı vardı. *Gitme* diyordu Gökçe'ye. *Lütfen gitme*.

Süreyya, bu kez tercüme etme gereği duymadı. Gökçe'nin anladığını fark etmişti. Başını, ah çeker gibi salladı ve "Neyse..." diyerek gözlerini devirdi. "Ben içerdeyim."

Annesi odadan ayrılırken Gökçe, yeniden yatağa oturdu. Bakışları ateşler içinde yanan Aris'in yüzündeydi. Öyle huzursuz görünüyordu ki... Kaşlarının ortası çatılıyor, gözkapakları seğiriyor ve sürekli boncuk boncuk terliyordu. Sonradan solgun dudaklarından birkaç kelime daha döküldü. Gökçe, içlerinden sadece bir tanesini anlamıştı. "*Mitéra mou...*" demişti Aris. Kabuslarında ne görürse görsün, sığındığı liman herkesle aynıydı. *Anne*.

Aris'in ateşi hafiflediğinde Gökçe, nemli bezleri adamın vücudundan alıp serumuna antibiyotik ekledi ve odanın ışığını söndürerek salona geçti.

Gökçe'nin geldiğini gören Gökalp, oturduğu koltuktan fırlayıp hemen salonun kapısını kapattı. Bakışlarını kardeşine diktiğinde, sesini iyice

alçaltarak "Ne oluyor Gökçe?" dedi. "Pat diye getirdin adamı buraya! Niye kendi evine gitmi-..."

"Gökalp! Sen bi' sus..." İsmet, elindeki gazeteyi bırakıp kızını yanına çağırdı. "Gel bakalım, anlat. Ne oluyor? Ne bu çocuğun hali böyle?"

Gökçe, bir sandalye çekerek babasının karşısına otururken "Telefonda anlattım ya baba" dedi. "Yarası enfeksiyon kapınca ateşlenmiş, iki gündür hiçbir şey yememiş... Başka bakacak kimsesi de yok. Ben de ondan-..."

"Onu sormuyorum kızım. Neden bu hale gelmesine müsaade etmişler? Yahu bu adam-... Bu adam KOT'un komutanı değil mi? O heyet dedikleri heriflerin böyle bir yetkisi mi var? *Albay, Yüzbaşı'ya vekalet ediyor* diyorlar. Kim vekalet ettiği birini hücreye attırabilir?"

Gökalp araya girdi. "Albay'ın burnunu kırarsan attırırlar baba. Ast-üst ilişkisi hassas denge... Bu Aris, yürek yemiş."

"Yok..." dedi İsmet. "Bunlar Yüzbaşı'yla uğraşacak belli. Şimdiden talan ediyorlar ortalığı. Bir an önce kalksa ayağa da, geçse görevinin başına bari..." Son kurduğu cümleye kendi de inanmadı. "Yani, anladınız işte ne demek istediğimi..."

O sırada Süreyya'nın sesi duyuldu. *Aklına Nergis gelmişti*. "Cani herifler... Ne istediler küçücük kızıdan? Hala aklım almıyor. Yüzbaşı affetmişse, o dokunmuyorsa çocuğa... Kime ne? *Bir de silahla kendini vurdu* diyor KOT TV... İnşallah Yüzbaşı bir an önce toparlanır da, gerçeği ortaya çıkarır. O katil herif de hak ettiği cezayı bulur... Onlar gibi değil çünkü o. İyi çocuk Aris... İyi çocuk da..." Bakışları Gökçe'yle buluştuğunda sustu. İçini kemiren vesveselerin ne yeri ne de zamanıydı.

"İyi çocuk da..." diyerek Gökalp devraldı konuşmayı. *Onun aklına ise Alex meselesi gelmişti*. "Burada nasıl olacak böyle? Yarın gözlerini açınca yüz yüze bakacağız-... Ben hazır değilim anasını satayım... Aşağıda bile bir an-... Kötü oldu içim! Tuhaf davrandığımızı sezerse sıkıntı. Kaç gün kalacak ki burada?"

Gökçe, "Birkaç güne toparlar" dedi. Sonra imalı gözleri babasıyla buluştu. "Hem bu soruları bana değil, babama sor bence. *Yakın olacağız*, diye tutturan kendisiydi. Nasıl olacak, nasıl yüz yüze bakacağız, o anlatsın."

İsmet, kızının dokundurmalarına cevap vermedi. Verecek bir cevabı da yoktu zaten. O da benzer endişeleri taşıyordu. Bunun kolay olmayacağını en başından beri biliyordu. Hayatı boyunca ailesizlikle sınanmış bir adamın önüne, böylesi kirli bir sırrın gölgesinde bir kase çorba koymak bile, önce verip sonra almak demektir. *Bir kase çorba, birkaç kutu ilaç ve sıcak bir*

yatak... Ailesiz bir adam için çok şey demekti. Peki ya sonra? Her şey ortaya çıktığında ve *vermek* bitip *almak* başladığında ne olacaktı? İsmet, bunun cevabından kendine bile itiraf edemeyeceği kadar korkuyordu.

-13 Ekim

Aris, ertesi sabah uyandığında nerede olduğunu idrak etmekte zorlandı. Sonra gözünün önüne kare kare görüntüler gelmeye başladı. Çoğu dün geceye aitti, bazıları ise hücrede geçirdiği o iki berbat güne... Yataktan yavaşça doğrulurken kulağında Gökçe'nin sözleri yankılanıyordu. *"Nergis'in abileri olacak o iğrenç herifler elini kolunu sallayıp geziyor! O Albay denen katil de olayın üstünü kaza diye kapatıp dışarıda keyfine bakıyor!"* Bunları düşündükçe başında hissettiği ağrı giderek artıyordu. Komodinin üstündeki üniformasını hızlıca sırtına geçirip başucunda duran telefonunu aldı. Ardından ilk işi, Atina'daki KOT Birimi Askeri Yürütme Kurulu'nu aramak oldu. Albay Petrus'un çevirdiği dolabı, kurula anlatmalı ve katil adamın foyasını ortaya çıkarmak için en kısa zamanda görevine dönerek kapsamlı bir rapor hazırlayacağını söylemeliydi. *Fakat işler pek de umduğu gibi gitmeyecekti.*

O sıralarda salonda, kahvaltı masasına oturmuş olan Adalı ailesi, çok geçmeden misafir odasından gelen sesleri duyup ayaklandılar. Ne olduğunu anlamak için odaya gittiklerinde ise kapıdan önce Gökçe girdi ve içeriye adımını atar atmaz, Aris'in elindeki telefonu öfkeyle yere çarptığını gördü.

"Ne oluyor?" dedi panikle. "Niye ayaklandın sen?"

Aris, Gökçe'ye cevap vermeden hızlı adımlarla odadan dışarı yönelmişti ki İsmet Başkan kapıda belirdi. "Yüzbaşı, ne oluyor?"

Aris, öfkeden deliye dönmüş gibiydi. "Misafirperverliğiniz teşekkür ederim" dedi, kimsenin yüzüne bakamıyordu. "Size zahmet verdim ama... Ama şimdi karargaha gitmem gerek."

Gökçe, "Hiçbir yere gidemezsin!" diyerek Aris'in karşısına dikildi. "Direncin hala düşük, dinlenmen lazım!"

"Gitmem gerek!" Aris, zonklayan başını tutarak yeniden kapıya yöneldi. "Öldüreğim o adamı!"

"Yüzbaşı!" İsmet, elini Aris'in omzuna koydu. "Bi' sakın ol önce. Gel... Anlat, ne oldu? Kiminle konuşuyordun sen az telefonda?"

Aris, yüzünü sıvazlayarak yumruklarını sıktı. İsmet'i duymamış gibi "Musaade edin" dedi. "Gideyim ben."

"Önce bi' anlat..." Ses, koridorda dikilen Gökalp'ten geldi. Aris'in yüzüne kaçamak bakışlar atıyordu. "Sonra şey-... Yani ben sonra gerekirse götürürüm seni karargaha. Hadi gel, konuşalım önce bi'..."

Aris, sesli bir nefes vererek odadan çıkıp koridora yöneldi. Adalı ailesinin inadıyla baş edemeyeceğini anlamıştı. İsteksiz adımlarla salona geldiğinde pencerenin önündeki berjere oturdu. Bacaklarını iki yana açıp kollarını dizlerine yerleştirdi ve bakışlarını yerden hiç kaldırmadan "Dosyayı kapatmışlar" dedi. "Gerçekte ne olduğu umurlarında değil. Nergis'in-... Nergis'in abilerine de yüklü bir tazminat vermişler. Boylece örtücekler her şeyin üstünü..."

Gökçe, sakın bir sesle "Farklı bir tavır mı bekliyordun Yüzbaşı?" diye sordu. "Sana KOT'un ne olduğunu, bu adaya ayak bastığın ilk gün anlatmaya çalıştım ben."

İsmet, "Sırası mı kızım şimdi bunun?" diyerek Gökçe'yi uyarınca Aris, "Sırası" dedi, başını sallayarak. "Tam sırası... Çünkü ben... On sekiz yıl sonra bu adaya ayak bastığımda, KOT benim için bu değildi. Ne benim için ne de askerlerim için! Küçük bir çocuğun-... Küçük bir çocuğun başına kurşun sıkıp öldürmek değildi! Bunu yapanı kollamak, bu cinayetin üstünü kapatmak değildi... Bir çocuk ölürken-... Eli kolu bağlı kalmak, onun ölümünü izlemek değildi!"

Aris'in karşısındaki berjere oturan İsmet, "Yüzbaşı..." dedi, ılımlı bir sesle. "Bak, Gökçe anlattı bize her şeyi... Ona söyledim, sana da söyleyeyim. O küçük çocuğun katili belli. Onun ölümünden sorumlu olanlar da belli... Ve bunların arasında sen yoksun. Senin suçun değildi-..."

Aris, sağ elini yumruk yapıp sol avcuna vurarak dişlerini sıktı. "Engelleyebilirdim! Önümde oldu. Hemen ilerideydi-... Sadece bir an! Tek bir an!" Başını yerden kaldırıp İsmet'in yüzüne baktı. "O bir anın içinde oldu! Ben-... Donup kaldım. Sanki reflekslerim köreldi, hareket edemedim! Oysa böyle olmaması gerekirdi. Bir asker boyle yapmaz, polis boyle yapmaz! Bunun için eğitim alırsın çünkü. Krizi yönetmek için-... Bunu bile beceremiyorsan o zaman bir amatörden ne farkın kalır?" Bakışlarını Gökalp'e çevirdi. "Sen eskiden polis değil miydin? Neden bahsettiğimi en iyi senin anlayan gerekir."

Aris'in ağzından çıkan cümlelerle herkes birden buz kesti. Gökalp, elini alnına koyup başını yere eğerken "E-evet-..." diye mırıldandı. "Evet öyle..."

Gökçe ise içini bıçak gibi kesen bir sızıyla gözlerini yavaşça kapamıştı. Aris, kime ne sorduğunun farkında bile değildi ve bu durum en hafif tabirle

Gökçe'nin vicdanını lime lime doğruyordu. *Tüm bunlarla nasıl başa çıkacaklardı?* O anda Aris'in yeniden ayaklandığını görünce zihnini susturup bir adım ileri atıldı. "Nereye?"

Aris, başını eğip Gökçe'nin yanından geçerken "Karargaha" dedi.

"Gidemezsin, dedim sana!" Gökçe, Aris'in önüne geçti. "Vücudunda hala enfeksiyon var. Sıvı alman, dinlenmen lazım. Böyle gidersen yarı yolda bayılıp kalırsın."

"Hesabını soracağım o adamda-..."

Gökçe, "Bu halde mi soracaksın?" diyerek araya girdi. "Hiç aynaya baktın mı Yüzbaşı? Nasıl görüldüğünden haberin var mı senin?"

Aris, sabırsız bir tonda "Gökçe!" dedi. Sonra hemen "Hanım!" diye ekledi. "Gökçe Hanım, çekilir misiniz onümden?"

"Hiçbir yere çekilmiyorum! Az önce kendin söylemiyor muydun, *kriz anlarını yönetmek* için eğitim alıyoruz diye? Böyle mi yönetiyorsun sen krizleri? Enefkte bir yarayla, dirençsiz ve dehidre halde, üstelik resmi olarak görevde bile değilken Albay öldürmek için mi? Nesin sen? Tetikçi mi asker mi? Öfkeni dahi kontrol edemiyorken-... Ne demiştin? *Bunu bile beceremiyorsan o zaman bir amatörden ne farkın kalır?*"

Aris, sitemli gözlerle Gökçe'ye bakarken İsmet, "Yüzbaşı" dedi. "Bunu çok nadir söylerim ama kızım haklı. Bu şekilde olmaz. Önce bi' dinlen, bi' toparlan, görevinin başına geç... Sonra ne yapılması gerekiyorsa yaparsın."

Aris, yüzünü sıvazlayarak sesli bir nefes verdi. Öfkesine odaklanmaktan ne kadar bitkin olduğunu unutmuştu. Bakışlarını yere eğerek "Kusura bakmayın..." dedi. "Ben-... Ben biraz yalnız kalsam iyi olacak." Ardından kimseyle göz teması kurmadan yavaş adımlarla salondan çıkarak odasına gitti. Yatağa uzanıp gözlerini kapattığında İsmet'in sözlerinin doğru fakat eksik olduğunu düşündü. Zira nadiren falan değil, Gökçe çoğu zaman haklıydı. Sadece bunu fark etmeleri biraz vakit alıyordu.

Öğle sıralarına doğru kapının çalındığını duyan Aris, yatağında toparlanarak sırtını arkasındaki yastığa dayadı. "Gelin!"

Kapı aralandığında eşikte Gökçe belirdi. Elinde tuttuğu tepsiyle içeri girerken "Şey..." dedi. "Annem çorba yaptı da... Ezogelin çorbası..."

"Zahmet etmeseydi..."

Gökçe, "Zahmetlik bir şey yok" deyip tepsiyi komodinin üzerine koydu. Aris, teşekkür ederek tepsiye uzanınca "Limon da sık istersen" diye ekledi. "Öyle daha güzel oluyor."

O sırada kapı aralığından Süreyya Hanım'ın sesi duyuldu. "Aaa, yaptın mı bile çorbayı?" Göz ucuyla elindeki poşetleri gösteriyordu. "Ben de markete kadar gitmiştim, *geline yaparım* dedim ama... İyi olmuş. Bakliyatları biraz kavurdun dimi önce? Sonra koydun suyu üstüne?"

Gökçe, sinirle "Evet anne..." diye mırıldandı ağzının içinden. "Öyle yaptım."

"Akşama da şöyle zeytinyağlı bir enginar yapalım-..."

"Tamam anne!"

Süreyya, kırdığı potun farkında olmadığından Gökçe'nin tavrına da anlam veremedi. "İyi bakalım..." dedi uzatmadan. Ardından Aris'e gülümsedi. "Afiyet olsun."

"Sağ olun..."

Süreyya, odadan ayrılırken Gökçe gözlerini Aris'ten kaçırarak kendini açıklamaya çalıştı. "Ben-... Beğenmezsen dalga geçme diye *annem yaptı* dedim. Çünkü ben çorba şeyini pek beceremiyorum..."

Aris gülümsedi ve çorbasından bir kaşık aldı. "Çok lezzetli olmuş."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Gökçe, hafifçe gülümseyerek "O zaman bitir hepsini" dedi. "Zaten bol bol sıvı alman lazım. Nabzın, tansiyonun çok düzensizdi dün gece... Biraz beslenmene dikkat etmen gerekiyor. Anneme kalsa, akşama köfte-patates yapacaktı da, ben zeytinyağıyla çevirdim. Nerede görülmüşse hastaya fast food verildiği..."

Aris, duyduğu son cümleyle bitlikte ağzına götürdüğü kaşığı yarıda bıraktı. *Fast food*. Bu iki kelime aklına yeniden Nergis'i getirmişti. Parıldayan gözleriyle "*Hamburger yiyeceğim!*" diyerek olduğu yerde zıplayan o küçük kıızı... Karargahtan elini tutup çıkarırken hala parmağıyla masadaki hamburger tabağını gösteriyordu. "*Hamburgerim gelmiş! Hamburgerimi yiyeceğim!*" Aris'se, "*Ben sana eve gidince başka hamburger söyleyeceğim*" demişti. Ama ne eve gidebilmişlerdi ne de Nergis hamburgerini yiyebilmişti. Acaba elini tutup o karargahtan hiç çıkartmasaydı kıızı, her şey nasıl olurdu? Belki de en azından hamburgerini yemiş olurdu Nergis. *Son hamburgerini yemiş olurdu.*

Gökçe, Aris'in zihnine dolanları açıktan okumuş gibi "Yiyemedi, dimi?" diye sordu. "Hamburgerini yiyemedi." Aris, başını iki yana sallayınca, dolu dolu olan gözlerini hızlıca sildi Gökçe. "Ama Nergis şanslıydı. En azından sen hastanedeyken ısmarlamışsın ona... Hamburgerin tadını bile bilmeyen

çocuklar var. Ben-... Maraş'tayken milisler fast food dükkanlarının camını çerçevesini indirmişlerdi. Batı özentisiymiş çünkü?! Kahvecileri, kafeleri, zincir restoranları öyle öyle sindirdiler. Çoğu da zaten elini ayağını çekmişti ya, son kalanları da böyle yaparak kapattırdılar işte... Ama eminim, burada da vardır. Nergis'in hikayesi, buz dağının sadece görünen yüzü muhtemelen..." Sesine yerleşen hüzne rağmen hala gülümseyeme çalışıyordu. "Biliyor musun? Ben-... Veda bile edemedim ona. İzin vermediler. Bahçeden öylece sürükleyip götürdüler beni. Sanki-... Nergis sanki bir çöpmüş gibi gövdesini yerden-..."

O anda Aris, "Gökçe..." diyerek yavaşça eline uzanmıştı ki, "İyiyim!" dedi Gökçe. "İyiyim ben! Zaten... Bunların hiçbirini onu geri getirmeyecek. Geri gelmeyecek o... O yüzden sen, bir an önce toparlanacaksın ve o iğrenç adamı göndereceksin buradan. Çünkü ben eminim ki Petrus durmayacak. Daha fazla can yakacak, daha fazla kan akıtacak! Bu yüzden, fevri davranamazsın. Ki sana bunu, ben söylüyorum. Ben, fevri davranmamaktan bahsediyorum... Anlıyor musun beni?" Aris, başını sallayınca "Güzel" dedi. "Öyleyse Albay'a açıktan hiçbir şey yapamazsın. Ona dokunduğun anda her şey daha da içinden çıkılmaz olur. Daha çok saldırganlaşır, daha çok bilendirler. Yani... Bunu aklından çıkar... Başka bir şey bul. Ne, bilmiyorum ama başka bir şey... Nergis'in huzurla uyuması için... Başka bir şey."

Aris, gözünün önünde serpilip büyüyen bir çiçekmiş gibi izliyordu Gökçe'yi. Onu hapsoldüğü bataklıktan tutup çıkaran, evini açan, gece boyu başında bekleyen, ona çorba pişiren, yön gösteren, yanında olan Gökçe'yi... Fevri davranmamaktan bahseden Gökçe'yi. Bu kız ne çok değişmişti. Ya da esasen hep böyle biriydi belki de... Sadece kabuğunu yeni kırıyor, gardını yeni indiriyordu. Oysa Aris, ilk andan beri Gökçe'nin kabuğuna da hayrandı zaten, hep havada tuttuğu o gardına da. Şimdiyse bir şeylerin şekil değiştirdiğini açıktan hissedebiliyordu. Bu asi kızın neye gard aldığını anlamaya ve onu sert bir kabuğa iten sebepleri görmeye ilk kez bu kadar yakındı. Gökçe'nin elini hafifçe okşayarak "Bulacağım..." dedi. "Başka bir yol bulacağım..."

-14 Ekim

Başka bir yol arayışı... Adalı evinde iki gün boyunca herkesin gündeminde sadece bu vardı. Yüzbaşı Aris, Albay Petrus'a beslediği öfkeyi göreve döneceği ana dek bastırmaya çalışıyordu. Çünkü Gökçe haklıydı. Nergis'in mezarında huzurlu uyuması için başka yollara ihtiyacı vardı ve

Albay'a saldırmak, kesinlikle bunlardan biri değildi. Öyleyse başka bir yol lazımdı. *O yol neydi?*

Başka bir yol... Aris'le aynı evin içinde yüz yüze bakmak zorunda olan Adalı ailesi için başka yollara ihtiyaç vardı. Süreyya Hanım, stresini mutfakta vakit geçirerek atmaya çalışıyordu. İki gün boyunca yemek masasını türlü türlü Ege yemekleriyle donattı. Zeytinyağlı enginarlar, kabak çiçeği dolmaları, yaprak sarması, börülce salatası... Hepsini Aris'in tabağına bol bol koyuyordu. Gökalp de annesinden farklı değildi. Adoni'nin evden getirdiği diş fırçası, tıraş makinesi, havlu ve çamaşır gibi kişisel eşyalarını Aris'e teslim etmiş, en ufak bir ihtiyacı için yardımına koşmuştu. İki bir Aris'in yanına geliyor, yastığını dikleştiriyor, sohbet etmeye çalışıyor, Aris kullanmadığını söylemesine karşın, ikide bir paketinden sigara uzatıyordu. İsmet ise Aris'e oldukça babacan bir tavırla yaklaşıyordu. Sürekli halini hatırlıyor, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek her defasında aynı şeyin altını çiziyordu. *"Önemli olan sağlığın"* diyordu. *"Önemli olan senin iyi olman."*

Aris, hem böyle sözler duymaya hem de etrafında bu kadar çok insanın yanıp dönmesine öylesine alışık değildi ki, her defasında bocalıyordu. Aynı çatı altında, bu kadar çok insanla olmak tuhaf geliyordu. Üstelik hepsi katıksız bir şefkatle yaklaşıyordu ona. Bakışları, sözleri, davranışları... Hiçbirinde çıkar yoktu. Aris, daha önce böyle insanlarla hiç karşılaşmamıştı.

Çocukluğunda babasıyla aynı masaya oturduğu anlar bile nadirdi. Markos, yemeğini yalnız yemeyi tercih ederdi çünkü. Özellikle Alex'in histerik hallerine katlanamıyordu. Ona göre Alex, zeki olmasına karşın zayıf, gözleri hastalıklı bakan tuhaf bir çocuktü. Korkaktı bir kere. Kaygılı, depresif ve kırılgandı. Küçük kardeşine hiç de iyi örnek olmuyordu. Markos, ilk oğlunda yaşadığı bu hayal kırıklığının acısını çıkarmak ister gibi Aris'i hep daha fazla önceledi bu yüzden. Çarpık düşünceleriyle daha çok işledi onu, daha çok doldurdu. Bugünlerde Aris'i beğenmemesinin sebebi de buydu. Gözleri, inşa ettiğı o çocuğı arıyordu ama karşısında gördüğü Alex'in başka bir versiyonuydu sanki. Aris'in zaafı vardı ve zaafı, insanın ayağının altını mayın gibi tuzaklardı.

Aris, ilk kez karşılaştığı bu aile sıcaklığıyla geçmişin muhakemesine düşerken Gökçe ise her şeyin farkında olmanın huzursuzluğunu yaşıyordu. Aris'in yabancıısı olduğu bu duygularla afalladığını görebiliyordu. İkinci günün akşamında birlikte masaya oturduklarında, Aris'te başka şeyler de

görmeye başladı. Tabağına koyulan kabak çiçeği dolmasına bakarken, yüzünde birden acı bir tebessüm oluşmuş ve "Abim çok severdi bunu..." demişti. "Annem de çok güzel yaparmış. Ben hatırlamıyorum ama o anlatırdı hep..."

Masadaki herkes elindeki çatalı, kaşığı bıraktı o anda. Süreyya'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Güçlkle gülümseyerek "Sen de sever misin?" diye sordu.

Aris başını salladı. "Severim." Sonra çatalına batırıp bir tanesini ağzına götürdü. Lokmasını çiğnerken kaşları havalanmıştı. "Çok güzel olmuş" diyerek Süreyya'ya baktı. "Elinize sağlık."

Süreyya yutkundu ve gayriihtiyari bir tavırla "Afiyet olsun oğlum" dedi.

Oğlum. En son biri ona ne zaman böyle seslenmişti? Hatırlamıyordu. Öylesine söylenmiş bile olsa duyduğu hitap, Aris'in içini sıcacık yaptı. Başını şaşkınlıkla yukarı kaldırdığında Gökçe'yle göz göze gelmişlerdi. Dudağı hafifçe kıvrılırken bakışlarını Gökçe'den çekerek Süreyya Hanım'a doğrulttu. Yüzünde dupduru bir ifade belirmişti. İçten bir sesle, "Ben-..." dedi. "Teşekkür ederim..."

Yemekten sonra ise çay faslı başladı. "Çay içer misin?" diye sorduklarında "Pek sevmem" diyen Aris, servisi Gökçe'nin yaptığını görüne hiç tereddüt etmeden bardağını aldı. İlk yudumu içtiğinde çayı önce fazla sıcak ve tatsız buldu, ikinci yudumdan sonra *fena değilmiş* diye düşündü. Bardağı boşaldığında ise yenisini rica etti. *Çay mı güzeldi yoksa onu demleyen mi?* İçinden, Gökçe'nin elinin değdiği her şeyin güzel olduğunu geçirdi ve Gökçe'ye dönerek "Eline sağlık..." deyip gülümsedi.

Gökçe, "Afiyet olsun" demişti ki, höpürdeterek çayını içen Gökalp, böbürlenir gibi "Çayı ben demledim ha!" dedi. "Bu evde en güzel çayı ben yaparım."

Aris, ağzındaki yudumu güçlkle yuttu. "Senin de eline sağlık..." Ardından bakışlarını Süreyya ve İsmet'e çevirdi. "Ben yarın artık müsaadenizi isterim. Yeterince zahmet verdim size... Teşekkür ederim her şey için..."

Süreyya, "Olur mu öyle şey? Ne zahmeti..." derken İsmet de karısını onayladı. "Kapımız her zaman açık size. Tabii, böyle tatsız olaylar vesile olmasın... Önce kendinizi bi' toparlayın sonra bir akşam güzelce ağırlayalım sizi, şöyle sazlı sözlü... Karşılıklı rakı içeriz." Ardından oğluna dönerek "Dimi Gökalp?" dedi.

Gökalp başını salladı. "Tabii tabii... Böyle hastayken şey olmaz şimdi ama-... Sonra hep birlikte rakımızı içeriz."

Aris gülümsedi. "Tabii ki..."

Gökçe, gecenin ilerleyen saatlerinde Aris'in bandajını değiştirmek için odasına gelmişti. Yatağın kenarına oturmuş, ameliyat yarasını incelerken "Çok daha iyi görünüyor" dedi. "Ama eve gittiğinde de ihmal etme... İki-üç gün daha düzenli pansuman olman lazım."

"Gökçe..."

"Hı?"

Aris, içten bir tebessümle "Teşekkür ederim" dedi.

Gökçe, yarayı steril etmeyi sürdürürken "Ne için?" diye sordu.

"Her şey için işte..."

"Ettin ya içeride..."

Aris başını iki yana salladı. "Sana ettiğim ayrı... Sen ayrısın. Sen beni oradan çekip çıkardın. Sen beni iyileştirdin."

"Doktorum ben çünkü."

"Oyle değil. Oyle bir iyileşme değil... Bedenimden bahsetmiyorum. Hücrede iki gün boyunca hasta olan zihnimdi. Sen onu iyileştirdin. Dün beni durdurmasan, ettiğin o iki cümleyle beni oyle sarsmasan belki de çok büyük bir hata yapacaktım."

"Bence bi' yerde bunun bir hata olduğunu fark eder ve dururdun. Ben olmasam başka biri yapardı bun-..."

Aris, "Ama sen yaptın" diyerek araya girdi. "Her şeyi bir kenara bıraktın ve yanıma koştun. O hücre... Sen gelene kadar çok karanlıktı."

Gökçe, Aris'in sözlerine cevap vermedi. Başını hiç kaldırmadan sargıyı kapattı ve "Bitti..." dedi. Ellerini geri çekeceği sırada ise parmaklarının üstü, Aris'in karnına değdi. Teni çok sıcaktı. Kaşlarını kaşlarını çatıp "Nasıl ya..." diye mırıldandı. "Ateşin mi var senin yine?" Eli hemen Aris'in alnına gitti. "Biraz ateşin var..."

Aris, o anda birden Gökçe'nin bileğini nazikçe tuttu. Elini yanağına doğru indirip başını eğdi ve dudaklarını kızın avcuna gömerek uzun bir öpücük kondurdu. Gökçe, avuç içine değen minik bir ıslaklıkla, kalp atışlarının hızlandığını hissederken, Aris'in ağzının sonraki adresi Gökçe'nin parmak kemiklerinin başladığı yer oldu. Nefesini istemsizce üfleyerek dudaklarını hafifçe kaydırıldı ve orayı da uzun uzun öptü. Gözleri kapalıydı.

"İyi ki varsın..." diye fısıldarken dudakları Gökçe'nin parmaklarına hareketlendi ve son öpücüğü tam oraya bıraktı.

Gökçe ise hiç kımıldayamadı bile. Aris'in avcuna kondurduğu öpücüklerle göz kapakları ağırlaşmış, parmaklarını yoklayan ılık bir nefes, içine tarifsiz bir sızı yerleştirmişti. Üstelik benzer bir sızı, burnunun ucunda da vardı. Boğazı, sanki ağlayacakmış gibi burulurken güçlkle yutkundu ve elini Aris'ten hızlıca geri çekti. "Sana ilaç getireyim!" diyerek ayaklandığında, bakışlarını da kaçırmıştı.

Ortada çok büyük bir sorun vardı. *Çok büyük bir sorun.* Kerim, eline temas ettiğinde bile irkilip geri çekilirken Aris'in dokunuşları saçma bir şekilde rahatsız etmiyordu Gökçe'yi. Odadan çıkıp koridora geldiğinde, elini küt küt atan kalbinin üzerine koydu. *Neden oluyordu bu?* İsteddiği kadar reddetsin, Aris'in, insanı kara delik gibi içine çeken aurasının farkındaydı Gökçe. Uzun zamandır nefretle kaçındığı bu aura, şimdi içinde bambaşka bir duyguya denk düşüyordu. *Neydi bu?* Burnunun ucunu sızlatıyor, boğazını düğüm düğüm yapıyordu.

Bu his o eski, bilindik cephelerde saf tutmaya benzemiyordu. İsyanıcı ve işgalcinin kavgası değildi bu. Bununla savaşmak çok daha yorucuydu. Avcuna öpücükler konduran bir adamın gözlerine bakarak kirli bir sırı taşımak, işgalci bir ordunun komutanına kafa tutmaktan çok daha zordu.

İki gün sonra...

-15 Ekim

Bir gün önce Adalıların evinden ayrılarak lojmanlara dönen Yüzbaşı Aris, yeniden göreve başlayacağı günü iple çekiyordu. Zira karargahtan kulağına gelen duyumlar hiç de iç açıcı değildi. Adoni, Petrus'un dengeleri şimdiden değiştirdiğini, bazı askerleri safına çektiğini söylüyordu. Heyetteki askerlerin taşkınlıklarına devam ettiği ise herkesin malumuydu. Öte yandan Adoni'ye göre, Petrus'un hazırladığı rapor da yanıltıcı bilgilerle doluydu ve Atina'daki kuruldaki parlak notlar almayacağı ortadaydı. Aris, tüm bunların önüne geçmek için bir an önce görevine dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama içten içe Petrus'u bu adadan göndermenin çok da kolay olmayacağını farkındaydı.

Ertesi gün pansuman için hastaneye gittiğinde, endişelerinde haklı olduğunu bir kez daha anladı. Aris'in ameliyatını yapan Yunan cerrah, istirahat raporunu uzatmaktan bahsediyordu. Aris, öfke içinde adamın odasından ayrıldığında hemen telefonuna sarılıp Gökçe'yi aradı.

Birkaç kez çaldıktan sonra Gökçe, telefonu "Efendim?" diyerek cevapladı.

Aris, "Gökçe..." dedi sikkın bir tonla. "Konuşmamız lazım."

"Bir şey mi oldu?"

"Evet, oldu. Doktor Diamandis, raporumu uzatmaktan bahsediyor!"

"Ne? Ağrın falan mı var?"

"Hayır!" diyerek koridorda öfkeli adımlarla yürümeye başladı Aris. "Sorun da bu. Hiçbir şeyim yok... En son sen gördün. Boyle bir şeye gerek var mı sence?"

"İki gün oldu ben görelî. Sonradan enfeksiyon oluşmamışsa..."

"Hayır. Enfeksiyon da yok, ateşim de yok, ağrım da yok."

Gökçe, "Petrus'un işi mi diyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen öyle..." dedi Aris. Alt katın merdivenlerine yöneldiğinde kulağına arkadan sesler gelince "Neredesin sen?" diyerek basamaklardan inmeye başladı.

"Hastanedeyim..."

Aris şaşırdı. "Ben de hastanedeyim?"

"Tam olarak nerede?"

Aris, son basamaktan indikten sonra "Tam olarak karşında..." dedi.

Gökçe, başını kaldırdığında Aris'i gördü. Altında bej rengi taktik pantolon, üstünde benzer tonlarda slim fit bir tişört vardı. Onun üzerine ise camel rengi sherpa ceket giymişti. İki gün önceye göre çok daha iyi görünüyordu. *Dahası hoş da görünüyordu.* Elindeki telefonu sallayarak Gökçe'ye doğru yürümeye başlayınca Gökçe de adımlarını ona doğru yöneltti.

Koridorun ortasında buluştuklarında ise Gökçe'nin dikkatini ilk çeken Aris'in telefonunda gördüğü isim olmuştu. "Bi' dakika..." dedi, gözlerini ekrana eğerek. "Sen beni telefonuna, hem de Türkçe olarak... *İsyancı* diye mi kaydettin?"

Aris, "Öyle değil misin?" diyerek gülümsedi. "Ya sen nasıl kaydettin?" Gökçe, gülerâk elindeki telefonu Aris'e gösterdi. "*İşgalci!*" dedi Aris. Kaşlarının ortası hafifçe çatılmıştı. "Neden hiç şaşırmıyorum acaba?"

Gökçe, omzunu silkti. "Öyle değil misin?"

Aris yeniden gülümsedi. "Nöbetçi olduğunu bilmiyordum... Kötü oldu bu."

"Değilim aslında. Sabah öylesine bi' uğradım... Baktım, yoğunlardı, ben de geçirdim önlüğü üstüme. Bir daha da kaldım böyle işte..." Sonra gözleri

hafifçe kısıldı. "Da, *neden kötü oldu?*"

"Seni bugün bir yere götürmek istiyordum çünkü. Aslında iki yere... Çıkabilir misin?"

"Nereye?"

"Çıkabilir misin, çıkamaz mısın?"

Gökçe, "Çıkarım da..." dedi. "Merak ettim şimdi."

"Hadi o zaman."

"İyi ama-..."

Aris, sabırsızca "Bekliyorum!" dedi.

Gökçe, daha fazla diretmeden doktor dinlenme odasına giderek üzerindeki önlüğü çıkardı. Krem rengi pardösüsünü askılıktan alıp üzerine geçirdiğinde, omzuna çantasını da takarak yeniden Aris'in yanına döndü. Birlikte hastaneden ayrılırken nereye gittiklerine dair hiçbir tahmini yoktu.

Aris'in kullandığı araba önce adanın merkezinde durdu. Aris, "Burada bekle" diyerek araçtan inmiş, beş dakika sonra ise elinde koca koca poşetlerle geri gelerek hepsini bagaja yerleşmişti.

Yeniden yola çıktıklarında, Gökçe rotalarında Şahinkaya'nın olduğunu anladı. *Bu, Nergis'in köyüydü.* Endişeli gözlerini Aris'e çevirip "Ne yapacağız orada?" diye sordu.

Aris gülümsedi. "Güzel bir şey yapacağız."

On dakika kadar sonra Şahinkaya'ya varmışlardı. Aris, arabayı çocukların oyun oynadığı işlek sokaklardan birine park ederek "Hadi gel..." dedi Gökçe'ye.

Gökçe, araçtan inip bagajı açan Aris'in yanına gittiğinde, mavi gözleri hemen dolmaya başladı. Bagajda poşetler dolusu hamburger vardı. Aris, "Yardım etmeyecek misin?" deyip poşetlerden birini Gökçe'ye uzattı.

Gökçe, nemli gözleriyle gülümseyerek başını salladı. "Edeceğim-... Edeceğim!"

Birlikte poşetleri kucakladılar. Oyun oynayan çocukların yanına gittiklerinde Aris, "Hadi!" dedi. "Çağır onları."

Gökçe, var gücüyle "Kim hamburger yemek istiyor?" diye bağırırken mavi gözlerinden dökülen yaşlara engel olamıyordu.

Çocuklar, "Ben!", "Ben!", "Ben!" diye haykırarak Aris'le Gökçe'nin yanına koştular. Hepsisi, yüzünde beliren sevinçle hamburgerlere saldırırken Gökçe yeniden gülümsemeye başlamıştı.

Poşetlerse saniyeler içinde boşaldı. Şimdi her biri, bir kenara oturmuş, iştahla hamburgerini yiyordu. Nergis'in son kez yiyemediği hamburgeri. *Bazı çocukların ise tadını bile bilmediği hamburgeri.* Gökçe, sırtını arabaya yaslamış halde çocukların mutluluğunu izlerken "Teşekkür ederim" dedi, Aris'e. "Bu... Bu çok iyi hissettirdi. Günler sonra ilk defa iyi hissettirdi."

Aris gülümsedi. "Bunu duymak güzel."

"Bizde biri ölünce arkasından helva kavururlar, biliyor musun? Hayatım boyunca hiçbir zaman anlam veremedim buna. Hatta daha fenası, bir sürü ziyaretçi doluşur eve. Yası olan insan, kendi acısını unutup mutfağa girer. Taziyeyle gelenleri doyurmaya çalışır..." Yüzünü ekşitti. "Ama bence ölümler bunu istemezdi. Bence, hayattayken onları mutlu eden şey neyse, geride kalanların onu yapmalarını isterlerdi..." Bakışlarını Aris'e çevirdi. "Tıpkı bugün senin yaptığın gibi..."

Aris, ela harelerini sınırsız bakan maviliklerle buluşturduğunda gülümsedi. "Fikri sen verdin aslında..."

Gökçe ise buna pek katılmadı. "Benzer şeyleri günlerce sayıkladım. Etrafımdaki herkes hamburgerini yiyemeden ölen bir çocuğun varlığından haberdardı... Ama-... Ama bagaja o poşetleri koyan sen oldun."

Aris, gözlerini hafifçe kıskarak "Bagajda başka bir şey daha var" dedi.

"Ne-... Ne var?"

"Az önce ölenlerin ne istediğinden bahsediyordun..." diyerek elini ileri doğru uzattı Aris. "Bu ise, dirilerin ne istediğiyle ilgili..."

Gökçe, sorusunu tekrarlamadı. *Belli ki bugün aralarındaki iletişim böyle ilerleyecekti.* Yavaş adımlarla Aris'in yanından geçti ve ön koltuğa oturup kemerini taktı. Aris, sürücü koltuğuna yerleştğinde bakışları Gökçe'nin meraklı yüzüne kaymıştı. O anda içinden geçen tek şeyse, *bunun ters tepmemesiydi.*

On beş dakika kadar sonra araç, bir mezarlığın önünde durduğunda Gökçe'nin göğsü hızlı hızlı yükselip alçalmaya başladı. Bakışlarını Aris'e çevirerek "Ben-..." dedi, kesik bir sesle. "Ben bunu yapabileceği-..."

Aris, yan koltuğa uzanıp Gökçe'nin elini tuttu. "Ona veda edemediğini söylemedin mi? Bunu yapman lazım. Yapmamız lazım."

Gökçe, direterek "Ama ben mezar ziyaretlerini hiç sevmem..." dedi. "Anneannem öldü, dedem öldü-... Mezarlarına gittiğim sayılıdır."

"Bu sadece bir mezar ziyareti değil" diyerek Gökçe'nin kemerini çözdü Aris. "Hadi, gel benimle..."

"Nasıl sadece mezar ziyareti değil?"

Aris, Gökçe'ye cevap vermeden arabadan indi. Önce bagajı kaldırıp oradan aldığı bir şeyi cebine soktu, ardından ön tarafa gelerek Gökçe'nin kapısını açtı. "Gel hadi."

Gökçe, temkinli bir tavırla arabadan indi. Birlikte mezarlığın içine doğru yürümeye başladıklarında kalbinde tarifsiz bir sıkıntı vardı. Bunun kendisine iyi geleceğinden emin değildi. Yarı yolda, Aris'in kolunu tutup "Gitmeyelim!" dedi.

Aris'se çenesinin ucuyla az ilerideki taze topraklı mezarı gösterdi. "Bu kadar yaklaşmışken mi?"

Gökçe, Aris'in işaret ettiği yöne baktığında elleriyle ağzını kapattı. Gözleri nemlenmiş, boğazına dev bir yumru yerleşmişti. Yavaş adımlarla mezarın yanına gelip dizlerinin üzerine çöktü. Ne yapacağını bilemiyordu. İçinden birçok şey aynı anda geçti. *Kimi geçti kimi kaldı.* O anda titreyen elini, Nergis'in toprağına uzatmıştı ki Aris'in "Avcunu aç" diyen sesini duydu. Bakışlarını Aris'e çevirerek elini yukarı doğru açtığı anda ise Aris, avcunun tam ortasına bir sürü tohum bıraktı. *Nergis çiçeğı tohumları...*

Gökçe'nin gözlerinden yaşlar boşanırken Aris, eliyle toprağı açtı. Bu mevsimde tutar mı, emin değildi ama yine de denemek istedi. Gökçe'nin Nergis'e vedası, çiçekten gelen ismiyle olsun istedi.

Aris, toprağı eştı. Gökçe içine tohumları koydu. Ardından mezarın hemen başındaki ibrikle toprağı iyice suladılar. *Artık Nergis, çiçekten gelen ismine kavuşmuştu.* Gökçe, ıslanan toprağın kokusuyla içindeki sıkıntının başka bir şeye dönüştüğünü fark etti. Sanki Nergis'in huzurlu olduğunu hissediyordu. Çocukluğunu yaşayamayan her çocuk gibi, o da bu dünyaya ait değildi. *Peki ya ona, böyle bir hayat ve böyle bir ölüm biçen insanlar, onlar nereye aitti?* Gözlerinden akan yaşları çarçabuk sildiğinde, aklını da bu zehirli düşüncelerden hemen uzaklaştırdı Gökçe. Dünyanın en masum insanının mezarında, öylesine kirli insanları düşünmek istemiyordu. Yanında sessizce duran Aris'e dönerek, "Ben..." dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama haklıymışsın, bu asla sadece bir mezarı ziyareti değilmiş..." Eliyle yeniden Nergis'in toprağına dokundu. "Açarlar, dimi? Nergisler... Açar, dimi?"

Aris, Gökçe'nin yüzüne uzanarak yanaklarındaki ıslaklığı parmaklarıyla sildi ve "Açacaklar..." dedi, yutkunarak. "Bunlar tutmazsa başka tohumlar ekeceğiz. Onlar da tutmazsa başka ekeceğiz... Ama bir gün mutlaka açacaklar."

Gökçe başını salladı. Daha önce bir çiçeğin açmasını hiç bu kadar çok istememişti. Beyaz frezyalardan sonra anlam yüklediği ikinci çiçekti bu. Birinde *umut etmeyi* öğrenmişti, bunda ise *sabretmeyi* öğrenecekti. Bir çiçeğin açması gibi, güzel olan her şeyi sabırla beklemeyi öğrenecekti.

Dört gün sonra...

-19 Ekim

Yüzbaşı Aris, Doktor Diamandis'in direktmelerine rağmen istirahat raporunun uzatılmasına kati suretle karşı çıkmış ve ameliyatın üzerinden geçen ikinci haftanın sonunda resmi olarak görevine başlamıştı.

Sabah, Adoni'yle birlikte lojmanlardan çıktıklarında damarlarında gezinen hıncı oldukça zor baskılıyordu. Üstelik Albay Petrus'u karşısında gördüğünde kendine hakim olması gerekecekti. Çünkü tıpkı Gökçe'nin dediği gibi, *bu adama açıktan zarar veremezdi*.

Makam aracı, çok geçmeden karargahın bahçesinde durdu. Aris, yanında Adoni'yle araçtan inip hızlı adımlarla binadan içeri girdi ve koridorda karşılaştığı askerlerin kep selamlarını alarak doğruca üst kata, iki haftadır odasını işgal eden Albay Petrus'un yanına gitti.

Kapıyı çalıp içeri girdiğinde Petrus, makam koltuğuna yaslanmış, masasındaki kahveyi yudumluyordu. Aris'in geldiğini görünce, "Yüzbaşı..." dedi, tebessüm ederek. "Hoş geldin. Daha iyi misin?"

Aris, Petrus'a selam vermedi. Soğuk bir sesle "İyiyim" diyerek adamın yanına yaklaştı. "Ama görevimi devraldığım da daha iyi olacağım."

Petrus, ayağa kalktı. "Ben de sana tam bu konudan bahsedecektim Yüzbaşı... Doktor Georgios Diamandis'le konuşmuşsun aslında. Sağlık kurulumuz senin biraz daha istirahat etmenden yana... Tabii, genç ve heyecanlısın. Bu öneriye itiraz ederek görevine dönmekte ısrarcı olmuşsun. Anlıyorum... Ancak Atina'nın tasarrufları farklı."

"Ne demek bu?" diye sordu Aris.

"Bu şu demek ki... Kurul, heyetin bölgede biraz daha kalarak araştırmayı genişletmesini, benimse saptadığım sorunlara dair daha detaylı raporlar hazırlamamı istiyor... Ve bu durumda senin için uygun gördükleri karar ise..." Masasında duran siyah kaplı dosyayı aldı ve Aris'in eline uzattı. "Bu yönde oldu."

Aris, gözlerini eline tutuşturulan kağıda diktiğinde yüzü hemen gerildi. Burada yazan şeylerin hiçbir izahı yoktu. Parmaklarının arasında öfkeyle sıkıldığı kağıdı yere indirirken dişlerini birbirine kenetlemişti. Önce yavaşça

başını salladı, ardından histerik bir tebessümle, "Yardımcı?" dedi. "Ben, sizin yardımcınız mı olacaktım?!"

Petrus, ellerini belinde bağlayıp göbeğini şişirerek cevap verdi. "Karar böyle."

Aris, "Tam olarak neye yardım etmem gerekiyor?" dedi, yüzündeki ifadeyi hiç bozmadan. "Kafanıza göre çocuk öldürmenize mi yoksa sağda solda dükkan yağmalayan askerlerinizin soytarlıklarına mı?"

"Haddini aşma Yüzbaşı! Sınırını da bil!"

"Burada hadler çoktan aşıldı Albay! Ama korkarım o sınırın tam da üzerinde sizin postalınız var!"

Petrus'un böceğe benzeyen küçük, siyah gözleri imayla kısıldı. Ağzını kırıştırıp Aris'in üzerine doğru eğilirken "O gün o hücreden çıktıysan babanın hatrınaydı" dedi. "Şu an karşımda böyle saygısızca konuşabiliyorsan ve ben buna tahammül ediyorsam o da babanın hatrına... Anlayacağın Yüzbaşı, sen tek başına hiç kimsesin. Hiçbir şeysin. Arkasına babasının gücünü alan şımarık bir çocuksun sadece... Ama neyse ki, ben sabırlı bir adamım." Elini Aris'in omzuna koydu. "Seni eğitmek, benim için müthiş bir zevk olacak."

Aris, Petrus'un giderek matlaşan gözlerine bir süre kadar baktıktan sonra "Hiç sanmıyorum" dedi. Ardından Albay'ın elini omzundan itti ve avcundaki kağıdı buruşturarak adamın ayaklarının dibine attı.

Arkasını dönüp odadan çıktığında kapıyı da sertçe çarptı. Sert adımlarla koridordan geçtiği sırada ise yumruk yaptığı eliyle duvarda asılı duran tablolardan birine vurdu. Cam tablo, tuzla buz olup yere saçılırken Aris'in elinin üstü kanamaya başlamıştı.

Alt katta bekleyen Adoni, Aris'in halini gördüğünde afalladı. "Yüzbaşım?" dedi, panikle. "Ne oldu?"

Aris, Adoni'ye cevap vermeden kapıdan çıkarak karargahın bahçesine indi. Öfkesini dizginleyemiyordu. Kurulun hakkında verdiği karar, Petrus'un *yardımcısı* olması falan değildi, bu apaçık bir ceza, dahası bir sınavdı. Ne kadar canileşebildiğini mi görmek istiyorlardı? *Hay hay*, dedi içinden Aris. Aslında mükemmel bir cani olurdu ama hedef kitlesi üzerinde bir türlü anlaşıyorlardı.

O sırada arabasına doğru ilerlerken telefonu çalmaya başladı. Ekranı baktığında Gökçe'nin aradığını gördü. Sakinleşmeye çalışır gibi nefesini dışarı vererek aramayı cevapladı. "Gökçe?"

Gökçe, kısık ve telaşlı bir sesle "Aris!" dedi. "O, burada!"

"Ne-... Kim orada?"

"O işte! O iğrenç herif! Nöbetim bitmişti, tam çıkıyordum! Sonra onu gördüm! Ezgi'ye-... Ezgi'ye tecavüz etmeye kalkan askeri! Hastaneye gelmiş. Muayene sırasında!"

Aris donup kaldı. "Hayır-... Tutuklu o. Bu mümk-..."

"Salmışlar demek ki!" diyerek araya girdi Gökçe. "O zaman merak edip sağlık kaydına bakmıştım. Şimdi de emin olmak için sıra numarasından kayıtları karşılaştırdım! İsmi Leander Demetriou!"

Aris, gözlerini sımsıkı yumdu. Dişlerini birbirine bastırmaktan çenesi kırılmak üzereydi. "Tamam!" dedi Gökçe'ye. "Sen sakın ol, olur mu? Sorun yok... Bir yanlışlık oldu demek ki. Ama düzelterek. Yine de uzak dur ondan. Sakın tek kelime etme... Ben birazdan orada olacağım." Telefonu kapattığında simsiyah kesilen gözlerini Adoni'ye çevirdi. Ezgi'ye saldıran iki askerden biri ölüydü, diğeri de o günden beri cezaevindeydi. Bunun aksinin mümkün olmasının tek bir açıklaması vardı ki, Adoni de bunu muhakkak biliyordu. "Leander Demetriou... Nerede Adoni?"

Adoni, Aris'ten gözlerini kaçırdı. "Dün haberim oldu Yüzbaşım... Size nasıl söyleyeceğimi bilemedim-..."

"Leander Demetriou nerede dedim, Adoni?!"

"İki gün önce Albay Petrus, kendisini serbest bırakmış Yüzbaşım. Ben dünden beri bunu size nasıl-..."

Aris, işaret parmağını ağzına götürerek Adoni'ye *sus* işareti yaptı. Potansiyel bir tecavüzcü sokakta elini kolunu sallayıp gezerken açıklama, izahat, bahane dinlemek istemiyordu. *Adalet istiyordu*. Üniformasının üstten iki düğmesini çözdü ve tek kelime etmeden adımlarını aracına doğru hızlandırdı. Birkaç kez Adoni'nin, arkasından seslendiğini duymuştu ama hiçbirine cevap vermedi. Arabasına bindiğinde, torpido gözünden çıkardığı konyağı kafasına dikti. Alkol, boğazını lav gibi eritirken kan içinde kalan elini direksiyona vurdu ve sertçe gaza bastı.

Hastaneye varana dek, aklında sürekli aynı düşünceler dönmüştü. İki haftadır adada olup biten her şey, ilmek gibi birbirine geçiyor ve korkunç manalara bürünüyordu. Vesvese sandığı, baş verdikçe bastırdığı, öteleyip kabullenemediği ne varsa gerçekleşmeye başlamıştı. Tıpkı Gökçe'nin dediği gibi Petrus, kan dökmek için buradaydı. Nergis'i öldürmesi, askerlerinin merkezde çıkardığı olaylara müdahale etmemesi, karargahta yaptığı lobicilikle askerleri kutuplaştırması, Aris'in istirahat raporunu uzatmaya çalışması, tecavüz teşebbüsünden içeride olan bir askeri hiçbir gerekçe

göstermeden serbest bırakması ve tüm bunların sonunda iğrenç bir diplomasiyle Aris'in statüsünü düşürmesi... Şimdi hepsi ne kadar da derli toplu olmuştu. Sebepler ve sonuçlar birbirini tamamlarken Aris, olan biten her şeyin alçak bir kışkırtmacadan ibaret olduğunu görüyordu.

Zira Albay Petrus'un varlığı, Aris için aba altından gösterilen sopaydı. Birileri İmroz'un böyle yönetilmesini istiyordu. Bunda babasının parmağı olduğuna da emindi Aris. *Her zaman daha fazlasını arzulayan, açgözlü, memnuniyetsiz Amiral Markos...* O anda içindeki sinir harbiyle daha fazla baş edemedi ve tutucudaki telefonuna uzanarak uzun zaman sonra ilk defa babasını aradı.

Markos, telefonu üçüncü kez çaldığında cevapladı ancak oğluna ses vermedi. Neyse ki Aris, babasıyla hayalet görüşmeler yapmaya alıştı. Ondan bir karşılık beklemeden "Bana bak Amiral Markas!" dedi. Ağzından çıkan her kelimede, gazı daha da körüklüyordu. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ama buna izin vermeyeceğim! Duydun mu beni?! Kurulla konuşacaksın ve Albay Petrus'un Atina'ya geri çağrılmasını sağlayacaksın! Çünkü ben o adama biat etmem! Ben onun altında çalışmam! Çünkü ben hala-..." Dişlerini sıkarak direksiyona sert bir yumruk geçirdi. "İmroz'un Karargah Komutanıyım! Burayı nasıl yöneteceğime ben karar veririm! Kan mı dökülecek, birinin kafasına mı sıkılacak, tutuklular mı serbest bırakılacak-... Buna ben karar veririm! Siz Atina'da, kışını o koltuklarınızdan kaldırmadan, öyle üç-beş kağıt imzalayarak yetkimi o katile devredemezsiniz! Beni itibarsızlaştıramazsınız! İmroz'u benden alamazsınız! Anladın mı beni? Ben-... Ben burada Tanrı'nın her günü bedel ödüyorum! Sen bu üniformayla o insanların yüzüne bakmak kolay mı zannediyorsun? Bayraklarının yanına başka bayrak çekmek, Gökçeada dedikleri yere İmroz demek-... Hayır Amiral! Hayır... Kolay değil! Hiçbiri kolay değildi! Hiçbir zaman kolay olmadı! Ama ben yaptım! Duydun mu beni? Oğlun yaptı! Fakat sen... Sen o kadar doyumsuz bir adamsın ki, senin dışın o kadar kan istiyor ki... Hala saldırıyorsun! Hala ellerin boğazımda! Ben-... Nefes alamıyorum! Ben! Artık! Nefes! Alamıyorum! Anlıyor musun? Çek ellerini artık üstümden! Hayatında bir kez olsun yetin, takdir et, geride dur. Nefes aldır bana!" Yutkundu. Sesi bağırmaktan parçalanacak gibiydi. "O kararı iptal ettireceksin! Albay'ı hemen bugün Atina'ya geri çağırtaacaksın! Anladın mı?" Markos'tan hala ses çıkmayınca "Cevap ver bana!" diye bağırdı. "Bir şey söyle-... Yapacağım, de! Uğraşacağım, de! Ya

da-... *Yanlış biliyorsun Aris, benim ilgim yok bu olanlarla*, de! Ama bir şey söyle Amiral! Bir şey söyle! Bir şey söyle-... Baba!"

Aris'in ağzından çıkan son kelimeyle birlikte Markos, hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Aris ise sonunu başından tahmin etmiş gibi vakur bir tavırla yavaş yavaş başını sallamaya başladı. "Peki baba..." dedi, boğazına oturan yumruyla. "Sen bilirsin..."

Beş dakika kadar sonra arabasını hastanenin bahçesine park ettiğinde, biraz evvelki sinirini üstünden atmıştı. Sakin bir tavırla arabadan indi ve acilin girişine doğru yürümeye başladı. Tam Gökçe'yi arayacaktı ki, kapının önünde karşılaştılar. Gökçe oldukça gergin görünüyordu. Başıyla binanın içine uzanan koridoru işaret ederek "Orada!" dedi, telaş içinde. "Az önce sıradaydı sonra lavaboya doğru git-..."

"Lavabo nerede?"

Gökçe, işaret parmağıyla koridorun sonunu gösterdi. "Şuradan sola dönünce ama-... Nasıl oluyor bu? Senin bilgin olmadan nasıl serbest bırakabilirler onu?" Aris, sorusuna cevap vermeden koridorda yürümeye başlayınca Gökçe de arkasından hızlanıp "Hey!" dedi. "Sana diyorum!"

Aris, lavabonun önüne geldiğinde yüzünü Gökçe'ye döndü. "İçeri kimseyi sokma" diyerek kapının kulpunu bastırdı ve eşikten geçtiği gibi kapıyı sertçe kapattı.

İçeride iki tane tuvalet kabini vardı. *Biri boş olduğuna göre, Leander diğer kabindeydi*. Aris, ellerini yıkayarak oyalanırken kabin açıldı. Şimdi aynanın yansımasından Leander'i görüyordu. Çok geçmeden Leander de onu gördü. Önce tedirginliğe kapıldı ama Aris'in gülümsediğini görünce "Yüzbaşım..." dedi, temkinli bir ifadeyle. "Siz-... Siz de mi... Hastanedeydiniz?"

Aris, askere yüzünü döndü. "Evet, öyle oldu... Ya sen? Rahatsız mısın?"

"Şey-... E-evet... Biraz boğazım ağrıyordu da, izin alıp muayene olmak istedim."

"İyi yapmışsın..." dedi Aris, gülümseyerek. Ardından elini kurulayıp Leander'in omzuna dokundu. "Bak, ne diyeceğim sana... Gerilmene gerek yok. Albay Petrus'un seni affettiğini duydum... O böyle bir karar vermişken ben aksini iddia edemem."

Leander, "Yüzbaşım..." diyerek rahat bir nefes verdi. Sesindeki titreme hemen yok olmuştu. "İnanın, çok mutlu oldum böyle düşünmenize. Ben de kaç gündür sizi görünce ne yapacağım diye endişeleniyordum."

Aris, gülümsemesini sürdürerek "Endişelenecek hiçbir şey yok asker..." dedi. "Ben sanırım biraz fazla tepki verdim sana. Ne olmuş yani? Alt tarafı biraz eğlenmek istemişsiniz, öyle değil mi? Ne var bunda?"

"Yani-... Yüzbaşım..."

"Rahat ol!" Aris, Leander'in iki omzunu birden sarstı. "Gevşe biraz... Sorun yok! Yoksa... Pişman mısınız?"

"Yok Yüzbaşım, yani bana kızmazsanız eğer... Bir an bile pişman olmadım."

Aris, başını sallayarak "Bunu duyduğuma sevindim" dedi. "Çünkü açıkçası ben biraz pişmanım. Hakkında çok fevri bir karar vermişim... Boş yere kaç gün cezaevinde kaldın. Ama neyse ki artık bitti... Şu iki haftada çok şey değişti, asker. Ve dürüst olmak gerekirse ben, Albay Petrus'a hak vermeye başladım... Aptal bir Türk kızı yüzünden kendi askerlerimi niye cezalandırayım? Evinizden, eşinizden, kız arkadaşlarınızdan kilometrelerce uzaktasınız... Elbette canınız ara sıra kaçamak yapmak isteyecek. Bunda tuhaf olan ne var?"

Leander sırtıttı. "Yüzbaşım, öyle doğru konuştunuz ki... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bilemeyecek bir şey yok asker. Erkeksin sen. Canın tabii ki böyle şeyler yapmak isteyecek... İki gündür özgürsün de. Belki yine başlamışsındır bile?"

"Aslında Yüzbaşım..." dedi Leander, çekimser bir ifadeyle. "Ben-... Beni yanlış anlamazsanız, ben o kızı aklımdan çıkaramıyorum. Ezgi'yi... İçerideyken hep onu düşündüm."

"Öyle mi?"

"Öyle Yüzbaşım."

Aris, ellerini Leander'in omzundan çekti. "Öyleyse, yarım bıraktığın işi tamamlamak istiyorsun?"

"İstiyorum Yüzbaşım!"

"Güzel..." dedi Aris. "Zaten doğrusu da bu değil midir? Herkes yarım bıraktığı işi tamamlamalı."

"Sağ olun Yüzbaşım!"

Aris, Leander'e bakıp gülümsedi ve adımlarını kapıya doğru atmaya başladı. Kapının yanına gelip elini kulpa yerleştirdiğinde ise durdu. Yüzünü Leander'e dönerek, "Asker!" diye seslendi.

Leander çeşmeyi açmış, ellerini yıkamaya başlamıştı ki duyduğu sesle musluğu kapatıp yüzünü Aris'e döndü. "Yüzbaşım?"

"Herkes..." dedi Aris, kelimesini bastırarak. "Herkes yarım bıraktığı işi tamamlamalı."

"A-anlamadım Yüzbaşım?"

Aris, kaşlarını kaldırarak "Anlatayım o halde..." dedi. Belinden çıkardığı silahı Leander'e doğrultarak adamın alnına nişan aldı ve hiç tereddüt etmeden tetiği çekti.

♪ **Algiers - Blood** ♪

<https://youtu.be/g3L0NI8vcMg>

Leander, başından boşalan kanlarla yere devrilirken Aris'in yüzünde tatminkar bir ifade oluştu. "Seni çoktan öldürmüş olmam gerekiyordu..." diye mırıldandı, dişlerini sertçe sıkarak. "Aşağılık, orospu çocuğu!"

Koridorda volta akan Gökçe, silah sesini duyar duymaz lavaboya doğru koşmaya başladı. Kapının önüne geldiğinde, elini korkuyla kulpa doğru uzatmıştı ki kapı içerden hızla açıldı. Gökçe'nin gözleri önce karşısında, elinde silahla dikilen Aris'i gördü sonra kan içinde, duvarın dibine yığılmış Leander'i... Ellerini panikle ağzına götürerek "Ne yaptın sen?!" dedi Aris'e. "Ne yaptın sen?!"

Aris, adımlarını çığlıkların yükseldiği koridora doğru hızlandırırken "Mecbur kaldım..." deyip omuz silkti. "Bana silah çekti, kendimi savunmak zorundaydım."

Gökçe, buna elbette inanmadı. Ama nutku tutulmuşçasına diline hiçbir kelime gelmiyordu. Aris'in arkasından savruk adımlarla yürümeye başladığında, hastanedekilerin panikle dışarı akın ettiğini gördü.

O sırada kurşun sesini duyan güvenlik de hareketlenmişti. Aris, iki adamın silahlarını çekmiş halde sağa sola koşturduklarını görünce, "Saldırgan lavaboda!" diye seslendi. "Ama ben etkisiz hale getirdim kendisini. Panik yapacak bir şey yok."

Güvenlik görevlileri, "Emredersiniz Yüzbaşım!" diyerek lavaboya doğru koşturdu. Aris'se adımlarını acilin çıkışına doğru yöneltmişti ki Gökçe'nin "Bekle!" diyen sesini duydu. "Bekle! Nereye gidiyorsun?!"

Aris, Gökçe'yi duymazdan geldi. Kimseye açıklama yapacak durumda değildi. Kıza cevap vermeden acilin kapısından çıktı ve bahçedeki aracına doğru yürümeye başladı. Yüzündeki karanlık, gökyüzünü kuşatan simsiyah bulutlarla yarışır haldeydi. Ama bu yeterli gelmiyordu Aris'e. Bir delik de Albay Petrus'un başında açılmalıydı; Leander gibilere örnek olan, onları cesaretlendiren ve ödüllendiren adamların başında. Fakat ne zaman? *Şimdi değilse ne zaman?*

"Aris!" Gökçe, Aris'i aracına binmek üzereyken durdurdu. Maviliklerinde gezinen tedirginliği saklayamıyordu. "Neden yaptın?!" diye fısıldadı. "Tüm gözler üzerindeyken neden?!"

Gözlerini Gökçe'den kaçırarak "Anlattım neden olduğunu..." dedi Aris. "Benim gitmem lazım. Sen hastaneye dön." Ardından arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna oturmuştu ki, Gökçe'nin de hızlıca yan koltuğa geçtiğini gördü. "Gökçe..."

"İnandığımı mı zannediyorsun o anlattıklarına?"

Aris, başını hayıflanır gibi iki yana salladı. "Arabadan iner misin Gökçe?"

"İnmiyorum!" Gökçe'nin verdiği cevapla Aris, arabayı çalıştırarak hızla gaza bastı. Gökçe ise şok içinde konuşmaya devam ediyordu. "Nasil yaparsın ya bunu? Hastanede! Herkesin içinde! Aklını mı oynattın sen?!"

Araç hastanenin bahçesinden caddeye çıktığında Aris, kenara park etmeye çalışırken aniden geri çıkan bir arabaya uzun bir korna çalarak küfür etti. O esnada Gökçe'nin, "Sana diyorum!" diye sitem eden sesini işitince sesli bir nefes verdi ve "Ne duymak istiyorsun Gökçe?" dedi.

"Gerçeği!"

"Gerçeği... Gerçeği, öyle mi? İyi... Dinle o zaman." İşaret parmağını havaya kaldırıp geride kalan hastaneyi gösterdi. "O adam, hasta ruhlı, sapkın, iğrenç, aşağılık bir tecavüzcüydü! Ben de ona hak ettiğini verdim. Gerçek bu!"

"Bu gerçeğin bedeli ne olacak peki? Göreve döndüğün gün yaptığın ilk şey, kendi askerini öldürmek olursa heyetin gideceğini mi sanıyorsun adadan?!"

Aris, "Heyet hiçbir yere gitmiyor!" diye bağırdı.

"Ne-... Ne demek gitmiyor? Sen bugün göreve-..."

"Ben bugün göreve falan başlamadım" dedi Aris. Sesindeki hiddet giderek kaybolurken, yüzüne bilinmezliğin o gergin ifadesi çökmüştü. "Karargahın komutasını Albay Petrus'a verdiler."

Gökçe hayretle, "Ne?!" derken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. "Nasıl olur ya? Sen-... Sen döndün ama... Raporun bitti, sen döndün! Nasıl?! Komuta ondaysa sen-..."

"Petrus'un yardımcısı... Görevlendirme kağıdına göre, *Yüzbaşı Aris, Albay Petrus'un idari işlerden sorumlu yardımcısı.*"

Gökçe, bir süre hiçbir şey diyemedi. Üzerinde unuttuğu beyaz önlüğün kollarını çekeleyerek bakışlarını yere eğdi ve "Ne olacak peki şimdi?" diye

sordu.

Kupkuru bir sesle "Bilmiyorum" dedi Aris. "Ama... Ama o adamın müdahalesi olduğuna eminim..."

"O adam?"

"Amiral Markos."

"Tanıdığın biri mi?"

Aris, soğuk bir tebessümle "Babam" diye yanıt verdi.

Gökçe, Aris'in yüzüne bakakalmıştı. "İyi ama-... Neden? Neden yapsın bunu?"

"Adayı Albay Petrus gibi yönetmediğim için..."

"O adam katil!" dedi Gökçe hiddetle. "Cani, iğrenç biri o!"

Aris, acı bir gerçeği kabullenir gibi mırıldandı. "Babam da çok farklı biri değil, Gökçe..."

Gökçe, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. *Bir insan bunu neden yapardı oğluna? Yüreğinde bir zerre olsun insanlık olan biri, Petrus'u nasıl emsal gösterebilirdi?* "Peki..." dedi Gökçe, kararsız bir tonda. "Sakince bi' konuşsanız? Yani babanla ikiniz? İşe yaramaz mı?"

Aris, "Konuştuk" derken yüzünde ironik bir tebessüm vardı. "Daha doğrusu, sadece bendim konuşan... O, dinledi. Ki, genelde sessiz kalması pek iyi bir işaret değildir..."

"Yani kararı iptal etmeyebilir? Ve öyle olursa sen de-... Sen de o Petrus'un yardımcısı olacaksın yani, öyle mi?"

"Ben kimsenin yardımcısı falan olmayacağım!"

"Ha..." dedi Gökçe, bilmiş bir ifadeyle başını sallayarak. "Tamam, şimdi oturdu her şey... Sen az önce hastanede o askeri öldürürken, bir nevi babana da isyan bayrağı çektin, dimi?"

Aris, kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "İsyan bayrağı? Bilmem... Bi' düşünelim... Turlü bahanelerle makamım zapt edildi, verdiğim kararlar çiğnendi, koyduğum kurallar bozuldu, hapse tıktığım adamlar serbest bırakıldı ama ben tutuklandım ve en sonunda da koltuğum benden alındı... Boyle bakınca, sanırım seni anlamaya başlıyorum. Çünkü işgale uğramış hissediyorum... Ve evet! Bayrağını da çekebilirim bence. Yarın da seninle askerleri taşlarız."

"Ciddi bir şey soruyorum sana!"

Aris, omuzlarını silkeleyerek "Ben de sana ciddi bir cevap veriyorum" dedi. "İşgalcilikten sıkıldım, isyancılığa geçiyorum. Kabul etmez misin beni yanına?"

"Ya yeter! Ne oluyor sana? Neyle karşı karşıya olduğunun farkında mısın? Aklım almıyor! Sen plansız hareket etmezsin! Yani-... Yani etmemen gerekir. Böyle bodoslama davranamazsın... O aşağılık herifin ölmesini en çok ben isterdim ama sonuçlarını düşününce-..."

"Ya... Çok affedersin ama..." dedi Aris alayla. "Sen ne zamandan beri bir şeylerin sonuçlarını düşünüyorsun Gökçe?"

Gökçe, öfkeyle "Sen düşünmeyi bıraktığından beri!" dedi.

Aris, "Benim düşünceğim bir şey kalmadı!" diyerek elini direksiyona vurdu. İçini kemiren hırsıyla dişlerini birbirine bastırıyordu. "Çünkü ben o adamın altında çalışmam! Hiçbir kuvvet, hiçbir kimse, hiçbir şartla-... O kasabın elindeki bıçağın ucunu tutturamaz bana!"

"İyi! Sen de o bıçak yerine gittin kendi silahını tuttun! Güpegündüz adam öldürdün! Hem de kendi askerini! Elleri koz verdi-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü tamamlamasına fırsat vermeden "O orospu çocuğu Ezgi'yi aklından çıkaramıyormuş!" diye bağırdı. "Yarım bıraktığı işi tamamlamak istiyormuş!" Sesi, gökyüzünü çarpık bir şerit gibi bölen gök gürültüsüne karışmıştı.

"Ne-..." Gökçe yutkunamadı bile. "Sen-..."

"Gözlerinde bir zerre pişmanlık görseydim, yapmayacaktım..." dedi Aris. Sesi, görece daha sakindi. "Ama yoktu. Çünkü Leander gibi, Petrus gibi-... Ve-... Babam gibi adamlar, caniliklerinden pişman olmazlar. Gözlerinde pişmanlık değil, aksine daha fazlasının arzusu olur; daha fazla zorbalık, daha fazla ölüm, daha fazla kan... Onların anladığı tek dil bu çünkü. Şiddet! Ben de onlara istediklerini verdim."

Duydukları Gökçe'yi uzun uzun düşündürdü. Mavi gözleri, Aris'in çehresinde savrulurken hakikat diye bildiği her şey alt üst oluyordu. Zulümle dayatılan otoriteye karşı çıkmış, ordusuna düpedüz başkaldırmış, kendi babasına dahi savaş ilan etmiş bu deli adam, Gökçe'nin tüm doğrularını dinamitliyordu. *Yanıldın*, diyen kocaman çığlıklar patlıyordu içinde. *Yanıldın çünkü Aris onlardan biri değil. Bugüne dek damgaladığın KOT askerleri gibi değil. Aris, şu dünyada onlar gibi olacak son kişi bile değil.*

Gökçe, Aris'in yüzüne dalmış, içinde kopan fırtınalarla boğuşurken kulağı dışardan gelen seslere takıldı. Hafiften çiselemeye başlayan yağmur, arabanın ön camına düşerek minik damlalarla aşağı süzülüyordu. Aris, o sırada gecikmeden sileceklerini çalıştırdı ve direksiyonu ana caddeye kırdı. Gökçe'ninse kulağında biraz önce Aris'in sarf ettiği son cümleler

yankılanıyordu. "Onların anladığı tek dil bu çünkü" demişti. "Şiddet! Ben de onlara istediklerini verdim." Birden kapıldığı anksiyeteye "Peki ya onlar?" deyiverdi. "Bu yaptığınan sonra onlar sana ne verecek? Makamını mı yoksa-..."

"Yoksa?"

Gökçe, bir kez daha "Yoksa..." dedi ama gözü, caddedeki askeri hareketliliğe takılınca sözlerinin devamını getirememişti. "Ne oluyor ya?" diyerek panikle doğru. "Bunlar ne arıyor burada?"

Aris, "Yoksanın cevabını..." dedi ciddi bir tavırla. Ela hareleri, tüm dikkatini yolun karşısına kurulmuş askeri barikata vermişti; ve barikatın tam önünde, kollarını birbirine bağlamış halde dimdik dikilen bir adama... Onu fark etmesiyle Aris'in yüzü kaskatı bir gerginliğe büründü. Çattığı kaşları, sıkıdığı çenesi ve top gibi belirginleşen şakaklarıyla, gördüğü silüete adeta kilitlenmişti.

Aralarında elli metre mesafe ya var ya yoktu. Ama barikatın önünde bekleyen askerler silahlarını şimdiden Aris'in aracına doğrultmuşlardı bile. *Her biri tam teyakkuz halindeydi.* Aris, barikata belki bi' on metre kala frene bastığında Gökçe, pürüzlü bir sesle "Ne demek bu?" diye sordu. Bakışları, Aris'in buz kesen yüzüyle, barikatın önünde bekleyen üniformalı adam arasında birkaç kez gidip geldikten sonra "Ne oluyor burada?" dedi. "Kim o adam?"

Aris, güçlkle yutkundu. Gözleri hala, sileceklerin arasından izlediği adamın üzerindeydi. *Ne zaman gelmişti buraya? Teftiş miydi bu, baskın mı yoksa infazını onaylamak için mi buradaydı?* Umurunda değildi artık. Nefesini dışarı verdi ve bakışlarını ondan hiç ayırmadan "Amiral Markos" dedi, Gökçe'ye. "Babam..."

"Ne-..."

Aris, "Gökçe..." diyerek elini aracın kapısına götürdü. "Ne olursa olsun, arabadan dışarı çıkma."

Gökçe, "Ama..." demişti ki, Aris elini kapıdan çekip hızlıca Gökçe'ye uzandı ve kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Dertleri benimle. Benim için buradalar. O yuzden lütfen, kendini bunun dışında tut. Arabada kal. Lütfen. Tamam mı? Lütfen." Gökçe'nin yavaşça başını salladığını görünce ellerini yüzünden çekti ve arkasını döndüğü gibi kapıyı açıp dışarı fırladı.

Sonrası Gökçe için buğulu bir camın ardında gördüklerinden ibaretti. Silecekler, yağmur damlalarını sağa sola savururken Aris'in, Amiral Markos'un karşısına geçtiğini gördü. Belki bi' on saniye kadar birbirilerine

öylece baktılar. Sonra Markos elini havaya kaldırdığı gibi Aris'in yüzüne sert bir tokat geçirdi. Gökçe, dolu dolu olan mavi gözleriyle "Hiii!" diyerek elini ağzını götürürken daha fecisi yaşandı. Markos, oğlunun göğsüne uzandı ve üniformasındaki KOT armasını, bir hışımla velcro'sundan söktü. Ne konuştuklarını bilmesede, bunun ne anlama geldiği açıktı. *Apoletliler masaya rütbelerini vurmuş ve isyan bayrağını gönderden indirmişti.* Yaşananların idrakıyla eli ayağı buz kesen Gökçe, o anda Aris'in kulaklarında çınlayan öfkeli sesi, oturduğu yerden duymuş gibi hissetti:

"İmroz'daki vazifenden alındın! Atina'ya geri dönüyorsun."

«——Από την Ίμβρος——»

SELAM! HADİ BÖLÜM KRİTİKLERİNE GEÇELİM!

1. Aris, Atina'ya döner mi yoksa başka bir çözüm yolu bulunur mu?
2. Markos, Petrus'a, İmroz için neden Aris'i görevlendirdiğini açıklarken iki gerekçe sunmuş ve ilk gerekçesi için, "Çok eski bir mevzu, o bende kalsın" demişti. Sizce bununla kastettiği ne olabilir?
3. Aris'in, Adalıların evinde geçirdiği iki gün size nasıl hissettirdi?
4. Gökçe, Aris'in diğerlerinden farklı olduğunu kabullenmişken son yaşananlar ikisinin arasındaki dengeyi nasıl etkiler?

***Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)*

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

22. Bölüm: Değişim rüzgarları

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ VE PARAGRAF ARALARINA YORUMLAR BIRAKMAYI UNUTMAYALIM ★

İTHAF:

Yorum şelalelerinin coşkun seli; Hallederizikibin :) İthaflar sana geliyor. ♡

Yine ve yeniden uzun ve zorlu bir bölüm olacak. Hadi sizi bekletmeden içeri alalım. Kocaman sarıldım hepinize!

«——Από την Ίμβρος——»

"Kopuşlar acı veriyorsa bağlar hakiki demektir."

Byung-Chul Han

◄ ◄ ◄ Ίμβρος ► ► ►

Değişim rüzgarları... Birileri bu bürokratik esintiyi çok daha evvelden hissetmişlerdi. Fakat rüzgarın şiddetini hesaplamada büyük bir yanılgıya düştüler. Kehanet kendini adım adım gerçekleştirirken tutunulacak dalın kopması ve adadan savrulup Atina'ya sürüklenmesi hesapta yoktu. Zira restleşen bir baba oğulun yaratacağı yıkımı öngörmek olanaksızdı. Şimdiyse ayakta kalmak için bu kopuşu durdurmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Peki, nasıl olacaktı bu?

"Çavuş Leander Demetriou'yu sen mi öldürdün?"

Askeri barikatın önünde, ellerini belinde birleştirmiş halde yeşil gözlerini Aris'in yüzüne diken Amiral Markos, oğluna böyle sormuştu.

Aris'in meydan okuyan ela hareli gözleri ise babasıyla koşulsuzca restleşti. Bastıran sağanak yağmurun altında, çenesini dikleştirerek "Evet!" dedi, tok bir sesle. "Ben öldürdüm."

Markos, oğlunun ağzından çıkan son kelimenin ardından elini yukarı kaldırdı ve Aris'in sol yanağına var gücüyle sert bir tokat geçirdi.

Aris'in başı, yüzünde patlayan tokatla birlikte sağ yanına dönerken, ıslanan saçlarından süzülen damlalar etrafa savrulmuştu. Henüz daha başını önüne çeviremeden ise babasının sesini tekrar işitti. "Albay Petrus'tan özür dileyip sana verilen görevi kabul edeceksin! Ben de bu yediğin haltı temizleyeceğim. Duydun mu beni?!"

Kıpkırmızı olan yüzünü Markos'a döndüğünde, dudağının kenarına yapay bir tebessüm kondurarak "Asla" dedi, Aris.

Markus'un çenesini saran bembeyaz sakalları öfkeden titriyordu. Bir süre oğlunun gözlerine, aksini görmeye çalışmış gibi baktı ama aksinin esamesi bile yoktu orada. Kaşlarının ortasını çatarak "*Asla*, öyle mi?" diye mırıldandı. "O halde bunun sonuçlarına da katlanman gerekecek." Elleri, Aris'in göğsüne uzandı ve üniformasındaki KOT armasını, velcro'sundan sertçe çekip çıkardı. "İtaatsiz bir askerin, profesyonellerin arasında yeri yok" dedi, küçümseyici bir tavırla. "İmroz'daki vazifenden alındın! Atina'ya geri dönüyorsun." Sonra sesini yükselterek "Tabii önce işlediğin cinayetin hesabını vereceksin" deyip başını, arkasında bekleyen askerlerine çevirdi. "Yüzbaşı'yı karargaha götürün!"

İki asker gelip koluna uzandığında Aris, ellerini havaya kaldırarak askerleri durdurdu. Gözlerini hala babasından ayırmış değildi. Bir müddet öylece baktı ona. Oğlu olarak baktı, askeri olarak baktı, bir yabancı olarak baktı ama hiçbirisiyle Markos'a ulaşamadı. Bakışlarını babasından çektiğinde, gözleri arabanın içinde bekleyen Gökçe'ye gitti. Fakat ona sadece Aris olarak baktı. *Artık başka türlü de mümkün görünmüyordu.* Sonra başını çevirdi, çenesini yeniden dikleştirdi ve iki askerin arasında yavaş adımlarla yürüyerek barikatın arkasındaki askeri araca bindi.

Gökçe, olup bitenlere makul bir cevap bulabilmek için altında Aris'in arabasıyla oradan oraya koşturuyordu. Önce karargaha gitti ancak *güvenlik önlemi* gerekçe gösterilerek binanın bahçesine bile yaklaştırılmadı. Sonra Ezgi'den, Teğmen Adoni'nin numarasını isteyip tam onu arayacaktı ki, telefonu çalmaya başladı.

Arayan halihazırda Adoni'ydi. Gökçe'nin sorularına net cevaplar vermekten kaçınmış ve "Yüzbaşı'nın aracı sizde mi?" diye sormuş, onu hemen geri alması gerektiğini söylemişti. On dakika geçmeden yanına geldiğinde ise acelesi olduğunu belirterek arabayı aldığı gibi toz olmuştu.

Gökçe, Adoni'den de içini rahatlatacak sözler duyamayınca umutsuz bir halde Kerim'i aradı. *Eğer karargahtaysa neler döndüğüne dair bir fikri olabilirdi belki.* Fakat telefonu açan Kerim, "Jandarmaya bugün idari izin verildi" demişti. "Türk tarafından hiç kimse yok karargahta."

Anlaşılan o ki, Amiral Markos'un ziyareti çok daha öncesinden planlıydı ancak bir sebepten gizli tutulmuştu. Yoksa Kaleköy Limanı'nda şaşalı törenler, bando ekipleri ve meydanı dolduran coşkulu Rumlar olurdu. *Markos'un çekindiği şey neydi?*

Kafasında bin tane sordu vardı Gökçe'nin. Gözlerinin önünde ise tek bir görüntü; Aris'in yüzüne inen bir tokat ve göğsünden sökülen bir arma... *KOT arması.* Blöf müydü bu yoksa babası olacak o adam sahiden de Aris'i görevinden almış mıydı? Bunu yapamazdı. *Yapmamalıydı.*

Adanın sokaklarında nereye gideceğini bilemez halde turlarken en sonunda aklına babası geldi ve bir umutla belediye binasına giderek İsmet Başkan'ın kapısına dayandı.

"Gökçe..." dedi İsmet, makam odasından içeri giren kızının telaşlı halini görünce hemen ayaklanmıştı. "Ne oldu?"

"Baba..."

"Ne oldu evladım? Ne bu halin?"

"Baba..." dedi tekrar Gökçe. "Hiç iyi şeyler olmadı..."

"Gel şöyle, gel..." İsmet, kızının kolundan yakalayıp koltuğa oturttu. "Anlat kızım, anlat bana... Ne oldu?" Gökçe, yaşananları babasına hızlıca anlatırken hastanede olanların detayına çok fazla girmede. Oysa Yüzbaşı'nın kendi askerini infaz ettiğinin haberi, yavaş yavaş adada yayılmaya başlamıştı. Gökçe'yi dinledikten sonra "Niye öldürmüş peki Yüzbaşı o askeri?" diye sordu İsmet. "Hem de heyet buradayken..."

Gökçe, Ezgi'nin ismini vermeden "Çünkü o aşağılık herif bir kadına tecavüz etmeye yeltenmiş!" dedi. "O yüzden Yüzbaşı tutuklamış onu... Ama Albay Petrus, adamı serbest bırakmış! Sonra da işte-... Bilmiyorum baba! Tartışmışlar içeride. *Adam pişman değilim,* demiş. *Yine olsa yine yaparım,* demiş. Yüzbaşı da öyle olunca..."

İsmet, sıkıntılı bir nefes vererek yüzünü sıvazladı. Her şey bu kadar pamuk ipliğine bağlıyken Aris'in böylesine kontrolsüz davranmasına şaşırılmıştı. Öte yandan Petrus'un yardımcısı olmayı kabul etmemesi ise son derece anlaşılabilir bir durumdu. Yüzbaşı Aris gibi adamlar, ikinci adam olmayı kabullenmezlerdi. İsmet, düşüncelere dalmışken Gökçe'nin "Ne

olacak şimdi?" diyen sesini duydu. "Sence sahiden de almışlar mıdır Yüzbaşı'yı görevden?"

İsmet, "Bilmiyorum kızım ama öğrenmeye çalışacağım..." dedi. "Ortalık biraz yatışsın da..."

"Of..." diyerek ayaklandı Gökçe. "Ya gerçekten öyle olursa? Ya bundan sonra adayı-... Sahiden de o adam yönetirse? Baba, korkunç biri o! Gözünü kırpmadan çocuk öldüren bir cani!"

"Korktuğum başımıza geliyor." İsmet de ayağa kalkıp kızının karşısına dikildi. "Sana, size günlerce bunu anlatmaya çalıştım işte... *Aris giderse yerine onun beteri gelir*, dedim. Ama belliydi böyle olacağı... Yüzbaşı, iyi kötü adaletli yönetiyordu. En azından silahının bir çocuğa kalkmayacağını biliyorduk. Biliyorduk, dimi?" Gökçe, gözlerini devirip başını sallayınca "İşte..." dedi İsmet. "Tam olarak bundan rahatsız oldular. Birileri işgalin randımanını alamadı çünkü. Kan dökemediler, yağmalayamadılar, kadınlara, çocuklara gönüllerince saldıramadılar... Geç bile kalmışlardı. Hatta bence... Daha en başında Aris gibi bir askeri görevlendirmelerine şaşmak lazım."

Gökçe, babasını ilk kez bu kadar iyi anlıyor, adamın sözlerindeki haklılık payıyla apaçık dehşete düşüyordu. 1 Eylül'den bu yana yaşananları son iki haftada olanlarla kıyaslayınca, *işgalcinin iyisi kötüsü olmaz* savı, gözlerinin önünde kanlı canlı çürüyordu. Zira her şeyin iyisi ve kötüsü vardı. *İşgalcinin bile*. Öyleyse şimdi ne olacaktı? Düne kadar koltuğundan etmek için didindiği adamın şimdi koltuğunu düşünür olmuştu. *Sakıncası mı vardı?* Gökçeada'nın kaderi, o koltuğa kimin oturacağına bağlıysa düşünürdü elbette. *Aris'i yine tutuklarlar mıydı?* Gökçeada'nın kaderi Aris'in özgürlüğüne bağlıysa, Gökçe, onu da düşünürdü. Sonra aklına bir kez daha Aris'in yüzüne inen tokat ve göğsünden sökülen arma geldi. Markos, askerlerin gözünün önünde yapmıştı bunu. Oğlunun rütbesinin alaşağı edip onu alenen aşağılamıştı. Gökçe elbette bunu da düşünüyordu. Halbuki bu kez Gökçeada'nın kaderi, Aris'in incinen onuruna bağlı değildi. Öyleyse o manzara kalbini neden bu kadar sızlatmış, içine neden bu denli hüznün çökmüştü?

Adayı isminde taşıdığı için mi?

Amiral Markos, bugün yaşanacakları öngörmüştü. Oğlunun, Albay Petrus'un yardımcısı olmayı kolay kolay kabul etmeyeceğini biliyordu. İmroz'a on sekiz yıl sonra tam da devir teslimin gerçekleşeceği gün ayak

basmasının sebebi de buydu. Ancak zamanlama konusunda başarısız olmuştu. Sabah karargaha doğru yol alan şoförüne birden "Tepeköy'e sür" demeseydi, belki de Aris'in yaptığı deliliğe engel olabilirdi. *Ya da belki Tepeköy'deki bir üzüm bağında bu kadar oyalanmasaydı...*

Araç, bağın önünde durduğunda camını aralayıp uzun uzun izledi Meryem'i. Üzerindeki sarı çiçekli elbiseyi, omuzlarına düşen kahverengi saçlarını, güneşte bal gibi parlayan kahve gözlerini, sıcacık gülümseyişini... Ne yüzündeki kırışıklıklar ne de saçına düşen beyazlar güzelliğinden hiçbir şey alıp götürmemişti. İçinden *hiç değişmemiş*, diye geçirdi Markos. Hala on sekiz yıl önce gördüğü gibiydi. Bir an içine çöken hüznle yanına gitmek istedi ama karşısında nasıl duracağını, yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Eli, büyük bir teredditle arabanın kapısına gitti, geldi, gitti, geldi. Tam o sırada telefonu çalmaya başladı.

Aris arıyordu. *Bu bir işaret miydi?* Markos öyle olduğunu düşünmüştü. Aramayı cevaplayıp Aris'in sitemlerini dinlerken, arabanın camından izlediği Meryem'in yanına gitmemeye karar verdi. *Daha zamanı var*, dedi içinden. Tıpkı on sekiz sene evvel dediği gibi... *Daha zamanı var*.

Şimdiyse saatler sonra sorgu odasındaki Aris'in karşısına oturmuşken, geçmişin muhasebesini yapmadan edemiyordu. Her şeyin *daha zamanı vardı* ama itaatsizlik yapan bir askerin değil. Kısılan yeşil gözlerini oğlunun üzerinden ayırmadan "Anlat" dedi, tok bir sesle. "Neden öldürdün Leander'i?"

Aris'in yüzüne gevşek bir ifade yerleşmişti. "Size bir cevap borçlu olduğumu sanmıyorum, Amiral. Hiyerarşi böyle işlemez."

"Düzgün konuş!" Markos, elini masaya vurdu. "Karşında üstün var senin! Soruma cevap ver, neden öldürdün Leander'i?"

"Karada öldürdüm, denizde öldürsem cevap verirdim."

"Yüzbaşı!"

"Ben de bunu diyorum..." dedi Aris. "Ben Yüzbaşıyım, sizse bir Amiral. Ben karacıyım, siz denizci. Yani... Kulvarlarımız farklı. Ama siz her zamanki gibi askeri nizamı yok sayarak yasa dışı bir sorguya giriyorsunuz..."

Markos, öfkeyle ayağa fırlayarak "Askeri nizamı senden mi öğreneceğim?!" diye bağırdı. "Sen kimsin? Benim oğlum olmasan değil İmroz'un karargah komutanı, çobanı bile olamazdın!"

Aris gülümsedi. "İşte, *askeri nizamı yok saymak* derken tam olarak bundan bahsediyorum... *Çoban bile olamayacak* oğlunuzu, nüfuzunuzu

kullanarak KOT'un başında özel yetkilerle donatıp karargah komutanı yapmanız gibi..."

"Yeter!" Markos, iki elini birden yeniden masaya çarptı. "Laf kalabalığı yapma bana! Niye öldürdün Leander'i?! O senin astındı, askerindi! Nasıl yaparsın bunu?! Hangi gerekçeyle?!"

"Eminim, birliğimde o isimde bir asker olduğunu bile benim onu öldürmemle öğrenmişsinizdir, Amiral. Sanki çok umurunuzdaymış gibi böyle dramatik davranmanıza gerek yok..."

"Elbette umurumda! Sen ne yaptığının farkında mısın? Güpegündüz bir hastanede, onca insanın içinde kendi askerini infaz ettin! Bu yaptığının bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun?!"

Aris, birden yerinden fırlayıp gözlerini hınçla babasına dikti. "Sen kafana göre Ege'de batırdığın teknelerin bedelini ödedin mi?! Suyun içinde çırpınan insanları otomatik silahlarla tarayıp katletmenin bedelini ödedin mi?! Sakın bana bedel ödemekten falan bahsetme! Sakın!"

"Ahmak herif!" diye gürledi Markos. "Ben sınırlarımızı korudum! Sana bunu defalarca-..."

"Sen katliam yaptın! Mesleğini kendi hırslarına bahane ettin!" Bu kez elini masaya vuran Aris'ti. "Eğer-... Eğer bir şeyleri sahiden koruyan biri varsa..." İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Bendim o! Leander'i öldürdüm çünkü o iğrenç tecavüzcü, aynı zamanda kendi ordusuna ihanet eden bir haindi!"

"Ne-... Ne saçmalıyorsun sen?"

Aris, "Doğruları söylüyorum..." diyerek gözlerini kocaman açtı. "Leander en başından beri Türklerle iş birliği halindeymiş! Karargahımıza düzenlenen saldırıyı planlayanların içindeymiş!"

5 saat önce...

Aris, Gökçe'den aldığı telefonda sonra aracına atlayıp, son sürat hastaneye doğru giderken bir darbe de babasından yemişti. Amiral Markos, tek kelime etmeden telefonu kapatınca öfke içinde hemen Adoni'yi aradı Aris. Ve hiç uzatmadan "Leander'i öldüreceğim!" dedi. "Çok yüksek ihtimal yapacağım bunu!"

Adoni, panikle atıldı. "Yüzbaşım, yakarsınız kendinizi!"

"Kendimi değil Adoni, onu yakacağım! Eğer aksini söylemek için seni aramazsam, dediklerimi harfiyen yapacaksın!"

"Yüzbaşım!"

Aris, sabırsız bir tonda "Var mısın yok musun Adoni?" diye sordu.

Adoni, çok fazla düşünmeden cevabını verdi. "Varım Yüzbaşım!"

"İyi..." dedi Aris. "Öyleyse dinle... Petrus muhtemelen beni tutuklayacaktır. Eğer tutuklanmadan önce yüz yüze gelemesek, senin için aracımın torpido gözüne bir şey bırakacağım. Bir parmak izi bandı... Karargah patlamasında ele geçirdiğimiz bazı dokümanları, işin içinde Gökçe de olduğu için raporlamamıştım, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum Yüzbaşım!"

"İşte şimdi hepsi raporlanacak, Adoni... Her biri, Leander'in üzerinden tek tek resmi kayıtlara girecek... Kasanın yerini ve şifresini biliyorsun. Onu alıp Leander'in evine yerleştireceksin. Parmak izini de kasanın üstüne... İçindeki paralara da dokuma, onlar da Leander'in neden bu işe girdiğinin kanıtı olacak."

"Yüzbaşım-..."

"Dinle! Cezaevinden çıktığından beri tuhaf davrandığını fark ettin Leander'in... Takip ettin, hareketlerinden şüphelendin. Kullan-at telefon kullandığını gördün ve daha da işkillendin... Bazı konuşmalarını duydun. Bul bir şeyler, orası sana kalmış... Sonra da gelip durumu bana anlattın. Gerisi bende..."

Adoni, şüpheli bir tonda "Peki, inanırlar mı dersiniz Yüzbaşım?" diye sordu. "Bunun kumpas olduğu-..."

"Öyleyse aksini ispatlamaları gerekecek" diyerek araya girdi Aris. "Ve ne yazık ki ölümlerin kendini savunma şansı olmaz..."

Adoni'nin aklı karışmıştı. "Peki Yüzbaşım, Leander'in parmak izini ne ara aldınız? Ben o kısmı-..."

Aris, "Henüz almadım Adoni..." dedi, kendinden emin bir şekilde. "Bunun için önce kendisini öldürmem gerekiyor."

Şimdi...

Markos'un yüzü, duydukları karşısında allak bullak oldu. Aris, apaçık yalan söylüyordu. Karargah saldırısını bizzat kendisi planlamıştı ve bu ekibin içinde olan tek Yunan askeri Başçavuş Pedro'ydu. Yasin'le koordine olan da, tuzağa çektikleri Gökçe'yi içeride zehirleyen de oydu. Leander'in bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu.

Markos, ne diyeceğini düşünürken Aris, "Teğmen Adoni, iki gündür kendisini izliyordu!" diye konuşmasına devam etti. "Leander'in tekinsiz kişilerle görüştüğünü fark etmiş! Durumu bu sabah bana bildirince ben de peşinden hastaneye gittim! Önce güzellikle konuşmayı denedim ama... Ama bana silah çekince... Başka bir şansım kalmadı!"

"Aris..." dedi, Markos. İddialarını direkt çürütemese de uydurduğu hikaye canını sıkıyordu. "Gözümün içine baka baka yalan söylüyorsun... Oğlum demem, seni bitiririm."

Aris histerik bir kahkaha attı. "Pardon... Çok özür dilerim. Ya, bi' an anımsayamadım da... En son ne zaman *oğlum* olmam seni durdurdu ki? Bu lanet kalıtsal bağı, tam olarak en son zaman hissettin ve bunu hissetmen bir boka yaradı; *Aris benim oğlum* diyerek hareket etmeni sağladı?" Başını iki yana salladı. "Ben hatırlamıyorum... Ya da yaralandığım gün-... İki hafta geçti üstünden! İki! Koca! Hafta! Neredeydin? *Oğlum ölümünden döndü*, dedin mi mesela? *Bu adam benim askerimden önce oğlum*, dedin mi? Endişelendin mi hiç? Merak ettin mi? Hadi, dürüst olalım Amiral... Bence etmedin. Öfken hepsini perdeledi çünkü... Eğer öyle olmasaydı, nasıl ki bugün yaptın... Nasıl ki bugün beni sindirmek için koşa koşa geldin Atina'dan, o gün de gelirdin! O yüzden... Bana hiç *oğlum demem* mavrası atma, demiyorsun zaten."

Markos, Aris'in yüzüne bir süre baktıktan sonra "Bazen babaların *oğlum* deme şekli, farklıdır Aris..." dedi. "Başını okşamaz ama arkasını kollar... Ben benim *oğlum* olduğunu, senin canına kastedenin cezasını veren eli sıkarak gösterdim!"

Kıpkırmızı kesilen gözleriyle "O daha çocuktu!" diye bağırdı Aris. "İhmal edilmiş, yanlış büyütülmüş bir çocuk!"

"Büyüdüğünde abilerinden farklı mı olacaktı?!"

"Olacaktı!"

"Olmayacaktı!"

Aris, "Olacaktı!" diyerek sandalyesine bir tekme geçirdi. "Ne Alex ne de ben senin gibi olmadık! O da abilerine benzemeyecekti!"

"Haddini aşma!"

"Sen bana hadden bahsedecek son kişi bile değilsin! Çocuk öldüren adamlar, çocuk öldüren adamların elini sıkın adamlar bana haddimin neresi olduğunu söyleyemez!"

"Aris!"

"Belki haddim neresi bilmiyorum, doğru!" diyerek ellerini iki yana açtı Aris. "Ama burası olmadığı ortada! Sizin yanınız, sizin yakınınız değil! Benim haddimle, hududumla, doğrularımla sizinkiler arasındaki mesafe, İmroz'dan Korfu'ya kadar sürer! O yüzden... Elinden geleni yap, Amiral! Koltuğumu mu alıyorsun altımdan? Al! KOT'tan mı atıyorsun beni? At!"

Ama ben hiçbir koşulda, hiçbir şartta... O Petrus denen aşağılık herifle çalışmam!"

Markos, hayıflanır gibi "Bu söylediklerine pişman edeceğim seni" dedi. "Uydurduğun yalanlar ortaya çıktığında bana gelip yalvaracaksın... Seni bu pislikten kurtarmam için-..." Aris, melankolik bir kahkaha atınca sözünü tamamlayamadı. Oğluna dik dik bakarak "Asker!" diye seslendi dışarı doğru. *Bu anlamsız sorguyu daha fazla uzatmak istemiyordu.* Saniyeler sonra bir asker içeri girip hızlıca kep selamı verdi. "Bana Teğmen Adoni'yi çağırın..." dedi Markos, öfkeli bir tonda. "Ve Albay Petrus'a iletin, Leander'in ölümünü incelemek için bir ekip kursun. Soruşturma tamamlanıp bu iş aydınlanana kadar..." Göz ucuyla oğlunu gösterdi. "Yüzbaşı Aris, tutuklu kalacak."

Aynı gün akşam saatlerinde Yüzbaşı Aris'in iddialarını araştırmak ve delil toplamak üzere Teğmen Adoni öncülüğünde kurulan bir ekip, Çavuş Leander'in evine baskın düzenledi. Baskında ele geçirilen küçük bir kasanın içinde, 1 Eylül'de patlatılan karargahın krokileri ve düzenlenecek saldırıya dair birtakım dokümanlar bulunmuştu.

Haberi, Amiral Markos'la aynı anda alan Albay Petrus, büyük bir hayret içinde "Sayın Amiral..." dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Ben inanmıyorum, çok büyük şaşkınlık içindeyim... Böyle olduğunu bilsem o aşağılık haini asla serbest bırakmazdım!"

Markos, Albay'a hiçbir şey söyleyemedi. KOT, İmroz'a girmeden önce Müsteşar'la masaya oturup kirli bir plan kurduklarını ve karargahı bizzat kendilerinin havaya uçurduğunu anlatamazdı. "Hemen inanmamak gerekiyor..." dedi, dalgın gözlerle. "Parmak izleri karşılaştırılmalı, telefon dokümanları, kamera görüntüleri... Daha detaylı araştırılmalı her şey..."

Petrus, Amiral'in tutumunu anlamakta zorlanıyordu. Sanki oğlunun haksız çıkmasını ister gibi bir hali vardı. Makam odasında oturmuş, karşılıklı kahvelerini yudumlarlarken "Sizi hususi olarak takdir ediyorum..." diyerek başını salladı. "Oğlunuz dahi olsa gerçeğin peşinden gidiyorsunuz. Disiplininize, liyakatınıza diyecek söz bulamıyorum efendim..." Sonra boğazını temizler gibi yapıp yutkundu. "Ancak Yüzbaşı'yı buradaki görevinden tamamen aldığınızı duydum... Kurul nasıl bakıyor bu meseleye?"

Markos, elindeki fincanı masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı. "Henüz kurulun bilgisi yok..." dedi, kararsız bir tonda. "Aris'in hatasından

dönmesini bekliyorum. Burası askeriye, o da bir asker. Üstüne nasıl davranması gerektiğini bilecek. Bilmiyorsa... Buranın komutanı değil, çaycısı bile olamaz."

Petrus da Markos'un ardından hemen ayağa kalkmıştı. Yüzünde gururu okşanmış bir ifade vardı. "Gençler bu devirde biraz fevriler efendim... Ama oğlunuz eğer benimle çalışmayı kabul ederse, kendisiyle seve seve ilgilenirim."

Markos, elini Petrus'un omzuna uzatarak "Biliyorum Petrus..." dedi. "Umarım dediğin gibi olur. İçeride biraz burnu sürter, akli başına gelir... Yoksa..."

"Yoksa?"

"Yoksa göndereceğim onu Atina'ya" dedi Markos, kelimelerini bastırarak. "Tüm gün kışladaki odasında uzo içip poligonda atış talimi yapar artık... İmroz'u da ancak rüyasında görür..."

-20 Ekim

Değişim rüzgarları... Nutuk Harekâtı, bu bürokratik esintiyi çok daha evvelden hissetmişti. Fakat rüzgarın şiddetini hesaplamada büyük bir yanılğıya düştüler. Kehanet kendini adım adım gerçekleştirirken Yüzbaşı Aris'in, adadaki görevinden alıp Atina'ya sürülmesi hesapta yoktu. Zira restleşen bir baba oğulun yaratacağı yıkımı öngörmek olanaksızdı. Şimdiyse ayakta kalmak için kararı durdurmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Peki, nasıl olacaktı bu?

Henüz bunu onlar da bilmiyordu. Ya Yüzbaşı Aris, verilen görevi kendiliğinden kabul edecekti ya da bunu sağlamanın çok daha radikal yolları üzerinde duracaklardı. Gökçeada, Petrus'un insafına terk edilemezdi.

Peki, ne yapmaları gerekiyordu?

Ertesi gün öğle vaktinde Nutuk'la yeni buluşma noktalarına gelen İsmet Başkan, oltasını denize atmış kara kara düşünürken, sağ tarafına tabure çeken bir adam, bu sorunun cevabını henüz bilmiyordu. Fakat kendisine verilen talimat belliydi; Yüzbaşı'yı ikna etmek, Adalı ailesinin sorunuuydu. *En başından beri direttikleri mesele, sonunda hepsinin ayağına dolanmıştı işte.* Adam, oltasını denize saldıktan sonra kafasını hiç İsmet'e çevirmeden "Son yaşananlar kabul edilemez İsmet Bey..." dedi. "Yüzbaşı görevi kabul etmeli."

İsmet'in yüzünde dümdüz bir ifade oluşmuştu. Güneş gözünü alınca, başındaki şapkayı biraz daha eğerek mırıldanmaya başladı. "*Değişim rüzgarları yakın... Adada dengeler her an değişebilir. Gardımızı alırken, arkamızın kalabalık olması gerekir... Aris, önemli bir adam. Ama yakında, daha da önemli bir adam olacak...* Bana bunları önceki buluşmamızda siz söylediniz. Yanılıyorsam düzeltin ama siz-... Siz Yüzbaşı'nın yerine başka birini tayine edeceklerini biliyordunuz..."

"Elbette biliyorduk" dedi adam, rahat bir ifadeyle. "Kurul, Yüzbaşı'nın tutumundan rahatsızdı. Yaralanması, sağlık sorunları vesaire... Hepsi işin bahanesi oldu."

"Ama büyük de bi' hataya düştünüz. Bana sorsaydınız, ben Yüzbaşı'nın ikinci adam olmayı kabul etmeyeceğini söylerdim size..."

"Edecek, İsmet Bey. Başka türlü çok kan dökülür. Hem bizden hem onlardan... Sana günlerdir *Yüzbaşı'yla yakınlık kur* denmesi boşuna değil. *Onu ailene al*, denmesi boşuna değil... Aris makul ve karakterli bir adam. Dahası trajik bir geçmişi var. Ve *aile* onun yumuşak karnı... Pek tatmadığı ama açlığını hissettiği bir duygu, kolaylıkla manipüle edilebilir. Senin anlayacağın, onunla kuracağınız yakın ilişkiler ileride fazlasıyla işimize yarayacak... Düşün... Petrus'un yanında, onun zulmüne maruz kalan, Kurul'un riyakarlığına, kendi askerlerinin rezilliklerine, yapılan haksızlıklara, tutuklamalara, cinayetlere, kısaca bu haksız işgale bire bir tanık olan vicdanlı bir adam, rütbeli bir asker, üstelik bir Türk ailesinden böylesine bir sıcaklık görmüşken, bu insanlara sırtını döner mi?"

İsmet, şaşkınlık içinde "Siz, Yüzbaşı'nın bizimle çalışmasından söz ediyorsunuz..." dedi.

"Henüz değil. Henüz o noktada değil... Ama bir gün olacak. En azından beklentimiz bu yönde. Ve daha şimdiden bir şeylerin farkına varmaya başladı... Adaya geldiğinden beri ortaya koyduğu duruş bir yana, son yaşananlar bunun apaçık ispatı... Petrus'u tanımaması, emir komutaya karşı gelmesi, babasına başkaldırması... Bunlar bizim için olumlu işaretler. Ama daha yolumuz çok. Aris'in işlenmesi lazım, yol gösterilmesi lazım ona... Bu görev de en başından beri senindi."

İsmet, oltasını bırakıp eliyle yüzünü sıvazladı. Nutuk, Aris'in, Petrus ve ada halkı arasında tampon bölge olmasını istiyordu. Fakat Gökçe'nin anlattıklarına bakılırsa bu iş hiç de kolay olmayacaktı. Göğsünden arması sökülen bir asker, görevine, hem de ikinci adam olarak dönmek için geri adım atar mıydı? *Atsa bir işe yarar mıydı peki?* Bir süre ne diyeceğini

düşündükten sonra "Ya işe yaramazsa?" diye sordu İsmet. "Ya Yüzbaşı, görevi kabul etmezse ya da etse bile... Bu adam kendi askerini öldürdü, babası göğsünden armasını söktü aldı. Ya izin vermezlerse göreve dönmesine? O zaman ne olacak?"

Adam, oltasını denizden çekerken "Dedim sana İsmet Bey..." diyerek ayağa kalktı. "O zaman çok kan akar. Hem bizden hem onlardan..."

-21 Ekim

Gökçe'den...

"İki gün oldu. Hala Yüzbaşı'dan bir haber yok. Soruşturma tamamlanana kadar tutuklu kalacakmış. Öyle diyor Teğmen Adoni. Ama bence onu bezdirmek için yapıyorlar bunu. Yola gelmediği, görevi kabul etmediği için cezalandırıyorlar. Babası olacak adam yüzünden hepsi! Bir insan, oğluna karşı nasıl bu kadar merhametsiz olabilir? Aris bıçaklandığında bile gelmedi onu ziyarete. Ama şimdi, isyan bayrağını gönderde görünce bir anda nasıl da dikildi karşısına! Tokatladı, armasını söktü. Herkesin içinde aşağıladı onu. Hiç mi sevmiyor oğlunu? Bilmiyorum. Çok garip... Sırf o aşağılıklara benzemediği için suçlanıyor. Oysa onun da hataları oldu. En kötüsü, o üniformayı giyerek bu topraklara adım atmasıydı. Sonra bir sürü yanlış karar aldı, direnişçileri tutuklattı, beni yemledi, kendince tuzaklar kurdu, yasaklar koydu... Bunlar için ona kızar, ondan nefret edebilirim ama hiçbirini, Albay Petrus'un içinden irin akan gözlerine baktığımda hissetiklerimin yanına yaklaşılamaz. Kötü kararlar vermek ve kötü biri olmak, çok farklı şeyler çünkü. Petrus kötü biri. Petrus bir canavar. Aris ise... Aris onlar gibi değil. Bilmiyorum. Böyle düşünmek hala tuhaf geliyor ama Aris, onlardan biri değilmiş. Hiçbir zaman onlardan biri olmamış. Hakkında yanılmışım. Postalında işgal diye gördüğüm, manipülatör bir babanın önüne çizdiği yolmuş; omzunda apolet diye gördüğüm, o yolda yürümenin yüküymüş."

Dört gün sonra...

-25 Ekim

Amiral Markos, belirsizlikten sıkılmıştı. Altı gündür Aris'in pişmanlık ibaresi göstermesini, kendisiyle konuşmak için haber göndermesini ya da hiç değilse uzlaşmaya çalışmasını bekliyordu. *Neyin inadıydı bu? Sahiden de Atina'ya mı dönmek istiyordu canı?* Üstelik soruşturma da çoktan

tamamlanmıştı. Kasadan alınan parmak izleri Leander'le birebir örtüşüyor, evinde bulunan tüm dokümanlar suçlu olduğuna delalet ediyordu. Belli ki Aris kumpası iyi kurmuştu. *Gerçi kurmasa ne olurdu?* Aptal bir askeri öldürdüğü için daha ne kadar içeride tutabilirdi oğlunu? Aris bal gibi de babasının böyle bir şeye müsaade etmeyeceğini biliyordu. Onun için bu kadar dikleniyor, bu kadar gözünü karartıyordu.

Fakat yine de sapla samanı karıştırmamak gerekiyordu. Markos, elbette itibarını düşünmek zorundaydı. Oğlunu, askeri mahkemelerde yargılayacak değildi ama bu kadar zaafları olan bir askere de İmroz'u emanet edemezlerdi. Markos kabul etse Kurul yanaşmazdı artık buna. Açıktan yüzüne söyleyemeseler de hiçbiri Aris'in idareciliğinden memnun değildi. Markos, haftalarca makamının gücünü kullanmış ve çatlak sesleri susturmuştu ama eline geçen koca bir utançtı. Bunca zaman arkasında durduğu oğlu, aptal bir Türk kızı için eşkiyalara teslim olup bacak kadar bir çocuğun sapladığı bıçakla ölümün kıyısından dönmüştü. Artık Aris'i kime, nasıl savunabilirdi? Her şey ayan beyan ortadaydı işte... Rüzgarı arkasına alan Petrus'tu ve Markos için Aris'i korumanın tek yolu Kurul'a zar zor kabul ettirdiği *yardımcılık* pozisyonuydu. Yoksa onlara kalsa verimsiz idareciliği yetmezmiş gibi üstüne bir de komutanına yumruk atıp astını öldüren kontrolsüz bir asker, çoktan Atina'ya çağrılmalıydı. Vaziyet bu noktadayken Markos'un, oğlunun göğsünden söktüğü arma, hem bir gözdağı hem de köprüden önceki son çıkıştı. *Aris, ya yola gelip görevi kabul edecekti ya da... Ya da'sını* hala içi almıyordu Markos'un. *Ya da'sı* onurunu iki paralık ederdi. Sahiden de devrik bir komutan gibi Atina'ya mı gönderecekti oğlunu? *Orduda alay konusu olmak için mi?*

Akşam saat 6 civarlarında, kafasında art arda dönen düşüncelerle Albay Petrus'un odasında volta atan Markos, daha fazla beklemek istemediğine karar verdi ve dışarı doğru "Asker!" diye bağırdı. İçeri giren asker karşısına geçip kep selamı verince "Aşağıya haber edin" dedi. "Yüzbaşı Aris'i buraya getirsinler."

Asker, "Emredersiniz Amiralim!" diyerek odadan çıktı ve hemen bodrum kattaki görevliye telefon ederek Amiral'in, Yüzbaşı'yı görmek istediğini iletti.

Aşağıda görevli askerler, aldıkları emrin ardından Yüzbaşı Aris'i altı gündür tutulduğu odadan çıkardılar. Bir koluna biri, bir koluna diğeri girdi ve beş dakika bile geçmeden, üçü birlikte Amiral'in olduğu odanın önüne geldiler.

Kapının çalındığını duyan Amiral, "Gel!" diye seslendi.

Saniyeler sonra kapı açıldığında Aris, başını dikleştirerek içeri girmişti. Markos, arkada duran iki askere ise "Siz dışarıda bekleyin!" dedi. "Yüzbaşı'yla yalnız konuşacağız."

"Emredersiniz Amiralim!"

Askerler dışarı çıkarken Markos, oğluna pencerenin önündeki deri koltukları gösterdi. "Otur."

Aris, son derece rahat ve dahası altı gündür gündür ışığı görmemiş birine göre oldukça iyi görünüyordu. Üzerindeki siyah kapüşonlunun kollarını kıvrırdı ve koltuğa oturarak arkasına yaslandı.

Markos da Aris'in karşısındaki koltuğa kurulmuştu. Beyaz sakallarını düşünceli bir tavırla okşayarak yeşil gözlerini doğrudan oğluna dikti ve "Soruşturma tamamlandı" dedi, imalı bir tonla. "Ve Leander, Türklerle iş birliği yapmış gibi görünüyor."

Aris kollarını bağlayarak gülümsedi. "Ya... Öyle mi?"

"Öyle... İyi tezgah kurmuşsun."

"Tezgah?"

Markos başını salladı. "Türklerin çok sevdiğim bir lafı vardır... Şimdi aklıma onu getirdin... Hatta direkt, onların dilinde söyleyeyim sana. *Senin güttüğün koyun kadar, benim siktiğim çoban var*, Aris. Ben bunları yemem."

"O halde çobanlarına sahip çıkacaksın Amiral, bugünlerde kimin altına yattıkları belli olmuyor."

"Bana bak Yüzbaşı!" Markos'un kırış kırış olmuş yüzü birden gerildi. "Bu işi daha fazla kurcalamıyorsam, yalanın ortaya çıkmasın diye... Askeri mahkemelerde yargılanıp hapislerde çürüme diye... Anladın mı beni? Bu saçmalığa inandığım için değil."

Aris, "Kilisede değilsin" dedi, tek kaşını kaldırarak. "Burası askeriye ve burada işler inançlarla değil, ispatlarla yürüyor. Ben Leander'in suçlu olduğunu ispatladım. Buna inanmıyor musun? Öyleyse aksini kanıtla."

Markos, bir süre Aris'in yüzüne baktıktan sonra oğlunun bu şeytani kurnazlığını takdir etmeye başladı ve "Bir de, ne..." dedi, keyifle. "Bana benzemediğini mi söylüyordun?"

Aris'in dudağı hafifçe kıvrıldı. "Birinin sana yalan söylediğini düşününce aynaya bakmış gibi hissediyorsun, değil mi Amiral?"

Markos, Aris'e cevap vermeden arkasına yaslanarak ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. Oğlunun gözlerine vakur bir ifadeyle bakıyordu. "Sen hep zeki bir çocuktun. Küçükken..." Eliyle ayağının altındaki sehpayı

gösterdi. "Şu kadarcık boyunla abini benden korurdun. Hiçbir zaman Alex gibi korkak olmadı-..."

"Alex korkak değildi!"

"Öyleydi. Korkusundan altına işerdi. Ne çabuk unuttun?"

Aris, dişlerini sıkarak "Kes sesini!" dedi.

Markos bir süre sessiz kaldı. Ardından üniformasının cebinden çıkardığı puroyu ateşledi ve içine güçlü bir nefes çekti. Dumanı dışarı üflerken "Ben..." dedi, derinden gelen sesiyle. "Çocukluğundan beri senin zekanı, cesaretini, dik duruşunu hep sevdim. Ama işte... Öyle bir zayıflığın var ki, hepsini gölgeliyor..." Oturduğu yerde doğruldu ve başını oğlunu doğru eğerek "Merhamet, Aris..." dedi. "Merhamet. Bu devirde artık bunun hiçbir karşılığı yok. Üstelik besbelli, işin içine bundan beteri de girmiş... Ve görüyorum ki oğlumun eli kolu bağlanmış."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Aklını başından alan o Türk kızı..." dedi Markos, gözlerini oğlundan ayırmadan. "Gökçe Adalı..."

Aris, "O konu seni hiç ilgilendirmez" diyerek bakışlarını babasından kaçırdı. "Ayrıca-... Aklımın başımdan gittiği falan da yok. Dayatmalarını reddetmem ve tepeden inme bir atamayı kabul etmiyor olmam, tam aksine aklımın yerinde olduğunu gösterir."

"Kabul etmiyorsun yani?"

"Etmiyorum."

"Son sözün bu mu?"

"Bu."

Markos, oturduğu koltuktan hızla ayağa fırladı. Elindeki puroyu masadan aldığı kültablasına bastırıp söndürmüştü. "O halde... Petrus'la çalışmaktansa Atina'ya döneceksin, öyle mi? İmroz'u, burada kurduğun hayatı, hayallerini, annenin mezarını ve... Ve O kızı... Gökçe'yi ardında bırakıp gitmeyi göze alıyorsun yani?"

Aris de babasının ardından yavaşça ayağa kalktı. Ellerini arkasında birleştirdiğinde ela harelî gözleri hafifçe kısılmıştı. "Tüm kozların bitti, şimdi de ajitasyona mı başladın?"

Markos, oğlunun üzerine doğru bir adım atarak "Birinin sana ajitasyon yaptığını düşününce..." dedi kinayeli bir tonda. "Aynaya bakmış gibi hissediyorsun, değil mi?"

"Aynadan seni görüyorsam, niye olmasın?"

"Madem görüyorsun..." dedi Markos, yüzünü Aris'in burnunun dibine kadar yaklaştırmıştı. "O halde sorularıma da cevap ver. Son kararın buysa-..."

Aris, "Kararımı mı duymak istiyorsun?" diyerek araya girdi. Markos'un başını salladığını görünce "Tamam..." dedi, baskın bir tonla. "Öyleyse kulağına aç ve iyi dinle beni..."

Gökçe, salondaki koltuğa uzanmış, dalgın gözlerle gece bültenini izliyordu. Özellikle son üç-dört gün gündür kulağına gelen haberler korkunçtu fakat televizyonlar hala dilsiz şeytanı oynuyordu. Merkezde, Yunan askerlerinin yağmalarına itiraz ettiği için darp edilerek gözaltına alınan esnaflarla ilgili tek haber gösterilmemişti mesela ya da yaşananları protesto etmek için karargaha yürüyen insanların üzerine ateş açıldığı, acile gelen yaralıların hastaneye alınmadığı, bir kişinin hastane bahçesinde bağıra bağıra kan kaybından öldüğü de öyle... Hiçbiri medyaya yansımamıştı. Fakat Gökçe'ye göre, tüm bunlar korkunç bir filmin küçük fragmanlarıydı sadece. Petrus'un çok daha ileri gideceği, daha çok kan dökecekleri gün gibi ortadaydı.

Gökçe, uzandığı koltukta aklını kaybetmekle hissizleşmek arasında gidip gelirken Süreyya Hanım ise altı gündür evin içinde ruh gibi gezen kızını izliyordu... *Hali hiç iyi değildi.* Halbuki birkaç kez konuşmayı denemişti Gökçe'yle. Ama her defasında kızından azar yediğiyle kalmıştı. *İyiyim,* diyordu sürekli. *Üstüme gelmeyin.* Dahası, Gökçe'ye kalsa adada olanlar yüzünden bu haldeydi; *idare artık Petrus'ta olacak* diye korktuğu için bu kadar dağılmıştı. Süreyya'ya göre ise bunlar doğru olmakla birlikte eksikti. Gökçe, apaçık Aris için de endişeleniyordu. Ondan bir türlü haber alamaması ve süren bu belirsizlik canını sıkıyordu. *Farkında mıydı acaba bunun yoksa hala kendini mi kandırıyordu?*

Pencerenin önündeki haki renkli berjere oturmuş, endişeli gözlerle kızını izleyen Süreyya, o sırada bir kez daha Gökçe'yle konuşup konuşmamak arasında gidip gelirken kulağına titreşim sesi takıldı. Berjerdan doğrulup sehpaye doğru eğildiğinde, Gökçe'nin telefon ekranının yandığını gördü ve "Gökçe..." diye seslendi kızına. "Anneciğim, telefonun çalışıyor."

Gökçe, ilgisizce mırıldandı. "Çalsın..."

"E kızım baksana... Gecenin bu saatinde kim arıyor?" Gökçe hala orali olmayınca, Süreyya başında duran gözlüklerini indirerek gözüne taktı ve sehpaye doğru uzanıp ekranda yazan ismi okudu. "İşgal-... İşgalci arıyor?"

Gökçe, "Ne?!" diyerek koltuğundan uçar gibi kalktı. Telefonu sehpadan alıp kulağına götürdüğünde heyecanlı bir ifadeyle aramayı cevapladı. "Yüzbaşı!"

"Selam..." dedi Aris, sıcak bir sesle. "Uyandırmadım, dimi?"

"Yok! Yok, hayır!" Gökçe afallamıştı. "Ben-... Yani şey... Sen! Bıraktılar mı seni?"

"Bıraktılar."

"Ne zaman?"

Aris, "Akşamüzeri..." dedi ve bir süre duraksadıktan sonra "Şey-..." diye mırıldandı. "Seni görebilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Gökçe, saate baktığında gece yarısına yaklaştığını gördü. *Belli ki önemli bir şey olmuştu.* Tereddütlü bir sesle "Nereye geleyim?" diye sordu.

Aris, "Aşağı gelsen yeterli" dedi. "Ben... Evin önündeyim."

"Aaa... Şey-... Tamam o zaman. Ben... İki dakikaya iniyorum!"

Aris gülümsedi. "Tamam."

"Tamam!" diyerek telefonu kapattı Gökçe. Sonra yüzüne şaşkın gözlerle bakan annesine döndü. "Yüzbaşı'yı bırakmışlar! Şeydeymiş şimdi... Evin önünde. Ben-... Ben bi' aşağı iniyorum. Gelirim biraz-..."

"Ne arıyormuş kızım bu saatte evin önünde?"

"Ne bileyim anne!" dedi Gökçe, gözlerini kaçırarak. "Önemli bir şey oldu belli ki... Ama sen yine de-... Babamla abime bir şey deme. Ben-... Zaten hemen iki dakika şey yapıp geleceğim." Sözlerinin ardından arkasını döndü ve hızlı adımlarla hole giderek vestiyerden aldığı krem renkli hırkasını sırtına geçirdi. Atkuyruğu yaptığı saçlarını aynanın karşısında çözdü, omzuna düşen bukleleri eliyle havalandırdı, ayakkabılarını alıp kapıyı açtığında ise annesinin sesini duydu.

"Gökçe..."

"Neee!"

Süreyya, kapıyı çekerek bakışlarını, ayakkabılarını giymeye çalışan kızına diktı. "İki dakika bi' konuşalım mı seninle?"

Gökçe, ayakkabılarını giyip doğruldu. "Ne konuşacakmışız? Hem Yüzbaşı bekli-..."

"Bekleyiversin biraz."

Gökçe'nin kaşları çatılmıştı. "Ne oluyor anne?"

Süreyya, bir süre kızına endişeli gözlerle baktıktan sonra "Olmaz kızım..." dedi. "Böyle olmaz."

"Ne olmaz anne?"

"Niye bu çocuk çıkar çıkmaz seni görmeye geliyor?"

"Allah Allah... Bir şey söyleyecek demek ki anne!"

"Söylemesine gerek var mı kızım?" dedi Süreyya, omzunu kapının pervazına dayamış, kollarını birbirine bağlamıştı. "Her şey ortada zaten... Yani, susayım diyorum ama... Böyle olmaz."

Gökçe gerilmişti. "Ne, *böyle olmaz anne* ya ikide bir-... *Olmaz, olmaz...* İmalar, bir şeyler... Ne *olmaz*?"

Süreyya, uzatmadan "Yüzbaşı'yla ikiniz, kızım..." dedi. "Olmaz."

Gökçe, yüzü kızarmaya başlarken "Saçmalama anne!" dedi, çatallaşan sesiyle. "Durup dururken nereden çıkard-..."

"Durup dururken mi? Gökçe... Kaç gündür beş karış suratla geziyordun... Sonra telefonda kimin aradığını görünce, düzeliverdi yüzün gözün..."

"Anneee!" diyerek diklendi Gökçe. "Adada kaç gündür neler yaşanıyor, farkında mısın? Bunlar olurken sırtarak mı gezecektim? Bu yüzden endişelendiğim için suçlu muyum yani? Yüzbaşı arayınca da-..."

"Gökçe..." deyip araya girdi Süreyya. "O başka bu başka kızım... Kaç gündür hepimiz çok üzüldük olanlara... Bak, baban İstihdam Kurulu'nu toplamaya çalışıyor, biz elimizden geldiğince destek olmak için uğraşıyoruz herkese, sen hastanede keza öyle... Ama benim bunu kastetmediğimi biliyorsun sen..."

"Ya ne kastediyorsun o zaman? Öyle manalı manalı laflar!"

Süreyya, "Yavrum..." dedi, yatıştırıcı bir tavırla. "Ben seni suçlamıyorum, kötü bir şeyle itham da etmiyorum. Aksine... Ben anlıyorum seni. Hak da veriyorum ama sen de beni anla, anneciğim... Bak, ben hiçbir zaman *elalem ne der* diye çıkmadım senin karşına... Keza abinin karşısına da öyle... Dedim, *kim ne derse der...* Ben çocuklarımı bildikten sonra *kime ne...* Ama bu başka kızım... Bu, hiçbirine benzemiyor. Yarın öbür gün *isyancı geçinen Gökçe'ye bak, işgalci komutanla gönül macerası yaşıyor, derlerse zoruna gider, zorumuza gider.*"

"Anne!"

Süreyya, "Dinle..." dedi, bir eliyle kızının koluna dokunmuştu. "Bak, Yüzbaşı iyi bir adam... Ben bunun aksini söyleyemem. İki gün evimizde kaldı. Allah kalbimi biliyor, önüne tabak koyarken içimden bir gram başka bir şey geçirmedi. İsteyerek yaptım ne yaptıysam, kalpten üzüldüm,

kalpten istedim ki iyi olsun, düzelsin... Ama kızım, elimizi vicdanımıza koyalım biraz... O zaman hak vereceksin bana... Düşün bakalım, o çocuğa da yazık değil mi anneciğim? Gözünün içine bakıyor senin. Her şeyi bir kenara bırak, abinin olayı ortada... Reva mı kızım bu?"

"Anne..." Gökçe güçlükle yutkunmuştu. "Dediğin-... Sandığın gibi bir şey yok ortada-... Sen ne görüp böyle şeyler düşün-..."

"Sen benim ne gördüğümü bırak..." Süreyya, Gökçe'nin kolunu şefkatle okşadı. "Sen kendin ne görüyorsun, onu düşün. Ya da görmemek için gözlerini mi kapatıyorsun?"

"Anne!"

"Geçen Meryem ablanla konuştuk... O bile fark etmiş."

"Ne-... Neyi fark etmiş ya?!"

Süreyya, "Gökçe..." dedi, gözlerini kısarak. "Sen, hiç Aris'le yan yana nasıl görüldüğünüze baktın mı?"

Gökçe, omuzlarını yukarı çekip mırıldandı. "Y-...Y-... Yooo..."

"Ama işte insanlar bakıyor kızım. İnsanlar anlıyor... Yani... Aris iyi çocuk, efendi, saygılı... Şimdi yalan değil, hoş da çocuk..." Eliyle kızının çenesine dokundu. "Senin zaten şu güzel gözlerin yeter... Dupdurusun Gökçe'm, ıslıl ıslılsın... İnsanlar bakar, anlatır, konuşur, yakıştırır... Sizin de kalbiniz kayar, aklınız karışır... Ama işin sonunda çok üzülürsünüz anneciğim. Hem de çok üzersiniz... O yüzden sözlerime kulak ver ve adımlarını dikkatli at kızım..."

Gökçe, çeperleri kızaran gözleriyle annesinin yüzüne bir müddet baktıktan sonra "Vesvese yapmışsın anne" dedi. "Yanlış yorumlamışsın bir şeyleri... Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Çünkü zaten ben-... Ben adımlarımı dikkatli atıyorum. Size laf getirecek bir şey yapmıyorum, sizi üzecek bir şey de yapmıyorum ve yapmam da... O yüzden-... Bunları ne sen söyledin ne de ben duydum." Sözleri bittiğinde annesinden cevap beklemeden arkasını döndü ve merdivenlerden üçer beşer inmeye başladı.

Her basamakta, Süreyya'nın sözleri yankılanıyordu kulağında. Oysa *ne sen söyledin ne de ben duydum* demişti. Böyle olmaması gerekiyordu. Annesinin yersiz vesveseleriyle akli bulanmıştı Gökçe'nin. O anda içinden *ya doğruysa*, diye geçirdi. *Ya insanlar sahiden böyle düşünüyorsa?* Olacak şey miydi bu? Hem de şimdi sırası mıydı? Ortada bunca bela varken ve tam da şimdi onun yüzüne bakacağı zaman... Son basamağa geldiğinde, "Kahretsın..." diye mırıldandı ve derin bir nefes verip kapıyı açtı.

Bahçede yürümeye başlarken dış kapının önünde duran bir araba dikkatini çekti. *Aris'in cipine benziyordu bu.* Sonra cipe sırtını yaslamış halde bekleyen Aris'i gördü. Demir kapıyı açtığında ise nihayet göz göze geldiler. Aris, altına siyah bir kot pantolon, üstüne koyu tonlarda bir tişört giymiş, onun üzerine de siyah, deri bir ceket geçirmişti. Gökçe'nin tahmin ettiğinden çok daha iyi görünüyordu. Saçlarını kısalttırmış, tıraş olmuştu. Etrafına yaydığı akuatik kokular kapının önünden dahi hissediliyordu.

Sokak lambasının turuncu ışığı, yüzünün keskin hatlarını aydınlatırken Gökçe'ye bakan ela harelî gözlerine sıcak bir ifade yerleşti. Yavaşça doğrulup ileri doğru birkaç adım attığında, bakışlarını Gökçe'nin üzerinde gezdirerek "Nasılsın?" dedi, yumuşak bir sesle.

Gökçe, Aris'in yanına doğru biraz daha yaklaşıp durdu. Kollarını bağlamış, tebessüm etmeye çalışırken "İyi... Sen?" diye sordu.

Aris gülümsedi. "İyiyim."

"Evet, iyi görünüyorsun..." dedi Gökçe. "Yani, onca şeyden sonra ben... Ne bileyim, şaşırdım."

"Ben iyiyim, evet... Ama sen pek iyi görünmuyorsun?"

Gökçe, "Yooo..." diyerek omuz silkti. "İyiyim. Her şey yolunda... Sen, boş ver şimdi bunları da... Anlatmayacak mısın ne olduğunu? Adoni, kaç gündür *soruşturma sürüyor* demekten fazlasını söylemedi... Ama seni bıraktıklarına göre... Çözdünüz demek ki?"

"Leander meselesini, evet..."

Gökçe, merakla "Nasıl oldu peki?" diye sordu.

Aris, ellerini cebine sokup bakışlarını kıstı ve "Orası biraz karışık..." dedi, ağzını kırıştırarak. "Boş ver."

"Ne demek boş ver?" dedi Gökçe. "Anlatır mısın şunu?"

"Şey..." Aris, burnunun üstünü kaşıyıp gözlerini devirdi. "Kendisinin ayrılıkçı gruplarla iş birliği yaptığını tespit ettik. Karargahı patlatanlar arasında Leander de varmış..."

Gökçe önce bi' an duraksadı sonra "Anladım..." diyerek, Aris'in oyununu sürdürdü. *Bulduğu çözüm akılcıydı.* "Yani... Öyleyse... Şey olması normal tabii... Bi' de hastanede sen teslim olsun diye uğraşırken öyle silah çekince, mecbur kaldın haliyle..."

"Ya..." dedi Aris. *Bu iletişimi sevmişti.* "Öyle oldu..."

Gökçe de konuyu daha fazla didiklemeden "Soruşturma kapandı o zaman?" diye sordu.

"Kapandı."

Aldığı cevap Gökçe'yi rahatlatmıştı. "Ben... Açıkçası olay daha büyür diye düşünmüştüm. Ne bileyim, şöyle-... Yani... Babanla konuştuklarınızı duymadım ama-... Orada o kadar gerildiğinizi görünce... Görevden aldım seni."

Aris, rahat bir tavırla "Aldı zaten" dedi.

"Ne-... Ne demek aldı?!"

"Basbayağı aldı... Armamı söktü, görmedin mi?"

"G-gördüm ama-... Yani... A-anlamıyorum. Leander'i öldürdüğün için armanı sökmüşse, onun için seni tutuklamışsa ama sonra soruşturma kapanmış ve seni serbest bırakmışlarsa... O zaman hangi gerekçeyle görevden alıyor seni?"

Aris acı acı güldü. "Leander onun umurunda falan değildi. Ona itaat etmediğim için armamı söktü. Ona itaat etmediğim için tutuklattı beni... Altı gündür içeride tutulmamın sebebi de buydu. Pişman olduğumu duymak için, ona boyun eğmem için, Petrus'la çalışmayı kabul etmem için..."

Gökçe, nefesini dışarı vererek yutkundu. Duyacaklarına hazır hissetmiyordu. "Kabul etmedin, dimi?"

"Etmedim."

"Ve..." dedi Gökçe. "Baban ne dedi buna?"

Aris, gözlerini doğrudan Gökçe'ye dikti. "*Son kararın buysa İmroz'daki görevinden alındın*, dedi. KOT'tan ihraç edildiğimi ve Atina'ya geri çağrıldığımı soyledi."

"A-Atina-... Atina'ya geri çağrıldığını!?"

"Evet."

Gökçe, korkarak "Sen ne dedin peki?" diye sordu. Aris, yüzüne tahmin etmesini beklermiş gibi bakınca "Sana diyorum!" dedi. "Yüzbaşı!"

Aris, ela harelî gözlerine yerleşen parıltıyla "Artık *Yüzbaşı* değil..." diyerek gülümsedi. "Ben... Ordudan istifa ettim."

"Ne?!"

Yüzüne yayılan tebessümle, "İstifa ettim..." dedi Aris tekrar. İşaret parmağıyla gövdesini gösterdi. "Artık karşımda *işgalci* dediğin o askerlerden yok... Artık bir sivilim."

Gökçe, dumura uğramıştı. "Sen-... Sen dalga mı geçiyorsun benimle? Ne demek *istifa ettim*?! Ne demek *artık sivilim*?!"

Gökçe'nin sesindeki sitem ve çatılan kaşları, Aris'in yüzündeki tebessümü silip süpürmüştü. "Nasıl yani? Sen-..."

"Ben, ne?!" diye bağırdı Gökçe. "Tebrik etmemi mi bekliyordun? Soruşturmadan sıyrılmaşken, babanla uzlaşıp görevine dönebilecekken... Sırf aptal bir kibir uğruna gemileri yaktığın için... Adayı, o canavar adamın yönetimine, kendi ellerinle teslim ettiğin için... Mutlu olmamı mı bekliyordun?!"

"Ne-..." Aris şok halindeydi. "*Aptal bir kibir uğrun-...*" Sözüünü tamamlayamadı. Eliyle yüzünü sıvazlayıp Gökçe'nin üzerine doğru eğildi. "*Aptal bir kibir uğruna...* Öyle mi?!"

"Ya ne?! Öyle değilse ne?!"

Aris'in biraz evvel tüm sevecenliği ile bakan hareli gözlerinde şimdi ateşler yanıyordu. İşaret parmağını ileri doğru uzatarak "O adam!" diye bağırdı. "Babam olacak o adam! Askerlerimin gözünün önünde bana tokat attı! Armamı söktü! Beni aşağıladı! Yetmedi... Gitti, çocuk öldüren bir adamın elini sıktı! Sonra bana dedi ki, *ona biat edeceksin, onun emrinde olacaksın, ondan özür dileyeceksin! Onun altında çalışacaksın! O kan akıtacak sen temizleyeceksin! O öldürecek, sen gömeceksin! Ha... Yok, bunu kabul etmiyor musun, o halde buradan siktirip Atina'ya gider, kışlada oturursun!*" Gözlerini kocaman açtı. "Ve... Benim... Benim bu iğrenç pazarlığı kabul etmemem, senin için *aptal bir kibir*, öyle mi?"

Gökçe, zar zor yutkunarak başını salladı. "Eğer ki bir damla daha az kan akıtmak, bir ceset daha az gömmek elindeyse ama sen bunu umursamayıp o insanlara arkanı dönüyorsan... Evet, öyle! *Aptal bir kibir!*"

"Ben kimseye arkamı donmüyorum!"

"Bu yaptığın ne o zaman?! Arkanı dönmek değilse, ne?" Gökçe'nin sinirden sesi titremeye başlamıştı. "Eğer görevi kabul etseydin, hiç değilse Petrus'un-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü bölerek "Eğer görevi kabul etseydim Petrus'un celladı olacaktım!" diye çıkıştı. "*Vur* dediğini vuracak, *öldür* dediğini öldürecektim! Gücüm onu durdurmaya yeter miydi sanıyorsun? *Tetiği çek*, dediğinde *yapamam* mı diyecektim?"

Gökçe, çaresizce "Derdin!" diye bağırdı. "En azından denerdin!"

"En son denediğimde ne olduğunu gördük!" Aris hızlı hızlı başını salladı. "Yine denesem yine aynı şey olacaktı! İtiraz mı ediyorsun? Karşı mı geliyorsun? Oyleyse hücreye... Bunu tekrar mı ettin? O halde disiplin soruşturmaları, cezalar ve ihraç! Sen askeriye ne zannediyorsun? Dahası sen-... Sen Petrus'u ne zannediyorsun? Tasmasını tutabileceğin bir köpek değil o! Saldıracaktı ve ben hiçbir koşulda onu durduramayacaktım! Sonra

elindeki kan bana da bulaşacaktı, bulaşsın diye uğraşacaktı! İdam mangasının önünde, askere taş atan çocukları kurşunu dizdirdikten sonra nasıl bakacaktım aynaya? Nasıl bakacaktım senin yüzüne?!"

Aris, yaşanacak bu olası senaryoları sabaha kadar sıralayabilirdi fakat Gökçe'nin tabiatında bunun tek karşılığı; pes etmektir. Aris pes etmiş ve bunu Gökçe'ye bir müjde gibi vermişti. *Bu muydu yani? Buraya kadar mıydı? Bunun için mi günlerce düzelsin, ayağa kalksın diye uğraşmışlardı? İlk fırsatta arkasını dönüp gitsin diye mi?* Gökçe, o anda gözlerine yerleşen sitemle Aris'in biraz önceki sorusunu hatırlattı. "Yüzüme nasıl bakacaktın, öyle mi? Şu anda nasıl bakıyorsun peki? İnsanları bir canavarın eline terk edeceğini söylerken, nasıl bakabiliyorsun? Az önce... Henüz hiç olmamış şeyleri sıraladın bana... Pes etmene sebep onlar ya... Peki ya son altı günde olanlar? Yağmalar, cinayetler, sivillere yapılan zulüm... Daha hiç yaşanmamış şeyler için pes edebiliyorsun ama halihazırda yaşanmış şeyler için savaşıyorsun, öyle mi? Arkanı dönüp kaçmayı biliyorsun sadece!"

Aris, öfkeyle ellerini iki yana açtı. "Benim hiçbir yere kaçtığım yok! Ben buradayım, Gökçe! Bir yere gitmiyorum. Karşıdayım. Görüyor musun beni? Ama sadece Aris olarak... İlk kez sadece Aris olarak..." Yutkundu. "Çünkü *yarın olduğunda giyeceksin*, dediğin o üniformam yok artık. Yarın olduğunda giymeyeceğim onu... Artık rütbem yok! KOT yok! Bana iğrenerek baktığın o şeyler... Artık hiçbirisi yok! Hepsi ağırlıktı zaten üstümde, yükü... Hiçbir zaman yürümek istemediğim bir yoldu... İçeride günlerce bunu düşündüm... Bu akşam babamın önüne o kağıdı çarptığımda hafifledim! Sana... Sana artık onlardan biri olmadığımı söylemek için yanına gelirken... Mutluydum."

Gökçe, burnunun ucunda hissettiği sızıyla, kulağında çınlayan annesinin sözleri arasında bir yerde can çekişiyordu. *Aris, üniformasını çıkardığında her şeyin yolunu gireceğini mi düşünmüştü?* Eğer öyleyse tıpkı Süreyya'nın dediği gibi, bu ona reva değildi. Böyle düşünemezdi. *Düşünmemeliydi.* Gökçe'nin buna fırsat vermemesi gerekiyordu. İçi, dilinde bekleyen kelimelerin ardında ezilirken gülümsemeye çalıştı ve Aris'in gözlerindeki son ışıltıyı da peş peşe sıraladığı cümlelerle öylece söndürüverdi. "*Artık onlardan biri değilsin*, öyle mi? O halde kimsin? *Aris...* Aris kim? İsminin önünde Yüzbaşı olmayan Aris kim? Dur... Ben sana cevap vereyim; hiç kimse... Burada Aris olarak hiç kimsesin. Düne kadar önünde el pençe olan insanlar, yarın üzerinde üniformanı görmeyince yüzüne bile bakmayacaklar. Çünkü yetkin yoksa gücün de yok... Ne yapacaksın? Milletin kanına ekmek

doğranırken gün batımında şarabını mı yudumlayacaksın? Eğer istediğin buysa devam et... Dediğin gibi, Aris ol... Kimsenin umursamadığı herhangi biri ol... Ya da içinde hala bir gram cesaret varsa ve eğer hala mümkünse git, o kağıdı yırt ve bu hatadan bir an önce d n... Yüzbaşı."

Aris, duyduğu son kelimeyle birlikte gözlerini önce sımsıkı yumdu sonra yavaşça yeniden açtı ve birden, gerisinde durması gereken bir sınır varmış gibi hızla bir adım arkaya çekildi. Bakışlarını tekrar Gökçe'ye çevirdiğinde, sesine sirayet eden hayal kırıklığıyla "D neeğim..." dedi. "Hatamdan d neeğim... Ama-... Çok başka bir hatadan, Gökçe Hanım... Çok başka bir hatadan..." Ardından başını eğdi ve arkasını d nd ğu gibi aracına doğru yürümeye başladı.

Gökçe'nin ise eli ayağı buz kesmişti. Buğulanan mavi gözleriyle Aris'in arkasından bakarken "Ne demek o?" diye hayıflandı kendi kendine. İşin tuhafı, ne demek olduğunun farkındaydı aslında. Hata dediği, Gökçe'ydi. *En başından beri oydu.* Aris'in arabasına binip hızla gaza bastığını görünce gözyaşlarını daha fazla tutamadı Gökçe. *Hatanın kaynağı şimdi minik damlalarla bezeniyordu.* Bahçe kapısından girdiğinde olduğu yere  k p dizlerine kapandı ve var gücüyle ağlamaya başladı.

Korkunç şeyler söylemişti Aris'e. * niformasız hiç kimsesin,* demişti. Muhtemelen bunlar yıllardır babasından duyduğu şeylerdi. *Babası gibi mi konuşmuştu?* Ama Gökçe'nin gerekçeleri vardı ve her birinin ucunu sivrilip Aris'in göğsüne bıçak gibi saplamıştı. Yine de şimdi en derin kesikleri, kendi kalbinin üzerinde hissediyordu.

Peki ya Aris, farkında mıydı bunun? Gökçe'nin yaralarken yaralandığının farkında mıydı?

Aris, bir şeylerin farkındaydı. Arabasını Kaleköy sahile çekmiş, bagajına zulaladığı viski şişelerinden birini ağzına dikerken, bir şeylerin bu kadar farkında olmanın yüküyle baş edemiyordu. *Hiç kimse* olmanın yükünü, omuzları çökmeden taşıyamıyordu. Bugüne dek, o üniformayı giydiği için suçluydu. şimdi ise onu çıkardığı için, öyle mi? Çünkü onu çıkardığında Aris'ten geriye hiçbir şey kalmamıştı. Artık onlardan biri değildi. *O halde kimdi?*

şişeyi yarıladığında arabadan inerek yavaş yavaş kordonda yürümeye başladı. Hava serindi ama genzini yakan alkol, boğazına cehennem kurulmuş gibi hissettiriyordu. İki adım attı, iki yudum içti. Kordondan çıkıp ara caddelere, dar sokaklara saptı. Karanlığın içinde, elinde giderek azalan

bir şişeyle, ne kadar zaman dolaştığını hatırlamıyordu. Bir ara bir banka oturdu, yanına gelen sarman bi' kediye sevdi. Sonra nerede olduğunu unutacak kadar yürüdü ve eski bir kaldırıma oturdu. Viskisinden bir yudum daha içtiğinde, ağzına gelen alkolün miktarı hoşuna gitmedi. Şişeyi yanındaki sokak lambasının ışığına uzattı ve gözlerini kısarak en dibe baktı. *Bitmişti. Koca şişe bitmişti. Normal, dedi içinden. İnsan bazen son yudumu almadan dibi gördüğünü anlayamıyor.*

O halde ne yapacaktı? Dipte olan bir adam ne yapardı? Kafasında dönen sorular, içine sinen hiçbir cevapla eşleşmiyordu. Kaldırımdan kalktı, yalpalayan adımlarla yeniden yürümeye başladı. *Aris sahiden kimdi? İsmi önünde Yüzbaşı olmayan Aris kimdi? Hiç kimse.* O halde yapıyordu burada? Ne için debeleniyordu? Gözünde var olmaya çalıştığı bir kadının iki kelimesiyle sıfırla çarpılmıştı. Hala kendine bir eder mi arıyordu? *Sıfırın ederi neydi?*

Beyni alkolle büsbütün uyuştuğunda düşünmeyi bıraktı. Aracını park ettiği yeri zar zor bulmuştu. Direksiyona geçer geçmez göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Yarı açık yarı kapalı gözleri, denizin ucunda usuldan sökmeye başlayan şafağın kızılca aydınlığına takılmıştı. Gökyüzünün mavi sularla birleştiği o incecik çizgiyi bir müddet öylece izledi. Sonra bedeninin daha da ağırlaştığını fark ederek başını geriye yasladı, gözlerini yumdu ve derin bir uykuya daldı.

Derin, deliksiz ve uzun bir uyku...

-26 Ekim

Aris, ertesi sabah gözlerini şiddetli bir gök gürlemesiyle araladı. Karşısında uzanan deniz alabiliğine dalgalıydı. Kolundaki saate baktığında, öğlen 11'i geçtiğini gördü. Bu kadar geç bir saatte uyanmayalı, belki de yıllar olmuştu. Fakat yine de uykunun konforundan ayrılıp bir yetişkin gibi davranmak istemiyordu. *Ne saati umursadı ne midesini.* Arabadan indi ve bagajı açarak yeni bir viski şişesi aldı. Şişenin kapağını açtı ve yüzüne çarpan serin rüzgara karşı büyük bir yudumu boğazından içeri gönderdi. Araca geri bindiğinde büyük bir yudum daha içti sonra bir yudum daha ve bir daha...

İçti, uyudu. İçti, sızdı. İçti, uyandı. Bu döngü saatlerce sürdü. Bi' ara uyur uyanık, Adoni'nin aradığını gördü. Cevap vermedi. Sonra ekranda babasının ismi belirdi. Aris, onu da duymazdan geldi. Viskisinden bir yudum aldı ve gözlerini kapatıp başını yeniden arkasına yasladı. O anda, bildirim sesi

takıldı kulağına. Gözlerini güçlükle araladığında ekranda bir kez daha babasının adını gördü.

Markos, mesajında "Akşam 7'de Atina'ya dönüyorum" yazmıştı. "Kararını değiştirmek için dört saatin var."

Markos, telefonu elinden bıraktığında kaldığı otel odasındaki eşyalarını toplamaya başlamıştı. Bir yandan da, uzun zaman sonra ilk kez yüz yüze geldiği antika radyolu adamla konuşuyordu. "Aklınca benim sabrımı zorluyor. İstifaymış... Bal gibi de biliyor kabul etmeyeceğimi! Abisine ettirmedim, Aris'e de ettirmem. Buna güveniyor... Atina'ya geri çağırmak bile kanıma dokunurken korkak gibi pes etmesine izin vermeyeceğim oğlumun."

Adam, "Haklısınız Amiral" dedi, onaylayıcı bir tavırla. "Peki, bir planınız var mı?"

Markos, "Bekleyeceğiz, radyocu" diyerek valizinin fermuarını çekti. "Ben oğlumu biraz olsun tanıyorsam, hatasından dönecektir... Aris, sakın görünür ama kanı deli akar ve deli bir kan, geçtiği damarı şişirip patlatır. Bak, daha şimdiden yakıp yıkıyor. Bu gidişle daha da beter olacak... Burada, gözünün önünde Petrus'un idareciliğine katlanamaz o... Nefret ediyor Albay'dan... İmroz'da sivil olarak yaşayamaz Aris." Hayıflanır gibi başını salladı. "Ne yapacak zaten burada? Dağlarda keçileri mi otlatacak?"

Adam, bakışlarını kısarak "Müsaadeniz olursa aklımı bir şey kurcalıyor..." dedi. "Madem oğlunuzun görevi kabul etmesi sizin için bu kadar önemli, o halde neden Gökçe'yle tehdit etmediniz onu?"

"İstersen daha önce kızı öldürmeye kalktığımızı da söyleyelim?" Markos'un yeşil gözlerine küçümseyici bir ifade yerleşti. "Karargahı patlattığımızı da anlatırız, 15 Ağustos'ta neler olduğunu da..."

"Sadece fikir yürütüyo-..."

"Yürütme! En son fikir diye önüme attığın şey yüzünden oğlum ölümünden döndü... Bekleyeceğiz diyorsam, bekleyeceğiz... Aris, ya bugün benimle Atina'ya gelecek ya da... Ya da burada öyle şeyler yaşanacak ve o kızın başına öyle şeyler gelecek ki, üniformasını tekrar giymek için deli olacak... Çünkü temeli askeriyede yetişmiş adamlar böyledir, radyocu... Belindeki silahı çıkardığı anda çıplak hisseder kendini. Gücsüz, zayıf, işe yaramaz hisseder... Bahse varım, buna bir gün bile dayanamaz Aris."

"Öyle diyorsanız..."

"Öyle diyorum!" dedi Markos. "Petrus'u ekarte etmek için bile olsa dönecek geri... Ya da şu aptal Türk kızını korumak için..." Sonra bir an duraksadı. Aynanın karşısında üniformasını düzeltirken "O kız..." diye ekledi. "Ayağımıza mı daha çok dolanıyor yoksa işimize mi yarıyor, bundan hala emin değilim radyocu..."

Adam, başını sallayarak Markos'u onayladı. Sonra tereddütlü bir tavırla "Bu arada bir şey daha var..." dedi. "Siz gitmeden, bunu sormam lazım..."

Markos'un kaşları çatıldı. "Ne soracaktı?"

"Meryem..." dedi adam. "Buraya geldiğiniz ilk gün, Tepeköy'deki üzüm bağına gitmişsiniz. Ben... Sebebini merak ettim."

"Sana hesap mı vereceğim?!"

"Yok... Öyle demek istemedim. Bir hatam mı oldu, diye düşündüm. Onu kontrol ettiğinize göre... Çünkü her şeyi dediğiniz gibi yapmıştım."

Markos'un aklı karıştı. "Neyi dediğim gibi yaptın?"

Adam, "Meryem ve kızı konusunu diyorum" dedi. "Kayıtlar hala elimde, istediğiniz zaman-..."

"Ne konusu, ne kaydı?" diyerek yeşil gözlerini kocaman açtı Markos. Sonra birden içini müthiş bir dehşet kapladı. Marmaros'ta haftalar evvel genç bir Türk kızının, Yunan askerlerin saldırısına uğradığını, o esnada radyolu adamın görüntüleri kaydettiğini ve günler sonra kızın annesini bu görüntülerle tehdit ederek bir gazetecinin evinden USB aldıkları biliyordu elbette. Hatta planın büyük bir kısmı Markos'a aitti. *Bilmediği şey ise, o kız ve annesinin isimleriydi.* O anda öfkeden gözü dönmüş halde hızla adamın yakasına yapıştı ve "Sen!" dedi, dişlerini sıkarak. "Sen ne yaptın?! Sen bana ne yaptırdın?!"

Adam hiçbir şey anlayamıyordu. "Ben sadece dediğinizi yap-..." Yüzüne inen tokatla odanın ahşap zeminine savrulunca sözünü tamamlayamadı. Başını kaldırıp Markos'a baktığında ise gözlerinin önüne tehditle sallanan bir parmak gördü.

"Seni öldürürüm! Seni çıplak ellerimle boğarak öldürürüm! Duydun mu beni?! Bir daha ne Meryem'e ne de kızına dokunmayacaksın!"

Adam şok halinde yanağını tutuyordu. "Ben tanıdığınızı bilmiyordum-... Yoksa-..."

"Artık biliyorsun!" diyerek gürlledi Markos. "O kaydı yok et! Yoksa... Bir kişi dahi o görüntüleri izlerse, Meryem bunun yüzünden bir kere daha üzülsün, gözünden bir damla yaş akarsa onun... O kayıta senin

görüntülerin olur, radyocu! Seni o ormanda bağırtı bağırtı siktirir, her bir saniyesini kameraya aldırır, tüm İmroz'a izletirim! Anladın mı beni?"

Adam, "Anladım..." deyip başını sallarken, Markos valizini aldığı gibi bir hışımla odadan çıktı. Yıllardır Meryem'e karşı içinde beslediği öfkenin, böylesi umulmadık bir imtihanla kalbini ağrıatacağını hiç düşünmemişti.

Aris, babasından gelen mesajı okuduktan sonra telefonu yan koltuğa fırlatarak torpidoya uzandı ve orada duran bir şişe suyu alıp dışarı çıktı. Yarısını boğazından içeri gönderdi suyun, yarısını yüzüne boca etti. *Ayılmıştı. İyiydi. Kendindeydi.* Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. Ardından yeniden sürücü koltuğuna oturdu ve hızla gaza bastı. Nereye gittiğine dair pek bir fikri yoktu; ne yapacağına, ne düşüneceğine, neye inanacağına, direksiyonu hangi yöne çevireceğine... Hiçbirine karşı netleşen bir fikri yoktu ama dakikalar sonra gözünün değdiği bir görüntü, bunun tam aksine hükmetmeye başladı.

Kalekoy kordonda yan yana yürüyen iki kişi görmüştü. *Gökçe ve Kerim.* İkisinin de keyfi oldukça yerindeydi. Aris'in araçla yanlarından geçip gittiğini fark etmediler bile. Aris de çok fazla ilerleyemedi zaten. Frene basıp arabasını kenara çekti ve dikiz aynasından gördüğü manzarayı, donuklaşan gözleriyle uzun uzun izledi. *Önce birlikte yürüdüklerini sonra bir banka oturup konuşmaya başladıklarını ve ardından birbirlerine sarıldıklarını...*

♪ Radiohead - Creep ♪

<https://youtu.be/XFkzRNyygfk>

İşte şimdi her şey, Aris için oldukça netti. Ne yapacağı, ne düşüneceği, neye inanacağı ya da direksiyonu hangi yöne çevireceği netti. Yeniden gaza bastığında, tıpkı dün şişenin dibinde gördüğü o simsiyah boşluk gibi, bir şeylerin sonuna geldiğini hissetti. Yolun sonunun nereye çıkacağını artık biliyordu. Camı hafifçe araladı ve denizden gelen iyot kokusunu burnuna çekti. Tekrar ve tekrar soludu o havayı. Dalgalı denizlerin, yağmur yüklü bulutların ve nemlenen toprağın kokusuyla ciğerlerini gönlünce şişirdi. Rotasını lojmanlara çevirdiğinde, Gökçe'nin haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Burası İmroz değildi. Burası Gökçeada'ydı ve Aris buraya ait değildi. Burada eğreti ve fazlalıktı. *Burada hiç kimseydi.* Ne işi vardı zaten bu topraklarda? Günlerdir ne halt ediyordu burada? Debelendikçe daha da batmış ve en sonunda dibi görmüştü. Dip, Aris için onu üstünden atıp

kıyıya vuran gel-gitli bir denizdi. Ege'nin mavisi, katranlı bir zehir gibi kusmuştu Aris'i. Yalpalaması, serseme dönmesi bundandı.

Geçer, dedi o an içinden. Sular durulduğunda herkes ayağa kalkmanın bir yolunu bulur. Birileri, birilerine tutunur ve taşlar yerine oturur. Sonra bir kez daha hatırlarsın; sonu, başından belli hikayelerde mucizelere yer yoktur.

Aris, uzun zaman sonra ilk defa kanıksamıştı bunu. Belki biraz rahatlamıştı bile. *Hiç değilse hafiflemişti.* Yol boyu bunu düşündü. *Hafiflediğini.* Sonra lojmanlara geldiğinde, evine girdiğinde, eline geçirdiği küçük bir valize birkaç parça eşya doldurduğunda hala hafifti omuzları. Fakat eli kitaplığına uzanınca tartı şaşmaya başladı. Seferis'in kitabını görmüştü. *Sayfalarının arasında eski bir fotoğraf ve yeşil puantiyeli, beyaz bir mendil olan kitap...*

Kitabı alıp önce fotoğrafa baktı. Annesiyle ikisinin, bir yaz günü Yıldız Koyu'nda çekildikleri fotoğraftı bu. *İçine tarifsiz bir huzur veren, en sevdiği fotoğraf...* Sonra mendilin olduğu sayfayı açtı. Gökçe'nin tören akşamı eline tutuşturduğu mendil, günlerdir bu sayfaların arasındaydı. O anda hiç fark etmeden sol sayfada yazan şiirin birkaç dizesine takıldı gözü:

*"Sarı kumların üstüne
adını yazdık onun,
ama bir rüzgar esti denizden
ve silindi yazılar..."*

Şiiri okuduğunda mendili sayfanın arasından aldı ve uzun uzun baktı ona. Aklına Gökçe'nin sözleri gelmişti. *"İşte, o mendili sana o yüzden verdim. Önce yara açıp sonra kapatmanın merhamet olmadığını anlamam için. Çünkü sen de o yaraya baktıkça, avcuna tutuşturulan mendili değil, eline saplanan bıçağı hatırlayacaksın."*

Aris o gün, Gökçe'ye *"Ben mendili hatırlayacağım"* demişti.

Oysa şimdi sadece *bıçakları* hatırlıyordu.

Bıçaklardan kurtulmak istiyordu. Yavaş adımlarla pencerenin önüne gitti, camı açtı, elini uzattı ve parmaklarının arasında tuttuğu mendili, serin serin esen rüzgara bıraktı.

Artık hesaplayacağı hiçbir ağırlığı kalmamıştı. Valizini eline aldı ve evine son kez bakıp kapıdan çıktı. Sonra aklına Nisí geldi. Dün gece Gökçe'nin yanına gitmeden onu Adoni'ye bırakmıştı. Bir an Teğmen'in kapısını çalıp Nisí'yle vedalaşmayı düşündü. Sonra bundan hemen vazgeçti.

Adoni, Aris'in istifa etmesini bile henüz kabullenememişken Atina'ya döneceğini söyleyip laf dalaşına giremezdi onunla.

Binadan sessizce çıktı ve lojmanların önünde bekleyen askere son kez kep selamı verip arabasına bindi. Saatine baktığında 4'ü gösteriyordu. Askeri jetin kalkmasına hala vakit vardı. *Cesaretini toplamak için ise zamanı daralıyordu.*

Kontağı çalıştırdı ve hızla bastı.

Yaklaşık yarım saattir, oltasını denize salmış halde bir iskemlenin üstünde oturan İsmet Başkan, sabrının taşıdığını hissediyordu. Aris'in ordudan istifa ettiğini sabah öğrenmişti kızından ve o zamandan beri Nutuk'la temas kurmaya çalışıyordu. *Bu iş artık beni aşar,* diyecekti. Artık yeni bir strateji belirlemeleri gerekiyordu. Fakat yarım saattir hala gelen giden yoktu yanına. *Nasıl işte bu?*

O sırada oltasının kımıldadığını fark edince *en azından balık geldi* diye düşündü ve göz ucuyla ayaklarının dibinde duran kovayı kontrol etti. Ardından oltayı sarmaya başlamıştı ki, yan tarafında bir karartı belirdi. *Nihayet,* dedi içinden. *Sonunda teşrif edebilmişlerdi.* Kafasını adama hiç çevirmeden "Hoş geldiniz" diyerek söze girdi. "Ben de bayadır sizi bekliyordum..."

Adamdan cevap gecikmedi. "Kovanız hala boş olduğuna göre çok fazla beklememişsiniz. Ya da belki, yanlış zamanda yanlış yere olta atmışsınızdır... Eskiler, *rüzgar yön değiştirirken balığa çıkılmaz,* der..."

İsmet, duyduğu sesle irkildi. Bu, Nutuk'la iletişim kurduğu kişinin konuşması değildi. Başını sağ tarafına çevirip adamın yüzüne baktığında ise gözlerine keskin bir tedirginlik yerleşti.

Belli ki rüzgarın yönü, çok sancılı değişmişti.

Kerim'in yanından ayrılan Gökçe, Kaleköy sahilde bir banka oturmuş, dalgın gözlerle denizi izliyordu. Bu haliyle bir de ona güç vermeye uğraşmıştı. Nergis olayından sonra ilk kez görüşmüşlerdi. Kerim, kendini suçlayıp karşısında ağlarken o günleri bir kez daha yaşadı Gökçe. Sağanak yağmurun altında sönüp giden o güzel çiçeği hatırladı.

Oysa şimdi o günlerin daha beterleri kapıdaydı. *Aris'in istifasının anlamı buydu.* Dün gecedен beri sayısız kez aramaya niyetlenmişti onu ama bir türlü becerememişti. Üstelik ne söyleyeceği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Dün diyeceğini demişti zaten, *üzerine tüy mü dikecekti?*

Oysa içten içe farkındaydı Gökçe. Evet, düşmüşlerdi ama çelmeyi takan Aris değildi ki... Yerden kaldırmaya mecbur muydu? Evet, yangın vardı ama kıvılcımı ateşleyen Aris değildi ki... Söndürmeye mecbur muydu? Sebebi olmadığı sorunu çözmeye mecbur muydu? *Değildi*. Öyleyse neden böyle hissetmişti Gökçe? *Umduğu yerden kırılmış ve yüzüstü bırakılmış gibi...*

Kafasında sorularla boğuşurken telefonu çalmaya başladı. Elini üzerindeki siyah, uzun hırkanın cebine atıp telefonu çıkardı. Ekranı baktığında Adoni'nin aradığını görmüştü. "Adoni?" diyerek cevapladı aramayı. "Hayırdır?"

Adoni'nin sesi tatsız geliyordu. "Yuzbaşı'dan haberiniz var mı?"

"Yooo... Yani, dün gece gördüm en son. Neden?"

"Sanırım-... Sanırım Yuzbaşı Atina'ya donüyor."

Gökçe, oturduğu banktan "Ne?!" diyerek ayağa fırladı. "Ne diyorsun ya sen?! Nereden çıkardın bunu?!"

"Bana, Nisî'ye artık sizin bakacağınızı söyleyen bir mesaj atmış... Görür görmez aradım ama telefonuna ulaşamıyorum. Evine gittim, yerde valizler vardı, hepsini doldurmamış bile... Her yer dağınıktı. En önemlisi de kitaplıkta Seferis'in kitabı yok. Onu yanından hiç ayırmaz çünkü..."

"Allah kahretsın!" dedi Gökçe. *Aris gidiyordu*. Ciddi ciddi gidiyordu. Nasıl yapardı bunu? Tek kelime bile etmeden? Üstelik Atina'ya gitmemek için istifa etmişken... *Nasıl?*

"Gökçe Hanım, orada mısınız?!"

"Bu-...Buradayım..." Gökçe şoku atamamıştı üstünden. "Uçak! Uçakla mı gider-... Ya da-... Gemi mi?"

"Askeri jetle giderler. Amiral Markos bugün Atina'ya donüyordu. Giderse onunla gider ama anlayamıyorum... Neden yapsın ki bunu? İmroz'da kalmak istiyordu."

"Saat kaçta?!" diye sordu Gökçe. "Yani jet kaçta havalanacak?!"

"Akşam 7'de."

Gökçe, hemen saatine baktı. 4 buçuğu gösterdiğini görünce "Havalimanına gidelim!" dedi. "Belki orada-..."

"Amiral'in jeti oradayken yaklaştırmazlar kimseyi havalimanına. Hem daha uçuş saatine var. Orada değildir."

"Nerededir o zaman?!"

"Bilmiyorum!" dedi Adoni, panik içinde. "O yuzden size sordum... Güvenlik kameralarından bakmaya çalışacağım ama Albay Petrus

geldiğinden beri dijital kontrol merkeziyle irtibatımız zayıfladı. Sorun çıkarabilirler."

"Tamam!" Gökçe, kordonun diğer ucuna doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Birlikte arayalım o zaman! Nerede olabilir? Nereye gider? Ben Kaleköy'deyim!"

"Gittiği birkaç yer vardı, kahve aldığı, yemek yediği... Aradım oraları ama hiçbirini Yüzbaşı'yı görmemiş... Kimse bir şey bilmiyor! Theé mou... Ben de bilmiyorum ne yapacağım! Şimdi karargaha gidip kontrol merkezinden kayıtlara bakmaya çalışacağım ama umarım terslik çıkarmazlar."

"O zaman şey-... Şey yap! Haber ver bana!"

"Tamam, bir şey öğrenirseniz siz de bana haber verin!"

Gökçe, "Tamam!" diyerek telefonu kapattı ve hemen Aris'i aradı. *Telefonu hala kapalıydı.* "Yapamazsın!" dedi, kendi kendine. "Yapamazsın bunu!" Çünkü yapamazdı. Yapmazdı. Onca şeyden sonra tek kelime etmeden, bu kadar alelacele ve acıtmak ister gibi maksatlı... *Gidemezdi.* Derin bir nefes aldığında "Olmaz..." dedi ağlamaklı sesiyle. "Olmaz... Olmaz!" Aris'i bulmaları lazımdı. *Aris'i bulması lazımdı.* Evhamlara ayıracak vakti yoktu. Stresten nefesi daralmış, dili damağı kurumaya başlamıştı. Bir kez daha soluklanarak kendini toparladı ve koşar adımlarla az ilerideki Adalı Meyhanesi'ne gidip abisinden arabasını ödünç aldı.

Şimdi Gökçeada sokaklarında İmrozlu'yu arayacaktı.

Gökçe'nin ilk durağı, Adoni'nin ikazlarına rağmen havalimanı yolu oldu. Geçişler, Yunan askerleri tarafından durdurulmuş, yol trafiğe kapatılmıştı.

Askerlerden biri öne çıkıp elini havaya kaldırarak Gökçe'yi durdurdu. "Giremezsin buraya!"

"Hayır!" dedi Gökçe, arabasından inerek. "Ben buraya gelmek için burada değilim! Yani-... Havalimanına gelmek değil niyetim! Birini arıyor-..."

Asker, silahını Gökçe'ye doğrulttu. "Arabana bin ve git! Yoksa ateş edeceğim!"

Gökçe ellerini havaya kaldırarak "Tamam..." dedi. "Tamam! Ama Yüzbaşı'yı-... Yüzbaşı Aris'i arıyorum ben-..."

"Burada değil!" diye bağırdı asker. "Haydi, haydi, haydi! Yürü buradan! Yasak burası!"

Gökçe, arabasına geri bindi ve gaza bastı.

Varan 1; *Aris burada yoktu.*

Gökçe'nin ikinci durağı, Uğurlu Limanı oldu. Daha önce Aris'i burada tek başına otururken gördüğünde başına silah dayamıştı. Oysa Aris gözünü öyle karartmıştı ki o gün, "*Öldür beni!*" demişti. "*Çek tetiği, sık!*"

Ama Gökçe, Aris'i öldürememişti.

Sonra?

Sonrası *daha kötüsüydü.*

Tıpkı bugün olduğu gibi...

Varan 2; *Aris, Uğurlu Limanı'nda yoktu.*

Gökçe'nin üçüncü durağı Yıldız Koyu oldu. Adanın bir ucundan diğerine gelmişti yine. Sebebinden emin bile değildi. *Aris'i neden burada arıyordu?*

Gözünün önüne, kulağında kulaklıklarla koya doğru koştuğu gün geldi. Yasin'le görüşecekti sözde ama Aris, yolun ortasında kabus gibi belirmiş ve buna engel olmuştu.

Gökçe ise Aris'e cevabını, playlist'inde çalan Ajda Pekkan'ın *Sana Ne Kime Ne* şarkısını hoparlöre alarak vermişti.

"Sen bak kendi derdine, sana ne sana ne!"

Fakat Aris hiçbir zaman sadece kendi derdine bakan bir adam olmamıştı. Gökçe, "Koşuda derecem var, Yüzbaşı!" diye bağırıp yanından geçip giderken, belinden kavradığı gibi yakalamış ve durdurmuştu onu.

Aris, o gün Gökçe'yi, Yasin'in tuzağına göndermemişti. Gökçe de bugün Aris'i, babasının tuzağına göndermeyecekti. Yolun karşısında dikilecek ve *gidemezsin* diyecekti.

Ancak varan 3; *Aris, Yıldız Koyu'nda da yoktu.*

Gökçe, büyük bir çaresizlik içinde başını direksiyona koymuş, ne yapacağını düşünürken telefonunun çaldığını duydu. Adoni'nin aradığını görünce, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. "Bir gelişme mi var?" diyerek cevapladı aramayı.

"Maalesef... Kontrol Merkezi'ne girmeme izin vermediler. Kameralara erişemiyorum. Kimse de Yüzbaşı'nın nerede olduğunu bilmiyor. Ben de size soracaktım..."

Gökçe, içini kaplayan kederle "Yok..." dedi. "Yok! Hiçbir yerde yok! Havalimanına da gittim ama dediğin gibi yaklaştırmıyorlar."

Adoni de ne yapacağını şaşırmıştı. "Anladım..." diyerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Çok az vakit kaldı... Ben gider, beklerim orada ama Amiral'in aracıyla gelirse, beni de yanına yaklaştırmazlar. Fakat anlamıyorum... Neden yapıyor bunu? İstifa etmesi bile, Atina'ya donmesinden daha olasıydı... İmroz-... Buraya bırakmak istemez o... Ve siz, bence neden olduğunu çok iyi biliyorsunuz, Gökçe Hanım..."

O an Adoni konuşmaya devam ederken, Gökçe'nin gözü ise karşısındaki denize dalmıştı. Dalgalar taşlıkları dövdükçe içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Buraya neden geldiğini şimdi anlamlandırıyordu. Günler önce Aris'in kollarında ölümden döndüğü bu yere, hatırladığı o anı yüzünden gelmemişti. Bir kitabın arasında rastladığı o fotoğraf yüzünden buradaydı. Seferis'in kitabında gördüğü fotoğraf... Aris'in çocukluğunda annesiyle çekildiği, *Yıldız Koyu'ndaki fotoğraf*...

Birden, "Adoni!" dedi Gökçe, kararlı bir sesle. "Ben... Ben sanırım Aris'in nerede olduğunu biliyorum..."

Aris için kolay bir karar olmamıştı. Ada sokaklarında kaç kez tur attığını, mezarlığın önünden kaç kez geçtiğini, viski şişesini başına kaç kez daha diktiğini ve ayaklarının kaç kez geri geri gittiğini hatırlamıyordu. Nihayetinde Rum Mezarlığından içeri girdiğinde, jetin kalkmasına yarım saat kalmıştı.

Bir süre, eski mezarların arasında yalpalayarak dolaştı. Buraya geleceği günü hiç böyle hayal etmemişti. Omuzları düşük, başı önde ve bir *hiç kimse* olarak değil; intikamını almış, adaleti sağlamış bir adam olarak, başı ve omuzları dik halde gelecekti buraya. Kendine yıllarca bunun sözünü vermişti. Şimdi ise içine düştüğü duruma bakınca, tam bir fiyasko olduğunu hissediyordu. Ölülerin arasında onlardan daha cansız görünüyor, üstüne üstlük leş gibi alkol kokuyordu.

Annesinin mezarını bile güçlkle buldu. Yere çöker gibi oturduğunda ela hareli gözleri, gökyüzünü saran simsiyah bulutlara dönmüştü. Elini kaldırıp mezar taşına dokundu. Usulca esen rüzgar, hafif aralık dudaklarına defalarca değdi ve geri çekildi. Kelimeler, içine ip saldı, dipsiz bir kuyuydu sanki. Ne kadar çok susmuştu... Belki o kuyudan doğru kelimeleri çıkaramadığı için, belki de orada hiç doğru kelime olmadığı için...

Neden sonra gerilip gevşeyen yüzü, durgun sulara benzediğinde "Mitéra mou..." diye fısıldadı. "Seninle Türkçe konuşacağım..."

O sırada, dakikalar evvel Rum Mezarlığına gelen Gökçe, Aris'i mezarın başında görünce onu annesiyle yalnız bırakması gerektiğini düşünmüş ve arkadaki ağaçlardan birine yaslanarak yere oturmuştu. *Türkçe konuşacağım*, dediği için çeviri programını kullanmaya gerek duymadı. İçi paramparça olurken aynı zamanda şaşırmıştı da. *Neden böyle bir şey söylemişti ki?*

Aris, Gökçe'nin kafasında dönen soruyu annesinin mezarına bakarak yanıtladı. "Bu dili sen öğrettin bana çünkü... Alfabeyi sen gösterdin. Türkçe kitaplar alırdın bana hep, Türkçe konuşturdun benimle... Hayal meyal hatırlıyorum, babam sana kızardı. *Türkçe'yi daha iyi konuşuyor bu çocuk*, derdi. Ama artık... O kadar iyi değilim... Sen öldükten sonra kimse Türkçe konuşmadı bir daha evde. Yani... telaffuzum eskisi kadar parlak değil." Gülümsedi. "O'ların ve u'lerin üzerine ne zaman nokta koyulup ne zaman koyulmayacağını bazen karıştırıyorum..."

Ardından bir müddet sustu. *Dipsiz kuyunun içindeki kayıp kelimeleri arıyordu*. Nefesini dışarı verirken nemlenen gözlerini elinin tersiyle sildi ve "Mitéra mou!" dedi yüksek bir perdeden. "Ben çok fazla şeyi karıştırıyorum... Ben-... Ben artık burada ne işim var, bilmiyorum. Burada, bu yerde, bu mezarlıkta... Bu halde... Affet beni, olur mu? Karşına böyle çıktığım için affet. Yapamadığım için affet... Yıllarca! Yıllar boyunca senin canını alanların canını almadan, mezarının taşına dokunmayacağım, diye yemin ettim... O yemini tutamadığım için affet..." Güçlkle yutkundığında kelimeleri de bir o kadar zor döküldü dudaklarından. "Çünkü ben artık gidiyorum buradan... Çünkü yanılmışım. Aklım kaymış benim, zihnim bulanmış... Çünkü dedim ya sana, ben çok fazla şeyi karıştırıyorum, çok fazla şeyi... İmroz öyle güzel ki, deniz o kadar mavi ki... Ona baktıkça hiç olmayacak şeyler istiyorum. Hakkım olmayan şeyler... Oysa daha ilk gün anlamam gerekirdi. Adaya ayak bastığım ilk gün, *bizim burada ne işimiz var*, dediğimde... Anlamam gerekirdi. Bizim burada ne işimiz var anne? Benim-... Benim burada ne işim var?" Kısa bir an duraksayıp "Biliyor musun?" diye devam etti. "Onu artık anlıyorum. Neden bana nefretle baktığını, neden bu kadar karşı geldiğini, neden uzak durduğunu anlıyorum... Çünkü ben üzerimde o üniforma olmasa da, bu şeyin bir parçasıyım artık. Elini yıkadığında, çamura dokunmamış sayılmazsın ki... Bu seni temiz yapmaz ki... Kan aktı, kir bulaştı ve bir yara açıldı. Bunlar yaşandı ve bazen-... Boyle şeylerin geri dönüşü olmuyor. Çünkü bazen, üzerini ne kadar sararsan sar, sadece yarayı görüyorsun. Ben-... *Mendili hatırlayamamanın* ne demek olduğunu, ilk kez bugün anladım."

Aris'in ağzından çıkan son kelimelerle Gökçe'nin yanağından ince bir yaş süzüldü. Kalbi, bir kerpetenin ucunda sıkıştırılıyordu sanki. Acının somutlaştığını ve tonajlık bir yük gibi gövdesini bastırdığını hissediyordu. *Öyle değil*, demek istiyordu Aris'e. *Öyle değil*. Mesele mendili hatırlayamamak değildi, mesele yarayı açanın kim olduğunu bilmemektir... Bilse, bir mezarın başında oturmaz, yanına yeni bir mezar daha açardı çünkü.

O anda Aris'in pürüzlü sesini tekrar duydu. "Ben aslında hayranım ona... Azmine, tutkusuna, cesaretine, o masmavi gözlerindeki ışığa, her koşulda umut etmeyi bilmesine ve dahası inancına... Çünkü o hala bir şeylere inanıyor. Bense-..." Annesinin mezar taşını sıkı sıkı kavradı. "Bense inandığım her şeyi, toprağın altına kazdıkları şu iki çukurun içine gömdüm." Başını gökyüzüne kaldırıp usul usul çiselemeye başlayan yağmura karşı gözlerini kapadı. Saniyeler sonra göz kapaklarını yeniden araladığında, "Abim..." dedi, zayıf bir sesle. "Abim derdi hep, *Brecht haklı*. Brecht haklı çünkü bunun bir sonu yok. Fethetmenin son durağı burası anne... Diyordu ya hani şiirinde, '*Bir fatihtir kardeşim...*' diye... Ve sonra devam ediyordu; *Kardeşimin fethettiği yer şimdi, Guadarama dağlarında, boyu tam bir seksen, derinliği bir elli...*" Oturduğu yerden hızla doğruldu. "Ben mezarlar için savaşmayacağım artık! Bunlardan daha fazla görmek istemiyorum... Bence sen de böyle düşünürdün, abim de böyle düşünürdü. Babam-... Babamsa bir mezarlık bekçisi. Ve ben onun gösterdiği yolda yeterince yürüdüm... Şimdi-... Şimdi kendi yoluma gideceğim, mitéra mou... İmroz'u burada, sana bırakacağım. Mavisine döküldüğüm denizi de oyle... İsyan, işgali alt etti çünkü. Ve oğlun yenildi. Oğlun yenildi mitéra mou... Oğlun yenildi anne."

Aris, sözleri bittiğinde annesinin mezar taşına bir kez daha dokundu. Taşı, onun sıcacık elini tutar gibi uzun uzun okşadı sonra hızlıca arkasını döndü, nemlenen gözlerini sildi ve ağır adımlarla, mezarlığın kapısına doğru yürümeye başladı.

Gökçe de o anlarda ayağa kalkmıştı. Yanağındaki ıslaklıkları elinin tersiyle sildi ve mezarların arasından dolaşarak kapıya doğru hızlandı. Aris'in kapıdan çıkıp arabasına yöneldiğini gördüğünde ise tüm cesaretini topladı. *Şimdi o da dipsiz bir kuyunun içinde doğru kelimeleri arıyordu*. Gözlerini yumdu, gözlerini açtı. Nefes aldı, nefes verdi ve "Aris!" diye bağırdı.

Aris, Gökçe'nin sesiyle duraksadı. Alkolle çalkalanan zihni, ona saçma bir oyun oynamıyorsa bu sesi sahiden duymuştu. Önünün döndüğünde Gökçe'nin hızlı adımlarla yanına doğru yaklaştığını gördü ama yüzünde mimik oynamamıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Gökçe, ağlamaklı sesiyle. "Atina'ya gidiyormuşsun, öyle mi?"

Aris, başını sallayarak "Öyle..." dedi. *Gökçe burada ne arıyordu, neden gelmişti, nasıl bulmuştu onu...* Hiçbirini sormadı bile. "Müsaadenle..." deyip yeniden arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Gökçe, ne yapacağını şaşırmıştı. Panikle "Gidemezsin!" diye seslendi. "Hiçbir yere gidemezsin!" Aris'in duraksadığını görünce koşar adım yanına gitti ve buğulu gözlerini, yüzüne dikti. "Bizi burada, o canavarın eline bırakamazsın. Yapamazsın... Çünkü yanıyorsun. Durduramam, sanıyorsun ama durdurabilirsin... Durdurabiliriz." Aris'in gözlerinde en ufak bir umut kııntısı arayarak "Hatırla..." dedi. "O gün... Petrus'un, Nergis'i öldürdüğü gün! Ona nasıl saldırdığını gözlerimle gördüm! Rütbeni, makamını... Hiçbir şeyi umursamadın! Sonra günlerce *onu durduramadım* diye suçladın kendini... Çünkü yapabilsen yapardın! Durdururdun! O zaman olmadı ama şimdi olabilir... O zaman elinden bir şey gelmezdi ama şimdi gelebilir! Eğer gitmezsen... Gelebilir. En azından denersin, deneriz!"

Aris, başını iki yana salladı. "Bu, zar atılacak bir şey değil. Askeriyede, astın üstüne tahakküm kurması imkansız... İnsanın sınırlarını bilmesi gerekiyor. Ben öğrendim, sana da tavsiye ederim. ..." Sonra bakışlarını Gökçe'den kaçırdı. "Jetin saati geliyor... Benim gitmem lazım."

Gökçe ise Aris'e dargın gözlerle bakıyordu. Yeniden arkasını döndüğünü görünce "Belki de!" dedi, ağlamaklı bir tınıda. "Belki de öyledir. İmkansızdır... Ama biliyorsun, *bir şeyi sahiden sevip istediğimde, o şeyin imkansız olması beni durdurmuyor...* Bunu bana sen söylemiştin, hatırladın mı? Beni durdurmuyor... Ama seni durduruyor yani, öyle mi?" Aris, Gökçe'ye cevap vermemişti. Gökçe ise Aris'in yanına doğru bir adım daha atıp "Ben..." dedi, tereddütlü bir sesle. "Dün söylediğim şeyler için üzgünüm. Aslında çok daha öncesi için de öyle... Ben-... Hakkında yanılmışım seninin... Onlar gibi değilsin sen... Hiçbir zaman olmadın ve olmayacaksın da... Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm..."

Aris'in yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Onlar gibi değilim, onlardan biri değilim... O halde kimim Gökçe? Doğru... Bunun cevabını bana dün vermiştin aslında. *Hiç kimse.*"

Gökçe, elleriyle yüzünü sıvazlayıp "Hayır-..." dedi, zayıf bir sesle. "Ben onu-... Öyle düşündüğüm için söylemedim. Etrafımda bir sürü *hiç kimse* var benim ama sen-... Oraya ne kadar koymak istesem de yerinde durmadın ki! Her defasında başka bir şeyle geldin, her defasında aksini ispatladın. Sen benimle bir çocuğun mezarına nergis ektin-... Ben-... Önüme o kadar *çok* şey koydun ki, belki de *hiçe* vurmak kolay geldi... Bilmiyorum! Sadece-... Bak, lütfen inan bana... Olur mu? Emin ol, yeryüzünde, üzerinden o üniformanı çıkarmanı benden daha fazla isteyen bir kişi dahi yoktur. Ama eğer bunu şimdi yaparsan, *hiç* olan, *hiç kimse* olan sen değil, ben olacağım... Yapma." Omzunu yukarı çekerek çocuksu bir tınıda "Gitme işte..." diye mırıldandı. "Yanımızda ol. Yardım et bize... Lütfen... Bizi, onca insanı-... Bırakma..."

Aris, duyduklarına pek aldırış etmiş görünmüyordu. "Bunlar senin sözlerin değil... Gitmemem için soyluyorsun bunları, böyle düşündüğün için değil... Adadaki insanlar için istiyorsun kalmamı, her zamanki gibi... Sadece başkaları için buradasın."

Gökçe, "Hayır..." diye hayıflanırken Aris'in bir kez daha arkasını dönüp yürümeye devam ettiğini gördü. *Nasıl ikna edecekti onu, nasıl inandıracaktı?* Kalbini derin bir hüznün kaplarken başını gökyüzüne kaldırdı ve ciğerlerine uzun bir nefes çekti. Ardından başını yere eğdiğinde, tüm cesaretini bir kez daha topladı ve Aris'in arkasından "Çok rüzgar var!" diye bağırdı. "Galiba... Boréas yine nefesini Çanakkale Boğazı'na üflüyor..."

Aris, elini tam arabanın kapısına uzatmıştı ki durdu. Bu cümleleri o söylemişti Gökçe'ye. Ankara'ya gideceği gün, karargahın bahçesinde böyle durdurmuştu onu. *Rövanş mıydı bu? Dalga mı geçiyordu şimdi de onunla?* Ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi Gökçe'nin yüzüne bakarken "Sözde birileri anlaşıyordu onunla..." dediğini duydu. "Ankara'da üşürüm diye burada kalmamı istiyordu. Şimdiyse kendisi gidiyor... Yani, daha doğrusu -miş... *Gidecekmiş*. Halbuki bunun mümkün olmadığını bilse böyle bir şeyden söz edemezdi..."

Aris, kollarını bağlayıp bakışlarını kısarak Gökçe'nin yüzüne baktı. Zihni öyle bulanıktı ki, bir şeylerin aslını suretinden ayıracak gücü yoktu. Doğrudan "Ne demek o?" diye sordu. "Neden mümkün değilmiş?"

Gökçe, Aris'in gözlerinin tam içine bakıyordu. Ağzından çıkan sözlere inanması gerekti çünkü belki de ilk defa kaçak dövüşmüyordu. Değişim rüzgarlarının yolu Boréas'la kesişirken ayaklarını yere en sağlam basan oydu. "Mümkün değil..." dedi o anda, kelimesini bastırarak. "Gidemezsin

çünkü..." Yüzüne anlamsız bakışlar atan Aris'in elini tuttu ve parmaklarını tokalaşır gibi avcuna bastırarak "Semadirek'te neden el sıkıştığımızı hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Ya da takvimlerden mi haberin yok? Çünkü iki gün sonra 28 Ekim... Ve biz o gün için seninle bir iddiaya girmiştik... Ben... Kaybetmiştim hani... Eğer unuttuysan, hatırlatmak isterim... Hiçbir yere gidemezsin. Çünkü Ochi Günü'nde, seninle dans edeceğim Yüzbaşı."

«——Από την Ίμβρος——»

BÖLÜM SONUNDAN SELAMLAR! HADI GEÇELİM KRİTİKLERE...

1. Markos - Meryem hattında neler yaşanmış olabilir?
2. Aris'in ordudan istifası hakkında ne düşünüyorsunuz?
3. Gökçe ve Aris'in evin önünde yaptıkları tartışmada, hangisinin gerekçelerini haklı buldunuz?
4. İsmet'in yanına gelen kişi kim olabilir?
5. Gökçe'nin Ochi Day hamlesi sürpriz mi oldu yoksa bunu öne sürmesini bekliyor muydunuz?

***Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)*

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

23. Bölüm/1: Ochi Günü - I

★ LÜTFEN YILDIZ TUŞUNA BASARAK OY VERMEYİ VE PARAGRAF ARALARINA YORUMLAR BIRAKMAYI UNUTMAYALIM ★

Selamlar okur mou! Uzun bir aradan sonra size tatlıs bir bölümle geldim (: Ancak o beklenen, ulvi Ochi Günü öyle uzadı ki, ikiye böldüm yine. Diğerini de çok geçmeden paylaşırım diye umuyorum. Neyse, daha fazla bekletmeden içeri alalım sizi. Yorumlarınızı eksik etmezseniz çok sevinirim. Kocaman sarıldım hepinize! ♡

İTHAF:

Sosyal medya hesabı açman için bu ithaf sana geliyor asilgaz (: Aç artık şu hesapları kadın! Nasıl editler kaçırdığımı bi' bilsen! ♡

«—— O ἰμῆριος ——»

◀ ◀ ◀ ἰμῆριος ▷ ▷ ▷

26 Ekim 2039 - Gökçeada

Gökçe, Aris'in gözlerinin tam içine bakıyordu. Ağzından çıkan sözlere inanması gerekti çünkü belki de ilk defa kaçak dövüşmüyordu. Değişim rüzgarlarının yolu Boréas'la kesişirken ayaklarını yere en sağlam basan oydu. "Mümkün değil..." dedi o anda, kelimesini bastırarak. "Gidemezsin çünkü..." Yüzüne anlamsız bakışlar atan Aris'in elini tuttu ve parmaklarını tokalaşır gibi avcuna bastırarak "Semadirek'te neden el sıkıştığımızı hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Ya da takvimlerden mi haberin yok? Çünkü iki gün sonra 28 Ekim... Ve biz o gün için seninle bir iddiaya girmiştik... Ben... Kaybetmiştim hani... Eğer unuttuysan, hatırlatmak isterim... Hiçbir yere gidemezsin. Çünkü Ochi Günü'nde, seninle dans edeceğim Yüzbaşı."

Duyduğu sözlerle Aris'in yüzünde önce küçük bir tebessüm belirdi sonra giderek genişledi. O anlarda Gökçe de gülümsemeye başlamıştı. Çok

geçmeden Aris, gözlerini hafifçe kısarak "Gökçe..." diye mırıldandı.

Gökçe, sıcak bir tavırla "Efendim?" dedi.

Aris'in sorusu ise oldukça beklenmedik yerden geldi. "Şeker de verecek misin?"

"Ne-... O ne demek ya?"

"Bilmem... Çocukları oyle kandırmazlar mı?"

"Ben kimseyi kandırmıyorum!" dedi Gökçe, içerlemiş gibi. "Sadece iddiamızı hatırlat-..."

Aris araya girdi. "Yok, sen haklıydın... O iddia hileliydi. Bir geçerliliği de yok artık..."

"Gayet de var! Ankara'ya gideceğim gün, elimden o kağıdı alıp yırtarken kendin de söylemiştin bunu. Biz seninle bir iddiaya girdik ve ben kaybettim! Şimdi de bunun gereğini-..."

Aris omuzlarını silkti. "Hakkımdan feragat ediyorum."

Gökçe, öfkeyle "Yüzb-..." dedi ama geç olmadan düzeltti. "Aris! Bence... Bunu daha fazla uzatmayalım. Hem ben-... Ben sevmem öyle şeyleri. Yani şeyi-... Sözümünden dönmeyi... Tamam, dedim bi' kere sana... Elini sıktım..."

Aris, başını sallayarak "Evet..." dedi. Göz ucuyla ikisinin ortada birleşmiş ellerini işaret ediyordu. "Ve hala sıkıyorsun..."

"Aris..."

"Gökçe, elimi bırakır mısın?"

"Bı-...Bırakmayacağım!" dedi Gökçe. "*Tamam*, diyene kadar bırakmayacağım!"

Aris, şüpheyle "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" diye sordu. "Ne bu şimdi?"

"Ne yapmaya çalıştığım çok belli, değil mi? *Gitme*, diyorum işte... Ne istiyorsun daha, yalvarayım mı?!"

"*Daha ne istiyorum?*" Aris alayla güldü. "Gökçe Adalı bana *gitme* diyor, benimle dans etmeyi kabul ediyor falan... Ne comert bir teklif, değil mi? Ne büyük lütuf! Aris başka ne isteyebilir?"

"Hayır, o anlamda dem-..."

Aris, "Kalsın hanımefendi..." diyerek yavaşça başını salladı. "Hiç gerek yok... Zaten uygun da olmaz. Eğer Ochi Günü'ne bu kadar katılmak istiyorsanız, erkek arkadaşınızın size kavalıyelik etmesi daha doğru olacaktır."

"Eğer-... Kerim'i kastediyorsan-..."

Aris, ironik bir tavırla "Başkaları da mı var?" diye sordu.

Gökçe'nin kaşları çatıldı. "Fazla ileri gidiyorsun!"

"Sen de gitsene Gökçe..." diyerek çıkıştı Aris. "Ne işin var burada? Herkes kendi yolunu seçti işte... Bırak, ben Atina'ya gideyim... Sen de Kerim'in yanına git."

"Yanından geliyorum zaten, merak etme!"

"Aaa... Gerçekten müthiş şaşırdım."

"Ama ima ettiğin şekilde değil, tamam mı?" dedi Gökçe, kelimelerini bastırarak. "Kerim, Nergis olayından beri kendini suçluyor. Bugün... Koskoca adam karşımda ağladı! İyi değil durumu... Saçma sapan şeyler söylüyor... Nergis'in abilerini öldürecekmiş de, bilmem ne yapacakmış da... Geçen gün dalaşmışlar zaten. Bir delilik de o yapmasın diye kendimde olmayan aklı ona vermeye çalıştım... Sonra-... Adoni arayıp senin Atina'ya gideceğini söyleyince..." Sesli bir nefes verdiğinde gözleri doldu. "Ne kadar çok aradım seni, biliyor musun? Adanın bir ucundan diğerine gittim... Telefonun da kapalıydı. Havada jet sesi duyacağım diye ödüm koptu..."

Aris, başını çevirerek gözlerini Gökçe'nin buğulu maviliklerinden kaçırdı. Orada bir damla yaş görse, içinde önce kendisi boğuluyordu. Üstelik böyle sözler duymayı hiç planlamamıştı ondan. Hazırlıksızdı ve gardını nasıl alacağını bilmiyordu. Kaleköy'de gördüğü manzarayı düşündü tekrar. Kerim'i teselli etmek için mi sarılmıştı yani ona? Kaldı ki bu neyi değiştirirdi? *Değiştirmezdi*. Yine de düşününce romantik bir sarılma değildi. Bankta yan yana oturan iki insanın, kollarını birbirinin omzuna koymak suretiyle-... *Yok artık!* Sarılma aklamak da, nereden çıkmıştı? Fakat yine de ayakta sarılsalar daha mı iyiydi? Otururken en azından-... *Yok daha neler!* Kerim'le aynı banka niye oturuyordu bir kere? Oturmasındı. Çünkü Gökçe çok güzel kokuyordu. Yan yan oturduklarında Kerim de Aris gibi hissediyorsa-... Bu hiç iyi değildi. *Ya da iyi olmayan Aris'in akli gidişatıydı!* Biraz daha böyle el ele kalsalar, yine her şeyi bir kenara koyacak ve hiç bırakmak istemeyecekti Gökçe'yi. Ya da o mavi gözleriyle biraz daha yüzüne böyle bakarsa ve biraz daha böyle konuşmaya devam ederse, şu kederli halini neredeyse samimi bulacaktı. Neredeyse, *gitme* derken bunu en çok kendisi için istiyor sanacaktı.

Düşüncelerini silkeler gibi başını iki yana salladı Aris ve gergin bir sesle "Oynama benimle..." dedi. "Bakışların, konuşmaların... Bu sen değilsin. Sen bana böyle şeyler söylemezsin. Sen havada o jetin sesini duysan, düşse de ben içinde ölsem diye bakarsın."

Gökçe, dişlerini sıkarak "Sen aptalsın!" dedi.

Aris başını salladı. "Aptalım."

"Aptalsın!" dedi tekrar Gökçe. Aris'in elini istemsizce sarsıyordu. "Çünkü karşında ne halde olduğumu görmemen için aptal olman gerekir! Ya... Sence kolay mı benim için bunları söylemek? *Yanılmışım*, demek... *Gitme*, demek... *Yardım et*, demek? Ben-... Daha iki ay bile olmadı, seni o karargahın içinde öldürmek istedim! Ben senin yüzünü ilk defa, kendi ülkemin egemenliğinin bittiği yerde gördüm! Karargahın önüne, kendi bayrağını serdiğinizde... Elimde kan vardı benim o gün. Kapıdaki askerinin öldürdüğü adamın kanı... Bayrağı araladım ve senin yüzünü gördüm. Sen o anda benim için *işgalin yüzü* oldun... Bana söylediğin ilk cümleleri hatırlıyor musun? *Yazık olacak*, dedin bana... *İsmine yazık olacak*, dedin. Çünkü ben Gökçe Adalı'ydım. Sense karşımda İmrozlu..." Kısa bir an duraksayıp nefeslendi. "Eğer o gün, havada bir jet sesi duysaydım ve sen o jetin içinde olsaydın... O kompozit yığının yere çakılıp parçalara ayrılması için bildiğim tüm duaları okurdum. Ama şimdi... Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun. Bir şeylerin değiştiğini biliyorsun... Ve bunu-... Ve bunu sen yaptın, tamam mı?! Nasıl becerdin, bilmiyorum ama... Sen yaptın. Sen değiştirdin... Şimdiyse-... Hiç bunlar olmamış gibi davranıyorsun. Ama bu doğru değil... Bu, hiç doğru değil! Çünkü birinin hayatına girip, tüm ezberini bozup, bildiği her şeyi yerle bir edip, inandığı ne varsa aksini ispatlayıp sonra da çekip gidemezsin!"

Yağmur, aralarında usul usul çiselerken Aris'in aklı giderek daha da karışıyordu. Gökçe'nin ağzından böyle sözler duymak, Gökçe'nin dudaklarından böyle sözler dökülmesi, *Gökçe'nin dudakları*... Nefesini dışarı vererek yutkundu. Odağını korumaya çalışırken "Gitmeyecektim zaten Gökçe..." dedi. "Dün o yüzden gelmedim mi yanına? Gitmek isteyen bir adam gibi mi görünüyordum oradan?"

Gökçe, dudağını hafifçe büzerek mırıldandı. "Ama şimdi öyle görünüyorsun..."

"Y-yapma şunu..."

"Neyi?"

Aris, gözlerini kaçırarak "Her ne yapıyorsan işte..." dedi. "Bakışın, sesin, yüzün, mimiğin-... Biraz daha devam edersen bu halini sahici bulmaya başlayacağım."

"Ne?!" diyerek kaşlarının ortasını çattı Gökçe. "Hala bulmuyorsun yani, öyle mi? Rol mü yapıyorum ben karşında? *Gitme* diye kıvranıyorum! Ya-... Yüzüme baksana bi', şu halime bak..." Aris'in elini hızlıca kendi gövdesine

doğru çekti ve avcunu tam kalbinin üzerine bastırdı. "Bak..." dedi ardından. Kalbi, anksiyete nöbeti geçirir gibi çarpıyordu. "Stresten ne haldeyim! Bu sana yalan gibi mi geliyor?"

Aris, birden serseme döndü. Avcu, Gökçe'nin v yaka bluzunun üstünde bombelenen sol göğsünün hemen üzerindeydi. Bakışları, birkaç kez avcunun konumu ve yüzüne bir cevap duymak için bakan mavi gözler arasında gitti geldi. Ardından nefesini dışarı üfledi ve sesine yerleşen vakur bir ifadeyle "Gökçe..." dedi. "Bak, bu yaptığın çok hoş... Gerçekten büyük de fedakarlık ama... Yine de gitmemem için bana memelerini elletmene gerek yoktu. Bu çok uygunsuz-..."

"Saçma sapan konuşma!" Gökçe, Aris'in elini hızla itti. "Ben! Ben panikten kalbimin nasıl attığını duy diye-... Kalbimin üzerine koydum elini!"

Aris, omuzlarını yukarı çekerek gülümsedi. "Avcumun içinde ne hissettiğimi çok iyi biliyorum... E daha önce de gördüm malum... Vakıfım biraz."

Gökçe'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bana bak!" deyip parmağını Aris'in yüzüne salladı. "Ben de avcunu nerede hissettiğimi çok iyi biliyorum... Çünkü ben sana sadece kalbimin sesini dinlettim!"

Aris, başını iki yana sallarken "Sen bana memelerini ellettin..." dedi.

"Elletmedim!"

"Ellettin..."

"Boğacağım seni!" Gökçe, sinirden dudaklarını dişliyordu. "Aaa... Ya da pardon, ellerimi boğazına elleteceğim!"

"Ne zaman çektin ki sen ellerini oradan?"

Gökçe, iki elini birden teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Çoktan çektim ama senin görmen biraz zaman alıyor bence..." O sırada aralarında kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra gözü, kolundaki saate kayınca jetin kalkmasına on dakika kaldığını görüp imayla gülümsedi. "Neyse ki zaman bazen lehime de işliyor... Bu saatten sonra jete yetişemezsin. Yani, hiçbir yere de gidemezsin."

Aris, yapay bir tebessümle "Sana havalimanında bir tane jet olduğunu düşündüren ne?" diye sordu.

Gökçe'nin yüzüne kendinden emin bir ifade yerleşti. "İsterse bin tane olsun, gitmeyeceksin... Çünkü sen buraya aitsin. Hatırlıyor musun? O karargahın önünde karşıma geçtiğin ilk gün bana, *köklerim burada*, demiştin. Sonra... O Petrus olacak herif, senin burada doğup burada

büyüdüğünü söyledi... Ben sonra düşününce anladım ki... Evet, burası İmroz olmayabilir ama sen İmrozlusun."

Aris, şaşırmıştı. "İmrozlu? Sen mi söylüyorsun bunu?"

"Hayır..." dedi Gökçe, omzunu silkerek. "Kimlik bilgilerin söylüyor... Hastanede yattığın zaman görmüştüm, doğum yerinde, sizin alfabenizle İmroz yazıyordu... O zaman dedim, *adam en başından beri doğru söylüyormuş*, diye..." O anda aralarında kısa bir sessizlik daha oldu. Gökçe, Aris'in durgunlaştığını fark edince "Ya, İmrozlu..." deyip gülümsedi. "Öyle işte... Köklerini arkanda bırakıp hiçbir yere gidemezsin..."

"Gökçe..."

Gökçe, bu tonlamayı hiç sevmeydi. Tedirgin bir tavırla "Efendim?" diye cevap verdi.

"Yapamam..."

"Ne!" dedi Gökçe panikle. "Gidecek mi-..."

Aris, Gökçe'nin sözünü böldü. "Konu gidip gitmemem değil. Burada ya da Atina'da... Nerede olduğumdan bağımsız, ben artık orduya dönemem."

Gökçe, yutkundu. "Neden?"

"Neden olduğunu dün anlattım sana... Sen inanmak istemesen de, kafandaki gibi yürümez orada işler... Özellikle bu durumda... Petrus'la artık onarılamaz bir noktadayız ve tüm yetkiyi eline almışken onu durdurmam imkansız... İnan, en küçük bir ihtimal olsaydı buna, her şeyi bir kenara bırakır ve yapardım."

"Belki vardır..." dedi Gökçe. Sesinden akan şevkle, Aris'in içine umut tohumları ekiyordu. "Bir ihtimal vardır, bir yol, bir çıkış vardır..."

"Gökçe-..."

"Aris, bize hiçbir şey borçlu değilsin, biliyorum. Bu senin savaşın değil, biliyorum. Burada olanlar senin sorunun değil, onu da biliyorum... Bunda hiçbir suçun, yükün, sorumluluğun olmadığını biliyorum... Ama bir şey daha biliyorum... Bir yerde zulüm varsa, bir yerde insanlar haksızlığa uğruyorsa, orada kan dökülüyorsa, çocuklar hamburgerini bile yiyemeden ölüyorsa orada... Ben buna ses çıkarmanın, karşı gelmenin, karşısında durmanın sadece insan olmakla ilgili olduğunu düşünüyorum; borçla, suçla, yükü ilgili değil..."

Aris, "Ordudan bu yüzden ayrılmadım mı?" diye directti. "Buna ses çıkardığım için, karşı geldiğim, karşılarında durduğum için aralarında değilim. Eğer aksi için biraz olsun umut görseydim-..."

"*Umutsuz durumlar yoktur, umutsuz insanlar vardır...*" Gökçe, dolu dolu olan gözlerini kocaman açtı. "Mustafa Kemal'den alıntılar yapmayı seviyorsun ama görüyorum ki sadece işine yarayanları seçiyorsun..."

Aris, gülümseyerek başını iki yana salladı. "İşime yarayan umutsuz olmak mı?"

Gökçe, umutsuz olmanın ve bir yerde pes etmenin insana iyi gelen yanları olduğunu biliyordu. Arkana yaslanmak ve *yapabileceğim bir şey yok* demek, muhakkak ki belirsiz bir çabanın içinde çırpınıp durmaktan çok daha konforluydu. Ama kaosta yaşanan konforun bedeli, yastığa koyduğu başına saplanan ağrıydı Gökçe için. Ve o ağrının Aris'in şakaklarını da sık sık yokladığını biliyordu. O yüzden, bu halinin çok da üzerinde durmadı ve sakın bir tavırla "Düşüneceğim, de!" dedi. "Bana düşüneceğini söyle..."

"Gökçe..."

"Sadece *düşüneceğim*, diyeceksin... Hepsi bu!"

Aris, sıkıntılı bir nefes verip elini başına götürdü. Islanan saçlarını geriye doğru atarken gözleri hala Gökçe'deydi. *Bir an olsun vazgeçmeyen Gökçe'de*. Boş umutlar vermek istemiyordu ona. *Ne ona ne kendine*. Ama inançla parlayan bu mavi gözleri hüsrana uğratmak, hayatta istediği en son şey bile değildi. Yine de bir konu vardı ki, içini hala yiyip bitiriyordu. Gökçe'nin peşinden buraya kadar gelmesi, süslü kelimeleri, sesinde dolanan ılıman iklimler ve bu uzlaşmacı tavrı... Kısaca "gitme" demesinin koşullarını hazırlayan her şey, Aris'ten tek bir cevap duymak içindi. *Orduya döneceğini duymak için...* Aksi ihtimalde bir önemi var mıydı bunların? Gitmesinin ya da kalmasının? *Muhtemelen yoktu*. Ama bunu ondan da duymak istedi. Gözlerini, Gökçe'nin umut arayan gözlerine dikerek "Peki ya *hayır* dersem?" diye sordu. "Düşünür ve bunu yapamayacağımı ya da yapmayacağımı, yapmak istemediğimi soylersen... O zaman ne olacak?"

Gökçe, gözlerine çöken çaresizlikle Aris'e bir süre baktı. Ağzı birkaç kez aralanıp kapandı ama hiçbir şey diyemedi.

Aris, "Anladım..." diye mırıldandı. Zaten aksi bir cevap vermesini de beklememişti. "Ama merak etme... Restleşmek için sormadım sana bunu. Bugün, her şeye rağmen ada halkı için gösterdiğin çaba, onlar için buraya kadar gelip beni durdurman falan... Takdir edilesiydi... O yüzden, dediğini yapacağım... Düşüneceğim..." Ardından bir adım geri çekildi ve başını hafifçe sallayarak arkasını döndü. Arabasının kapısını açtığında ise Gökçe'nin sesini duydu.

"Öyle de olsa, gitme!" Aris, başını öne çevirince, mavi gözleriyle nereye bakacağını şaşırmişti Gökçe. "Yani-... İstemiyorsan, gitme... Ki, istemiyorsun da zaten... O yüzden, gerek var mı gitmene?" Kendi sorduğu soruya kendisi cevap vererek "Bence yok..." dedi ve bakışlarını Aris'ten bir kez daha kaçırıp "Bu arada..." diye ekledi. "Haberin olsun, ben de o *ada halkından* biriyim."

Gökçe, sözlerini bitirdiğinde az ileriye park ettiği arabaya doğru yürümeye başladı. Aris'in eli ise hala kendi aracının kapısında idi. Dudakları hafifçe kıvrılırken içine muzip parıltılar yerleşen harelî gözleriyle Gökçe'nin arkasından bir süre baktı. Duyması gerekeni duymuştu aslında. *Doğrudan* olmasa da duymuştu. Yine de içinde kıpırdayan bir dürtü, daha fazlasını istediğini söylüyordu.

Daha fazla şey duymak, daha fazla şey görmek...

İsmet Başkan, yanında dikilen uzun boylu, fötr şapkalı, kırklı yaşlarındaki adama endişeli gözlerle bakıyordu. Elindeki oltayı bırakıp "Kimsin sen?" diye sorduğunda, adamın yüzünde mimik oynamadığını gördü. "Sana diyorum... Kimsin sen?!"

"Bu soruyu keşke en başında birlikte çalıştığınız adamlara sorsaydınız, İsmet Bey... Kimlerle iş tuttuğunuzu bilseydiniz, belki de karşınıza hiç çıkmamış olurum."

İsmet o anda kanı çekilmiş gibi hissetti. Bu sesi, bu üstenci tavrı hatırlıyordu. "Sensin..." diye mırıldandı, hayret içinde. *Direnış-39'un yakalanmayan tek lideri duruyordu karşısında*. "Sensin..." dedi tekrar. "Bornovalı..."

Bornovalı, İsmet'in şaşkınlığına aldırmadan konuya pat diye girdi. "Binbaşı Cemil Avcı, Yunanlarla işbirliği halinde. Nutuk'tan dışarı bilgi sızdıran oydu."

"Ne?!"

"Duydunuz işte, İsmet Bey... Cemil, bir hain. Kızınızı, Nutuk'la kandırmak da onun fikriydi..."

İsmet, ne söyleyeceğini şaşırdı. "Neler diyorsun sen? Nereden çıkarıyorsun bunlar?!"

Bornovalı, "2 Aralık 2038, Saat 22.00, Kuzey Kıbrıs, Gazimağusa Limanı..." dedi. "Bu tarih ve yer size bir şey ifade ediyor mu? Ya da o gün toplantıya elinde Nutuk damgalı bir zarfla girmeye çalışan kız?"

İsmet'in o anda, karargah patlamasından sonra Gökçe'yle olan konuşması geldi aklına. Kızına, *bunu niye yaptın* diye sorduğunda, Yasin'in kendisine Nutuk parolasından bahsettiğini söylemişti. Zira Gökçe, bu harekettan haberdardı. Adana'da Türk çetecilerin içinde savaşıyor bir askerin cebinde bir zarf bulduğundan bahsetmiş, zarfta ise Nutuk damgasıyla birlikte bir tarih ve bir yer yazdığını söylemişti. *2 Aralık 2038, Saat 22.00, Kuzey Kıbrıs, Gazimağusa Limanı...* Mustafa Kemal'in izinden giden direnişçilerin buluşma yeriymiş orası. Gökçe de onlardan biri olmak istiyordu. O gün, oraya elinde Nutuk damgalı zarfla gitmesinin nedeni de buydu... *Fakat Bornovalı, tüm bunları nereden biliyordu?* Şaşkınlığını gizleyemeden "Sen-..." dedi İsmet. "Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"O gün, ben de oradaydım çünkü İsmet Bey... Belki içeride değildim ama oradaydım ve o gün benim dışımda Gökçe'yi gören tek bir kişi vardı. Toplantıya sonradan gelen Cemil Avcı... Kızınızın Nutuk'tan haberi olduğunu biliyordu, o yüzden de manipüle etmekte zorlanmadılar onu. Yasin'den Nutuk parolasını duyar duymaz ikna olacağının farkındaydılar... POM Parti'den Refak denen parazitin de her şeyden haberi var. Tezgahı birlikte kurdular. Dahası... İçeriden bir Yunan askeri de onlara yardım etti. Başçavuş Pedro... Gökçe'yi içeride zehirleyen oydu. Ama başaramayınca önce Yasin'e, Pedro'yu öldürttüler sonra da Yasin'in ipini çektiler... Cemil, hepsini harcadı. Refak'ı yedekte tutuyor hala... Ama onun da kellesini alması, Atina'dan gelecek bir talimata bakar. Yani... İsmet Bey, burada şeytanın başı o adam... 15 Ağustos'tan itibaren Gökçeada'da her ne yaşandıysa hepsinde onun parmağı var."

İsmet, donup kalmıştı. Cemil'le, Çanakkale'ye atandığından beri tanışıyorlardı. Pek çok kez yan yana gelmişler, aynı masaya oturup yemek yemişlerdi. "Bu dediklerin..." diye mırıldandı hayretle. "Çok ağır şeyler... Ben bunların doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Yakın zamanda gazetelerin atacağı bir manşetle belki de..." dedi Bornovalı. *"Acı kaybımız... Çanakkale Sahil Güvenlik Grup Komutanı Binbaşı Cemil Avcı, sabah saatlerinde evinde ölü bulundu..."*

İsmet'in mavi gözleri kocaman açıldı. "Cemil'i mi öldüreceksin?!"

"Ben değil..."

"Öyleyse kim?!" dedi İsmet. İskemlesinden kalkmış, adamın tam karşısına dikilmişti. "Kimsiniz siz?! Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?! Ve dahası... Kim için çalışıyorsun?! Kim var senin arkanda?!"

Bornovalı gülümsedi. "Yakında öğrenirsiniz... Malum, Binbaşı Cemil'in yerini birinin doldurması gerekecek..."

"Kim?"

"İsimlere çok takılmayın... Fakat o gün geldiğinde, tüm dengelerin değişeceğini bilin. Adayı kimin yönettiği de umurumuzda değil. Anadolu örgütleniyor... Ama fitili buradan ateşleyeceğiz."

İsmet, kaşlarını çatarak "Bana hamaset yapma, Bornovalı!" dedi. "*Daha önce Nutuk'la çalıştım*, dedin. Sonra gittin Direniş-39'cularla birlik oldun ama günün sonunda onları da Yunan'a sattın... Kayıp silahlar elinde, herkesi taklaya getirdin, bilmediğin bok yok... Şimdi de karşıma geçmiş, yok dengeler değişecek, yok kartlar dağıtılacak diye kuru gürültü yapıyorsun... Kaç yıllık siyasetçiyim ben, bu demagojik laflar bana sökmez... Neden buradasın? Niye karşıma çıktın, onu söyle!"

Bornovalı, sesine yerleşen ciddiyetle "Sepetteki sağlam elmaları ayıklamak için..." dedi. Simsiyah gözleri, kendinden emin bakıyordu. "Hem Nutuk'ta hem de Direniş-39'da çürük elmalar vardı. Ve bilirsiniz, sepetteki çürük elma yanındakini de bozar... Biz, işte o bozulmayanların peşindeyiz. Tıpkı sizin gibi..." Bakışlarını, önünde uzanan denize çevirdiğinde ellerini üzerindeki siyah kaşenin arkasında birleştirdi ve doğrudan sordu. "Batur'dan haberiniz var mı?"

İsmet, yüzünü ekşiterek "Duydum" dedi. Ordunun içinde Direniş-39 yanlısı subayların zayıflamasıyla Baturcular palazlanmaya başlamıştı. Nutuk, mücadeleyi tek çatı altında birleştirmeye çalıştıkça, her geçen gün başka biri çatlak ses çıkarıyor ve yanına topladığı taraftarlarıyla kendi hükümranlığını ilan ediyordu. *Bornovalı'nın bunlardan biri olmasına şaşırmamak gerekti.* "Genç subaylar arasında oldukça revaçta bir akım..." diye devam etti İsmet. "Demek sen de onlardansın... Şimdi niye burada olduğun anlaşıldı..."

"Cevabınız nedir?"

İsmet, "Cevabım..." diyerek sesli bir nefes verdi. "Cevabım, senin tehlikeli bir adam olduğun, Bornovalı. Önce Nutuk'u sattın sonra direnişçileri... Korkarım, Baturcular da benzer bir kaderi yaşayacaklar... Cevabım bu... Git, komutanına aynen ilet. Ben, durduğum yerde iyiyim."

Bornovalı, tek kaşını kaldırdı ve İsmet'in ayağının dibindeki boş kovayı işaret ederek "Belli..." dedi, imayla. Ardından başındaki şapkayı alnına doğru eğdi, arkasını döndü ve İsmet'in yanından uzaklaşmaya başladı. Kaşesinin cebinden telefonunu çıkardığında ise boğazını temizler gibi

öksürdü. Birazdan hattın ucunda olacak kişiye duyduğu saygı, her halinden belliydi. Aradığı numara, saniyeler sonra açıldığında "Sayın Komutanım..." dedi, temkinli bir sesle. "İsmet, teklifimize sıcak bakmıyor. Bildirmek istedim, efendim."

"Şaşırmadım..." dedi, karşıdan gelen tok bir ses. "Sen yine de gözünü üstünden ayırma..."

"Emrederseniz Sayın Komutanım!"

Teğmen Adoni, lojmanların kapısından girdiğinde bahçeye yanaşmış bir itfaiye aracı gördü. Kapıdaki nöbetçilere, "Yangın mı var?" diye sordu. "Ne oluyor burada?"

"Yok Teğmenim, yangın değil ama ne olduğunu biz de tam anlayamadık..."

Adoni, aldığı cevabın ardından bakışlarını kısarak aracın yanına doğru yürümeye başlamıştı ki, bir yerlerden Aris'in sesini işitti. "Orası değil!" diye bağııyordu. "Daha aşağısı! Biraz daha sola doğru... Hayır-... Diğerinin soluna doğru!" Adoni, sesi takip edince, Aris'in karşı binanın beşinci katının balkonunda olduğunu gördü. Tüm ağırlığıyla korumalıklara yaslanmış, bahçedeki itfaiyecilere, işaret parmağıyla uzunca bir ağacın tepesini gösteriyordu. Rüzgarla savrulup oradaki dallardan birine takılan bir mendili; *saatler evvel, pencereden fırlattığı yeşil puantiyeli beyaz mendili...*

Hidrolik merdivenin üzerine çıkan itfaiye erlerinden biri, çok geçmeden mendilin takıldığı dalı gördü ve "Bulduum Yüzbaşım!" diye bağırdı. Eline aldığı mendili havada sallamaya başlamıştı. "Bakın, burada!"

Aris, "Tamam!" diye seslendi adama. "Ama çok şey yapma-... Dokunma! Ben geliyorum şimdi!"

Adoni'nin mevzuya uyanması uzun sürmedi. Sırta sırta merdivenin yanına gitti ve "Versene şunu bana..." deyip adamın elinden mendili aldı.

Saniyeler sonra lojmanların bahçesine inen Aris, mendilin Adoni'de olduğunu görünce bozuldu. "Adoni..." dedi, elini ileri doğru uzanarak. "Mendili ver."

Adoni, elini çenesinin altına yerleştirip bileğini kıvrıdı. Baş ve işaret parmağının arasında tuttuğu mendili sallarken feminen bir tavra büründü ve "Siz isgalcisiniz, Yüzbaşım!" dedi, Türkçe olarak. "Sizden nefret ediyorum!"

Adoni'nin Gökçe taklidi, Aris'in kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Teğmen'in üzerine doğru yürümeye başlayarak "Adoni!" diye bağırdı. "Komik değil! Ver şunu"

Fakat Adoni hala alaycılık peşindeydi. Aris'ten geri geri kaçarken "Bunu, mendili atmadan önce düşüncektiniz, Yüzbaşı!" dedi, sesini incelterek. "Beni, askerlerinizi, görevinizi bırakıp gitmeyi nasıl düşünürsünüz? Hani seviyordunuz beni? Çatıda, *giatí tin agapó* diye bağırın siz değil miydiniz? Seven insan terk eder mi?!"

"Adoni!" diye bağırdı Aris sinirle. "Gel buraya!"

Adoni ise aldırmadan binaya doğru koşmaya başladı. "Gelmem! Ben isyancıyım! Bu da bir isyan! Sizin gel demenizle-..." Ensesinde Aris'in elini hissedince sözü yarım kaldı. "Aaa-... Ah! Özür-... Özür dilerim Yüzbaşım!"

Aris, bir hışımla Adoni'nin elinden mendili alıp ensesine çat diye vurdu. "Soytarı!" dedi, sitemli bir tavırla.

Adoni, eliyle ensesini ovuşturup sırtıyordu. "Benzemedi mi?"

"Yakınından bile geçmedi..." dedi Aris. Hayatında daha berbat bir taklit görmemişti. Gergin bir ifadeyle kaşları havalanırken "Atina'ya döneceğimi sen haber vermişsin Gökçe'ye, öyle mi?" diye sordu. "Aynı şeyi ben içerideyken de yaptın. Acil durum butonuna basar gibi her defasında onu çıkarıyorsun karşıma!"

"Ve?"

"Ne, *ve*?"

"Veee?" diyerek directti tekrar Adoni.

Aris, gözlerini Adoni'den kaçırıp "Veee..." diye mırıldandı. "Ve kahretsin ki-... İkisinde de işe yaramış olabilir! Ama bunu sakın bir daha yapma. Duydun mu beni?"

Adoni, gevrek gevrek gülerkek kep selamı verdi. "Emredersiniz Yüzbaşım!"

Yüzbaşım... Bu hitap, Aris'i kısa bir anlığına düşündürdü. Sesine kararsız bir ton yerleşirken "Orduya geri dönmedim, Adoni..." dedi. "Resmi konuşmana gerek yok..."

"Ama döneceksiniz, değil mi Yüzbaşım?"

"Bilmiyorum Adoni."

O sırada merdivenlerden çıkmaya başlamışlardı ki Adoni, duraksadı ve Aris'e dönerek "Yine de diğer türlü konuşmak, biraz tuhaf olacak sanki Yüzbaşım..." dedi.

Aris omzunu silkti. "Yok... Niye olsun..."

Adoni, "Tamam..." deyip başını salladı. Sonra elini önündeki merdivenlere doğru uzatarak "Eee... Yürü o zaman hadi..." dedi.

Aris'in yüzünde birden memnuniyetsiz bir ifade oluştu. Birkaç basit kelime, küfür gibi gelmişti kulağına. Derin bir nefes verirken "Haklıymışsın, Adoni..." dedi. "Tuhaf oldu bu."

"Bence de Yüzbaşım! Ne yapalım o halde?"

Aris, gözlerini düşünür gibi kıstı. "Bey'i deneyelim..."

"Tamam..." Adoni, elini yeniden merdivene doğru uzatıp gülümsedi. "Ah, Aris Bey! Buyurun lütfen... Şuradan yürüyünüz..."

Aris'in yüzü yine ekşidi. Kaşlarını yukarı çekerek "Cıks!" dedi. "Böyle de yavşak gibi oldun, Adoni."

Adoni de aynı fikirdeydi. "Bence de Yüzbaşım! Öyleyse..." Elini bir kez daha merdivenlere doğru uzatıp ekledi. "Önden buyurun, Yüzbaşım!"

Şimdi olmuştu işte. Aris, Adoni'nin sözlerini başıyla onaylayıp ellerini arkasında birleştirdi ve çenesini dimdik yaparak merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Üniformasız *hiç kimse* olmayacaktı belki ama *tuhaf bir kimse* olacağı kesindi.

Akşam saat 9 civarlarında, yemeğini yiyip odasına çekilen Gökçe, elinde telefonla oradan oraya volta atıp duruyordu. Aris'in yanından ayrılalı üç saat olmuştu. *Ve üç saat, düşünmek için yeterince uzun bir süreydi?*

"Yani..." diye mırıldandı kendi kendine. Terliklerini fırlatıp yatağın üzerine oturdu ve bağdaş kurarak arkasına yaslandı. "Düşünmüştür artık bence..."

Telefonundan mesajlaşma uygulamasına girdi ve İşgalci'nin üzerine tıklayarak ilk mesajı attı. *Böylelikle, aralarında yirmi dört saat sürecektir olan mesajlaşma trafiği de başlamış oldu.*

Saat 21.00

İsyancı: N'apıyorsun?

İşgalci: Kahve içiyorum.

İsyancı: Afiyet olsun. Karar verdin mi diye merak ettim de, ondan bi' sorayım dedim.

İşgalci: Henüz vermedim.

İsyancı: Anladım. Nisi ne yapıyor?

İşgalci: İyi, keyfi yerinde.

İsyancı: Ne zamandır görmedim, kim bilir ne kadar büyümüştür.

İşgalci: Evet, büyüdü baya.

İsyancı: 👍

Saat 22.15

İsyancı: Eeee?

İşgalci: ?

İsyancı: Karar verdin mi?

İşgalci: Hayır.

İsyancı: 👍

Saat 23.45

İsyancı: Uyanık mısın?

İşgalci: Evet?

İsyancı: Karar vermişsindir artık herhalde?

İşgalci: Yok, henüz değil.

İsyancı: Peki, iyi geceler.

-27 Ekim

Saat 08.20

İsyancı: Günaydın.

Saat 08.30

İsyancı: Uyanmadın mı daha?

Saat 09.40

İsyancı: Ohooo!

Saat 10.10

İşgalci: Spordaydım.

İsyancı: Yuh! Bu kadar saattir mi?

İşgalci: Evet.

İsyancı: Anladım. Eee, düşündün mü yeterince?

İşgalci: Düşündüm.

İsyancı: Sonuç?

İşgalci: Karar veremedim.

İsyancı: 👍

Saat 12.30

İsyancı: N'apıyorsun?

İşgalci: Yemek yiyorum.

İsyancı: Afiyet olsun. Karar verdin mi peki?

İşgalci: Yok, vermedim.

İsyancı: 👍

Saat 14.16

İsyancı: www.herkesinpsikologukendisi.com/hizli-karar-vermek-icin-kullanilan-yontemler-nelerdir/

İşgalci: Bu ne?

İsyancı: Blog yazısı. Linke tıklayıp oku! Karar vermene yardımcı olur.

Saat 15.22

İsyancı: Okudun mu?

İşgalci: Vaktim olmadı.

İsyancı: Karar verdin mi peki?

İşgalci: Hayır.

İsyancı: 👍

Saat 16.42

İsyancı: www.karanligiaydinlatanfikirlerindusumu.com/imkansiz-gorunmesi-sizi-yaniltmasin/

Saat 17.08

İsyancı: www.gunlukburclarinizburada.com/kova-erkegi-karar-verirken-nelere-dikkat-etmeli/

Saat 18.17

İsyancı: Eee?

İşgalci: ?

İsyancı: Hala mı karar vermedin?

İşgalci: Maalesef.

İsyancı: 👍

Saat 20.15

İsyancı: www.isaninkapisiniaralayin.com/hayirli-bir-karar-vermek-icin-okunacak-matta-ayetleri/

Saat 21.00

İsyancı: Tam yirmi dört saat oldu.

İşgalci: Yani?

İsyancı: Hala bir şey söylemeyecek misin?

İşgalci: Kolay bir karar değil.

İsyancı: Ne yapıyorsun peki şimdi?

İşgalci: Uzanıyorum.

İsyancı: 👍

Gökçe, elindeki telefonu yatağına çarpar gibi fırlattı. "Uzanıyormuş! Daha çok *uzatıyormuş* gibi geldi bana, nedense! Gıcık! Gıcıklığına yapıyor resmen... Kısa kısa, uyuz uyuz cevaplar..." Başını hızlıca iki yana salladı.

"Yok... Yok, böyle olmaz. Ben dayanamayacağım! Böyle olmaz... Ama nasıl olur? Nasıl olur? Nasıl olur?" Aynanın karşısına geçerek kendisini incelemeye başladı. Çattığı kaşlarını düzeltti ve işaret parmaklarıyla dudaklarının kenarını çekiştirip kırıştırdığı ağzına gülümser bir ifade yerleştirdi. "Böyle... Evet... Negatif yok! Negatif yok! Aynen böyle Gökçe..."

Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. *Böyle mesajlaşarak olmayacaktı bu iş.* Mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Makul olması, makul davranması gerekiyordu. Daha da önemlisi, çenesine biraz hakim olması gerekiyordu. Ne geldiyse başına bu yüzden gelmişti zaten. Dün iki kelimeyle yıktığını, bugün iki bin kelimeyle toparlayamıyordu. Aris'i kendinden uzaklaştırmak için ettiği o iki korkunç kelimenin diyetiye hepsi... *Hiç kimse.*

"Of!" dedi, iki eliyle yüzünü sıvazlayarak. "Dilin kopsun Gökçe!" O sırada odasının kapısı çalınınca "Neee?" diye seslendi.

Kapı aralandığında eşikte Süreyya Hanım belirmişti. "Gökçe..."

"Ne anne? Ne?" dedi Gökçe sitemle. "Hepsi senin yüzünden oldu zaten!"

Süreyya anlamadı. "Ne benim yüzümden oldu kızım?"

"Yok bir şey! Sen niye geldin?"

Süreyya, kızına tuhaf gözlerle bakarak "Kek yapacaktım da..." dedi. "Neyli canın istiyor diye sorayım dedim ama... Hey heylerin üstünde senin yine..."

"Yirmi dört saattir bi' *duvarla* konuşuyorum, o yüzdendir! Tuğlalarını önüme bizzat kendim ördüğüm bi' *duvarla*... Harika, dimi?"

"Yani?" diyerek omzunu silkti Süreyya. "Neyli yapayım keki?"

Gökçe histerik bir kahkaha attı. "Hala *kek* diyor kadın ya... Hala *kek*..." Sonra birden duraksadı. Aklına eski günler gelmişti. Küçüklüğünden beri evde ne zaman kek kokusu duysa mutlu olurdu Gökçe; sıcacık, yumuşak dilimleri iri parçalar halinde ağzına tıkarken kafasında ne var ne yok, unutturdu. Kek, insanı mutlu ediyordu çünkü. Mutlu insan ne yapardı? *Karar verirdi.* Aklına dolan düşüncelerle, "Kek..." diye mırıldandı. "Evet... Kek!" Koşarak annesinin yanına gitti. "Ben yapacağım keki!" dedi, hevesli bir tınıda. "Sen sakın hiçbir şeye dokunma!"

"Aaa..." Süreyya şaşırdı. "O nereden çıktı?"

Gökçe, "Maziden!" deyip gülümserken gözlerine muzip bir parıltı yerleşmişti. Annesinin anlamsız bakışlarına aldırmadan odadan çıktı ve merdivenlerden inerek mutfığa girdi. Önlüğü boynuna geçirdiğinde ilk işi buzdolabından tereyağını çıkarmak oldu. Ocağın altını açtı ve küçük bir

tavaya aldığı tereyağını eritmeye başladı. Yağ erirken un ve şekerin ölçülerini ayarlayıp diğer malzemeleri hazırladı. Her birini geniş bir kaba aktardığında saat 21.15'i gösteriyordu. *Çok geç olmadan gidip dönmem gerek,* diye düşündü. Gece vakti elinde bir tepsi kekle dışarı çıkmayı, evdekilere nasıl açıklayacağı ise ayrı bir konuydu. Gerçi... *Şule ne güne duruyordu?*

Yarım saat kadar önce duştan çıkan Aris, altına koyu gri tonlarında, pamuklu bir eşofman, üzerine ise füme rengi, kolsuz, kapüşonlu tişört giymişti. Kahve yapmak için mutfığa yöneldiğinde ise kapı ziline çaldığını duydu. *Adoni'dir,* dedi içinden. Saat 22.30'a yaklaşıyordu. *Geç bile kalmıştı.*

Playlistinde dönen Fransızca şarkılara ıslığı ile eşlik ederek salondan geçip koridora geldi ve rahat bir tavırla kapıyı açtı. Fakat karşısında gördüğü Adoni değil, bir tepsi kekti. Gözleri önce, ileri doğru uzatılmış tepsiye sonra onu tutan ellerin sahibine gitti. *Gökçe'ye.* Altında salaş, yüksek bel, krem renkli fitilli bir eşofman vardı. Üstüne aynı tonlarda crop giymiş, onun üzerine ise kahverengi, oversize bir hırka almıştı. Yarım topuz yaptığı saçları, içi parlayan mavi gözleri ve minicik ağzına kondurduğu gülümsemeyle bir hayli sevimli görünüyordu. Yüzüne tuhaf bakışlar atan Aris'e aldırmadan, "Merhaba!" dedi, canlı bir tonlamayla.

Aris, şaşkındı. "Merhaba?"

"Ya mesajlaşırken *kek yapacağım,* falan dedim ya sana... Sonra düşündüm, *dedim Gökçe ayıp yani... Böyle şeyler söylenmez. Söylersen de, ikram etmen gerekir.* Bizde böyle çünkü... Diğer türlü ayıp karşılanır. Ondan, şey yaptım ben de..."

Aris, dudakları yavaşça kıvrılırken mırıldandı. "Hmmm... Ama ben oyle bir mesajlaşma hatırlamıyorum."

"Konuştuk ya..." dedi Gökçe, anlamazdan gelerek.

Aris başını iki yana salladı. "Yok, konuşmadık."

Gökçe, "Allah Allah..." diyerek dudaklarını büzdü. "E ne yapayım peki ben? Geri mi döneyim?"

"Şey-... Yok..." Aris, elini içeri doğru uzattı. "Gel..."

"Müsait değilsen şey değil ama... Önemli değil..."

"Musaitim."

"Birini falan bekliyorsan, diye dedim?"

Aris, "Yoo... Yok..." deyip başıyla içerisini işaret etti. "Gel."

"Tamam o zaman..." Gökçe, temkinli tavırlarla eşikten geçti. "Tepsiyi mutfığa bırakıyorum?"

"Tamam..." dedi Aris, gülümseyerek. Dünden bu yana Gökçe'yi çığırından çıkardığının farkındaydı fakat bunun geri dönüşünü bu şekilde beklemiyordu. *Kek?* Tokat değil, azar ya da şikayet değil. *Kek?* Dans çıkışından sonra... *Kek?* İşler giderek ilginçleşiyordu. Dahası, bu kızın problemlerle savaşıma şekli de öyle. *Kek?!*

Gökçe, mutfaktan geri döndüğünde Aris'in yüzündeki imalı tebessümü yakalamakta gecikmedi. "Ne oldu?" diye sordu. "Neden öyle bakıyorsun bana?"

Aris sırtıyordu. "Hiç... Şaşırtıyorsun beni."

"Niye şaşırdın ki?"

"Acaba?" dedi Aris. Kollarını bağlamış, bakışlarını Gökçe'nin yüzüne çevirmişti. "Sen şimdi... Ciddi ciddi bana kek mi yaptın?"

Gökçe, gözlerini kaçırarak omzunu silktilti. "Sana olarak değil, genel... Canım kek istedi ve yaptım. Sonra da-... Ya! Neden gülüyorsun?"

"Sen bana kek yapmışsın..." Aris'in ağzı kulaklarındaydı. Gökçe, peşinden gelerek itirazlarını sürdürürken mutfığa doğru yürümeye başladı. "Bana kek yapmışsın..."

"Sadece sana değil, dedim!"

Aris, "Bana yapmışsın..." deyip tezgahın başına geldi. "Brownie mi bu?"

Gökçe salladı. "Evet ama-..."

"Güzel görünüyor..." Aris, eline aldığı çatalı sabırsızca keke batırıp ağzına götürdü. "Mmmm-mmm..."

"Ne? Kötü mü?"

Ağzı şekilden şekle girerken "Baya..." dedi Aris. "Baya iyi..." Sonra birden duraksayıp kaşlarını çatı. "Kesin sen yaptın dimi bunu?"

"Ben yaptım tabii... Kim yapacak başka?"

Aris, çay travmasını unutamıyordu. Yüzünü ekşiterek "Gökalp?" diye sordu.

Gökçe güldü. "Yok artık! Ne anlar o kek yapmaktan..." Ardından merakla etrafına bakınmaya başladı. "Bu arada Nisí nerede?"

"Yatak odasında uyuyordu" diyerek kapıya doğru seslendi Aris. "Nisí! To korítsi mou! Ela edó!"

Nisí, Aris'in sesini duyar duymaz yerinden fırladı ve paytak adımlarla mutfığa koştu. Gökçe, "Kızım!" deyip kucakladı Nisí'yi. "Allah'ım ya..."

Allah'ım ya! Sen ne olmuşsun böyle ya?!" Nisí, minik kuyruğunu hızlı hızlı sallayarak Gökçe'nin bacaklarına atlamıştı. "Eşek kadar olmuşsun sen ya! Tamam-... Tamam! Gel buraya... Sen hatırlıyor musun beni? Unutsan da şaşırmam çünkü..." Eliyle, mutfak tezgahına yaslanmış, gülümseyerek ikisini izleyen Aris'i gösterdi. "Çünkü bu abi... Bizi görüştürmüyor kızım!"

"Ben mi görüştürmüyorum? Nasıl bir iftira b-..."

"Evet! Evet!" diyerek araya girdi Gökçe. Dizlerinin üzerine çökmüş, yerde yuvarlanıp şımaran Nisí'nin göbeğini seviyordu. "Evet, aynen öyle! Bence de öyle kızım... Hatta geçen gün var ya, seni bırakıp gidiyordu bu, biliyor musun? Seni terk edip-..." Aris'in avcunu ağzında hissedince cümlesi yarım kaldı.

"Çok ayıp!" dedi Aris, Gökçe'nin ağzını bastırarak. "Boyle şeyler her yerde konuşul-..."

Gökçe, Aris'in elinden kurtulup ayaklandı. "Nisí! Susturmaya çalışıyor beni... Görüyorsun, dimi?!"

Aris, işaret parmağını tehditkar bir şekilde sallarken "Bunda ısrar edersen..." dedi. "Sen zararlı çıkarsın yalnız..."

"Allah Allah... Bak sen..."

"Ya... Bana şimdiye dek neler yaptığını öğrensin ister misin? Acaba o zaman seni görünce göbeğini mi açar yoksa kapının eşiğinde paçana mı saldırır?"

Gökçe, ağzını kırıştırdı. "Sen zaten kesin hakkımda dolduruyorsundur onu... Kim bilir neler anlattın? İleride beni sevmezse sorumlusu sensin."

"Yani..." dedi Aris, başını sağa-sola sallayarak. "O zaman şöyle olacak... Nisí seni sevsin istiyorsan, sen de..." Üst dudağını içine çekip omuzlarını yukarı kaldırdı. "Sen de beni seveceksin, bana iyi davranacaksın ki-..."

Gökçe, gözlerini devirdi. "Kek yaptık işte!" derken salona doğru yürümeye başlamıştı. Koltuğa oturduğunda yüzüne ciddi bir ifade takındı. "Eeee?"

Aris de rahat tavırlarla salona gelerek Gökçe'nin yanına oturdu. Sağ bacağını, sol bacağının üstüne attı, arkasına yaslandı ve sağ kolunu koltuğa uzatıp Gökçe'ye doğru eğildi. Yüzüne, *daha fazlasını duymak* ve *daha fazlasını görmek* arzusunun talepkar ifadesi yerleşmişti. Dudakları hafifçe kıvrılırken, "Eeee?" diye fısıldadı.

Gökçe, "Ben de aynısını diyorum işte..." dedi, çekinerek. "Yani... Dünden beri ne yaptın, kafanı topladın mı? Ne düşündün? Ya da düşündün mü diye ben-..."

"Gökçe..."

"Ne?"

Aris, bir süre Gökçe'nin gözlerine baktı. Sonra "Hiç..." diyerek geri çekildi. Yüzünde birden tatsız bir ifade belirmişti.

"Ne oldu?" diye merakla sordu Gökçe.

Aris'in kaşları havalandı. "Bu oyle kolayca verilebilecek bir karar değil... Artısını eksisini düşünmem gerekiyor. Ve bu-... Çok yorucu... Dün doğru düzgün uyuyamadım bile." Elini şakaklarına bastırdı. "Korkunç başım ağrıyor düşünmekten... Yine başladı..."

Gökçe, Aris'in omzuna dokundu. "İyi misin? İlaç getireyim mi sana?"

Aris, başını iki yana salladı. "Yok ki."

"Ağrı kesici yok mu evde?!"

"Maalesef hepsi bitti..."

Gökçe, "Bi' bakayım yine de..." diye ayaklanıyordu ki, Aris elini yakaladı. "Sonuncusunu sabah içtim."

"Hadi ya..." dedi Gökçe, geri otururken. "Adoni'de vardır belki?"

Aris, omzunu silkti. "Yokmuş onda da, sordum."

"Lojmanlardaki diğer askerle-..."

"Gecenin bu vakti kimseyi rahatsız etmek istemem..." diyerek araya girdi Aris. "Geçer birazdan."

Fakat Gökçe diretiyordu. "Ben gidip alırım sana ilaç!"

"Gökçe-..." Aris, Gökçe'yi yeniden koltuğa oturttu. "Hiç gerek yok." Parmaklarıyla hala şakaklarını bastırıyordu. "Böyle biraz baskı uygulayınca iyi geliyor-... Şöyle yaparsam-..."

Gökçe, bir süre bocaladıktan sonra "Yanlış yere bastırıyorsun..." diye mırıldandı. "Arkanı dönsene bi'." Aris, arkasını dönerken Gökçe dizkapaklarını koltuğa yerleştirdi ve ileri doğru uzandı. Önce işaret parmağını, Aris'in kaşlarının tam ortasına bastırdı. Otuz-kırk saniye kadar öyle bekledi. Ardından parmakları, kaşlarına paralel sert dokunuşlarla Aris'in alnında gidip gelmeye başladı. "Bu biraz rahatlatılabilir..."

Aris, gözlerini kapatmış, gülümsüyordu. "Gerçekten öyle..."

"Doğru noktaları bulmak önemli..." dedi Gökçe. "En azından hafifletir." Birkaç dakika sonra parmak uçlarını Aris'in başından çektiğinde, "Önünü dön şimdi..." dedi. Aris, yüzündeki sırtıtmayı toparlayıp önünü Gökçe'ye döndü. "Sağ elini ver." Aris, elini uzattı. Gökçe, bu kez iki elinin başparmaklarını Aris'in baş ve işaret parmağının tam arasına bastırmıştı. "Otuz saniye de şuraya bastırırsak..." *Bastırdı.* "Evet... Böyle... Tamam..."

Şimdi diğer elini uzat..." Aris sol elini de uzattı. "Buraya da otuz saniye bastıralım..." *Bastırdı.* "İşte böyle... Oldu bile!" Ellerini çektiğinde gözlerini Aris'in yüzüne dikti. "Nasıl? İyi geldi mi?"

Aris, iç çekerek başını salladı. "Tahmin bile edemezsin..."

"Hafifledi mi biraz?"

Aris yine başını salladı. "Hafifledi..."

"Tamam!" diyerek ayağa kalktı Gökçe. "O zaman şimdi şöyle yapıyoruz... Ben kekleri servis ediyorum, yanına da kahve yapıyorum... Sen de biraz sakinleşip, düşünüyorsun. Tamam mı?"

Aris, gülümseyerek "Tamam..." dedi. Bu kesinlikle bir illüzyondu. *Ya da Gökçe'nin tabiriyle halüsinasyon?* Ne zaman son bulacağını umursamadan anın keyfini çıkarmak gerekirdi.

Gökçe ise Aris'in işleri yokuşa sürdüğünün, hatta bundan bizzat haz aldığıнын farkındaydı. Fakat farkında olmak bir şey değiştirmiyordu. *Çözümüne giden yolda yapılan kek de masaj da mübahtı!* Sakinliğini korumaya çalışarak derin bir nefes verdi. Ardından hırkasını çıkarıp vestiyere astı, paspasın üzerinde yatan Nisi'nin başını okşadı ve lavaboya gidip ellerini yıkadı.

Mutfağa girdiğinde ise neye, nereden başlayacağını bilmiyordu. Tezgahta kocaman bir kahve makinesi vardı. Daha önce böyle bir model görmemişti Gökçe. Karşısında onlarca ayrı seçenek duruyordu ve tüm göstergerleri Yunancaydı. "Bu ne ya?" diye mırıldandı. "Alt tarafı kahve yapacağız..." Homurdanarak sesli bir nefes verdi. En iyisi Aris'e sormaktı. Kapıya doğru dönüp "Yüzb-..." dedi sonra duraksadı. *Dili, Aris demeye hala alışamamıştı.* "Şey! Eeee... Bi' bakabilir misin?"

Aris, çok geçmeden yanına geldi. "Tabii?"

"Ben bu makineden bir şey anlamadım. Hepsi Yunanca..."

"Hmmm..." diyerek Gökçe'ye doğru yaklaştı Aris. "Bak şimdi..." dedi, bir elini hafifçe Gökçe'nin beline yerleştirip diğeriyle makinenin üzerinde yazan yazıları göstermeye başladı. "Şuradan kahvenin çeşidini seçiyorsun... Şuradan sertliğini ayarlıyorsun... Şu kısım sıcak-soğuk seçimi için... Bak, burası da aroma..."

Gökçe, Aris'in söylediklerinin hiçbirini anlamadı. Boynuna değen ılık bir nefes ve belinin çıplaklığında nazikçe kımıldayan parmaklar aklını birden karmakarışık yapmıştı. *Bu kadar dibine girmeden anlatamıyordu muydu makinenin fonksiyonlarını?* Hayret bir şeydi. "Şey-..." diye mırıldandı, kesik bir sesle. "İstersen sen yap kahveyi?"

Aris, Gökçe'nin omzuna düşen saçlarını parmaklarının arasından geçirerek geriye doğru attı ve kulağını Gökçe'ye yaklaştırıp "Duyamadım?" dedi.

"Kahveyi diyorum! Sen yapsan..."

Nefesini dışarı doğru üflerken "Olmaz..." diye fısıldadı Aris. "Oyle anlaşımadık çünkü..." Parmakları, Gökçe'nin belinde minik daireler çizmeye başladığında, gözlerine takılan görüntü yüzünde tebessüm oluşturdu. Gökçe'nin teni ürpermiş, kolları minik minik gözeneklenmişti. O anda gövdesini, kızın sol yanına biraz daha yaklaştırıp "Unuttun mu?" dedi. "Sen kahve yapıp kek servis edecektin, ben de düşünecektim..."

Gökçe yutkundu. "Unutmadım da... Biraz karışık sanki bu-..."

"Hiç değil." Aris'in parmağları Gökçe'nin belinden karnına doğru kaymaya başladı. "Ne içmek istersin?"

"Hı-..."

Aris gülümsedi. "Americano mu filtre kahve mi latte mi? Ya da başka bir şey mi?"

"Americano olur."

"Tamam..." dedi Aris. "O zaman şuraya basalım... Su sıcaktı zaten... Kupaları al yukarıdan."

Gökçe, uzanarak mutfak dolabını açtı. Önde duran iki kupayı alacağı sırada ise Aris'in "Arkadakileri al" dediğini duydu ve "Hangi arkadakileri?" diye sordu. "Görünmüyor buradan."

Aris, o an iki eliyle Gökçe'nin belini kavrayıp kızı hızla yukarı kaldırdı. "Şimdi görüyor musun?"

"N'apıyorsun?! Hey!"

"En diptekileri al!" dedi Aris, Gökçe'nin itirazlarına aldırmış etmeden. "Hadi! Bak... En köşedeler."

Gökçe, kupaları aldıktan sonra sinirle "İndir beni!" diye bağırdı. "Sanki kendin alamıyorsun! Sırık kadar boyun var!"

Aris, Gökçe'yi yavaş yavaş yere bırakarak "Olmaz..." dedi ironik bir tınıda. "Konuştuğumuz gibi... Kahvenin tüm süreçleri sende. Bense düşün-..." Birden sustu. Gövdesini aşağı doğru indirdiği Gökçe'nin kalçası, kasıklarına değince nefesi kesilir gibi olmuştu. *Ne çeşit bir sınavdı bu?* Otuz yaşını geçmiş adam, eline dokunulunca erekte olan bakir liselilere benzemişti. İçinde uyanan arzuyu bir türlü dizginleyemiyordu. *Dahası bunu istemiyordu da.* Gözleri, Gökçe'nin saçlarından yayılan frezya kokuları ile

kapanırken ellerini kızın belinden güçlükle ayırdı ve yarım kalan kelimesini hayıflanır gibi tamamladı. "Düşünüyorum..."

Gökçe, panikle kendini geri çekti. "O belli..." dedi, önünü Aris'e hiç dönmeden. Kupaları makineye yerleştirdi ve kek tepsisinin yanına giderken ağzının içinden mırıldandı. "Düşündüğün belli de... Neyi düşündüğün şaibeli!"

Aris, tezgaha yaslanıp sırtıttı. "Şeyi işte... Orduya donüp dönmemeyi..."

Gökçe, Aris'e ters bir bakış atarak çekmecedен bıçağı aldı ve keki dilimlemeye başladı. Halbuki o bıçağın yeri kek değil, midesinde dolaşan keleklerin kanatlarıydı. Yerli yersiz ortaya çıkıyor ve karnından rahmine kadar uçuşuyorlardı. *Bu kadar manipülasyon da fazlaydı doğrusu.*

O esnada kahveler olmuştu. Aris, kupaları içeri taşıırken Gökçe de, servis tabaklarını alarak salona doğru hızlandı. Koltuğa oturduklarında ise göz göze geldiler ve ikisinin ağzından da aynı cümle döküldü. "Afiyet olsun."

Aris, eline aldığı kek tabağını art arda çatallamaya başlamıştı. Lokmalarını ağzında hızlı hızlı çevirirken Gökçe'ye bakıp gülümsedi. "Yalnız, ben bunu tekrar isterim."

Gökçe, "Önce hak et..." diyerek çatalını ağzına götürünce Aris'in gözleri şüpheyile kısıldı. "Nasıl olacak o?" diye sordu.

"Karar ver artık mesela..." dedi Gökçe. "Şu şey işine... Ordu meselesine..."

Aris, "Ordu meselesi?" deyip kaşlarını havalandırdı. "Orduya dönmemden bahsediyorsun?"

"Evet!"

Yüzüne geniş bir tebessüm yayılırken "Ochi..." dedi Aris. "Önce hak et."

Gökçe'nin önce suratı asıldı sonra kendini çarçabuk toparlayarak bakışlarına mahzun bir ifade yerleştirdi. "Neden böyle yapıyorsun? Dünden beri kendimi sana anlatmak için ne kadar çabaladığımı görmüyor musun?"

Aris, kek tabağını sehpa ya bırakıp kahvesinden bir yudum aldı. "Çaba dediğiniz şeyin adı rüşvet, Gökçe Hanım..."

"Hiç de değil!" diye itiraz etti Gökçe. "Ben gayet samimiyim... Sana dün de söyledim. *Orduya dön ya da dönme ama bence burada kalman gerekiyor*, dedim." Kekinden bir çatal daha alıp kahvesini yudumladı ve arkasına yaslandı. "Tamam... Dönmeni istiyorum, bu ayrı. Ama bunu yapmazsan da-... Sana sırt çevirmeyeceğim. Seni anlayacağım. Yargılamayacağım." Sonra ağzını kırıştırdı. "Son cümlemden pek emin değilim... Belki biraz yargılarım-... Ama çok az! Birazcık..."

Aris güldü. "*Birazcık* kısmından pek emin değilim..."

"Of!" Gökçe elleriyle yüzünü sıvazladı. "Neden hiç inanmıyorsun sen bana? Tamam... Parlak bir geçmişimiz olmayabilir ama bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum işte..." Gözlerini devirdi. "Yani-... Arkadaşça davranmaya çalışıyorum sana..."

"Arkadaşça?"

"Evet?"

Aris, bakışlarını kısarak yüzünü Gökçe'ye yaklaştırdı. "Gerçekten mi?"

"Buna da mı inanmıyorsun?!" dedi Gökçe hayretle.

"Aslında..." Aris'in gözlerinde maksadını aşan bakışlar vardı. Elini Gökçe'ye doğru uzatıp "Dün şey yaptığın gibi yaparsan, inanırım belki..." dedi. "Kalbinin sesini dinletsen-..."

Gökçe, "Pisliksin sen!" diyerek Aris'in eline vurdu. "İki dakika ciddi olamıyorsun!"

"Gayet ciddi-..."

"Yüzb-..." dedi Gökçe sonra hızlıca düzeltti. "Aris!" Dizlerini koltuğun minderine çekip oturduğu yerden Aris'in üzerine doğru eğildi. Yüzünde, *artık ne olacaksa olsun*, ifadesi vardı.

Aris de, Gökçe'ye doğru yaklaşarak gülümsedi. "Efendim?"

Gökçe, "Bir şey söyle!" dedi, yalvarır gibi. "Bak ben bu gece de bunu düşünerek uyuyamam..."

Aris, başını salladı. "Ben hiç uyuyamam."

"İyi işte..." Gökçe'nin gözleri olanca masumiyetiyle bakıyordu. *Ağzından dökülen kelimeler ise manipülasyona açıktı.* "Ben de onu diyorum..." dedi, sevecen bir tonda. "Senin de kafan rahatlasın, benim de..."

Aris, "Keşke rahatlasa..." diye mırıldandı.

Gökçe, "Zor olduğunu biliyorum..." derken Aris'in koltuğa uzattığı koluna dokundu. "İçinde verdiğin savaşı görüyorum. Kendini nasıl zapt ettiğini, nasıl bir hisle mücadele ettiğini... Görüyorum. Ve inan bana, seni çok iyi anlıyorum..."

Zayıf bir sesle "Anlıyor musun gerçekten?" diye sordu Aris.

"Sen deli misin?" dedi Gökçe, Aris'in kolunu sarsarak. "Senin aklından geçirdiğinin bin fazlasını istiyorum!"

"Gökçe-..." Aris, nefesini dışarı verip yutkundu.

Fakat Gökçe, Aris'e aldırış etmeden "Ki bu benim için hiç kolay bir şey değil..." diye devam etti. "Sürekli kendini bastırmaya çalışmak... Yıkıp döküp parçalamak isterken öylece durmak..."

Aris, birden kendini geri çekerek "Gökçe, sus lütfen!" dedi. Petrus'a duydukları ortak nefretin, kulağına erotik metaforlar gibi gelmesi hiç normal değildi.

Gökçe ise aldığı uyarıyla başını önüne eğip sustu. Aris'in üstüne fazla gittiğini ve tatsız konuları hatırlattığı için canını sıkıldığını düşünmüştü. Karşısında çaresizce kıvranan adamın zihninde uyandırdığı yasaklı düşlerden haberdar değildi.

Bir süre kadar hiçbir şey konuşmadılar. Fonda çalan Fransızca şarkılardan başka bir ses duyulmadı aralarında.

Sonrasında sessizliği bozan yine Gökçe oldu. Sırtını koltuğa yaslamış, kollarını birbirine bağlamış halde, "Yarın da Ochi Günü..." dedi, yeni bir bilgi ortaya atarmış gibi.

Aris, aklındakileri kovup gülümsedi. "Sen baya heveslisin Ochi Günü için..."

"Yoo..." diyerek omzunu silktili Gökçe. "Sadece iddiayı kaybettiğim için-..."

"Bir saniye, bir saniye!" Aris, Gökçe'nin sözünü böldü. "Yani şimdi sen gerçekten de... Yarın resepsiyonda dans edeceksin benimle, oyle mi?"

Gökçe, gözlerini tavana dikerek "Evet..." dedi.

"Üzerinde mavi-beyaz bir elbiseyle?"

"Abartmasak mı?"

Aris, "Yoo..." deyip başını salladı. "İddia böyleydi... Eğer yapacaksan tam yapman lazım."

"Of!" Gökçe, başını eğerek dizlerine kapandı. "Of!"

"Ne, of?" dedi Aris, kınayıcı gözlerle. "Karar vermeden önce bunu bilmem gerek..."

Gökçe, hızla doğruldu. "Bir dakika! Şimdi... Ben elbiseye *tamam* dersem, sen de orduya dönmeye *tamam* diyeceksin yani? Doğru mu anladım?"

Aris, "Bilmem..." derken alt dudağını yukarı çekti.

"Ya!" dedi Gökçe, kur yapar gibi Aris'in omzuna vurup gözlerini kocaman açmıştı. "Hadi!"

"Gökçeee..."

Gökçe, "Neeee!" deyip gülümsedi. "Müthiş nazlanıyorsun şu an! *Tamam*, de! Hadi... Yaaa, hadi!"

Aris'in kahve gözlerinde salınan hareler sımsıcak olmuştu. Omuzlarını yukarı çekerek başını sağa-sola eğdi. Dudakları muzipçe kıvrılırken "Yani..." dedi. "Olabilir..."

Gökçe, "*Olabilir, deme!*" diye atıldı heyecanla. "*Tamam, de!*" Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı çünkü. Kesinliğe, netliğe, emin olmaya ihtiyacı vardı. *Evet, dediğini duyması gerekiyordu. Evet, orduya döneceğim.*

Ancak Aris, bu oyunu sevmiştir. "Ben..." dedi, alnını kırıştırarak. "Bir dilim daha kek yedikten sonra cevap vereceğim..."

"Tamam!" Gökçe yerinden fırladı. "Bekle burada! Kocaman bir dilim keseceğim şimdi sana..."

Aris, yüzüne yayılan keyifle arkasına yaslandı. "Bir bardak da su rica edebilir miyim?"

Gökçe, "Getiririm!" derken mutfığa doğru yürümeye başlamıştı. Meselenin çözümüne bir bardak su, bir dilim kek kadar yakınsalar, getirirdi elbette. Fakat tam o sırada kapının çaldığını duydu. *Kim ki bu saatte,* diye geçirdi içinden. *Beklediğim kimse yok, demişti?*

Aris'in "Açma kapıyı!" diyerek ayaklandığını görünce merakı daha da arttı Gökçe'nin. "Niye açmıyormuşum?" deyip hızlıca koridordan geçti ve hiç düşünmeden dış kapıyı açtı.

Eşikte bekleyen Adoni şaşkındı. "Gökçe Hanım?" Gözleri, arkada kendisine kaş-göz yapan Aris'e çarptığında "Pardon Yüzbaşım..." dedi. "Ben misafiriniz olduğunu bilmiyordum..."

Aris dişlerini sıktı. "Telefonuna baksan bilirdin, Adoni. Telefonuna bak, Adoni! Şu telefonuna bi' bak!"

Gökçe, mahcup şekilde "Hiç sorun değil..." dedi. "Benim işim vardı da, ondan geldim-... Zaten gidiyordum şimdi..."

"Yok yok!" diyerek gülümsedi Adoni. "Siz hiç gitmeyin... Ben içeri girmeyecektim zaten." Aris'in kaşlarını kaldırdığını fark etmeden bir askının içinde tuttuğu kılıflı giysiyi ileri doğru uzattı. "Sadece bunu getirmek için uğramıştım... Toren üniformasını kuru temizlemeye vermişti Yüzbaşım... Onu aldım... Sonra karargahta işim çıkınca anca gelebildim, kusura bakmayın... Şöyle buyrun Yüzbaşım..." Gökçe'nin hayret dolu bakışları eşliğinde kılıfı Aris'in eline tutuşturdu. "Tertemiz olmuş. Hiçbir sorunu yok... Bu arada yeni odanız da hazırmış-..."

Gökçe, "Yaaa..." diyerek Adoni'nin sözünü böldü. Sinirden dişlerini sıkmış, gülüyordu. "Öyle miymiş?"

Adoni, Aris'in içinden küfür akan gözlerini fark edince ortamdaki tuhaf havayı sezinledi. Bir pot kırmıştı. *Ama neydi?* "Ben..." dedi, birkaç adım geri çekilerek. "Ben gideyim o zaman... İyi akşamlar..." Zorlukla gülümsedi. "İyi akşamlar Yüzbaşım, kolay gelsin şimdiden..."

Gökçe, kapıyı "İyi akşamlar Adoni..." diyerek sertçe kapattıktan sonra yüzünü Aris'e döndü. *Tören üniforması, kuru temizleme, yeni oda...* Adoni'den duyduğu her kelime, afili bir çark gibi dönüyordu zihninde. Kollarını bağlayıp, yavaş adımlarla Aris'in üstüne yürümeye başladığında, dudağının kenarında giderek genişleyen cinnet tebessümüne engel olamadı.

Aris, giysi kılıfını yere fırlatmış, ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırmıştı. "Şu an senden korkuyorum..."

Gökçe başını salladı. "Korkmalısın."

"Ama..." dedi Aris, geri geri çıkarken. "Pişman değilim. Çünkü sen bunu hak ettin..."

"Öyle mi?"

"Oyle."

Parmaklarını kıtlatarak "Ne zaman geri aldın istifanı?" diye sordu Gökçe.

Aris, ikiletmeden "Dün akşam" dedi. Adoni'yle lojmanlara döndükten birkaç saat kadar sonrasıydı. *Telefonuna gelen birkaç arama, birkaç bildirim, birkaç mesajdan hemen sonrası...*

Gökçe, öfke dolu bir kahkaha attı. "Yani dün akşamdan beri... Sen... Bildiğin... Oynuyorsun benimle... Öyle mi?" Aris, geri kaçtıkça, Gökçe adımlarını daha da hızlandırıyordu. "O tripli mesajlar... Bana yaptırdığın o-... O masajlar! Yok baş ağrıları... *Düşünüyorum*lar... Yalan hepsi..."

"Masaj gerçektir..." diyerek güldü Aris. "İyi geldi."

"İyi geldi? Dimi... Üzerine de kek yedin? O da iyi geldi mi?"

Aris, ellerini iki yana açtı. "Pára polý! *Çok!*"

"Sen kek yedin..." dedi Gökçe. "Ben de keklendim yani?"

Aris alt dudağını dişleyip başını iki yana salladı. "O ne demek hiç bilmiyorum..."

Gökçe, "Ben biliyorum..." diye cevap verdi. Önce düşük frekansta çıktı sesi, sonrasında kayış koptu. "Ben biliyorum aşağılık herif! Gel buraya!"

Aris, Gökçe'nin gazabından kaçarken bir yandan da hala gülüyordu. "Aslında ne, biliyor musun? Bunu öğrenmen bir yerde iyi oldu! İçimi dökmem için fırsat oldu!"

Gökçe, koltuktan aldığı kırlenti mutfağa doğru kaçan Aris'e fırlatarak "İçini dökecekmiş!" diye bağırdı. "Ben dökeceğim şimdi senin içini! Dişlerinle birlikte dökeceğim ama-... Gel buraya! Yalancı! Aşağılık! Fırsatçı! Domuz! Parmağında oynattın beni!"

"Ítan téleio!" Aris, mutfak masasının etrafında turlayıp yeniden koridora çıktı. "*Mükemmeldi!* Her anı çok keyifliydi! Nasıl olmasın ki? Önüme geçip

beni durdurdun! *Üniformanı giy*, diye karşımda ağladın!"

"Kes sesini! Mahvedeceğim seni!"

"Ama ben sana demiştim..." diye devam etti Aris. "*Bir şeylere elinden gidince değer biçen biriysen, demek ki İmroz'dan gitsek, bizim arkamızdan da ağlayacaksın*, demiştim... Haklı çıktım! Sen... Ben gitmeyeyim diye ağladın!"

Gökçe, kırlentlerden birini daha Aris'e fırlattı. "O yüzden ağlamadım ben! Çarpıtıp durma!"

Aris, "Ağladığını!" diyerek kırlenti havada yakaladı. "*Lütfen beni bırakma*, dedin... *Sensiz yaşayamam ben*, dedin..."

"Uydur! Abart!"

"Mezarlığın önünde dakikalarca elimi tuttun! *Bırak*, dedim. *Bırakmayacağım*, dedin. *Tek bir an bile elini bırakmak istemiyorum*, dedin!"

Gökçe, ağlamaklı bir tınıda bağırdı. "Allah belanı versin senin!"

Aris, kıvrak manevralarla salonda dört dönerken "*Sana Kerim'e git*, dedim!" diye devam etti. "Bana, *hayır seninle kalmak istiyorum*, Kerim *umurumda değil*, dedin. *Onunla dans et*, dedim sana... *Hayır seninle edeceğim*, dedin! Sen benimle dans etmek için bana yalvardın!"

Gökçe'nin gözü seyirmeye başladı. "Allah'ım katil olacağım galiba..."

Aris, koltuğun diğer tarafına geçtiğinde "Daha bitmedi!" diye bağırdı.

"Sus artık!"

"Ochi... Susmayacağım." Aris'in yüzünde tatminkar bir ifade vardı. "Sen bunları benden daha çok duyacaksın Gökçe Hanım. Ben bunları unutmam... Hele o mezarlığın önünde yaptığın, Tanrı affetsin-..."

"Kes şunu!" Gökçe, işaret parmağını ileri doğru uzattı. "*Onu o yüzden yapmadım*, dedim sana!"

Aris sıırttı. "Sen bana gitmeyeyim diye-..."

"Kes, dedim!"

"Gitmeyeyim diye-..."

"Aris!" diye bağırdı Gökçe. "Bak-... Bak, devamını getirme! Çok fena olacak!"

"İyi, tamam" dedi Aris, kollarını bağlayıp başını yere eğdi. Sonra aralarında kısa bir sessizlik oldu. Gökçe, derin derin nefes vererek sakinleşmeye çalışıyordu ki, Aris'in mırıltısı duyuldu. "Memelerini ellettin."

Gökçe, o anda aralarındaki koltuktan uçar gibi Aris'in üstüne atladı. Dizlerini mindere bastırmış, ellerini koltuğun arkasında duran Aris'e rastgele çarpmaya başlamıştı. "Aşağılık! Domuz! Yalancı! Pislik!"

Aris, Gökçe'nin bileklerini yakaladı. "Çok tekrara düşüyorsun, omorfia mou."

"Bırak!" diyerek Aris'i itti Gökçe. "Düzenbaz herif! İki oldu bu! Aynısını meyhaneyi açma konusunda da yaptın! Halihazırda olmuş bir şey için beni günlerce peşinden koşturdun! Sahtekarlık meziyetin olmuş çünkü senin! Ne oldu? Hı? Hani *zor bir karardı!* Hani *umut yoktu?!* Hani *Petrus'la onarılamaz bir noktadaydınız!*"

"Oyleydi!"

"O zaman nasıl tak diye geri çekebiliyorsun istifanı?!"

Aris, kaşlarını kaldırarak "Babam yine kirli oynadı çünkü" dedi. "Görevi kötuye kullanma, usulsüzlük ve idari itaatsizlikten soruşturma açtırmış bana."

"Eeee?!"

"Eeee'si..." dedi, Aris. "Maaşıma el konuldu, banka hesaplarım dondurulmuş. Ev, araba, tekne... Ne varsa... Atina'daki arsalar, dedemden kalan hisseler kadar... Hepsine haciz kondu... Ordudan ayrılmam için de binlerce dolarlık tazminat istiyorlar ama..." Sırıtarak başını eğdi. "Benimse şu an cebimde beş kuruş param yok. Sen keki getirmesen aç kalmıştım."

Gökçe, bir süre kadar Aris'in yüzüne tuhaf bakışlar attıktan sonra "Bana bak!" deyip ellerini iki yana açtı. "Beni delirtme! Ne anlatıyorsun sen bana?! Hı? Ne bu şimdi-... Para? Para için mi kalıyorsun orduda?!"

Aris başını salladı. "İyi kazanıyorum."

"Yani şimdi sen..." dedi Gökçe. Yavaş adımlarla koltuğun arkasına geçmiş, Aris'in üzerine doğru yürüyordu. "*Yapamam, edemem* dediğin onca şeye... Para için katlanacaksın? Sırf tazminatı ödememek için?"

Aris, geri geri çıkarken "Mecburum..." diye cevap verdi.

Gökçe, "O zaman..." dedi, hırslı bir tonda. "Bu gece buraya hiç gelmemiş olsam, Adoni'nin elindeki o giysi kılıfını görmemiş olsam... Ben istediğim için orduda kalmış gibi davranacaktın yani, öyle mi?" Aris'in başını salladığını görünce yutkundu. "Yalan söylüyorsun!"

"Yooo..." dedi Aris, adımları geri çıkarken sırtı balkon kapısına çarpmıştı. Kapıyı açıp balkona çıktığında, ciddi bir ifadeyle "Doğru söylüyorum" diye ekledi.

Gökçe, eşikten geçtiği gibi Aris'i göğsünden itti. "Yalancı!"

Aris, birkaç adım yalpalayıp ameliyat yarasını tuttu. "Ah!" dedi, yüzünü ekşiterek. "Gamo!"

"Hadi oradan be!" diye bağırdı Gökçe. "Elim oraya değmedi bile!"

Aris'in cevabı ise dünkü *meme* tartışmalarına referanstı. "Elini nerede hissettiğimi çok iyi biliyorum..."

Biliyordu elbet. Zira yalan söylüyordu. Gökçe, gözlerini yüzüne diktiğinde Aris'in yanaklarının içini dişleyerek güldüğünü gördü. Sonra gülümsemesi sanki bir sinir boşalması gibi artmış, kahkahaya dönüşmüştü. Gülünecek o kadar hiçbir şey yoktu ki... Muhtemelen güldüğü de bu değildi. *Birden çok şeydi.* Öfkelenmenin, üzülmünün, endişelenmenin ve nihayetinde kabullenmenin son durağı, mizah. Akıl sağlığını korumak için bir çeşit kalkan... Fakat Gökçe, henüz bu noktaya gelmemişti. "Sürekli kandırıyorsun beni!" diyerek Aris'i tekrar göğsünden itti. "Üstüne bi' de gülüyorsun!" Sonra bir kere daha itti. "Nefret ediyorum senden!"

Aris, gülmeye devam ederken "Tamam..." dedi. Gökçe'nin üzerine savurduğu kollarını tutmaya çalışıyordu. "Tamam, sustum..."

"Defol git! Tamam mı?" Gökçe, Aris'i itti. "Ben de aptal gibi uğraşıyorum dünden beri! Bırak-... Bırak, çek elini!"

Aris, kollarını Gökçe'nin sırtına dolayıp "Gel buraya, gel... Tamam..." dedi. Bir yandan Gökçe'yi kucaklıyor bir yandan da hala gülüyordu.

Gökçe, "Bırak!" diye bağırdı ve avuçlarıyla Aris'i göğsünden itip geri çekildi. "Adoni gelmese hala kandıracaktın beni! Sevinemiyorum bile orduya döndüğüne! Orduya döndüğüne sevinmem gerektiğine de ayrıca inanamıyorum!"

Aris, ara ara gülmeye devam ederek "Gökçe..." dedi.

Gökçe, öfkeyle cevap verdi. "Neeee!"

"Sen inanıyor musun buna?" diye sordu Aris. "Para için orduya geri döndüğüme?"

"Sana o yüzden *yalancı* demiyor muyum?!"

Aris, "O zaman..." dedi, Gökçe'yi omuzlarından yakalayarak. "Doğru cevabı da biliyorsun..."

"Hiçbir şey bilmiyorum ben!"

"Bence biliyorsun..." diyerek gözünü kırptı Aris. "Mezarlıkta seninle konuştuktan sonra bir şeyleri düzeltmenin mümkün olabileceğini düşünmeye başladım. Ya da bilmiyorum... Oyle olmasını istedim... Babam, sadece işimi kolaylaştırdı. İstifamı kendi rızamla geri almak daha zor olurdu."

Gökçe, Aris'in gözlerine baktığında doğru söylediğini görebiliyordu. Temkinli bir tavırla, "Madem öyle..." dedi. "Bana neden oyun oynuyorsun dünden beri?!"

Aris gülümsedi. "Duşun bakalım, neden?"

"Cezalandırıyor musun beni?!"

Aris, "Sana bunlar ceza gibi mi geliyor?" diye sordu. "Benimle konuşmak, vakit geçirmek? Ne bileyim... Kek yiyip kahve içmek?"

Gökçe, "O anlamda demiyorum!" derken gözlerini kaçırdı. "Sadece... Orduya dönmeye bir türlü karar verememiş gibi davran-..."

Aris, sıcacık bir sesle "Gökçe..." diyerek yüzünü Gökçe'ye yaklaştırdı. "Ben yolumu kaybetmişim dün, gidecektim buradan, kararlıydım ama sonra sen geldin... Güzel şeyler olabileceğine sen inandırdın beni." Kısa bir an duraksadı. Gökçe'nin çatılan kaşlarının gevşediğini görünce ise sözlerini sürdürdü. "O kadar cesurdun ki... Karşıma geçtin ve bana..."

Gökçe, "Sana memelerimi ellettim, dimi?" diyerek araya girdi. Başını hızlı hızlı sallıyordu. "Pisliksin sen!"

Aris, attığı bir kahkahayla Gökçe'yi yeniden gövdesine bastırdı. Kollarını kızın beline sıkı sıkı dolarken "*Kalbinin sesini dinlettin*, diyecektim..." dedi.

"Yalancı..." diye mırıldandı Gökçe zayıf bir sesle. "Bırak, sana şu an çok sinirliyim! Bırak!"

"Bırakamıyorum ki..." dedi Aris, kollarını Gökçe'nin sırtına daha sıkı sarmıştı. Parmak uçları, geçtiği her noktayı etine bastırıyor, burnu frezya bahçelerinden gelen eşsiz kokularla doluyordu.

Gökçe, "Bırak, diyorum..." derken, Aris'in göğsünde duran avuçlarını hafifçe itti. Sesinin tonlamasıyla, kelimelerinin anlamı tezatlık içindeydi.

"Yapma..." diye fısıldadı, Aris. "İtme beni... Özledim sana sarılmayı."

Gökçe, duyduğu son cümleyle birden sessizleşti. Kilometrelerce koşmuş ve bir duvarın dibine çökmüş gibi güçsüz hissediyordu. Alnı, Aris'in köprücük kemiğine dayanmış, avuçları adamın göğsünde öylece kalakalmıştı. Ne onu itmeye takati vardı ne de kendini geri çekmeye. Sırtında telaşla gezinen eller ve boynunu yoklayan ılık, titrek bir nefes, zihnini giderek uyuşturuyordu. Ve ciğerlerine nüfuz eden o akuatik koku... Üstüne başına sinmişti sanki. Saçlarına, parmak uçlarına sinmişti. Gözleri yavaşça kapanırken, bedenini böylesi bir anın içinde derdest edip bırakan sebepleri düşünemez oldu. Neyse ki çok geçmeden kulağında Aris'in sesini işitti ve başını yukarı kaldırdı.

♫ **Indolore - Je rêve d'é** ♫

<https://youtu.be/oaPfPEJq5l0>

"*Je rêve d'évasion lente...*" diye fısıldamıştı Aris. Sonra bir elini Gökçe'nin belinden çözüp yanağına dokundu. Parmaklarının tersiyle kızın

elmacık kemiklerinin üstünü nazikçe okşarken *"J'ai perdu tout, j'ai perdu toutes notions... Du bien, du mal, de l'horizon long..."* dedi. Bir süredir playistte çalan Fransızca şarkının sözleriydi bunlar. Ardından gülümseyerek Türkçesini söyledi. *"Yavaş bir kaçışın hayalini kuruyorum... Her şeyimi kaybettim. Her şeyin kavramını kaybettim. İyinin, kötünün, uzak ufukların..."* Ben demiyorum, şarkı diyor. Ya da... Bilmem, belki ben de diyorum..."

Şimdi, karamsar bir şarkının notaları hüznü sözleriyle fonda usul usul çalarken, üzerlerine spot gibi vuran ay ışığının altında yüz yüzeydiler. Aris'in kahve gözlerinde harelenen alevler, Gökçe'nin tedirgin maviliklerine karışırken birbirlerine bir büyü'nün tesirindeymiş gibi bakıyorlardı. *Her şeyin kavramını yitirmiş gibi...*

Sonra Aris'in bakışları değişti. Gökçe'nin dudaklarındaki çikolata lekelerini fark etmişti. Yüzüne birden muzip bir tebessüm yayıldı ve nefesini dışarı üfleyerek, "Her yerin çikolata sosu olmuş..." dedi. Başparmağıyla, önce kızın dudağının sağ kenarına dokundu. Parmağı, oraya değer değmez Gökçe'nin gözlerinin yavaşça kapanıp açıldığını gördü. *Ne hoş bir manzaraydı.* Minik izin üzerinde birkaç kez gitti geldi. Ardından sosun bulaştığı başparmağını kendi ağzına götürüp yaladı. *Damağına çalınan tat eşsizdi.* "Brownie'nin tadı..." diye mırıldandı. "Böyle daha güzelmış..." Sonra ıslattığı parmağını ağzından çıkardı ve bu kez Gökçe'nin dudağının diğer kenarına dokundu. *Islak bir parmakla, sosu silmek daha kolaydı.* Üstünden yavaş yavaş geçti ve parmağını bir kez daha yaladı. *Kekin hepsini böyle yiyebilirdi.* Ucuna ıslaklık kondurduğu başparmağını yeniden Gökçe'nin ağzına götürdüğünde, kızın alt dudağını parlak izler bırakarak hafifçe okşadı. Gözleri, ıslaklığın adresinde kayboluyor, nefesinin değdiği o kırmızılıkların kaynağına inmek istiyordu.

Gökçe ise algıları büsbütün kapanmış haldeydi. Dudakları, bir parmağın ucunda ıslanıp kururken bacaklarının arasına keskin bir sızı yerleşmişti. Göz kapaklarının ağırlaşmasına ve ağzının istemsizce aralanmasına mani olamıyordu. Sanki beyinde bir butona basılmış ve tüm refleksleri, o anın içinde dondurulmuştu. Oysa buzlarından çözünmesi için vakti vardı. *Belki bir, belki birkaç saniye daha.* Aris'in yüzünü giderek daha yakından görmeye başladı. Önce burunları birbirine çarpı sonra alınları. *Delilikti bu.* Baştan aşağı hatalı, çarpık ve rahatsız edici. Midesine iğneler batıran bu korkunç histen kurtulmayı öyle çok istiyordu ki...

Fakat Aris, Gökçe'nin kurtulmayı istediği o kısacık anın içinde, çok daha başka şeyler gördü. Araladığı dudaklarını ona doğru yaklaştıırken, içine cesaret veren bir şeydi bu. *Karşısında durduğu ama karşı koyamadığı bir şey.* Gökçe'nin beline doladığı elini, o anda kendine daha sıkı bastırdı. Gövdeleri birbirine çarptığında kızın çenesini, baş ve işaret parmağı arasına alıp hafifçe yukarı kaldırdı. Bakışları, Gökçe'nin baygınlaşan gözleri ve dudakları arasında defalarca gitti, geldi. Sınır ihlalinin kıyısındaydı. Ayağının altında tuzaklı binlerce mayın vardı sanki. Ama umurunda bile değildi. Tıpkı şarkıda dediği gibi, *her şeyin kavramını kaybetmişti.* Dizginlerini bıraktı, göz kapaklarını indirdi ve dudaklarını yavaşça Gökçe'nin dudaklarına yaklaştırdı. *Yaklaştırdı...* Ama çok fazla ilerleyemedi. Açık kalan balkon kapısından giren Nisí, birden bacağına atlayınca Gökçe sıçrar gibi geri çekilmişti.

Sonrası ise oldukça can sıkıcıydı. Panikle arkasını dönen Gökçe, hızlı adımlarla balkondan salona geçti. "Ben gideyim!" deyip apar topar kapıya doğru hızlanırken sağ ayağının serçe parmağını orta yerdeki sehpaye vurdu.

Aris, "Gökçe..." diyerek peşinden geldi. "İyi misin?"

"İyiyim!" Gökçe, ayağının acısını hissetmiyordu bile. Aris'in yüzüne de bakabilmiş değildi. Çantasını alıp kapıya doğru ilerledi. "Ben şey yapayım-... Gideyim... Geç oldu. Annemler merak eder..."

"Gökçe..."

Gökçe, Aris'e cevap vermeden koridordan geçti ve kapıyı açtığı gibi kendini dışarı attı. Merdivenlerden nasıl indiğini, lojmanlardan nasıl çıkıp motosikletine nasıl bindiğini hatırlamıyordu bile. Sürekli "Allah kahretsин!" diye mırıldandı. "Allah kahretsин!"

İçinden ağlamak geliyordu. Sadece ağlamak. Sanki üzerine vardiyalı mesai harcar gibi geceden başlayıp sabaha dek ağlamak... Her şey gözünün önünde, gözünün içinde, gözüne baka baka olmuştu. Sanki filmlerdeki o absürt sahneler gibiydi. Yolun ortasında, farları açık halde üzerine doğru yaklaşan kamyonu görmüş ama koşup kaçmak yerine çarpışma anını beklemişti. Hareketsiz, donmuş, tutuk vaziyette bakakalmıştı yüzüne. Şu saçma hali, eskiden olsa okullarda fiş diye okutulurdu. *Gökçe, Aris'e bak. Bak, Gökçe bak.*

Kaskını takıp gaza bastığında "Allah kahretsин!" diye mırıldandı tekrar. Ne korkunç bir andı! İyi ki Nisí bacağına atlamıştı yoksa yolun ortasında kamyonun gelişini izleyen herkesin başına ne gelirse, Gökçe'nin başına da o gelecekti. *Yoksa Gökçe intihar mı etmek istiyordu?*

O sırada evin içinde dört dönen Aris ise canına susayanın dört ayaklı bir canlı olduğunu düşünüyordu. Sitemli gözlerini Nisí'ye dikerek, "Evde kıyamet koptu, kıcını minderden kaldırmadın..." dedi, öfkeli bir tonda. "Kızı öpeceğim zaman mı paçasına yapışasın tuttu?!"

Paspasın üzerinde yatan Nisí, başını ön patilerinin üzerine koymuş, kocaman açtığı simsiyah gözleriyle Aris'e bakıyordu. Azar işittikçe *mıyk mıyk* sesler çıkarmaya başladı.

Aris, "Bana bak..." diyerek yere eğildi. İşaret parmağını Nisí'nin yüzüne sallarken "Sen bana mı göz koydun yoksa?" diye sordu. "Öyle bir şey varsa çıkar aklından onu. Anlaştık mı?" Nisí, birkaç kez küçük küçük havladı. "Evet!" dedi Aris. "Bence de... Çünkü bu yaptığın hiç hoş değildi. Ben... Ben ne kadar zor durumdayım, biliyor musun? O kızı ne kadar öpmek istediğimden haberin var mı senin? Kıskançlık yapacak zamanı buldun!" Nisí'nin başını okşayıp sesli bir nefes verdi. "Bak... Bunu bir an önce kabullensen iyi olur. Çünkü sana bir sır vereyim... Aramızda kalsın ama..." Gülümseyerek sesine fısıltıya benzer bir ton yerleştirdi. "Ben o kızı alacağım. Bu akşam gözlerinde gördüm. Her şeyin farkında... Kaçamaz artık benden."

-28 Ekim / Ochi Günü

Aris, "Kaçıyor benden!" diyerek telefonunu koltuğun üzerine fırlattı. *Tezi mi çürümüştü yoksa hislerinin sağlamasını mı almıştı, emin değildi.* Sabahtan beri telefonlarını açmıyordu Gökçe ve saat neredeyse öğlen 12 olmuştu. Bu kadarı da çocukluktu artık. *Ne vardı yani? Neyin kaçınmasıydı bu? Öpüşmemiştiler bile! Daha doğrusu, öpüşmemiştiler.*

O anda gözlerini, koltuğun üzerinde yatan Nisí'ye çevirerek, "Hepsi senin suçun!" dedi, imalı bir tonda. "Şu an yapamadığım şeyin cezasını çekiyorum... Madem böyle olacaktı, hiç değilse öpseydim?"

Nisí, kuyruğunu sallayarak mızırdanmaya benzer sesler çıkardı. Zeytin tanelerini andıran kara gözleriyle Aris'i uslu uslu dinliyordu.

Aris, Nisí'nin bu masum hallerine daha fazla dayanamayıp koltuğa doğru eğildi ve hayvanın göbeğini okşadı. Ardından meraklı bir tavırla "Peki sence..." dedi. "Sence bu akşam resepsiyona gelir mi?" Nisí, keskin bir sesle havladı. "Ne demek bu şimdi? Gelir mi gelmez mi?" Nisí'den bir kez daha aynı tonda havlama sesi duyuldu. "Alacağını aldı, evet... Orduya döndüğümü biliyor. Fakat bu, sözünü tutmasına engel değil. Değil, dimi?" Nisí, yine benzer şekilde havlayınca "Anlaşıldı..." diye homurdandı Aris.

"*Bekle ve gör* diyorsun... Doğru. Onu göreceksam, bekleyebilirim." Sonra parmağını Nisi'nin yüzüne salladı. "Ama eğer gelmezse seni barınağa bırakacağım, haberin olsun!"

O sırada Nisi, hırıltılı sesler çıkarmaya başlarken Aris, adımlarını yatak odasına yönlendirmişti. Ağzının içinde ise hala dün gecenin hayıflanması vardı. "Hiç değilse öpseydim..."

Ochi Günü etkinlikleri, sabah saatlerinde yapılan resmi bir törenle başlamıştı. Yunan Ordusu, Gökçeada merkezde adeta gövde gösterisi yapıyordu. İlçenin en işlek yerleri, mavi beyaz süslemeler ve Yunan bayraklarıyla donatılmış, hoparlörlerden gün boyu Yunan marşları çalınmıştı.

Adaya ayak bastıklarından beri olaysız tek bir gün geçirmeyen Heyet askerleri bile sakindi o gün; ellerini halkın gırtlığından bir günlüğüne çekmişler, sükuneti bozacak eylemlere girişmemişlerdi. Yağmalar, kavgalar, vurgunlar... Hiçbir işgalcilik alameti yoktu adada. Sokaklarda yöresel kıyafetleriyle geçit yapan Yunan askerleri ve aralarından yükselen *Yaşasın Büyük Yunanistan* nidaları dışında...

"*Zító i megáli Elláda!*"

Bu, ada halkının çoğunluğu gibi Gökçe için de katlanılabilir bir durum değildi. KOT TV'nin canlı yayınlarla verdiği Ochi Günü etkinliklerini, hırs dolu gözlerle izliyordu. Bir süre sonra daha fazla tahammül edemedi ve kumandayı alıp televizyonu kapatarak öfke dolu adımlarla odasına çıktı. Saate baktığında akşam 5'i gösteriyordu. Protokole gönderilen davetiyeye göre, resepsiyona dört saat kalmıştı ve şu an dünya üzerinde istediği en son şey, Yunan bayraklarıyla donatılmış bir davet salonun içinde üzerinde Yunan üniforması taşıyan bir adamın kollarında dans etmektir. *Evet, giymesini kendisi istediği üniforma... Evet, giymesi için neredeyse yalvardığı üniforma...*

Anneannesinin böyle durumlar için çok yerinde bir lafı vardı. "Hem acıyor hem kaşınıyor" derdi rahmetli. İyileşmeye çalışan yaralar gibi; dokunsa acıyordu ama elini çektiğinde de kaşınıyordu. *Nasıl olacaktı bu iş?*

Akşam, saatler 20.30'a yaklaştığında Gökçeada merkezdeki Rum otellerinden birinin davet salonu, konuklarını ağırlamak için hazır. Pencerelere beyaz fon perdeler asılmış, perdelerin orta yerlerine ise mavi kurdeleler takılmıştı. Ahşap zemine yerleştirilen kokteyl masalarında,

mekanın ambiyansına uyacak şekilde mavi-beyaz örtüler vardı. Tavandan sarkan mumlu antik avizeler ve duvarlardaki rubik aydınlatmalar, salona loş bir hava veriyordu. Gecenin menüsü ise adanın Rum aşçılarına emanet edilmiş, pencerelerin önüne hizalandırılan uzun, devasa bir masa, Yunan mezeleriyle donatılmıştı.

Saatler 20.45'i gösterdiğinde, salonda görevli garsonlar, ellerinde taşıdıkları tepsilerle hummalı bir servise giriştiler. Aynı anlarda sahnede yerini alan orkestra da enstrümanlarının başına geçti. İçerideki kalabalık giderek artıyor, davetliler için ayrılan masalar çeşit çeşit ikramlarla dolup taşıyordu.

Albay Petrus, bu şaşalı organizasyonun tüm detaylarıyla bizzat kendisi ilgilenmişti. Üzerine giydiği tören üniformasının içinde, kasıtlı adımlarla yürürken konuklarını da yüzüne kondurduğu gülümsemeyle tek tek kapıda karşıladı. *Yüzbaşı her ne kadar görevine dönmüş olsa da adanın yetkisi hala bende*, diyordu içten içe. Böylesi önemli, milli bir günün planlayıcısı da ev sahibi de kendisiydi. Üstelik Aris, henüz kendisinden özür de dilememişti. Saygısızlığı, şımarıklığı, bu düzen bilmez asi tavırları besbelli uğraştıracaktı Petrus'u. *Ama bugün değil*, diye geçirdi içinden. Bugün canını sıkacak hiçbir düşünceye izin vermeyecekti.

Albay Petrus, salondaki *ev sahibi* pozlarını sürdürürken Yüzbaşı Aris ise bu manzaraya daha fazla tahammül edemediğinden terasa çıkmıştı. Uzun zaman sonra yeniden üniformasının içindeydi. Üstelik bu kez tam tekmil tören üniformasıydı bu. Koyu mavi kumaşın her yanı arma ve nişanlarla kaplıydı. Belinde altın sarısı bir kemer, boynunda papyon, omzunda apoletleri vardı. Tıraş olmuş, alnına düşen kumral saçlarını, geriye sabitlemiş ve girdiği üniformanın içinde yine tam bir asker olmuştu. Elindeki viski bardağından aldığı yudumu, ağzında çalkalarken kahve gözlerinde salınan hareler, otelin aşağısındaki hareketliliğe takıldı. İsmet Başkan'ın makam aracıydı bu. Ada protokolünden geceye katılan son isim kendisiydi. *Peki ya ailesi?*

"Yüzbaşım?"

Adoni'nin sesini duyduğunda, "Söyle Teğmen..." dedi, Aris. Bir kolunu, terasın korumalıklarına yaslamış, makam aracından inen İsmet Başkan ve Süreyya Hanım'a bakıyordu.

"Tören başlamak üzere Yüzbaşım, Albay Petrus sizi soruyor."

Aris, İsmet ve Süreyya'nın yanında Gökçe'yi göremeyince, sıkkın bir tonla "Geliyorum..." diye mırıldandı. Viskisinden son yudumunu aldı ve boş

bardağı Adoni'nin eline tutuşturarak hızla arkasını döndü. *Ne umuyordu ki zaten? Bu kızdan farklı bir tavır beklemek hata olurdu. Hele ki dün gecedен sonra...*

Salona girdiklerinde, içerisi hınca hınç dolmuştu. Askeri üniformalılar kadar smokinliler, grand tuvalet giyinmiş adamlar, gösterişli abiyelerle arzı endam eden kadınlar da vardı. Aris, yüzünü ekşiterek "Kim bunlar?" diye sordu Adoni'ye. "Çağırmadığı kimse kalmamış..."

Adoni güldü. "Gövde gösterisi yapıyor Yüzbaşım... İstanbul'dan, hatta Atina'dan bile misafirleri var." Göz ucuyla salonun girişinde kümelenen muhabir ordusunu işaret etti. "Yabancı basın temsilciliklerini bile çağırmış... Göreve başladığından beri ilk defa böyle resmi bir organizasyonu yönetiyor. Haliyle pr'ını da yapıyor... Mateo'ya, *'Bugün sokakta kedi bile ezilmeyecek'* demiş."

"Öyle mi?" dedi Aris, alayla. Sonra bakışları, yanına doğru yaklaşan İsmet Başkan'a takıldı. Sesli bir nefes verip gülümsediğinde "Sayın Başkan?" dedi.

"Yüzbaşı?" İsmet, Aris'in elini sıktı. "Sizi görevinizin başında görmek ne güzel..."

Aris, İsmet'le tokalaşırken "Teşekkür ederim..." diye cevap verdi. Ardından Süreyya Hanım'ın "İyi akşamlar" diyen sesini duydu ve onun da elini sıkarak "İyi akşamlar..." dedi. "Hoş geldiniz... Çok şıksınız."

Süreyya, omuzları parıltılı, siyah, kumaş bir tulum giymiş, sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. "Çok nazıksınız" deyip gülümsedi Aris'e. "Siz de iyi görünüyorsunuz." Kızının aklının karışmasına şaşırmamak gerekirdi. Bu genç adam, üzerinde taşıdığı kötü şöhretli üniformaya rağmen hala hoş ve kibardı. Ama belli ki gözleri başka birini arıyordu. Aralarında kısa bir sessizlik oluşunca "Bir şey mi diyecektiniz Yüzbaşı?" diye sordu Süreyya.

Aris, "Şey-..." dedi, tebessüm etmeye çalışarak. "Yok-..." Elini ileri doğru uzattı. "Buyrun, ayakta kalmayın..."

İsmet ve Süreyya, Aris'e teşekkür ettikten sonra kendilerine ayrılan masaya geçtiler. Adoni ise komutanına kaçamak bakışlar atıyordu. "Beklediğiniz biri mi var yoksa Yüzbaşım?" dedi, imalı bir tavırla. "Sürekli kapıya bakıyorsunuz da..."

"Kimseyi beklemiyorum, Adoni!"

"Öyle diyorsanız..." diyerek sırtı Adoni. Sesindeki kinayeli tona engel olamıyordu. "Üsteğmen Kerim de geldi az önce..." Boğazını temizleyip yutkundu. "Yalnızdı."

"Bana ne Adoni! Sikeyim Kerim'i! Bana ne!"

Adoni, için için gülerek "Haklısınız Yüzbaşım..." dedi. Elini sahnenin karşısındaki kokteyl masasına doğru uzattı. "İsterseniz şöyle, masanıza geçin... Ben de size bir bardak viski daha getireyim."

Aris, sesli bir nefes verip başını salladı. "Getir." Ardından yavaş adımlarla masanın yanına gitti. Kolundaki saate baktığında 20.58'i gösteriyordu. Gelmeyecekti. *Niye gelsindi ki?*

O sırada sahnenin önündeki kürsüye çıkan görevli bir askerin, "Sevgili konuklar, gecemiz başlamak üzere..." dediği duyuldu. "Programı arz ediyorum..."

Aris, yüzünü ekşitti. Programın açılışında Albay Petrus'un konuşması vardı ve o leş suratlı adamın iğrenç ağzıyla atacağı nutuğu dinleyecek olmak, şimdiden sinirlerini oynatıyordu.

"Merhaba..."

Duyduğu sesle başını sol tarafına çevirdiğinde, dakikalardır gözlerini üzerinde hissettiği, esmer tenli kadının geniş gülümsemesiyle karşılaştı. Kadının üzerinde kırmızı, straplez bir abiye vardı. Siyah saçlarını atkuyruğu yapıp tepesinde toplamış, sürmeli gözleriyle Aris'e alıcı bakışlar atıyordu. Aris, ilgisiz bir tonda "Merhaba..." diye cevap verdi, kadına. Ardından başını yeniden kürsüye çevirdi.

Kadın, elindeki küçük, simli çantayı masanın üzerine bırakıp "Rahatsız etmiyorum umarım?" dedi. "Arya ben... BBC'den."

Aris gülümsedi. "Memnun oldum Arya... Aris ben de."

Arya, "İsmini biliyorum" diyerek siyah gözlerini Aris'e çevirdi. "Ama birtakım talihsiz şeyler olduğunu duydum. Yerin Albay Petrus atanmış..."

"İnan bana..." dedi Aris, imalı bir tonda. Gözleri hafifçe kısılmıştı. "Burada o kadar çok talihsiz şey oldu ki, yerime Petrus'un atanması, içlerinde ilk 10'a bile girmez."

"Vaaaouuv..." Arya'nın simsiyah gözlerine şuh bir parıltı yerleşti. "Çok da açık sözlüyüz... Sizde sağlam kulis dedikoduları vardır. Anlatmak isterseniz... Resepsiyondan sonra otelin barında sizi dinlemek isterim, Yüzbaşı?"

Aris, başını iki yana salladı. "Bence soru sormak yerine, etrafı gözlemler Arya... Alt tarafı küçük bir adada duzenlenen geleneksel bir resepsiyonda, BBC'nin ne işi var? Bence gözlemlmeye de buradan başla..." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Kendinizden..."

Arya, hafifçe kaşlarını çatı. "Bense gözlemlemeye sizden başlamayı tercih etmişim... Ne bileyim, mesela... Neden bu masada yalnızsınız? Niye yanınızda hiç kimse yok? Eski gücünü kaybeden adamlar hep böyle yalnızlaşır mı?"

Aris, çarpık bir gülümsemeyle "O halde güçsüz adamlar ilğini çekiyor..." dedi. "Gecenin başından beri beni izliyorsun."

Arya, omuzlarını yukarı çekti. "Bilmem, belki de..." Etrafına şöyle bir göz attıktan sonra "Yani..." diye mırıldandı. "İsterseniz eşlik edebilirim size. Benim de kavalıem yok... Eğer biriyle birlikte değilseniz-..."

"Benimle birlikte." Arya'nın konuşması, arkadan gelen tok bir sesle bölünmüştü. Aris, dudakları hafifçe kıvrılırken başını geriye çevirdi. Şimdi, ela harelerinin manzarasında Gökçe'nin dupduru mavilikleri vardı...

«—— O ίμβριος ——»

Aris mou'nun tören üniformasını şuraya bırakalım. Gökçe'nin elbisesi bölümün ikinci partında... (:

HADI BİRAZ KRİTİK YAPALIM!

1. En önemli soruyla başlıyoruz; Gökçe, kalbinin sesini mi dinletti yoksa memesini mi elletti? :D

2. Aris'in göreve döndüğünü Gökçe'ye söylemeyerek kızı peşinden koşturmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Hak ettiyse eyvallah...

3. Nisi, bu öpüşmeyi sabote ederek ne yapmak nereye varmak istemektedir?

4. Gökçe'nin resepsiyona gelmesine şaşırdınız mı yoksa "E yani!" mi?

5. Ne olur bu gecenin sonu? (:

****Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)**

En kısa zamanda ikinci partta görüşmek üzere...

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra anlı Twitter için; EsraCanli

23. Bölüm/2: Ochi Günü - II

Devam bölümünden selamlar! İçerisi alev, ateş... ❤️🔥 Sizi hiç bekletmeden aşağı alalım :) Bu bölüm oy ve yorum hatırlatmak da yok, nasılsa taş atanın kolu yoruluyor :) Kırıyorsunuz beni. 🙇

İTHAF:

Canımız, balımız, ciğerimiz, işgalcilikten isyancılığa, isyancılıktan strateji adamlığına geçen, bir yandan duygusal bir kek, diğer yandan ayakları yere basan bir komutan, kararlı, kıvrak zekalı, muzip, sinir bozucu fakat ekseriyetle sevimli, romantik ve daimi hot bir kişi... On parmağı on marifetli, hem nezaketli ve makul hem de ağzı çok laf yapan Yunan bir kul... Gökçe'nin ege mavisini gözlerinde çoktan kaybolup gitmiş bir adam; Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos'un doğum günü yarın... 🎂🌟 İmrozu evreninde 05.02.2008 tarihinde dünyaya geldi kendisi. Kurgunun içinde bu tarihe henüz çok var ama yine de yarın 5 Şubat olmasından mütevellit kutlamak istedim. 🌟 Sana bayılıyorum hergele! Yazarken Gökçe'den önce benim kalbimi çeldin. İyi ki düştün kalemime... ❤️ Ochi'sine kurban! :) Seviyorum seni! İthafılar sana gelsin bu bölüm. (':

«—— O ἰμβριος ——»

◀ ◀ ◀ ἰμβριος ▶ ▶ ▶

28 Ekim 2039 - Gökçeada

"Benimle birlikte."

Aris, duyduğu sesin ardından başını yavaşça geriye çevirdiğinde gözlerinde gezinen hareler, dupduru maviliklerde kaybolup gitti. *Gökçe*... Masal kitaplarından fırlamış gibi kusursuz görünüyordu. Üzerinde, sol bacağı yırtmaçlı, beyaz, saten bir elbise vardı. Sırt dekolteli elbisenin etekleri, ayağındaki topuklulara dek uzanıyordu. Kollarına eldivenler giymiş, boynuna mavi renkli bir fular takmıştı. Fransız dalgasıyla sırtına

dökülen saçları, kırmızı ruju ve sallantılı küpeleriyle dönem kadınlarını andırıyordu.

Aris, Gökçe'nin büyülu güzelliğine dalıp giderken nefes almayı unutmuştu. Dudaklarına konan belli belirsiz tebessümle, öylece izledi kızı.

Biraz evvel Aris'e kavalyesi olmasını teklif eden Arya ise gözlerini, ikisi arasında dolaştırdıktan sonra "Anlaşıldı..." diyerek omuzlarını silkti ve masadan ayrıldı.

O sıralarda kürsüde gecenin programını arz eden askerin, Albay Petrus'u sahneye davet ettiği duyuldu. Salonda alkış sesleri yankılanırken Gökçe, Aris'in şaşkın bakışlarına aldırmadan ellerini masaya yerleştirip yüzünü ekşitti. "Tam zamanında gelmişim gerçekten..." dedi. Göz ucuyla, sahneye doğru ilerleyen Petrus'u gösteriyordu. "Pisliğin konuşma yapacağını bilseydim, otelin önünde oyalanırdım..." Kaşları havalandı. "Aslında abimle gelmiştik ama girişte Şule'yle karşılaştık. Yanında bir adam vardı. Bizimki delirdi tabii onları öyle görünce... On tane sigara içmeden içeri girmez şimdi... Yıllar önce yaşanmış, bitmiş gitmiş bir mevzu aslında da... Abim işte. Gerçi... Neyse, uzun hikaye..." Sonra sustu. *Stresi çenesine vurmuştu yine.* Fakat Aris nedense hala tek kelime etmemişti. Gökçe'nin gözleri merakla kısılırken bakışlarını Aris'e çevirip sordu. "Neden hiç konuşmuyorsun?"

Aris, bir süre daha baştan ayağa süzdü Gökçe'yi. Ardından nefesini dışarı vererek "Kalp atışlarımın düzene girmesini bekliyorum ama..." dedi. "Bu pek mümkün olacak gibi görünmüyor bu gece..."

Gökçe, imayla gülümsedi. "Flörtözlüğün üzerinde yine..."

"Sen karşımdasın çünkü."

Üst dudağını içine çekerek "Ya..." diye mırıldandı Gökçe. "Az önce de başka bir kadın karşıdaydı."

"Ben kimseyi görmedim?"

Gökçe'nin aklına önce Rita sonra Elif ve son olarak az önceki kadın geldi. *Yanlarından ayrıldığında basın mensuplarının masasına gittiğini fark etmişti.* Rahat bir tavırla "Ben gördüm ama..." dedi. "Belli ki gazeteci kızların ilgisini çekiyorsunuz Yüzbaşı..."

Aris, derince bir nefes verdi. "Ben doktorları tercih ediyorum." Gökçe'nin gülümseyerek başını diğer tarafa çevirdiğini görünce hafifçe üzerine doğru eğildi ve "Gelmezsin sanıyordum..." diye fısıldadı. "Yine şaşırttın beni."

Gökçe başını salladı. "Kolay bir karar olmadı. Ama *hem verdiğim sözleri tutarım*, diyelim hem de sonra kafamı ütüleme diye..."

"Kafanı ütülemek?"

"E sinirlerimi bozmayı seviyorsun, malum..." diyerek gözlerini devirdi Gökçe. "Gelmeseydim *sözünü tutmadın* der, sürekli lafını yapıp canımı sıkardın. Dilinden kurtulamazdım bir daha..."

Aris, iç çeker gibi nefesini dışarı üfledi. "Dün kurtuldun ama..."

Gökçe, Aris'in imasını hemen yakaladı. "Ben!" dedi, gözlerini kocaman açarak. "Ben bir deyimden bahsediyorum!"

"Ben de..."

Gökçe, omzunu silkti. "Güzel!"

Aris de gülümseyerek "Güzel..." dedi. Bakışlarını Gökçe'den ayırabilmiş değildi. "Güzel olmuşsun."

"Duyamadım?" deyip çenesini dikleştirdi Gökçe. *Halbuki duymuştu.* "Çok gürültü var da içerde..."

Aris güldü ve Gökçe'nin kulağına doğru eğildi. "Çok güzelsin." Kızın dudaklarının kıvrıldığını fark edince fısıldar gibi ekledi. "Gözlerimin gördüğü en güzel şeysin."

Gökçe, midesi kıpır kıpır olurken başını panikle yana çevirdi. Oysa Aris'e kendisi yineletmişti bunu. Durduk yere iltifat duymak mı istemişti canı? *Gözlerinin gördüğü en güzel-... Ne?*

O anlarda kürsüye çıkan Albay Petrus, konuşmasına başlamıştı. Hem Yunan hem de Türk konuklarına ortak dilde hitap etmek için İngilizce konuşuyordu. "Bundan tam doksan dokuz sene önce, Mussoli'nin diktasına karşı tek kelime çıktı Metaksas'ın ağzından! '*Ochi!*' dedi... '*Hayır! Biz işgali kabul etmiyoruz!*' Ve o sabah... 28 Ekim 1940 günü, tüm Yunan halkı sokaklara döküldü... İşte bu kutlu gün..."

Petrus, konuşmasını sürdürürken Gökçe ağzını kırıştırdı. "Bu nasıl bir aymazlık ya... İşgal ettiği toprakların üzerinde, kendi halkının işgali kabul etmeyip ayaklanmasıyla övünüyor adam! Biz de 'Ochi' dedik bir şeylere ama çare etmedi. Sokaklara dökülsek de, her birimizi keklik gibi avlar. Sahtekar pislik!"

Aris, "Biraz geç kaldınız çünkü 'ochi' demeye..." diye mırıldandı. Gökçe, yüzüne ters ters bakınca "Haklı olduğumu biliyorsun..." dedi. "Ochi'yi KOT'a değil, KOT müdahalesini oylayan meclise demeniz gerekiyordu... Çünkü bu her zaman böyledir. Sorunlarla değil, sorunlara yol açan

sebeplerle savaşmalısın, adalı kız. Sebepler ortadan kalkarsa sorunlar da kalkacaktır..."

Gökçe, sesli bir nefes verip kaşlarını çattı. "Yarın 29 Ekim... Cumhuriyet Bayramı. Ama üç yıldır resmi törenlerle bile kutlanmıyor. Neden? Çünkü birilerinin milli bayramı değil, milli yası o gün... Bense, böyle bir günün arifesinde, tepesinde Yunan bayrağı dalgalanan bir adada, Yunan bayramının kutlandığı bir resepsiyona katılmış, katil bir adamın kürsü konuşmasını dinliyorum... Sorunum bu, Yüzbaşı. Yarın kendi bayramımı kutlayamayacakken, bugün işgalcilerin milli eğlencesinde sizden nasihat dinlemek... Sorunum tam olarak bu. Sebeplerle savaşmaya nereden başlayacağımı da siz söyleyin..."

Aris gülümsedi ve "Buradan..." diye cevap verdi. "Bence tam olman gereken yerdesin."

Gökçe, Aris'e cevap veremedi Adoni'nin sesi duyuldu. "Yüzbaşım? Gökçe Hanım?" Elindeki viski bardağını masaya bırakıp başıyla ikisini selamladı ve Aris'e doğru eğilerek, "Yüzbaşım, Albay Petrus'un konuşmasından sonra basın toplu fotoğraf alacakmış" dedi. Kaşlarıyla, sahnenin önündeki masayı işaret ediyordu. "Heyet sizi de oraya çağırıyor."

Aris, "Anlaşıldı Teğmen..." deyip bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Ben birazdan geliyorum..."

Gökçe atıldı. "Yooo! Yani-... Şey... Hiç şey değil. Sorun değil. Sen... Bak işine."

Adoni, yanlarından uzaklaşırken Aris, Gökçe'nin kulağına eğilerek "Ben bu gece sadece sana bakmak istiyorum..." dedi. "Kımıldama bir yere. Birazdan gelirim..."

Oysa Gökçe'nin zaten kımıldayacak hali yoktu. Kaygıdan, stresten her an düşüp bayılabilirdi. Dün gece doğru düzgün uyuyamamıştı bile. Gözünü kapatır kapatmaz kendini o balkonda görüyordu. Aris'in kollarının arasında hareketsiz kaldığı o korkunç anı, tekrar ve tekrar hatırlıyordu. Dahası, şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmak da işe yaramıyordu. Bu arsız adamın bakışları da sözleri de imalarla doluydu. *Nasıl bitecekti bu gece?* Nefesini dışarı vererek masanın üzerinde duran viski bardağını aldı ve gözlerini sıkıca kapatıp bardağı tek dikişte yarıladı. Gevşeyemiyordu. *İmkânı yoktu.* Sahiden de dans mı edecekti onunla? Üstelik bu kılıkla? *Mavi ve beyaz...* İddia böyleydi. Mavi-beyaz giyinecekti. Çünkü bu renkler Yunan bayrağını temsil ediyordu. Yunan bayrağı. Mavi-beyaz. *Yunan milli günü.* Eliyle fularını gevşetti. *Ne işi vardı burada?*

"Ne işin var senin burada?" Düşüncelere dalıp gitmişken, kafasından geçen sorunun aynısını Kerim'den duydu, Gökçe. Zira Kerim için Gökçe'yi burada görmek, hem şaşırtıcı hem de oldukça garipti. Bakışlarını kısarak "Yani-... Şey..." dedi. "Geleceğini düşünmezdim."

Gökçe, omuzlarını yukarı çekti. "Ben de ama... Öyle oldu işte."

"Anladım..." dedi Kerim ve hafifçe gülümsedi. "Çok-... Çok hoş olmuşsun bu arada. Ben öyle pat diye ayı gibi şey yaptım ama... Kusura bakma."

"Önemli değil."

Kerim, "E hadi o zaman..." diyerek İsmet Başkan ve Süreyya Hanım'ın masasını işaret etti. "Neden dikiliyorsun burada tek başına? Babanların yanına gitsene."

Gökçe, güçlkle gülümsedi. "Şey-... Yok. Eee... Ben iyiyim burada."

Kerim'in aklı karıştı. "İyi de, bu kısım Yunan askerlerine ayrıldı. Yani oturma düzeni olarak-..."

"Kerim..." diyerek araya girdi Gökçe. "Buranın Yunan askerleri için olduğunu biliyorum. O yüzden buradayım zaten."

"O ne demek?"

Gökçe, bakışlarını Kerim'den kaçırıp "Ben..." diye mırıldandı. "Ben bu akşam-... Bu akşam şeye-... Yüzbaşı'ya-..." Önce duraksadı sonra tek çırpıda söyledi. "Ben bu akşam Yüzbaşı'ya eşlik etmek için buradayım!"

Kerim, aldığı cevapla sarsılırken az ilerideki masaya geçen Aris'in gözleri ise ikide bir Gökçe'ye takılıyordu. Huzursuz hissettiği her halinden belliydi. Kerim ne deyip canını sıkmıştı acaba? Ya da canı zaten, halihazırda sıkın mıydı? Muhakkak ki öyleydi. Gökçe gibi biri için burada olan her şey işkenceydi. *Ve artık Aris için de öyle...* O anda aklında gezinen endişelere daha fazla direnemedi ve arkasında dikilen Adoni'ye, eliyle *yaklaş* işareti yaptı.

"Buyurun Yüzbaşım?" diyerek öne doğru yaklaştı Adoni.

Aris, "Eğil" diye cevap verdi.

Adoni, Aris'in oturduğu sandalyeye doğru eğildi. "Buyurun?"

"Teğmen..." dedi Aris, bir yandan Gökçe'ye bakmaya diğer yandan Kerim'i görmezden gelmeye çalışıyordu. "Sana bir görev vereceğim."

Adoni, meraklandı. "Dinliyorum Yüzbaşım?"

Aris, Adoni'nin kulağına fısıldarken Gökçe ve Kerim'in olduğu masada ise hararetli bir tartışma başlamıştı. Gökçe'den duyduğu cevabı

sindiremiyordu Kerim. "Ne?!" dedi, hayret içinde. "Yüzbaşı'ya eşlik etmek mi-..."

Gökçe, sakince "Evet, Kerim" diye yanıt verdi.

"Gökçe! Sen aklını mı kaçırdın? Nereden çıktı şimdi bu?!"

"Çıktı işte bir yerden... Öyle olması gerekiyordu, öyle olacak."

"Sen ne dediğinin farkında mısın Gökçe? *Öyle olması gerekiyordu*, ne demek? Gazeteler boy boy resimlerini mi bassın istiyorsun elin işgalci askeriyle?!"

"Kerim-..."

"Gökçe, bu adamlar canı, katil hepsi! Sen nasıl-..."

O anda Gökçe'nin mavi gözlerine keskin bir itiraz yerleşti ve "Aris öyle biri değil!" dedi, kararlı bir tutumla. "O, onlardan biri değil! Ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun!"

Kerim, sinirle güldü. "Niye döndü o zaman orduya? Madem öyle biri değildi, niye giydi tekrar o üniformayı üstüne? Bırak ya Gökçe... Artistliği iki gün sürdü!" Orta ve işaret parmağını yan yan getirip Gökçe'nin yüzüne salladı. "İki gün, iki! Petrus'a posta koyuyordu sözde, dimi? Bastı istifayı masaya... Sonra ne oldu? Kırk sekiz saat dayanabildi... Makam, mevkii tatlı geldi tabii."

"Öyle değil!"

"Öyle değilse, ne?"

"Ne oluyor lan burada?!" Arkadan gelen ses, Gökalp'e aitti. Kaşlarını çatmış, Kerim'e bakarken "Ne bağıırıyorsun sen, hayırdır?" diye sordu. "Bir durum mu var?"

Kerim, boğazını temizler gibi yapıp "Bence sen onu kardeşine sor" dedi. "Sonra durum var mı yok mu, kendin karar verirsin."

Gökalp, bakışlarını kısarak Gökçe'ye döndü. "Ne diyor bu?"

"Konuşuyor işte abi, boş ver."

"Boş ver?" Kerim, gözlerini kocaman açtı. Ardından sitemli bir tavırla Gökalp'e baktı. "Kız kardeşin bu akşam Yüzbaşı Aris'e eşlik etmek için resepsiyona gelmiş, Gökalp!"

Gökalp, başını salladı. "Hee, öyle."

Kerim, dumura uğramış gibi "Nasıl yani?" dedi. "Siz-..."

"Biliyoruz!" Gökalp'in sesi, dişlerinin arasından küfür eder gibi çıkmıştı. "Biliyoruz... Sen hiç sıkma canını. Tamam mı? Git, sen de birilerine eşlik et hadi. Gezinme burada. Yoksa ben sana eşlik edeceğim Üsteğmen ama hiç iyi bir yere değil... Zaten ellerim kaşınıyor, sinirimi senden çıkarmayayım."

"Siz..." dedi Kerim, başını iki yana sallayarak. "Siz ailece aklınızı kaçırmışsınız..."

"Lan! Bas git!"

"Abi!" Gökçe, Gökalp'in kolunu tuttu. "Sakin ol, tamam!"

Kerim, iğneleyici gözlerle ikisine bir süre baktıktan sonra arkasını döndü ve öfkeli adımlarla masadan ayrıldı. Gökalp ise sinirine hakim olamıyordu. "Amina kodumun zift kılıklısı! Sana mı kaldı lan benim kardeşimin kime eşlik edip kime-... Tövbe tövbe ya... Siktiminin malı! Bak... Gökçe, çok sinirlerimi bozuyor bu herif benim! Saçını başını sikeceğim bir gün."

"Abi!" dedi Gökçe, uyarıcı bir tonda. "Küfür edip durmasana... Kerim kendi açısından haklı." Gökalp'in kulağına eğilip fısıldadı. "Yüzbaşı'nın orduya neden geri döndüğünü bilmiyor ki..."

Gökalp, biraz düşündükten sonra kardeşine hak verdi. Zira bunu, Adalı ailesinden başka bilen kimse yoktu.

Gökçe, akşam resepsiyondan önce ailesinin karşısına geçmiş ve Aris'in görevine geri döndüğünü, Petrus'u adadan göndermek için elinden ne geliyorsa yapmaya hazır olduğunu söylemişti. Aris'e, gecede eşlik edeceğini de bu bilgilerin arasına öylece sıkıştırıverdi. Hem bir nevi teşekkürdü bu hem de babası zaten böyle olsun istemiyor muydu? *Aris'e daha yakın olacağız*, diyen kendisi değil miydi?

"Ooooo Gökalp'im yav!" Ses, salona giriş yapan Yusuf Müdür'den geliyordu. Göbeğinin üzerine sarkan kravatını düzelterek elini Gökalp'in omzuna attı. "Nerelerdesin sen?" Sonra bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. "Gökçe bacım? İyi gördüm seni de... Yakışmış beyaz... Mavi de şey olmuş, tamamlamış."

Gökçe gülümsemeye çalışırken Gökalp, "Buralardayım abi, ne olsun işte..." dedi. Bakışları, yanındaki adamla birlikte salonun köşesindeki masaya geçen Şule'ye gitti bir an. "Delirmemeye çalışıyorum, öyle... Bildiğin gibi..."

"Gel sen hele, gel..." Yusuf, Gökalp'i, Gökçe'nin yanından uzaklaştırdı.

"Ne oluyor abi?" diye sordu Gökalp. "Bir şey mi var?"

Yusuf, Gökalp'in omzundan tutup kulağına doğru eğildi. "Var la var... Mete'den haber var."

Gökalp'in gözbebekleri irileşti. "Geliyor mu abi yoksa?!"

Yusuf, gülümseyerek "Geliyor la..." dedi. "Bu sefer harbiden geliyor." Sonra yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Akli hala silahlarda. Dedim, *güvendeler* diye ama... Binbaşı, takıntılı adam."

O sırada Albay Petrus'un kürsüdeki konuşması tamamlanmak üzereydi. "Hepinize keyifli bir akşam diliyorum!" dedi, gür sesiyle ve yüzüne patlayan flaşlara doğru dönüp haykırdı. "Yaşasın Yunan Ordusu! Yaşasın Büyük Yunanistan!"

Petrus, alkışlar eşliğinde kürsüden indikten sonra basın mensupları, fotoğraf çekme yarışına giriştiler. KOT askerleri, varlıklarının kalıcılığını ispatlarcasına Albay'ın yanına dikilmiş, ulusal ajansların objektiflerine poz vermeye başlamışlardı.

Gökçe'nin midesi bulanarak izlediği manzara, birkaç dakika kadar sürdü. Ardından kürsüye çıkan görevli askerin "Şimdi, sözü orkestramıza bırakıyoruz..." dediği duyuldu.

"Çok şükür..." diye mırıldandı Gökçe. Petrus, nihayet susmuştu. *Bu iyi bir şeydi. Ama şimdiyse sahneden müzik sesleri yükseliyordu. İşte bu, hiç iyi bir şey değildi.* Herkes yavaş yavaş piste doğru hareket ediyordu. Dans edilecekti. *Dans edeceklerdi.* "Of..." diyerek dudaklarını dişledi Gökçe. Daralıyor, sıcaklıyor, terliyor fakat bir yandan da üşüyordu. Bedeni, bu kadar çok duygu değişimine karşı stabil tepkiler veremiyordu.

Masadaki viski bardağından büyük bir yudum daha aldıığında, piste çıkanlar çoktan dans etmeye başlamıştı bile. O esnada gözleri Aris'i aradı. Ortalarda görünmüyordu. *Nereye kaybolmuştu birden?* Şimdiye kadar çoktan yanına gelmesi ve zaferinin tadını çıkarır gibi Gökçe'yi piste sürüklemesi gerekiyordu. *Vaz mı geçti acaba,* diye geçirdi içinden. *Aman, Gökçe'ye neydi?* Canına minnetti işte! Hem gerilmekten, kasılmaktan dans edecek hali mi kalmıştı? Üstelik dün gecedен sonra... Aris'le yeniden o kadar yakın olmanın düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Zaten ailesine de dans olayından bahsetmemişti. *Eşlik etmek* tabiri dans etmeyi kapsıyor muydu? Onlar da sormamışlardı ki, *neyine eşlik edeceksin,* diye. Gökçe'nin suçu muydu bu? *Neyse neydi.* Nasılsa Aris de ortada yoktu... Kerim'in demesiyle burada tek başına kalmıştı. Sözde birazdan gelecekti beyefendi. *O gazetecinin kadının yanına mı gitmişti acaba?* Giderse gitsindi! Ağzı bu kadar laf yapan flörtöz adamlardan korkmak gerekirdi zaten. *Hep Gökçe'ye bakmak istiyormuş da, çok güzelmiş de, gözlerinin gördüğü en güzel şeymiş de-...*

"Çok beklettim mi?" Aris, Gökçe'nin kulağına fısıldayarak kızı daldığı düşüncelerden hızla uzaklaştırdı.

Gökçe ise irkilmışti. Gülümsemeye çalışırken "Yooo..." dedi. "Ben şey-..."

Aris araya girdi. "Biraz sıkkın görünuyorsun sanki?"

"Yooo..."

"Buradan oyle görünuyor ama..." dedi Aris. Ellerini cebine sokmuş, elareli gözlerini Gökçe'ye dikmişti. "Sanki şey gibi..."

"Ne gibi?"

Aris gülümsedi ve Gökçe'nin boynuna uzandı. "Bu fular seni biraz sıkmış gibi..." diyerek bakışlarını hafifçe kıstı. Parmakları kızın mavi fularını hemen çözmüştü. Gökçe, yüzüne hayretle bakıyor, bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordu. Fakat Aris, çözdüğü mavi fuları cebine soktuktan sonra Gökçe'yi dumura uğratmayı sürdürdü. "Ayrıca..." deyip ellerini kıza doğru yeniden uzattı ve avcunda tuttuğu kırmızı fuları Gökçe'nin boynuna bağlarken yumuşacık bir sesle fısıldadı. "Bence bu renk sana daha çok yakışacak."

Gökçe, kalbinin nasıl bir desibelle çarptığını kestiremiyordu. Eli, birkaç kez boynundaki kırmızı fulara gitti, geldi. Dudakları, bir büzülüp bir geriliyor; ağzının kenarına gülücük mü yoksa gözünün çeperine yaş mı oturacak, hesap edemiyordu. Aris'in yüzüne öylece bakakalmıştı. Taşıdığı üniformanın bile gölge düşüremediği o aydınlık yüzüne... Rubik ışıkların harmanıyla üstleri sapsarı parlayan saçlarına, gülümsediğinde yaz akşamları gibi ışıldayan gözlerine ve geniş bir tebessümle kıvrılan dudaklarına... Her şey silikleşiyor fakat bu adam ısrarla netleşiyordu. *Etiyle, kemiğiyle netleşiyordu.*

O anda önce fondaki müziğin değiştiğini fark etti Gökçe. *Den Thelo Pia Na Xanarthis* çalmaya başlamıştı. Sonra netleşen manzarasından kendisine doğru uzanan bir el gördü. *Bu bir davetti.* Göğsü, hızlı hızlı yükselip alçalırken ne yaptığının farkında bile olmadan sağ elini yukarı kaldırdı ve parmaklarını Aris'in avcuna yavaşça bıraktı. *Daveti kabul etmişti.*

♪ **Den Thelo Pia Na Xanarthis - Meri Lida & Manolis Hiotis** ♪

<https://youtu.be/VTThJh2-3l0>

Aris, avcundaki eli, cam parçasıymış gibi tutuyordu. Piste doğru yürümeye başladıklarında Gökçe'nin parmaklarına nazik dokunuşlar kondurarak kızı orta yere kadar getirdi. Şimdi kulaklarına nüfuz eden büyülü bir ezginin eşliğinde göz gözeydiler. Aris, Gökçe'nin belini kavramış, Gökçe de elini Aris'in omzuna yerleştirmişti.

Ve dans başladı...

★•—————◇•★•◇—————•★

Adımları, ritimle birlikte hareket ederken gözlerini birbirlerinden bir saniye bile ayırmıyorlardı. Aris, o sırada Gökçe'nin kulağına eğildi ve pürüzlü bir sesle fısıldadı. "Yalnız sen bana böyle bakmaya devam edersen, bu dans çok başka yerlere gider..."

Gökçe, "Nasıl bakıyormuşum?" diye sorduğunda kaşları hafifçe havalanmıştı.

"Sıcak..." dedi Aris, hiç düşünmeden. "Maviliklerinde sık rastladığım bir derece değil..."

Gökçe'nin içi birden kıpır kıpır olmuştu. Başını hafifçe çekip hayıflanır gibi sordu. "Nereden buluyorsun böyle lafları?"

Aris gülümseyerek "Senden..." dedi. Bakışları Gökçe'ye çarpmıştı ki "Gözlerinden..." diye ekledi. O arada ritim yükselmişti. Gökçe'yi önce itti sonra kolunun üzerinden silindir gibi geçirdiği gövdesini sertçe kendine çekti. Kızın havalanan saçları, yüzüne değdiğinde aldığı derin bir nefesle "Kokundan..." dedi ve kolunu yeniden Gökçe'nin beline yerleştirdi. "Öyle güzel ki..." derken, kızın kulağına eğilmişti. "Yanımdan geçtiğinde bile hissediyorum... Sen gidiyorsun ama frezyalar gitmiyor. Saatlerce burnumda kalıyor..."

Gökçe, kulağına dolan sözler ve yanaklarını okşayan nefesle baştan ayağa irkilmişti. *Frezyalara iltifatlar dizen bu adamın, kendi boynundan yükselen akuatik kokuların tesirinden haberi var mıydı?* Güçlkle yutkundüğünde "Hani bana böyle şeyler söylemeyecektin?" diye Aris'in kulağına fısıldadı. "Hastane odasındaiken bunun üzerinde anlaştığımızı hatırlıyorum."

Aris, ağzını Gökçe'nin kulağına dayayıp "Eksik hatırlıyorsun..." dedi. "Cumlenin öncesinde *eğer istediğin buysa*, dedim. Ama senin istediğin bu değil... Aramızdaki şeyin, benim halüsinasyonlarım olmadığını çok iyi biliyorsun..."

Gökçe, başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Aris, başını Gökçe'nin kulağından çekerek kızın gözlerinin tam içine baktı o an ve fısıldar bir tonda "Sakın bana farkında olmadığını söyleme..." dedi.

Dümdüz bir sesle "Neyin?" diye sordu Gökçe.

Oysa bu, cevabını ikisinin de bildiği bir soruydu. *Aris'in, doğru şıkkin altını çizmeyi deli gibi istediği soru...* Ela hareli gözlerini, karşısındaki dupduru maviliklerinden ayırmadan, Gökçe'nin belinde duran elini yukarı çekti Aris ve başparmağıyla kızın sırtını nazikçe okşadı. Tenindeki temasla

ürperen Gökçe istemsizce irkilmiş; baygınlaşan gözleri yavaşça kapanıp açılmıştı. Aris, avının izini süren yırtıcılar gibi Gökçe'nin gözlerindeki değişikliği izledikten sonra yüzünü kıza yaklaştırdı ve "Bunun..." diye fısıldadı.

Gökçe, sersemleşmişti. Dudakları, birkaç kez açılıp kapanmış ama dışarı çıkan tek kelime olmamıştı. Aris ise yol açtığı bu tedirginliğin farkındaydı. Yükselen ritimle birlikte Gökçe'yi bir kez daha kendinden uzaklaştırdı ve kızın etrafında bir tur döndürdükten sonra hızla kendine çekip belini kavradı. Şimdi çenesinin yanı, Gökçe'nin şakağına değiyordu. Başını aşağı eğdiğinde ağzını bir kez daha kızın kulağına yaklaştırdı ve "Birbirimize nasıl çekildiğimizi görüyorsun..." dedi. "Artık inkar etme bunu..."

Sadece Gökçe değil, salondaki herkes görüyordu bunu. Yusuf Müdür, haklı çıkmış olmanın vakur gururuyla kafasını sallarken Gökalp, piste doğru bakmamaya çalışıyordu. Kerim ise uzun zamandır korkularını besleyen kötü bir kabusun gerçeğe dönüşmesini izliyordu. *Gökçe, Aris'in büyüüne çoktan kapılmıştı.* Gördüklerinin başka hiçbir izahı yoktu. Elinde tuttuğu viski bardağını tek dikişte içti Kerim ve bu manzaraya daha fazla tahammül edemeyerek hızlı adımlarla salondan ayrıldı. O sıralarda tüm dikkati Aris ve Gökçe arasındaki ateş hattında olan Şule'nin de gözleri kocaman olmuştu. *Şimdiye dek nasıl fark edememişti bunu?* Başını ah çeker gibi iki yana salladığında elini ağzına götürdü Şule. *İsmet'in ise ağzında olan yüreğiydi.*

Bakışlarını Gökçe'yle Aris'ten ayırmadan "Süreyya..." diye hayıflandı. "Bu-... Bunlar-..."

Süreyya, "Günaydın..." dedi, bilmiş bir tavırla. "Günaydın..." İçlerinde, olan bitene şaşırmayan tek kişi oydu. *Birbirlerine nasıl çekildiklerini gören tek kişi...*

Fakat Gökçe hala direniyordu. Aris'in kulağına eğildi ve zayıf bir ihtimale tutunur gibi "Yok öyle bir şey..." diye mırıldandı.

Aris, "Var..." diyerek Gökçe'nin gövdesiyle arasındaki o küçücük mesafeyi de kapattı. Sıcak nefesini kızın boynuna üfleyip "Hatta fazlası var..." dedi. "Sen de biliyorsun bunu. Dün gece... Eğer Nisî balkona gelmeseydi öpüşecektik..."

Gökçe yutkundu. "Öyle bir şey olmayacaktı..."

Aris, parmak uçlarıyla Gökçe'nin sırtına nahif dokunuşlar bırakarak "Öyle bi' olacaktı ki..." diye fısıldadı. Ve dudakları, kızın kulağına değerken ekledi. "Nefessiz bırakacaktım seni..."

Midesi uçuş uçuş olan Gökçe, ağzının içinden varla yok arası bir sesle hayıflandı. "Bırakıyorsun zaten..."

Aris gülümsedi. "Duyamadım?" *Oysa duymuştu.*

Gökçe, "Yapma şunu..." deyip başını geri çekti. "Çıkar aklından bunları..."

"Sen çıkarabiliyor musun?" diye sordu Aris. *Oysa bunun da cevabını biliyordu.* Gökçe'yi yeniden koluna dolayarak bir balerin gibi çevirdikten sonra kızı hızla kendine çekti. Burun burun geldikleri anda ise "Kaçma artık..." dedi. "Sen de istedin. Dün gözlerinde gördüm..."

Sislenen mavi gözleri, Aris'in harelerine karışırken "Hayır..." diye itiraz etti Gökçe. "Manipüle ediyorsun beni..."

Aris, "Bence hissettiklerinin adı bu değil..." dedi, sıcacık bir sesle. Gökçe'nin duru güzelliğine yansıyan tereddütleri hayranlıkla izliyordu. "İstedğin kadar reddet. Sen... Etkileniyorsun benden."

Gökçe'nin göğsü hızlı hızlı yükselip alçalıyordu. "Hayır!"

Aris, orta parmağıyla kızın sırtına minik dokunuşlar bırakarak kulağına eğildi ve kendini yineledi. "Etkileniyorsun..."

"K-Kes şunu-..." Gökçe, başını geri çektiğinde sitemli gözlerini Aris'e doğrulttu. "Yeter..." dedi, çaresiz bir sesle. "Neden yapıyorsun bunu? Anlamıyorum... Ne istiyorsun sen benden?"

Aralarındaki düelloyu bitiren cesur kelimeler hesapsızca dökülüverdi o an Aris'in ağzından. "Seni..." dedi, kararlı bir sesle. Gözlerini, Gökçe'nin baygın bakışlarından tek bir saniye ayırmadan "Sadece seni..." diye fısıldadı tekrar. "Her şeyinle, her şeyini... Deli gibi."

Bir soru, bir cevap. *Ve bir cevap bin soru.* Bu, ikisi için de sözcüklerin iflasıydı. Gökçe, Aris'e hiçbir şey diyemedi. Kalbinde trampetler parçalanıyordu. Nefesi, boğazını deler gibi dışarı zorlarken adamın omzunda tuttuğu elini, istemsizce sıktı. İşittiği her bir kelime, küçük bir çatlaktan içine sızmış ve tarifsiz bir duygu bırakmıştı oraya. *Bir ağrı.* İğne iğne batan bir sızı. Midesinden rahmine dek, ılık ılık akan anlamlar... *Bir akıl tutulması.*

Şarkı, hüzünlü bir tınıyla aralarında yükselirken dansın geri kalanında başka hiçbir şey konuşmadılar. Gökçe, bembeyaz elbisesiyle Aris'in kollarında savruluyor, ela hareli gözlerin içine bir bataklık gibi çekiliyordu. *Manipülasyon değilse neydi bu?* Ayaklarının altından zemini çekip almışlardı sanki. Zihni giderek bulanıyor, tekleyen kalbi adrenalinden

karıncalanıyordu. *Yine de...* Kendini anın büyüüne kaptırmaktan bir türlü alıkoyamıyordu.

Çok geçmeden müzik sustuğunda, bir rüyadan uyanırcasına orta yerde kalakaldılar. Pisttekiler masalarına geri dönüyor, ikisi ise hala birbirinin yüzüne bakıyordu. *Çözölmeye hazır olmayan düğömler gibi...* Sonra ilk Gökçe hareketlendi. Belini sımsıkı kavrayan kolun arasından yavaşça sıyırdı kendini. Bir adım geri çıkarak gözlerini kaçırdı ve hızla arkasını döndü. Elini, Aris'in elinden çekerken parmakuçları, adamın avcundan güçlölkle ayrılmıştı.

Aris, yanından ayrılıp savruk adımlarla yürümeye başlayan Gökçe'nin arkasından bir süre baktı. Tam peşinden gideceğı sırada ise Albay Petrus'un sesini duydu. "Yüzbaşı?"

Derin bir nefes vererek "Albay?" diye cevap verdi Aris. Yüzünü Petrus'a döndüğönde, belinde birleştirdiğı elini yumruk yapmıştı.

Petrus, Aris'i iğneleyici gözlerle süzdükten sonra "BBC'ye demeç veriyoruz..." dedi. "Türk kıızıyla romantik dansınız bittiyse sizi de bekleriz..."

Aris, yüzünü ekşitip Petrus'la birlikte basın masasına doğru yürümeye başladı. Bir gözü ise koşar adım salondan ayrılan Gökçe'deydi. *Nereye gidiyordu bu kız? Üstelik kaçır gibi. Ya da gibisi fazlaydı. Besbelli kaçıyordu.*

O sıralarda sahneye çıkan görevli askerden bir anons daha duyuldu. "Gecemiz, geleneksel Yunan müzikleriyle devam edecek... Söz, yeniden orkestramızda..."

Anonsla birlikte müzik tekrar başladı. Gökçe ise kapandığı lavaboda yüzüne avuç avuç su çarpmakla meşguldü. İkide bir, "Kendine gel Gökçe!" diyordu. "Kendine gel! Kendine gel!"

"Gökçe..."

Duyduğu sesle arkasını döndüğönde karşısında Şule'yi gördü. Musluğu kapattı ve Şule'nin yüzüne *ne var* der gibi baktı.

Şule, hayret dolu gözlerle "İyi misin, diye soracağım da..." dedi. "Alevlerden geçtin valla, bir zahmet iyi olma yani... Ne oldu öyle içerde?"

"Ne-... Ne oldu?"

"Kızım..." diyerek Gökçe'ye doğru eğildi Şule. Kızıl saçlarını eliyle geriye atıp, kollarını üstündeki siyah, midi boy elbisenin üzerinde bağladı. "Dans değildi o, başka bir şeydi. Aranızdaki cinsel gerilim, ta salonun bir

ucundan hissediliyordu. Siz-... Siz, Aris'le ne ara-... Senin gibi biri hem de-..."

Gökçe, kopardığı peçeteyle ellerini silerken "Saçma sapan konuşup durma!" dedi. "Aris'le ben diye bir şey-..."

"Hellooo!" Şule araya girdi. "Gökçeee! Benim ben, Şule! Sen bak bakalım benim yüzüme, senin zırvalarını yiyecek göz var mı bende? Yani... Çocuk gibisin. Her şey kabak gibi ortada ama hala inkar ediyorsun... Salağa mı yatıyorsun yoksa milleti mi salak zannediyorsun, anlamadım valla..."

"Şuleee!"

Şule, omuzlarını silkip "Ay ne be!" dedi. Sonra sesini bir ton alçaltarak devam etti. "Bak eğer benden çekiniyorsan, hiç gerek yok... Yani, evet. Bir ara bi' yükseldiğim olduğum adama, yalan değil de... Beni biliyorsun. Sorun etmem böyle şeyleri. Geçti gitti zaten... Hem aranızda bir şeyler olduğunu bilseydim, o topa hiç girmezdim."

Gökçe, elinde sıktığı peçeteyi çöp tenekesine atıp Şule'nin karşısına dikildi. "Bizim aramızda bir şey yok!" derken sesi çatallaşmıştı. "Aramızda bir şey yok-... Ve hiçbir zaman olmayacak da!"

Şule, dudaklarının içini dişleyerek güldü. "Yazık olacak o zaman... O elektriği on metre öteden ben hissettim. Ki bence salondakiler de hissetti... Sizi öyle gören herkes bu gece sevişeceğinizi düşünmüştür."

"Herkesin akli senin gibi çalışmıyor Şuleciğim! Sen merak etme... Alt tarafı bir dans-..."

"Gökçe..." Şule, Gökçe'nin omuzlarından kavrayıp gözlerini kocaman açtı ve sesine yerleştirdiği şuh bir tınıyla "Hiç mi?" dedi. "Hiç mi aklından geçirmedi?" Gökçe'den tepki gelmeyince "Ya bırak..." diyerek güldü. "Yeme beni. İçine düştü adam senin... Kızım, taş olsa çatlar. Hormonlarını mı aldırдың sen?"

"Ya sen?" dedi Gökçe. "Sen de ar damarını aldırдың herhalde?!" Şule'nin kahkaha attığını görünce yanından hızlıca geçip lavabodan çıktı. Çok oluyordu artık bu kız. Arsız arsız laflar, imalar, bir şeyler... Tabii, kendisi 7/24 Aris'i yatağa atmanın hayalini kurduğu için Gökçe'yi de öyle sanıyordu. Evet, ara sıra akli karışıyor olabilirdi Gökçe'nin. Ama bu anlık zihin bulanıklığı, şehvetle ilgili değildi; manipülasyondur hepsi. Aris öyle bakmasa, öyle dokunmasa, öyle gülmese, öyle konuşmasa... O zaman böyle hissetmezdi Gökçe? *Bu kadar köşeye sıkışmış, bu kadar yitik, bu kadar savunmasız hissetmezdi.*

İçinde patlak veren savaşı, lavabonun sonundaki koridordan çıkan Gökçe, salon kapısından geçtiği sırada ise birden Aris'le burun buruna geldi.

"Gökçe..." dedi Aris, bakışlarını kızın yüzüne dikmişti. "Ben, sen gittin sandım..."

Gökçe, gözlerini kaçırdı. "Lavaboya gitmiştim."

"Anladım..." diyerek gülümsedi Aris.

"Tamam o zaman..." Gökçe eliyle ileriye işaret etti. "Ben geçeyim..." O anda bakışları, koridorun duvarında asılı duran boy aynasına ilişti. Aris'le ikisinin görüntüsü çarpmıştı gözüne. Aklına birden annesinin sözleri geldi. *Sen hiç Aris'le yan yana nasıl görüldüğünüze baktın mı*, demişti Süreyya. Şu an bakıyordu. *Keşke bakmasaydı*. Gökçe'nin aynaya baktığını fark edince Aris de gözlerini oraya çevirdi. Şimdi ikisi de aynadan birbirlerine bakıyorlardı.

"Gökçe?" dedi Aris, çarpık bir gülüşle. "N'apıyorsun?"

"Hiç!" Gökçe, bakışlarını hızla aynadan kaçırdı. *Böyle görünmeleri normal değildi*. "Ben-... Ben geçeyim artık..."

Aris başını salladı. "Tamam..."

"Ta-tamam-..." dedi Gökçe ve sağa doğru hamle yaptı ama adım attığı yerde Aris'le tekrar karşılaştı. Ardından başını eğip sola yöneldi. Fakat Aris de aynı anda sola doğru adım atmıştı.

Saçma bir döngüye takıldıklarını fark edince "Ben şuradan geçeyim..." dedi Aris ve Gökçe'nin yörüngesinden güçlükle ayrılıp koridorda yürümeye başladı.

Gökçe ise salona doğru ilerlerken gövdesinin giderek ağırlaştığını hissediyordu. Zira Şule'nin, *yerinde olsa çatlayacağını düşündüğü o taş*, bizzat Gökçe'nin içindeydi. Ve çatlamakla kalmamış, bir aynanın yansımada binlerce parçaya bölünmüştü. Üstelik hormonlarını da aldırılmış değildi. *Keşke aldırılmış olsaydı!*

Gecenin ilerleyen saatlerinde, davet salonun içinde şen kahkahalar yankılanmaya başladı. Müzikle birleşen alkol, çeşit çeşit mezelerle donatılmış masalarda ağırlanan konukları keyiflendirmişti.

İsmet Başkan'ın masası ise bir süredir oldukça sessizdi. Süreyya'nın telkinleriyle kendini dizginlemeye çalışan İsmet, kızına bir türlü Yüzbaşı'nın bahsini açamıyordu. Neyse ki Gökalp, en azından denemişti.

Bir ara kardeşini kenara çekmiş ve "Siz hayırdır?" demişti. "Dans etmek de nereden çıktı?"

Fakat Gökçe'nin şu an uğraşmak isteyeceği son şey kıskanç bir abiydi. Gökalp'in sorusunu "O değil de, sen Şule'yi gördün mü?" diyerek geçiştirdi. "Az önce seni arıyordu sanki?"

Gökalp'in odağı hemen değişti. "Ne-... Nerede?"

"Bilmem..." dedi Gökçe. "Terasa falan bak istersen..."

Gökalp, atlatıldığını anlar gibi "Dans konusunu sonra konuşacağız!" deyip yanından ayrılırken Gökçe, anne-babasının oturduğu masaya döndü. Fakat burada da imalı gözlerden kaçarı yok gibiydi.

İsmet, birkaç kez orta yere söyler gibi "Yüzbaşı'yla da o kadar yakın olmaya gerek yok..." demiş, mesajını alttan alttan vermişti. Buna rağmen açıktan konuşulan hiçbir şey yoktu ortada. Kaldı ki buna gerek de yoktu. Salonun bir köşesiyle diğer köşesi arasında ateş hattı kurulmuştu sanki. Aris ve Gökçe'nin gözleri, metrelerce mesafeden sık sık birbirini yokluyor, attıkları kaçamak bakışlar, hiçbir altyazı gerektirmeksizin hallerini ele veriyordu.

Gökçe, o sıralarda bir an Aris'le göz temasını yitirmişti ki, "İyi akşamlar..." diyen sesini tam arkasında işitti. Masalarına gelmişti. Ciddi ciddi masalarına gelmişti. Neden? *Her şey daha da tuhaflaşsın diye mi?*

İsmet Başkan, boğuk bir sesle "Sana da iyi akşamlar, Yüzbaşı..." dedi. Gözleri, paniklediği her halinden belli olan kızıyla, ona yandan yandan bakan Aris'in arasında gidip geliyordu.

"Nasılsınız, bir ihtiyacınız var mı diye bi' bakayım dedim... Her şey yolundadır umarım?"

Gökalp, "Yolunda yolunda, çok yolunda..." diyerek ağzının içinden mırıldandı. Bundan birkaç hafta önceki Gökalp olsa kafa-göz girerdi bu adama. Şimdiyse yapabildiği tek şey, gözlerini kaçırmaktı.

Süreyya ise "Çok teşekkürler" derken, dirseğiyle kocasını dürttü.

İsmet, eşinden aldığı uyarıyla "Evet..." dedi. "Yolunda tabii. Yolunda... Sağ olasın."

"Vay Yüzbaşı!" Konuşan Yusuf Müdür'dü. Aris'in, Adalı ailesine ayrılan kokteyl masasına geldiğini görür görmez, arka sıralardaki Kaymakam'ın yanından ayrılmış ve hızlı hızlı oraya gelmişti. Elini, Aris'in omzuna atıp "İyisin iyisin!" dedi. "Zıpkın gibisin! Valla her yiğidin harcı da değil ha... O bıçak öldürürdü la adamı! Başkan'a da dedim, eskiden kurbanlarda biz danaya girerdik o bıçaklarla... Sense maşallah hemen kalktın ayağa." Eliyle,

Aris'in omzunu iyice sıkıp sarstı. "Helal valla! Ama dedem rahmetli derdi, *bu gavurlar güçlü oluyor, domuz yiyip domuz gibi oluyorlar*, diye!" Sonra sözlerine açıklık getirmek ister gibi "Yav!" diyerek güldü. "Lafın gelişi yani... Yoksa herkesin inancı, dini, ameli kendine. Ama bu hayvanlar kendi bokunu yiyor sonuçta-..."

"Yusuf!" İsmet, Yusuf'u kolundan çekiştirdi. "Sen kaç tane yuvarladın arkada? Dan dun konuşuyorsun yine."

"Yav çok bir şey değil..." dedi Yusuf, teessüf eder gibi. Ardından Aris'in yanından çekilip İsmet ve Gökalp'in arasına dikildi. Kollarını ikisinin omzuna atıp aralarına eğilirken sıırıyordu. "Bizim Kaymakam'ın meyve suyuna uzo kattım la... Kafa nanay oldu Sıddık'ın. *Bunun tadı sidik gibi, bi' değişik olmuş* diyor. Anlamadı da düzrü. Hala içiyor."

Üçü fısıldaşırken Süreyya, Aris'e doğru dönerek "Eee Yüzbaşı..." dedi. "Dünkü keki beğendiniz mi?" *Zira Süreyya, o kekin Şule'ye gitmediğinin en başından beri farkındaydı.*

Aris, her şeyden habersiz "Çok lezzetliydi..." deyip gülümserken Gökçe, ortaya çıkan yalanıyla kıpkırmızı kesilmişti.

"Afîyet olsun" dedi Süreyya, gözlerini kızına çevirmiş, imayla başını sallıyordu. "Beğenmenize sevindim."

O esnada Yusuf, İsmet ve Gökalp'in arasından doğrulup "Ha bu arada!" diyerek ellerini iki yana açtı. "Diyeceğim diyeceğim, unutuyorum..." Gözlerini Aris ve Gökçe'ye çevirmişti. "Ne güzel dans ettiniz öyle siz ikiniz yav... Maşallah! Maşşşallah! Gençlik ne güzel şey la... Ben çok mutlu oluyorum böyle şeyleri görünce... Çünkü önemli olan ne? İnsan olmak. İnsan kalabilmek! Dimi? Ama işte... Zamanında ben bu hoşgörüyü görmedim. Ben de bir Rum kızı sevmiştim-..."

Gökalp, kafası bir dünya olan Yusuf'un kolundan tutup masadan uzaklaştırdı. "Abi!" derken dişlerini sıkıyordu. "Git bi' elini yüzünü yıka... Kendine gel. Bak-... Valla amirimsin, müdürümsün demem-... Çığırımından çıkarma beni! Saçma sapan-... Ne alaka şimdi iki dans ettiler diye, Rum kızı sevmenle-... Ne şeyi var-... İlgisi!" Gökalp, sinirden konuşamıyordu. "Valla ayarımı bozdun benim! Ayrıca... O hikaye de öyle değil. Kız, seni kimliğinden dolayı istememezlik etmedi abi. Kusura bakma ama çirkinsin diye, seni beğenmediği için-..."

Yusuf'un yüzü asıldı. "Gökalp'im deme öyle ya..."

"Abi sen deme asıl! İki dakikada amına koydun masanın!"

Gökalp, Yusuf'u bir yandan azarlayıp bir yandan teselli etmeye çalışırken Aris, havası birden buz kesen masada daha fazla durmayı uygun görmedi. Zorlukla gülümseyerek "O zaman ben gideyim..." diye mırıldandı. Bakışları, istemsizce Gökçe'yle kesiştiğinde, İsmet'in çakır gözlerini üzerinde hissetti ve hızlıca başını geri çevirip "İyi akşamlar..." dedi. "Hepinize iyi akşamlar..."

İsmet, manalı bir sesle "İyi akşamlar..." deyip başını salladı. "İnşallah mümkün olur iyi olması..."

Aris'in masadan ayrılmasıyla Gökçe, gözlerini annesinden kaçırdı. Nasıl anlamış olabilirdi bunu? Dan diye de sormuştu. *Dinki kiki biğindiniz mi!* O kadar emindi yani. *Ajan mıydı bu kadın?* Sıkıntılı bir nefes vererek masadaki bardağına uzandı ve "Ben biraz hava alacağım..." dedi. "Gelirim birazdan."

Gökçe, yanlarından uzaklaşırken İsmet kravatını gevşetti. Mavi gözlerine derin bir endişe yerleşmişti. *Kızı ve Yüzbaşı, olacak şey miydi?* Karısının kulağına eğilip "Sen ne zamandır farkındasın bunun?" diye sordu. "Niye bana bir şey söylemedin?"

Süreyya omuzlarını silkti. "En başından beri... Ayrıca ne söyleyecektim sana? Kızının huyunu bilmiyor musun? *Yok öyle bir şey,* diyor."

"Yahu Süreyya'm!" İsmet, yüzünü sıvazladı. "Ne demek *yok öyle bir şey?* O ayyaş Yusuf bile şey yapmış-... Anlamış! Yoku mu var bunun bu saatten sonra? Aklım almıyor... Ben-... Ben nasıl göremedim? Konduramadım mı n'aptım? Hiç-... O gözle şey yapmadım." Sesli bir nefes verdi. "Yahu... Biz evimize aldık bu adamı! Birlikte aynı masaya oturduk... O zamanlar hep-... Bu ikisi-... Süreyya olacak şey mi? Her şeyi koy bir kenara, Gökalp'in olayı ortada! Aklını mı kaçırmış bu kız?!"

"Ne bekliyordun İsmetciğim?" dedi Süreyya, kocasını iğneler bir tavırla. "*Yakın olun, yakın olun, daha da yakın olacağız...* Al! Al... Yakınlar işte."

İsmet'in gözleri kocaman oldu. "Benim suçum mu yani?!"

Süreyya, yatıştırıcı bir sesle "Suç meselesi değil..." diyerek kocasının kolunu sıvazladı. "Ben de biliyorum oluru yok ama... Aris'e şöyle bi' bak... Kızının kafasının karışması normal değil mi? Sadece şaşırmana anlam veremiyorum."

"Ne demek, *şaşırmama anlam veremiyorsun?*" İsmet, karısına hayretle bakıyordu. "Yahu bu kız, daha düne kadar öldürmek istiyordu bu adamı! Öyle vatanseverdi, böyle isyancıydı-... Hapishanelerden toplamadık mı biz

bunu? Ne oldu şimdi? *İşgalci bunlar*, diye geziyordu ortada... Bir anda böyle-..."

"Bir anda?" Süreyya gözlerini kıstı. "İyi düşün bakalım, *bir anda mı?* Valla İsmetciğim, konu kızın olunca... Kusura bakma hayatım ama biraz aklın evvele düşüyor sanki... Bi' dön bakalım, şu birkaç hafta önceye... Neler oldu o zamandan bu yana? Neler değişti, neler aynı kaldı, neler bambaşka oldu... İyice bi' tart, olur mu?"

İsmet, düşünceli bir tavırla "Orası öyle de..." dedi. "Yani-... Yine de..." Kaşlarını kaldırıp başını hızlı hızlı salladı. "Süreyya'm, olacak iş değil bu. Konuş kızınla... Aklını başına toplasın."

"Konuştum canım..." deyip omuzlarını yukarı çekti Süreyya. "Yokmuş öyle bir şey işte... Boşuna evham yapıyormuşum. Bana öyle geliyormuş..."

İsmet, kravatını komple çıkardı. "Yok! Yok bu aile beni delirtecek... Oğlu ayrı, kızı ayrı... Herkes salak bi' Gökçe akıllı zaten! Yok, deyince olay bitiyor çünkü!" İç çekerek hayıflandı. "Yusuf bile anlamış... Ayyaş! Yusuf! Bile! Anlamış!"

Aris, Adalıların masasından ayrıldıktan sonra Gökçe'nin de ortadan kaybolduğunu fark etmişti. Takribi on-on beş dakika kadar, heyetin masasında oyalandı ancak Gökçe, bir türlü geri dönmeyince merak etmeye başladı.

Adoni'ye, "Birazdan geliyorum" diyerek salondan çıktı. Önce terasa baktı. *Yoktu*. Sonra lavaboya baktı. *Yoktu*. Ardından lobiye gitti. *Fakat Gökçe orada da yoktu*. İçinden, eve dönmüş olabileceğini düşünmeye başladı. Zaten çok bile durmuştu...

Aris'in birden keyfi kaçtı. Gökçe gidince salon bomboş olmuştu. *En azından bir kere daha görseydi?* Danstan sonra doğrudan bakamamıştı bile gözlerine. Yine kaçıyordu çünkü. *Her zaman yaptığı gibi...* "Ah Gökçe..." diye mırıldandı o anda kendi kendine. Bir yandan da isteksiz adımlarla davet salonuna doğru yürümeye başlamıştı. Tam kapıdan geçecekti ki, içeri girmek istemediğini fark etti. Hava almaya ihtiyacı vardı. Geriye dönüp merdivenlerin solundaki koridordan geçerek yeniden terasa çıktı.

En uca kadar ağır ağır ilerledi. Duvarın dibine geldiğinde durdu ve ellerini korumalıklara dayadı. Başını yukarı kaldırıp serin havayı ciğerlerine çektiği sırada ise kulağına "Of!" diye bir ses takıldı. Aris'in kaşları hemen havalandı. *Gökçe'nin sesiydi bu*.

Yavaş adımlarla terasın sağına yöneldi. Arkasına, kullanılmayan masa ve sandalyelerin yığıldığı ahşap bir paravan vardı orada. Aris, paravanın soluna geçtiğinde, sırtını duvara yaslamış halde dikilen Gökçe'yle göz göze geldi. Bir eliyle karnını sarmış, diğeriyle viski bardağını tutuyordu. Sol dizini ise elbisenin yırtmaçlı kısmından kırıp topuklu ayakkabısını duvara bastırmıştı. Şu haliyle ikonik retro posterlere benziyordu.

Aris, gülümseyen gözlerle Gökçe'yi baştan ayağa süzerek "N'apıyorsun burada?" diye sordu.

"Görmüyor musun?" dedi Gökçe, terslenerek. "Viskimi içiyorum ve dikiliyorum?"

"Hmmm..." Aris, Gökçe'ye doğru yaklaştı. "Ben de salona geri gelmeyince eve döndün sandım. Gecenin sonuna kalmamana üzülürdüm..."

Gökçe, viskisinden bir yudum alıp imayla güldü. "Daha gelmedi mi gecenin sonu? BBC'ye tüm hayat hikayelerinizi anlattınız..."

Aris, kollarını bağlayıp gözlerini hafifçe kısarak "Yaaa sen..." diye mırıldandı. "Sen yoksa... Acaba... Beni kıskanıyor musun?"

İçtiği viskiyi zor yuttu Gökçe. Püskürür gibi gülerken "Ben?" dedi. "Seni kıskanacağım?"

Aris'in cevabı gecikmedi. "Evet..."

Gökçe, işaret parmağını havaya kaldırıp şakaklarının kenarında hızlı hızlı döndürdü. "Senin halüsinasyonlar başladı yine..."

Aris, Gökçe'nin işaret parmağını yakalayıp avcunun içine aldı ve elini nazikçe sıkarken "Gökçe..." dedi, fısıltıyı andıran bir sesle. "Keşke bitmeseydi o zamanlar halüsinasyonlarım... Gitmeseydin hiç dün gece..."

Gökçe, çocuksu bir tınıyla hayıflandı. "Benimle-... Benimle şöyle konuşma..."

"Neden?" diyerek Gökçe'ye doğru biraz daha yaklaştı Aris.

Gökçe, omzunu silkti. "Konuşma işte!"

Aris'in gözü ise, o sırada kızın omzundan düşen elbise askısına takılmıştı. Orta parmağıyla Gökçe'nin koluna uzandı ve ip askıyı yeniden omzuna takarken "Neden ama?" diye sordu.

Anlık temasla irkilen Gökçe, "Ne-... Neden?" dedi bomboş gözlerle. Damarlarında gezinen alkolü, en az midesinde uçuşan kelebekler kadar hissediyordu.

Aris gülümsedi. "Üşüdün mü sen?"

"Yooo..."

"İrkildin ama..."

"Yooo... Hiç de."

Aris'in dudakları yine muzipçe kıvrıldı. Gökçe'nin elinden viski bardağını aldı ve yan taraftaki istiflenmiş masalardan birinin üstüne koydu. Kızın üzerine doğru bir adım daha attığında burun buruna geldiler. Bakışları, o anda Gökçe'nin duvara dayadığı bacağına ilişti. Elbisesinin yırtmacı, üst baldırını tamamen açıkta bırakmıştı. Parmak uçları, kızın bacağına hafifçe dokunurken "Ama buz gibi olmuşsun..." dedi. "Bence üşümüştün sen..."

Gökçe, "Çekil üstümden!" deyip bir eliyle Aris'in üniformasını kavradı ve göğsünden itti.

Fakat Aris, olduğu yerden kımıldamamıştı bile. "Gökçe..." dedi, zayıf bir sesle. Parmakları, Gökçe'nin bacağında santim santim ilerliyor, temaslarının izini kızın ağırlaşan gözkapaklarından kitap gibi okuyordu.

"Ne..." diyerek yutkundu Gökçe.

Aris, beyni ile arasındaki tüm sinyallerin koptuğunu hissediyordu. Bir eliyle Gökçe'nin yüzüne uzanırken diğeriyle bacağını sıkıca kavrayıp yana doğru ayırdı ve gövdesini kızın bacaklarının arasına yerleştirdi. Alınları birbirine değdiğinde, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Tekrar "Gökçe..." diye fısıldadı Aris. "Ben-... Ben bunu bir kez daha senden izinsiz yapmak istemiyorum..." Başparmağıyla Gökçe'nin alt dudağını hafifçe okşayarak yumuşacık bir sesle sordu. "Seni öpebilir miyim?"

Gökçe, apaçık bozguna uğramıştı. Aris'in üniformasını kavradığı avcunu gevşetemiyordu bile. Bacağında kımıldayan parmaklar ve yüzünde yankılanan ılık bir nefes, tüm algılarını kapatmıştı. Baygınlaşan gözleri, Aris'in dudaklarına kaydığı anda ise varla yok arası bir sesle mırıldandı. "Hayır..."

Aris, ağırca yutkundu. Gökçe'nin bacaklarının arasına çarpan kasıkları kontrolsüzce dirilmişti. Kesik bir nefesle "Çok istiyorum ama..." dedi.

Gökçe, bunun farkındaydı ama farkında olmak yetmiyordu. "Ama işte..." deyip kuruyan dudağını nemlendirdi. "İnsanın her istediği olmuyor öyle..."

Aris, nefesini küçük titreşimlerle Gökçe'nin dudaklarının arasına üfleyerek "Sen istemiyor musun?" diye sordu.

Gökçe, belli belirsiz mırıldandı. "Hayır..."

Aldığı cevap, Aris'i gülümsetti. Gökçe'nin boynuna doğru uzanıp burnuna değen frezya kokularını ciğerlerine uzun uzun çekti. Başparmağı, kızın bacağında minik daireler çizerken kulağına eğildi ve "Emin misin?" dedi. Şimdi Gökçe'nin nefesinden gelen yankıyı hissediyor, göğüs kafesinin hızlı hızlı yükselip alçaldığını açıktan görebiliyordu. Başını geri çektiğinde,

kızın çenesini sıkıca kavradı ve cevap arayan gözlerini, baygın maviliklere doğrulttu.

Gökçe, çaresiz bir sesle "Eminim..." demişti ki dudakları birbirine değmeye başladı.

Aris, "Öyle mi?" diye fısıldadı. Ağzını kımıldattığında Gökçe'nin gözlerinin kapandığını gördü ve işkenceyle kıvrandığı arzusun hükmünden kendini güç bela ayırarak hızla geri çekildi. "Tamam o zaman..." dedi. "İstemiyorsan öpüşmeyiz."

Gökçe, birden soğuk duşa girmiş gibi oldu. Mavi gözleri kocaman açılmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Yaslandığı duvardan doğrularak başını öne eğdi ve Aris'in omzunu ittiği gibi yanından hızlıca geçip gitti.

Aris, Gökçe'nin arkasından yürürken, dilinden sessiz bir küfür savurdu. Oysa doğru olanı yapmıştı. Dili başka bedeni başka söylese de Gökçe alkollüydü ve Aris, anlık bir zihin bulanıklığıyla düşülen hata olmak istemiyordu. Kabul edilmek istiyordu. Onaylanmak istiyordu. Gözlerinin içine baka baka onu istemediğini söyleyen bir kadını öpmeyi değil... Üstelik ilk öpücüğünü namlunun ucunda almışken, ikincisi ise tereddütlerin ve korkuların arasında yaşansın istemiyordu.

Gökçe, terastan çıktıktan sonra koşa koşa lavaboya geldi. Yüzüne yeniden su çarpmaya başlamıştı. "Aptal!" diyordu, aynada gördüğü aksine. "Aptal! Ne halt ediyorsun sen ya?!" Çok da içmemişti aslında. Bu hali normal değildi. *Az daha. Az kalsın. Neredeyse.* Bunu istediğine inanamıyordu. Kıyısından dönmüştü. *Allah da Gökçe'yi bildiği gibi yapsındı.*

Musluğu kapattığında derin bir nefes verdi ve hızlı adımlarla lavabodan çıkıp dar koridor boyunca yürüdü. Salona dönüp Aris'le karşılaşmak istemiyordu. Fakat çantası ve telefonu masada kalmıştı. "Sakin ol Gökçe..." diye mırıldandı. Salona gidecek, eşyalarını alacak ve kimseyi beklemeden çekip gidecekti buradan.

Her şey, bir noktaya kadar planladığı gibi gitti aslında. Koridorun sonuna kadar yürüdü, salon kapısından girdi, kokteyl masalarının arasında geçti, anne-babasının olduğu masaya geldiğinde "Ben gidiyorum..." diyerek çantasını eline aldı ve arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Ancak tam o sırada, Aris'in mikrofondan gelen gür sesiyle adımları olduğu yerde çakılı kaldı.

"Değerli konuklar ve sevgili Gökçeadalıları!"

Gökçe, gözbebekleri irileşirken hızla önünü döndü ve Aris'in kürsüde olduğunu gördü. Tüm gözler ona çevrilmiş, objektiflerin odağına o yerleşmişti.

"Benim konuşma yapmam, programda yoktu aslında..." diyerek, ellerini kürsüye dayadı Aris ve kararlı bir tonla devam etti. "Ancak Sayın Albay Petrus Antoniadis, bu haberi sizlere bizzat benim vermemi uygun gördü. Zira yaptığı konuşmada, kendisinin de altını çizdiği gibi... Halklar, ulusal kazanımlarını gül bahçeleriyle elde etmezler. Ochi Günü, bizler için bu yüzden oldukça önemli... Her Yunan, eminim ki bundan tam doksan dokuz yıl önce emperyalizmin karşısına duvar ören yurttaşlarıyla gurur duyuyor. O sebeple... Bizi, bu özel günde yalnız bırakmayan tüm Türk dostlarımıza gönulden teşekkür ederiz... Bununla birlikte, yarın ise onlar için önemli bir gün. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı... Fakat görüyoruz ki, ülkede iktidarda bulunan güç sahipleri, bu ulusal kazanımın önemini kavrayabilmiş değiller... Zira boylesi bir demokrasi şölenini üç yıldır resmi törenlerle kutlamaktan dahi çekiniyorlar... Neyse ki Sayın Albay Petrus, buradaki yerli halkın talebini görmezden gelmedi." Eliyle, her şeyden habersiz, şok içinde kendisini izleyen Petrus'u işaret etti. "Ve 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nın burada, kimisinin İmroz kimisinin Gökçeada dediği bu topraklarda... Kardeşçe ve barış içinde kutlanmasına müsaade etti! Alkışlar, Albay Petrus'a!"

Aris, kürsüden inerken salondan alkış sesleri yükselmeye başladı. Şimdi tüm kameralar, Petrus'a dönmüştü. Albay, yüzü renkten renge girmiş halde gülümsemeye çalışıyordu. *Nereden çıkmıştı bu saçmalık? Nasıl bir emrivakiydi bu?* Ne yapacağını bilemez bir halde üç dili birbirine katarak mikrofonlara doğru eğildi Petrus. "Efcharistó... Thank you... Teşekkürler..." dedi, yapmacık bir tebessümle. İçinde ise kazanlar kaynıyordu. *Canına mı susamıştı bu adam?*

O sıralarda kürsüden bir kez daha yapılan bir anonsla, davetin sona erdiği duyuruldu. Masadakiler şaşkın halde salonu boşaltmaya başlamışlardı. İsmet, Gökalp ve Süreyya da kapıya doğru hızlandılar. Üçünün de yüzünde olan biteni idrak etmeye çalışmanın tuhaf ifadesi vardı.

Gökalp, "Petrus neden böyle bir şey yaptı ki baba?" diye sordu. "Çok saçma değil mi bu?"

Süreyya, başını iki yana sallayıp gülerken İsmet, "Andaval evladım benim..." diye fısıldadı. "Sen bu akılla, bu yaşına kadar iyi geldin..."

"Baba ne dedim şim-..." Sonra birden sustu Gökalp. Ardından "Hadi be!" diyerek eliyle ağzını kapattı. "Anasının nikahı... Tufaya mı getirdi Petrus'u?"

İsmet, başıyla oğlunu onaylarken kapının önünde dikilen Gökçe'yi gördü. "Hadi kızım..." dedi, eliyle Gökçe'nin koluna dokundu. "Gidiyoruz..." Ama kızının halini fark edince kaşları çatılmıştı. "İyi misin sen?"

"İyi-... İyiyim-..." Gökçe, kelimeleri yan yana getirmekte zorlanıyordu. "Siz inin. Ben-... Ben geliyorum şimdi..."

"Kızım-..."

"Baba, inin dedim! Geliyorum!"

"İyi..." dedi İsmet, tuhaf gözlerle kızına bakarak. "Aşağıdayız. Çok bekletme..."

Ardından üçü birden salon kapısından çıkıp koridorda yürümeye başladılar. Gökçe'nin ise adımları sahnenin önündeki askeri kalabalığın arasına doğru hızlandı. Üç-beş adım atmıştı ki, Aris'i karşısında gördü ve adamın elini tuttuğu gibi dışarı doğru çekiştirdi. "Gel benimle!"

Aris şaşırdı. "N'oluyor-... Gökçe..."

"Gel, dedim benimle!"

Gökçe önde, Aris arkada salondan çıktılar. Koridordan geçip terasa geldiklerinde Gökçe, hemen kapıyı kapattı ve elindeki küçük çantayı Aris'in omzuna vurarak "N'aptın sen?!" dedi.

"Ben-..." Aris, tedirgindi. "Ben sadece-..."

"N'aptın, diyorum! N'aptın!" Gökçe, çantasıyla Aris'in omzunu birkaç kez daha vurdu ve iki eliyle ağzını kapatıp kahkaha attı. "Sen delisin! Sen aklını oynatmışsın!"

Aris, rahat bir nefes vermişti. "Bir an kızdın zannettim..."

"Kızmak mı?"

"Yani..." deyip omzunu silkti Aris. "KOT PR'ı dersin, Petrus'a övecekler, dersin..."

Gökçe, içi gülen gözleriyle "Ya bırak!" diyerek olduğu yerde zıpladı. "Umurumda değil! Petrus'un yüzündeki o bozguna uğramış ifadeyi gördün mü? Ben gördüm! İçerideki herkes gördü! Önemli olan bu! Yemişim gerisini! Basını buraya kendisi için getirmişti..." Çantasıyla Aris'in omzunu bir kere daha itti. "Ama sen onu kendi silahıyla vurdun!" Ardından birkaç adım geri çıkıp elleriyle yüzünü kapattı. Aris'e hayretle bakan masmavi gözlerinde, gizleyemediği bir hayranlık vardı. "Ya... Gerçekten... Ben! Ben ne diyeceğimi bilmiyorum... Önce kırmızı fular şimdi bu-... Ya... Sen-... Sen

nasıl bir adamsın ya? Bir de içeride, şey dedin ya... *Gökçeada* dedin herkesin önünde..."

Aris, Gökçe'nin uçuşan hallerini ağzının kenarına konan geniş bir tebessümle izliyordu. Yine de kızın ayarlarıyla oynamadan edemedi. "Size hitap ettiğim için Gökçeada dedim..." diyerek alt dudağını içine çekti. "Yoksa bana kalsa hala İmr-..."

"Öf!" Gökçe, çantasıyla bir kez daha Aris'in omzuna vurdu. "Ya... İki saniye bi' bozma... İki saniye!" Sonra yeniden bakışları canlandı. "Ne zaman düşündün bunu yapmayı? Ne ara planladın yani?"

"Yabancı basını davet salonunda görduğümünden beri..." dedi Aris. "Bunu şova dönüştüreceği belliydi. Ben de bu gece onun canını sıkmaya karar verdim... Ama ne yapacağım konusunda şüphelerim vardı. Sonra sen 29 Ekim'le ilgili oyle şeyler söyleyince, Petrus'un canını seni mutlu ederek sıkmak istedim..."

Gökçe, yumuşacık bir sesle "Ettin..." deyip başını salladı. "Kalbim yerinden çıkacak şimdi!"

Aris'in gözleri hafifçe kısıldı. Elini, Gökçe'nin sol göğsüne doğru uzatıp, muzip bir sesle "Bi' bakayım ben de?" diye mırıldandı.

"Ya öf!" Gökçe, tebessümünü bozmadan Aris'in eline çantasıyla vurdu. "Başlama hemen..." Sonra sesine sevecen bir ton yerleşti. "Çok teşekkür ederim... Bunun, benim için ne anlama geldiğini tarif edemem sana... Çok ama-... Çok ama çok mutlu oldum. Teşekkür ederim."

Aris, başını yana eğip ağzını kırıştırdı. "Mutlu oldun ama..." dedi, çocuksu bir tavırla. "Geldiğinden beri vuruyorsun bana... Kupkuru bir teşekkür... Başka da bir şey göremed-..."

Gökçe, sözünü tamamlamasına fırsat vermeden bir eliyle Aris'in boynuna uzandı, yüzünü iyice yaklaştırdı ve adamın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Başını yavaşça geri çektiğinde gülümseyen mavilikleriyle "İyi geceler..." diye fısıldadı ve arkasını dönerek hızlı adımlarla terasta çıktı.

Aris, aptala dönmüştü. Bir eliyle yanağını tutarken yay gibi açılan ağzıyla sırıtıyordu. Gökçe, yanağını öpmüştü. *Gökçe, Aris'in yanağını öpmüştü.* Hayal ya da halüsinasyon değildi. Ciddi ciddi yaşanmıştı. *Bu terasta, bu gece yaşanmıştı.*

Saniyeler sonra terasa gelen Adoni, komutanını kendi yanağını okşarken buldu. "Yüzbaşım?"

Aris, elini hızla yanağından çekip "Söyle Teğmen?" dedi.

Adoni'nin gözleri ise Aris'in yanağındaki belli belirsiz ruj izine takılmıştı. "Ödülünüzü almışsınız?"

Aris, öksürür gibi yaparak ellerini belinde birleştirdi. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerlerken "Olsun o kadar..." diye mırıldandı.

"Olsun tabii, Yüzbaşım..." dedi Adoni, sırtarak. "Bugün yanağınızı öpen, yarın silgisini paylaşır."

Aris adımlarını durdurdu ve yüzüne alaycı gözlerle bakan Adoni'ye döndü. İşaret parmağıyla yanağını gösterip "Sen şunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu. "En son kürsüde konuştuğumda bu kız beni bıçaklamıştı. Bu geceys-..." Adoni'nin yeniden gülmeye başladığını görünce sustu ve "Gül sen, gül..." dedi, başını sallayarak. "Ama bu gece benim sinirimi sen bile bozamazsın, Adoni..."

Adoni, eliyle salon kapısını gösterdi. "O halde Albay Petrus karşısında size bol şanslar Yüzbaşım..."

Aris, gözlerini devirip sıkıntılı bir nefes verdi. *Petrus, kürsüde yaptığı şovun faturasını kesmek istiyordu.* Ancak şu an bu o kadar umurunda değildi ki Aris'in... Yüzündeki gergin ifadeyi çarçabuk dağıttı ve bu kez kapıya doğru elini uzatan o oldu. "O halde Albay Petrus karşısında sana bol şanslar Teğmen..."

"Yüzbaşım, yapmayın... Ben ne diyeceğim Albay'a?"

"Bilmem... Uydur bir şeyler" dedi Aris, umursamaz bir tavırla. "Yaratıcı adamsın sen. *Silgi aramaya gitti, de...*"

"Yüzbaşım!"

Aris, Adoni'yi duymazdan gelip adımlarını merdivenlere doğru hızlandırırken Teğmen'e elini salladı.

Adoni ise homurdanır gibi sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmem..." diyerek gülümsedi Aris. "Sanırım birkaç duble içeceğim."

Gökçe, duş alıp yatağına uzandığında saat gece yarısını geçmişti. Halbuki dünden uykusuzdu, şimdiye dek çoktan sızıp kalmış olması gerekirdi. Fakat uyuyamıyordu. İçi kıpır kıpırdı. Nemli saçlarını yatağın ucundan sarkıtıp gözlerini tavana dikmiş, davette olup bitenleri düşünüyordu. Petrus'un moraran suratını görmeden salondan ayrılırdı, sahiden de yazık olacaktı.

Sonra gözünün önüne birden Aris'in yanağına kondurduğu öpücük geldi. İki eliyle kızaran yüzüne kapatarak "Of!" diye mırıldandı. "Of... Nasıl yaptım ya ben onu..."

O sırada telefonu çalmaya başladı. Ekrana baktığında *İşgalci* yazdığını gördü. *Bu saatte niye arıyordu ki?* Tereddütlü bir sesle "Efendim?" diyerek aramayı cevapladı.

*"N'apıyorsun?"

"Hiç... Uzanıyorum öyle... Bir şey mi oldu?"

*"Yooo olmadı..."

"Olmuştur mutlaka bir şeyler... Petrus çok sorun çıkardı mı?"

*"Yok. Henüz değil..."

"Nasıl yani? Hesap sormadı mı sana?"

*"Gökçe... Şu an Petrus'u konuşmak istemiyorum."

"Tamam... O zaman... Neden aradın?"

*"Bilmem, aradım işte..."

"Aaa-... Peki... Anladım... Eee... N'apıyorsun peki şimdi?"

*"Uzanıyorum öyle..."

"Tamam..."

*"Gökçe..."

"Efendim?"

*"Geçen gün geldiğinde, hırkanı bende unutmuşsun."

"Aaa şey... Evet. Doğru..."

*"Getirmemi ister misin?"

"Yok artık... Bu saatte mi?"

*"Evet."

"Yok... Sonra alırım ben..."

*"Şimdi gel al?"

"Saçmalama..."

*"O zaman ben getireyim?"

"İyi misin sen?"

*"Değilim..."

"Neden?"

*"Neden acaba?"

Gökçe, Aris'in imasını sezdiğinde saçlarının uçlarıyla oynuyordu. Önce duraksadı sonra içine yerleşen kıpırtıyla yutkundu.

"Ben de onu soruyorum işte, neden diye?"

*"Gökçe..."

"Neee..."

*"O öpücük beni hiç kesmedi..."

(Sessizlik.)

**"Orada mısın?"*

"Evet-..."

**"Nasıl olacak boyle?"*

(Sessizlik.)

**"Gökçe..."*

"E-efendim?"

**"Bir şey soyle... Ne olacak boyle?"*

"Sen-... Sarhoş musun sen?"

**"Biraz... Belki... Bilmiyorum..."*

"Bence bir an önce uyu."

**"Uyuyamıyorum ki..."*

"Papatya çayı iç."

**"İstediğim papatya çayı değil ki..."*

"Aris..."

**"İsmimi çok güzel soylüyorsun..."*

"Hmmm... Güzel olan senin kafan bence..."

**"Hayır, sensin... Çok güzeldin bu gece."*

"Peki... Teşekkür ederim... Bu arada, kırmızı fular... Çok ince bir davranıştı..."

**"Hoşnut değildin hiç oyle görünmekten... Ben de, ne bileyim. Kötü hissettim..."*

"Nereden buldun peki öyle bir anda?"

**"Adoni'ye aldirttim, otelin karşısındaki butikten..."*

"Aaa... Anladım..."

**"Gökçe..."*

"Hı?"

**"Bu gece, dans ederken sana soylediğim her şeyde samimiydim... Terasta seni öpmedim çünkü sonrasında pişman olacağını düşündüm. Kendini suçlamayı, benden kaçmanı istemedim... Artık yapma bunu, olur mu? Benim-... Benim seni görmediğim günler hiç hoşuma gitmiyor çünkü."*

Gökçe, uzandığı yatağın içinde tavada eriyen tereyağı gibi dağılmıştı. Üstelik cızırtıları ta kalbinin üstünde duyuyordu.

**"Orada mısın?"*

"Buradayım."

**"Değilsin ki... Keşke olsan..."*

"Uyumaya çalış hadi..."

**"Yok. Seni bekleyeceğim... Hırkanı almaya gelirsin belki..."*

"Bence alkolü biraz azalt sen."

"*Tamam... Yerine ne koyacağız peki?*"

"Kapatıyorum artık."

*"Öpüyorum seni..."

"İyi geceler..."

*"Kalinychta, omorfiá mou..."

Telefonu kapattıklarında Gökçe'nin yanakları al al olmuştu. Yavaşça yataktan doğruldu ve komodinin üzerinde duran bir şişe suyu boğazına dikti. Saate baktığında 12 buçuğu gösteriyordu. "Delirmiş bu..." diye mırıldandı ağzının içinden. "Hırka almaya gidecekmişim... Bu saatte hem de..."

Gökçe, saatin kaç olduğundan emin değildi. Nasıl olduğunu bilmeden kendini Aris'in kapısında bulmuştu. Birkaç kez tıklattığı kapı, içeri doğru yavaşça açıldığında davet beklemeden eşikten geçti.

Aris, hayretle "Gökçe..." dedi. "Geleceğini hiç düşünmemiştim..."

"Hırkamı almaya geldim..." diyerek vestiyere uzandı Gökçe. "Yarın nöbetim var. Bunu giyerim diye planlamıştım. Sonradan hatırladım..." Ardından gözleri hafifçe kısıldı. Burnuna güzel bir koku gelmeye başlamıştı. "Kahve mi kokuyor böyle?"

Aris gülümsedi. "Evet... Makinede taze daha. İster misin sen de?"

"Bilmem..." derken mutfığa doğru yöneldi Gökçe. Attığı her adımda Aris'in nefesini ensesinde hissediyordu. Tezgaha gelip kahve makinesine uzandığında ise beline dolanan kollarla irkildi.

"Ya da boş ver şimdi kahveyi..." dedi Aris, gövdesini Gökçe'nin sırtına yaslayıp kızın kulağına doğru fısıldamıştı. "Buraya niye geldiğini ikimiz de biliyoruz..."

Gökçe ise Aris'i duymamış gibi "Tüm göstergeleri Yunanca bunun..." deyip ellerini kahve makinesinin üzerine koydu. "Ama önce yukarıdan kupaları çıkarmamız gerek..."

Aris, o anda Gökçe'yi belinden kavrayarak birden yukarı kaldırdı. Ancak bu kez hedefinde mutfak dolapları değil, tezgah vardı. Kızı hızlıca tezgaha oturtup bacaklarını iki yana ayırdı ve gövdesini boşluktan içeri bastırıldığı gibi Gökçe'nin dudaklarına yapıştı.

Gökçe, direnecek durumda değildi. Kollarını Aris'in boynuna sarmış, damağına çalınan anason kokulu tadın içinde yitip gitmeye başlamıştı. Dudakları, ıslak bir istila altında titrerken kadınlığını bastıran şişkinlik,

rahmine ağırlar sokuyordu. Daha fazlasının arzusu, ikisini de kısıkavrak yakalamıştı...

Aris, Gökçe'nin üzerindeki bluze uzandığında Gökçe de Aris'in tişörtünü sıyırdı. Nefes nefese, "Brownie'nin tadı böyle daha güzel..." diyordu Aris. Öpücüklerinin arasında o Fransızca şarkının sözleri vardı. "Je rêve d'évasion lente... J'ai perdu tout, j'ai perdu toutes notions... Du bien, du mal, de l'horizon long..."

Gökçe, Aris'in dudaklarında kaybolurken anımsadığı şarkıyla daha da ürperdi. Adamın parmakları, bacaklarının arasında dolaşıyor, sesi kulaklarına sık sık o romantik ezgileri fısıldıyordu. Ve bazen de adını. "Gökçe..."

O anda Gökçe'nin ağzından küçük bir inleme koptu. Belini geriye atmış, kendini Aris'in kollarına büsbütün teslim etmişti.

"Gökçe..."

Şimdi, doğrular ve yanlışlar da tıpkı ismi gibi giderek silikleşiyordu.

"Gökçe..."

Sonra bir şeyler yavaş yavaş netleşmeye başladı.

"Gökçe..."

Fakat netleşen ses, Aris'e ait değildi.

"Gökçe!" diye bağırdı Süreyya. Kapının pervazına dikilmiş, kaşlarını çatmıştı. "Kızım uyansana, geç kalacaksın! Kaç defa seslendim! Aaaa... Ne bu halin? Yılan gibi kıvrılıyorsun yatağın içinde! Kalk hadi..."

Gökçe, sesin ayrımına vardığında yataktan sıçrar gibi doğruldu. Saçı, başı ter içindeydi. Soluk soluğa kalmış halde gözlerini panikle açtı. *Nasıl bir rüyaydı bu?* Kalbi, taşıcardı geçirir gibi atıyor, elleri amansızca titriyordu. Fakat sonra daha korkunç bir şey fark etti. İçini kaplayan dehşetle başını yavaşça eğdi ve eliyle pijamasının altından iç çamaşırına dokundu. *İpıslaktı.* Rüyaların ve ziyadesiyle gerçeklerin idrakiyle sarsıldığında ise ağzından tek bir kelime döküldü:

"Siktir!"

«—— O ίμβριος ——»

Rüyalarda buluştuğumuz bölüm sonundan selamlar! :)

HADİ KRİTİKLERE GEÇELİM!

1. Aris'in kırmızı fular jestiyle ilgili ne düşünüyorsunuz? Gökçe'ye bölümler boyunca "Mavi-beyaz giyeneceksin" diye salık veren koca

yürekli Yüzbaşı'nın kendi sözünü alaşağı etmesini konuşalım, yorumlayalım :D

2. Dans sahnesini alev emojileri üzerinden puanlıyoruz!

3. Aylar önce sohbet odasında ismini verdiğim Binbaşı Mete'nin kurguya dahil olmasına az kaldı arkadaşlar, hazır mıyız buna?

4. "Paravanın arkasında öpüşmeliydiler" diyenlerden misiniz yoksa Aris doğru olanı mı yaptı?

5. Aris'in 29 Ekim çıkışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

6. Gökçe'den yanak öpücüğünü aldık, sırada silgi mi var? :D

7. Biraz da kafayı çekip telefonda Gökçe'yi darlayan Aris'in ergen vibe'larını konuşalım...

8. Rüya olduğunu ilk andan itibaren anlayanlar buraya...

9. Süreyya'nın adını görene kadar gerçek sananlar buraya...

10. Gökçe için inkar, idraka dönerken bu rüyanın Aris'e yansıması nasıl olur?

***Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)*

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

SON OLAYLAR HAKKINDA BİLGİLENDİRME

İMROZLU HAKKINDA NE DOĞRU NE YANLIŞ?

Kitap, 2039'da Türkiye'nin Yunanistan tarafından işgal edilmesini anlatıyor. (Yanlış)

Kitap, 2039'da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi bünyesinde oluşturulan K.O.T(Keeping Order Team-Düzeni Koruma Birliği) askerlerinin, iç karışıklığın yaşandığı Gökçeada'ya, Meclis onayıyla askeri müdahalede bulunmasını anlatıyor. (Doğru)

Kitapta, 2039 yılında Türkiye'yi Afganlar ve Suriyeliler yönetiyor. (Yanlış)

Kitapta, 2039 yılında Afganlar ve Suriyeliler siyasi partiler kurarak Meclis'e giriyor. Bazıları ise sokaklarda silahlanıp milisleşerek onların varlığını kabul etmeyen Türk çeteleriyle savaşıyor. (Doğru)

Kitapta, Yunan askerler Türk kadınlara tecavüz ediyor. (Yanlış)

Kitapta, bir Türk kızına tecavüz etmeye yeltenen bir asker, o kız tarafından öldürülüyor. Ortada güzelleme değil, aksine dram var. Zira her ne kadar adı resmiyette "işgal" olmasa da Gökçeada'da yaşayanlar için olup bitenlerin karşılığı bu. Türklerin gözünden orada bir işgal var. Sahnenin vurucu detaylarla yazılmasının sebebi de işgal koşulları altında tarafların ne kadar acımasızlaştığını gözler önüne sermek. (Doğru)

Kitapta, milli ve manevi değerler aşağılanıyor, işgal düşleri kuruluyor vs. (Yanlış)

Kitapta aksine milli ve manevi değerlere sahip çıkılmazsa neler yaşanabileceği anlatılıyor. İşgalin de düş değil ancak kabus olduğunun, ikinci Kurtuluş Savaşı'nın kapıya dayandığının altı çiziliyor. Üstelik ortada ülke gerçeklerinden bağımsız bir tablo da yok. Bu noktada geçtiğimiz ekim ayında TBMM'de kabul edilen Yabancı Asker Tezkeresi'ne de gözatabilirsiniz. İlgili makamlar, tezkereye yönelik tepkileri 'dezenformasyon'

deyip geiştirmiş ancak maalesef ki o yürekli vatanperverler, şaibeli bir tezkereyi distopik bir kurgu kadar gündemde tutmamıştır. **(Doğru)**

Kitap yüzünden Yunan basınına rezil olduk. (Yanlış)

Kitap yüzünden değil kitabı çarpıtarak sosyal platformlara taşıyan belirli bir kesim yüzünden Yunan basını tarafından konuşulduk. Yazılıp çizilen her şeyden, bizzat kendileri sorumludur. **(Doğru)**

-Kitabın yazarı Esra anlı, kitabı eleştiren okurlarına küfür etti. (Yanlış)

Kitabımı eleştiren okurlara küfür etmedim, hepsi başım üstüne. Ama "taciz-tecavüz gzelliyorsun" diyerek bana ağza alınmayacak yakıştırmalarda bulunan kitleye, "Hassiktirin ordan!" demişliğim var. Zira 7 aydır yazdığım kitapta 700 tane linç yedim ve geldiğim şu noktada bardak çok dolu. Bana "Galiba sen tecavüze uğradın da çok hoşuna gitti" diye etiket atan insanlara, minnoş bir slpla cevap veremedim bu yüzden. Lafım onlaraydı, eleştirilere değil. Bunu da bin kez açıkladım aslında. Fakat maalesef algılar kapalı olunca, sözler oraya yetişmiyor. **(Doğru)**

-Kitapta, bir Türk kızı, işgalci, tecavüzcü bir Yunan askeriyle aşk yaşıyor. (Yanlış)

Kitapta bir Türk kızı, vicdanı olan, doğruyla yanlışı ayırt etme yetisine sahip, adadaki koşullardan rahatsız ve bu bataklığın içinde olmak istemeyen bir Yunan askeriyle aşk yaşıyor. **(Doğru)**

-Kitabın yazarı Esra anlı "Irmağının akışının lrm Yunanistan!" diye paylaşımlar yapmış. (Eksik)

Bu paylaşımım 2017 yılına ait. O vakitler babaannem Alzheimer hastasıydı. Çok fazla haber-dizi-film izlerdi ve genelde izlediklerine dair yorumları oldukça çarpık olurdu. Vatanım Sensin isimli diziyi izlerken de "Ben Türkleri değil, Yunanları tutuyorum" demişti. Kendisine, dizide onların işgalci olduğunu, davasında haklı olanın biz Türkler olduğunu söylesek de akli yeterliliği bunun idrakına varamıyordu. Ben de kullandığım Facebook hesabımda babaannemin bu sözlerini mizahi bir dille paylaşmış ve sonuna onu tiye almak için yukarıdaki cümleyi eklemiştim. Babaannemin bu tip potları ve gaflarıyla ilgili sayısız postum mevcut. Biz, hasta der gönlünü kırmadan eğlenirdik onunla. Kişisel bir hesap olduğu için, kimse tarafından yanlış anlaşılma kaygım da yoktu. (Bu hataymış.) Fakat yakın zaman önce kendisi vefat etti. Ben de ölüye saygısızlık yapmamak adına bu yönde paylaşımlarımı durdurdum. Ancak şu an maalesef ki linç aşeren tayfa durdurmuyor. Diriye olmadığı kadar ölüye de

saygıları yok çünkü. Hasta bir kadının sanrıları için gönül rahatlığıyla "Senin soyun bozukmuş" diyebiliyorlar bana. **(Tam hali)**

Buna ek olarak, o dönem yönettiğim bir internet sayfası vardı. Yine kendimce mizahi bir dille yaşananları oraya da taşıyıp haberleştirmiştim. Çünkü kalemim, kendimi bildim bileli her olay ve durumda kara mizaha kayar. Bunu, kitaplarımı okuyan okurlarım da gayet bilir. Ama takdir edersiniz ki; gerçek ve ironinin bu kadar kolay birbirine karışacağını, bunların yıllar sonra önüme tam da böyle bir zamanda çıkarılacağını öngörmem imkansızdı. Bu da, birilerinin açığımı bulmak için profilimde Fi tarihine kadar gittiğini gösteriyor ki, çabaları hem zavalıca hem de korkunç. Yine de bu zatlar, toz tanesi kadar dahi tesirli değiller üzerimde. Eserler ve yere konarlar. Bana bir şey olmaz. :)

Sözün kısası, artık ısıtıp ısıtıp aynı şeyleri konuşmak istemiyorum. Ben, dili ve zihni benzer çalışan biriyim. Bu yüzden bu kadar filtresizim ve inanın vicdanımda zerre kadar bir leke yok. Çünkü özümde niyetimi biliyorum. Yaşananlardan dolayı elbette üzgünüm. Beni savunmak durumunda kaldığı için hakaretlere maruz kalan ve bu süreçte gücü üzülen tüm okurlarımdan da özür diliyorum.

Çok sayıda mesaj, yorum, paylaşım var. Beni merak etmiş, desteğinizi ilettiğiniz. Hem iyi olduğumu söylemek hem de buradan güncel durumu açıklamak istedim. Endişe edilecek bir şey yok. Ne kitabımı siliyorum ne yazmayı bırakıyorum. Ama umarım birileri kurguyu okumadan kanaat edinmeyi, üç-beş manipülatif alıntıyla fikir sahibi olduğunu sanıp beni ve okurlarımı infaz etmeyi bırakır. Zira bu kadar linç kültürü bünyeye zarar.

En kısa zamanda yeni bölümde görüşmek üzere... :)

24. Bölüm: Bayram havası

★ İMROZLU'NUN DESTEĞİNİZE HER ZAMANKİNDEN ÇOK İHTİYACI VAR. "BURADAYIM!" DİYEN HERKESİN OY VE YORUMLARINI BEKLİYORUM. ★

KÜRSÜ KÖŞESİ

Yazar Henry David Thoreau der ki, *"Doğruyu konuşmak için iki kişi gerekir; doğru söyleyen ve doğru dinleyen..."* Fakat bu hikayede taraflardan biri eksik. Derdimi anlatmak için günlerdir ortaya koyduğum çaba, bu yüzden ki olumlu bir istikamete varmıyor. Zira doğru dinleyen ve doğru okuyan olmayınca, doğru söylemenin ve doğru yazmanın herhangi yapıcı bir karşılığı da yok. Kilitli zihinleri ısrarla çalmanın sonuç vermesi imkansız. Yaşananlar, bana bunu bir kez daha hatırlattı. O sebeple değerli okurlarımdan ricam, bu saatten itibaren Wattpad duvarımda ve hikayenin paragraf yorumlarında nefret saçan zatlara hiçbir cevap yazmamaları. Avukatım, her türlü platform üzerinden şahsıma yönelik devam eden hakaret, tehdit ve hedef gösterme söylemleri için tüm paylaşımları inceliyor. Hem vaktinizi boşa harcamamak hem de avukatımın işini kolaylaştırmak için bu tip yorum yapan kişileri görmezden gelin. Kitlesel cehalete, kitlesel tepkisizlik öneriyorum. Kısaca, içim öyle ferah ki... Zihnimde ve kalemimde en küçük bir sapma yok ve olmayacak. Ben doğru bildiğim yolda, doğru konuşmaya devam edeceğim. Bundan emin olun. Doğru dinlemek ve doğru okumak isteyenleri de kurgularıma beklerim. Şimdiye dek destek veren, yanımda duran tüm okurlarıma sonsuz teşekkürler! Hepinize kocaman sarılıyorum! 🤗

İTHAF:

"Türkiye'nin 2050 yılındaki nüfusu 105 milyon, gelecek bir o kadar misafirimizi de düşünürsek 210 milyon. Bu nüfusun gıda ve ihtiyacını karşılamamız gerekecek."

Yukarıda okuduğunuz sözler, Tarım ve Orman Bakanı İbrahim Yumaklı'ya ait. Sayın Bakan'ın ağzından kaçırıldığı, sonrasında ise türlü komik bahanelerle "turistleri kastettim" dediği bu açıklamaya göre, ülkemizde 2050 yılında toplam sığınmacı sayısı 105 milyonu geçecek. Bu insanların vatandaşlık alıp oy kullanmayacağını, partileşip Meclis'e girmeyeceğini, temsil hakkı istemeyeceğini, müzakere adı altında kendilerine tavizler verilmeyeceğini, buna karşı çıkan Türklerin sokaklara dökülmeyeceğini, bu iki taraf arasında çatışmaların yaşanmayacağını ve nihayetinde iç karışıklığın patlak vermeyeceğini ummak için tarihi ve gündemi okumaktan uzak, pembe düşlü bir cahil olmak gerekir. Buna ek olarak Ekim 2023'te Meclis'te kabul edilen Yabancı Asker Tezkeresinin tam da bu süreçte ne işi yarayacağını yorumlama becerisini ise gözlerine perde inmiş bu kesimden beklemek, çok büyük safdillik olur. Zira şimdilerde vatan-millet edebiyatıyla uyutulan bu güruhun, çalan tehlike çanlarını duymaya en küçük tahammülleri dahi yok.

Sözün özü... Ben distopik savaş koşullarında geçen zorlu bir aşk hikayesi anlatmak istedim. Ve bunu yaparken canım ülkemin geleceğine dair taşıdığım bu tür endişeleri de kurgumun çatısı altında *İkinci Kurtuluş Savaşı* koşullarını yaratarak derledim. Fakat gördüğünüz üzere, bazılarına çatı ağır, koşullar acı, uyku tatlı geldi.

Hepsine keyifli rüyalar diliyor ve bölümü kendilerine ithaf ediyorum. Uykunuzda küçük bir esinti hissederseniz, dürtüldüğünüz içindir.

İmrozlu evreninde **29 Ekim'deyiz**. Gök mavi gözlü adamın yolundan daha fazla sapmayalım ki, bu şartlar her daim kurguda kalsın. Canım Atamdan gelsin...

"Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu devam ettirecek sizlersiniz!"

Mustafa Kemal Atatürk.

Ve evrene giriyoruz!

Hepinize keyifli okumalar...

«—— O ἰμβριος ——»

◀ ◀ ◀ ἰμβριος ▷ ▷ ▷

29 Ekim 2039 - Gökçeada

Günün renkleri, *kırmızı ve beyazdı*.

Saatler sabah 9' yaklaşırken, akın akın törenin yapılacağı meydana gelen ada halkının elinde tahta çubukların üzerine kondurulan kağıt bayraklardan vardı.

Söz birliği yapmışçasına aynı renk giyinmişti herkes. Gökçe de onlardan biriydi. Altına kumaş, beyaz renkli, palazzo pantolon, üstüne yarım boğazlı, kolsuz, kırmızı bir bluz, onun üzerine ise beyaz blazer ceket giymişti. Düzleştirdiği saçlarını atkuyruğu yaparak spreyle sabitlemiş, sürdüğü kıpkırmızı ruju ve dimdik tuttuğu çenesiyle, kalabalığın ön sıralarına dikilmişti.

Şimdi tüm gözler, törenin başlayacağı saatteydi.

"Kes!" diye bağırdı Albay Petrus. Elini masaya vurmuş, öfkeyle parlayan kısık gözlerini, karşısında duran Yüzbaşı Aris'e doğrultmuştu. "Dün gece yaptığının hiçbir izahatı olamaz! Beni herkesin içinde rezil ettin! Nasıl yaparsın böyle bir şeyi?"

"Ben-..."

Petrus, bir kez daha bağırdı. "Kes!" Ardından masadan kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Şimdi meydanda çılgınlar gibi bayram kutlayacaklar! Marşlar okuyup taşlara çelenk bırakacaklar! Neymiş? Akşama da fener alayı yapacaklarmış! Bir grup konser verecekmiş meydanda! Benim yönettiğim adada, benim iznim ve onayım olmadan kuş bile uçmayacak derken-... Bu olanlar! Başıma açtığın işlere bak... Nasıl yapabilirsin bunu?!"

"Çünk-..."

"Kes!" Petrus, bir kez daha Aris'i susturdu. "Kimseye bir şey de diyemedim! Daha fazla rezil olmamak için oyununu sürdürdüm! Altındaki askere sahip çıkamıyor, demesinler diye *haberim vardı, evet dedim. Öyle uygun gördüm*, dedim! Atina'dan ultimatom aldım senin yüzünden!"

Aris, o sırada Petrus'un sessizleştiğini fark edince "Bence hiç fena olmadı" dedi. Omuzlarını dikleştirmiş, hareli gözlerini cesurca Albay'a dikmişti. "Dış basın, adadaki barışçıl havayı konuşuyor. Bu barışın mimarı olarak ise sizi gösteriyorlar... Yüce gönüllüğünüz oldukça takdir topladı."

"Sen dalga mı geçiyorsun benimle? Kendin yazdın, kendin oynadın! Kürsüde emrivaki yaptın bana!"

Aris omuzlarını silkti. "Kürsüde olan bendim ama ağzımdan çıkan cümlelerden sonra kameraların odağına yerleşen sizdiniz, Albay. Şimdiye

dek çizdiğiniz *yağmacı*, *katil* ve *despot* gibi imajlardan sonra böylesi yapıcı bir hamleyle anılmak hoşunuza gitmeli. Açıkçası sitem değil, teşekkür beklerdim. Kırdınız beni."

Petrus, yüzü öfkeden morarırken işaret parmağını ileri doğru uzatarak "Çık dışarı!" diye bağırdı Aris'e. "Hadsiz!" Aris, dudağının kenarına kondurduğu alaycı bir tebessümle odadan çıkarken Petrus, orta sehpaye sert bir tekme geçirdi ve ağzının içinden sitemle mırıldandı. "Arkanda Amiral olmasa böcek gibi ezeceğim seni! Böcek!" Sonra derin bir nefes verip dışarı doğru "Asker!" diye seslendi.

İçeri giren asker kep selamı verdi. "Buyurun Sayın Albayım!"

Petrus, yumruğunu sıkıp sert bir tonla "Yazıcıya söyleyin!" dedi. "Bana bir beyanname hazırlasın. İkinci bir emre kadar, Yüzbaşı Aris'i devriyelerin başında görevlendiriyorum. Azgın Türklerle kendisi uğraşsın sokaklarda!"

Asker başını salladı. "Emredersiniz Albayım!"

Saatler tam 9'a geldiğinde meydanda toplanan protokol üyeleri, üç yıl aradan sonra kutlanacak Cumhuriyet Bayramı için kortejdeki yerini almıştı. Ada halkı ise tören programını meydana çevreleyen yollarda kümelenerek takip ediyordu. Törenin başlamasıyla önce Atatürk büstünün önüne çelenk bırakıldı, ardından bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. İstiklal Marşı okunmaya başladığında ise kalabalığın gözleri dolu dolu olmuştu.

♪ **Duman - Kolay Değildir** ♪

https://youtu.be/z6YcXEAjc_o

Ne büyük bir çelişkiydi bu? Elli metre arkalarında Yunan askerleri vardı. Herhangi bir taşkınlığa müsamaha göstermemek için silah omuzda bekliyorlardı. Oysa biraz evvel okudukları marş, "*Korkma!*" diye başlıyordu. Yurdun üzerinde tüten son ocak sönmeden, şafaklarda yüzen al sancak da sönmeyecekti. Nazlı hilal çehresini çatmayacak, o kahraman ırka gülecekti.

Caddedeki kalabalığın önlerinde saf tutan Gökçe, o an mavi gözlerinden süzülen yaşlarla meydanda dalgalanan Türk bayrağına bakarken kırmızının içinde salınan bembeyaz hilali uzun uzun izledi. Onu en son ne zaman kendisine gülümserken görmüştü? *Hatırlamıyordu*. Tıpkı Gökçe'nin yüzü gibi onun da çehresi hep çatıktı. Gülse bile hallerine gülerdi belki. *Nereden nereye*, derdi. O kumaşın içinden sıyrılıp vücut bulabilse kendine, her birinin suratına da tükürürdü. *Bir bayrağın gölgesinde, başka bir bayrağın işi neydi?*

Bir soru içinde binlerce çelişki... Gökçe, alanı dolduran insanların zihninde de aynı çelişkileri görüyordu. Bulutlu gözleri önce hemen sol tarafında dikilen yaşlı bir kadına takıldı. Kırış kırış olmuş yüzünden sicim gibi yaşlar akan kadının elinde bir fotoğraf çerçevesi vardı. Çerçeveyi göğsüne, sanki oraya ait bir parçaymış gibi bastırmıştı. Gökçe, dikkatli baktığında, çerçevenin içinde genç bir askerin selam verirken çekilen bir fotoğrafı olduğunu gördü. Sonra bakışları kadının biraz ilerisinde duran beş-altı yaşlarında bir kız çocuğuna kaydı. Elindeki küçük bayrağı hızlı hızlı sallayan çocuk, bir yandan da neden ağladığını anlamak ister gibi Gökçe'ye bakıyordu. Oysa Gökçe belki de en çok onun için ağlıyordu. 2013 yılında söylemleri *ırkçı* bulunduğu için okul törenlerinden kaldırılan Andımız'ın ardından öksüz kalan bir marş için ağlıyordu. Ve onu avaz avaz okuyamamış olan çocuklar için... Karşısında koltuk değnekleriyle dikilen ihtiyar bir adam için de ağlıyordu, annesinin kucağındaki bir bebek için de... Tepelerinde dalgalanan kırmızı bir bayrağa hüznü ve suçlu gözlerle bakan herkes için...

Marş okundukça, sindirilmiş bir halkı dizelerde birleştiren ortak bir keder, her birinin boğazındaki yumruyu balon gibi şişiriyordu. İşgal altındaki bir adada, işgalci askerlerin bekçiliğinde Cumhuriyet Bayramı kutluyorlardı. Bu, kuşkusuz tarifsiz bir acıydı. Fakat öte yandan, tören meydanında toplanan kalabalığın içinde tuhaf bir umut da yeşeriyordu. Yeniden aynı yerde saf tutabilmeyi, aynı marşı söylemeyi, aynı bayrağa aynı duygularla bakabilmeyi başarabilmiş bir avuç insan, daha fazlasını da mümkün kılabilir miydi? Sebebini bilmedikleri bir ses, ısrarcı bir tonlamayla onaylıyordu bunu.

Her şeyin vakti var, diyordu. *Susmanın da, pusmanın da, kusmanın da. Her şeyin vakti var.*

"Gidelim..." dedi o sırada Yüzbaşı Aris. Meydandaki töreni, bir süredir makam aracından izliyordu. Şoförüne verdiği talimatla araba yeniden hareket ettiğinde camını da yavaşça kapattı. *Sabah sabah Gökçe'nin yaşlı gözlerini görmek, hiç iyi gelmemişti.*

Ön koltukta oturan Teğmen Adoni, "Nereye gidiyoruz Yüzbaşım?" diye sordu. Bakışları elindeki telefon ekranına kayıyordu. "Bu arada biraz önce gruba tebliğ etmişler. Albay sizi devriyelerin başın-..."

"Gördüm Adoni" dedi Aris, kararlı bir sesle. Arkasına yaslanıp kollarını bağladı. "Ama önce başka işlerim var."

Başka işler... Aris'in aklını uzun zamandır kurcalıyordu. İlki, antika radyolu adamla ilgiliydi. Tam bir ay önce, 30 Eylül akşamında, onu yakalamak için kurdukları tuzağa paşa paşa düşmüştü aslında. İçinde takip cihazı olan USB belleği, küçük bir sokak çocuğuna aldırması ancak tuzağı fark ettiği anda çocuğu gözünü kırpmadan öldürüp kayıplara karışmıştı. Olayın yaşandığı iki katlı köhne binada yapılan kriminal incelemeden ise dişe dokunur hiçbir sonuç çıkmamıştı.

Aris, tüm bunlara rağmen adamın peşini bırakmaya niyetli değildi fakat ertesi gün Gökçe'nin kaçırılması, ardından kendisinin yaralanıp günlerce hastanede yatması, sonrasında görevden alınıp tutuklanması derken meseleyi bir türlü istediği gibi irdeleyememişti.

O yüzden ki, bir ayın sonunda resmi olarak göreve döndüğü gün, ilk işi bu olacaktı. Önce tüm video kayıtlarını bir kez daha gözden geçirdi, kriminal raporları yeniden inceledi, ardından ise beraberinde Adoni'yle, olayın yaşandığı binayı ve civarını teftiş etti. Yakınlardaki güvenlik kameralarının açılarını kontrol ederken, bir ay önce de aynı dertten mustarip olduklarını hatırladı. Etraftaki kameralar yetersizdi. Adamı da bu sebepten göz göre göre kaybetmişlerdi o gün. *Yine de hiç mi iz bırakmamıştı? Dikkatlerinden kaçan hiçbir şey yok muydu?* Olmalıydı.

"Adoni..." dedi Aris, binanın bahçesinden çıkarken ellerini birbirine sürterek avuçlarındaki tozu silkeliyordu. "Başçavuş Mateo'yla görüş. Ona günler önce bu binayı izlemesi için talimat vermiştim. Gün gün rapor tutuyordu... Son durum neymiş, bana iletisin."

Adoni başını salladı. "Emredersiniz Yüzbaşım!" Aris'in bahçeden çıkıp makam aracının yanına gittiğinde görünce, "Şimdi devriyelere mi katılıyoruz Yüzbaşım?" diye sordu.

Aris, arabanın direkt sürücü kapısını açmıştı. Şoförüne, "Araçtan in" dedikten sonra Teğmen'e döndü. Yine kararlı bir tonla, "Hayır Adoni" dedi ve bir kez daha aynı cümleyi tekrarladı. "Önce başka işlerim var."

Başka işler... Aris'in aklını uzun zamandır kurcalıyordu. İlki antika radyolu adamla ilgiliydi, ikinci ise Nergis'in abileriyle... Kardeşlerini ölüme gönderdikten sonra aldıkları tazminatlarla hayatlarına devam eden iki adi orospu çocuğuyla ilgili...

Aris, telefonu tutucuya yerleştirdikten sonra arabayı çalıştırdı ve kısa bir tereddüdün ardından derin bir nefes verip rehberine girdi. Aradığı numara, üçüncü çalışında açıldığında soğuk bir sesle "Üsteğmen..." dedi Kerim'e. "Neredesin?"

Saatler ögle arasına yaklaşırken Yüzbaşı Aris, Gökçeada merkezdeki lokantalardan birine oturmuş, ezogelin çorbası içiyordu. Fakat ne yazık ki, tadı pek de başarılı değildi. *Hele ki içtiği son ezogelinle kıyaslayınca...* Ağzına üçüncü kaşığı götürdüğünde ise karşısındaki sandalyenin çekildiğini gördü. *Kerim gelmişti.*

"Afiyet olsun Yüzbaşı..." dedi Kerim, asık bir suratla.

Aris başını salladı. "Açsan sana da söyleyeyim."

Kerim, oturup arkasına yaslandıktan sonra "İstemez..." dedi. "Ne diyeceksen de, kaçayım bir an önce. Bayram bugün, hava da güzel, herkes dışarıda. Bir taşkınlık falan olur sonra uğraştırırlar bütün gün..."

"Adoni başlarında, merak etme" diye cevap verdi. Aris. Çorbadan bir kaşık daha aldığında yüzü iyice ekşimişti ki, Kerim'in imalı sorusunu duydu.

"Ne o? Beğenmedin galiba bizim çorbayı?"

Aris, eline aldığı peçeteyle dudaklarının kenarına dokunurken "Yani..." dedi. "Gökçe daha güzel yapıyor."

Kerim afalladı. "Sen-... Gökçe'nin çorbasını mı içtin?!" Aris'in pişkince başını salladığını görünce "Anlaşıldı..." dedi sinirle. "Buraya beni niye çağırdığın anlaşıldı..."

"Niye çağırmışım?"

"Sen benim hiçbir şeyin farkında olmadığı mı zannediyorsun?" Kerim, kollarını masada birleştirip Aris'e doğru eğildi. "En başından beri Gökçe'de gözün var senin! Bilmiyor muyum sanıyorsun bunu?"

Aris, arkasını yaslanırken "Yani?" dedi, rahat bir tavırla.

"Ka-kabul de-... Ediyorsun ha?"

"Yalan söylemek bana çok zahmetli geliyor, Üsteğmen. Ben meşgul bir adamım, zihnimi senaryo üretmek için yoramam. Bu daha çok senin uzmanlık alanın."

Kerim, "Sadede gelsene sen!" diye atıldı. "Meydan okumaya mı çağırdın beni buraya? Kız arkadaşına göz koyduğunu ilan etmek için mi ayağına kadar getirttin beni!?"

Aris güldü. "*Kız arkadaşın...* Sen bu soylediğine cidden inanıyor musun?"

"Sen!" dedi Kerim, öfkeyle. "Sen Gökçe'nin kafasını karıştırdın! Yoksa o-... O... Böyle olmayacaktı. Biz başka türlü olacaktık... Ama sen hep bir yerlerden çıktın! Düşmedin kızın yakasından! Ben öldurmaya çalıştıkça,

yoluna koymaya çalıştıkça, aramızda bir şeyleri inşa etmeye çalıştıkça... Sen! Ayağımın altına tümsek oldun benim! Ama bu böyle devam etmeyecek... Gökçe elbette doğruyu görecektir." Eliyle kendi kolundaki Türk bayrağı armasını gösterdi. "Bi' buradakine bak!" Sonra Aris'in kolundaki Yunan bayrağı armasını işaret etti. "Bi' de oradakine bak... Sence Gökçe kimin yanında durmak ister?"

Aris, hafifçe bakışlarını kısarak, "Bence sen de bi' dışarıdakilere bak..." diye yanıt verdi.

Kerim, Aris'ten aldığı cevapla başını lokantanın camına doğru çevirdiğinde dışarıdaki masalardan birine oturan iki adam gördü. *Nergis'in abilerini*. Hızla ayaklanarak "Bunlar!" dedi. "Bunlar ne arıyor burada?! Aşağılık şerefs-..."

"Kerim!" Aris, bileğini tutarak Kerim'i durdurdu. "Otur."

"Ben bunları-..."

"Üsteğmen! *Otur*, dedim."

Kerim, kendini güçlkle zapt ederek sandalyeye geri oturdu. Sürekli "Öldüreceğim ben bunları!" diyordu ağzının içinden. "İkisini de öldüreceğim!"

Aris, düşünür gibi oldu. "Aslında hiç fena fikir değil. Onlar mezara sen de hapse girersin... Ben de rahat rahat Gökçe'nin pişirdiği çorbaları içerim. Niye durduruyorum ki seni?"

"Yüzbaşı!"

"Hadi git öldür..." diyerek başını salladı Aris. "Hadi git, yap." Kerim'in bakışlarını kaçırıp yumruğunu masaya vurduğunu görünce "Ya da bunu beceremeyeceksen de..." dedi. "Sesini kes ve beni dinle..."

"Ne? Ne var aklında?"

Aris'in yüzü birden ciddileşti. "Bir süredir takip ettiriyorum ikisini... Petrus'tan aldıkları tazminatı nasıl yediklerini biliyor musun?"

Kerim öfkeyle başını salladı. "Keranede eziyorlar parayı piç kuruları! Kardeşlerinin kan parasıyla orospu si-... Tövbe-... Masada nimet var! Nasıl bir aymazlık bu? İnsan nasıl yapar bunu? Kan parasıyla keraneye gitmek ne demek?!"

Aris, gözlerine yayılan keskin bir ifadeyle "Artık gidemeyecekler..." dedi. Göz ucuyla, her şeyden habersiz garsona sipariş veren iki adamı izliyordu. "Hatta... Pantolonlarını indirmeye bile utanacaklar."

Duyduğu sözler, Kerim'in dikkatini çekti. "O ne demek?"

Aris, ellerini masanın üzerinde birleştirip Kerim'e doğru eğildi ve kararlı bir tonda fısıldadı. "Seni buraya, sana meydan okumak için değil, birilerinin canına okumak için çağırdım, demek..."

"Yani o ikisine karşı birlikte-..."

"Evet."

Kerim bocaladı. "İyi de-... İyi de neden ben? Aklından geçen her neyse, kendin de halledebilirdin?"

Hallederdi. Hatta öyle de yapacaktı. Ama bir şeyler bir türlü sinmedi Aris'in içine. Kulağında Gökçe'nin Kerim'le ilgili anlattıkları dönüyordu. Yaşananlardan dolayı Kerim'in kendini suçladığını, o iki herifle sayısız kez dalaştığını söylemişti. Aris, bunları zihninde çevirdikçe, almak istediği intikamda Kerim'in de hak sahibi olduğunu düşündü. Fakat bunu detaylarıyla ona yansıtmak istemedi. "Doğru..." dedi, Kerim'e. "Kendim de halledebilirdim ama böylesi daha iyi bir fikirmiş gibi geldi... Nasılsa, sen de benimle aynı şeyi istemiyor musun?" Ardından gözlerini kaçırıp "Gökçe dışında yani-..." diye ekledi. "İntikam meselesini kasted-..."

Kerim, "Anladık!" diyerek gözlerini belertti.

"Peki..." dedi Aris. "O zaman bir cevap ver bana. Biraz daha uzatırsan vazgeçeceğim çünkü..."

Kerim, nefesini dışarı verdikten sonra "Tamam!" dedi, kararlı bir tonda. Simsiyah kesilen gözlerini, dışarıda çorbalarını içmeye başlayan iki adama dikmişti. "Ne yapmam gerektiğini söyle, yeter."

"Biz uyuyunca, rüyalar uyanır" der, Franz Grillparzer. Gökçe, veciz bir sözün ete kemiğe bürünerek gerçekliğe karışmasını çaresiz gözlerle izlemişti o sabah.

Gökçe uyumuş, rüyaları uyanmıştı. Günlerdir derin bir uykunun batağında gizlenen idrak tohumları, bir düşün orta yerinde inkarın yakasına yapışivermişti. Bilincinin altı ile üstü yer değiştirirken, araya sıkışan tek bir gerçek vardı şimdi... *Arzular*. Gökçe, bu manipölasyon oyununu hiç kuşkusuz kaybetmişti. Bu hissin bastırılması, reddedilmesi yahut görmezden gelinmesi imkansızdı. Gökçe, Aris'i arzuluyordu.

Gözlerini açar açmaz, iç çamaşırında karşısına çıkan *ıslak imza* ise bunun en açık belgesiydi. *Azım ve onaylıyorum. Gökçe Adalı, ıslak imzalı tutanak...*

Peki, öyleyse çözüm neydi?

Sabah uyandığından beri ötelediğı bu soru, saatler sonra zihnini yeniden ele geçirmişti. Meydandaki bayram etkinliklerinin ardından, ikinci vaktine doğru çay bahçesine oturmuş, kara kara düşünüyordu Gökçe. *Çözüm neydi?* Hiç olmaması gereken bir şey olmuştu. *Çözüm neydi?* Geçirdiğı sayısız utanç ve öfke atağından sonra aklını yitirmemek için tutunacak ihtimaller arıyordu. *Çözüm neydi?*

O sırada aklına, Aris'in dün gece resepsiyonda söylediğı sözler geldi. *"Sorunlarla değil, sorunlara yol açan sebeplerle savaşmalısın, adalı kız. Sebepler ortadan kalkarsa sorunlar da kalkacaktır..."* demişti.

Gökçe, birden aydınlanır gibi oldu. Sorun, Aris'i arzulamasıydı. Bu soruna yol açan sebepler ise Aris'le aralarındaki fiziksel mesafeyi bir türlü koruyamamasından kaynaklanıyordu. *O halde çözülmesi gereken mesele de buydu?* Zira Aris haklıydı. Bu saatten sonra çocuk gibi ondan kaçacak, saklanacak değildi. Gökçe olgun bir kadındı. *Olgundu tabii?* Aralarındaki fiziksel mesafeyi korurlarsa zamanla bu tarz zehirli düşüncelerden de uzaklaşırdı. *Uzaklaşırdı tabii?*

"Tamam!" dedi o anda içinden. "Öyle olacak! Öyle yapacağım!" Sakindi. İyiydi. Ortada sorun yoktu. *Varsa da çözümü belliydi?*

Kendi kendini onaylarken arkadan Ezgi'nin sesini duydu. "Gökçe abla!" dedi Ezgi, yanında Şule'yle birlikte masaya doğru yaklaşıyorlardı.

"Selam..." diyerek ayağı kalktı Gökçe. İkisiyle de öpüşüp tokalaştıktan sonra şaşkın gözlerini *Şule nereden çıktı*, dercesine Ezgi'ye çevirmişti. *Zira buluşma planında Şule'nin gelmesi yoktu.*

"Ezgi'yle karşılaştık da..." dedi Şule, kendini açıklamak ister gibi. "Seninle buluşacağını söyleyince bi' selam vereyim dedim..."

Gökçe gülümsedi. "İyi yapmışsın. Otursanız ya..."

İkisi de hemen masaya yerleştiler. "Soğuk bir şeyler içelim ya... Çatlıyor hava, bu ne sıcak..." diye söylendi Şule. Ardından garsona el işareti yaptı. "Ben bol buzlu bir latte alayım... Kızlar siz?"

Gökçe ve Ezgi, aynı anda "Çay" dediler.

"Ay aman..." diyerek omzunu silkti Şule. Siparişleri verdikten sonra ise manalı gözlerini Gökçe'ye çevirip mırıldandı. "Gerçi çay da harareti alır derler, doğru..."

Gökçe başını salladı. "Başladık..."

"Gökçe abla ya..." Ezgi, üzerindeki kot ceketini sandalyesinin kenarına asmış, kollarını masaya dayayıp Gökçe'nin üzerine eğilmişti. "Valla bu sefer Şule abla haklı... Buraya gelirken biraz konuştuk da... Yüzbaşı'yla seni

yani..." Sırıttı. "Zaten dün ben KOT TV'nin canlı yayınına da izlemiştim, orada da gördüm. Üf! Yakmışsınız ortalığı!"

"Evet..." Gökçe, ellerini Ezgi'ye doğru uzatıp alkış yaptı. "Abartma sırası sana geçti galiba? Tebrikler... Alt tarafı dans ettik diye-... Gülmeyin! Komik mi bu?"

Ezgi, dudaklarının içini dişlerken "Ne fısıldaştınız peki dans boyunca?" diye sordu. "Valla Yüzbaşı ağzını, senin kulağından ayırmadı. Konuştu durdu... Artık ne söylediyse o kadar..."

Gökçe kızardı. "Öyle önemli şeyler değil..."

"E söyle ona biz karar verelim. Önemli mi, değil mi?" dedi Şule.

"Ya aman, öf!" Gökçe de üzerindeki ceketini çıkarıp sandalyesinin kenarına astı. "Şu günde uğraştığınız şeylere bak ya... Ayrıca belli ki konuşmak da istemiyorum. Kapatabilir miyiz artık şu konuyu?"

Ezgi sırtarak "Konuyu kapatalım da..." deyip göz ucuyla çay bahçesinin karşısındaki caddeyi işaret etti. "Kendisini nasıl kapatacağız?"

Gökçe, Ezgi'nin gösterdiği yere bakınca Aris'i gördü. "Kahretsin!" diye mırıldandı ağzının içinden. Hemen arkasında Kerim'in olduğunu fark ettiğinde ise duraksadı. "Ne alaka ya ikisi?" Sonra başını hemen geri çevirdi. "Bakmayın o tarafa sakın!" Fakat Şule de Ezgi de apaçık bakıyorlardı. "Ya, kime diyorum?" dedi Gökçe. "Bakmasanız ya!"

Şule, Gökçe'yi duymamış gibi "Kerim'le el sıkışıyorlar" diyerek bakışlarını kıstı. "Bir şey konuşuyorlar sanırım..."

Ezgi de Şule'yi onayladı. "Aaa dur, Kerim abi döndü arkasını, gidiyor şimdi..."

Gökçe, panikle "Aris?" diye sordu.

Şule gülerek "Valla o gördü bizi..." dedi. "Hiiii... Buraya geliyor!"

"Allah sizi kahretsin!" Gökçe, sandalyesinde küçücük kalmıştı. "Bak! Bak-... Sakın saçma sapan şeyler söylemeyin! Buyur falan da etmeyin masaya... Selam versin, gitsin işte!" Ezgi'nin yakasındaki gözlüğe uzanarak "Ver sen de şunu!" dedi ve gözlüğü hızlıca gözüne taktı. "Kahretsin ya!"

"Oha Gökçe abla..." deyip kahkaha attı Ezgi. "Göz kontağından bile kaçıyorsun. İşler baya ciddi galiba..."

Gökçe, "Ben bir şeyden kaçmıyorum!" dediği esnada sandalyesine dokunan bir el hissetti. Ardındansa Aris'in sesini duydu.

"Hanımlar..."

Ezgi ve Şule aynı anda "Yüzbaşı..." dedi.

Aris gülümsedi. "N'apıyorsunuz? Keyifler nasıl?"

"İyi çok şükür, ne yapalım..." diyerek güldü Şule. "Buyurmaz mısın? Biz de yeni bir şeyler sipariş verdik."

"Rahatsız etmeyeceksem?"

Gökçe, Şule ve Ezgi'ye kaş göz yapsa da güneş gözlüklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. *Kaldı ki, anlamak gibi bir dertleri de yoktu.* İkisi de "Estağfurullah" deyip ellerini masaya doğru uzattılar. "Buyurun, buyurun..."

Aris, Gökçe'nin yanındaki boş sandalyeyi çekip oturdu. Kollarını masaya dayadığında bakışlarını kızın yüzüne dikmişti. "N'aber?"

Gökçe, sıcaklamaya başladı. "İ-iyi-... İyi... Senden?"

"İyiydin..." dedi Aris, sıcak bir sesle. "Daha iyi oldum."

"Kerim'le ne yapıyordunuz?" diye çekinerek sordu Gökçe. "Az önce bir şeyler konuşuyordunuz ya..."

"Önemli değil. Asayiş işleri..."

O sırada garson masaya geldi. "Hoş geldiniz efendim, ne arzu edersiniz?"

Aris, kısa bir an düşündükten sonra "Çay..." diye yanıt verdi.

Gökçe, ağzını kırıstırdı. "Çay sevmiyordun hani?"

"Sevmiyordum..." derken arkasına yaslandı Aris. "Bundan sonra da sevmem sanıyordum aslında ama... Derken birden hoşuma gitmeye başladı. Şimdi her gün içmek istiyorum. İşte, insanın fikirleri zamanla değişebiliyor."

Gökçe homurdanırken Şule sırttı. "Kesinlikle."

"Ee..." dedi Aris. "Bayram nasıl gidiyor?"

"Çok güzel!" Ezgi'nin yeşil gözleri kocaman açıldı. "Ben üç yıl önce kutladığımız bayramı hayal meyal hatırlıyorum valla. Şimdi böyle, onca zaman sonra... Ne bileyim, hoşuma gitti benim. Akşama da fener alayı varmış! Bence çok güzel olacak!"

"Daha da güzel olabilirdi..." diye ağzının içinden mırıldandı Gökçe. "Göndere çekilen bayrağımıza başka renklerin gölgesi düşmeseydi... Çok daha güzel olabilirdi."

Aris, "Hmmm..." dedi, kollarını bağlayarak. "Anadolu'da duşmüyor mesela? Hatırladığım kadarıyla orada dalgalanan bir Yunan bayrağı yok ama kutlanan bir bayram da yok ortada..."

Gökçe, imayla güldü. "Teşekkür ederiz Yüzbaşı, cömertliğinize minnettarız."

"Gerek yoktu teşekkür..." Aris'in dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Dün ettin ya zaten, şeyde... Terasta-..." Gökçe, masanın altından bacağına vurunca yüzünü ekşitti ve Şule'yle Ezgi'ye dönerek "Yani sözlü olarak

etti..." diye açıkladı. *"Teşekkür ederim* dedi terasta bana. Ben de *önemli değil*, dedim. Oyle oldu..."

"Tabii canım..." dedi Şule. "Alt tarafı kıza bayram ısmarlamışsın, lafı mı olur?"

O sırada garson elinde tepsiyle masaya yaklaştı. "Siparişleriniz geldi, efendim."

Aris, "Buyurun, buyurun..." diyerek sandalyesini Gökçe'ye doğru yanaştırdı. "Şu aradan, şöyle rahatla servis edin..."

"N'apıyorsun ya?" diye sessizce çemkirdi Gökçe. "İçime girseydin!"

Aris afalladı. "Ne-..."

Gökçe'nin yüzü kırmızıya dönerken garson, "Afiyet olsun efendim" deyip masadan ayrıldı.

Ezgi ve Şule, ikisi arasındaki gerilimi müthiş bir zevkle takip ediyordu. Halleri öyle ortadaydı ki, birilerinin ağzına malzeme olmak için dans etmelerine bile gerek yoktu. Yan yana gelmeleri, haklarında söylentiler yayılması için yeterliydi. Şule o an içinden bir kez daha aynı soruyu geçirdi. *Sahiden de, nasıl anlayamamıştı bunu? Aralarındaki elektrik görülmeyecek gibi değildi.* Aris'le olmak için Gökçe'den icazet istediği günleri düşündü. *İyi ki olmamış*, dedi sonra kendi kendine. Şule böyle şeylere pek takılmazdı ama Gökçe için aynı şey geçerli değildi. Dışından tek kelime etmese de, içten içe yiyip bitirirdi kendini. *Konu inat olunca böyle domuz kesilirdi hep...*

O arada bardaklar yarılanmıştı ki, bir süredir açık olan sinevizyonda KOT TV haber bülteni başladı. Gökçe, "Şöyle bi' günde bari bu kanalı açmasalar ya..." diye söylendi.

Gökçe'nin yüzü ekşise de KOT TV'nin ilk iki haberi meydanda gerçekleştirilen Cumhuriyet Bayramı etkinlikleriyle ilgiliydi. Çelenk sunumu, anma programı, meydanda açılan sergiler, çocuklar için yapılan gösteriler, kordon boyunda ellerinde bayraklarla yürüyen yerli halk... Üçüncü haber ise daha çok asayişle ilgiliydi:

"Fuhuş hevesi kanlı bitti... Bugün İmroz merkezdeki bir apartman dairesinde, 'bu kadarı da olmaz' dediren bir olay meydana geldi. Naci K. ve Niyazi K. isimli iki kardeş, hayat kadınlarıyla birlikte olmak için gittikleri fuhuş evinde bilinmeyen bir sebepten tartışmaya başladı. Tartışma kavgaya dönerken bellerinden silahlarını çıkaran iki kardeş, birbirlerini cinsel organlarından vurarak ağır yaraladı. Olayın ardından KOT TV'ye bilgilendirmede bulunan Üsteğmen Kerim Atakan, yaralıların İmroz Halk

Hastanesi'nde tedavi altına alındığını ifade ederek yaşanan hadiseyle ilgili tahkikat başlattıklarını açıkladı."

Haber sona erdiğinde, Gökçe bakışlarını sinevizyondan çekip hayretle Aris'e doğrulttu. Bir şeyler söylemek istedi ama Aris o kadar orali değildi ki, televizyondaki haberle hiçbir ilgisi yokmuş gibi çayını içip etrafa bakınıyordu. O anda masada kısa bir sessizlik oluştu. Gökçe, ortamı daha da tuhaf hale getirmemek için sohbet açmak zorunda hissetti. "Eee Ezgicim, okul nasıl gidiyor?" dedi, gülümseyerek. Bir yandan da telefonunu eline almış, mesaj kutusuna girmişti.

"İyi gidiyor Gökçe abla, ne olsun... Aynı işte..."

Gökçe, "Sınavlar ne zaman başlıyor?" diye sorarken mesaj bölmesinde *İşgalci*'yi bulup ilk iletisini gönderdi. "*Sen yaptın, dimi?*"

Aris, duyduğu titreşimle cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda *İsyancı*'yı görünce gülümsedi ve "*Neyi?*" yazdı.

Gökçe, hemen cevap verdi. "*Bana numara yapma. Nergis'in abilerini diyorum. Kerim'le onun için mi buluşmuştunuz?*"

Aris, masadaki sohbete eşlik etmeye çalışırken "*Kızdın mı?*" yazdı Gökçe'ye.

Gökçe, dudaklarının içini dişliyordu. "*Kızmak mı? Sen deli misin? Az bile onlara! 'Oh olsun!' diye bağırarak istiyorum şu an!*"

Aris, Gökçe'ye bakış atarak hızlıca cevap yazdı. "*Başka neler yapmak istiyorsun?*"

Gökçe, ağzını kırıştırdı. "*Konuyu saptırma yine!*"

Aris, Gökçe'den aldığı son mesajı okuduğunda gülümsedi ve telefonunu masaya bıraktı. Ardından Ezgi'ye doğru dönerek, "Meslek seçimi var mı aklında?" diye sordu.

"Yani, bilmiyorum ki..." dedi Ezgi, birden heyecanlanmıştı. "Bu ülkede insan bir yıl sonrasını öngöremiyor. Ama tasarım yapmaktan çok keyif alıyorum. Elbiseler, bluzlar, stil gömlekler çizmek çok hoşuma gidiyor. Kumaşlarla da aram iyi. Kokularını bile öyle seviyorum ki... Tabii, şartlar böyleyken moda tasarımı okumak hayal..."

"Neden hayal olsun?" diyerek, elini aşağı saldı Aris. "Yurt dışında okursun. Özellikle Milano'da, Roma'da, moda eğitimi alabileceğin bir sürü akademi var. Eğer istersen ve bunda kararlıysan, bir çözüm bulabiliriz bence." Gözleri, ağzından çıkan sözlerin Ezgi'de yarattığı sevinci takip ederken aşağı indirdiği elini ise Gökçe'ye biraz daha yaklaştırdı ve kızın boşlukta salınan parmaklarına hafifçe dokundu. Gökçe, hissettiği temasla

irkilmişti. Fakat kendini bir türlü geri çekemedi. Elini her kaçırdığında Aris'in parmakları bir şekilde buluyordu Gökçe'yi.

Ezgi, o anda "Gerçekten mi?" diye sordu. Masanın altındaki kedi-fare oyunundan habersiz, yeşil gözlerini kocaman açmıştı. "Ama nasıl olacak ki o?"

Aris, Gökçe'nin elini masa örtüsünün altına doğru çekiştirerek, "Maddi kısmını dert etme" dedi. "Her türlü destek almanı sağlarım... Senin önceliğin dil öğrenmek olmalı."

Ezgi, Aris'i soru bombardımanına tutarken Gökçe ise çıldıracak gibi hissediyordu. Masanın üstündeki telefonuna eğildi ve yeniden mesaj kutusuna girip, sol eliyle zar zor *"Bıraksana elimi!"* yazdı.

"İtalyanca keyifli bir dil..." dedi Aris. Bir yandan Ezgi'ye laf yetiştiriyor, diğer yandan Gökçe'nin mesajına cevap veriyordu. *"Biraz tutayım."*

Gökçe, mesajı okuyunca delirdi. Sol elinin işaret parmağını kullanarak *"Biraz tutayım, ne demek ya? Rezil ediyorsun beni!"* yazdı.

Aris'in cevabı yine ilgisizdi. *"Kimse görmüyor zaten."*

Stresten ter içinde kalan Gökçe, *"Ben görüyorum!"* diye yanıt verdi.

Aris güldü. Ezgi'ye, "Üzerine düşersen öğrenirsin..." derken Gökçe'ye cevabını yazdı. *"Sen de görmüyorsun ki, elin masanın altında."*

Gökçe sinirle yutkundu. Elini ne kadar çekiştirse de geri alamıyordu. *"Delirtmesene beni! Bırak diyorum elimi! Herkes bize bakıyor! Nerede olduğumuzun farkında mısın sen?"*

Aris, mesajı okuduğunda iç geçirdi ve *"Başka yere gidelim o zaman?"* yazdı.

Gökçe ecel terleri döküyordu. *"Lütfen, bırak elimi!"*

Aris, pazarlığa başladı. *"1 dakika daha tutayım?"*

Gökçe, direkt *"Hayır!"* yazdı.

"45 saniye?"

"Hayır, dedim ya!"

"30 saniye?"

"Ya yeter!"

"15 saniye?"

"Of!"

"Elini geri çekmeden 15 saniye durursan, bırakacağım."

Derin bir nefes alan Gökçe, öfkeyle *"İyi!"* diye cevap verdi.

Aris'in yanıtı ise *"Gözlüklerini çıkar"* oldu.

"Ne alaka?"

"Çıkar. Gözlerini görmek istiyorum."

Gökçe, bir nefes daha verdi. Görülecek ne vardı gözlerinde? Kaygı mı utanç mı suçluluk mu? Mavinin içine daha ne kadar çok şey gizleyebilirdi? Stresten soğuk soğuk terlerken çaresizce gözlüklerini başına kaldırdı. *Ve 15 saniye başladı.*

Gökçe, kolunu çekiştirmeye son verince Aris gülümsedi. Şimdi avcunun içinde kaybolan narin bir eli gönlünce okşayabiliyordu. Önce ellerini birbiriyle eşitledi sonra parmaklarını Gökçe'nin avcunun içinden yavaşça aşağı çekti. Değdiği her noktaya nazik dokunuşlar bırakan parmak uçları, bembeyaz bir elin üzerinde buz pisti varmış gibi kayıyordu.

O sırada Aris'le Gökçe birden sessizleşince Ezgi, ortamın yine tuhaflaştığını hissetti ve Şule'yi dürtüp "Hadi gel Şule abla, bi' lavaboya gidelim seninle" dedi. Şule de Ezgi'yi onayladı ve ikisi birlikte masadan kalkıp lavaboya doğru yürümeye başladılar.

Aris'se bakışlarını hemen Gökçe'ye çevirdi. Şimdi, masanın altında birleşen elleri gibi gözleri de birbirindeydi. Güneş ışınları, aralarına kesitler düşürürken mavilikler, ela harelerin içine akıp gidiyor, bu beklenmedik temas müthiş bir keşif yolculuğuna dönüşüyordu. Aris, tıpkı bir gezgin gibi Gökçe'nin avuçlarında dolaşmaya başladı; sonra parmaklarında, parmak aralarında, kırmızı ojeli tırnaklarında, ellerinin üstündeki minik damarlarda ve incecik bileklerinde... Her noktanın üstünden defalarca ve defalarca geçti. Ardından elini Gökçe'nin eliyle yeniden eşitlediğinde bu kez parmaklarını, kızın parmaklarına kenetledi. Gözleri hala birbirindeydi. *15 saniye ise çoktan geçmişti.* Aris önce yutkundu sonra kenetli parmaklarını Gökçe'nin eline bastırıp avuçları arasındaki o küçücük boşluğu sertçe kapattı. *Bu, artık el ele olmaktan çok daha fazlasıydı.*

Gökçe, parmaklarında başlayan uyuşmanın tüm bedenine yayıldığını hissediyordu. Göz kapakları iyice ağırlaşırken Aris'in ela harelerine dalıp gitmişti. İçlerinde yasaklı düşler gezen harelerin kıyısına, bataklığa ayak basmış gibi çekiliyordu. Korkunç bir şeydi bu. Aklına dün gece gördüğü rüya geliyordu. Kıvrımında kaybolduğu dudaklar, belini sımsıkı saran kollar ve burnuna dolan akuatik bir koku... Nasıl bir bataklıkta bu? Çamur her yerine bulaşmıştı. Tıpkı brownie gibi... *Brownie'nin tadı, Fransızca bir şarkı, kahve kupaları...*

"Gökçe!" 1 dakika, 20 saniye ve 8 salisenin sonunda, Gökçe'yi saplandığı bataklıktan çıkaran ses, İsmet Başkan'a aitti.

İsmet'in sesiyle birlikte ikisi de apar topar ayağa fırladılar. Aris, devrilmek üzere olan sandalyeyi son anda yakalarken Gökçe, gözlüklerini yarım yamalak gözüne indirmiş, kıpkırmızı olan yüzüyle başını arkaya çevirmişti. "B-ba-... Baba?!"

Aris de güçlükle gülümsedi. "Say-... Sayın Başkan?"

İsmet, bir Aris'e bir Gökçe'ye baktı. "Ne yapıyorsunuz ikiniz burada?"

"İkimiz-... İkimiz olarak değil baba. Şeylerle birlikte-..."

O sırada imdatlarına Şule ve Ezgi yetişti. "Aaa, İsmet amca..." dedi Ezgi, gülümseyerek. Hızlı adımlarla yanlarına gelmişlerdi. "Biz şey... Üçümüz oturuyorduk da..."

"Siz oturun da..." dedi İsmet. Kaşlarını çatıp çakır gözlerini kızına çevirdi. "Sen gelmiyor musun kızım hala eve?"

Gökçe, sinmiş bir halde "Gelirim..." diye mırıldandı. "Geleyim yani... Oturduk zaten yeterince. O zaman..." Şule'yle Ezgi'ye döndü. "Akşama görüşürüz meydanda."

İkisi bir ağızdan yanıtladılar. "Görüşürüüz..."

Aris de Gökçe'ye bakıp "Görüşürüz" deyince İsmet Başkan, "Görüşeceğiz Yüzbaşı" dedi, başını sallayarak. Ardından elini kızının omzuna attı. "Hadi Gökçe."

"Tamam baba..." Gökçe, çantasını ve ceketini alıp babasıyla birlikte çay bahçesinin çıkışına doğru yürümeye başladı.

Şule ise kıkırdıyordu. "Basıldınız mı?"

Ezgi, Şule'yi susturmak için dürterken Aris, hala Gökçe'nin arkasından bakıyordu. Hiç hoşuna gitmemişti bu. Gökçe, neden onun yanından alınıp başka yere götürülüyordu ki? Birkaç kez ardına dönüp baktığına göre, gitmek de istememişti besbelli. Aris birden çok tatsız hissetti. Sadece saniyeler önce sıkı sıkı tuttuğu elin, parmaklarının arasından düğüm gibi çözülüp avcundan kayıp gidişini izlemek tarifsiz şekilde canını sıkıyordu.

Akşam saatler 8'i gösterdiğinde, Gökçeada merkezdeki hareketlilik yeniden artmaya başladı. Adanın yerel müzik gruplarından biri, meydana kurulan sahnede halk konseri veriyordu.

Sokaklar, uzun zaman sonra ilk defa böylesine ışıltılı ve kalabalıktı. Mısırcılar, pamuk şekerciler, seyyar tostçular, el işi tezgahları ve diğer butik satıcılar, kırmızı-beyaz balonlarla süslenen caddelerde çoktan yerini almıştı. Devriyelerin başında olan Yüzbaşı Aris, ekibine uzaktan denetim emri

verdiği için ortada çıkıntılık yapan Yunan askerlerinin olmaması, insanların neşesini daha da artırıyordu.

Kutlamalara en büyük ilgi ise dış basından gelmişti. Çoğunun yarınki manşeti hazırdı bile. *"İşgal değil, bayram havası..."* Zira adada kanatlanıp uçan bir kuş dahi, kolaylıkla KOT PR'ına çevrilebilirken böylesi bir fırsatı elbette kaçırmayacaklardı. Neyse ki bunun bir diğer anlamı, ada için huzurlu bir gece demektir. Albay Petrus, tüm gözler üzerindeyken bu geceyi sabote edecek hiçbir şeye izin vermezdi.

Aris, o sıralarda Teğmen Adoni'yle birlikte konser alanının hemen gerisinde asayiş pozisyonuna geçmişti. Sırtını, arkasındaki askeri araca yaslamış, gözlerini ise alanı hınca hınç dolduran kalabalığa çevirmişti. O hengamenin içinde farkında bile olmadan Gökçe'yi arasa da, ağına her defasında başkaları takılıyordu. Yanına gelen, selam veren, kendini hatırlatmaya, sohbet etmeye çalışan bir sürü insan... *Gerekli, gereksiz, tanıdığı, tanımadığı farklı farklı simalar...*

"Hop!" Aris, duyduğu sesin ardından sağ tarafına dönünce Elif'i gördü. Boynundaki fotoğraf makinesini çıkaran Elif, bitkin bir halde Aris'in omzunu sarsarak "N'aber yüzbaşıcığım?" dedi.

Aris gülümsedi. "Ben iyiyim de, sen pek oyle görünmüyorsun?"

"Öldüm! Öldüm!" diye hayıflandı Elif. "Sabahtan beri kışımın üstüne oturmam, yemin ederim. Parmaklarım fotoğraf çekmekten uyuşturdu artık. Üç yıl sonra bayram kutlayınca böyle her kareyi yakalamak istiyor herhalde insan, ne bileyim..." Ardından bakışlarını kıstı. "E hani Gökçe Hanım yok ortalarda? Sergilerin orada da göremedim. O kaçırmaz böyle şeyleri aslında..."

Aris, düşünceli gözlerle "Bilmem..." dedi. "Gelir birazdan herhalde."

Aris, Elif'le sahnenin gerisinde sohbete dalmışken Gökçe, yanında Ezgi ve Şule'yle birlikte meydana yeni yeni geliyordu. Üzerindeki beyaz ceket, çantasının üzerine atmış, aceleci adımlarla yürüyor, bir yandan da Şule'nin sorularıyla boğuşuyordu.

"İsmet amca laf etti mi? Nasıl kötü kötü baktı öyle Yüzbaşı'ya! *Görüşeceğiz* falan dedi bi' de, imalı imalı... Kızdı kesin, dimi?"

Gökçe, "Abartma Şule!" dedi. Sonuçta el ele olduklarını fark etmemişti, masa örtüsünün altında gözü olacak değildi ya... "Esnaf ziyaretine çıkmışlar bayram diye, orada oturduğumuzu görünce de yanımıza gelmiş işte... Ne kurdun yine kafanda iki dakikada ya!"

Ezgi, "Valla Gökçe abla, bence de İsmet amca pek hoş bakmadı sanki Yüzbaşı'ya..." diye mırıldandı. Sonra birden duraksadı. "Ya bu arada bir şey söyleyeceğim. Böyle *Yüzbaşı* deyince çok resmi oluyor sanki. *Aris* demek de olmaz, kaç yaş büyük benden... *Aris abi* desem, bozulur mu sizce?"

Şule güldü. "Niye bozulsun kız, hoşuna gider hatta bence. Gururu okşanır. Burada iki çift iyi laf duymaya hasret kalmış adam, görmüyor musun?"

Gökçe, muhabbete dahil olmazken Ezgi omuzlarını silkti. "Ya normal değil mi? Üzerinde o üniforma olduğu sürece, kimse iyi biri mi, kötü biri mi diye düşünmeyecek ki... Etiketleyecekler hemen. İçindeki nasıl bir adam diye bakmayacaklar... Ne bileyim, belki bunca şeye tanık olmasam ben de bakmazdım... Ama şimdi biliyorum. Hem *Aris*, yani *Aris abi* hem de... Hem de... Adoni... Bence ikisi de iyi insanlar."

Şule kıkırdadı. "Ha şu genç Teğmen'i diyorsun... Hoş çocuk o da."

Ezgi, panikle "O açıdan demiyorum ya!" dedi. "İyi biri olarak diyorum... Yoksa... O da büyük benden sonuçta..."

"Aman! En fazla 21-22 yaşındadır, ne olacak..."

"Şule!" Gökçe, adımlarını durdurup öfkeyle Şule'nin yüzüne baktı. "Saçma sapan şeyler sokma kızın aklına! Daha reşit bile değil Ezgi. Ağzından çıkanı kulağın duysun biraz."

"Diyene bak..." Şule, ellerini beline dayayıp imalı gözlerle Gökçe'yi süzdü. "Senin küçüklüğünü bilmiyoruz sanki! Sen Ezgi'den farklı mıydın? Sen de o..."

"Şule!" Gökçe, masmavi gözlerini kocaman açtı. "Sen artık biraz sussan mı?"

Ezgi'nin kafası karıştı. "Ne oluyor be?"

"Yok bir şey hayatım..." diyerek önüne döndü Şule. "Gökçe ablan, kirli çamaşırlarının orta yere saçılmasını istemiyor."

Gökçe sinirle güldü. "Kirli çamaşırlara hiç girmeyelim istersen, seninkilerden bana sıra gelmez çünkü."

Şule ağzını kırıştı. "Sininkilirdin bini siri gilmiz çinki."

"Çok komik!"

"Yemin ederim, yaş ortalamamı aşağı çekiyorsunuz..." Ezgi, elini ileri doğru uzattı. "Yürüyün hadi, yürüyün... Hadi! Yürüyün dedim!"

Ezgi'nin sitemiyle ikisi de birbirine ters ters bakıp konser alanına doğru ilerlemeye devam ettiler. Attıkları her adımda, hem kalabalık hem de gürültü giderek katlanıyordu. Manzarada tam bir bayram havası vardı.

Hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik sesleri, sahnenin arkasındaki ışıklandırmalar, ellerindeki bayraklarla şarkılara tempo tutan yerli halkı... *Burada en son ne zaman böyle bir gün yaşanmıştı?* Gökçe o anda, kendine engel olamadan için için gülmeye başladı. Albay Petrus'un yönetimindeki bir adada Cumhuriyet Bayramı kutlanıyordu. Bu durum, bir yanını gerçekliğin acısıyla sızlatsa da diğer yandan Petrus'un yediği darbeyi düşününce, içi zevkle doluyordu Gökçe'nin. *Narsist herif, kim bilir ne haldeydi şimdi! Beter olsundu. Olacaktı da...*

Tabii bir de, Aris etkeni vardı. Gökçe, Yüzbaşı'nın dün gece resepsiyonda yaptığı kürsü konuşmasını hatırlayınca içinin birden aydınlandığını hissetti. Ne tuhaf bir adamdı bu? Eline bir kılavuz verilse, ne yapması gerektiğini daha iyi anlatamazdı ona. Gökçe'yi dumura uğratmaya programlanmış gibi davranıyordu.

"Aaa Yüzbaşı değil mi o?"

Gökçe, Şule'nin sesiyle daldığı düşüncelerden uyanıp "Ne-... Nerede?" dedi. Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

"Kız sol çaprazına bak hemen!" diye bağırdı Şule. Müzik sesinden konuşmaları duyulmuyordu. "Sahnenin az gerisinde-... Dur. Oha! Elif var yanında... Ne alaka ya?"

Gökçe, Şule'nin işaret ettiği yere baktığında, arkasındaki araca yaslanıp kollarını bağlamış halde dikilen Aris'i gördü. Elifse, bir elini Aris'in omzuna dayamış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sonra geri çekilerek şen bir kahkaha attı ve gözlerini imayla Gökçe'ye çevirdi.

Aris, şaşkın halde "N'apıyorsun sen?" diye sordu Elif'e.

Elif, "Hiiiiç..." deyip omuz silkince Aris, bakışlarını kısarak başını geriye çevirdi ve Gökçe'nin çatık kaşlarıyla göz göze geldi. Önünü Elif'e döndüğünde, "Aferin sana..." dedi, sitemle. "Ne geçti şimdi eline?"

Elif sırtıyordu. "Eğlendim. Kıskanıyor seni bu kız..."

Aris, Elif'e cevap vermeden yeniden arkasını döndü ve Gökçe'nin yanına doğru yürümeye başladı. "Gökçe!"

Gökçe ise çoktan geriye dönmüş, Ezgi ve Şule'yi çekiştirerek "Yürüyün çabuk!" diyordu.

"Sana sesleniyor!" dedi, Ezgi.

"Size ne ya!" derken adımlarını iyice hızlandırdı Gökçe. "Yürüyün dedim!"

"Gökçe!" Aris, Gökçe'yi kolundan yakaladı. "Kaç kere seslendim, niye durmuyorsun?"

Gökçe, güçlükle gülümsedi. "Duymadım! Çok gürültü var!"

"Tamam o zaman... Ben, duydun da bakmıyorsun diye-... Her neyse. Neden geri döndünüz?"

"Yoo..." dedi Gökçe. Kollarını bağlamış, kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. "Geri dönmedik. Dolaşıyorduk öyle zaten."

Aris başını salladı. "Tamam... İyi misin sen?"

"İyiyim! Neden sordun ki?"

"Bilmem... Öyle, sanki bi' tuhaf davranıyormuşsun gibi geldi."

"Allah Allah ya!" diyerek kaşlarını çattı Gökçe. "Ben sürekli niye herkese nasıl olduğumun, nasıl görüldüğümün hesabını veriyorum?"

"Hesap olarak sormuy-..."

Gökçe, "Hiçbir şey olarak sorma!" diye diklendi. "*İyi misin*, dedin. *İyiyim*, dedim. Hala niye devam ettirip duruyorsun? İşine baksana sen!"

Aris güldü. "Sen, sanırım az önce gördüğünü yanlış-..."

"Ya pardon ama ben açıklama mı istedim senden?"

Aris, dudaklarını içini dişleyerek "Hayır" dedi.

"Eee, o zaman?"

"O zaman... Tamam." Aris, ellerini cebine sokup omuzlarını yukarı çekti. "Keyifli konserl-..."

Gökçe, Aris'in sözlerini tamamlamasını beklemeden bir hışımla arkasını dönüp az ileride kendisini bekleyen Ezgi'yle Şule'nin yanına gitti. "Hadi, devam edin... Hadi, yürüyün. Bakmayın öyle, yok bir şey."

Şule kahkaha attı. "Hiç belli etmedin valla Gökçe..."

"Ne diyorsun be?"

"Kıskandığımı diyorum" dedi Şule. "Hiç belli etmedin."

O sırada Ezgi, Gökçe'nin taklidini yapmak için ağzını açtığı anda ikisinden de aynı sözler döküldü:

"Saçma sapan konuşma Şule!"

On, on beş dakika kadar sonra Gökçe, Şule ve Ezgi, sahneyi çaprazdan gören bir noktaya dikilmiş, kalabalığın ön saflarından konseri takip ediyorlardı. Fakat Gökçe'nin yüzü hala asıktı. Elif'in kahkahası bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Bilerek yapmıştı. Eskiden de böyleydi zaten bu kız. İğneleyici bakışlarıyla kenardan, köşeden hep Gökçe'yi izlerdi. *Ya, Aris'e ne demeliydi?* Bal gibi de biliyordu Gökçe'nin Elif'ten hoşlanmadığını ama dibinden de ayırmıyordu.

O anda ağzının içinden, "Sana ne ya?!" diye mırıldandı Gökçe. "Ne saçmalıyorsun sen! Dibinden ayırır, ayırmaz... Sana ne?! Hesap mı verecek sana?!" Bakışları, çaprazlarındaki sahnenin gerisinde duran Aris'le kesiştiğinde ise siniri iyice yükseldi. *Onca insanın arasında tek atımla nasıl göz göze gelmişlerdi?* "Çıldıracağım!" dedi, eliyle kendine rüzgar yapmaya başlayarak. "Gerçekten çıldıracağım!"

İkisinin arasındaki kaçamak bakışlar sürerken sahnedeki grup ise nostalji turuna çıkmış, 2000'lerin başındaki popüler şarkıları söylemeye başlamıştı. Pop-rock karışık devam eden repertuvarda, sıra yine eskilerden bir şarkıya gelmişti ki, baskın bir ritmin içinden yükselen sözler Aris'in hemen dikkatini çekti:

♪ **Barış Akarsu - Mavi** ♪

<https://youtu.be/k4aB4N3tG6Q>

*"Çile kokladım karanfil niyetine,
Sabrı okşadım, zorladım sen diye..."*

Kısılan bakışları, kalabalığın içinde çatık kaşlarıyla dikilen Gökçe'yi yokladı o an. Yeniden göz göze geldiklerinde ise istemsiz gülümsedi. Ve şarkı devam ediyordu:

*"Baktım dünyaya senin gözünle,
Hep savaş, hep yıkım, ateşler içinde..."*

Gökçe, Aris'in yüzüne ne var, der gibi baktı. Aris'se başını iki yana sallayarak omuzlarını yukarı çekmişti. Ve şarkı sürüyordu:

*"Mavi mavi gözlerinde hep sitem mi var?
Yoksa insan sevdiğine böyle mi bakar?
Mavi mavi gözlerinde top tüfek mi var?
Böyle haksız bir savaştan kim galip çıkar?"*

Gökçe, sinirle nefesini dışarı üfledi. Herkesin içinde neden dik dik bakıp duruyordu bu adam yüzüne? Bir de pişkin pişkin gülüyordu! Gözlerine yerleşen öfkeyle Aris'e dönüp "Bakma!" dedi, dişlerinin arasından. Aris'se hiç aldırış etmeden dudaklarını büzüp Gökçe'ye öpücük attı. Onca insanın içinde öpücük attı? *Öpücük!* Gökçe, yanakları kıpkırmızı olurken "Delirmiş bu..." dedi. Sahneden yükselen şarkı ise kapanışı yapmak üzereydi:

*"Mavi mavi gözlerinde hep sitem mi var?
Yoksa insan sevdiğine böyle mi bakar?
Mavi mavi gözlerinde top tüfek mi var
Böyle haksız bir savaştan kim galip çıkar?
Bir demet beyaz karanfil ne işe yarar?"*

Bir demet beyaz karanfil ne işe yarar?"

Saatler akşam 9'u gösterdiğinde konser sonlanmış, Fener Alayı başlamıştı. Hoparlöründen marşlar yükselen bir pikabın arkasında toplanan yüzlerce kişi, ellerinde meşalelerle caddelerde yürüyor, bir yandan da fonda çalan marşlara eşlik ediyorlardı.

İsmet Başkan, yanında Süreyya Hanım'la birlikte kortejin en önündeydi. Onların arkasında ilçe protokol üyeleri vardı. Sonrası ise ada halkından oluşuyordu. Yüzlerine patlayan flaşlarla ilerleyen kalabalık yarım saat kadar yürüdü.

İstikamet yeniden meydana döndüğünde, kortejin arkasında ilerleyen Gökçe, elindeki meşaleyi hala dimdik tutuyordu.

Şule, Gökçe'nin enerjisini hayret dolu gözlerle izleyerek "Yorulmadın mı kızım?" diye sordu. "Kolun kopacak artık yeter."

Gökçe, dinç bir tavırla "Yooo... Gayet iyiyim" dedi. "Bıraksalar sabah kadar yürürüm."

Şule güldü. "E yürü. Kim tutuyor seni?"

"Yürürüm!"

"E yürü?"

"Yürürüm!"

"Tamam, yürü işte?"

Gökçe, yeniden "Yürürüm" diyecekti ki, birinin elini tuttuğunu fark etti. Başını sağ tarafa çevirdiğinde Aris'le göz göze geldi ama bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Aris, Gökçe'nin elinden tuttuğu gibi kızını caddenin hemen sağındaki dar bir sokağa doğru çekmeye başlamıştı. Gökçe, bir elinde taşıdığı meşaleyle Aris'in arkasından savrulur gibi koşarken diğer elinde tuttuğu çanta ve ceketini ise yere düşürdü.

Şule, bir iki adım önde yürüdüğü için Gökçe'nin ortadan kaybolduğunu hemen anlayamadı. Önce, "Ne oldu, pes ettin galiba?" diyerek güldü. Sonra cevap gelmeyince başını arkaya çevirdi ve Gökçe'den geriye sadece ceket ve çanta kaldığını gördü. Ezgi ise şaşkın halde yere eğilmiş, çantanın sapını tutuyordu. "Aaa!" dedi Şule, şok içinde. "Ne oluyor be? Gökçe nerede? Deri atan yılan gibi nereye kayboldu?"

Ezgi, çantayla ceketini yerden kaldırıp Şule'ye döndü ve sırtarak "Yüzbaşı aldı..." diye cevap verdi.

Şule, eliyle ağzını kapattı. "Neee?!"

"Yaaa..." dedi Ezgi. "Tuttu götürdü valla..."

Şule şaşkındı. "Nereye götürdü?"

Bunun cevabını Gökçe de merak ediyordu. Aris elini çekiştirdikçe "N'apıyorsun?" diyordu ikide bir. "Sana diyorum! Nereye götürüyorsun beni! Ya-... Bıraksana! Deli misin sen?"

Aris, hiçbir şey demeden Gökçe'yi çıkmaz sokağın ucuna kadar sürükledi. Ardından kızın elinden meşaleyi alıp yan tarafındaki kırık bir bahçe duvarının boşluğuna yerleştirdi. Gökçe ise sabırsızlanıyordu. "N'apıyorsun, diyorum sana? Deli misin sen ya? Neden getirdin beni buraya?"

Etrafa hızlıca göz atan Aris, "Özellikle seçmedim..." dedi, gülümseyerek. "Yolumun üstünde burası vardı."

"Bunu mu soruyorum sence ben?!"

Aris güldü. "Evet, onu sordun."

Gökçe, sesli bir nefes vererek "Peki..." diye mırıldandı. "Sorumu şöyle değiştiriyorum; beni yolunun üstündeki bu yere neden getirdin?"

"Önce sen soruma cevap ver." Aris kollarını bağladı. "Neden gece boyunca bana hep kötü kötü baktın?"

"Gayet açık değil mi? Bana bakma diye!"

"Sana bakmayayım diye mi bana baktın yani?" dedi Aris, gülerek.

"Gözlerini üzerimden çekmen için sana baktım! Uyarı anlamında, ki... Sen bence gayet de farkındaydın bunun. Ama hiç umursamadan devam ettin! Delirttin ya beni... Onca insanın içinde-... İmalı imalı bakıp duruyorsun! Öpücük falan gönderiyorsun bi' de..."

Aris, Gökçe'nin üzerine doğru bir adım atıp durdu. Gözleriyle etrafı şöyle bir süzdüğünde bakışları hafifçe kısılmıştı. "Sorun orada insanların olmasıysa, burada hiç kimse yok."

"Lafı başka yelere çekiştirip durma yine..." dedi Gökçe. "Ben senin soruna cevap verdim. Sıra sende. Neden getirdin beni buraya?"

Aris gülümsedi. "İşte, neden oyle baktığını sormak için."

"Bu-... Bu yüzden mi yani?"

"Evet..." dedi Aris, sakince. Sonra düşünür gibi oldu. "Ne diyordu şarkıda? *Mavi mavi gözlerinde hep sitemler var.* Neden?" Muzipçe güldü. "Yoksa *insan sevdiğine oyle baktığı için mi?*"

Gökçe, "Hiç rahat durmayan insanlara öyle bakıldığı için!" diyerek tersledi Aris'i. "Sürekli beni sinir edecek şeyler bulmayı başarıyorsun çünkü."

"Hmmm... Elif olayı."

Gökçe kaşlarını kaldırdı. "Ortada olay falan yok."

"Bence sanki biraz var gib-..."

"Yok, diyorum ya!" deyip araya girdi Gökçe. "Sadece-... Sadece hoşlanmıyorum o kızıdan. Tamam mı? Bu. Bu kadar. Ki, yeni bi' şey de değil bu. Lisedeyken de hoşlanmazdım. Sinsi sinsi bakardı bana hep... Bir elbise giyerdim. Böyle uzaktan gözlerini bi' dikerdi bana-... Elbisem hemen yırtılırdı." Aris o anda kakhaha atınca "Gülme!" diye uyardı. "Ciddi söylüyorum. Derdi var onun benimle. Gıcık! Zaten... Nisi meselesi yüzünden de sinirliyim. Resmen göz koydu ya ona! Cilveli cilveli 'kızım' demesi gitmiyor kulağımdan... Nereden kızı oluyor ya onun?"

Aris, kollarını bağlayıp gülümsedi. "Gökçe..."

Gökçe, öfkesini alamamıştı. "Hayır, inadına yaptığını bilmesem tamam... Ama o kadar belli ki. Komik duruma düşürüyor kendini. Beni sinirlendirmek için-..."

"Belki seni sinirlendirmek için değildir?"

"Gayet de sinirlendirmek için!" dedi Gökçe. "Erkekler bu tarz şeyleri anlamazlar zaten. Sen kafanı yorma... Ama ben gayet farkındayım."

Aris, başını sağa sola salladı. "Ben de diyorum ki, belki de sinirlendirmek için değil, Nisi'yi sevip sevmediğini anlamak için oyle davranıyordur?"

Gökçe, hayretle "Şüphesi mi varmış?" diye sordu. "Ayrıca bunu sorgulamak ona mı düşmüş? Elif kim ya? Ben buldum Nisi'yi! Ben sahiplendirdim sana. Tabii ki seviyorum! Soru mu bu?"

Aris, sesli bir nefes vererek "Nisi burada metafor değil miydi?" diye mırıldandı.

Gökçe, rahat bir tavırla "Yooo..." deyince Aris omuzlarını silkip ellerini cebine soktu ve iç çeker gibi "Anladım..." dedi.

Uzatmaması Gökçe için iyiye işaretti. "Güzel."

Ardından kısa bir sessizlik yaşandı. Hafiften esen rüzgar, yanlarındaki ağacın dallarını kımıldatıyor; ortalarında duran meşalenin ışığı, ikisinin yüzüne de incecik dalların gölgesini düşürüyordu. Gecenin karanlığında, çıtırdayan ateş ve uğuldayan rüzgardan başka hiçbir ses yoktu.

Gökçe, neden sonra gözlerini Aris'ten kaçırdığında "Şey..." dedi, yumuşak bir sesle. "Bu arada soracaktım ama bir türlü fırsat olmadı. Petrus çok sıkıntı çıkardı mı sana? Yani dün kürsüde yaptığın şey yüzünden..."

"Önemli bir şey değil... Devriyelerin başına verdi işte. Sanırım bir müddet sokaklardayım."

"Hmmm..." Gökçe'nin gözleri kısıldı. "Hazır sokaklardayken o adamları da aradan çıkarayım dedin, yani?"

"Kimleri?"

"Kimleri olabilir? Nergis'in abileri olacak o aşağılık herifleri. Vurmuşsun ya bugün..."

Aris, kaşlarını çatı. "Ben vurmadım onları."

"Ne? Kerim'e mi vurdurdun? Ondan mı yanındaydı?"

Aris, "Yooo..." dedi, rahatça. "Haberlerde izlediğin gibi işte, birbirlerini vurdular."

"Nasıl ya?"

"Basbayağı..."

Gökçe, "Bir saniye..." diyerek duraksadı. "Tam olarak ne yaptın sen bu adamlara?"

Aris, nefesini dışarı vererek "Sadece seçim yapmalarını istedim" dedi. "Belden yukarısı ve belden aşağıları arasında basit bir seçim... Birbirlerini aynı anda oradan vurmasaydılar, başlarına iki adet kurşun girecekti çünkü... 3'ten geriye saydık... Daha 2 demeden tetiği çektiler."

Gökçe, eliyle yüzünü kapattı. "Korkunç. Buna seviniyor olmam da korkunç... Ama elimde değil. Sonuna kadar hak ettiler bunu. Kardeşlerini mezara gönderip hiçbir şey olmamış gibi-... İğrençler!" Sonra derin bir nefes verip yutkundü. "Peki... Bir şey soracağım... Niye Kerim'le birlikte yaptın bunu? İstesen yanına başka birini alabilirdin. Neden Kerim? Hoşlanmazsın ki sen ondan?"

Aris, "Hoşlanmıyorum zaten!" diye hayıflandı, iftiraya uğramış gibi. "Sadece-... İki farklı şeyler... Sen, o gün mezarlığın önünde Kerim'in de intikam almak istediğini söylemiştin. Ve düşününce aslında haklıydı da... O da yaşananların en az benim kadar, senin kadar içindeydi. Bu yüzden, böylesi daha adil geldi. Belki içi biraz soğur diye, ikisinin o haline tanık olsun istedim. Omürleri boyunca bir daha dik yürüyemeyecekler çünkü... Omuzlarından attıkları yükü, kasıklarındaki çukurda taşıtacağım onlara."

Aris, sözlerini bitirdiğinde aralarında bir sessizlik daha yaşandı. Gökçe, karşısında bulanık bir manzara varmış gibi bakıyordu Aris'in yüzüne. *Bir şeylerin aslını, suretinden ayırmaya çalışır gibi...*

"Ne?" diye sordu Aris. "Ne oldu? Neden oyle bakıyorsun?"

Gökçe, hayretle mırıldandı. "Sen-... Sen çok tuhaf bir adamsın."

"Tuhaf?"

"Tuhaf..." dedi Gökçe, kelimesini yineleyerek. "Ve ben artık buna yetişemiyorum... Hızını, yönünü kestiremiyorum. Bir şey yapıyorsun. Tamam, diyorum. Bunu yaptı. Burada durur. Çünkü bu büyük bir şey. İnsanlar büyük şeyler yapınca durur. Ama sen durmuyorsun... Sonra bambaşka bir şeyle çıkıp geliyorsun karşıma... Ki her defasında hepsi bir diğerini geride bırakıyor. Bu hiç normal değil. Aklın çok farklı çalışıyor senin..." Histerik bir ifadeyle gülümsedi. "Ve benim artık ciddi anlamda sinirim bozuluyor buna."

Aris'in kafası karıştı. "İyi bir şey mi soylüyorsun, kötü bir şey mi... Anlayamıyorum şu an."

"Anlama!" Gökçe, gülerek ellerini yukarı kaldırdı. "Lütfen bir şeyin de eksik olsun. Anlama. Bunu burada bırak. Anlamayıver."

Aris, dudakları hafifçe kıvrılırken Gökçe'ye doğru yaklaştı. "Anlamam lazım, olmaz."

Gökçe, bir adım geri çekilip "Niyeymiş?" dedi. "Âlim misin sen?"

Aris'in kaşları havalandı. "O ne demek, bilmiyorum."

Gökçe, tek omzunu yukarı çekerek "Bilmeyiver" diye mırıldandı.

Aris ısrarcıydı. "Gökçe..."

Gökçe, oralı olmadan "Bir insan her şeyi bilip her şeyi anlayamaz" dedi. Sonra işaret parmağını Aris'e doğrultup "Sen de..." diyerek gülümsedi. Fakat Aris yavaşça elini tutunca sözünü tamamlayamadı. "N-... N'apıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum..."

Gökçe, panikle "Elimi tutuyorsun?!" dedi.

Aris, iki eliyle birden Gökçe'nin sağ elini yakalamış, başparmaklarıyla kızın avcunu hafifçe okşuyordu. Gözleri, parmak uçlarının temasını takip ederken "Ne olmuş tutuyorsam?" diye sordu.

"Ya!" Gökçe, elini geri çekse de başarılı olamadı. "Ne demek, *ne olmuş*? Bugün de yaptın aynısını zaten... Bırakır mısın elimi? Böyle ikide bir şey gibi-..."

"Ne gibi?"

Gökçe, kesik bir nefesle "Şey olmuşuz gibi işte..." dedi.

"Ne olmuşuz gibi işte?"

Gökçe'nin alnı boncuk boncuk terlemeye başladı. Aris, besbelli arsızlığa vuruyordu yine. Sanki anlamamış gibi soruyordu. *Ne gibiymiş!* Ya da belki işlerin bu noktaya gelmesi iyi olmuştu. *Aris'le aralarındaki fiziksel mesafeyi*

korumak için sınır koymanın tam zamanıydı. "Anladın bence..." dedi Gökçe, kararlı bir tonda. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, öyle bir şey yok..."

Aris, Gökçe'nin elini okşamaya devam ediyordu. "Hmmm..."

"Yaaa..." diyerek yutkundu Gökçe. "Öyle işte... Yani, sonuçta artık şey değiliz, evet... Bunu reddetmiyorum zaten."

"Ne değiliz?"

"Şey işte... D-...düşman..."

"Eeee..."

Gökçe, elinin uyuşmaya başladığını hissediyordu. "Ama... Bu başka manaya da gelmiyor..."

"Ne gibi?"

"İşte-... Yani, düşman olmamak demek başka bir şey olmak demek değ-..." Aris, diğer elini de tutunca Gökçe'nin kelimeleri yine yarım kaldı.

"Düşman değilsek bile-..."

"Eeee..."

Gökçe'de sinyaller birbirine karıştı. "Düşman olmayanların-... Eskiden olup da-... Sonradan-... Öyle hissetmeyip başka türlü hissedince..."

"Nasıl hissediyorsun?"

Biri çıkmalı ve Gökçe'yi sarsmalıydı. Karşısına geçmiş, ellerini tutan ve içi parlayan gözlerini yüzüne dikerek ne hissettiğini soran bir adama; güzel bakan, güzel kokan ve daima güzel konuşan bir adama *bu kelime* nasıl söylenebilirdi? *İnsana gülerlerdi.* Gökçe, baştan ayağa irkilirken, "Arkadaş gibi..." diye fısıldadı.

Ve Aris tüm insanlık adına güldü. Neyse ki kibardı. Dudaklarını hafifçe kıvrırmakla yetindi. "Arkadaş gibi?"

"E-evet?"

"Anladım..." diyerek başını salladı Aris.

Gökçe yutkundu. "Ha... İ-iyi o zaman, anladıysan..."

"İyi..." Aris, Gökçe'nin ellerini bırakmadan kıza doğru bir adım daha yaklaştı. "Öyle diyorsan madem..."

"Ö-öyle diyorum..."

Aris, "Tamam..." dedi. Başını yana doğru eğmiş, ağzını hafifçe kırıştırmıştı. "Yapacak bir şey yok demek ki... Öyle olsun istiyorsan arkadaş oluruz... Ben de o zaman, hislerimi bastırmaya çalışırım. Üç-beş güne geçer herhalde..."

Gökçe afalladı. "Üç-beş güne?"

"Belki o kadar bile sürmez... Odaklanırsam hallederim."

Gökçe'nin yüzüne hoşnutsuz bir ifade yerleşti. *Ne saçmalıktı bu? Odaklanıp halletmek de ne demektir? Gökçe proje miydi?* "İyi!" diyerek duraksadı. "Odaklan da hallet o zaman."

Aris gülümsedi. Ela harelerinin içine kızıl alevlerle yanan meşalenin gölgesi düşmüştü. "Şu an odaklanamam..." dedi, sıcak nefesi Gökçe'nin yüzüne değiyordu. "Sen yanımdan gidince başlarım. Çünkü şu an çok zor. Şu an... Şu an dudaklarını deli gibi öpmek istiyorum çünkü."

Gökçe, nefes almayı unutmuştu. Midesinde ılık iklimler savrulurken dizlerinin zayıfladığını hissediyordu. Aris'se, cevap beklemeden "Ama..." diye konuşmasını sürdürdü. "Arkadaşlar böyle şeyler yapmazlar. O yüzden, daha farklı çözümler bulmak gerekir."

"Tamam..." dedi Gökçe, cılız bir sesle. "Sen ne bulacaksan bul... Ben... Ben de gideyim. Geç oldu... İyi geceler..." O anda geriye doğru bir adım çıkmıştı ki, Aris'in sesini duydu.

"Dur. Dur-... Dur. Buldum ben."

Gökçe, "Ne buldun?" diye sorduğu sırada, yüzünü birden çepeçevre sarmalayan ellerle baştan ayağa irkildi.

Aris, Gökçe'nin çenesinden kavrayıp kızı hızla kendine doğru çekmişti. Alınları birbirine değdiğinde ikisinin de gözleri kapalıydı. Nefesleri, düğüm olup karışırken Aris'in dudakları Gökçe'nin ağzının kenarından yanağına uzandı ve küçücük bir noktaya kondu. *Küçücük bir nokta*, ne kadar çok değerlendirilebilirse o kadar öptü orayı. Şehvetle ve şefkatle bastırdığı dudaklarını ıslak temaslar bırakarak geri çektiğinde ise "İyi geceler..." diye fısıldadı.

Aris, üzerinden çekildiğinde Gökçe sendeledi. Varla yok arası bir sesle "İyi..." dedi sadece. "Geceler"i söyleyemedi. Bocalamış halde arkasını döndü ve savruk adımlarla yürümeye başladı. Elleri kalbinde, kalbi ağzındaydı. Midesi çalkalanıyor, karnı ağrıyor, ayakları yere yeterince basmıyordu. Her şey mahvolmuştu yine. Bu, *fiziksel mesafenin* korunan hali miydi?

Aris de Gökçe'nin peşinden ağır adımlarla yürümeye başlamıştı. Dudağının ucunda biten gülümsemeye şimdi bir de ıslık eşlik ediyordu. Biraz önceki şarkının ritmine benzer bir ıslık... *Mavi mavi gözlerinde hep sitem mi var? Yoksa insan sevdiğine böyle mi bakar?*

Keyifli hali, saniyeler sonra telefonundan gelen titreşim sesiyle sekteye uğradı. Aramayı cevapladığında, Gökçe ara sokaktan çıkıp caddenin kalabalığına karışmıştı. "Söyle Mateo?"

Hattın ucundaki Başçavuş Mateo, bir süredir antika radyolu adamın sokak çocuğunu öldürerek kayıplara karıştığı bölgeyi, Aris'in talimatı üzerine didik didik ediyordu. Komutanı, bu sabah son raporları isteyince alelacele hazırlıklarını tamamlamış ve dosyasını teslim etmişti. "Yüzbaşım, emrettiğiniz üzere bahse konu bina ve civarıyla ilgili hazırladığım raporu biraz evvel mail'inize gönderim. Tespit ettiğim önemli birkaç husus var, onları da ayrı dosya olarak ekledim efendim."

Aris, merakla sordu. "Ne gibi hususlar?"

"Yüzbaşım, bölgede çok fazla metruk bina var. Aldığım duyuma göre, ara sıra evsizler kalıyormuş oralarda. Ama içlerinden biriyle ilgili pek iyi şeyler anlatmıyorlar. Erzel diye bir adam varmış. Hatta öldürülen o sokak çocuğunu da en iyi o tanıyormuş... Ama o olaydan sonra kimse civarda görmemiş bir daha adamı. Belki işimize yaralayabilir diye düşündüm."

Aris, kaşlarını çattı. "Erzel? Nasıl bir isim bu? Daha önce duymamıştım. Ya da lakap mı?"

"Sanıyorum ki lakap Yüzbaşım. Anlamı da iyi bir şey değil. Soysuz, alçak kimse demek... Bir insanın niye böyle bir lakabı olur?"

"Öyle biri olduğu için Mateo..." diyerek hayıflandı Aris. "Öyle biri olduğu için..."

"Haklısınız Yüzbaşım. Bir emriniz var mı benden?"

Aris, "Yok Mateo, yarın görüşürüz" diyerek telefonu kapattı. Dilinde ise hala aynı isim vardı. "Erzel..."

Kimdi bu adam?

Gökçe, eve adım attığında saat gece 11'i geçmişti. Bitkin halde üst katın merdivenlerine yöneldiğinde ise kulağına salondan gelen fısıltılar takıldı.

Annesi, kapının açıldığını fark etmemiş olacaktı ki, Gökçe'yi kastederek "Gelir şimdi!" diyordu. "Duyar, eder bi' de... Alçalt şu sesini artık İsmet!"

Babası öfkeliydi. "Yahu dip dibe oturuyorlardı diyorum, çay bahçesinde... Herkesin içinde! Güpegündüz-... Kızımıza ne oluyor Süreyya? Aklını peynir ekmekle mi yedi bu kız? Bak... Ağzımı açarsam kalbini kıracağım diye ses etmiyorum ama olmaz böyle."

"İsmet-..."

"Süreyya benim tepemin taşı atıyor artık! Her şeyi bir kenara bırak, millet ne der falan... Hadi hepsini geç. Bu adamın abisinin kanı var bizim oğlumuzun elinde."

Süreyya, "Şöyle deyip durma!" diye ağlamaklı bir tonda fısıldadı. "Sanki Gökalp öldürmüş gibi-..."

"Ne farkı var? Senin, benim için var belki ama Yüzbaşı öğrenirse, onun için hiçbir farkı olmayacak. Abisinin ölümünden mesul tutacak Gökalp'i! Sonra bunu sakladığımız için seni, beni... Gökçe'yi. Hepimizi düşman belleyecek. Nasıl yüz yüze bakacağız?"

"Bunları en başından düşünecektin İsmet! Bu adamı ailemize sen soktun! Dostane vardın, elini sıktın, açılışa çağırdın, yemek yedin, karşılıklı oturup rakı içtin... Adam, senin oğlunla ortak oldu! Sesini çıkarmadın! Şimdi iş isten geçince konuşuyorsun..."

"Süreyya, aklını mı kaçırdın sen?" dedi İsmet öfkeyle. "Biliyor muyduk biz o zaman Gökalp meselesini-..."

"Bilseydin, İsmet! Bilseydin! Ya da dur... Bildikten sonra ne yaptın? *Daha da yakın olacağız, demedin mi?*"

"Evet... Başa sardık yine... On defa anlattım sana bunları. Adamla neden yakın olmamız gerektiğini-..."

Süreyya tekrar araya girdi. "Strateji, siyaset, şartlar, koşullar, evet... Yeter... Boğuldum artık, yeter. Git, ne meselen varsa kızınla çöz. Duydun mu beni? Bana ekşiyip durma. Elçiniz miyim ben sizin? Git, doğrudan Gökçe'yle konuş. *Uzak durun, de. Olmaz, de. Yüzbaşı'yı çıkar gönlünden kızım, de...*"

Gökçe, ağlamaya başladığını çenesinden kopan bir damla, üzerindeki kırmızı bluza düştüğünde fark etti. Derin bir nefes verdi ve tırabzandan güç alıp merdivenleri hızlı hızlı çıktı. Daha fazla bunları duymak istemiyordu. *Ne oluyormuş kızlarına? Aklını peynir ekmekle mi yemişmiş? Yüzbaşı'yı gönlünden çıkaracakmışmış!*

Odasının kapısını kapattığında, yanaklarından süzülen yaşları silerek "Asıl size ne oluyor?" diye söylendi. "Dedikodumu yapıyorlar bi' de... Ben bilmiyorum sanki, neyin ne olduğunu? Abimin olayını, olay ortaya çıkarsa neler olacağını... Ne sanıyorlarsa beni? Hayret bi' şey... *Gönlümden çıkarmam lazım*mış-... Lafa bak!" Adımlarını doğrudan banyoya yönlendirdi ve hemen sıcak suyu açtı. Aynayla göz göze gelince "Ne?" dedi, sinirle. "Ne bakıyorsun? Orada değil ki... Oradan çıkarayım! Fiziksel bir şey bu, tamam mı? Sadece-... Fiziksel-... Bi' şey..." İlınan suyla yükselen buhar aynayı kaplarken Gökçe hala kendi aksini izliyordu. O anda eli yavaşça yüzüne gitti ve dakikalar evvel Aris'in uzun bir öpücük kondurduğu

yanına tereddütle dokundu. Nefes alışları hızlanmaya başlamıştı ki, "Fiziksel bir şey..." diye mırıldandı tekrar. "Sadece fiziksel..."

Birkaç dakika içinde zihnini toparladı ve küpelerini, saatini, üzerindeki giysileri tek tek çıkarıp musluğun altına yanaştı. Çıplak bedenini sıcak suyla buluşturduğunda kendini daha iyi hissediyordu. Damlalar saçlarına savrulurken gözlerini kapadı ve "Geçecek..." dedi. "Geçecek... Geçecek... Geçecek..."

Gökçe'ye göre bu bir felaketti. Ve felaketlerin geçmeyeceğini bilecek kadar yaşamıştı da... *Yanılacağını anlaması gerekirdi.*

Yanılmak, insanlık haliydi. Yüzbaşı Aris ise şimdi bunu tecrübe etmeye oldukça yakındı. *Üstelik bir hayli rötarla...*

Mateo'yla telefonu kapattıktan sonra yanına Teğmen Adoni'yi yanına alarak, iki katlı o köhne binaya yeniden gelmişti. Yaklaşık bir ay önce antika radyolu adamı kıştırıp ellerinden kaçırdıkları, bir sokak çocuğuna mezar olan o yere...

Ellerinde fenerlerle binanın içinde gezerlerken Adoni, "Anlamıyorum Yüzbaşım..." dedi. "Daha kaç defa bakacağız buraya? Kriminal de inceledi, raporları da okudunuz... Hala ne arıyoruz burada?"

Aris, cam kırıklarıyla dolu binada dikkatli adımlar atıyor, etrafı karanlığın içinde kartal gibi süzüyordu. "Mateo, Erzel diye birinden bahsetti..." diyerek iç tarafa doğru yürüyüşünü sürdürdü. "Bir ay öncesine kadar buralarda takılıyormuş. Ama olaydan sonra hiç gelmemiş bir daha... Tuhaf değil mi sence de?"

"Yüzbaşım, yolda da söyledim size... Artık burası suç mahalli. Niye gelsin ki? Sokaklarda yaşayan bir adamsa kendine başka bir yer bulmuştur."

"Sanmıyorum" dedi Aris. Bakışları, duvarlara spreyle yazılmış rengarenk yazıların üzerindeydi. "Mateo, adamın robot resmini çizdirmiş. Saçı sakalı birbirine karışmış, İsa gibi bir adam bu... Gayet ayırt edilebilir bir tip. Ama çizilen eşkali, etraftaki kamera kayıtlarında arayınca, ortaya son bir aya ait hiçbir sonuç çıkmıyor... Oysa öncesinde var. Hep buralarda yakıp kalkan biri... Birçok kez kayıtlara yansımış. Elinde şarap şişesiyle yollarda, kaldırımlarda uyuyor... Sonra o olay oluyor ve adam birden puf! Yok."

Adoni'nin kaşları havalandı. "Öldürüldü mü dersiniz?"

Aris, başını iki yana sallayarak "Bilmiyorum" dedi.

Adoni ise sorularını sürdürüyordu. "Yani Erzel, antika radyolunun adamı olabilir mi sizce?"

Aris yine aynı cevabı verdi. "Bilmiyorum."

Adoni gözlerini kıstı. "Ya da antika radyolunun kendisi?"

"Bilmiyorum Adoni, bilmiyorum..."

"Yüzbaşım?" diyerek homurdandı Adoni. "Öyleyse ne işimiz var burada?"

"İstemiyorsan git, Adoni. Mesai saati dışındasın."

"Yüzbaşım, yanlış anladınız-..."

O sırada alt kata inmişlerdi ki Aris'in gözleri, kileri andıran küçük bir odaya takıldı. Oda tavanının sağ köşesinde yumak halinde örümcek ağı vardı. El fenerini yukarı tutup "Adoni..." diyerek güldü Aris. "Şunlara bak..."

"Yapmayın Yüzbaşım!" dedi Adoni panikle. "Korkuyorum örümcekten biliyorsunuz!"

"Adoni, çocuk musun sen?"

"Yüzbaşım, gerçekten!" diyerek yutkundu Adoni. "Ben-... Ben hiç sevmem örümcekleri! Anlattım ya daha önce size. Küçükken bir tanesi bacağıma tırmanmıştı-..."

"Ödleğ herif..."

"Yüzbaşım fobim var!"

Aris, yüzünü astı. "Anlaşıldı Teğmen... Buraya yalnız gelmem gerekiyormuş."

"Yüzbaşım!"

"Yürü Adoni, yürü!" dedi Aris. Zaten bir şey bulabildikleri de yoktu. *Bulabileceklerini düşündüren neydi, onu da bilmiyordu.*

Adoni, merdivenlerden çıkarken gönlü kırılmış gibi "Ama yani Yüzbaşım..." dedi. "Siz zaten daha ne aradığınızı bile bilmiyorsunuz ki... Yarım saattir geziyoruz ellerimizde fenerlerle defineciler gibi... Şimdi de sanki ben engel olmuşum gibi-..."

Aris de Adoni'nin arkasından hızlandı. "Senin çenen ne kadar düşük ya..."

Üst kata çıktıklarında, "Gerildim çünkü Yüzbaşım" diye mırıldandı Adoni. "Midem bulanıyor benim örümcekten... Bir sürü bacaları var, her köşede yuvalanıyorlar, ağ atıyorlar aşağı falan... Yavaş yavaş iniyorlar böyle-..."

"Adoni..."

"Görünce sanki bacağımda yürüyormuş gibi geliyor hala-..."

"Adoni..."

"Psikiyatriste gittim ben bunun için-..."

Aris, bir kez daha "Adoni!" dedi sertçe. Kaşlarının ortası düşünür gibi kırışmıştı. "Neden sadece tek bir köşede vardı?"

"Anlamadım Yüzbaşım?"

"Örümcek ağı, diyorum Adoni... Bütün binayı gezdik. Neden sadece tek bir odada, tavanın tek bir köşesinde vardı? Hem de o kadar sık örülmüş halde? Görünürde örümcek bile yokken üstelik?"

"Bilmem?"

Aris, sesli bir nefes verdi ve adımlarını önce binanın dışına yöneltti. Bahçedeki ağaçlardan birinden ince bir dal kesti ve yeniden binaya gelerek alt kata indi. Odaya geri döndüğünde, Adoni'nin şaşkın bakışları eşliğinde elindeki dal parçasıyla tavandaki örümcek ağlarını temizledi.

Şimdi, karşılarında kırmızı renkli bir buton duruyordu.

"Y-...Yüz-...Yüzbaşım?" Adoni afallamıştı. "Nasıl yani?"

Aris, sakince "Yani Adoni..." dedi. "Örümcekten korkan bir tek sen değilmişsin..." Butona basar basmaz, önlerindeki duvar içe doğru yavaşça açılmıştı. Şimdi ise karşılarında kapkaranlık bir tünel duruyordu. Aris, Adoni'ye dönerek göz ucuyla içerisini gösterdi. "Bak... Senin gibi ödleler için inşa etmişler bunu da..."

Adoni, şaşkınlığını üzerinden atamamışken Aris, belinden çıkardığı telseze eğildi. "3518'den tüm ekiplere... İntikal noktasında destek kuvvete ihtiyacımız var. Adres bilgilerini veriyorum..."

Antika radyolu adam, sesleri işittiğinde yatağına uzanmış, uyumaya çalışıyordu. Tünelin keşfi, beklediği bir gelişme değildi. *Üstelik olayın üzerinden bir ay geçmişken...*

Gürültüyü duyar duymaz ayağa fırladı. Eve açılan kapının gözetleme deliğinden baktığında gözüne gelen ışıkla sarsılmıştı. Hemen telefonunu eline aldı ve Amiral Markos'u aradı.

"Aç şu telefonu! Aç şu telefonu Aç şu telefonu!"

Amiral cevap vermiyordu.

"Allah kahretsin!"

Düşünecek, kanıt yok edecek vakti yoktu.

"Kahretsin! Kahretsin!"

Üzerine siyah bir parka giydi, başlığı kafasına geçirdi ve sırt çantasını aldığı gibi koşar adımlarla evden dışarı çıktı.

Her şey öyle ani olmuştu ki, başına gelen felaketi idrak edemiyordu. Sadece saniyeler önce yatağına uzanmış, uyumaya çalışırken gecesi birden bire kocaman bir kabusla dönüşmüştü. *Neydi bu? İntikamın soğuyan yemeği mi?* Onca zaman sonra faka basmış, arkasında bıraktığı bir sürü izle, en önemli sığınağını kaybetmişti.

Dahası, aylardır dondurduğu en büyük kozu da öyle...

Tünelin uzunluğu yaklaşık iki yüz metreydi. Aris ve Adoni, ellerinde silahlarla dar ve karanlık tünelde temkinli adımlarla yürürlerken, bomba imha uzmanları da içerideki kontrollerini tamamlamak üzereydiler ve ortada herhangi bir tuzaklama görünmüyordu.

Son incelemeler ise tünelin ucundaki kapının üzerinde yapıldı. Aris, uzmanlardan "Temiz!" cevabını alır almaz ekibine operasyon talimatını vermişti.

Kapıyı kırdıklarında karşılarına iki göz odadan oluşan eski bir ev çıktı. Bodrum katındaki rutubetli daire, katlanılamayacak derecede kötü kokuyordu. Burada bir insanın yaşadığını söylemek imkansız olurdu ama mevzu bahis, bir çocuğu öldürüp kayıplara karışmak ise bu delikten daha iyi bir yer bulunamazdı.

Tünelin birbirine bağladığı iki konum arasında yaklaşık üç sokak vardı. Bu da, o gün olan biten her şeyi gayet iyi açıklıyordu. Antika radyolu adam, civardaki güvenlik kameralarının yetersizliğinden dolayı değil, tüneli kullanarak kaçtığı için yakalanamamıştı. *Aris, şimdiye dek nasıl gözden kaçırabilirdi bunu? Nasıl böyle bir yanılğıya düşebilirdi?*

İçinden kendi kendine hayıflanan Aris'in, o sırada yüzü iyice ekşidi. Koku giderek katlanılmaz hale gelmişti. Dirseğinin iç kısmıyla ağzını kapatarak salona göz gezdirmeye başladı. Etrafta birkaç tabure, eski bir yatak, yığın yığın gazete kupürleri, istiflenmiş plastik yemek kapları ve zemine dizilmiş üç farklı antika radyo vardı. *Ve daimi kötü bir koku...*

Askerler, içeride kimsenin olmadığını anlayınca silahlarını indirdiler. Aris, buyurgan bir tavırla "Dışarıyı kontrol edin hemen!" dedi. "Güvenlik kamerası, mobese! Ne varsa hepsinin görüntüsünü istiyorum!"

Ekip, bir ağızdan "Emredersiniz Yüzbaşım!" diye cevap verirken Adoni ise istifra etmemek için kendini zor tutuyordu. Öksürük nöbeti halinde, "Bu defa bulduk galiba Yüzbaşım?" dedi. "En azından inini bulduk!"

Aris, kolunu ağzından çekmeden "Bence daha fazlasını bulacağız..." diyerek içerideki keşfini sürdürdü. "Ceset kokuyor burası."

Adoni sırtıttı. "Örümcek olmasın da Yüzbaşım..."

Aris, Adoni'ye ters ters bakıp adımlarını mutfağa yöneltti. Kapının eşiğine basar basmaz, ayağının altından birkaç tane fare geçmişti. *Buranın yabancısı gibi görünmüyorlardı.* El fenerini önce tezgahın üzerine tuttu. Bir kutunun içinde küflenmiş pizza dilimleri vardı. Hızlıca eldiven giyip dilimlerden bir tanesini eline aldı. *En fazla bir haftalıktı.* Ardından raflara dizilmiş bardaklardan birine uzandı. Gözüne çarpan parmak izleri, yüzünde sinsi bir tebessüm oluşturmıştu. *Buradan sağlam deliller çıkacaktı.*

Son adresi ise burnuna kötü kokuların geldiği buzdolabı oldu. *Onu en sona bırakmıştı.* Yüzünde beliren tiksiniş bir ifadeyle, buzdolabının kapağını tuttu ve kulpu tek hamlede kendine doğru asıldı. Kapağın açılmasıyla, bel kısmından ikiye bölmüş bir ceset, kırırdayan kemik sesleriyle mutfakın beton zeminine düştü.

Aris, elindeki feneri cesedin üst kısmına tuttuğunda kapının eşiğinde dikilen Adoni'yle göz göze geldiler. Adoni, şok halindeydi. Elini baş, göğüs, sağ omuz ve sol omzuna götürerek ıstavroz yaptı ve birkaç adım geri çekildi.

Aris'se görece daha sakindi. Cesede bir süre boş gözlerle baktıktan sonra telsizini belinden çıkardı ve 15 Ağustos'tan beri düğüm halinde olan bir meseleyi, geçtiği tek bir anonsla çözüme kavuşturuverdi:

"3518'den tüm ekiplere... Yüzbaşı Aris konuşuyor... Başpiskopos VII. Konstantin'in cesedi, intikal noktasında bulunmuştur..."

Saatler gece yarısını gösterdiğinde, Yüzbaşı Aris'in makam aracı karargaha giriş yapmıştı. Kriminal ekipleri ise her iki bina ve arada bulunan tünel hattı üzerindeki incelemelerini halen sürdürüyordu.

Haberı alır almaz, heyeti acil koduyla toplantıya çağıran Albay Petrus, Aris'i karargahın bahçesinde karşıladı. Yarın sabah dünya kamuoyuna duyuracakları hadise acı da olsa, tüm Hristiyanlık aleminin aylardır beklediği bir gelişmeydi. 15 Ağustos Meryem Ana Panayırı saldırısında katledilen ve o günden bu yana naaşı kayıp olan İstanbul Ortodoks Patrikhanesi Patriği ve İstanbul Başpiskoposu VII. Konstantin, nihayet bulunmuştu. Üstelik, saldırıyı gerçekleştiren failin evinde, ikiye bölünmüş halde koyulduğu eski, küflü bir buzdolabının içinde...

"Korkunç!" dedi o anda Petrus. Aris'in yanına doğru telaşlı adımlarla geliyordu. "Vahşet bu! O kutsal adamın naaşına ne cüretle dokunabilirler?! İnanılır gibi değil! Bu barbarlar her şeyi hak ediyor!"

Aris, Petrus'a cevap vermeden yanından hızlı adımlarla geçerek bahçedeki yürüyüşünü sürdürdü. *Bu adam, barbar dediği insanlardan farklı olduğunu mu zannediordu?*

Petrus, Aris'in arkasından "Yüzbaşı!" diye seslendi. Aris'in adımlarını yavaşlattığını görünce "İyi iş çıkardın..." dedi, tok bir sesle. "Dün kürsüde yaptığın rezilliği mazur göreceğim bu yüzden..."

O sıralarda gökyüzünden uğultulu sesler gelmeye başladı. Aris, başını kaldırıp yukarı baktığında hemen tepelerinde kanat çırpıp bir helikopter gördü ve "Bunlar kim?" diye sordu Petrus'a.

Petrus, gururlu bir ifadeyle "Konuklarımız evlerine dönüyor" dedi.

Aris'in kaşları çatıldı. "Konuklarımız?"

"Konuklarımız kim olabilir Yüzbaşı? Ochi Günü için gelen dostlarımız elbette."

"Öyle mi?" Aris'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Helikopterin üzerinde Sahil Güvenlik yazıyor. Dostlarınızın ulaşım desteğini ne zamandan beri Türkler sağlıyor?"

Albay Petrus, Aris'e küçümseyici bakışlar atarak "Ayak işlerine bakıyorlar işte..." dedi. "Fena mı-..."

Fakat sözlerini tamamlayamadı. Önce karargahın ikmal deposundan ateşlenen roket sesi yükseldi, ardından ise biraz evvel üstlerinden geçen helikopter, alev topuna dönerek şiddetli bir gürültüyle infilak etti.

Patlamanın etkisiyle, Petrus dahil bahçedeki herkes, eliyle başına siper olup kendisini yere attı. Aris ise birkaç adım sendelemiş ve şok halinde gökyüzüne bakakalmıştı. Simsiyah gecenin içinde, parçalara ayrılmış bir helikopter kıvılcım yağmurları gibi üzerlerine yağıyordu. Albay'ın misafirlerini taşıyan helikopter, Yunan Karargahından ateşlenen roketle vurulmuştu.

Ne demekti bu?

Mevzilendiği tepede, olan biteni uzaktan izleyen Bornovalı, o anda gözündeki dürbünü yavaşça aşağı indirdi. Yüzüne kibirle yerleşen tebessüm, karanlığın içinde dahi açıktan seçiliyordu.

Birkaç kez öksürerek derin bir nefes aldı ve beklenen haberi vermek için telefonunu eline alıp bir numarayı tuşladı. Çok geçmeden arama cevapladığında, "Sayın Komutanım..." dedi, ciddi bir ifadeyle. "Hain Binbaşı Cemil Avcı'nın da içinde bulunduğu, on beş kişilik mürettebattan oluşan Sahil Güvenlik helikopteri vurulmuş, Pilot Üsteğmen Harun Yazıcı

şehit, on üç kişi ise zayi olmuş ve operasyon başarıyla tamamlanmıştır efendim. Arz ederim!"

Hattın ucundan gelen ses, aldığı haber karşısında "Vatan sağ olsun..." yanıtını verdi. Ardından hiç duraksamadan "Aferin Bornovalı..." dedi. "Bayram havasını işte şimdi hissediyorum..."

Bornovalı gülümsedi. "Şimdi ne olacak Sayın Komutanım?"

"Sen vazifeni tamamladın Bornovalı..." dedi ses. "Şimdi sıra Binbaşı Mete'de. Sahil Güvenlik'in yeni grup komutanını, tebrik etmek lazım."

«—— O ἰμῆριος ——»

***Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)*

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli

25. Bölüm: Dejavu

★ Pick me İmrozlu, pick me! ★

UYARI:

Bu bölüm rahatsız edici sahne ve söylemler içermektedir. Kullanılan dini sembol ve ifadelerin kurgudaki tasviri ise inançları ya da inananları değil, aksine inanç sömürsünden prim yapan kitleleri yermektedir.

İTHAF:

♡ Bölümün ithafı, harika editleriyle İmrozlu evrenine renk katan mendilimiinyesili 'ne geliyor. Seviyoruz seni! (: ♡

«—— O ἰμβριος ——»

"Ege'de kriz! Dün gece yarısı saatlerinde, on beş kişilik mürettebatıyla havalanan Türkiye Sahil Güvenlik Komutanlığına ait helikopter, kalkışından saniyeler sonra İmroz Yunan Karargah Komutanlığının ikmal deposundan ateşlenen roketle vuruldu! Saldırıda, helikopterde bulunan Çanakkale Sahil Güvenlik Grup Komutanı Binbaşı Cemil Avcı ve Pilot Üsteğmen Harun Yazıcı ile bürokrat ve iş insanlarından oluşan on üç kişi yaşamını yitirdi!"

"Saldırı anı kameralara an be an yansıdı... İşte, o korkunç görüntüler!"

"İmroz Karargah Komutanı Albay Petrus Antoniadis, öğle saatlerinde basın açıklaması yapacak..."

"Dünya liderlerinin gözü kulağı İmroz'da... Saldırıya tepkiler art arda geldi..."

"İmroz Karargah Komutanı Albay Petrus Antoniadis, yaptığı basın açıklamasında sert sözler sarf etti. Antoniadis, roketi ateşleyen şahsın ikmal deposuna sızan bir terörist olduğunu tespit ettiklerini söyleyerek, 'Askerlerim teröristi olayın hemen ardından etkisiz hale getirdi. Yaşananlarda ihmali olan Yunan Ordusuna mensup üç askerin ise ordumuz ve KOT birimiyle ilişkisini ivedilikle kesmiş bulunmaktayız. Ancak saldırının, akıl almaz derecede korkunç olması bir yana böylesi alçak bir

eylemin Yunan Ordusuna mal edilmesi de katiyen kabul edilebilir değildir. Anlaşılacağı üzere, dün gece vuku bulan bu hazin olay, ordumuzun imajını karalamaya yönelik sefil bir algı operasyonudur. İmroz'daki varlığımıza gölge düşürme, çamur atma çabasıdır! Ancak bu çabanın hiçbir karşılığı yoktur! Zira bizlerin buradaki meşruiyeti, bizzat Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından oylanmış, tanınmış ve onaylanmıştır. Demokrasiyle sabitlenmiş bu gerçeği sorgulamak ve böyle menfur bir saldırıyla itibarımızı zedelemeye çalışmak hiç kimsenin haddi değildir!" ifadelerini kullandı."

"İmroz Karargah Komutanı Albay Petrus Antoniadis'in açıklamaları, uluslararası kamuoyunda olumlu karşılık bulmadı. Liderlerden tepkiler peş peşe gelirken Antoniadis'in güvenlik zafiyetiyle başa çıkamadığı ve sorumluluk almaktan kaçındığı ifade ediliyor..."

"Yunanistan KOT birliklerinin yönetiminde olduğu İmroz'da işler neden yolunda gitmiyor? Geçtiğimiz günlerde karargah komutasında gerçekleştirilen görev değişimi sorunları çözmekte yetersiz mi kaldı?"

"İki gündür sessizliğini koruyan İmroz Karargah Komutanı Albay Petrus Antoniadis istifa etmek için neyi bekliyor?"

"Türk ve Yunan tarafları helikopter krizinde topu birbirine atıyor!"

"Yunanistan Dış İşleri Bakanlığından zehir zemberek açıklama... 'Türklerin canı savaş istiyorsa hiçbir yere kaçtığımız yok!'..."

"Türkiye Cumhurbaşkanı Osman Püripak'tan İmroz KOT idaresine açık çek... 'Nizamı sağlamak için sert tedbirler gerekebilir'..."

"Yaşamını yitiren Çanakkale Sahil Güvenlik Komutanı Binbaşı Cemil Avcı'nın yerine vekaleten Üsteğmen Burak Çimen atandı. Yeni grup komutanı ise kasım ayı içinde gerçekleştirilecek Savunma Kurulu toplantısının ardından belli olacak."

"Üç gündür eleştirilerin odağına yerleşen İmroz Karargah Komutanı Albay Petrus Antoniadis bugün sabah saatlerinde yaptığı açıklamayla, Türk kimliği taşıyan vatandaşların ada genelinde sokağa çıkmasının yasaklandığını duyurdu!"

"İmroz'da hareketli saatler... Antoniadis'in güvenlik önlemleri kapsamında aldığı yasağı ırkçı bulan Türkler, sokaklara döküldü!"

"Son dakika gelişmesi... 15 Ağustos Meryem Ana Saldırısında yaşamını yitiren İstanbul Ortodoks Patrikhanesi Patriği ve İstanbul Başpiskoposu VII. Konstantin'in kayıp naaşı bulundu!"

"Hristiyanlık alemi rahat bir nefes aldı... İmroz'un eski karargah komutanı Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos yönetimindeki ekip, Başpiskopos VII. Konstantin'in iki buçuk aydır kayıp olan naaşını İmroz'da, eski bir apartmana ait bodrum katındaki bir dairede buldu. Detaylar henüz kamuoyu ile paylaşılmazken cesedin İmroz Halk Hastanesi Morguna kaldırıldığı ifade edildi..."

"Başpiskopos VII. Konstantin'in naaşının bulunduğu evde yapılan kriminal inceleme tamamlandı. Konuyla ilgili İmroz Karargah Komutanlığı tarafından yayınlanan açıklamada, evde yalnızca bir kişiye ait DNA izine rastlandığı ancak elde edilen genetik bulguların sistemde kayıtlı hiçbir veriyle eşleşmediği belirtildi. Öte yandan, Başpiskopos'un cesedini iki buçuk aydır buzdolabında saklayan şahsın 15 Ağustos Meryem Ana Panayırı saldırısının faili olduğuna kesin gözle bakıldığı, bu sebeple olayın bir an önce aydınlatılmak istendiği ifade edilerek 'Şahsın tespiti kolaylaştırmak için şüpheli profiline uygun kimselerden DNA örneği alınacaktır' dendi."

"Gerçekleştirdiği başarılı operasyonla Başpiskopos VII. Konstantin'in kayıp naaşını bulan Yüzbaşı Aristeidis Nikopoulos, Hristiyan camiasında övgülere mazhar oldu... Karargahın komutasında olduğu süre boyunca uzlaşmacı kimliği ve diyaloga açık tutumuyla dikkat çeken genç komutan, kısa süre evvel yaşadığı bıçaklı saldırının ardından sağlık sorunları gerekçesiyle yerini Albay Petrus Antoniadis'e devretmişti..."

"İstanbul Ortodoks Patrikhanesi Patriği ve İstanbul Başpiskoposu VII. Konstantin'in naaşı, 5 Kasım Cumartesi günü İmroz'da düzenlenecek uğurlama töreninin ardından askeri uçakla Atina'daki aile mezarlığına defnedilecek..."

◀ ◀ ◀ Τυβροϝ ▶ ▶ ▶

3 Kasım 2039 - Gökçeada

Ateşlenen bir roket, düşen bir helikopter ve kaos... İki bayramı art arda kutlayan Gökçeada halkı, beş gündür ise adeta cehennemi yaşıyordu.

Zira dengeler bir anda değişmişti. Aylardır adada yapılan baskı ve zulme ses çıkarmayan dış basın, helikopter saldırısından sonra Albay Petrus'a dış bilemiş ve KOT'un meşruiyetini sorgular olmuştu. Saldırıda ölen bürokrat ve iş insanlarının kimliklerine bakınca, Avrupa'nın tavrındaki değişikliği anlamak da kolaylaşıyordu. *Ölen on üç kişiden altısı Yunan, üçü İngiliz, diğer üçü Amerika, biri Alman vatandaşıydı.*

Dış basının hedef tahtasına yerleştirdiği Albay Petrus ise kendisine yönelik tepkilerin önünü almakta zorlanıyordu. Dahası, bir umutla tutunduğu son dal da hiçbir işe yaramamıştı; *Başpiskopus'un kayıp naaşı...* Petrus, naaşın bulunduğunu üç gün boyunca kamuoyundan gizledi. Saldırıdan sonra tepkilerin pik noktasına ulaşmasını bekleyecek, ardından naaşın bulunduğunu açıkladığında rüzgarı yeniden kendi lehine çevirebilecekti. Fakat bir şeyler planladığı gibi gitmedi. Naaşı bulan ekibin başında Yüzbaşı Aris'in olması, Petrus'un başarısızlığını daha da görünür hale getirdi. Oysa verdiği bir demeçte "Komutanı benim!" demişti. "Aris benim askerim! Onun başarısı benim başarımdır!"

Ancak aynı gün Aris'in adanın yerel gazetelerinden birine verdiği röportaj, dış basının daha çok ilgisini çekti. Kriminalin dahi gözden kaçırdığı kilerdeki örümcek ağından şüphelenerek, üç sokak arasına inşa edilen eski bir tüneli bulan genç komutanın, Petrus'un kürsü konuşmalarından daha sağlam bir hikayesi vardı.

Böylece elindeki son kozu da kaybeden Albay Petrus, müthiş bir keşmekeşin içine düştü. Bir yandan Yunan makamların azarlarıyla boğuşuyor, bir yandan Avrupa basınıyla uğraşıyor, bir yandansa birliğindeki güvenlik zafiyetiyle başa çıkmaya çalışıyordu. Zira ikmal deposundan ateşlenen roket, birliğe sızan bir teröristin işi değildi. Bizzatihi bir Yunan askeri yapmıştı bunu. *Peki ya neden?* Petrus, üç gün boyunca türlü çeşit işkencelerden geçirdiği adamın kafasına mermi çekirdeğini göndermeden önce defaatle sordu bu soruyu. *Neden yapmıştı? Kim emretmişti bunu?*

Kim? Adam bu sorunun cevabını bilmiyordu. Tek bildiği, başlarına silah dayanan eşi ve iki küçük çocuğuydu ve o roketi o helikoptere isabet ettiremezse, ailesinin başına isabet edecek kurşunlar...

İşte, Petrus bu yüzden hiç evlenmemişti. Böylesi bir zayıflığın muhatabı olmamak için. Ailenin ve sevgi bağlarının insanın ayağına nasıl dolandığına, kim bilir kaçınıcı kez şahitlik ediyordu...

Zihninde dönen düşüncelerle, başını ellerinin arasına almış, makam odasındaki koltuğunda oturan Albay Petrus, o sırada telefonunun titrediğini fark etti. Ekrana baktığında Müsteşar'ın aradığını gördü. *Niye arıyordu ki şimdi bu adam? Akşam akşam yeniden azarlayası mı gelmişti? Neyse ki Petrus şu beş günde alışmıştı buna.* Öksürerek boğazını temizledi ve aramayı cevapladı. "Sayın Müsteşar?"

"Albay..."

"Buyurun efendim, sizi dinliyorum?"

"Beş gündür sergilediğiniz politikanın çöküşünü hüsrarla takip ediyoruz" dedi Müsteşar. "Yaptığınız hiçbir açıklama Avrupa kamuoyunda tatmin edici bulunmuyor. Bakanlık duruş göstermeye çalışsa da içeride dengeler çok kırılğan. Kredinizin şimdiden tükenmeye başladığını hatırlatmak isterim size..."

"E-efendim, ne deseniz haklısınız ancak inanın-..."

Müsteşar, Petrus'un sözünü böldü. "O koltukta, bizi bir şeylere inandırmak için oturmuyorsunuz Albay! Vaatler, teminler, bahaneler duymak istemiyorum. O roket bizim ikmal depomuzdan ateşlendi! Nokta. Bu kabul edilebilir bir şey değil ve bunun tek sorumlusu sizsiniz Albay... Bu mesele sizin başınızı daha çok ağrıttırdı ama neyse ki Yüzbaşı Aris, Sayın Patriğimizizin naaşını buldu... Ve insanlar bir nebze teselli oldular bununla... Yoksa işler daha da çığırından çıkacaktı. Şimdi ise herkes devrik komutanın başarısını konuşuyor... Yerinizde olsam kıskançlık ve minnet duyguları arasında bir hayli bocalardım."

Petrus, Müsteşar'a sadece "Haklısınız efendim..." diyebilirdi. Fakat hissettiği duygu ne kıskançlık ne de minnetti. Sadece katıksız bir öfke vardı içinde. Kendisi yerden yere vurulurken Aris'se dört koldan yüceltiliyordu. Düne kadar yumuşak başlı bulup burun kıvırdıkları adam, birden pek kıymetli olmuştu. Petrus bunu sineye çekmekte zorlanıyordu. Hem Aris'i gözden düşürecek hem de kendi imajını toparlayacak yeni bir hamleye ihtiyacı vardı.

Peki, neydi bu?

Yüzbaşı Aris, iki gün boyunca gökten yağan ceset parçalarını toplamıştı. Komutasında yer aldığı ekip, karargah ve civarını didik didik etse de, yine de pek çok kişinin uzuvlarının tamamına ulaşamadı.

Helikopter enkazından geriye kalan vücut parçaları, kimlik tespiti için askeri uçakla Ankara'ya gönderilirken Aris'in yeni sınavı ise Petrus'un yarattığı diktatörlükte, dengeleri sağlama çabası oldu. Petrus, ikmal deposunda yaşanan güvenlik zafiyetinden sonra birlikteki tüm askerlere potansiyel hain gözüyle bakmaya başlamış, karargahtaki izinleri iptal etmiş, adayı adeta tiranlığa dönüştürmüştü.

Ancak son iki günde yaşananlar en kötüsüydü. Belirli iş kolları haricinde, Türk kimliği taşıyanların sokağa çıkmaktan men edilmesi, adada yıpranan sinirleri tamamen kopardı. Devriyelerin başında görevlendirilen Yüzbaşı Aris, iki gün önce karara itiraz ederek sokaklara dökülen kaç kişiyi

tutukladığını hatırlamıyordu. Fakat bir şey vardı ki, iki gündür aklından çıkmıyordu. *Gökçe'den gelen bir telefon...*

Ağlamaklı sesiyle "Yardım et!" demişti Gökçe. Hastanede nöbetteydi ve bahçeye set çeken askerler, hamile bir kadının doğumhaneye alınmasına müsaade etmemişti.

Aris, aracına atladığı gibi hastaneye gitti o gün. Gitti ama hiçbir şeye yetişemedi. Kapıdan girdiğinde, Gökçe'yi kanlı elleriyle hastanenin merdivenlerine oturmuş, boşluğu izlerken buldu. Az ileride ise annenin cesedi duruyordu. Bebeği dünyaya getirmiş ancak geçirdiği kanama durdurulamayınca bitkin bedeni, hayata daha fazla tutunamamıştı.

Aynı gün Gökçe, Yunan askerlerine muhalefet sebebiyle İmroz Halk Hastanesi'nden bir hafta uzaklaştırma aldı. Zira kararlarına edilen her itirazdan sonra Petrus daha da gaddarlaşıyordu. *O halde elinden gelen neydi Aris'in? Koca bir hiç mi?*

Ertesi gün Ezgi'den aldığı bir telefonla bu sorunun cevabını daha çok düşünmeye başladı. Ezgi, "Gökçe abla hiç iyi değilmiş..." diyordu telefonda. "Süreyya teyzeyle konuştuk, doğru düzgün odasından bile çıkmıyormuş. Eve kapanmak, hiç onluk bir şey değil ki... 'Kafasını dağıtmaya çalışıyor da ne yapacağını hiç bilemiyor' dedi Süreyya teyze. Okuyacak kitap aramış birkaç defa... Ama yeni hiçbir şey bulamamış. Bende ilgisini çekecek birkaç kitap var aslında... Sokağa çıkma yasağı olmasa ben götürürdüm de.. Şimdi böyle olunca ona nasıl ulaştıracağımı bilmiyorum. Sen yardımcı olabilir misin?"

Aris, Ezgi'yle telefonu kapattığında bundan daha fazlasını yapmak istediğini düşündü. Gökçe'nin hastane bahçesinde nasıl yıkıldığını, masmavi gözleri kan çanağına dönerken canının nasıl yandığını öyle derin bir yerden hissediyordu ki, sanki kızın kalbinde taşıdığı acı somutlaşmış da eline, avcuna düşmüştü. *Bunu hafifletmenin bir yolu var mıydı?*

Kullandığı araba, Adalıların evinin önünde durduğunda bu fikrinden hala emin değildi Aris. Acıyı hafifletmeye çalışırken daha da hatırlatmak istemiyordu. Dahası buraya gelmek ne kadar doğrudu? *Bu da tartışılırdı.* İsmet Başkan'ın çay bahçesinde yüzüne nasıl baktığını unutmamıştı. Yine de elinde değildi. Gökçe'yi görmeliydi. *Gökçe'yi görmek zorundaydı.*

Birkaç dakika sonra evin ziline bastığında saatler akşam 8'i gösteriyordu. Kapıyı açan Süreyya Hanım oldu. "Yüzbaşı?" dedi, şaşkın bir sesle. "Hayırdır inşallah, akşam akşam?"

Aris gülümsedi. "İyi akşamlar Sureyya Hanım. Kusura bakmayın, rahatsız ettim."

"Estağfurullah, buyurun?"

"Eee... Şey..." Aris'in gözleri içeri kaydı. "Gökçe Hanım, musaitler mi acaba?"

Süreyya bir şey diyemeden arkadan Gökalp ve İsmet'in sesi duyuldu. "N'oluyor? Kim gelmiş?"

Süreyya, "Yüzbaşı gelmiş..." dedi. "Gökçe'yi soruyor."

Aris, üçünün sorgulayıcı bakışlarını yüzünde hissedince, "Şey için..." diyerek yutkundu. "Malum çok tatsız bir olay yaşandı dünden önce hastanenin bahçesinde. Soruşturma başlattık o gün olanlarla ilgili. Sokağa çıkmak da malum yasak olunca... Ben kendim gelmek durumunda kaldım. Tanıklarla tek tek görüşüyoruz..."

Süreyya, "Anladım..." dedi ve elini içeri doğru uzattı. "Buyurun lütfen..."

"Teşekkürler..." deyip içeri girdi Aris. Eşikten geçer geçmezse İsmet'in bakışlarını yeniden üzerinde hissetti.

İsmet Başkan, Aris'e düşünceli gözlerle bakıyordu. "Ne olacak böyle Yüzbaşı?" dedi, kuru bir sesle. "Ne kadar sürecek bu yasaklar daha?"

Aris, "Başpiskopos'un uğurlama toreninden sonra bitecek" diye yanıt verdi. "Sonra cesedi saklayan failin tespiti için DNA örnekleri alınmaya başlanacak herkesten. Muhtemelen bölge bölge ilerleyeceğiz."

Gökalp söze girdi. "Kesin o herif mi şimdi bu? 15 Ağustos saldırısını yapan, antika radyocu dediğiniz adam?"

"Çok yüksek ihtimal oyle."

Gökalp, gözlerini şüpheyle kıstı. "Ya helikopteri de o patlattıysa?"

"Bilmem, her ihtimali düşünüyoruz."

Aris'in cevabıyla İsmet, derin bir sessizliğe büründü. Aklına, günler önce Bornovalı'yla arasında geçen konuşma gelmişti. Binbaşı Cemil Avcı'nın Nutuk'un içindeki hain olduğunu iddia eden Bornovalı, adamı öldüreceğini, İsmet'e açık açık söylemişti. Helikopter saldırısında ölenlerin isimlerini görünce, İsmet hiç şaşırmadı bu yüzden. Bornovalı'nın işiydi bu. Hem Cemil Avcı'dan kurtulmuş hem de Petrus'u uluslararası kamuoyunda zor duruma düşürmüştü. *Kimdi bu adam sahiden? Dahası asıl arkasında kim vardı?*

O sırada antreden salona doğru yürümeye başlamışlardı ki Süreyya, Aris'in koluna uzandı. Gökalp ve İsmet'in içeri girmesini bekledikten sonra "Yüzbaşı..." dedi, sessizce. "Gökçe'yi hastaneden de uzaklaştırmışlar. Böyle

olunca eve kapanıp kaldı... Bunu sana sormam ne kadar doğru, bilmiyorum ama... Eğer yapabileceğiniz bir şey varsa-..."

Aris, Süreyya'nın elini hafifçe sıkarak "Merak etmeyin..." dedi, sıcak bir sesle. "Halledeceğim ben o meseleyi."

Süreyya rahat bir nefes verdi. "Çok sağ olun... Umarım hallolur. Yoksa yani... Böyle görmeye dayanamıyorum onu. Gerçi Gökçe'ye kalsa iyi... Nasılsın kızım? *İyi*im. Kim sorsa, *iyi*im, *iyi*im, *iyi*im... İyi olduğu falan da yok." Sonra duraksadı. "Kusura bakmayın, ayaküstü böyle dert yandım ama... Hastane işi çözülürse ona iyi geleceği için diyorum. Benim kızım da böyle işte... Kendine veremediği faydayı başkasına vermeye alışık."

Aris gülümsedi. "Hiç önemli değil. Ben sizin kaygınızı anlıyorum. Gökçe'y-... Hanım'ı da anlıyorum. Elimden ne geliyorsa yapacağım o yüzden..."

Süreyya, yüzüne yerleşen tebessümle başını sallayarak "Çok teşekkürler..." dedi. Salonun kapısından geçtiklerinde ise eliyle ilerideki balkonu işaret etti. "Gökçe balkonda oturuyordu."

Aris, Süreyya'yı başıyla onaylayıp yavaş adımlarla balkona doğru ilerledi. Kapıyı açarken Gökçe'nin sırtına aldığı battaniyeyle, orta yerdeki masada oturduğunu görmüştü. Yanına gelince durdu ve elini yavaşça yukarı kaldırarak kızın omzuna dokundu.

Gökçe, başını omzuna eğer eğmez Aris'in elini hemen tanıdı. Şaşırmış halde "Aris..." dedi. Donuklaşan gözleri kocaman açılmıştı. "Sen-... Sen ne arıyorsun burada?"

Aris, balkon camından salonu kolağan ettikten sonra sandalye çekerek Gökçe'nin yanına oturdu. "Annenlere soylediğimi mi soyleyeyim yoksa gerçeği mi?"

"Annemlere ne söyledin ki?" diye sordu Gökçe panikle. Aris'i karşısında görmeyi beklemediğinden gerilmişti. Üzerinde pijamadan hallice kedi desenli pembe eşofmanları vardı. Saçını rastgele toplamış, pespaye halde oturuyordu. *Bu kılıkla aynaya bile bakmaması gerekirdi.*

Aris, salona bir kez daha göz atarak "Hastanenin bahçesinde yaşananları soruşturduğumu söyledim" dedi. "Ve senin de tanık olarak ifadene başvuracağımı... Yani çünkü-... Yüzüme çok da gerçeği duymak istermiş gibi bakmıyorlardı."

"Gerçek?"

Aris tereddütsüz bir sesle "Merak ettim seni" diye cevap verdi. "Görmek istedim. Hiç çıkmadın aklımdan..." Gökçe o an bakışlarını kaçırdığında Aris

de onunla birlikte başını eğdi ve gözlerini yakalayana kadar kızın yüzüne baktı. Ardından "Gökçe..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Nasılsın?"

Gökçe, dolu dolu olan maviliklerini Aris'ten hiç ayırmadan bir müddet sustu. Sonra ağırca yutkunarak "İyi değilim..." dedi. Gözünden bir damla öylece akıvermişti. "Hiç iyi değilim."

Aris, içine kor düşmüş gibi hissetti. Gökçe'nin masanın üzerinde duran eline hafifçe dokunarak "Gökçe..." diye fısıldadı. "Keşke şu an bir yerlerde bir buton olsa, ben ona bassam ve sen bir daha hiç ağlamasan..." İç çekti. "O eski harabe binada bile bulmuştum bir tane, örümcek ağlarının altında... Buralarda nasıl olmaz?"

Gökçe, çocuksu bir tavırla atıldı. "Olsa da zaten hayvan abim, nasıl çalıştığını çözeyim derken şimdiye kadar bin kere kırmış olurdu onu..."

Aris, karşısında pembe kedili pijamalarıyla oturmuş, mahsun gözlerle yüzüne bakan Gökçe'yi tüm şefkatiyle sarıp sarmalamak istedi o an ve yüzüne yerleşen tebessümle birden boş bulunarak "Ah bebeğim benim..." diye hayıflandı. "Ben dokundurtmazdım ki onu başka kimseye..."

Gökçe, afallar gibi olmuştu ki açılan balkon kapısının sesiyle elini Aris'in avcundan hızlıca çekti. İçeri elinde tepsiyle giren Gökalp, "Çay gönderdi annem" diyerek ikisinin yanına geldi.

Aris, tepside bardağı alırken "Teşekkürler..." dedi. "Gerek yoktu hiç..."

Gökalp, teessüf eder gibi "Ben demledim ya..." diye cevap verdi. "Hadi, afiyet olsun."

Gökalp'in balkondan ayrılmasıyla Aris, gözlerini tekrar Gökçe'ye dikti. Fakat bakışlarının kapı camından içeri kaymasına engel olamıyordu. Zira görüş alanında Gökçe'den daha çok İsmet Başkan vardı. Salon penceresinin karşısındaki koltuğa oturmuş, yudumladığı çayıyla ikide bir balkonu kontrol ediyordu. Aris, ilkin aldırış etmemeye çalışarak "Bu arada..." dedi Gökçe'ye. "Eğer istersen hastaneye geri dönmen için elimden geleni yaparım. Yani evde durmak istemezsen diye-..."

Gökçe, Aris'in sözünü bölerek "Olur!" diye atıldı. "Çok-... Çok iyi olur. Boğuluyorum çünkü evde..." Sonra duraksadı. "Gerçi hastanede de farklı olmayacağım muhtemelen... Kadının yüzü gitmiyor gözümün önünden. Kulağımda çığlıkları var hep... Öyle çaresizdi ki... Aklım almıyor. Nasıl bir gaddarlık bu? Kadın doğum yapmaya çalışıyordu ya... Ama yok! *Yasaklar varmış, çıkamazmış dışarı...*" Gözünden bir damla daha süzüldü. "Hastaneye alabilsek yaşayacaktı belki. Çok kanamalı geçti doğumu-... Müdahale edebilseydim hayatta olacaktı-..."

Aris, o an içini saran hüznle yeniden Gökçe'nin eline uzandı ama cam kapının ardından İsmet'le göz göze gelince kımıldattığı parmaklarını fazla ileri götüremedi. "Gökçe..." dedi yutkunarak. "Sen, o şartlar altında yapılabileceğinin fazlasını yaptın. Sen bir annenin bebeğini kurtardın... Onu hayatta tutmayı başardın. Uzerine doğrultulan silahlar varken yaptın ustelik bunu... Orada başka hiç kimse kalkışamazdı boyle bir şeye, biliyorsun değil mi? Kimse umursamazdı ama sen... Duyduğuma göre tereddüt bile etmemişsin, ki buna hiç şaşırmadım. Sen... Benim tanıdığım en cesur kadınsın çünkü." Sonra gülümsedi. "Ve boyle düşünen tek ben değilim. Bebeğin babasıyla konuştum. O da aynı şeyleri anlattı. Sana teşekkür etmemi istedi benden... Çok sağlıklı bir kız çocuğuymuş... Adını Gökçe koymuşlar."

"Ne?" Gökçe, yaş içinde kalan gözlerini kocaman açarak ellerini ağzına götürdü. "G-...gerçekten mi?"

Aris başını salladı. "Gerçekten... Ama ağlama artık, olur mu?"

"Tamam... Ağlamayacağım..."

"A-ağlıyorsun ama hala?" dedi Aris zayıf bir sesle. O ara bakışları yeniden balkon kapısından salona kayınca İsmet'le bir kez daha göz göze geldiler. "Gökçe..." Aris, ne yapacağını şaşırmıştı. Üniformasının yaka düğmesini çözerek hafifçe öne doğru eğildi. "Sen şu an karşımda ağlıyorsun ve ben-... Ben sana maalesef sarılmak istiyorum. Yani arkadaşça tabii... Çünkü insanlar arkadaşlarını boyle zamanlarda teselli ederler... Ama ben edemiyorum. Çünkü sürekli babanla göz göze geliyor-..." Duraksadı. "Evet, şu an abinle de göz göze geliyorum... Ve bana hiç iyi bakmıyorlar."

Gökçe, yanaklarından süzülen yaşları silip gülmeye başladı. Şu haldeyken bile gülümsemeyi başarması, kuşkusuz karşısında oturan bu tuhaf adamın maharetiyle ilgiliydi. "Çayını iç hadi..." dedi, hiç orali olmadan. "Soğuyacak yoksa."

O sırada balkon kapısı yeniden açıldı. Eşikte dikilen Süreyya Hanım, bakışlarını Gökçe'ye dikmişti. "Kızım baksana bi', kargo geldi senin adına."

"Allah Allah... Kim göndermiş ki?"

"Bilmiyorum, sordum ama *isim yazmıyor* dedi kurye."

Gökçe, şaşkın bir halde ayaklanırken Aris de sandalyesinden doğruldu. "Şey-... Ben de gideyim artık. Gerekli notları aldım. Teşekkür ederim tekrardan..."

"Çayını içseydin?" dedi Gökçe. Sonra toplardı. "Yani-... Annem şey yaptı diye. Yoksa-..."

"Yok yok. Ben gideyim. Elinize sağlık Süreyya Hanım..."

Süreyya, "Rica ederim, ne demek..." diyerek elini ileri uzattı. "Buyurun, ben geçireyim o zaman sizi."

Ardından  birlikte balkondan çıkıp salona geldiler. Aris, İsmet ve Gökalp'e *iyi akşamlar* dileyerek hızlı adımlarla antreye yöneldi. Gökçe ise adresine postalanan kocaman bir koliyi koridora sürüklemiş, açmaya çalışıyordu. Aris, Gökçe'ye de "İyi akşamlar" dedi ve dış kapıdan geçip merdivenlerden inmeye başladı.

Gökçe ise hala kolideki bantları skyordu. Annesi, babası ve abisi başına toplanmış, kutudan ne çıkacağını merakla takip ederken Gökçe'nin parmakları, kartonun ince katmanlarını sabırsızlıkla yırtmıştı. Üstteki balonlu naylonu da koliden ayırdıktan sonra ise gözleri hayretle açıldı. Karşısında yığın yığın kitap duruyordu. Üstelik bunlar sıradan kitaplar da değildi. Aylar nce Adana'da evine saldıran milislerin talan ettiği kitaplığına aitti hepsi. Gökçe, bir bavula sığdırdığı eşyalarıyla Adana'yı apar topar ardında bıraktığı gün, en çok onlara zlmştı. Eski basımlar, imzalı kitaplar, kitapların arasındaki notlar, sayfalarda kurutup ayraç yaptığı iekler... Her birini derin bir mezar kazıp gmmştı içine. Bir daha onlara kavuşamayacağından öyle emindi ki... *Ya da belki de emin olduğu şey, Aris gibi biriyle hiç rastlaşmayacak olmasıydı.*

Oysa haftalar önce bir hastane odasında öylesine söylemişti hepsini... Her zamanki gibi atışıp durdukları bir vakit Aris'in "Kitap okumaz mısınız?" sorusuna verdiği imalı bir cevaptı. "Okurum..." demişti Gökçe. "Okurum da... Birileri evini basıp tüm eşyalarını yerle bir edip kapını pencereni kırınca, kitaplarını kurtarmaya pek vakit bulamıyor insan." Ardından Aris, "Nerede oldu bu?" diye sorduğunda, Gökçe "Adana" diye cevap vermişti. Tüm hikaye buydu. *Ve görünen o ki, Aris'in mucizeler yaratması için yeterliydi.*

Gökçe, hızlı hızlı karıştırdığı kitapları koliye bıraktıktan sonra panikle ayaklandı. "Aris-... Yüzbaşı-... Aris nerede?!"

Herkes şaşırdı. Bir ağızdan, "Gitti az önce" dediler.

Fakat Gökçe onları duymamış gibi kapıya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da "Aris!" diye bağırıyordu. "Aris! Bekle!"

Aris, o sıralarda merdivenlerden inmiş bahçeye çıkmıştı ki duyduğu sesle duraksadı. Arkasını döndüğünde Gökçe'nin aceleci adımlarla yanına koşturduğunu gördü. "Gökçe?"

"Bekle!" diyordu Gökçe, nefes nefese. "Bekle!"

O ara İsmet ve Gökalp, ne olduğunu anlamak için arka balkona çıkmışken Süreyya ise anlamakla arasındaki hesabı çoktan kapatmıştı. Ezgi'den istenen bir kitabın Gökçe'ye bin kitap olarak geri geldiğini, içine yerleşen derin bir kederle idrak ediyordu. *İdrak*. Bin kitapla dahi anlatılamayacak bir meselenin, bir koliye sığdırılmış haliydi. *Bir koli*. Süreyya, aşkı da görebiliyordu şimdi onun içinde imkansızlığı da...

Gökçe ise gördüklerini tahlil edemeyecek kadar bocalamıştı. Aris'in tam karşısına geldiğinde adımlarını güçlkle durdurdu. Adrenalinin tesirindeki kalbi öyle şiddetli çarpıyordu ki, bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Gülümsemeye mi yoksa ağlamaya mı daha yakındı, kestiremiyordu. Sonra derin bir nefes verdi ve sesine karşın heyecanla "Sensin, dimi?" dedi. "Sen yaptın. Sen gönderdin o koliyi..."

Aris, başını hafifçe eğdi ve dudağının ucuna konan tebessümle, "Bilmem..." diye mırıldandı. "Olabilir."

Gökçe hala şok halindeydi. "Sen-... Nasıl? Yani-..."

"Geçen gün Ezgi'yle konuşunca, ona kitap sorduğunu öğrendim..." diyerek araya girdi Aris. "Canının çok sıkkın olduğunu da tahmin edebiliyordum. Ne bileyim... Belki kendi kitaplarını görmek, iyi gelir diye düşündüm. Onları Adana'da bıraktığın için üzgün olduğunu biliyordum..."

Gökçe, hayretle "Sadece bir kere..." dedi. "Haftalar önceydi ve sadece bir kere söyledim... Onca zaman sonra nasıl-..."

"Unutmadım çünkü."

"Aris-..."

"Aklımdaydı hep. Adana'dan birini buldum, o da evini buldu. Milis baskınından sonra kimse bir daha kiralamaya yanaşmamış orayı. Ev sahibi de uğraşmak istememiş... Oylece duruyormuş hepsi. Başka almak istediğin bir şey varsa-..."

"Aris!"

"Efendim?"

Gökçe, olduğu yere yığılacak gibi hissediyordu. Yüzüne hareli gözleriyle bakan adamın derinliğinde boğulacak, inceliğinde kopacak gibi... O koca kolinin yükü sırtına binmişti sanki. Kalbini ağrıtıyor, dizlerini titretiyordu. O an "Aris..." dedi bir kez daha, pürüzlü bir sesle. "Sen-... Sen bana az önce öyle bir şey verdin ki... O kolinin içinde sadece kitaplarım yok. Çocukluğum var benim onun içinde. Biriktirdiğim harçlıklarım, okul sıralarım-... Staj günlerim... Sonra aldığım ilk maaş. Anılarım..." Boğazı düğüm düğüm oldu. "Kovulduğum şehirler, sürgünler, geride bırakmak

zorunda kaldığım her şey... Onlar, tehcirim benim... Dışına itildiğim ve bir daha asla yolumuz kesişmez sandığım kağıttan parçalarım-... Sen bana o kolinin içinde onları verdin. Umudumu kestiğim ne varsa şimdi hepsi salonun orta yerinde duruyor..."

"Kesme. Hiçbir şeyden umudunu kesme. Oyle laflar senin ağzına hiç yakışmıyor çünkü..."

Gökçe, Aris'in üzerine doğru bir adım atarak "Aris..." dedi, titreyen sesiyle. "Sen-... Nasıl bir adamsın sen?"

Aris, omuzlarını yukarı çekip başını yana düşürdü. "Bilmem... Sen nasıl bir kızsın asıl? Uzerinde isim bile yazmıyordu kolinin. Nasıl anladın benim gönderdiğimi?"

Gökçe yutkunarak gülümsedi. "Çünkü bunu senden başka yapacak biri yok etrafımda. Sessizce gözlemleyen, detayları asla unutmayan, küçücük şeyleri yakalayan... Sonra onları bambaşka bir zamanda, bambaşka bir şekilde getirip insanın önüne koyan, güzel bir şey yapan ama bunu gösteriye dönüştürmeyen biri..."

Aris, duyduğu sözlere tebessüm ederken Gökçe ileri doğru bir adım daha attı ve içten bir ifadeyle "Teşekkür ederim..." dedi. "Öyle biri olduğun için teşekkür ederim. Ben... Günler sonra ilk kez kendimi daha iyi hissediyorum."

Aris, sıcacık bakan gözlerini Gökçe'nin buğulu maviliklerine doğrulttu. "Daha iyi hissetmen için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Duyduğu son cümleyle Gökçe'nin zihni karıncalanmaya başladı. Şu an daha iyi hissetmek için ihtiyacı olan biri sürü şey vardı belki ama sanki hepsi bir yığın halinde kenara çekilmiş ve tek bir isteğe yer açmıştı. *Sarılmak*. Öngörülemez bir şekilde Aris'e sarılmak istiyordu. Şimdi kollarını boynuna dolasa ve sımsıkı kucaklasa onu daha iyi hissedecekti. Çok daha iyi hissedecekti. *Allah kahretsindi*. O sırada göz ucuyla balkona baktı. Abisi ve babası hala oradaydı. *Olmasalar ne değişirdi?* Bilmiyordu. Aklından geçirdiklerini çaresizce boşluğa gönderdi Gökçe. İç çekerek gülümsedi ve elini öne doğru getirip "Tokalaşalım mı?" diye sordu.

Aris, önce Gökçe'nin uzattığı ele baktı sonra balkondaki kalabalığa. Tebessümle başını sallarken "Olur..." dedi ve elini yavaşça ileri doğru hareket ettirdi. Avuçları birbirine değdiğinde parmakları da hemen kenetlenmişti. İkisi için de gerçekliğin önemsizleştiği bir andı bu. Göz gözeydiler ve ortada buluşan elleriyle bu temasın çok daha ötesine

geçtiklerini görebiliyorlardı. Sözler ya da eylemler olmaksızın bunun farkındaydılar.

Saniyeler sonra sanki aralarına çizilmiş bir hudut varmış gibi ellerini, birbirlerinden güçlkle ayırdılar. En zoru ise parmaklarının vedası oldu. Sıcaklığın içinden boşluğa düşen parmakları bir süre kadar orada asılı kalmıştı. Tıpkı aynı anda ağızlarından kopan iki kelimelik o cümle gibi...

"İyi geceler..."

-4 Kasım

"Sana bir daha beni arama demedim mi?!" diye bağırdı, Markos. Öfkesinin odağında antika radyolu adam vardı; her şeyi eline yüzüne bulaştıran fakat Markos'un yakasından bir türlü düşmeyen binbir yüzlü ucube...

"Beni öylece gözden çıkaramazsınız Amiral!" Antika radyolu adamın sesi tehditkar ve sitemliydi. Günlerdir kafasını çıkarmadan saklandığı barakadan bozma bir yerde, akşamın olmasını beklerken son bir kez daha Markos'la konuşup şansını denemek istemişti. "Sizin için neler yaptığımı biliyorsunuz. Ben aylardır-..."

"Sen aylardır benim paramı yiyorsun, radyocu! Her ne yaptıysan ben sana bunun karşılığını misliyle ödedim. Ve sana dedim ki, *yakalanmayacaksın. Yakalanırsan, arkanda durmam, seni tanımam* dedim! Peki, sen ne yaptın? Sadece yakayı ele vermekle kalmadın, bana yalan da söyledin! Başpiskopos'un cesedini nasıl saklarsın benden?! Ne geçiriyordun aklından bunu yaparken?"

"Amiral-..."

"Aklınca kendini garantiye aldın, değil mi?" diyerek yeniden araya girdi Amiral. "Koz olacaktı bana karşı elinde! Haftalardır onu aradığımı biliyordun! Buna rağmen tek kelime etmedin!"

Adam, boğuk bir sesle "Erzel'in fikriydi" diye yanıt verdi.

Duyduğu cevap karşısında Amiral iyice küplere bindi. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle!"

"Hayır Amiral. Böyle olduğunu siz de biliyorsunuz. Ama faturayı bana kesmek kolayınıza geliyor. Sizden defalarca da özür diledim bunun için-..."

Markos, "Aptal herif!" diye bağırdı. "Parmak izini aldılar, DNA örneklerin kriminalde! Sence şu an özür duymak mı istiyorum ben? Yarın uğurlama töreninden sonra yasaklar kalkınca herkesten tek tek DNA toplayacaklar! Aris'in sana ulaşması kaç gününü alır sanıyorsun? Aklın

varsa bul bir yolunu, atla bir yük gemisine, kaç git İmroz'dan! Artık hiçbir kimliğine barınamazsın orada!"

Antika radyolu adam, bir süre düşündükten sonra "Nasıl yapacağım?" dedi, tereddütlü bir sesle. "Petrus'un adamları kuş uçurtmuyorlar limanda. Bu dediğiniz imkansıza yakın."

"Değil" diye cevap verdi Markos. "Ben sana yardımcı olacağım. Daha doğrusu güvendiğim birinden isteyeceğim bunu."

Adam, "Kim?" diye sorunca, Markos hiç düşünmeden "Refak" dedi. "O yardım edecek sana. Bu akşam ikinize bir buluşma ayarlayacağım."

POM Parti İlçe Başkanı Refak Namlı, yeğeni Yasin'in ölümünden sonrs elini eteğini çekmişti her şeyden. Zira 15 Ağustos'tan beri bu kirli işe kalkışan kim varsa tek tek ölüyordu. Önce Başçavuş Pedro sonra Yasin ve en sonunda Binbaşı Cemil Avcı...

Yoksa sıra kendisinde miydi?

Refak, o gün çalan telefonu da içine yerleşen derin bir korkuyla cevapladı. Hattın ucundaki adamla, daha önce hiç konuşmamıştı. Aramayı yanıtlarken üzerinde müthiş bir gerginlik vardı. "Buyurun efendim?"

Markos, düzgün bir Türkçeyle "Cemil'i kaybettik, Refak..." dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Refak panikle atıldı. "Emrinize amadeyim efendim!"

"Güzel..." diye cevap verdi Markos. "O halde şimdi beni iyi dinle. Sana bir görev vereceğim."

"Tabii efendim, buyurun?"

Markos, bu kararın üzerinde daha fazla düşünmeye gerek duymadı. Antika radyolu adamdan hiç iyi sinyaller almamıştı. Yakalanırsa öterdi ve Markos bu riski göze alamazdı. Kendinden emin bir sesle, "Senden birini öldürmeni isteyeceğim, Refak" dedi. "Bu akşam için hazırlıklı ol."

Akşamüzeri vakitleriydi. Yasaklar devam ettiği için Gökçe'nin nöbeti oldukça sakin geçiyordu. Doktor dinlenme odasına girdiğinde, çantasından kitabını alıp pencerenin önüne geldi. Dün kolinin içinden çıkan kitaplardan biriydi bu. Marquez'in, *Aşk ve Öbür Cinler'i*. Gökçe, lise zamanlarında kitabın tüm sayfalarını tavaf etmiş, içini küçük notlar ve rengarenk post-it'lerle doldurmuştu.

Şimdiyse omzunu pencere pervazına yaslayıp sayfalar arasında gezinirken, okuduğu notlar yüzünde küçük tebessümler oluşturuyordu. Bir

de beyaz frezyalar vardı tabii. Pervazdaki saksının içinden buram buram kokuyorlardı. Gökçe'nin parmakları, bir çiçeğin bir kitabın yapraklarına gidiyordu. Aris'ten gelen iki apansız hediye... *Son zamanlarda onu hatırlatmayan bir şey var mıydı sahiden etrafında?* O sırada gözleri, kitapta yazan küçük bir satıra takıldı:

"Seni unutmama fırsat verme."

Okuduğu satırı, pencerenin dış tarafından gelen ses takip etti. *Tık tık tık.* Başını yukarı kaldırdığında Aris'le göz göze geldiler. Elinde iki tane karton kahve bardağı vardı. Gökçe'ye gülümseyen gözlerle bakarak, bardaklardan birini, "İster misin?" der gibi sallıyordu.

Gökçe, şaşkın halde güldü ve başını yavaşça oynattı. *Nereden çıkmıştı şimdi bu adam?* Üstelik elinde de kahve bardakları vardı. Gökçe'nin kahveye hayır dediği pek görülmuş bir şey değildi. Bu yüzden olacak, kahve içeceği için mutlu olmuştu. *Evet.* Kahve içeceği için hızlıca aynaya bakıp saçını başını düzeltti. Kahve yüzünden tabii. *Kahve.*

Aris, çok geçmeden doktor dinlenme odasının kapısından girdiğinde gülümsüyordu. Elindeki bardakları masanın üzerine bıraktıktan sonra Gökçe'nin karşısına geçti. "Selam..."

Gökçe, ellerini kot pantolonunun cebine sokup omuzlarını yukarı çekti ve hafifçe tebessüm ederek "Selam..." diye cevap verdi.

Aris başını salladı. "Bu taraflarda işim vardı. Kahve içecektim, belki sen de istersin diye..."

"Ha..." dedi Gökçe. "Şey-... İyi olmuş. Yani kahve... İçerim."

Aris gülümsedi. "Güzel."

Ardından aralarında tuhaf bir sessizlik yaşandı. *Üç saniye, beş saniye, on saniye...* Birbirlerine bakıyor ama hiçbir şey konuşmuyorlardı. Fakat birinin bunu bozması gerekiyordu. *O biri Aris oldu.*

Kaşlarını, aklına bir fikir gelmiş gibi yukarı kaldırıp "N'apsak..." dedi. "Sarılsak mı?"

Gökçe, kuramadığı alakayla dumura uğradı. "Yoo! Neden? Niye?"

Aris güldü. "Ne bileyim, yani oyle sessizlik olunca..."

"Sessizlik o anlama mı geliyor?" dedi Gökçe, yüzünü ekşiterek. "Hayatımda daha saçma bir bahane duymadım."

"Bahane demeyelim..." Aris düşünür gibi gözlerini kıstı. "Arkadaşlar ara sıra birbirine sarılabilir diye, buna dayanarak-..."

Gökçe, işaret parmağını havaya kaldırıp araya girdi. "Arkadaşlar başka ne yapar, biliyor musun?" Sonra kendi sorusunu kendi cevapladı.

"Kahvelerini soğutmazlar." Arkasını döndü ve sesli bir nefes vererek masanın üzerinde duran bardaklardan birini aldı. Sandalyesine oturup arkasına yaslandığında "E hadi..." dedi Aris'e. "Soğutma kahveni."

"Peki..." Aris, bardağını alarak masanın kenarına oturdu. Gövdesini Gökçe'ye dönmüş, kızı baştan aşağı süzüyordu. Kahvesinden ilk yudumu alır almaz, "Niye onlük yok üzerinde?" diye sordu.

"Bilmem... Çok sık giydiğim bir şey değil."

"Neden?"

"Yani, ne bileyim... Çok hoşlanmıyorum sanırım."

"Yakışıyor ama sana." Aris'in kaşları havalandı. "Giysene."

Gökçe, kahvesini yudumlarken "Yok ya..." dedi. "Niye giyeyim şimdi durup dururken..."

"Stetoskop da takarsın..."

Gökçe, kaşlarını çattı. "N'apmaya çalışıyorsun sen?"

"Hiç..."

"Oradan *hiç*, hiç gibi durmuyor."

Aris'in dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonra bakışları masanın üzerindeki kitaba takılınca "Marquez, ha..." diye mırıldandı ve uzanıp kitabı eline aldı.

"Okuyor musun?"

"Ooo... Kim bilir kaç kere okudum..."

Aris, sayfalar arasında hızlı hızlı gezinmeye başlamıştı. "Belli... Baya notlar yazmışsın."

Gökçe, kitabı Aris'in elinden çekip aldı. "Ya, tamam! Bakma!"

"Bakmıyorum, tamam..."

"Bakma..." dedi tekrar Gökçe. Kitabı göğsüne bastırmıştı. "Lisedeyken bir sürü şey yazmışım içine saçma sapan... Her satırdan kendime anlamlar çıkarmışım... Böyle notlar aldığım kitapları saklardım ben. Salak abim de hepsini bulur, okuyup okuyup beni rezil ederdi."

Aris, gülerek "Rezil olacak bir şey yok..." diye cevap verdi. "Tam senlik bir kitap." Bakışları hafifçe kısıldı, aklına kitaptan alıntılar gelmişti. "Nasıldı o? *'Kaygılanmayın saygıdeğer hanımefendi,' dedi köle. 'Bana istediğinizi yasaklayabilirsiniz, ben de yerine getiririm.'* Sonra da ekledi..."

Gökçe, alıntının devamını getirdi. *"Ama düşünmemi yasaklayamazsınız."*

Aris, kahvesinden bir yudum daha alırken imayla mırıldandı. "Cümlelerin sonunda *'Yüzbaşı'* da deseydin, kitabı senin yazdığını düşünmeye başlardım..."

Gökçe omuz silkti. "Artık isminle de hitap ediyorum bir kere... Aris!"

"Hmmm... Yani... Kritik anlarda, evet. Uzülmen, şaşırman, sevinmen, öfkelenmen ya da şimdiki gibi ironi yapman gerektiğinde..."

"Neyse ki hepsini art arda yaşatmayı başarıyorsunuz Yüzbaşı."

Aris, iç çekerek gülümsedi. "Daha iyi misin dünden beri?"

"İyiyim. Evden çıkmak iyi geldi... Bu arada, hastane işini hallettiğin için de teşekkür ederim-..."

Aris, "Etme" diyerek yüzünü ekşitti. "Hiçbir şeyi halledebildiğim yok çünkü... Elimden daha fazlasının gelebiliyor olması lazımdı." O annenin ölümüne sebep olan askerler düşmüştü Aris'in aklına ve onlardan hesap bile soramadığı... Kaldı ki hesap sorulması gereken asıl kişi Albay Petrus'tu aslında. Askerlerine acımasız emirler veren ve koşulsuz itaat bekleyen gözü dönmüş bir despot...

Gökçe, Aris'in sessizleştiğini fark edince "Ben öyle düşünmüyorum..." dedi, kararlı bir tonda. "Ki bence pek çok kişi öyle düşünmüyor... Petrus'u yerden yere vurduklarını görmüyor musun? Besbelli birileri uğraşüyor onunla. O, dibindeki ikmal deposuna bile sahip çıkamazken sense bir örümcek ağının altından kocaman bir tünel buldun... Ucu, 15 Ağustos'a kadar çıkan bir tünel... Ne başardığının farkında mısın sen?"

Aris, sıkkin bir ifadeyle "Pek emin değilim..." dedi. Oysa adaya ayak bastığından beri odağında o vardı. *Antika radyolu adam...* 15 Ağustos Meryem Ana Panayırında yapılan katliam, karargah saldırısı, tören günü zehirlenen askerler, Ezgi ve Meryem Hanım'ın başına gelen onca şey ve izbe bir binada öldürülen sokak çocuğu... Hepsi bir şekilde aynı kişiye çıkıyordu. *Peki ya helikopter saldırısı?* Bu keşmekeşin akla yatkın bir izahı yoktu artık. Yumak öylesine dolambaçlıydı ki, ucunu yakalamış olmak bir anlam ifade etmiyordu. Aris'e daha ötesi lazımdı. Karmaşanın içinden sıyrılıp bütünü görebilmesi gerekiyordu. *Teşekkür duymak, başarmış hissetmek için* bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Hem kendine hem de yüzüne küçük bir umuda tutunmaya çalışır gibi bakan masmavi gözlere, daha fazlasını borçlu hissediyordu.

Gökçe, o an Aris'in içine düştüğü çıkmazı sezmiş gibi "Ohooo..." deyip iç çekti. "Böyle her şeye burun kıvıracaksan işimiz var seninle... Tüneli buldun, adamın saklandığı deliği buldun, parmak izini buldun, Patriğin cesedini buldun... Tüm bunlar sana başarı gibi hissettirmiyorsa, ben ne yapayım? Adına 'İmroz' denilen bir hastanenin kadrolu hekimiyim ve bugün buraya geri döndüğüm için mutlu oldum. İşe bak... Hayatım denize düşüp yılana sarılmakla geçiyor."

Aris, kahvesini yudumlarken güldü. "E sarılmadın az önce..."

"Bravo..." dedi Gökçe hayretle. "Kendine çıkardığın payeler inanılmaz. Ayrıca seni kast etmedim orada... Genel bir durumdan bahsediyorum. Bu bir atasözü-..."

Aris, "Anlamını biliyorum hanımefendi" diyerek Gökçe'nin sözünü böldü. "Petrus yerine adayı benim yönetmemi istediğini söylediğin gün, atasözlerinizin ne kadar isabetli olduğunu kanıtlamış oldun."

Gökçe, gözlerini kaçırdı. "Başka seçeneğim yoktu çünkü."

Aris, "Biliyorum..." dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Elimden gelen başka bir şey de yoktu..." diye ekledi Gökçe.

"Biliyorum..."

"Çaresiz hissettim."

Aris, yeniden "Biliyorum..." deyip elindeki kahve bardağını masanın üstüne bıraktı ve Gökçe'nin yüzünü kendine doğru çevirdi. Gözleri birbiriyle buluştuğunda, kitaptan bir alıntı daha mırıldandı. "*Kendini öfkeli ve yenik düşmüş hissediyorsun, tıpkı sana yardım edemediğim için benim hissettiğim gibi...*" Kızın saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirirken gülümsedi. "Bu da kitaptan benim payıma düşen kısım sanırım... Çünkü o yüzden kaldım. Gidemedim hiçbir yere... Ve o yüzden daha fazlasını yapmak istiyorum. Artık kendini öyle hissetme diye..."

Gökçe'nin kalbi birden kanatlanmaya başladı. Yüzü, Aris'in avcunun içindeyken bir kez daha aynı batağa düşüyordu işte. *Kendini öyle hissetme diye* demişti. Öyle hissetmek? Öfkeli, yenik, çaresiz. Böyle hissettiği anların içinde Aris vardı. Fakat bu hislerden kurtulduğu anların içinde de o vardı. *Her şeyin içinde ve dışında o vardı.*

Aris, Gökçe'nin kapıldığı paniği fark edince gülümsedi ve "Yani..." dedi, ellerini kızın yüzünden geri çekerek. "Çünkü arkadaşlar böyle zamanlar için vardır. Birbirlerine destek olmak, yanında olmak için... Öyle değil?"

Gökçe, iç çekti. "Yaa..."

Aris, "Yaa..." diye yineledi Gökçe'yi ve birden kızın elini yakalayarak parmaklarının üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Ne güzel anlaşıyoruz işte..."

"N'apıyorsun ya!"

Aris, Gökçe'ye kınayan gözlerle bakıyordu. "Ne demek n'apıyorsun? Sakin ol... Arkadaşlar ara sıra böyle şeyler yapabilir."

"Hııı..." Gökçe hızlı hızlı başını salladı. "Adoni'yle de yapıyor musunuz 'böyle şeyler' birbirinize?"

Aris, kaşlarını çatı. "Adoni, benim askerim!"

"Askerin olmasa sorun yok yani?"

"Gökçe..." Aris, sesli bir nefes verdi.

"Neee?"

"Bana biraz yardımcı olur musun?" dedi Aris, sanki sahici bir yardım talebi varmış gibi. "Seninle arkadaş olmaya çalışıyorum..."

Gökçe, kahvesinden bir yudum aldı. "Hııı... Tabii, tabii, tabii..."

"İnanmıyorsun da yani?"

"Çünkü hiç de öyle bir şey yapmaya çalışmıyorsun..." Gökçe'nin gözlerinde imalı bakışlar vardı. "Sözde odaklanıyordun da, üç-beş güne tamamdı falan... Ama hala elin kolun doğru durmuyor."

"Bir saniye..." Aris, eliyle yüzünü sıvazladı.

"Ne? N'oldu?"

"Unuttum çünkü ben onu..."

Gökçe, "Neyi unuttun?" diye sordu.

"Odaklanmayı işte..." dedi Aris. "Bugünkü seansı aksattım, o yüzden oldu herhalde..."

"Seansı aksattın?"

"Ya, evet..."

Gökçe, alayla sordu. "Nasıl bir seansmış o?"

Aris, ellerini birbirine sürterek "İzle..." deyip gözlerini karşısındaki boş duvara çevirdi.

"N'apıyorsun acaba şu an?"

"İzleee..."

Gökçe, gülmeye başladı. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Gülme. Sadece izle..."

"İzliyorum..." dedi Gökçe. Elindeki kahve bardağını masanın üstüne bırakıp kollarını bağladı ve bakışlarını, boş duvarı izleyen Aris'in yüzüne çevirdi. "Eeee?"

Üç-beş saniye sonra "Tamam!" diyerek nefesini dışarı verdi Aris. "Oldu işte... Şu an sadece arkadaş modundayım."

"Hmmm... Duvara bakınca halloluyor... Bu kadar yani?"

Aris, başını salladı. "Bu kadar..."

Gökçe'nin yüzüne muzip bir ifade yerleşti. "Açılıp kapanabilen bir şey yani bu?"

Aris, yine başını salladı. "Kesinlikle. Şu an arkadaşlık modu açık mesela... Tamamen zararsızım."

Gökçe, dudaklarının içini dişlerken "Kapatırken n'apıyorsun o zaman?" diye sordu.

Bunu duymak Aris'in hoşuna gitmişti. Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi, birkaç kez öksürdü ve dirseğini bacağına yaslayıp hafifçe eğilerek gözlerini Gökçe'nin göğüslerine dikti.

Gökçe, önce ne olup bittiğini anlayamadı. "N'apıyorsun be?" dedi. "Nereye bakıyorsun sen?" Ardından kaşları havalandı. İki elini çapraz yapıp üzerindeki beyaz gömleğin yakasını kapatırken "Sapık!" diye çattı Aris'e. "Dön önüne çabuk! Git, duvara bak! Ya-... Kime diyorum! Duvara bak, dedim!"

Aris, Gökçe'ye aldırmadan gülüyordu. "Nasıl kapattığımı sen sordun ama..."

O sırada Gökçe'nin cebindeki cihaz ötmeye başladı. *Bu, acile vaka geldi, demektir.* Aris'e ters ters bakıp ayağa kalktı Gökçe ve alnını kırıştırarak "Benim gitmem lazım şimdi!" dedi. "Kahve için teşekkürler ama arsızlığınız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, Yüzbaşı!"

Aris, de oturduğu masadan doğruldu ve imalı bir tebessümle "Yalnız hatırlatırım..." diye mırıldandı. "Diğer mod açık kaldı."

Gökçe, "Kapat o zaman!" deyince, Aris başını iki yana salladı. "Cıks! Boyle iyi..."

"Üfff!" diyerek arkasını döndü Gökçe. Hızlı adımlarla odadan çıkıp koridorda yürümeye başladığında bir yandan gülüyor, bir yandan da ağzının içinden homurdanıyordu. "Salak..."

-5 Kasım

Yüzbaşı Aris, ertesi sabah karargaha geldiğinde Albay Petrus'tan önemli bir telefon aldı. Albay, diyabet hastasıydı ve son yaşananlardan sonra rahatsızlandığını söylemiş, birkaç gün evde dinlenmesi gerektiğini belirterek Başpiskopos'un uğurlama törenini Aris'in yönetmesini istemişti. "Bu merasim, kamuoyundaki imajımızı düzeltmek için iyi bir fırsat olabilir" demişti Aris'e. "En küçük bir pürüz istemiyorum" diye de eklemişti.

Hal böyle olunca karargahın yönetimi, uzun bir zamandan sonra Aris'e kalmış oldu. Fakat Yüzbaşı yine de temkinli davranıyordu. İkmal deposunda yaşadıkları güvenlik açığı, yenilir yutulur cinsten değildi. Henüz helikopter saldırısının faillerine dahi ulaşamamışken, yeni bir skandala daha izin veremezlerdi.

Yüzbaşı Aris, sabah saat 9 civarı bu düşüncelerle makam odasına geçmiş, düzenlenecek merasimle ilgili son detayları kontrol ediyordu ki, kapısı çaldı. "Gel!"

İçeri giren Teğmen Adoni, kep selamı verdikten sonra "Yüzbaşım!" dedi, ciddi bir sesle. "Maalesef tatsız bir durum var."

Aris, başını önündeki dosyadan kaldırıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Şahinkaya civarında, yüzü tanınmaz halde olan bir erkek cesedi bulunmuş, Yüzbaşım. Muhtemelen dün gece öldürülmüş."

Aris kaşlarını çatı. "Birileri elini kolunu sallayıp sokaklarda adam öldürüyor, Petrus'un devriyecileri de uyuyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok Yüzbaşım. Bölge zaten oldukça dağlık, olayın yansıdığı bir kamera da yok. Adamın üzerinden herhangi bir kimlik de çıkmamış. Ortada bir kayıp ihbarı da yok. Yani, biraz tuhaf bir olay."

"Başka tuhaf bir olay istemiyorum Adoni!" Aris ayağa kalktı. "Kilisedeki törenden sonra Başpiskopos'un cenazesi o uçağa bindirilene kadar... Başka tuhaf bir olay istemiyorum."

Adoni başını salladı. "Tüm önlemlerimizi aldık Yüzbaşım!"

Aris, düşünür gibi gözlerini kısarak "Cinayeti de merasimden önce kimse duymayacak..." dedi. "İhbarı kim yapmış peki?"

"Camiden dönen bir adam, Yüzbaşım. Baraka gibi bir yerde görmüş cesedi... Hemen yanında tavuk kümesi varmış, onları beslemeye gidince fark etmiş."

"Tamam, adamı şimdilik karargahta misafir edin. Soruşturmaya merasimden sonra başlayacağım."

"Emredersiniz Yüzbaşım!"

İstanbul Ortodoks Patrikhanesi Patriği ve İstanbul Başpiskoposu VII. Konstantin'in uğurlama merasimi, Aya Marina Kilisesi Papazı Feodras Papadakis'in öncülüğünde yapılan dua ile başladı. Katılım, güvenlik önlemleri gerekçesiyle oldukça sınırlı tutulmuştu.

Öğlen saatlerinde kilisede gerçekleştirilen anma etkinliğinden sonra ise Başpiskopos'un naaşı, askeri kortej eşliğinde ana caddeye çıkarıldı. Devriyelerin başında olan Yüzbaşı Aris, ağır silahlarla donatılmış askerleriyle dört bir yanı zırh gibi kuşatmıştı. Törene katılan herkesin üst-baş araması yapılıyor, çatılarda keskin nişancılar bekliyor, pek çok Yunan askeri, sivil kıyafetleriyle halkın arasında dolaşıyordu.

Türklere yönelik uygulanan sokağa çıkma yasakları sürdüğü için törene katılanlar genelde Rum vatandaşlarıydı. *Tabii, bazı istisnalar hariç.* Sabah nöbetten çıkan Gökçe, o istisnalardan biriydi. Eve geçmeden önce yolunun üzerindeki merasim alanına uğramıştı. Fakat üzerindeki beyaz kabanla pek de rahat hissettiği söylenemezdi. Etrafındaki herkes, yas geleneğine uygun olarak siyah giyindiği için cadde üzerinde işaret fişeği gibi parlıyordu.

O sırada basın mensubu olduğu için yasaklardan muaf tutulan Elif de oralardaydı. Kalabalığın arasında Gökçe'yi görünce, boynundan fotoğraf makinesini çıkarıp yavaş adımlarla kızın yanına yanaştı ve "N'aber?" dedi, gülümseyerek.

Gökçe, birden şaşırdı. Elif'le yıllardır birbirlerini tanısalarda selamlaştıkları pek söylenemezdi. "İyi..." dedi, tuhaf bir tonda. "Sen-... Senden n'aber?"

Elif, "İyi, iş güç işte..." diyerek Gökçe'nin yanına dikildi. "Bi' selam vereyim dedim öyle..." Sonra duraksadı. "Bu arada, aklıma gelmişken..." Fotoğraf makinesine eğildi ve ekranı hızlı hızlı kaydırды. Ardından makineyi Gökçe'ye doğru uzatarak "Şunları 29 Ekim'de çekmiştim" dedi. "İstersen gönderebilirim sana."

Gökçe, ekrana baktığında gözleri kocaman açıldı. Fener alayında Aris'le el ele koşarken çekilmiş fotoğrafları vardı karşısında. "Sen!" dedi, sitemle. "Sen niye çektin ya bunları?! N'apmaya çalış-..."

"Gökçe!" dedi Elif. Ellerini yukarı kaldırmış, gülümsüyordu. "Şantaj yapmıyorum sana, sakın ol. O an öyle hoşuma gitti ve çektim. İstemiyorsan silerim şimdi."

Gökçe, karmakarışık oldu. "Şantaj yapıyorsun demedim zaten sana. Sadece niye çektiğini anlayamadığım için-... Hem sandığın gibi bir şey değil-..."

Elif, gülerek araya girdi. "Valla bence tam da sandığım gibi bir şey... Sen baya baya hoşlanıyorsun Aris'ten. Konser günü de öldürecek gibi bakıyordun bana."

Gökçe, sinirle başını salladı. "Ya burada kalıp senin saçmalıklarını dinlemeyi çok isterdim ama nöbetten çıktım ve inanılmaz yorgunum. O yüzden müsaadenle..." Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, Elif koluna dokununca duraksadı.

"Gökçe... Benim kötü bir niyetim yok. Bak, gerçekten yok... Eskiden de yoktu. Şimdi de yok... Bence sadece birbirimizi biraz yanlış anladık. Özellikle de Aris'le ilgili... Aklında farklı bir şey varsa olmasın. Çünkü biz

arkadaştan başka bir şey değiliz onunla... Tabii, dürüst olmak gerekirse başlarda *belki olabiliriz* diyordum. Yalan yok. Bilmiyorum, belki olurdu da... Ama sonra... Sonra fena bi' duvara çarptım. Olmayacağını da gayet iyi anladım o zaman. Adam körkütük aşık çünkü sana..."

Gökçe, o anda karşı caddede askerleriyle konuşan Aris'i gördü. İçine yersizce hüznün çöken gözleri, Aris ve Elif arasında birkaç kez gidip geldi. Bir şeyler söylemek istedi ama diline kelime bulamadı.

Elif, Gökçe'nin kilitlendiğini fark edince gülümsedi ve muhabbeti fazla uzatmamaya karar verdi. "Öyle işte... Neyse, ben gideyim artık. Biraz çekim yapmam lazım... Fotoğrafları da dediğim gibi, istersen gönderebilirim sana... Şimdi müsaadenle kaçıyorum. Görüşürüz!"

Gökçe, Elif'in yanından ayrılmasıyla birlikte olduğu yerde bir süre hiç kıınıldamadan durdu. *Körkütük aşık...* Böyle şeyler duymak, ruh haline hiç iyi gelmiyordu. "Of!" dedi, elini pat pat çarpan kalbinin üzerine koymuştu. "Bıktım senden, bıktım senden, bıktım senden..." O esnada kulağına bazı sesler takıldı. Kalabalığın arasındaki iki gencin konuşmasını duymuştu. Neden bahsettiklerine dikkat etmese de, bir kelime vardı ki, onu gayet iyi ayırt etmişti. Erkek, kıza *bebeğim* diyordu. *Bebeğim*. Gökçe, hiç farkında olmadan gülümserken yakaladı kendini. Aklına, Aris'in dün balkonda söyledikleri gelmişti. '*Ah bebeğim benim, ben dokundurtmazdım ki onu başka kimseye...*' Hatırına düşen sözlerle midesi hemen kanatlanıverdi. *Nasıl olacaktı bu iş böyle?*

Gökçe, girdiği çıkmazın içinde debelenirken karşı caddedeki Aris ise saniyeler sonra önlerinden geçecek cenaze korteji için son hazırlıklarını tamamlamıştı. Gözleri ara sıra Gökçe'yi yoklasa da, dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. O arada yanına gelen Kerim'in "Yüzbaşı?" diye seslendiğini duyunca bakışlarını caddeden ayırmadan "Üsteğmen?" diye yanıt verdi.

Kerim, ellerini arkasında bağlayıp Aris'in yanına dikilmişti. "Her şey yolunda sanırım?"

"Yolunda Üsteğmen."

"Sevindim..." dedi Kerim. "Bir kaosu daha kaldırmaz bu ada..." Sonra boğazını temizler gibi yapıp duraksadı. "Şey... Bu arada, geçen gün için... Yani Nergis'in abileri konusunda... Beni de dahil ettiğin için-... Sana şey deme fırsatı bulamamıştım-..."

Aris, anlamazdan geldi. "Ne deme fırsatı?"

Kerim, "Şey işte..." deyip omuzlarını silkti. "Yani... İyi ki dahil ettin beni de diyorum. Çünkü başka türlü içim nasıl soğurdu, bilmiyorum... O yüzden,

eyvallah..."

Aris, bu kelimeyi sevmişti. "Eyvallah" diyerek Kerim'i yineledi.

"O zaman ben görev yerime döneyim..." dedi Kerim.

Aris, başını salladı. "Anlaşıldı steğmen."

Kerim, Aris'in yanından uzaklaşırken "Prosochí!" diye gr bir ses yükseldi. Ardındansa hemen Trkęesi geldi. "Dikkat!"

Kortejin geçit töreni başlamıştı. Siyah bir cenaze aracına koyulan tabut, önünde ve arkasında uygun adım ilerleyen askerlerle birlikte caddeden geğiş yapıyordu. Kortejin nnde Papaz Feodras Papadakis vardı. Seremoninin öncüsü oydu. Elindeki haçı yukarı kaldırmış, dilinde mırıldandığı ilahiyle yavaş yavaş yürüyordu.

Cenazeyi kare kare fotoğraflayan Elif, o anlarda geri geri adımlayarak kortejin en önüne geldi. Makinesini gözünden bir saniye indirmeden art arda sayısız kare yakalamıştı.

Ama bir tanesi vardı ki, görüntü kadrajına girer girmez eli ayağı birden buz kesti. Hayret içinde "Nasıl ya..." diye mırıldandı. nce teyit almak ister gibi çıplak gözle baktı ona sonra yeniden makinesini gözüne getirdi fakat deklanşöre ikinci kez basma fırsatı yakalayamadı. nne düşen sis kapsülüyle neye uğradığını şaşırmıştı.

Kapsülü, Elif'in ardından fark eden ikinci kişi Aris oldu ve hiç beklemeden olağanca sesiyle bağırdı. "Yere yatın!"

Caddeyi dolduran kalabalığın bir kısmı, Aris'in ağzından çıkanlarla birlikte kendini hızla yere attı, kimileri ise ne olduğunu anlayamamıştı bile. Bunun için çok daha korkunç bir gürültü duymaları gerekecekti. *Bir patlama*. Başpiskopos'un tabutu, şiddetli bir sesle infilak ederken duyulan kulakları sağır edici o ses...

Sonrası gökten üzerlerine mermi gibi yağan sis kapsülleri oldu. Ortalık bir anda beyaz bir kıyamete dönmüştü.

"Gökçe!" Aris, eline silahını almış, kalabalığın içinde bağırıyordu. "Gökçe!"

Gökçe, panikten birbirini ezmeye başlayan insanların arasındaydı. Güçlükle ayağa kalktığında, "Aris!" dedi, feryat eder gibi. "Buradayım!"

Aris, sislerin ve çığlık çığlığa kaışan insan selinin içinde Gökçe'nin izini sremiyordu. Korku içinde "Neredesin?!" diye bağırdı. "Gökçe! Beni duyuyorsan uzaklaş buradan! Lütfen-... Lütfen uzaklaş buradan! Duyuyor musun beni Gökçe?!"

Ancak kimsenin kimseyi duyduğu yoktu. Ortada müthiş bir izdiham vardı. Sis yığınlarının arasında bilinçsizce koşturan insanlar, Aris'in ve caddedeki diğer asker ve polislerin hareket kabiliyetini kısıtlıyordu. Silahları ellerinde, kime ve nereye ateş etmesi gerektiğini bilmeyen onlarca kolluk, serseme dönmüş haldeydi. Henüz patlamanın olduğu alana ise yaklaşabilen kimse yoktu.

"Yüzbaşım!" Adoni, o anda soluk soluğa bir halde Aris'in yanına geldi. "Devriyecilerin silahları çalışmıyor!"

"Ne?" dedi Aris. "Ne demek çalışmıyor?!"

"Çalışmıyor Yüzbaşım! Çalışmıyor! İcra yayları deforme edilmiş! Tutukluk yapıyor!"

Aris, ağzından kopan küfürle yumruklarını sıktı. *Şu an burada her ne dönüyorsa, ufukta daha fazlasının beklediği kesindi.* Silahını belinden çıkardı ve havaya bir el ateş etti. Çıkan kurşun sesiyle kalabalıktan yükselen çığlıklar ikiye katlanmıştı. Aris'se bakışlarını Adoni'ye çevirerek, "Hiç değilse bu çalışıyor!" dedi. "Acil ambulans ve destek kuvvet isteyin! Çabuk! Çabuk Çabuk!"

Adoni, "Emredersiniz Yüzbaşım!" diyerek caddede koşturmaya başladı.

Fakat Aris ilk defa ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ortada bir patlama, bembeyaz sis perdesi ve bağırان insanlar vardı. Silahının çalışması ise hiçbir şey ifade etmiyordu. Düşman neredeydi? *Ve dahası Gökçe neredeydi?*

"Aris!" Gökçe, savruk adımlarla kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyor, bir yandan da hala Aris'in adını sesleniyordu. "Aris! Aris! Neredes-..." O anda dengesini kaybedince kendini birden yerde buldu. Şimdi, telaşla koşturan insanların ayaklarını görüyordu. Her biri üzerine üzerine gelen onlarca ayakkabı... Bazıları eline bazıları ayağına basmaya başlamıştı.

Gökçe, üstüne kan oturan elleriyle acı çığlıklar atarken aniden kolunun sarsıldığını hissetti. Yaşlı gözlerle "Aris!" diye bağırdı tekrar. *Onu buradan çekip çıkaracak tek kişi oydu.* Ama başını kaldırdığında, kolunu tutan adamın üzerinde üniforma olmadığını gördü. "Kimsin sen?!" dedi panikle.

Üstünde siyah kapüşonlu bir ceket, yüzünde ise koyu renk bir buff olan adam, "Gel benimle!" diyerek Gökçe'yi yerden kaldırdı.

Gökçe, kolunu çekiştiren adama inatla direniyordu. "Bırak beni!" dedi ve var gücüyle "Aris!" diye bağırdı.

Adam, Gökçe'ye aldırış etmeden kızı caddenin kenarındaki bir evin merdiven boşluğuna kadar sürükledi. Ardından sırtındaki çantayı çıkardı ve hızla Gökçe'nin eline tutuşturdu. Yüzünü göstermekten sakınarak "Bunun içindekileri Yüzbaşı Aris'e ver!" dedi.

Gökçe şok halindeydi. "Ne demek bu? Ne var çantanın içinde?!"

"Kaybedecek vakit yok!" dedi adam, öfkeyle. "Aris'i bul ve silahları ona ver!"

"Silah mı?" Gökçe, ne yapacağını şaşırmıştı. "Kimsin sen?!"

Adam, yüzünü eğdiği yerden kaldırmadan "Yakında öğrenirsin..." dedi ve arkasını döndüğü gibi hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Gökçe, adamın gidişiyile önce elindeki çantayı kontrol etti. İçinde alabildiğine silah vardı. *Peki, neden Gökçe'ye vermişti bunu?* Düşünecek vakti yoktu. Çantayı sırtına taktı ve yerinden fırladığı gibi yeniden caddeye döndü. Etraftaki sis yavaş yavaş dağıldığından insanları az çok seçmeye başlamıştı.

Gözüne ilk çarpan Teğmen Adoni oldu. Ona doğru koşarken "Adoni!" diye bağırdı.

"Gökçe Hanım!"

"Adoni, Aris nerede?"

"Bilmiyorum! Yüzbaşım da sizi arıyordu!"

Gökçe, panikle sırtındaki çantayı çıkarıp Adoni'nin eline tutuşturdu. "Çantada silahlar var! Bir adam geldi yanıma, bunları Aris'e vermemi söyledi. Ben ne yapacağımı-..."

"Kim verdi bunu size?" diye araya girdi Adoni.

"Bilmiyorum! Yüzünü göstermedi. Sen çantayı Aris'e ver, olur mu? Ben patlamanın olduğu yere gideceğim. Yaralılar vardır. Ambulans çağırdınız mı?"

Adoni, "Çağırdık" diye cevap verince Gökçe daha fazla oyalanmadan arkasını döndü ve yaklaşık yüz metre ilerideki patlama alanına doğru koşturmaya başladı.

Fakat adımları çok geçmeden yavaşladı. Ayağının altına et parçaları yapışuyordu. Paramparça olan cesetler caddenin dört bir yanına saçılmış, etrafı korkunç bir yanık kokusu sarmıştı. O esnada Gökçe'nin kulağına bir ses takıldı.

"Dayan!"

"Aris!" dedi Gökçe. *Onun sesiydi bu.* "Aris nerede-..." Sözüünü tamamlamadan az ileride yere eğilmiş halde, birinin başında bekleyen

Aris'i gördü. Koşar adım ikisinin yanına gittiğinde ise kapıldığı dehşetle bağırdı. "Kerim!"

Gövdesi kan içinde kalan Kerim, yerde öylece yatıyordu. Aris'inse gövdesi çıplaktı. Üzerinden çıkardığı üniformasını yırtmış, kumaşın bir parçasıyla Kerim'in yaralı bacağına turnike yaparken yumak haline getirdiği diğer parçayı adamın karnına bastırmıştı. Gökçe'nin sesini işittiğinde bakışlarını kızın yüzüne çevirerek "Gökçe..." dedi. "Sakin ol, tamam mı? Bir şey yok! İyi olacak! Ambulans şimdi gelir zaten. Ama-... Ama onu buradan uzaklaştırmamız lazım. Yardım eder misin bana?"

Gökçe, gözünden boşanan yaşlarla "Ederim!" dedi. "Ederim..."

"Tamam! Şimdi Kerim'i buradan götüreceğiz, sen de ambulans gelene kadar onun yanında kalacaksın, tamam mı?"

Gökçe, ağlayarak başını salladı. "Tamam..."

Aris, hemen yere eğilip Kerim'i sırtladı ve üçü birlikte hızlı adımlarla patlama bölgesinden uzaklaşmaya başladılar. Caddenin sonundaki ara sokaklardan birine saptıklarında Aris durdu. Hemen solunda duran evlerden birinin bahçe kapısı açık kalmıştı. Oradan içeri girdiği gibi Kerim'i sırtından indirdi. "Üsteğmen!" diyerek sarstı Kerim'in yüzünü. "Uyanık kal, duydun mu beni?"

Gökçe, Kerim'in nabzını ve vücudundaki yaraları kontrol etti. Batın bölgesine ve sol bacağına şarapnel parçaları girmişti. Bu durumda kanamayı durduraktan başka yapabilecekleri bir şey de yoktu. "Kerim..." deyip dizlerinin üzerine çöktü Gökçe. Gözlerinden boncuk boncuk yaşlar akıyordu. "Ambulans geliyormuş, tamam mı? Bak-... Hiçbir şeyin yok. Aris ilk müdahaleyi yapmış sana... Birazdan da-..."

Kerim, Gökçe'yi hiç duymamış gibi yarı açık, yarı kapalı gözleriyle "Yüzbaşı!" dedi. Başını güçlkle Aris'e çevirmişti. "Yüz-... Yüzbaşı-..."

Aris, Kerim'in yanına doğru eğildi. "Buradayım Üsteğmen!"

"Yüz-başı-..."

"Buradayım! Ama sen konuşma... Kendini yorma hiç-..."

"Aris!" dedi bu kez Kerim. Kesik kesik soluyor, kan içinde kalan titrek eliyle Aris'e doğru uzanıyordu. "Yaklaş bana-... Yaklaş..."

Aris, Kerim'e yaklaştı. "Buradayım..."

Gökçe, ne olduğunu anlamaya çalışırken Kerim hızlıca Aris'in kolunu yakaladı ve "Bana-..." dedi, zayıf bir sesle. "Bana-... Bana bir şey olursa-..."

"Kerim!"

"Dinle!" dedi Kerim. "Bana bir şey olursa-... Ben böyle ölürsem... Ben böyle ölemem..."

"Ölmeyeceks-..."

Kerim, dişini sıkıp bağırdı. "Dinle! Sen benim-... Benim hayatımı kurtarmak için... Uğraştın... Ben-... Bense-... Ben bununla ölemem... Ben bununla yaşayamam da..." Yutkundu. "O gün... O gün bendim! Kuzu Limanı'nda... Seni öldürmeye çalışan bendim..."

Gökçe ve Aris, o an önce birbirlerine sonra Kerim'in yüzüne baktılar. Ama ikisi de hiçbir şey söyleyemedi. Kerim'se konuşmasını sürdürdü. "Mecbur bıraktılar beni... Sana-... Yemin ederim... Benden böyle bir şey isteyeceklerini bilmiyordum... Tetiği çekmeye mecbur bıraktılar beni... Mecbur bıraktılar-..." Ardından birkaç kez gözlerini açıp kapattı. "Ama bir yanımda... Bir yanımda tetiği çekmeyi istedi! İstedim-... İstedim çünkü sen-... Çünkü sen ölürsen-... Sen aradan çekilirsen-... Eğer-..." Kelimeleri artık sayıklamaya dönmüştü. "En başından beri-... Ben-... Ölmeni istedim! Aradan çekilmeni-... Ölmeni..." Güçlkle yutkundu. "Hakkını-... Hakkını helal et bana..."

"3452'den 3518'e!" Kerim'in itiraflarını, Aris'in telsizinden gelen ses takip etti. "Tekrar ediyorum... 3452'den 3518'e!"

Aris, elleriyle yüzünü sıvazlayıp doğruldu. Kerim'e bilenecek, geçmişin hesabını güdecek durumda değildi. Duyduklarını aklından hızlıca savuşturup telsizine cevap verdi. "3518 dinlemede..."

"Yüzbaşım, patlama alanından yaralıların tahliyesini tamamladık." Konuşan Teğmen Adoni'ydi. "Ancak devriye ekiplerimiz, yaklaşık yirmi kişilik bir grubun caddeye giriş yapmak üzere olduğunu söylüyorlar."

Aris, sıkkın bir nefes verdi ve "Anlaşıldı Teğmen" dedi. "Geliyorum şimdi." Ancak Adoni'nin havadisleri henüz bitmemişti.

"Yüzbaşım... Bu arada... Bu arada-... Şey..."

"Ne diyorsun Teğmen? Gevelemeden söyle!"

Kısa bir sessizlikten sonra telsiz yeniden öttüğünde, Teğmen Adoni, "Elif Hanım..." dedi. "Patlama olduğunda kortejin önündeymiş ve maalesef-... Maalesef kendisini kaybettik, Yüzbaşım."

Gökçe, Yunanca konuştukları için önce ne olduğunu anlamakta zorlanmıştı. Sonra cümle arasında Elif'in adını duyunca içini müthiş bir korku kapladı. Bakışlarını, yüzü yay gibi gerilen Aris'e çevirerek "Ne oldu?" diye sordu panikle. "Ne olmuş Elif'e?!"

Aris, boşluğa mırıldanır gibi "Ölmüş..." dedi. "Ölmüş..."

Gökçe, "Hiii!" diyerek elini ağzına götürdü. Sadece dakikalar evvel yanındaydı Elif. *Dakikalar evvel.* Gökçe'ye zeytin dalı uzatmıştı. Gülümsemiş, konuşmuştu. Samimi, içten ve sıcaktı. *İlk kez.* Yıllar sonra ilk kez. Şimdi tüm bunlar birdenbire tekrarı mümkün olmayan uzak anılara dönüşüyordu. Dakikalar içinde, dakikalar öncesine dönmek artık mümkün değildi.

Gökçe, yüzünden sicim gibi akan yaşlarla Aris'e bakakalmışken, cadde tarafından gelen sesler, iyiden iyiye kendini duyurmaya başladı:

"Allahu ekber! Allahu ekber! Allahu ekber!"

Aris, gözlerini sımsıkı yumdu. Saldırıyı planlayan kimse, yine aynı kitleyi palazlandırmıştı. *Bu topraklar için ne eski ve ne kadar tanıdık bir hikayeydi bu...* Sesli bir nefes verdiğinde kendini toparlaması gerektiğini fark etti. Şimdi yas tutmanın zamanı değildi. Bakışlarını Gökçe'ye dikti ve "Gitmem lazım..." deyip göz ucuyla bilinci kapanan Kerim'i işaret etti. "Sen burada kal. Şimdi anons geçeceğim, bir ambulans da buraya yonlendirecekler... Ambulans geldiğinde onlarla hastaneye git, tamam mı?" Gökçe'nin omzunu yakalayıp hafifçe sıktı. "Gökçe, duydun mu beni? Sakın caddeye çıkma. Lütfen!"

Gökçe, sadece başını sallayabildi. Korkunç hissediyordu. Bunca zamandır çocuksu kaprislerle kin güttüğü Elif artık yoktu. Ölmüştü. Yanı başındaki Kerim can çekişiyordu. *Caddelerde et parçaları vardı, yanık kokuları, insan bağırtıları, tekbir sesleri...* Bir düşten uyanır gibi kendine geldiğinde Aris'in bahçe kapısından çıkmak üzere olduğunu gördü ve "Aris!" diye bağırdı. Aris duraksadı. Gökçe ise titreyen dizleriyle yerden doğruldu ve koşar adımlarla bahçe kapısına doğru gelerek Aris'in boynuna atladı. "Gitme!" dedi, yalvar gibi. "Gitme lütfen! Gitme!"

"Gökçe..." Aris, Gökçe'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Yapma boyle-..."

"Elif öldü! Kerim'in haline bak..." Gökçe, ağlamaktan konuşamıyordu. "Eğer sen de-... Eğer sana da-..."

Aris, alnını Gökçe'nin alnına yaslayarak "Bir şey olmayacak!" diye fısıldadı. "Destek kuvvet yolda, araçlarımız zırlı-..."

Gökçe, "Bombayı buna rağmen patlatmadılar mı?!" dedi. "Lütfen-... Lütfen gitme!" Sonra duraksadı. "Ben bir çanta silah verdim Adoni'ye! Onlarla hallederl-..."

"Ne silahı?!"

"Bilmiyorum! Tanımadığım bir adam geldi yanıma, elime bir çanta tutuşturdu. İçinde silahlar vardı... 'Bunları Aris'e ver' dedi. Sanki-... Sanki yardım etmeye çalışıyordu! Ben de seni göremeyince Adoni'ye verdim onları..."

Aris, bu bilinmezliklerden bıkmıştı. Karmakarışık halde "Gökçe..." dedi. "Benim bunları çözmem lazım. Ne olup bittiğini öğrenmem lazım orada! Hepsinin-... Hepsinin canına okuyacağım!"

Gökçe, cevap veremedi. Aris'in elleri yüzünden çekilirken boşlukta salınır gibi olmuştu. Hiçbir yere tutunamadı da. Yanından bir hışımla ayrılan adamı, solgun bakışlarıyla öylece izledi. Yere eğilip oluk oluk kusmak geliyordu içinden. *Gözlerinin gördüğü onca zehri başka türlü nasıl akıtacaktı?*

Aris, caddenin başına geldiğinde bir kez daha sis yığınlarının arasında kaldı. Biraz evvel buz kesen çıplak gövdesi, şimdiyse damarlarında gezinen şiddet arzusuyla kor gibi yanıyordu. Parmağını tetiğe yerleştirirken bilenen harelerini, yüz elli metre kadar uzağındaki kalabalığa dikti. Üstleri cübbeli, başları sarıklı adamlar, havada art arda yankılanan kurşun seslerinin arasında "Allahu ekber!" diye bağırıyorlardı. Aris için korkunç bir dejavuydu bu. *Hayır*, dedi o an içinden. *Sırası değil. O günü hatırlamanın sırası değil.* Tıpkı yas tutmanın da sırası olmadığı gibi...

Kendini teskin ederek derin bir nefes verdi ve bulduğu bir ağacın arkasına mevzilenip ilk kurşununu sıktı. *Birde bir.*

"Yüzbaşım!" Uzaklardan Adoni'nin sesi geliyordu. "Milis bunlar! Buranın insanları değil! Elleri kılıçlar var!"

Aris, Adoni'ye yanıt vermedi. *Hayır*, dedi tekrar içinden. *Sırası değil. Hiç sırası değil. O günü hatırlamanın sırası değil.* Gövdesini ağaçtan geri çekti ve üç-beş adım attıktan sonra bu kez park halindeki bir arabanın arkasında mevzilendi. Çok geçmedense ikinci kez silahını ateşledi. *İkide iki.*

"Yüzbaşım!" Karşı kaldırımından gelen ses, Başçavuş Mateo'ya aitti. Elindeki siyah çantayı Aris'e fırlatarak "Yakalayın!" diye bağırdı.

Aris, çantayı havada hızlıca yakalayıp kendini yere attı. Etrafı kolaçan ettikten sonra fermuarı açtı ve çantanın içinden çıkardığı iki silahı birden beline yerleştirdi. Ardından hemen hedefine doğru nişan alarak üçüncü kez tetiği çekti. *Ve üçte iki.* Sis, hala en büyük engeliydi.

Beş dakika kadar sonra havada vızıldayan kurşun sesleri, tekbir seslerini bastırmış, patlama alanında naralar atan sarıklı grup gücünü kaybetmişti.

Aris, o sırada sırtını yasladığı zırhlı aracın arkasında son takatiyle nefesleniyordu. Sayabildiği kadarıyla sekiz kişiyi indirmişti fakat ortada hala destek kuvvet falan yoktu. Kan lekeleriyle bezenen yüzünü elinin tersiyle silip "Asker!" diye bağırdı. "Neden hala kimse gelmiyor?!"

Sesine hiçbir cevap alamadı.

Ağzından kallavi bir küfür savurup ayaklandı ve bir kez daha sitemle bağırdı. "Asker!"

Ancak ortada hala Aris'e cevap veren kimse yoktu.

O an yumruk yaptığı elini aracın camına öfkeyle vurdu. Yanında, yöresinde hiçbir askerini göremiyordu. Hem tekbir hem de kurşun sesleri aynı anda kesilmişti. Sanki bir sis bulutunun içinde yapayalnızdı şimdi. Gözden çıkarılan bir savaş esiri gibi siperde unutulmuştu. "Neredesiniz?!" dedi, dişlerini sıkarak. "Neredesiniz?!" Göğsü adrenalinle şişip gevşerken elindeki silahın hedefine kimi koyacağını şaşırılmıştı Aris. *Kim dost kim düşman şaşırılmıştı.*

O esnada uzaklardan "Yüzbaşım!" diye bir ses yankılandı.

Mateo'ye aitti bu ses. Aris, heyecanla "Başçavuş!" dedi. Kafasını sesin geldiği yöne çevirdiğinde Mateo'nun kendisine doğru koştuğunu gördü.

Nefes nefes kalmış halde "Yüzbaşım!" diyordu Mateo. Bir yandan da koşmaya devam ediyordu. "Grubu caddenin sonunda kıstırdık! Çok fazla zayıat verdiler!"

Aris, rahat bir nefes alarak "Aferin asker!" diye bağırdı. Aynı anda o da Mateo'nun yanına doğru yürümeye başlamıştı. Sislerin içinden adamın yüzünü seçtiğinde, "Devriyelerin durumu-..." dedi ama cümlesinin devamını getiremedi.

Önce kınından çıkan bir kılıç sesi duymuştu ardından bir kez daha aynı kelimeleri... "Allahu ekber!" Sonra hemen sağında, başında yeşil sarık olan sakallı bir adamın yüzü görüldü. Adam, kapkara elleriyle havaya kaldırdığı kılıcını, tüm gücüyle aşağı savurup Mateo'nun boynuna indirmişti.

Başçavuş'un gövdesinden kopan kafası, Aris'in ayaklarının ucuna kadar geldi. Sislerin içinde patlayan atardamarlar, musluktan püsküren tazyikli su gibi etrafı kana boyarken Aris, elinden silahını düşürdü ve dizlerinin üstüne çöktü. Bedeni kaskatı kesilmiş, zihni uyuşmuştu. Ela harelerinin manzarası bulanıklaştığında, önünde dikilen sarıklı adamın sesini yankılar halinde duydu:

"Ne oldu Yüzbaşı? Aklına abin mi geldi yoksa?"

♪ Tsi giagias ta paramythia - Hainides ♪

https://www.youtube.com/watch?v=RCEHhar4b_w

Abisi. *Alex*. Aris, damarlarında anestezi dolaşan, bilinci dağılmış bir hastaydı şimdi. Her şey parçalı, nizamsız ve savruktu. Aynı anda çok fazla yerde hissediyordu kendini. *Ve her birinde Alex vardı*. Elafonissi'nin pembe kumlarında el ele koşarken, Panagiotis batığına isimlerini kazırken... Sonra Santorini'de mavi kubbeli evlerin arasında bisiklet bindikleri o sıcak yaz günleri, Dadia'da katıldıkları izci kampı, Akropolis surlarında çekildikleri o fotoğraf... Aris, Alex'in omzuna çıkmış, rüzgarla savrulan sapsarı saçları gözüne girdiğinden elindeki dondurmayı kazara Alex'in yüzüne sürmüştü... Fotoğrafta ikisinin de kaşları çatık. Oysa son mutlu günleri bunlar. Habersizce anılar yarattıkları o son yaz... Annelerinin ölümü, zamanın hafızasına katran gibi çökmeden birkaç ay öncesine ait hepsi. Sonrası yok. Uzun kış gecelerinde, büyükannelerinden dinledikleri o büyülü masallar, parçalanmış takvimlerle birlikte akıl almaz bir kabusla dönüşüyor. Kabuslar, Alex'in bölünen uykularında, başını koyduğu yastıkta. Kabuslar, Alex'in utançla bastırıldığı günahlarda. Sonra bir ölüm haberi daha... *Leon*. Ailenin ilk ve son köpeği. Onun kaybıyla Alex'in buhranları artıyor. Babasının azarları, türlü aşağılanmalar, kutu kutu ilaçlar, zihnine fısıldanan zehirler ve Ankara'ya bir bilet; Otuz yedi yıllık ömrünün son durağı... *15 Ağustos 2037, Kızılay*. Her yerde silah sesleri... Alex, başını ellerinin arasına almış bağılıyor. *'Yardım et bana!'* Ama herkes kapı duvar. Çünkü filmin sonu belli. Kınından çıkan bir kılıç parlıyor havada. *'Allahu ekber!'* Ve Aris'in önüne yuvarlanan bir kafa... Kopkoyu bir kan gölü ayaklarının dibine kadar erişirken Aris, bugün olduğu gibi, önce bir adım geri çekiliyor o gün sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Sonrası? Sonrası hafızasından bir ömür silinmeyecek birkaç saniyeden ibaret; Alex'in dehşetle açılan ölü gözleriyle temas kurduğu ilk an... Tıpkı şimdi, Mateo'ya olduğu gibi... Korkunç bir *dejavu*.

Aris, geçmişin dehlizinde kaybolmuş haldeydi. Saniyeler sonra tam önünde patlayan kurşun sesini işitmedi bile. Teğmen Adoni, yeşil sarıklı adamı başından vurmuştu.

Adam, iri gövdesiyle yere devrilirken Aris'in ferî sönen gözleri hala boşlukta sallanıyordu. Etrafındaki görüntüler silik, sesler bölük pörçüktü:

"Yüzbaşım!"

"Aris!"

Aris, dizlerinin üzerine çöktüğü yerde, küçücük bir noktaya dönmüştü sanki. Havsalası giderek zayıflıyor, yüzünün ne zamandır sarsıldığını

hatırlamıyordu. Bir ara Gökçe'nin gözlerini görür gibi oldu. O sonsuz mavilikler yaş içinde kalmıştı. İki eliyle yanaklarından kavramış, "Aris!" diyordu sürekli Gökçe. "Aris bana bak! Yüzüme bak!"

Aris, o anda dejavunun tuzağından kurtulup donuk bakışlarını Gökçe'ye çevirdi. Ardi buz tutmuş göl gibi çatırdayan gözleri, nemli maviliklere karıştığında ise kulağına art arda tekrarlayan tek bir kelime geliyordu:

"Yanımdayım."

«—— O ίυβριος ——»

Selamlar! Ağır başlayan, tatlı devam eden ve can sıkıcı biten bir bölüm oldu. Fakat yine de kurgumuz için gerekli bir virajdı, 26 için çok heyecanlıyım o yüzden! Hadi, fazla uzatmadan bölüm kritiklerimize geçelim!

1. Kitap jestimiz, dilimizde "bebeğim"ler, açıp kapatılan modlar, arkadaşlık ayakları... Burada çift sahnelerimize yükselebiliriz. Zira aşağısı hüznü. Minnoş kalpler burada sorulara son verebilir. (':

2. Yüzü tanınmaz haldeki erkek cesedi kime ait çıkacak?

3. Merasimdeki saldırıyı kim ve neden planladı dersiniz?

4. Gökçe'ye silahları veren adam kim?

5. Elif, ölmeye önce kadrajında ne gördü?

6. Aris'in yaşadığı travma Gökçe-Aris hattını nasıl etkiler?

*****Kafanıza takılan ya da sormak istediğiniz bir şey var mı? (Bu kısmı elimden geldiği kadar cevaplamaya çalışacağım.)***

SİZİ ÇOK SEVİYORUM!

Yeni bölüm tarihini, Instagram ve Twitter hesaplarımızdan duyuracağım.

Gelişmeler için sosyal medya hesaplarımızı takipte kalın:

İmrozlu Instagram için; imrozlu__

İmrozlu Tiktok için; imrozlu_

Esra Canlı Instagram için; esra.canli

Esra Canlı Twitter için; EsraCanli
